

Viola Zoltán

Kajjám, a sztár

2024

Viola Zoltán

Kajjám, a sztár

Creative Commons licenc: [by-nd/4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nd/4.0/)

Magánkiadás
2024

Tisztelt Olvasó! E regény élvezete előtt célszerű lesz megismerkedned azzal, melynek címe: Kajjám szelleme. E nélkül ez a mostani mű nem biztos hogy érthető lesz a számodra teljes egészében!

Tartalomjegyzék

1. fejezet: A csavargó szellem.....	5
2. fejezet: Sztár kerestetik.....	12
3. fejezet: Pulykatozás.....	37
4. fejezet: Varázsló, inkognitóban.....	49
5. fejezet: Szellemes ajándék.....	64
6. fejezet: Régi ismerősök.....	106
7. fejezet: Az első nap.....	153
8. fejezet: Kajjám, a sátánista.....	172
9. fejezet: A tiszteletbeli tündér.....	221
10. fejezet: Utolsókból lesznek az elsők.....	257

1. fejezet: A csavargó szellem

—Girnyó vagy, nyamvadt, nyámnyila, soha nem lesz belőled semmi! Soha semmire sem fogod vinni! Az élet harc, küzdelem, de te még egy alig ezer éves tündércsecsemőt sem lennél képes elkapni, nemhogy valami komolyabb csetepatéban helytállni az érdekeidért! Egyszerűen undorodom tőled, gyermekem!

A fenti szidalom hatására a kis szellem, aki ezt kapta, szégyenlősen kucorodott össze az egyik jeges óriásbolygó takarásában. Mindennek természetesen kizárólag szimbolikus jelentősége volt, mert apja, az öreg ifrit, magától értetődően így is kiválóan látta. De így illet ez szelleméknél!

Nem először kapott már leszidást. Most épp azért, mert apja arra készült hogy az egyik lakatlan bolygón talált színarany telérből kissé csemegézzzen egynehány mázsányit, de alig kezdett neki, kiderült hogy mégsem lakatlan a bolygó: egy márid lakja, aki nagyon mérges lett e tolvajlás miatt, és nekitámadt apjának. Márpedig a máridok jóval nagyobb hatalmúak mint az ifritek! Apja is menekülésre fogta a dolgot, de most szemrehányást tett neki, mert nem sietett a segítségére.

—Ketten együtt már igenis legyőzhettük volna! Szégyeld magadat! Tudom hogy még nem vagy felnőtt, elhiszem hogy nem sok az a hétszázmilliárd év amit megéltél, de akkor sem vagy már újszülött! Attól hogy - az emberek szavajárásával élve - a tojánhéj még a seggeden van, attól még igenis apád segítségére siethettél volna! Elvégre ha nem is vagy felnőtt, de már olyan nagyon gyerek sem! És neked is jó lett volna, te is falatozhattál volna a fincsi aranyból! Még nem is sokat ehettél olyat, egyszer sem, azt hiszem, márpedig tudd meg, hogy annál jobb nincs semmi más, csak a tündérek húsa! A tündérhúsnál meg kizárólag a tündérek kristályfájának gyümölcse a jobb, annál fenségesebb egyszerűen nincs is az egész Világmindenségben! De te, gyáva féreg, elillantál, igazán olyan voltál mint egy gyáva tündér, szégyelheted magadat, nem vagy méltó a szellemek nemes, szabad, hatalmas fajához! De úgy kell neked, mert így te sem ehettél fincsi aranyat!

A szellemek közt a legnagyobb sértésnek az számított, ha egymást tündérnek nevezik. Ennek oka az volt, hogy amikor megtámadták a tündérek univerzumát, és ott rengeteg tündért megettek, akkor a szelíd tündérek nem harcoltak ellenük, inkább elmenekültek. A szellemek ezt azonban nem szelídségnek tartották, hanem példátlan gyávaságnak. Ami annyiból jogos is, hogy a tündérek nagyon megijedtek, s minden bizonnyal akadt is köztük jónéhány valóban gyáva. De egyáltalán nem mind. A szellemek azonban nemes egyszerűséggel az egész tündérfajt a gyávák gyülekezetének nyilvánították.

A megpirongatott kis szellemben nagy dac ébredt e sértés hallatán.

—Nem is igaz hogy tündér volnék, ezt kikérem magamnak! És igenis ettem én már aranyat, nem is egyszer, háromszor is elmerészkedtem az emberek közé, és ott több királyi palota minden kincsét befalatoztam, egymagam, úgy bizony, nagyon finom volt! Még embert is ettem nemegyszer, bár valóban nem érnek annyit mint az arany! De azért az emberhús sem volt rossz. Igenis ettem tehát már aranyat!

—Hát te aztán már tényleg majdnem tündér vagy, mert nemcsak olyan gyáva vagy mint ők, de olyan oktondi, ostoba is! Hányszor mondtam neked te balfácán, hogy épp az emberek közé ne menj! Azok ugyan nem mások mint korcs tündérek, általában nem veszélyesebbek mint egy kósza meteor, még annyira sem, de mostanában, az utóbbi néhány ezer évben valahogy jobb, ha vigyáz velük a magunkfajta szellem! Tudd meg ugyanis, hogy némelyikükben feléledt a tündérek varázslói képessége, sőt, ezen emberek új varázslói fortélyokat is kikísérleteztek, amelyek borzasztóan veszélyesek ránk, szellemekre! És ezek nem olyan gyávák ám mint a tündérek, merik is ezeket használni ellenünk! Ezek a varázslónak nevezett emberek olyanok, hogy jobb messze elkerülni őket! És nem tudhatod, hogy melyik ember varázsló és melyik nem, ha csak a közelébe nem mész! De ha már ott vagy, akkor az régen rossz neked, mert egy varázsló is képes észrevenni rajtad hogy te szellem vagy, még akkor is ha emberi alakot öltesz, legalábbis a jobb varázslók képesek erre, és akkor neked fiam véged, kész, kampec, mert ezek-

nek az a szokásuk hogy bezárják a szellemet egy palackba legkevesebb sokezer évre, és csak akkor engednek ki onnan minket, ha megígérjük, hogy a rabszolgáik leszünk!

—Na és?! Megígérem, azután elslisszolok miután kiengedett!

—Az nem megy úgy, vannak módszereik hogy ezt megakadályozzák! Különösen egy Kajjám nevű varázsló nagyon veszélyes, több ezer szellemet elfogott már így, köztük néhány régi ismerősömet, akik nálam is nagyobb hatalmúak! És te, kis tündér, képes vagy az emberek közé csámborogni?! Amikor még az is lehet hogy az a sok arany egyik-másik helyen kimondottan csak azért van ott, hogy csalétek legyen szellemek számára?! Hát neked aztán tényleg nincs több eszed mint egy tündérnek!

—Azért mentem oda, mert úgy látszik bátrabb vagyok mint te! - felelt vissza a kis szellem.

—Hú, ezt a szemtelenséget már nem tűröm! Jössz ide azonnal hogy megneveljelek!

—Hogy is ne, majd ha tündér volnék mint aki biztat! - azzal a kis szellem, aki már régen sejtette hogy jó lesz apja elől elillannia, s készült erre, egyetlen nanoszekundum alatt eltűnt a hipertér mélységeiben, s még korpuszkuális maradványsugárzás is csak nyomokban mutatta a hült helyét.

Az apja vállat vont. Úgyis visszacsámborog majd hozzá legfeljebb néhány ezer év múlva a kis rosszcsont! De ha nem, az sem számít. Végülis mindenki a maga ura, mert a szellemek népe nagy tiszteletben tartja a maximális egyéni szabadságot! Jelszavuk ez volt: „Az életben az a szép, hogy mindenki a saját tetszése szerint ronthatja el!”

A kis szellem valóban nem is tért vissza hozzá.

Nem tért vissza, mert elege volt az illemórából, s úgy vélte, van neki jobb dolga is, mint hogy ezt hallgassa. Meglátogatja inkább újra az emberek világait!

Nem is habozott, s egy olyan bolygó felé vette az irányt, amit még nem látogatott eddig meg. Ez egy technikailag közepesen fejlett világ volt, mely a Bargan névre hallgatott. Primitív, hipertéri közlekedésre alkalmas úrhajók voltak már, de a bolygó jelentős részein még egyáltalán nem ment ritkaságszámba az éhhalál sem.

A szellemke néhány napig fülelt a bolygó körül lebegve, s a rádió- és tévéműsorok alapján megtanulta a bargan nyelvet. Annyira már volt elég fejlett e bolygó, hogy ezt az egyetlen nyelvet beszéljék az egész felszínén. Sőt, nemrég az egész bolygó egyetlen országgá egyesült. Ez a kis szellemnek tulajdonképpen nem tetszett, jobban szerette a primitívebb világokat, mert ott ahol középkoribbak voltak a viszonyok, ott az emberek hajlamosabbak voltak az aranygyűjtésre, míg az efféle modernebbeken inkább papírpénzekkel fizetgettek, sőt, gyakorta még azzal sem csak banki átutalásokkal, s ez nem volt jó neki, mert a komputerok biteit mégsem ehette meg.

Töprengett egy ideig hogy keressen-e másik bolygót, de aztán úgy gondolta, ha már itt van, körülnéz egy kicsit! Később is elmehet innen!

S így egy szép napon leereszkedett csak úgy találomra a felszín egyik pontjára. Alakot még nem is öltött, maradt kis ködfelhőféleségnek, de még így is láthatatlanná tette magát. Ott repdesett a járókelők feje fölött, de senki nem látta. Így kanyargott ide-oda a városban mindenfelé, de legnagyobb zsákmánya az volt, hogy néhány gazdagabb nő ujjairól leehette az aranygyűrűket vagy a nyakláncot a nyakukból, amit olyan kíméletesen tett meg, hogy azok ezt egyelőre még csak észre sem vették. Sovány zsákmány volt ez! Ő királyok kincseskamráihoz volt szokva, ahol mázsaszám zabálhatta az aranyat. Hiába volt szellemnek kicsi, hiába hogy ha akarta, kényelmesen elfért volna egy gombostű hegyén, de ha akarta, megehetett egyszerre akár néhány tonna aranyat is, és ez meg sem látszott volna a tömegén vagy méretén, amit ugyanis megevett, azt azonnal átalakította magában szintiszta energiává. És persze nem halt volna éhen akkor sem ha akár egymillió évig nem eszik egy falatot sem. Nem éhsége miatt vadászott valami finomra, egyszerűen szeretett csemegézni. És mert szellem volt, nem kellett attól félnie, hogy elhízik.

Ahogy így röpdösött ide-oda, hirtelen valami furcsát kezdett érezni, amit még sohasem, sokmilliárd éves léte során! Valami sugárzásféleséget. De ez valami olyan csodálatos érzést eb-

resztett benne, hogy egyszerűen képtelen volt ellenállni neki, máris arrafelé repült, ahogy csak bírt. Úgy érezte magát, mint a két hét óta egyfolytában éhező kutya, amely váratlanul sültcsirkeszagot érez. Nem bírt ellenállni e vonzásnak, de nem is akart ellenállni. Csak repült-repült, s egyszer csak meglátta azt, ami úgy vonzotta őt.

Nem kell semmi különlegesre gondolni. Legalábbis emberi szemmel nézve ezen objektumot, igazán a lehető leghétköznapiabb valami volt. Még akkor is, ha nem az „ami”, de az „aki” személyes névmás illette meg. Ugyanis egy ember volt az, vagyis inkább nem „az”, de „ő”, közelebbről meghatározván jellegét: egy kislány. Bár annyira nagyon nem is olyan kicsi lány, mert lehetett úgy tizenhét esztendő is, talán tizennyolc is!

De ez inkább csak a magasságán látszott, mert különben meglehetősen gyerekes volt az arca, és mellei is alig voltak. Bár épp ami az arcát illeti...

Igen nagy szemei voltak! És ferde szemek. Semmi esetre sem voltak jellemzőek a bargani emberekre. De más emberekre sem, akikkel a szellem eddig találkozott. Járt ő már sok bolygón, némelyiknek lakói szinte mind ferde szeműek voltak, de nem *ennyire* ferde szeműek!

Ennek ellenére világosan tudta, hogy kit lát. Nem mást, mint egy tündért! Azért nem hasonlít e lány arcra az emberekre, mert nem is ember! Tündér!

A kis szellem is látott már ugyanis tündéreket. Nem is egyszer. Ez végtére igazán belefér még az ő alig hétszázmilliárd éves gyermekkorába is! Volt már ő is Tündérhon mellett a világűrben, miközben hiába kereste a bejutást a mágiavezérelte űrvárosba! És látta odabent a kristályfákat is, de a tündéreket is. Csakhogy akkor amikor ott volt, nem érezte ezt a sóvár vágyat mint most! Biztos mert a tündérek sugárzását leárnyékolta a Tündérhont óvó mágikus védőtér!

Egyelőre nem is törődött vele, miként is létezhet ez a nagy csoda, hogy Tündérhontól ennyire távol magányos, védtelen tündérre lel. Másra sem tudott gondolni, mint hogy ő most e tündért azonnal fel kell falja! Még sosem evett tündért, de nem kétlette, hogy messze sokkal élvezetesebb csemege lesz, mint bármi amit eddig valaha is kóstolt. Lám csak, érdemes volt eljönni ide az emberek világára!

Már majdnem rá is vetette magát, amikor az utolsó pillanatban eszébe jutott apja figyelmeztetése. Mégiscsak jó lesz előbb körülnézni, hátha ez valami varázsló szellemcsapdája!

Képes volt érzékelni egyszerre az elektromágneses sugárzás teljes spektrumát, meg még jónéhány más sugárfajtát is, de hiába kémlelt körbe, az égvilágon semmi gyanúsat nem látott, nem tapasztalt. De biztos ami biztos, jól megszemlélte a tündért is, mert azért egy tündér nem akárki, a tündérek kivétel nélkül mind tudnak varázsolni, általában nem is akárhogyan, szóval egy tündér, ha nem is jelent komoly ellenfelet egy felnőtt szellem, mondjuk az ő apja számára, de hát ő még csak egy kölyökszellem, szóval jobb lesz óvatosnak lenni... Igaz, a tündérek állítólag olyan szelídek, hogy még saját életük védelme érdekében sem pusztítanak el semmit ami élő, egy szellemet sem, de ez biztos hogy nem normális tündér, ha nem a többi tündér közt lakik Tündérhonban, hanem az emberek közt, mi van ha ez egy nem szelíd tündér?! A kis szellem most beismerte maga előtt, hogy lehet némi igaza apjának, hogy ő talán nem egészen bátor valaki, sőt, talán éppenséggel valóban gyáva!

De mindegy, mert most senki nem látja! És van ideje!

Újra alaposan megvizsgálta hát a tündért. És mert embereket már sokat látott, ismerte őket, úgy tapasztalta hogy ez a tündér még épp csak mostanság kezd emberi fogalmak szerint kinőni a gyerekkorból. Továbbá, nagyon sovány is. Majdnem girhes. Emberi fogalmak szerint. Tündérmércével mérve meg még rosszabb a helyzet, mert a tündérek alapvetően örökéletűek, márpedig tudni kell, hogy egy tündér általában annál tündéribb, minél idősebb! És minél tündéribb, annál vonzóbb falat bizonyos értelemben a szellemek számára! Az egészen fiatal szellemek ugyan inkább a gyerektündéreket szeretik elkapdosni, mert azok még passzív varázslatokkal sem tudnak védekezni ellenük, de ha a szellem már kellően képzett, gyakorlott mágikus téren, akkor jobb szereti az idősebb tündéreket megenni, azokban több a varázserő, s ezért finomabbak. De ez a tündér, a szellemke úgy látta, még igencsak fiatal, varázserő jóformán semmi nincs benne. Van egy kevés, de tényleg nagyon kevés!

A kis szellem úgy vélte, ez a tündér abszolúte semmiféle veszélyt nem jelent számára, épp annyira lenne csak képes védekezni, mint a legközségesebb ember. Azoktól meg nem félt. Az emberek egyszerűen nem számítanak! Az sem árthat neki, ha rádobnak egy atombombát!

S ekkor elgondolkozott. Ha most megeszi ezt a tündért, az olyan csemege lesz, amire millió évekig fog emlékezni. De azért emlékszik majd rá, mert nem lesz időközben több tündér, amit megehetne! Semmi nem homályosíthatja el ezt az emléket!

Csakhogynem közben egyre az jár majd a fejében, hogy ha még meglenne ez a tündére, most még jobban csemegézhetne belőle! De nem lesz tündér amit megehetne, se idős, se fiatal, mert merőben szokatlan jelenség ez az emberek közti, magányos tündér!

Tulajdonképpen - gondolta - jobban járna, ha ezt a ritka kincset hagyná még érni egy darabig! Ha vár a megevésével még ha nem is sokat, de legalább csak néhány száz esztendő, már azalatt is sokat érne, növekedne a mágikus ereje, de nem annyira, hogy le ne tudná még attól győzni, és akkor sokkal de sokkal finomabb lenne!

Természetesen vigyázni kell rá, mert nehogy az legyen hogy közben egy hatalmasabb másik szellem erre kóricál, és megeszi előle! Na de a szellemek mostanság már nem szívesen mennek az emberek közé, mert gyávák, félnek a varázslóktól, holott se híre - se hamva errefelé varázslóknak! Tehát valószínűtlen, hogy erre jöjjön egy másik szellem. De ha jön is, lehet hogy időben észreveszi, s az utolsó pillanatban befalhatja előle a kis tündért! Ehhez természetesen állandóan a tündér közelében kell lennie... de ez nem baj. Nem számít. Azalatt legfeljebb beéri a környéken lakó emberek apró aranytárgyaival. Lehet hogy néhány embert is megeszik. Nem olyan nagy idő az! Bolond lenne éretlen gyümölcsöt enni, amikor érettet is ehet!

Ekkor a kis tündér rálépett a zebrára, hogy átmenjen rajta. Tehette, mert épp zöldet mutatott a lámpa. S már félig át is ért, amikor az egyik mellékutcából kivágódott egy autó, gyorsan, nagy sebeséggel, mögötte szirénázó rendőrautók, nyilván valami bűnözőt üldöztek...

Na már most, egy szellem sokkal de sokkal gyorsabb reflexű, mint egy ember. A kis szellem pillanatok alatt felmérte, hogy itt baj lesz! Ha nem történik valami, akkor az első autó simán palacsintává lapítja a tündérgyermeket! De lehet hogy azután a rendőrautók is átmennek rajta! És azt tudta a szellem, hogy egy tündér, az olyan valaki, akinek a testét mikroszkopikus energiapáncél védi - e tündérét is, tulajdonképpen épp ennek a sugárzását érezte meg eredetileg. Ezen energiamező megvédi a tündért a nagy hidegtől és nagy melegtől. Egy tündér tehát nem fagyna meg ürruha nélkül sem a világűrben, és nem égne meg a Nap felszínén sem. Ellenben csak sugárzások ellen véd e mező, anyagi objektumok ellen nem, tehát ha a tündért leszúrnák, fejbeverik, lelövik, abba belehal, hasonlóképp egy autóbalesetbe is!

A szellem nem habozott. Ez az ő zsákmánya, és nem hagyja hogy tönkretegyék!

Fél másodpercre sem tellett, s máris a legelső autóban termett, majd teljes erőből oldalra rántotta a kormányt. Az autó rögvest harmonikává gyűrődött az útszéli hirdetőoszlopon, s felrobbant. A szellem akkor már nem volt benne, nem mintha baja lett volna akár akkor is ha benne marad a robbanó autóban. De nem volt benne, mert máris tett róla hogy kipukkadjon a legközelebbi rendőrautó mind a négy gumija, ettől az elkezdett önmaga körül pörögni, s kicsúszott oldalra, a másik oldalra, nem arra ahol a bűnöző autója égett. Ezzel egyidőben pedig a szellem a többi rendőrautóban mind leállította a gyújtást, tövig nyomta a fékpedált, és berántotta a kéziféket is.

Szép teljesítmény! Gyors és hatékony cselekvés! Na de hát egy szellem akkor sem akármilyen, ha még csak hétszázmilliárd éves! Van azért hatalma!

A kis tündér tehát megmenekült, bár igazán halottsapadt lett az ijedelemtől; s a kis szellem hazáig kísérte láthatatlanul, mert hátha meg kell még mentse a csemegéjét. De már nem történt semmi baj. Mindenesetre a történeteken elgondolkozott, s rájött hogy neki nemcsak a többi szellemtől kell féltenie e csemegéjét, sőt, úgy tűnik nem is elsősorban azoktól, hanem inkább azon veszélyektől, melyek az emberek közt leselkednek e tündérpalántára! Állandóan mellette kell legyen, vigyáznia kell rá...

De az azért mégis unalmas ám, évszázadokon át! Akkor már jobb volna ha beszélgethetne vele, kilesethetné úgy talán a tündérek titkait... de ez csak akkor lehet, ha a kis tündér nem gyanakszik rá, hogy ő egy szellem. Vagyis emberalakot kell felvennie!

De ez sem egyszerű. Ez már egy fejlett társadalom, itt mindenhez papírokat kérnek, személyit, meggyebet... na de ez sem gond: kell keresnie valakit, aki gyakran lehet a tündér közelében, s be kell állnia annak a helyébe!

Így is tett.

Nem telt a kis szellemnek egyetlen napjába sem, hogy kifigyelje a tündér fontosabb adatait. Tudta már hogy hol lakik: ez egy emeletes ház tizedik emeletén volt az egyik lakás. A szüleivel élt itt, egyetlen gyermekként, de a szülei nem voltak tündérek. Úgy hívták hogy Iloé. Néhány utcával arrébb járt gimnáziumba, utolsó éves volt, és kitűnő tanuló.

A tizedik emelet egyes számú lakásában lakott Iloé, és közvetlenül mellette, a kettes számúban élt egy Szjord nevű fiú, aki ugyanabba az osztályba járt, mint Iloé. Amint erre a kis szellem rájött, rögvést tudta már hogy mit tegyen!

Szjord épp a szobájában ült, és imádkozott. Igencsak megviselt volt az állapota: most jött haza az iskolából, s láthatóan tele volt kék foltokkal. A szülei erről még nem tudtak, mert még nem jöttek meg a munkából.

—Istenem, kérlek, segíts! Sokat imádkoztam már hozzád, miért hagyod hogy ezt tegyék velem! Neked hatalmadban állna, hogy...

Aztán csak reményvesztetten legyintett egyet és elhallgatott. Sokszor imádkozott már, de imáira nemcsak válasz nem jött, de még csak segítséget sem kapott az Úrtól. Továbbra sem szállnak le róla azok a mocskok! Még mindig zsarolják! Már minden pénzét odaadta nekik, már eladta a szintetizátorát és azt a pénzt is nekik adta, azóta is hazudozik a szüleinek hogy hol van a drága gép, hogy most ennek adta kölcsön meg hogy annak... de még mindig több pénzt követelnek! Azt mondják hogy lopjon! Akár a szüleitől is! És meg is verték őt ezek a mocskos huligánok, hogy lássa: nem tréfálnak!

Hetek óta így megy ez, de hiába imádkozik, semmi nem javul!

Hát akkor nem imádkozik! - és elszántan így kiáltott:

—Gyűlöllek téged, Isten! A kurva istenit! Többé semmi közöm hozzád! Ha elhagysz a bajban, akkor minek szeresselek?! Imádom ezentúl inkább az ördögöt, hátha az megsegít! Az életemet is odaadnám azért, hogy azokkal a szemetekkel leszámolhassak!

S e pillanatban hang hallatszott a háta mögött:

—Kérésed meghallgattatott!

Riadtan fordult meg. Valami nagy, gomolygó, sötét felhőt látott maga mögött hömpölyögni.

—Megnyugodhatsz - hallotta a felhő hangját - többé soha senki nem bánthat téged! Halottal az ugyanis lehetetlen! Elveszem az életedet, felveszem az alakodat, én leszek te, s ígérem ha bármikor is próbálkoznak majd a megtámadásommal, akárkik legyenek is azok, nagyon rosszul járnak! Kívánságod tehát teljesedik!

Azzal mielőtt a fiú akár csak kiálthatott is volna, máris beburkolta a felhő Szjordot... s a fiú a következő pillanatban már nem is létezett.

Annyi bizonyos, hogy a halála tökéletesen fájdalommentes volt.

Ezután a felhő sűrűsödni, tömörödni kezdett, világosodni is, s pár pillanat múlva kialakult belőle újra a fiú. De ez már nem az igazi Szjord volt: ez már a kis szellem volt, Szjord alakjában.

Körülnézett a szobában, ami már az övé volt. Tipikus kamaszszoba volt, a falon nagy poszterekkel, amik mindenféle szép nőket vagy együtteseket ábrázoltak. Volt benne egy ágy, meg íróasztal, egy kisképernyős televízió is...

De a szellemet jobban érdekelte az, hogy a szoba egyik falának túloldalán a másik lakás egyik szobája helyezkedett el, épp az, amiben az Iloé nevű tündérlány lakott! Épp itthon is volt, és a szellem nem győzött betelni a csodálatával. De nem a külsejét csodálta, bár éppenséggel az is tetszett neki, egyszerűen mert rajongott a nagy szemekért, az ugyanis a tündérek jelképe volt a számára. Ő azonban érzékelte a kislányt óvó mikroszkopikus erőter sugárzását is, és ezt nagyon kellemesnek találta. Érezte ezt innen a falon túlról is. Természetesen semmiféle nehézséget nem okozott neki hogy átnézzen a falon, sőt, akár könnyedén át is léphetett volna a másik szobába a falon keresztül. De ezt egyelőre nem akarta. S nemcsak a saját szo-

bájában láthatta Iloét, de az egész lakásban követhette a mozgását, sőt, a szomszédos lakásokban és más emeleteken is, úgy, hogy ki sem mozdul innen ő, a szellem. Azt viszont tudta, hogy amíg ki nem fejlődnek Iloé tündérképességei, addig teljesen kizárt hogy a tündérlány észrevegye őt a falon át.

Tökéletesen meg volt elégedve tehát a megfigyelőhelyével, ennél jobbra nem is vágyhatott volna, egyedül azt sajnálta, hogy a lány rendszeresen elmegyveget majd innen, ha máshová nem is de iskolába okvetlenül. Na de ezért jó, hogy felvette Szjord alakját! Megy majd ő is iskolába! Tulajdonképpen jópofa móka lesz az egész! Valamivel úgyis el kell üsse az időt, amíg vár Iloé felnövekedésére!

Úgy döntött, az ő neve ezentúl Szjord lesz. El kell mondani ugyanis, hogy a szellemeknek többnyire nem volt nevük. Eléggé magányos jószág egy szellem úgy általában, tulajdonképpen már az is ritkaság volt, hogy e kis szellem ennyi ideig együtt élt az apjával. Nagyon ritkán szoktak beszélgetni egymással, s ha két szellem mégis találkozott, és társalgásra vetemedtek, akkor a másik szellem mindegyikük számára kölcsönösen egyszerűen csak „te” volt. Hiszen minek is kellett volna nekik ennél több, azt mindegyikük tudta hogy a két szellem közül melyik ő maga, és a másik volt a „te”. Ha meg emlékeztek valamelyik szellemre, akkor sem a nevét gondolták, hanem maguk elé idézték annak a képét. Természetesen nem az alakját, ami egy szellem esetében lényegében akármilyen lehetett, hanem azt az energiamintázatot, ami a szellemeknél megfelelt az alaknak a számukra. És ha két szellem egy harmadikról társalgott netántán, bár ez is ritka volt mint a fehér holló, de ha mégis, akkor a szóbanforgó szellemet úgy azonosították a másik szellem, a beszélgetőpartner számára, hogy ezen energiamintázat főbb jellemzőit produkálták a számára. Ez olyasmi volt náluk, mintha két ember beszélgetése közben az egyik nem azt mondja hogy - tegyük fel - „Rózsika néni”, hanem ezt: „az a nő, aki így beszél: «dagyod köszödöb», «nagyon köszönöm» helyett”. Vagyis utánozzák az illető főbb jellegzetességeit. Vagy, még inkább annak felel meg, mintha két ember egy harmadikról társalogván annak megnevezése helyett a fényképét mutatja meg.

Ennek ellenére nagyon ritkán volt neve némely szellemnek, de ezek kizárólag olyasféle nevek voltak, amiket akkor kaptak, amikor valamely varázsló elfogta őket. Ez a varázsló általában Kajjám volt, mert igen ritka hogy más varázsló is befogjon szellemet Kajjámon kívül. De ha mégis megtette, akkor is legfeljebb egy vagy két szellemet, és nem ezerszám mint Kajjám! És néha előfordult hogy a szellem önmagát nevezte el, de ez csak a fiatalabb, hóbortosabb, sőt perverzebb szellemek esetén szokott megtörténni, de akkor is csak olyan neveket használtak, hogy „Nagy Tündérgyilkos”, „az Emberek Ura”, „Aranyzabáló Roppantpocak”, „Mindenkiréme”, és hasonlók.

Most a kis szellem úgy döntött, hogy márpedig ő ezentúl Szjord lesz és kész! Addig legalábbis amíg nem talál jobb nevet. De egyelőre megteszi ez is, addig mindenképp, míg a tündércsémét őrzi. Jó lesz ha megtanulja e nevet, nehogy ne hallgasson rá ha szólítják, mert akkor különböző kellemetlenségek adódhatnak. No semmi végzetes, de nem akarta hogy lelepleződjék, mert neki nagyon megfelelt ez a hely, és lusta lett volna másikat keresni. De még így is számolnia kell azzal, hogy egy egész rakás dolgot nem tud, amit a régi Szjord, az embergyermek tudott! Ezt vagy meg kell magyarázza a szüleinek, vagy egyszerűen meg kell egye őket is!

Úgy döntött, nem eszi meg őket. Ő egy darabig most iskolába kell járjon, és lehet hogy a szülőkkel néha akarna majd beszélni a tanári kar. Meg az is gondok forrása lehet, ha nem mennek be a munkahelyükre. Lehet hogy kijönnének érdeklődni utánuk... jobb az ilyesmit elkerülni!

Tudta hogy mit tegyen. Amíg a rádióműsorokból megtanulta a bargan nyelvet, azalatt jópár tévéfilmet is megnézett, ezekből kiokoskodta hogy mihez tartsa magát. Egyszerűen varázslott a fejére egy jókora púpot, zúzódást, sőt még a koponyacsontját is megrepesztette kissé hogy minden hihetőbb legyen. Ez nagyon megfelel, mert így azt mondhatja hogy rablók megtámadták, és fejbeverték, aztán amikor magához tért csak arra emlékezett hogy mi a neve és hol lakik, semmi másra, mert emlékezetkiesése van!

Ami a szellemeket illeti, az hogy ő, a szellem-Szjord ezt kitalálta, ez egyenesen zseniálisnak minősíthető! El kell mondani ugyanis, hogy a szellemek úgy általában véve nem valami eszes lények. Ami a mágiát illeti, a legtöbb szellem abban kiváló, de az eszük úgy egyébként nem valami olyasmi, amire akár egy átlagos ember is büszke lehetne! Tulajdonképpen sok olyan szellem akad amely annyira ostoba, hogy még azt sem tudja, mi az hogy férfi és hogy nő!

Ennek épp az az oka, hogy oly kiválóak a mágiában. Nemigen szorul rá egy szellem arra, hogy az eszét dolgoztassa. Megold egyszerűen mindent mágiával és kész! Ebből már egyenesen következik, hogy kevés kivételtől eltekintve úgy van az, hogy minél nagyobb mágikus téren egy szellem, általában annál ostobább, a legértelmesebbek többnyire épp a csekélyebb hatalmúak. Szellemberekben is közismert volt, hogy a legostobábbak épp a máridok, melyek különben a leghatalmasabb szellemek. Akad ugyan azok közt is néhány kivételesen okos egyed, mert az ész és a varázshatalom közti ezen összefüggés nem kivétel nélküli szabály, csak egy tendencia, de úgy általában véve a máridok igazán ostoba bunkók, igazi tahó szinte valamennyi!

De hát ez a kis szellem nem márid volt hanem ifrit, s a varázshatalma sem valami sok. Ő meglehetősen eszes volt, már persze a szellemekhez képest, valójában ész terén a szellemek felső tíz százalékába tartozott! Kitalálta hát hogy mit tegyen, és a terve fényesen be is vált, mert amikor a szülők hazajöttek, elszörnyedtek azon amit láttak, nem győzték Szjordot ápolgatni, sőt, azonnal orvost, mentőt hívtak, megröntgeneztették, a fejsebet bevarratták, szóval mindent megtettek érte, bár Szjordnak a seb természetesen kicsit sem fájt. Az sem fájt volna neki, ha máglyán elégetik vagy egy nagy húsdarálóval fasírtot csinálnak belőle. Ez a test csak egy burok, egy álca volt a számára, ami nem ő maga.

És amíg a szülők szinte a lelküket kitették érte, annyira aggódtak, azalatt ő azon gondolkodott, hogy talán nem volna-e jobb mégis, ha megenné őket!

De végül úgy döntött hogy nem. Jobb ez így ahogy van!

2. fejezet: Sztár kerestetik

Mint minden ami a hipertérből felbukkan, a nagy, jó három kilométer átmérőjű, korong alakú űrhajó is váratlanul bukkant ki a hipertérből. Eltérően azonban a bargan űrhajóktól, ennek felbukkanását egyáltalán nem jelezték a világűrbe kihelyezett érzékelők, melyek az efféle érkezésekkor mindig fellépő korpuszskuláris maradványsugárzást detektálták! Az űrhajó megérkezéséről mindössze onnan szerzett tudomást a Bargani világűrfigyelet, hogy teljesen véletlenül megpillantotta azt az egyik rutinmegfigyeléseket végző hegyi obszervatórium csillagásza. S mert nagyon nyilvánvalóan nem bargani volt ez az űrhajó, megérdeklődte, hogy ugyan mi is akar ez lenni, s várhatóan mikor megy el onnan, ahol van, mert eltakarja a megfigyelés tárgyát képező Polip csillagképet!

A világűrfigyelet azonnal általános riadót rendelt el. S gyorsan maguk is elkezdtek figyelni az űrhajót. Hamarosan sikerült elolvasni a roppant betűkkel rápingált szöveget:

„Csiszilla – Darzsi-1”

Ez pedig nem jelenthetett mást, mint hogy az űrhajó neve Darzsi-1, és a csiszík tulajdona! A csiszík országát, már ha egy csillagbirodalmat egyáltalán országnak lehet nevezni, úgy hívták csiszí nyelven, hogy Csiszilla. Régebben amikor a csiszík hatalma még egyetlen bolygóra, Tlaxánra sem terjedt ki, úgy hívták az országukat hogy Csiszíföld, bár már akkor is nevezték azt Csiszillának. Később azonban amikor egész Tlaxán, s az az egész naprendszer az övék lett, sőt, néhány más naprendszer is a közelben, úgy gondolták hogy elég hülyén hangzik úgy emlegetni ezt a sok mindent hogy Csiszíföld, amikor az uralmuk alá eső terület (sőt, térfogat, hiszen nem sík vidékről van szó hanem a világűr mélységeiről), annak nagy része tehát nem föld hanem űr! S így maradt ennek az egésznek a neve hivatalosan az, hogy Csiszilla. Ennek ellenére gyakran emlegették maguk is úgy még most is hogy Csiszíföld, épp csak hogy hivatalosnak tekintendő helyekre mindig azt írták hogy Csiszilla. S mert akkurátus pontossággal kiírták minden üresközükre is hogy hozzájuk tartozik, így az űrhajóra is az irattatott ki, hogy Csiszilla.

S hogy még véletlenül se lehessen eltéveszteni hogy az kié, ezért a nagy űrhajó külsejére többhelyütt még a csiszí zászló is ki lett rajzolva, az egymást a csuklóknál markoló két kéz.

Azaz dehogyis... nem festve volt ez, hanem milliónyi apró színes lámpa volt oda beépítve, a külső borításba, és ezek sugározták a fényt, mely eképp kimondottan úgy adta ki a képet, mint a számítógépek monitorjai állítják azt elő!

Mindez híven bizonyította a csiszík gazdagságát. Egész Bargan bolygónak nem volt több űrhajója mint mindössze három darab, s ezek is óriási, hatvan kilométer átmérőjű űrvárosok. Bár ezek eképp lényegesen nagyobbak mint e csiszí űrhajó, de ezzel Bargan épp hogy nem dicsekedett volna sosem, mert az űrvárosok épp azért ekkorák nála, mert a hipertérgenerátorok méretét egyszerűen nem képes lecsökkenteni kisebbre! A csiszík azonban megoldották ezt is. Állítólag vannak még e három kilométeresnél is sokkal kisebb űrhajóik; más népektől a barganiak úgy értesültek, hogy a csiszík rendelkeznek valamiféle alig húsz-harminc méteres robotféleséggel, melyek sorozata a Sárkány nevet viselte, s e robotok is képesek a hipertérben haladni, tehát elképesztően kicsiny hipergenerátoraik is kell legyenek a csiszíknak! Tehát technikailag jóval fejlettebbek!

Továbbá, gazdagok is. A három bargani űrvárosra is fel volt festve a nevük kívülre, de tényleg csak festékekkel, nem sokmillió lámpával kivilágítva, s még e festék is alig olvashatóan halovány volt, mert állandóan elbomlott az űr gyilkos ultraibolya sugárzásában, s a kilométeres betűk újrafestésére sosem volt elég pénz a költségvetésben!

S épp emiatt aggódott most a világűrfigyelet vezetője, aki természetesen katona volt, s rangjára nézve „űrnagy”. A csiszík gazdagok, s képesek lettek volna küldeni egy mindössze tegyük fel néhány száz méteres űrhajót is ha akarnak – ehelyett ezt a három kilométereset küldik, ami csiszí fogalmak szerint kimondottan akkora, hogy már csatahajónak, űrcirkálónak is beillik! És az tutibiztos hogy eszméletlenül fel van fegyverezve, mert a csiszík semmit nem kockáztatnak, a csiszíknél óvatosabb, sőt gyávább népsége nincs is az egész Univerzumnak, kivéve a tutukat!

De még ez is semmi. Hanem hát hogy a csudába bukkanhattak ki úgy a hipertérből, hogy a sugárzásdetektorok semmit nem jeleztek?! Továbbá, amikor az űrhajót észrevették, az a bolygótól alig három bolygóátmérőnyire volt, és lehetetlen hogy távolabb lépett volna ki a hipertérből, mert a csillagász aki észrevette, azt mondta hogy már három órája arrafelé figyelt a teleszkópja, mert hosszan akarta exponálni a Polip csillagképet; el is rontotta az egész munkáját a csiszí űrhajó felbukkanása! Holott ennyire közel felbukkanni egy bolygó gravitációs teréhez, az bargani tudósok egybehangzó véleménye szerint kész öngyilkosság! A kockázati tényező 99 százalék, tehát az örült űrhajónak alig egy százalék az esélye rá, hogy nem robban darabokra!

Azonnal rádióztak is a csiszí űrhajónak, hogy mi a dolga, mit akar itt! Az fogadta a hívást, és ezt a választ kapták:

—Itt Lidzsi beszél, Csiszilla Darzsi-1 nevű űrhajójának takija! Azért jöttem hogy nagykövetséget nyissak a bolygótokon. A nagykövetség épülete ez az űrhajó lesz, tudniillik most mindjárt berepülünk a légterbe a 987-372-415-ös pályán, a felszíntől két kilométerre áttérünk a 987-373-101 pályára, majd landolás Tvunk várostól negyven kilométerre, a Takpazsa sivatag szélén, a tengerparttól nem messze! Onnan már ez az űrhajó nem is száll fel soha, legfeljebb valami természeti katasztrófa esetén! De az igen nagy katasztrófa kell legyen, mert a Darzsi-1 tudomásunk szerint szinte mindent képes elviselni!

—Hogyhogy nem észlelték a jöttötöket a sugárzásdetektoraink?! Valami álcázóberendezések van?! Mert az efféle arra utal hogy alattomos, háborús szándékkal érkeztek! - vádaskodott az űrnagy.

—Legjobb tudomásunk szerint a hipertérből való kibukkanást lehetetlen bármivel is álcázni! Tudósaink szerint a létrejött sugárzás leárnýékolhatatlan, mert miután az űreszköz kibukkant és holmi álcázóberendezést üzembe helyezhetne, addigra már száguld a kibukkanása által előidézett sugárzás, méghozzá fénysebességgel, amit ezért nem is érhetnek utol, hogy leárnýékolják! Nekünk tehát nincsenek álcázóberendezéseink. Egyszerűen a mi űrhajónk annyira pontos, finoman behangolt hipertérgenerátorokkal rendelkezik, hogy alig hagy maga után sugárzást. E sugárzás természetesen észlelhető, de úgy látszik nem a ti figyelőrendszeretekkel, mert annak nem eléggé nagy az érzékenysége!

Ez tökéletesen hihető magyarázat volt. Az űrnagy is tudta amit mindenki: félelmetesen elvannak maradva a csiszíktól technikailag.

Természetesen azonnal értesítette a bolygó elnökét, Kurtenázi urat. Bár az elnök épp egy fontos tárgyaláson volt, ahol arról kellett döntenie sok más prominens személlyel együtt, hogy miként akadályozzák meg az egyik szegény körzetben milliók éhhalálát, de a hírre hanyatt-homlok félbehagyott mindent, és rohant a mikrofonok elé, hogy beszéljen az űrhajó kapitánynőjével. A beszélgetés semmiféle akadályba nem ütközött, nem mintha Kurtenázi úr tudott volna csiszí nyelven, de Lidzsi már annál inkább barganul. Elmondta hogy kizárólag olyanok vannak az űrhajóján, akik mind anyanyelvi szinten beszélnek bargan nyelven.

—Nem engedélyezem az űrhajó leszállását, forduljatok vissza! Már évekkkel ezelőtt megüzentem a királynőtöknek, hogy nem engedek be csiszíket a bolygóra!

—A landolásunk 73 perc múlva esedékes! - közölte nyugodtan Lidzsi.

—Azt mondtam hogy megtiltom! - kiáltotta az elnök. —Különben is, egy akkora monstrum mint a ti űrhajótok, felmérhetetlen veszélyt jelent Tvunk város lakóira! Egy ekkora behemót valami egyszerűen nem arra van, hogy leereszkedjék egy bolygó talajára! Sőt, hiszen amint le szálltok, máris belesüllyedtek a sivatag homokjába!

—Ah, azt hiszem amit most mondtál, azt nevezik úgy, hogy „barbár humor”! - kacagott a kapitánynő. —Tökéletesen kizárt, hogy belesüllyedjünk a homokba, megnyugodhatsz! Speciális könnyűszerkezetű űrhajó a Darzsi-1, továbbá egészen természetes, hogy a leszállás nem csak úgy a homokra történik, hanem amikor már tíz méterre vagyunk a felszíntől, akkor különleges oszlopokat lövünk függőlegesen a talajba, át a homokon amíg azok el nem érik a szilárd talajt, s ezekre száll majd le az űrhajó!

—Aha, mert azok meg is tartanak egy ekkora űrmammutot!

—Megtartják. Különleges szupernehéz elemekből állítottuk elő őket, melyek több mint 164 protont tartalmaznak! És 70685 ilyen oszlopon fog állni az űrhajó, ami azt jelenti, hogy nagy-

jából minden száz négyzetméterre jut egy ilyen! Holott az elméleti számítások szerint elég volna belőlük négyzetkilométerenként egyetlen, tehát bőséges túlbiztosítással számolunk! Mert mi azt már csak úgy szoktuk!

—De akkor is, ha ez az űrhajó belemerül a légkörbe, akkora tornádót gerjeszt, szélvihart, hogy a város elpusztul!

—Ugyan már, a végső megközelítési szakaszban kevesebb mint 10 km/h lesz csak a sebességünk! Így is lesz természetesen szél, ez igaz, de nem több mint egy erősebb fuvallat, ami a mostani kánikulában ami odalent van, még kimondottan kellemes is lesz!

—Akkor sem engedélyezem a leszállást! A követséget sem! Nem kérünk a csiszíkből! Ez egy tisztességes bolygó, rendes, istenfélő néppel, nem hiányzik nekünk a csiszi erkölcstelenség!

—De arra ugye jók voltunk, hogy százhusz évvel ezelőtt megmentstünk benneteket a vírustól, ami elvette minden nemi vágyatokat?!¹

—Azt az őseink meg is köszönték akkor, s azóta semmi közünk egymáshoz!

—Márpedig le fogok szállni, tiltakozás ide vagy oda! Ugyanis nem tehetek másként, mert így rendelkezett Áaeu királynőnk!

Az elnök megállapította, hogy ez jellemző a csiszíkre. Többnyire olyan neveik voltak, melyekben irtózatosan sok volt a magánhangzó, s alig vagy épp semmi mássalhangzó. Különösen a nők jeleskedtek az efféle nevek viselésében, bár nem volt ritkaság a férfiak közt sem. Lidzsi még egészen kiejthető, emberi nevet viselt bargani fogalmak szerint, nem úgy mint a királynője. És az is jellemző rájuk, hogy angyali nyugalommal semmibevesznek mindent a világon, és csak mennek nem is a saját fejük, de a királynőjük feje, azaz parancsa után!

—Ha tovább folytatja a közeledést a Bargan felé, azt agresszióknak, támadásnak tekintem!

—Ne höbörögj barbárka, mert semmire nem mész vele! Tudod ugye hogy mi csiszík nem hazudunk?! Márpedig ennek fényében értékeld amit most mondok neked: Be van célozva mind-egyik űrvárosotok! Ha támadás ér bennünket, még ha csak sikertelen támadás is, azokból másodpeceken belül nem marad más, mint rendkívül híg kozmikus sugárzás! Továbbá, nem is hiszem hogy volna értelme a próbálkozásaitoknak, mert a Darzsi-1 fel van szerelve különleges erőter-emitterekkel, melyek képesek elhárítani bármely energiafegyver lövését, s hozzá úgy, hogy ezen erőter tulajdonképpen egyfajta energiatükröz, tehát ha lézerrel vagy bármivel támadtok, akkor annak energiáját visszairányítja arrafelé, amerről az jött! Sajnos nem pontosan oda, de úgy nagyjából! És az régen rossz lesz nektek! Ha meg makroszkopikusan támadtok, például rakétákkal, ilyesmivel, természetesen képesek vagyunk észlelni azokat is, mert azok igen lassú valamik, s időben megsemmisítjük őket! S irtó kellemetlen lehet nektek, ha az ellenünk küldött rakéta útközben valamelyik nagyvárosotok fölött robban fel! Tehát jóindulatúan mondom, hogy maradj nyugton!

—Ez akkor is katonai agresszió, visszaélés az erőfölényetekkel!

—Igen, ez pontosan az! Elismerjük. Elismerjük, mert mi mindig őszinték vagyunk, és nem szépítjük a tetteinket! Visszaélünk az erőfölényünkkel, erőszakot alkalmazunk, épp csak az a véleményünk, hogy jó ügy érdekében!

—Ilyesmit tenni senkinek nincs joga, semmiféle ügy érdekében!

—De bizony!

—De nem, mert jogunk van élni a magunk életét, különben is, őseinket ti üldöztétek el Tla-xánról!

—Igazad van, jogotok van a magatok életét élni, de ennek semmi köze ahhoz, hogy őseitek honnan jöttek. De valóban jogotok van a magatok életéhez, és nem is kívánunk beleavatkozni.

—De azt teszitek!

—Csak egészen minimális mértékben. Arról van szó ugyanis, hogy a döntéseket a magatok életéről ezután is ti hozzátok. Mi ellenben lehetőséget kívánunk nyújtani Bargan polgárainak, hogy valóban szabadon dönthessenek ami az életformájukat illeti. Meg akarjuk ismertetni velük a csiszi élet lehetőségeit is! Végülis ne tagadd le, hogy jelenleg is számos helyen dül a bolygótokon éhínség! És mi csiszík egyszerűen nem hisszük el, hogy az éhezők maguk választották az éhező életformát! Mi csiszík bőséges megélhetést tudunk nyújtani mindenkinek...

¹ Ennek története abban a regényben van leírva, melynek címe: *Rajjám unokái*.

—Cserébe az erkölcstelenségért!

—Cserébe a más erkölcsökért. Különben is: neked mert elnök vagy, tudnod kell, hogy arrafelé ahol nálatok az emberek éheznek, ott virágzik a gyermekprostitúció is, épp mert másképp szegény kislányok éhenhalnának! Az talán nem erkölcstelen?! Még a ti fogalmaitok szerint is?! És mi senkit nem kényszerítünk semmire! Az jön majd hozzánk, aki akar! Jogában áll majd ezután is mindenkinek hogy fölöttébb erkölcsösen éhezzék, ha ezt akarja. De ezután valóban csak az tesz majd így, aki akarja ezt, tehát mi nem hajtunk rabságba benneteket, ellenkezőleg: megnöveljük egyéni szabadságotokat, mert eggyel több lehetőség közül választhat majd ezután minden bargani lakos!

—De miért akartok ti mindenáron bargani embereket elhurcolni, hát nem születik elég csiszí Csiszillában?!

Lidzsi felnevetett.

—Dehogynem! Bőven! De nem is fogunk elvinni innen senkit, legfeljebb nagyritkán, elenyésző kivételként.

—Hát akkor?! - kérdezte rosszat sejtve az elnök.

—Tudod barbárka, még réges-régen Darzsi királynőnk, az a királynő tehát akiről nem is véletlenül kapta ezen űrhajó a nevét, ő tehát elrendelte hogy bármely barbárnak, ha az még nem vétett a csiszík ellen, alapvető emberi joga bármikor csiszívé válni. Darzsi ugyan csak a tlaxáni barbárookra gondolt, de mostani királynőnk úgy vélte, illő e törvényt kiterjeszteni az Univerzum minden barbárára. Igenám, csak hogy felmerült egy probléma! Az, hogy Csiszilla nem alkalmas a sok millió és milliárd barbár bolygó minden barbára számára hogy befogadja őket! Igaz, szorgalmasan kutatjuk az univerzumot lakható de még lakatlan, vagy épp nem nagy munkával lakhatóvá tehető bolygók után, amiket betelepítünk, de ez akkor sem biztos hogy elegendő lesz. És nem is az a célunk okvetlenül, hogy a reményteljes, csiszí életre alkalmas barbárokat elcipeljük a bolygóikról, mert akkor azok soha nem is válnak csiszí bolygókká, megmaradnak mindig barbárnak, és állandóan csak utántermelik a barbárságot, vagy a lakóik a végén az egész bolygót elpusztítják. A királynő nagy bölcsen ezért úgy rendelkezett, hogy törvényt hozott: minden bolygó a rajta élőké! Ahogy régen azt mondták a feudalizmus ellen lázadók, hogy „a föld azé, aki megműveli”, úgy mi azt mondjuk, hogy „a bolygó azé, aki lakik rajta”! Ebből máris következik, hogy Csiszilla soha nem szándékozik megfosztani egyetlen bolygó lakosait sem a bolygójuktól!

—Nagyon helyes, ez így is van, a bolygó azé, aki lakik rajta! - mondta gyorsan az elnök.

—Végtelenül örvendek hogy ebben egyetértünk, ritka a barbárok részéről ekkora fokú belátás!

—Biztosíthatlak róla hogy ebben nincs ellentét köztünk, a királynőtöknek igaza van, a bolygó azé aki él rajta, Bargan tehát a barganiaké, mert mi élünk rajta, tehát mi és nem ti, vagyis a mienk, nem a tietek, tehát menjetez innen!

—Igenám, de egy bolygón nagyon sokféleképp lehet lakni! Például lehet barbár módra is, és csiszí módra is! Na és ezentúl egyre több bolygón lesz úgy, Csiszillának hála, mint most nálatok! Nálatok pedig úgy lesz, hogy mi szépen leszállunk oda, a sivatag szélére, s az a hely ahol az űrhajó van, s körülötte egy négy kilométer sugarú kör, az ezentúl nemcsak a mi nagykövetségünk, de egyben Csiszilla része is! Nagyobb területet azonban nem foglalunk el... egyelőre! Ugyanis a ti bolygótokon a szárazföld összterülete nagyjából 150 millió négyzetkilométer. A bolygón éltek jelenleg körülbelül 8 milliárdnyian. Ha e két számot elosztjuk, akkor azt kapjuk, hogy egy lakosra jut a Bargan esetében 0.01875 négyzetkilométer, vagyis 18750 négyzetméter. Abból az elvből kiindulva hogy a bolygó azé, aki lakik rajta, abból az következik, hogy a bolygó szárazföldjéből ennyire, 18750 négyzetméterre teljes joggal tart igényt minden egyes bargani lakos! Mi tehát úgy cselekszünk, hogy bár senki barganit nem kényszerítünk rá hogy hozzánk jöjjön, de igyekszünk minél többekkel megismertetni a csiszí elveket, erkölcsöket, életmódot, s ha ez megtetszik valakinek, az jöhet hozzánk, ha akar. És ha hozzánk jött, akkor is még a Barganon fog ő élni, s emiatt továbbra is joggal tart igényt a bolygóból őt megillető 18750 négyzetméterre, ez pedig azt jelenti, hogy akkor a Bargan bolygón Csiszilla területét kiterjesztjük 18750 négyzetméterrel nagyobbra, megnöveljük tehát azt a részt az űrhajó körül, amit Csiszilla részének tartunk! Ez igazán nem lesz nehéz, ugyanis Csiszilla területét a Barganon

végig a határok mentén erőterrel fogjuk védeni, s egyszerűen ennek hatótávolságát kell kiterjeszteni. Biztosíthatunk mindenkit, hogy csiszí alapossággal járunk majd el, és mert a területet, a földet négyzetmilliméternyi pontossággal tudjuk mérni, ezért nem kívánjuk megkárosítani azokat a barbárokat sem, akik nem lesznek csiszívé! Nem veszünk el többet egyetlen befogadottunk hozományaként sem, mint ez a 18750 négyzetméter! De ami egyszer csiszí terület lett, az örökre az is marad, mert ha meghal is a befogadottunk, de birtokát mintegy megöröklik az utódai, vagy úgy általában az egész csiszí közösség, amint ez jogos is, mert a barbár területen maradók után sem vész el a barbár földterület, azt is megöröklik a többi, életben maradt barbárok! Na és hát így apránként az egész bolygó Csiszilla része lesz idővel. Lehet hogy lassan, de mi türelmesek vagyunk és tudunk várni! De nem mi született csiszí foglalkozunk el a bolygót, az marad a barganiaké, épp csak a barganiak idővel mind csiszí lesznek! És ez számos más bolygón is elkezdődött szerte a világmindenségben, tudjátok meg, mert ezen úrhajó neve Darzsi-1, de egyelőre háromszáz másik úrhajó ment különböző barbár bolygókra hasonló céllal! És ismétlem, abszolút becsületesek vagyunk, mert még azellen sincs kifogásunk, hogy ne mindig 18750 négyzetmétert számítsunk egy-egy barbár jövevény után, hanem ezen számadat időről-időre korrigáljuk aszerint, hogy épp hányan élnek a barbárok közt, hogy tehát a maradék barbár földből mennyi jut egy-egy ott élő barbárra! Ennek természetesen alapfeltétele egy-egy megbízható népszámlálás! És egy rossz szavad nem lehet barbárka, mert hogy ne sértjük a barbárok érzékenységét, direkt ezért kifejezetten a terméketlen sivatagra szálltunk le, nehogy azt mondjátok hogy már az elején elvettünk ennyi meg annyi termékeny, mezőgazdaságra alkalmas területet! És amikor már az egész sivatag a mienk lett, akkor is elsősorban észak felé fogunk terjeszkedni, a sarkvidék felé! Arra ügyelünk majd hogy Csiszilla bargani területei okvetlenül összefüggőek legyenek, tehát egy tömbben legyenek, a közlekedés megkönnyítése érdekében, de kifejezetten igyekszünk majd úgy kiterjeszteni e területet az újabb és újabb adagokkal, hogy azok bekebelezése által minél kevésbé zavarjuk meg a barbárok életét! Előnyben részesítjük majd tehát a terméketlen területeket, amik túl fagyosak, vagy túl forróak, vagy amik akár korábbi atomkísérletek vagy más ok miatt terméketlenek, amik szemetdombok, amik tönkrementek holmi mérgező vegyszerek miatt, amik járhatatlan, magas hegyek... mert ez mindegy, ugyanis csak a négyzetméter számít. De idővel természetesen óhatatlanul sor kerül a termékeny területekre és a városokra is, sőt, néha már közben is, mert ahhoz ragaszkodunk hogy Csiszilla bargani területe összefüggő legyen! Lehet szabálytalan alakú, de akkor is összefüggő! Különbözik meg hajlandóak vagyunk messzemenő együttműködésre a barbár hatóságokkal, semmi kifogásunk ellene ha ők maguk jelölik ki – például te, elnökkém – hogy merrefelé növekedjék ekkor meg akkor Csiszilla területe, az összefüggő terület elvét tiszteletben tartva. Csak az nem lehet, hogy semerre se nőjön, amikor befogadunk valakit. Az összefüggő terület elve természetesen nem érvényes akkor, ha valami szigetet kapunk meg, mert arról is lehet szó. Szóval igazán igyekszünk a lehető legkíméletesebben...

—Tiltakozom, ez akkor is rablás, ez... - kezdett el üvöltözni az elnök közbevágyva, rémülten. De Lidzsi meguntta ezt hallgatni, s egyszerűen kikapcsolta a mikrofont.

* * *

A VTV azt jelentette: Vidám TV. Elnöke egy bizonyos Pucsakaci nevű úr volt, és meg kell mondani, hogy a csiszí úrhajó leszállása nagy bajt hozott a fejére!

Nem mintha a sivatagnak a csiszí által kisajátított része az ő birtoka vagy a VTV területe lett volna. Semmi köze nem volt hozzá. Csakhogy alig szálltak ott le, a csiszí máris közölték hogy az egyik műsorszóró frekvencia márpedig az övéké, és ezen át elkezdtek adni mindenféle olyan műsorokat, amikkel a csiszí életmódot óhajtották népszerűsíteni, amikor meg mégsem ilyesmit adtak, akkor csiszí nyelvleckéket sugároztak, vagy természetfilmeket adtak. És bizony ez a frekvencia annyira közel volt a VTV helyi adójának frekvenciájához, hogy az ettől teljesen élvezhetetlenné vált, a barganiak nem tudták fogni a tévéiken a VTV adását, mert az szellemképes volt, minduntalan áthallatszódott a csiszí adó hangja, szóval, ettől kezdve nem működött az egész! És ez kész tragédia, mert ha az emberek nem nézik az adót, akkor bolondok lennének a nagy cégek reklámidőt vásárolni náluk drága pénzért!

Hiába rohagáltak a kormányhoz, mondván hogy ők megvették ezt a frekvenciát, joguk van hozzá! A kormány csak a vállát vonogatta, hogy mit sem tehet, ő nem tiltja meg hogy használják... És a csiszíkkal mit sem tehetnek. Túl erősek! A csiszík azt mondták, hogy ők semmi bajt nem okoznak, ők az adójukkal két bargani adó frekvenciájának pontosan a közepébe telepedtek bele, megfelezték a kettő közti sávot hogy a legkisebb szemrehányás se érje őket, továbbá egyáltalán nem igaz az hogy emiatt nem lehet élvezni azt a két adót, ugyanis nemcsak ők a csiszík tudják azokat kiválóan fogni a maguk vevőkészülékeivel, de a barganiaknak is vannak már annyira pontosan hangolható televízióik, hogy ez ne jelentsen gondot! És Pucsakaci úr tudta hogy ez valóban igaz, épp csak hogy ezek a nagyon modern luxustévék belekerültek huszonötször annyiba is mint a régebbiek, ezek tehát nagyon kevés barganinak voltak meg még. A nagy többség, a szegények, azok egyszerűen nem nézhették ezután az ő műsoraikat!

Bezzeg a csiszíkéket láthatták, mert a VTV műsorszórása nemigen rontotta le a csiszí adás minőségét, ugyanis akkora energiával sugározták azt. Valójában akkorával, hogy ha valaki lemondott a képről, és csak a hangsávra volt kíváncsi, például ha a csiszí nyelvleckét hallgatta, akkor még készülék és energiaforrás sem kellett neki: elég volt ha mindössze fog egy fejhallgatót, amibe ugye két szál drót megy, az egyiket meghosszabbítja úgy, hogy leföldelhesse, például a lecsupaszított végét beássa jó mélyen a földbe, vagy belelógatja egy pocsolyába, vagy ráköti a vízcsapra vagy akárhová, a másik drótvéget pedig meghosszabbítja jó tíz méteresre, s felakasztja kifeszítve legalább két méter magasra. S ekkor ha a fülhallgatót a fülébe dugja, máris élvezhette kitűnően a csiszí adó műsorát, még elemet sem kellett hozzá vennie. Maga a csiszí adó térerőssége szolgáltatta az energiát ehhez.

Érdekes is volt ez, hogy honnan volt ehhez energiájuk, mert semmi atomerőművet nem kezdtek el építeni a sivatagban, de még széntüzelésű erőművet sem, ám amikor megérdeklődtek, a csiszík nevetve mondták hogy ez ne zavarja a barbárokat, ígérlik hogy nem szemetelik tele a környezetüket, nincs szükségük külön erőművekre, a Darzsi-1 közepében van egy fúziós erőmű, az termeli az energiát, mindig annyit amennyi kell, és egyelőre ha csak a jelenlegi tempónál sokkal gyorsabban nem használják el a hozzá való üzemanyagot, akkor az elegendő nekik mintegy kétmillió évre! Tehát emiatt nem lesz adáskimaradás! Különben meg úgylis akármikor kapnak mindent Tlaxánról amit kérnek, mert ők Csiszilla szerves része, ugyanolyan csiszík mint a tlaxániak! Ami meg a szénerőműveket illeti, bolondok lesznek ilyen büdös módon energiát termelni, a szén sok más jóval értelmesebb módon is fel lehet használni, ráadásul ha elégetik, azzal nem csak sok kormot termelnének, de megnövelnék a környezet higanyszennyezettségét is, ami egészségtelen!

És a csiszík még azt is mondták, hogy gondosan épp azért e frekvenciát választották, mert a közelében levő másik két adó a bargani statisztikák szerint viszonylag ritka nézettségű, és különben is, csiszí ízlés szerint elitelendő műsorokat szolgáltat nagyobb részt.

A VTV annak örvendett ugyan hogy nem az egyedüli adó az övék, ami a csiszík miatt bajba került, de ez mégsem vigasztalta, mert egyre gyorsabban közelgett felé a csőd réme.

A VTV erre perelni kezdte az államot, mert az úgymond megszegte a velük kötött szerződést, hogy ez a frekvencia az övék; ám Állam Bácsi széttárta a kezét hogy mit sem tehet, ez, a csiszík érkezése olyan körülmény amire igazán nem számíthatott és nem rajta múlt, sőt, neki sem tetszik! A VTV tehát nem kapott kártérítést.

Erre azt követelte hogy az Állami Hírközlési Főfelügyelet adjon neki egy másik csatornát a mostani helyett, de azok azt mondták hogy nem adhatnak, foglalt már minden frekvencia! Senkit ki nem túrhatnak a jogaiból a VTV miatt! Állapodjék meg a VTV a csiszíkkal!

Erre azonban megint nem sok reménye volt a tévétársaságnak, mert ha maga az egész Bargan állam nem mert semmit kezdeni a csiszíkkal, akkor ugyan mire is juthatna ő maga!

Mégis megpróbálkozott vele Pucsakaci úr, hogy valamiféle megegyezésre jusson. Közölte a csiszíkkal, hogy szeretne személyesen beszélni Lidzsi takival, s már azt is fél győzelemnek könyvelte el, hogy egyáltalán azt a választ kapta hogy hajlandó fogadni őt a kapitánynő, ha nem is rögtön de két nappal később, mert hej de sok nagynevű politikus nem tudta nála elérni nemhogy ezt, a személyes beszélgetést sem, de még azt sem, hogy legalább telefonon beszélgethessen vele!

A mondott időben, sőt, már tíz perccel előbb ott állt a kapu előtt. A kapu helyét mindössze két oszlopféleség jelezte a sivatagban, egymástól mintegy tíz méter távolságra. Ezekből jobbra és balra nagyjából száz méterenként újabb oszlopok álltak, s köztük valami szivárványszínű derengés, ami ha nem is tette láthatatlanná a mögötte levő tájat, de elhomályosította azt. Az erőter, ami védte a csiszík területét. Hogy miként csinálták, azt senki nem tudta. Bargan nem ismerte az erőter titkát, és nem is kérték a csiszíktól, azok úgysem adták volna ki. De az oszlopok sem voltak védtelenek, mert azokat is mintegy két méteres sugárban hasonló erőter övezte.

A kaput csak az jelezte, hogy a kapuoszlopok közt az erőter tökéletesen átlátszó volt többnyire, bár néhol vízszintes fehér csíkokból állt. Amikor Pucsakaci úr közel ért ehhez, látta hogy néhány kamera van rászerezve az erőtergeneráló oszlopokra, és követik minden mozdulát.

A kapu elé érve hangot hallott:

—Ki vagy és mit akarsz?!

A VTV elnöke bemutatkozott, mire hirtelen megnyílt a kapu, azaz eltűntek a fehér csíkok. Megszűnt az erőter.

—Lépj be! - hallotta az utasítást.

Belépett. Mögötte újra helyreállt az erőter integritása.

A kapu mögött kis terepjáróféleség állt.

—Szállj belém! - hangzott annak a hangszórójából.

Beszállt. Az magától elindult, s elvitte egészen a csiszík űrhajójához.

Itt aztán még be sem lépett, de máris közölték vele, szintén hangszórón át, hogy vagy megelégszik azzal hogy így beszélgethet mint most, elektronikus közvetítőkön keresztül, vagy aláveti magát egy több órás, bonyolult tisztogatási-fertőtlenítési eljárásnak! S Pucsakaci úr úgy döntött hogy inkább ez utóbbi, mert hátha személyesen több esélye lesz meggyőzni a takit!

Amikor végül jó hat óra múlva beeresztették, természetesen még így is csak az űrhajó legkülső helyiségébe, úgy érezte hogy tulajdonképpen már eddig is nyert valamit. Sokan nyafogtak hogy minek ez a nagy vizsgálgatás ha a csiszík elé akarnak jutni, de Pucsakaci úr örült ennek. Igen alaposan kivizsgálták, s a komplett vizsgálat eredményét oda is adták neki egy roppant hosszú leporellóra kinyomtatva! S ebből azt is megtudta, hogy baloldalt van egy picike kis veseköve, ami még nem okozott semmi tünetet de jobb lesz tenni ellene valamit, megtudta hogy hajlama van a magas vérnyomásra, erre vigyázzon, hogy kezdődő cukorbetegsége utaló tünetei is vannak, hogy a barbiturát alapú gyógyszerekre és altatókra érzékeny, azokat tehát mellőzze, hogy a vörösvérsejtszáma kissé kevés, vagyis jobb ha nem megy magas hegyek tetejére ahol alacsonyabb a légnyomás, hogy idős korában fokozódni fog a rövidlátása egy genetikai rendelkezés következtében, hogy valószínűbb hogy lányai születnek majd mint fiai, mert a heréi valamiért háromszor több X kromoszómájú spermát termelnek mint ami Y-t tartalmaz, hogy a vastagbélrákra az átlagosnál negyvenszer nagyobb az esélye, ellenben gyakorlatilag nulla az esélye annak, hogy skizofréniát kapjon... És még rengeteg mindenfélét megtudott erről. Egészen el is ámult.

—De hiszen én egy két lábon járó betegséggyűjtemény vagyok!

—Egyáltalán nem - nyugtatta meg őt a csiszí orvosnő - ugyanis az itt szereplő adatok legnagyobb része nem tényleges betegséget jelez, csak hajlamot és valószínűségeket! Valójában minden ember akit megvizsgálunk, kap tőlünk egy ilyen hosszú listát, némelyik még sokkal hosszabbat is, mert minden ember érzékeny egy csomó mindenre, csak nem ugyanarra és nem ugyanolyan mértékben! És persze ahogy idősödik valaki, úgy egyre több minden lesz rossz a szervezetében kisebb-nagyobb mértékig! Én például még meglehetősen fiatal vagyok, de már most negyvenegynéhány évesen is nagyon vigyázok rá hogy olyan ételeket egyek, melyekben egy bizonyos fehérjeféleségből kevesebb van mint alkalmanként tíz mikrogramm, ha ugyanis többet eszem ebből rendszeresen, akkor egyelőre még semmi bajom nem lesz, de növeli annak valószínűségét, hogy százötven éves korom környékén fokozott lesz a pitvarfibrillációm, ami szívrohamba csaphat át!

—Ne viccelj, ezt nem tudhatjátok még ti sem, hiszen még húsz éves is alig vagy!

—Három hét múlva töltöm be a negyvenhetedik születésnapomat!

—Amindenit! És valóban ilyen sokáig éltek?!

—Átlagéletkorunk jelenleg száznyolcvanhárom esztendő, a nőknél, a férfiak kevesebb ideig élnek nálunk is, de ők is élnek többnyire százhatvanöt évig.

—És ennyire előre tudjátok megjósolni, hogy kinek milyen diéta kell?!

—Sok mást is. Én például tudom hogy valószínűtlen hogy megéljem az átlagéletkort még így is, nekem valószínűleg nem néz több ki mint százhetven év, talán százhatvanöt, hacsak nem fejlődik addig sokat az orvostudományunk! És ezt előre tudtam már hat évesen is. Ugyanis kivétel nélkül minden csiszi újszülöttnak feltérképezzük a teljes génállományát! A barbár befogadottainkét is. Vele ezt nem tettük meg, te csak egy rövidített vizsgálaton estél át. De azért ez is megszívlelendő, mert látod itt az van hogy tíz év múlva komoly gondjaid lesznek a bal fülled hallásával, és nyolcvan százalék az esélye, hogy harminc év múlva megkapsz egy bizonyos jóindulatú agytumort! Amibe nem kell belehalnod, operálható, de valószínűleg hetekig a kórházhoz leszel kötve!

—Hm... nem valami szívderítő kilátások... - morogta Pucsakaci úr.

—Mi csiszik szeretjük ha biztosan tudunk mindent, még akár a rosszat is, mert jobb semmit nem kockáztatni!

—És nem zavar benneteket ez, nem tölt el félelemmel?!

—Mint mondtam, jobb a biztosat előre tudni, úgy talán felkészülhetünk rá. Különben sem tehetünk mást, illik hogy legyen saját géntérképünk, amit mindegyikünknek megőriz az etuja! Mert biztos tudod hogy mi párzunk egymással jobbra-balra amikor csak tetszik, de a teherbe esés, az más dolog! Nálunk már nagyon élesen elvált egymástól a párzás és a gyereknemzés! Ha egy nő gyereket akar, akkor szól az etujának, s az kikeresi a központi adatbankból azt a férfit, akinek a génstruktúrája a lehető legmegfelelőbb az adott nőnek, tehát a legjobban illik a nő génláncához, akivel párosodva a legnagyobb az esély rá hogy a nő a lehető legegészségesebb és legkiválóbb gyermeket szüli, és akkor a nő felkéri a férfit a közreműködésre!

—Na de hát figyelj csak - szólt döbbenten Pucsakaci úr - azt még meg is értem hogy nálatok bárki üzekedhet bárkivel kölcsönös szimpátia esetén, én nem vagyok valami bigott vallásos akárki, mint sokan a Bargonon, én felvilágosult, szabadelvű ember vagyok s bevallom hogy tulajdonképpen még tetszik is ez a szokásotok - na de ha egy csiszi lefekszik egy másikkal, az mégis amiatt van gondolom mert ismerik egymást, és tetszenek egymásnak! Hanem amit mondasz, abból az következik hogy ez olyasféléképp menne, hogy ha én csiszi volnék, akkor akármikor jöhetne egy telefon, hogy menjek el a bolygó túlsó végébe, mert ott él egy akárcicsoda nevű nő, akit soha életemben még csak nem is láttam, feküdjek le vele, holott talán nem is tetszik, csak azért hogy annak legyen gyermeke, és a lefekvés után sem fogom látni soha?!

—Hát nem egészen így megy, mert nincs szó telefonról, nálunk már mindent az etuk intéznek ami kommunikáció, tudod, az etu, az az Elektronikus TUDat kifejezés betűszava, de az elv nagyon hasonló! S miért is volna ez furcsa, minden csiszi alapvető kötelessége a másik segítése, miért is lenne kivétel épp az az eset, amikor egy csiszi nőnek a szaporodás érdekében van segítségre szüksége! S ez nagyon helyes, mert egyáltalán nem biztos, hogy az általában legkiválóbbnak tartott csiszi férfi a legjobb minden nő számára! Lehet hogy annak a férfinak van valami kisebb rendellenessége genetikailag, ami őbenne nem is okoz semmi bajt testileg, de egy bizonyos nő genetikai anyagával keveredve már a közös utódban komoly komplikációkat okozna! Más nőknél azonban nem! Rengeteg ilyesmi létezhet! Aztán meg, az nem számít hogy a férfinak nem tetszik az a nő. Ez nem élvezetből folytatott párzás, hanem állampolgári kötelesség! Továbbá, még az sem kötelező, hogy ilyenkor okvetlenül pározzék vele. Lehet ugyanis hogy például nem ér rá, vagy valóban nem akarja, de ilyenkor is eleget tehet a kötelességének: ugyanis nem az a lényeg hogy beledugja a nőbe a hímtagját, hanem hogy teherbe eshessék tőle a nő! Vannak speciális kapszuláink, amik napokon át képesek életben tartani a spermát. Ilyenkor tehát elég ha csak küld egy ondókapszulát az illető nőnek, az pedig elég ha azt bedugja a hüvelyébe, annak melegétől és vegyi anyagaitól az hamar szétbomlik, s így elérhető a megtermékenyülés! A legtöbben valóban így is csinálják, ez nagyon kényelmes módszer, s így a férfi csak azzal hál, akit valóban ismer is. Bár ha a nő aki szülni akar, a férfi környezetében

él, akkor általában a hagyományos módszert választják. De ez a kapszulás módszer olyankor is jó, ha a férfi egy alkalommal egyszerre csak kevés spermát tud termelni, így néhány nap alatt összegyűjtheti a kellő mennyiséget! Továbbá e módszernek megvan az a roppant előnye is, hogy így azon - mondjuk lesbikus - nőknek is lehet gyermekük, akik egyszer sem akarnak férfiakkal háltni, mert az egész megtermékenyülés csak annyiból áll a számukra, mint amikor egy kúpot helyeznek fel maguknak! Aztán, tulajdonképpen kétféle spermatartó kapszulánk van: az egyikben csak a nőt, a másikban csak a férfit előállító himivarsejtek maradnak életben! Így a nő elérheti, hogy olyan nemű gyermeket szüljön, amilyent óhajt!

—De hát így akkor nálatok biztos majdnem mindenki csak nőt szül, mert Csiszillában a nők elismerten magasabbrendűek mint a férfiak!

—Hogyne, magasabbrendűnek tekintjük, de egyáltalán nem következik ebből, hogy a férfit semmitérőnek tartanánk! Úgy van ez nálunk, hogy első gyermekének majdnem minden nő leányt akar. Utána azonban már nem jelentős a különbség a fiú - és lánycsecsemők száma közt. De természetesen nem minden nő szül másodszor vagy harmadszor. Így valóban több nálunk a nő mint a férfi, Csiszilla egészét tekintve jelenleg a népesség 67.5 százalékát teszik ki a nők, vagyis durván kétszer annyi a nő mint a férfi. Ez azonban egyáltalán nem baj, mert senki nem erőltette hogy így legyen, ez egy természetes fejlődési folyamat, a férfiakat nem gyilkoltuk meg hogy így legyen, és ez nekik is nagyon jó, mert ugyan melyik férfi ne szeretné, hogy a lehető legtöbb nővel legyen! Mondhatom, aki férfi megszületik, annak aranyélete van ilyen szempontból! És a nők sem járnak rosszul, mert először, egyetlen férfi is képes nagyon sok nőt el látni a megfelelő mennyiségű spermával, a szaporodás tehát biztosított, másodszor meg nemileg sincsenek a nőink kielégítetlenül, mert a férfaink a tudatos - mondjuk így - *tenyésztés* révén mind kiváló potenciájúak, igazi férfias férfiak, akik közt alig akad olyan, aki ne lenne képes a napi két-három aktusra ha akarja, de ez tényleg a legkevesebb, mert az átlag öt-hat, s akadnak akik még ezt is túlszárnyalják! Tehát minden rendben van! Ó igen, és ne hidd hogy törekednénk a férfiak számának további radikális csökkentésére: ez nem lenne jó a társadalomnak. Vannak olyan elméleti területek, ahová kifejezetten jól jön a férfigondolkodás!

—Igen, hallottam hogy a férfiak állítólag jobban képesek egyetlen dologra koncentrálni mint a nők, ezért hozzák a legtöbb tudományos felfedezést a férfiak...

—Igen, bár azért nem akkora ez a különbség mint hiszitek ti barbárok, mert a nőknek nálatok eleve kevesebb is az idejük ezzel foglalkozni, mert ott van nekik a napi munka után a főzés, gyereknevelés, mosás, bevásárlás, általában a háztartásvezetés, nem úgy mint nálunk... De azért valóban igaz az, hogy a férfiak erre amit mondtál, némileg alkalmasabbak mint a nők. Nem annyival mint hiszik, de egy kicsivel. Tehát legyenek csak nálunk is férfiak! De ha a nők több nőt akarnak, abban semmi rossz nincs! Nem áthághatatlan természeti törvény, hogy ugyanannyi férfi kell legyen mint nő!

—És nem fordulhat elő, hogy egy nő a párzásai során véletlenül esik teherbe?

—Kizárt.

—De ha elfelejti bevenni a fogamzásgátló tablettát...

—Nincsenek ilyen tablettáink. Azaz, vannak, de csak a barbár befogadottaink számára.

—Hát akkor...?!

—Mi már kissé átalakítottuk a genetikánkat, tudod! Nálunk már minden férfi és nő szőrtelen mindenütt, a fejet kivéve. A fejünkön is csak a szempilla maradt meg, a szemöldök és a haj. Szakállabajusza egyetlen férfinak sincs. És nincs nemi szőrzet sem, meg hónaljszőrzet sem, se nőnél - se férfinál. Ami meg minket nőket illet, nekünk nincs havi vérzésünk! És úgy van átalakítva a méhünk, hogy a méhszájon van egy izomgyűrű, ami általában szorosan össze van húzódva. Ha egy nő teherbe akar esni, akkor azonban ezt tudatosan ellazíthatja, s így már bejuthat oda a sperma!

—De hát akkor ti genetikailag már mások vagytok mint mi, hogyan fogadhattok be közülünk bárkit is?!

—Ez nem gond. Előre számítottunk erre, s a génmódosítást úgy oldották meg a tudósaink, hogy a mi megfelelő génjeink domináns gének legyenek! Tehát ha egy befogadott barbárka párzik egy született csiszíval, akár férfi, akár nő legyen az, akkor az utód okvetlenül olyan lesz

mint mi, igazi született csiszi, tehát nem lesz például nemi szőrzete, menstruációja sem, lesz akaratlagosan mozgatható méhnyakgyűrűje... Érted?

—Aha! Ötletes módszer! - szedte össze magát Pucsakaci úr.

—Azt meg még nem is mondtam, hogy nem lesz viszont szűzhártyája. Nekünk sincs. Megszüntettük. Úgy döntöttünk, hogy teljesen felesleges, hogy a nőnek akár az első közösülés is fájjon. Különben meg olyan hogy szőrőssel pározzunk, megintcsak kizárt, mert a megfelelő testtájékon történő szőrtelenítés minden befogadottunknál megtörténik a befogadási eljárás során, mintegy az egészségügyi vizsgálat kapcsán, erről mindenkit jóelőre tájékoztatunk, s aki ezt nem vállalja, azt nem fogadjuk be, mert ez előfeltétele a befogadásnak! Nem is lenne jó neki ha enélkül is befogadnánk, mert se született csiszi férfi nem párzana például nemi szőrzettel rendelkező nővel, sem született csiszi nő ilyen férfival, mert azt gusztustalannak tartjuk.

—Értem! Végülis nem vitatható hogy jogotokban áll megszabni, hogy kiket milyen feltételekkel fogadtok be. - mondta Pucsakaci úr, bár erősen csóválta a fejét ezeket hallván. Az biztos hogy a csiszik igazat mondtak: az ő esetükben valóban nagyon elkülönült egymástól a szex és a gyereknemzés!

S végre aztán fogadta őt a taki. Bájos, csinos nőnek látszott, aki Pucsakaci úr fogalmai szerint semmi esetre sem volt idősebb mint harminc év. De talán huszonöt is épp hogy csak! Ámulva tudta meg, hogy nyolcvanhat esztendő. Pedig bizvást bárki nézhette volna Pucsakaci úr lányának is... azt kivéve, hogy két méter tíz centis, pedig ő még csak olyan közepes méretűnek számított a csiszik közt, akik közt egyáltalán nem volt ritka a két méter harminc centis ember sem!

—De hát ha ti százhatvan meg száznyolcvan évig éltek is - álmélkodott - akkor is illene hogy ezzel a nyolcvanhat évvel legalábbis középkorúnak látszódj!

Nem félt a tegeződéstől. A csiszik kimondottan gyűlölték a magázódás minden formáját. Ők mindenkit tegeztek, és nemcsak nem sértődtek meg a visszategezés miatt, de épp ezt várták el. —Ennek az az oka - mondta Lidzsi - hogy mi csiszik nem azt tűztük ki célul a biológiában, hogy minden határon túl megnyújtsuk az emberi életet! Törekszünk rá természetesen, naná hogy törekszünk! De ha csak ez volna a célunk, nos, közlöm veled hogy akkor máris háromszáz év fölött járna az átlagéletkorunk! Meg tudnánk csinálni! Nekünk azonban az a célunk, hogy minél tovább maradjunk fiatalok, vagy legalábbis életerősek! Ami pedig a tehetetlen agykort illeti, abból akkor sem kérünk, ha sok évtizedig élhetnénk még úgy! Tudd meg tehát, hogy nálunk az úgy megy, hogy addig amíg nagyjából húsz-huszonöt évesek leszünk, addig hasonlóképp telik ez az idő számunkra is mint nektek barbároknak, majdnem ugyanúgy fejlődünk, ugyanúgy nővünk fel. Persze a magasságunk kissé gyorsabban növekszik, mert általában véve is magasabbak vagyunk. De a különbségek csekélyek. Ezután azonban egy bő száz éves időtartamon át alig valami változik csak a kinézetünkben, óvakodj hát attól hogy a külső alapján ítélj, mert egy iskoláit még mind ki sem járt húsz éves csiszit simán ugyanolyannak láthatsz mint egy száz éves, tapasztalt csiszit, vagy fordítva, a száz évesről hiheted el, hogy még majdnem kölyök! Na aztán úgy a százharmincadik évünk környékén már gyorsabban öregszünk mi is, úgy százharminc és százötven közt nézünk ki annyinak, mint nálatok a középkorúak; s csak ezután kezdünk igazán vénülni! Nekem tehát még sok van hátra, amíg középkorúnak kezdek el kinézni!

—Rokonszenves ez a hosszú fiatalság! De tulajdonképpen nem emiatt jöttem.

—Gondolom, a tévéadótok hullámsávja miatt.

—Úgy van!

—Hallottam róla, hogy az állam nem akarja visszavásárolni a frekvenciátokat. Ezt nem is csodálom. Nos, mi csiszik megvesszük, ha gondolod!

—Ó, ennek igazán örvendek, de ezt hagyjuk inkább végszükség esetére, mert ez akkor is azt jelentené, hogy épp csak nincs veszteségünk, de akkor is becsukhatjuk a boltot! S akkor ugyan mi lesz például velem, meg a többi alkalmazottunkkal, nem is értünk máshoz mint a műsorcsináláshoz!

—Ahhoz sem. Annak alapján amit láttam a műsoraitokból, ahhoz sem. Csapnivaló, borzalmas, iszonyú mindegyik! Vagy teli csupa erőszakkal, vagy olyan bárgyú, blőd baromságokkal, ami-

ken nem is tudom miként képes akár egy barbár is szórakozni, holott csak úgy dől az ostobaság az adótokból!

Pucsakaci elpirult.

—Elismerem, éppenséggel nem nagy nálunk a művészi színvonal... de kell ilyen adó is, mert sokaknak tetszik! Azt adjuk, amit a nagyközönség igényel!

—Akárhogyis, de én egyelőre cseppet sem tartom tragédiának, ha végleg megszűnik a VTV! - jelentette ki kegyetlenül a taki. —Továbbá, nem tud meghatni szomorú sorsod hogy akkor becsukhatjátok a boltot, mert legfeljebb átképzitek magatokat valami hasznos és értelmes termelőmunkára, vagy ha nagyon nem fűlik ehhez a fogatok, akkor bárki előtt ott áll a lehetőség, hogy csiszí legyen, s így jöttével megnagyobbítsa Csiszilla e bolygóra eső területét!

—Hát, igen... de áruld már el kérlek, miként nyelhetete le ilyen hamar az elnök hogy lassanként elfoglaljátok a bolygót?!

—Hát úgy, hogy nem tehet mást! Gondolom nem számoltak be róla az állami híradóban, de amint leszálltunk ide, megjelent egy osztag katona, sőt nem is egy osztag, nem azért hogy megsemmisítse a Darzsi-1-et, azt nem tudták volna, csak hogy körbezárjanak, s megakadályozzák az erőteremitterek felállítását a határra. Hát ez nem jött össze nekik, mert hirtelen mind iszonyú rosszul lettek, némelyek még rémeket is láttak, és elmenekültek! Még a harci járművek többségét is sorsukra hagyták. Azokat mi csiszík feldolgoztuk hasznos anyagokká.

—Mit csináltatok velük?

—Infrahangokat sugároztunk feléjük. Az képes az embert megörjíteni is, de különben is ronsolja a belső szerveket, és nagy nyugtalanságot kelt mindenkiben. És nem lehet jól leárnyékolni, mert a szilárd tárgyak kiválóan vezetik! Azután pedig megüzentük az elnöknek, hogy jobb ha nem kekeckedik velünk – így mondjátok, ugye? – mert akkor rögvést a város felé kezdünk el terjeszkedni! Erre megijedt, és javasolta hogy inkább a másik irányba! S kijelölte nekünk a régi szeméttelépet, aminek a rekultiválására már régóta nincs megfelelő pénze a városnak. Azon túl meg ott az az aknamező, bő kétezer négyzetkilométer, amit még a legutolsó bargani háború idején rondítottak tele taposóaknákkal, iszonyú pénz az aknamentesítés, és mondta az elnök, hogy arra terjeszkedjünk inkább! Mi meg rábólíntottunk, hogy jó.

—És nem nagy gond nektek az aknamentesítés?

—Dehogy, két héten belül kész leszünk vele.

—De hát nem látom hogy arrafelé ügködnétek helikopterekkel vagy úrsiklókkel vagy akár-mivel!

—Mert felesleges. Már megtettünk mindent, amit akartunk.

—Micsodát?

—Hát azt, hogy egyszer végigrepültünk fölötte, s meghintettük az egészet egy bizonyos baktériumfajjal. Ez épp olyan, hogy igazi csemege neki a TNT, ami az aknák robbanóanyaga. Néhány nap alatt megeszi mindazt ami ott egyáltalán felrobbanhatna. Azután meg már csinálhatunk ott amit csak akarunk, mert ami aknában nincs robbanóanyag, az definíciószerűen döglött akna, tehát veszélytelen!

—Amindenségit, ez aztán az ötletes módszer!

—A galaxis jelentős területén közismert, hogy mi csiszík vagyunk a genetika nagymesterei, e téren néhány részterületen még a tutukat is megelőzzük! Az persze nem tagadható, hogy ami a fizikát illeti, ott viszont a tutuk még most is klasszissal jobbak nálunk!

—Hát köszönöm hogy megosztottál velem efféle majdhogynem államtitkokat! De ami a frekvenciánkat illeti... nos, a mérnökeim szerint ha csökkentenének a sugárzás intenzitását hetven százalékkal, az jelentős könnyebbséget jelentene!

—Igen, és Tvunk város északkeleti peremén jelentősen rosszabbodnának a vételi viszonyok! Nem, ez nem járható út.

—Akkor ha esetleg megegyeznénk valami időosztásos módban, hogy mondjuk ezekben meg azokban az órákban ti adnátok, a többiben mi...

—Pucsakaci, mi nemcsak azt valljuk hogy a bolygó azé aki lakik rajta, hanem azt is, hogy a bolygón használható frekvenciák is azoké, akik laknak rajta! S most már mi is itt lakunk a Barganon! Meg az a mintegy tizenhatezer befogadottunk, aki a leszállásunk óta eltelt valami

két hét alatt költözött hozzánk! Tehát nekünk is jár frekvencia! S mi igazán csak egy nagyon vékonyka szeletet hasítottunk ki a frekvenciarengetegből!

—Ez mégis tönkretesz bennünket!

—Hát, talán megegyezésre juthatunk! De előre bocsátom, az nem úgy lesz ahogy most azt te elképzeled barbár módra! Tulajdonképpen épp amiatt voltam hajlandó fogadni téged egyáltalán, hogy ezt elmondhassam neked. Merem állítani, ha beleegyezel a javaslatomba, minden gondod egycsapásra megoldódik, sőt, hamarosan a bolygó egyik vezető tévéadója lesz a VTV, ha ugyan nem a legislegelső!

—Ez biztatóan hangzik!

—Igen, csak hát mindennek ára van: a te barbár fogalmaid szerint ezért olyasmit kell tenned és eltűnöd, ami szerintetek erkölcstelen, vagy legalábbis megalázó! Konkrétan, bizonyos mértékig fel kell adnotok a függetlenségeket!

—Lidzsi taki, megkönnyebbülten hallom hogy csak erről van szó! Ez a vállalkozás az életem, ha kell, akár párizok veled érte a főút kellős közepén mindenki előtt!

—Erre biztos nem kerül sor, mert egy csiszí sosem párizik barbárokkal, de még ha valamikor csiszí leszel is, és párizok is veled akkor, azt akkor sem teszem meg barbárok szeme láttára, pláne nem egy kemény útburkolaton, de különösképp nem az út közepén, mert csiszí elvek szerint nagyfokú illetlenség ilyesmiért zavarni mások közlekedését; sőt, nemcsak illetlenség, de kifejezetten tilos is! Ez nálunk legalább annyira tilos, mint az amit ti közszemérmérsértésnek hívtok!

—Eh, nem gondoltam komolyan!

—Én viszont igen.

—Jó, jó, szóval miről is van szó?!

—Te ugye nem akarsz csiszí lenni?

—Hát nézd, tudom hogy ti szeretitek az őszinteséget, így inkább bevallom hogy jelen pillanatban igazán nem rajongok értetek, mert jókora bajt zúdítottatok a fejemre! De ha ez valami elfogadható módon megoldódik, akkor tulajdonképpen semmi bajom veletek! Mire elfoglaljátok a várost és a VTV székházát, addigra én már úgyis rég por és hamu leszek! Addig meg inkább még örülök is neki ha itt vagytok, mert érdekes híryanagot jelentetek a számomra! Ha már itt vagyok, meg is ragadom az alkalmat hogy elébed tálaljam egy régi ötletemet: szeretnék egy vagy több csiszít meghívni néhány műsoromba! Tudom hogy nem sok az esélye annak hogy elfogadjátok az invitálást, de hadd próbáljam meg, tudod, akkor legalább tiszta a lelkiismeretem önmagam előtt hogy én megpróbáltam! Valami jópofa vitatkozos műsorra gondoltam, például a Napkeltében, vagy az Uzsonna Után-ban! Meghívnék oda néhány vaskalapos vén vallási faszfejet is, már bocs hogy így mondom de tudom hogy a lényegét illetően ti is egyetértetek! Ugyanis attól hogy nem akarok csiszí lenni, még nem vagyok egy bigott erénycsősz vagy akárki! Nézd taki, én a pénzt tisztelem, nekem az az istenem! Az, és a szabadság, de épp a szabadsághoz kell a pénz! És épp azért nem leszek soha csiszí, mert ne is haragudj, de nekem nem hiányzik hogy ti csiszízik jótékonykodjatok felettem, a befogadott barbárka fölött, meg hogy parancsolgassatok, meg hát pláne hogy én férfi is vagyok és Csiszilla a nőuralom hazája, szóval nem, na! De semmi esetre sem vallási meg erkölcsi okok miatt! Én magasan ejtek a vallásra is és az erkölcsre is! De ha sikerülne beszerveznem valamelyikötöket egy ilyen műsorba, az baromi jó volna, mert jól elvitatkozna a csiszí vendég valami pappal, meg holmi bigott vénkisasszonnyal, és a nézők ezt nagyon élveznék, mert jól kiszörnyülködnék magukat, óriási lenne a nézettség... Na, mit szólsz hozzá?! - kérdezte, de olyan arccal hogy látnivaló volt: szinte biztosra veszi az elutasítást!

Lidzsi taki azonban meglepő módon ezt mondta:

—Talán lehet szó majd ilyesmiről is, de előbb beszéljük csak meg ezt a frekvenciakérdést!

—Valóban ez a legfontosabb!

—Hányan nézik most a műsoraitokat? Mármint hányan néznék, ha mi nem akadályoznánk?

—Hát ugye az nagyon függ attól hogy a nap melyik órájáról van szó, és pontos számot nem lehet mondani, mert a nézettségi mutatót szállító közvéleménykutatók eltérő mintavételi módszerei...

—Blabla. - vágott közbe a taki. —A lényeg az, hogy a VTV műsorszolgáltatása alig terjed ki nagyobb területre, mint Tvunk város és környéke, s még néhány más környékbeli városka! Ha ugyanis világradó lennétek, akkor nem is számítana sokat, hogy miattunk elvesztitek Tvunk város körzetét! Én el tudnám intézni, hogy az adótokat az egész bolygón, Bargan gyakorlatilag minden pontján fogni lehessen, mégpedig abszolút kiváló minőségben, hogy úgy mondjam csiszí minőségben, még jobb minőségben mint amit most a méregdrága kábeltévék szolgáltatnak! Képzeld csak el Pucsakaci, mekkora bevételnövekedést jelentene ez neked! Egy olyan adó, amit az egész bolygón mindenütt fognak! Akad most is néhány ilyen a Barganon, de egyáltalán nem sok! Rögvest megnőne az értéke minden reklámmásodpercnek, nem gondolod?!

—Az biztos is! - és Pucsakaci egészen fellelkesült. —De mibe kerülne ez nekem?!

—Pénzben igazán nem sokba, mert semmibe sem! Épp csak ezért cserébe le kéne mondanod teljesen a mostani frekvenciádról...

—Akkor hogy tudnak majd fogni engem az emberek?!

—És még az is kell hozzá, hogy változtass kissé a műsorszerkezeten! Na de halld az egészet! A következőről van szó! Néhány hónapon belül Bargan körüli pályára állítunk néhány száz stacionárius műholdat. Ezek különböző fontos feladatokat végeznek majd nekünk, például globális helymeghatározó rendszerhez kellenek, de nem tagadom hogy katonai feladatokat is ellátnak majd, úgy értem hogy figyelik majd a felszínt és a világűrt, hogy ti barbárok nem terveztek-e valami disznóságot ellenünk! De hírközlési funkcióik is lesznek, sőt ez lesz az elsődleges feladatuk. Különböző minden épp úgy lesz itt is mint anyabolygónk, Tlaxán esetében, egyazegyben az ottani szisztémát másoljuk. Tudod, a szabványosítás a mániánk! Na és hát így a felszín minden pontja egyrészt beazonosítható lesz, még hozzá a négyzetmilliméter századrészének pontosságával, másrészt épp ilyen pontossággal lehet célbajuttatni mikrohullámmal a műholdakról az információt is!

Ezt mindenképp megteesszük, akár engedi az elnök, akár nem, és ehhez te sem kellesz Pucsakaci. A következő lépéshez sem kellesz még, és ez az, hogy meghirdetjük, hogy bárki bárbar aki egyelőre nem akar közénk állni, sőt, még az is aki biztos benne hogy soha az életben nem lesz csiszí, még ha gyűlöl is bennünket, az is kaphat tőlünk egy ajándékot ha akar, ha igényli! Ez pedig nem akármilyen ajándék lesz ám: egy készülék, ami nagyjából akkora mint mostanában nálatok egy TV távirányítója, lesznek rajta gombok is a szabályozáshoz, de nem szabályoz semmit, mert ő lesz maga a készülék, és nem valaminek a távirányítója!

—És milyen készülék lesz ez?

—Az a TV, amire bárki csakis a legmerészebb álmaiban vágyhat! Háromdimenziós, színes holografikus kivetítőrendszer, sztereó hangzással, bár ez utóbbi csak akkor érvényesül, ha fülhallgatót vagy fejhallgatót tesz fel, vagy ha hozzákapcsol egy pár hangfalat. Hangfalat nem adunk hozzá, de fejhallgatót igen. Továbbá bele lesz építve globális helymeghatározó rendszer, telefon, óra, számológép, lesz szabványos csatlakozási lehetősége számítógéphez, s így rajta keresztül a műholdak által a használója csatlakozhat a Világhálóra is! Lesz benne minidiszk író-olvasó rendszer, s el tud tárolni tízezer órányi videófilmet, amit mind rámenthet egyetlen minidiszkre. Lesz benne hasonló hangfelvételi lehetőség is, csak az még sokkal több órára, benne lesz a digitális kamera és fényképezőgép, de még ez sem minden: mert adunk hozzá egy hipnopédiás sisakot is, és a rendszerben benne lesz kitörölhetetlenül a csiszí nyelv teljes anyaga, s így a használója ha akarja, elég ha csak a fejére rakja a sisakot, bekapcsolja a megfelelő funkciót, s a gép néhány óra alatt máris beletömi a teljes csiszí nyelvet az agyába! Sajnos azt még mi csiszík sem tudtuk megoldani, hogy ez fájdalommentes legyen, maga a folyamat ugyan teljesen fájdalommentes, mert alvás közben történik, de felébredés után néhány órán át szörnyen fáj az ember feje, s ezellen kár nyugtatókat szedni, mert semmiféle általunk ismert gyógyszer nem csillapítja ezt a fajta fejfájást! De tudomásunk szerint utóhatások és káros szövődmények nélkül magától is elmúlik legkésőbb egy nap alatt. Én is ilyen géppel tanultam meg a bargan nyelvet. Szóval, így bárki megtanulhat csiszíül, ha akar! Nem kötelező! A masina ajándék, senkitől semmit nem kérünk érte! De hasznos ha megtanulja a csiszí nyelvet, mert ez a készülék azért holografikus, mert képes a nézőtől néhány méter távolságra - e távolság állítható - holofilmeket lejátszani, amik térhatásúak! De ilyen filmeink kizárólag nekünk,

csiszíknak vannak még! Ezeket közvetítik a műholdjaink, s a készülék ezt fogni tudja, és lejátszhatja! De ezek csiszí nyelvű filmek! Mondjuk egy természetfilmnél nem sokat számít hogy érti-e a hangot, de másnál már annál inkább! A műholdjaink azonban nem csak egy vagy két adást sugároznak. Ez digitális műsorszórás, ami azt jelenti, hogy a műholdjaink kettő a huszadikon csatornát fognak tudni egyszerre működtetni, ami 1048576, és időosztásos üzemmódban működik majd mindegyik, tehát a másodperc tört részeiben hol egyik - hol másik programot közvetíti, a vevőkészülék szétválogatja hogy épp melyik kell neki! A másodpercet is kettő a huszadikon részre bontja a technikánk. Ez lényegében azt jelenti, hogy aki elfogadja önzetlen ajándékunkat, annak rendelkezésére áll pontosan 1099511627776 csatorna!

—Mennyi?!

Lidzsi taki megismételte:

—Egybillió kilencvenkilenc milliárd ötszáztizenegymillió hatszázhuszonhétézer hétszázhetvenhat! Ez talán némi joggal nevezhető már bőséges választéknak! Na persze mégsem ilyen szép a gyerek, mert e csatornák egy része le lesz foglalva a saját célunkra, mondjuk úgy hogy Csiszilla Barganon levő részének állami feladataira, meg a mi külön Világhálónk számára, a Globális Helymeghatározó Rendszer részére, az etuink saját kommunikációjára, és így tovább, de biztos lehetsz benne hogy bőséges mennyiségben marad adatátviteli kapacitás a bargani barbárok számára is! De annyi, hogy ha valaki száz évig él és éjjel-nappal minden másodpercben újabb csatornára vált, akkor sem tudja végignézni az összeset!

Ez tehát azt jelenti, hogy ha valaki a barátunk, annak bőségesen adhatunk egy csatornát, no nem örökbe, de ingyenes használatra, addig, amíg meg vagyunk elégedve vele! Előzetes számításaink szerint nem sokan lesznek az olyan barbárok, akik visszautasítanak az ajándék tévét...

—Legfeljebb egyetlen ilyen lesz minden millióból! - bólogatott Pucsakaci úr. —Hiszen rengeteg barganinak nincs még fekete-fehér tévéje sem, meg telefonja sem! De mi lesz az olyan vidékekkel, ahol még nincs áram?

—Nem gond. Minden készülék telepes, s a telep nem fog kimerülni mintegy ötszáz évig.

—Az más!

—Na ugye! És ez a készülék képes lesz a barbár tévék műsorainak is a kivetítésére, a pusztá levegőre, bár természetesen csak síkban, mert maga a tévéadás a barbárok részéről nem holografikus! Sőt, a barbár rádióadókat is fogja majd egytől-egyig, az összes hullámhossztartományban! Képes lesz a barbár Világháló kezelésére is. Minden készüléknek lesz egyedi kódja, ami egyben a maga telefonszáma is, de a barbár telefonhálózat számait is fel lehet majd hívni vele. Szóval, ezt mi teljesen ingyen odaadjuk bárkinek.

—Mind a nyolcmilliárd barganinak?!

—Ha kívánják. Semmi az egész, a teljes gyártási folyamat abszolút automatikus. Na de most jön a feketeleves! Mert ugye világos hogy az egész semmit nem ér a műholdjaink nélkül! Tehát, nem vehet és adhat a készülék semmit, amit mi nem engedünk meg, mert a műholdak a mi ellenőrzésünk alatt állnak! Így bárki foghatja természetesen a csiszí adásokat, kivéve a kódoltakat, mert a mi adásaink dekódolásának módszerét természetesen nem építjük be. De a barbár adók közül csakis azokat foghatják a barbárok, mármint ezzel a készülékkel, amiket mi fellövünk a műholdrendszerrel! És nem lőjük fel azt, ami nem tetszik nekünk!

—Gondolom, a csiszíbarát műsorok mennek fel oda, mi?

—Igen, de nem azt válogatjuk ki, hogy ez vagy az az adó ilyen meg olyan műsora elfogadható-e nekünk. Egyes műsorszolgáltatókkal kompletten akarunk szerződni. Ha az vállalja hogy olyan műsort készít, amit mi elfogadhatónak találunk, akkor amíg ezt betartja, addig sugározzuk a műsorát. Ha megharagszunk rá, egy másodperc alatt megszakítjuk az adását, és a helyére beteszünk egy szöveget, hogy a társaság megszegte a velünk kötött szerződését, és lekerült a műsorról! És az a helyzet Pucsakaci, hogy nem titkolom, hogy ez az egész azért lesz így, mert azt reméljük, hogy az emberek, akik annyira szegények hogy a mi készülékünk lesz az egyetlen tévéjük, azok így természetesen csakis olyan műsorokat láthatnak amiket mi jónak látunk, és így könnyebben civilizálódnak, mert kisebb lesz a lehetőség az ellenpropagandára!

—És mi lesz annak az akadálya, hogy a polgár egy hagyományos tévét is tartson a lakásában?!

—A világon semmi! Épp csak döntenie kell: vagy azt nézi, vagy minket! És a mi adásaink sokkal jobb minőségűek lesznek! Nemcsak a csiszí, ami háromdimenziós, de még a barbár adók műsorai is, amiket mi közvetítünk! És néhányszor biztos megnéz minket kíváncsiságból, s az alatt sem a másik tévét nézi! És így egyre több barbár adó fog mellénk állni, tehát egyre kevesebb is lesz az, ami a másik, hagyományos adón sugároz! Aztán meg, nem sokan lesznek olyan bolondok, hogy kiadják két-három havi fizetésüket egy tévéért, ami sokkal ócskább mint az a másik, amit teljesen ingyen nyomunk a kezébe! Hiszen még azt sem kérjük érte hogy szerezzen minket vagy hogy köszönje meg, nyugodtan utálhat is!

—És ha valaki szétszereli a tévéteket?!

—Szerelje. Amint megbontja a burkolatot, az szétolvad a kezében! De ha mégis szétszerelné, azzal se menne semmire, mert a ti technikátok egyszerűen messze el van maradva a mienktől, legalább egy fél évezreddel, de inkább többel, nem tudjátok leutánozni, nem tudjátok a védelmi rendszerét feltörni, semmire nem mentek vele! Annyit értenének csak legjobb tudósaitok belőle ha mikroszkóppal nézitek is, mint egy ősember a tranzisztorokkal telezsúfolt nyomtatott áramkörtől: jé, itt egy soklábú rovarféleség, ott egy háromlábú gömböc, és milyen sok szép ezüstös csík megy ide meg oda! Egyszerűen fogalmatok sincs róla még, miként kell például egyetlen héliumatomon több mint kétszáz bájttal információkat tárolni az elektronmezők torzítása révén! Holott a mi tudósaink szerint ez is már túl barbár módszer, már vannak kísérleti példányaink olyan számítógépekből, amelyek az atommagban tárolják az információt, a glüonok már nem tudom milyen tulajdonságai révén, ne haragudj de nem jegyeztem meg, nem a szakterületem a szubnukleáris fizika!

—És fel akarod ajánlani, hogy legyen az enyém az egyik csatorna?

—Lehet róla szó.

—De miért kéne feladnom azért ezt a mostani frekvenciát?

—Mert aki velünk szerződik, az sehol nem szabad hogy mást adjon, csakis amit mi, mondjuk így, cenzúrázunk! Ez alapvető feltételünk! És nekünk kell odaadd azt a frekvenciát, és örökre, mert nem akarjuk hogy más, esetleg csiszíellenes adó vegye meg!

—És milyen az a műsorpolitika, amit helyeselték?

—Például tilos mindenfajta csiszíellenes szöveg, film, akármi, de gondolom ez teljesen magától értetődő.

—Úgy van.

—Tilos aztán minden alkoholreklám.

—Abból van a legtöbb bevétel!

—Akkor is tilos. Ez nem vitatéma! Aztán, tudom hogy itt a Barganon nem dívik a dohányzás undok szokása, de ha netán mégis bejönne valami dohányreklám, akkor az is tilos, nem közölhető! Tilosak az összes olyan filmek, amelyekben erőszakos cselekmények vannak, tehát például a horror, a háborús filmek, a sci-fi bizonyos fajtái...

—Tehát nem minden sci-fi?

—Persze hogy nem, amiben nincs emberhalál, az nem tilos! Tilos a krimi is akkor, ha benne vérontás van, de például valami gyilkosság nélküli krimi, ahol a téma a nyomozó zsenialitása, az mehet. Mehet aztán korlátlanul a pornó is, az minket nem zavar, természetesen csak akkor nem, ha abban nem szerepel nemi erőszak, mert minden a résztvevők kölcsönös beleegyezésével történik. Azaz, a pornó is tilos akkor, ha szadista, mert korbácsolásról vagy másfajta kínzásról nem lehet szó. Nem szerepelhet olyan pornó sem, ami állatos, mert az állatos szexet nem óhajtjuk népszerűsíteni. Továbbá ki van tiltva a pisi- és kakiszex is, mert az is undorító. Nem tilos hogy nálunk Csiszillában műveljék akár ezt is azok, akiknek erre van gusztusuk, bár nem tudok róla hogy volna ilyen csoport. De nem tilos. Viszont semmi esetre sem tartjuk követésre méltó példának, tehát nem kell népszerűsíteni!

—És mi van a buzikkal?

—Mehet a homoerotikus pornó is, nem tilos. Ám csak a lesbikus mehet a többivel vegyesen, amikor tehát nő csinálja nővel. Nem tilos a férfiak közti sem, de ahhoz akkor külön csatornát

kell nyitnod, mert az megint olyan, hogy szerintünk a férfiak alapvetően arra vannak hogy a nőket kiszolgálják, mert a két nem közül a nő a többetérő! Ha tehát nő nővel teszi, az rendben van, az ő dolguk. A férfinak azonban nem az a dolga hogy másik férfival tegye, hanem hogy egy másik nővel, annak okozzon örömet! Nem tilos hogy egy férfi férfival legyen, de ennek sem akarunk reklámot csinálni! Szerintünk ez nem undorító mint például az állatos szex, ellenben felesleges, hiszen a férfi számára ott van szexuális partnerként a nő! Emiatt bemutatható, de csak külön csatornán, hogy kifejezetten csak az nézze, aki erre kimondottan kedvet érez, és keresi azt. Természetesen a műsorismertetésben nyugodtan szerepelhet hogy ezen a csatornán kell ezt a műfajt keresni. Aztán kimondottan javasoljuk sok természetfilm bemutatását, minél több annál jobb, ennél is jobb a sok tudományos film bemutatása, például találmányok ismertetése, tudományos híradók, ilyesmik. Jöhetnek korlátlan mennyiségben vallásellenes műsorok is, de vallásos természetesen egyetlenegy sem! Nem lehet reggeli vagy akármikori ima, nem lehet olyan film amiben a szereplők imádkoznak, olyan film sem ami különben nem lenne erőszakos film, de benne a főszereplő csiszí elvek szerint elfogadhatatlanul viselkedik, például szeszes italt fogyaszt vagy nőket ver!

—Szerelmes filmek adhatóak?

—Hát, jobb híján! Belátjuk hogy ez nagyon érdekli a barbárokat! De előbb nézsed végig őket, mert lehet ám olyan bőven, ami nagyon ellentétes a csiszí eszmékkel! A templomi esküvő jele-
neteit például mind tessék kivágni, mert nem akarunk hírverést csapni a vallásnak! Történelmi filmek is mehetnek, de csak ha nem háborúsak!

—Politikai műsorok?

—Korlátozottan. Vagyis mehetnek, de tartsd észben, hogy mi egyáltalán nem tűztük zászlónkra a pártatlan tájékoztatás jelmondatát! Nyíltan bevalljuk, hogy kifejezetten az egyoldalú, csiszíbarát tájékoztatás a célunk! Tehát: minden mehet ami csiszíbarát, vagy legalábbis semleges! De semlegesség alatt nem azt értem hogy mond rólunk jót is és rosszat is, mert ha ezt teszi akkor rosszat is mond, tehát nem tűzhető műsorra! Az ilyen politikus megnyilatkozásainak legfeljebb azok a részei adhatók le, amik csiszíbarátok! Semlegesség alatt azt értem tehát, hogy ha nem szól egy szót sem rólunk! Rólunk tehát jót vagy semmit, mert másképp nem kerül adásba! Miért is sugározzák a csiszí műholdak annak a szavait, aki utál minket! Ha valaki csiszíellenes dumát akar hallgatni, akkor vegyen egy barbár zsebrádiót, és hallgassa azt!

—És a kabarék, humoros adások?

—Hát, ha valaki olyan primitív színvonalon áll hogy azon akar röhögni, miként vágnak tortát valakinek az arcába, akkor legyen - fintorgott Lidzsi - mehetnek ezek is adásba, de csak ha nem túl erőszakosak és nem vallásosak, vagy ha épp a valláson gúnyolódnak! De még nem végeztem: minden műsor alá oda kell írni hogy csiszí szempontból javasolt vagy csak megtűrt műsor! Az ilyen dobostortahajigálós műsorok, meg a férfiúi homoszexualitás, az mind csak megtűrt! A szerelmes filmek is! Lényegében tehát minden műsort a „3T” kategória valamelyikébe kell besorolni: Tiltott, Tűrt vagy Támogatott! A tiltott filmeket jobb ha rögvess meg is semmisíted, nehogy véletlenül küldd adásba őket valami emberi tévedés miatt, mert abból irtó nagy bajaid származhatnak!

—Attól félek, a filmjeink túlnyomó többsége csak megtűrt lesz! - gondolkodott el Pucsakaci úr.

—Annak alapján amit eddig láttam tőletek, a filmjeitek túlnyomó többsége egyszerűen adásba sem mehet! - javította őt ki Lidzsi. —És még nem is mondtam el mindent: amely tévétársaság velünk szerződik, az egyszerűen köteles minden műsorra tűzni kívánt filmet elküldeni nekünk a Világhálón keresztül, jóelőre, mondjuk egy héttel előbb, a mi etuink átnézik azt, mint cenzorok, s megmondják, hogy hozzájárulunk-e a közléséhez!

—Egy hét átfutási idő kell nekik?

—Dehogy, egy több órás filmet is végignéznék tizedmásodpercek alatt! Az egy hét nektek kell, barbároknak, hogy ha letiltjuk a műsort, akkor legyen időtök újat meg még újabbat találni, míg végül talán a nyolcadik vagy tizedik elfogadható lesz nekünk is!

—Ajaj! - ingatta a fejét Pucsakaci úr.

—Mi a baj, barbárka?

—Ez nem fog menni! Már látom előre! Alig hiszem hogy lenne legalább egyetlen filmünk a nagy filmarchívumunkban, amit le ne tiltanátok! Pedig szívesen beleegyeznék máskülönben, irtó vonzó gondolat hogy az egész bolygón foghatnák a VTV adását... és nem kértek jogdíjat vagy csatornahasználati díjat?!

—Semmit. Egyetlen árva petákot sem.

—Hű de jó volna...! De hát ez akkor sem fog menni. Még a sportesemények talán...

—Nono! Mi csiszik nem üzünk versenysportokat, azok ellentétesek a csiszi elvvel, hogy az emberek egymás segítésére és nem egymás legyőzésére vannak! Engedjük a barbár sportok bemutatását is, de csak mint megtörtént, ám még úgy sem engedjük a túl durvákat, például az ökölvívást, birkózást, önvédelmi sportokat, ilyesmiket!

—Ajaj! - sóhajtott Pucsakaci úr. —Ehhez teljesen új filmkínálatot kell kifejleszteni! Még a természetfilmekben sem fog tetszeni nektek, ha például mondjuk az ezüstrókák életéről szól az egyik, és erre bemutatják, miként fogja el azt a rókát a vadász, és miként nyúzza azt meg!

—Ettől még lehet jó az a film, csak ezt a jelenetet kell kivágni belőle! - mondta Lidzsi jóindulatúan.

—Vagy ha van egy jó kalandfilm, de abban szerepel egy jelenet, hogy az egyik rosszfiú megpofoz egy kurvát...

—Semmi baj, pofozza csak nyugodtan! De csak akkor, ha később kifejezetten e tette miatt alaposan meg is lesz büntetve! Általában véve amit mondtam hogy kerülendők az erőszakos jelenetek, azok csak a barbár témájú filmekre vonatkoznak. Azon célok ugyanis, amikért a barbárok megengedhetőnek tartják az erőszakosságot, például a kincsszerzés vagy a hazaszeretet, vagy a szerelemfélést, nos, az szerintünk nem méltó az erőszakra! De vannak élethelyzetek amikor mi csiszik is megengedhetőnek tartjuk az erőszakot, sőt, vannak olyanok is amikor kifejezetten kötelezőnek tartjuk! Például egy csiszi minden eszközzel köteles megvédeni egy másik csiszi életét, még akár sok millió barbár elpusztítása árán is! Vagy ha egy barbár nőt egy barbár férfi meg akar ölni minden ok nélkül, például mert az rabszolga, vagy mert a nő nem akar lefeküdni vele, s erre egy másik barbár férfi ezt az erőszakoskodót kardélre hányja, nos az csakis helyeselhető csiszi fogalmak szerint! Tehát igenis lehet olyan kalandos filmeket csinálni, amik nemcsak műsorra tűzhetők, de amiket akár még mi született csiszik is nagy élvezettel néznénk meg!

—Ez már jobban hangzik... de egy-egy új film rengetegbe kerül!

—Szerintem lesz bőségesen pénzed a megnövekedett reklámbevételekből! Aztán meg ott vannak például a zenei műsorok, azok gyakorlatilag korlátozás nélkül adhatóak, még akkor is ha nekünk csisziknek netán nem tetszik a dallam! Csak a himnuszokat tiltjuk le, meg az egyéb vallásos szövegűeket! És ha valami olyan együttes zenél amiknek tagjaira halálfej van tetoválva, vagy olyan frizurát visel az énekes, mint egy génsérült, örült kakas, vagy szegekkel kiveret bőrdzsekiben virítanak, nos, akkor azok sem kerülhetnek adásba!

—Nem kell részletezni, kezdek már tisztában lenni a stílusotokkal.

—Helyes! Nos, akkor megegyeztünk?

—Hát, azt hiszem igen! De akkor jó lesz ha küldesz valami etut, ha egyáltalán megoldható ez, hozzánk, hogy azonnal átnézze az összes eddigi filmünket, és kielejtezze a nem megfelelőeket! S ami megmenthető vágással, azt vágja is meg ahol kell! S ami nem megfelelő, azt rögvest eladom, jól is jön majd a bevétel! És azt hiszem, a befolyt összegből máris csináltatok egy filmet. Arról szól majd, hogy egy csiszi nő úrhajótörést szenved egy nagyon barbár bolygón, semmije nem marad csak a csiszi elvei, szörnyű kalandjai lesznek, de egyre többen állnak majd mellé, mert sokakat meggyőz a csiszi életformának, végül egy kisebb szigeten kialakítják Csisziföld miniatűr mását, ám aztán sok barbár ország összefog ellenük, de mielőtt a túlerő eltiporná őket, megjelenik az égen a csiszik egy bazihatalmas úrhajója, amit a csiszi lányka keresésére küldtek, mert a csiszik nem hagyják el egymást...

—Remek! Ez az! Kiváló ötlet! - csillant fel Lidzsi szeme. —Fog ez menni, látod, már alig várom hogy megtekinthessem! - és megveregette Pucsakaci vállát. —Lámcsak, nem is vagy te olyan barbár, vagy ha az vagy is, de tanulékony!

—Ugyan már, csak jól értek a szakmámhoz, és az első a megrendelő kívánsága! Hanem most akkor térjünk csak vissza az ajánlatomra, hogy kéne egy jó vitaműsorszerűség a csiszik és a barbárok között!

—Mire gondolsz?

—Ismered azt a műsort, hogy Kukkoló?!

—Hát nem nézegetem gyakran, enyhén szólva! Egyszer láttam belőle nem egészen három per-
cet, annyi bőven elég is volt! Valami olyasmi, hogy egy csomó embert bezárnak egy házba ami
tele van kamerákkal, és a szabadidővel úgy látszik bőségesen rendelkező barbárok ezeket né-
zik, csak azt nem értem miért!

—Na de hát biztos tudod hogy az a lényeg, hogy időről-időre a nézők telefonon kiszavaznak
egyet-egyet ezek közül! S aki utoljára marad, az kap egy csomó pénzt! Akik tehát odabent
vannak, azok a pénzért csinálják, azaz vállalják, no meg a hírnévért, mert ezután sokuk kap
mindenféle szerepeket filmekben, reklámműsorokban vagy másutt! Tehát még csak nem is
csupán egy a nyertes, bár a pénz egyedül azé lesz. A nézők meg azt élvezik, hogy ezek odabent
produkálják magukat, mindent elkövetnek a nézők kegyeinek az elnyerésére, mert hiszen aki
a nézőknek nem tetszik, azt kiszavazzák!

—A tévétársaságnak meg azért jó ez a műsor - mondta kegyetlenül Lidzsi - mert heteken át
adhatja, naponta órák hosszat, és az ezredrészébe sem kerül neki, mint amibe egy akár egyet-
len órás normálisabb film elkészítése kerülne!

—Hát igen, így van, nem is tagadom! Csak nem ellentétes talán ez a műsor is a csiszí elvek-
kel?! - kérdezte aggódva.

Lidzsi fintorgott.

—Tulajdonképpen nem. Legalábbis úgy értem hogy az alapelv maga, az nem ellentétes. Akkor
tehát, ha először is mindenki önként egyezik bele hogy ott szerepeljen...

—Ez csak természetes!

—...aztán hogy nem történik az odabent időzés alatt semmi, ami úgy alapjában véve ellentétes
volna a csiszí erkölcsökkel! És itt nem arra gondolok, hogy némelyek ott meztelenkednek,
mert az nálunk nem számít. Az sem számít, hogy esetleg szeretkeznek egymással. Biztos va-
gyok benne hogy a barbár nézők gyakran emiatt tartják e műsort gusztustalannak, de ez min-
ket megintcsak nem érdekel. Ám például volt olyan eset, hogy egy embernek meghalt odakint
a lánya, és azt mondtátok hogy döntenie kell hogy kimegy-e a műsorból a temetésére, mert ha
kimegy, akkor nem jöhet vissza, vagy marad ott bent, és akkor nem vehet részt a lánya teme-
tésén! S bár mi csiszik nem hisszük hogy a temetésen való részvétel bármit is használna a
halottnak, de barbár fogalmak szerint egy temetésen való meg nem jelenés súlyos érzéketlen-
ségnek a bizonyítéka, az tehát hogy ti ilyesmire kényszerítettétek az embert, a szememben azt
bizonyítja hogy mindent elkövettek a bentiek megalázására, elembertelenítésére!

—Dehogyan, szabadon dönthetett hogy bent marad-e vagy sem! És úgy döntött hogy bent
marad!

—És nem nyert.

—Van ez így! Ő maga vállalta a kockázatot!

—Miből állt volna ha a temetés egy vagy két órájára kiengeditek a pasast?!

—Semmiből nem állt volna, de ez jó alkalom volt rá, hogy fokozzuk a drámai feszültséget, és
beszédtémát adjunk a bentieknek is, és a kintieknek, a nézőknek is! Őszinténszólva nem érte-
lek taki, nem értem az ellenszenvedet, mert legjobb tudomásom szerint, bár csak hallomásból
értesültem róla, de úgy tudom hogy nektek is van egy örökös Kukkolótok, ami ráadásul nem
is akármilyen hanem maga a csiszí királynő palotája! Azt mesélték nekem a csiszíkről – de is-
métlem nem tudom hogy igaz-e – hogy van a csiszí királynőnek egy állandó etuja, aki talán
nem is véletlenül viseli a szókimondó Kandi nevet, és ez bárki csiszínek állandóan közvetíti a
királynő minden pillanatát ha a csiszí akarja ezt, a legintimebb pillanatait is, azt is hogy mikor
kivel hogyan párizik, egyedül csak azt nem amikor ürítkeznek, mert azt undorítónak tartjátok!
Nálatok tehát a királynőnek nem lehet magánélete! Mi hát akkor a baj?!

—Tudod, ez amit mondtál, igaz. Csakhogy ez nagyon más mint a ti Kukkolótok! Mondd bar-
bárka, van neked fogalmad arról, mekkora óriási hatalma van Csiszillának?! Mert vedd tu-

domásul, hogy a tutukat nem számítva jelenleg mi vagyunk az egész Galaxis legerősebb szuperhatalma, legalábbis nem tudunk róla hogy lenne más, aki erősebb nálunk! Ismételten mondom hogy természetesen a tutukat kivéve. És ez a hihetetlen hatalom egyetlen ember kezében összpontosul, aki a mi királynőnk! Na és hát gondolj csak bele, megengedhetünk-e olyasmit, hogy ezt a hatalmat engedjük önkényuralommá fajulni! Nyilvánvaló hogy nem! Ellenőrizni kell! De ha az ellenőrzés jogát egy kis csoport kezébe adnánk, akkor az élhetne vissza vele! Legjobb, ha az ellenőrzést az egész csiszi közösség gyakorolja! És mert nem szabad megengedni hogy bárki is azt higgye a királynő titkolódzik, emiatt az ellenőrzés a teljes élettartamára kiterjed, minden pillanatára, természetesen csak amíg királynő, mert le is mondhat ha akar. Volt több olyan királynőnk is, aki ezt megtette önként, mert már elege volt a királynős-ködésből. Tudod, nem lehet megengedni, hogy valaki csiszi azt higgye, a királynő suttyomban szégyenletes dolgokat cselekszik! Eredetileg már amiatt is nagy volt a vita, hogy egyáltalán az megengedhető-e, hogy a királynő akkor ne legyen látható és ellenőrizhető, amikor a vécén van! Végülis népszavazásra lett bocsátva a kérdés, és a csiszik túlnyomó többsége, 90 százalék felett, úgy döntött hogy ennyi magánélethez végülis joga van a királynőnek, és egyszerűen jobban tisztelik annál, hogy ilyenkor nézegessék, különben is, a csiszik bár tudják hogy a királynő is ember, de szívesen tekintenek rá úgy, mintha mégis magasabbrendű volna bizonyos értelemben, s ezért eleve nem is akarnak tudomást venni róla, hogy a királynőnek is vannak testi szükségletei! Akkor túl hétköznapiak tünne! Profanizálná az ilyesmi a királynő méltóságát! Tehát úgy döntött egész Csisziföld, hogy a királynő a kis- és nagydolgát tanúk nélkül végezheti. Mást nem. Aki ezt nem vállalja, nem lehet királynő! Ez a népszavazás különben igen rég történt, még Tioricia királynő korában, akkor tehát, amikor még Tlaxán sem volt egyedül a mi bolygónk.

Különben meg ez a királynőnek is hasznára válik. Miután nem lehet senki előtt titkolni valóját, nincsenek titkos államügyek, nyíltan gyakorolja a hatalmát, ezért mindenki bízik is benne, és senkinek eszébe nem jut hogy ne teljesítse a királynő óhaját! A királynő mindenki anyukája, a Nép Anyja! És emiatt a hatalma megintcsak óriási! Tehát, mert óriási a hatalma, korlátlan, ezért korlátlanul ellenőrizhető kell legyen, s mert bárki bármikor ellenőrizheti, ezért ebből származik éppen a hatalma korlátlansága! Egyik erősíti a másikat! Ez az igazi demokrácia! Nem tudom hogy elég érthető vagyok-e?!

—Azt hiszem igen, de ez akkor is egy Kukkoló!

—De nem barbár Kukkoló. A királynő ugyanis nem akarja senkinek sem direkt produkálni magát! Tudod, a tettekében már eleve nem tetszik, hogy ott egy csomó olyan embert mutatnak be, akik barbárok, tehát barbárul is viselkednek, barbár módon vélekednek dolgokról, s mindez egyenesen adásba megy, ezt tehát rögvest lehetetlen cenzúrázni! És nekem nem tetszik, hogy a barbárok barbár véleményt hallhatnak majd a mi sugárzásunkban!

—Aha, na látod, épp ezért lenne jó, ha oda berakhatnánk valaki csiszít! Akkor az ellensúlyozhatná a vélekedésével a barbár megnyilatkozásokat!

Lidzsi elgondolkozott.

—És mi a garancia rá, hogy egyáltalán beszavaznak oda?! Mert javíts ki ha tévedek, de egyelőre ez úgy megy nálatok, hogy mindig van két vagy három ember, akik közül a nézők beszavaznak egyet!

—Ó, ez nem gond! Akármikor változtathatunk a játékszabályokon! Előre bejelentjük, hogy ez egy különleges Kukkoló lesz, ahová mi, a műsorvezetők válogatjuk előre össze a szereplőket, természetesen csupa olyan egyént, akik valamiért nagyon különlegesek! A nézőknek ez még jobban is fog tetszeni! Nekik szerepük majd csak a kiszavazásoknál lesz! Azt természetesen nem lehet megakadályozni, hogy esetleg már a legelején kiszavazzák a csiszi vendéget, de hát ha ez van, akkor ez lesz! De akkor is úgy lesz ez hogy előbb legalább egy hétig ott lesz mindenki együtt hogy a nézők megismerjék, s ez csak jó lesz nektek, mert addig a csiszi alaposan elmondhatja mindenről a véleményét! És benneteket úgysem érdekel hogy nyerjete, mert mi ám nektek az a kis pénz! Gondolj csak bele Lidzsi, ez a legnézettebb műsorunk, milliók nézték eddig is, főleg épp ezért haragusznak most rátok a nézőink, mert nem látják rendesen a Kukkolót az adótok miatt, és nincs mindenkinek pénze rá hogy a Világhálón nézhesse! Így egy

egész sereg embert megismertethettek a csiszi életformával, azokat is, akiknek eszük ágában sincs a ti adásaitokat nézni!

—Hm... a legtöbben úgyis csak azért nézik majd, mert kíváncsiak, miként fest egy meztelen csiszi!

—Hogyne, emiatt még sokkal többen nézik majd, de mit bánjátok ti ezt?! Hiszen még az orvos-nő is aki engem vizsgált, az is tök pucér volt, csak valami teljesen átlátszó műanyag valami volt rajta, ami még jobban átlátszott mint egy celofán!

—Igen, hát én is az olyan ruhákat kedvelem, most is csak miattad nem ilyen van rajtam, mert nem akartam hogy a bájaim eltereljék a figyelmedet a lényegről.

—Biztosíthatlak róla, hogy egyáltalán nem bántam volna ha megnézhetlek meztelenül, mint mondtam talán én nem vagyok egy bigott erénycsősz, nem is lehetek az ha olyan műsorokat szervezek mint a Kukkoló, tehát kimondottan élveztem volna ha olyan ruhában látlak! - mosolygott Pucsakaci úr.

—Kérlek, ahogy kívánod, ne mondd hogy rossz vagyok hozzád! - mosolyodott el a taki, azzal megnyomott valamit a ruhája gallérja táján, mire Pucsakaci úr felkiáltott mert csodát látott: az eddig tökéletesen normális, színes selyemruhának tűnő öltözék, amin még néhány szép virágminta is volt, egyszeriben mintha eltűnt volna, s helyette ugyanazt az átlátszó ruhát látta, ami kifejezetten úgy nézett ki, mintha a taki hajlékony üvegbe vagy celofánba lenne öltözve. Nyoma sem volt semmiféle mintának vagy színnek. Teljesen akadálytalanul nézhette meg a taki minden kis porcikáját. És bizony kifejezetten kisportolt, ruganyos, fiatalos testet pillantott meg. Bár életkora szerint ő Pucsakaci a taki fia is lehetett volna, hiszen a taki állítólag nyolcvanvalahány éves, de biztos volt benne hogy régen rosszul járna, ha verekedni kezdene ezzel az „öreglánnyal”. Valójában sokkal egészségesebben és vonzóbban nézett ki mint akárhány húsz esztendő fiatal barbár lány.

—Na, kibámészkodtad magadat?! - kérdezte a taki, mire Pucsakaci zavartan pirult el, és elkapta a tekintetét. —Ne felejtsd el barbárka, hogy mindent a szemnek, semmit a kéznek!

—Hm... talán valóban jobb ha megváltoztatod átlátszatlanra a ruhádat! Túl szép vagy, és csak kellemetlen nekem ha felkorbácsolod a vágyaimat! Az biztos hogy nem hiszem hogy zavarna bárki csiszit, hogy a Kukkolóban a zuhanyozók is be vannak kamerázva.

—Engem biztos nem érdekelne, de én biztos nem is fogok elmenni a műsorodba, van elég dolog itt is, túl fontos személy vagyok hozzá.

—De lesz olyan csiszi aki eljön?! - kapott a szón reménykedve Pucsakaci. Közben meg Lidzsi megnyomta ismét a gallért, mire az megszűnt átlátszónak lenni, de nem a korábbi zöldessárga ruha jött vissza a külsejére a virágmintákkal, hanem egymerő narancssárgába öltözött, elől a mellrészen a csiszi címerrel, a két összekulcsolt kézzel. Amint a taki megpillantotta ezt, elfintorította a száját.

—Eh, rossz ritmusban nyomtam meg, ez a - hogy úgy mondjam - „hivatalos” öltözékünk, az egyenruhánk... - azzal megnyomott ismét valamit, mire egymerő rózsaszín lett az öltözéke, elől a mellrészen egy pandamaci rajzával. —Na, ez már jobb!

—Hányféle mintát tud felvenni a ruhád?

—Elvileg végtelenszámt, de természetesen csak azoknak van értelmük, amik jól mutatnak. Ez tudod programozható ruha, speciális célkomputer van beültetve a ruhaszálak közé, a minták azért alakulnak ki, mert nanométerenként változtatni tudja a felszíne az optikai törésmutatóját, és valami köze van ennek az ikerfotonok alagúteffektusához is, de hogy mi, azt megint nem tudom, mert mint mondtam, nem a fizika a szakterületem.

—Hát mi?

—Kifejezetten hivatalnoknak tekinthetsz a ti fogalmaitok szerint, pontosabban politikusnak, mert Királynőképzőt végeztem, a szakterületem tehát éppen pontosan a barbárokkal való kapcsolattartás! Na szóval térjünk is rá erre! Úgy láttam abban a három percben amit eddig ráfecséreltem erre a műsorra, s ami épp három perccel volt több mint ami figyelmet megérdemelt volna, hogy ott valamiféle feladatokat adnak a szereplőknek rendszeresen, amit kötelező megoldaniuk!

—Igen, hát ugye muszáj, mert másképp amilyen hülyék, csak unatkoznának, s a nézők nem néznék azt sokáig, hogy azok miként ásítognak ott, meg hogy vakargatják a köldöküket!

—No igen. Ezzel nincs is baj. A baj ott van, hogy ti a szereplésük legelején, a szerződéskor olyan beleegyezést csikartok ki tőlük, hogy minden feladatot elvégeznek, holott ez csiszí elvek szerint semmis szerződés, mert senki nem egyezhet bele előre olyasmibe, amiről még azt sem tudja a beleegyezés pillanatában, hogy az mi lesz, nem tudhatja tehát hogy mire vonatkozik a beleegyezése! Én tehát ragaszkodom hozzá hogy a szerződésben szerepeljen, hogy nem kötelező elvégezni azt a feladatot, amit az illető akármiért is de nem akar!

—Nem gond, a csiszí vendég esetében nem is lesz szerződés, minek is az!

—Ez így nem megy Pucsakaci. Minden szereplőre azonos feltételek kell vonatkozzanak! Ha nem akar valamit megcsinálni, ne tegye, legfeljebb ezzel azt kockáztatja hogy a nézők dühösek lesznek rá, amiért elrontja a szórakozásukat, és ezért kiszavazzák! De ti műsorcsinálók emiatt nem zárhatjátok ki őt a további szereplésből!

—Jó, legyen! - vonogatta a vállát Pucsakaci. —Szóval, akkor ilyen feltételek mellett remélhetem, hogy lesz csiszí szereplő is?!

Lidzsi elgondolkozott.

—Hát jó, próbáljuk meg! Végülis ott sem kell mást tenni, csak csiszí módra viselkedni!

—Úgy van, akármikor felállhat és kijöhet onnan, ha nem tetszik valami! - mosolygott Pucsakaci megkönnyebbülten.

—Na jó! Majd igyekszem keríteni valaki jobb sorsra érdemes, szerencsétlen teremtetést, aki vállalja, hogy napokon át egy levegőt szív a barbárokkal! De előre szólok, hogy ez csak akkor lesz lehetséges, ha mi csiszí sterilizáljuk előre azt a helyet ahová be lesz mindenki zárva, sőt, minden egyes belépő személynek ugyanolyan alapos tisztogatáson kell átesnie, mint most az imént neked!

—Ez sem gond. Sőt, tiszta szerencse, ezt is adásba adjuk majd, izgalmas változatossága lesz ez a műsornak!

—Hát jó, akkor azt hiszem mindjárt hívom a lányomat! Éá is Királynőképzőt végzett, ismeri a barbárokat, majd meglátjuk hogy vállalja-e! Nincs értelme halogatni a beszélgetést, ha már úgy is itt vagy, Pucsakaci!

—Magam is úgy vélem! - és Pucsakaci elégedetten dörzsölte össze a tenyerét. Ezt igazán nem hitte volna: egyelőre úgy nézett ki, hogy nemcsak teljesül minden kívánsága, de még minden sokkal jobban is alakul, mint azt a legmerészebb álmaiban is vélte volna!

Ezek a csiszí alapvetően egész rendes banda! Tulajdonképpen, kis jóindulattal még azt az állítást is meg lehet kockáztatni róluk, hogy majdnem úgy viselkednek, mintha emberek volnának!

S ez a véleménye csak megerősödött, amikor Éá, nem minden rábeszélés nélkül ugyan, de igent mondott neki. Épp csak ez a megjegyzése volt:

—De akkor valóban valami különleges fickókat szerezz oda abba a barbár lakosztályba, mert eddigi tapasztalataim szerint a hétköznapi barbárok igazán ritka korlátolt gondolkodású valakik, akikkel kinszenvedés lenne sokáig együtt lennem!

—Úgy lesz! Igazi unikum lesz mindegyik a maga nemében! Valódi sztár lesz a maga módján mindegyik! - lelkesedett Pucsakaci. —Ez lesz a legislegjobb, örökké emlékezetes Kukkoló az összes közt!

S amikor visszatért a VTV székházába, rögtön meghirdette a legújabb tehetségtoborzó kampányát, ezzel a címmel:

„Sztár kerestetik”!

És teljesen biztos volt benne, hogy milliós számra özönlenek majd a jelentkezők. Ugyanis Pucsakaci úr valóban minden idők legkiválóbb Kukkolóját akarta létrehozni. Sőt, olyan Kukkolót, ami nemcsak egyszerűen Kukkoló, hanem szinte az életműve, mert azt akarta, hogy ez legyen a bolygó teljes történelme során a legislegemlékezetesebb tévéműsor! Igen, ez lesz az ő életmű-

ve. Ezzel örökké emlékezetessé teszi a nevét! Jól meg kell fontolni tehát, kiket rak be oda a kameraházba!

De jelentkezőkben nem lesz hiány. Eddig sem volt, mindig bőséggel található magát mutogatni akaró, exhibicionista ember. Csakhogy olyanokból már láttak eleget a nézők! Most Pucsakaci valóban különlegeseket akart, olyanokat, akik talán nem is okvetlenül gondoltak rá, hogy résztvegyenek egy efféle műsorban. Igazi extravagáns valakiket kell összegyűjteni!

Ilyenekből is van épp elég, de mert Pucsakaci a legislegextrémebb embereket akarta, úgy gondolta, kell valami csalétek, amivel „kiugrasztja a nyulat a bokorból”. S emiatt elhatározta, hogy a szokásos tízmillió peták mellé most más ajándékot is ad.

Nem is akármilyent. Régen kitalálta már, hogy ha volna pénze, mit csinálna! S úgy vélte, most lesz rá pénze. Lesz, mert egy egész csomó film elkészítését, amire a VTV idei költségvetését beirányozta, töröl a programból, hiszen azok csiszi fogalmak szerint úgyis megengedhetetlenek volnának. De sebjaj, mert ez a Kukkoló pótolja bőven majd azok bevételkiesését! Ellenben az ezen filmek meg nem csinálása révén felszabaduló összeget másra költetheti! Arra, ami a Győztes jutalma lesz a tízmillió petákon felül!

S így amint hazaért, rögvest tárcsázott, s felhívta a Bargani Űrkutatási Hivatalt. Bemutatkozott, s hamarosan kapcsolták is neki a megfelelő Illetékes Személyt. Akit különben jól ismert, mert néhány reklámjukat már korábban leadta, amiben például ez a hivatal az adózók jövedelemadójának bizonyos százalékát kérte az állampolgároktól, vagy csak népszerűsíteni kívánta az űrkutatást, mert sok bargani lakos úgy vélte, ez csak haszontalanul kidobott pénz. A VTV még filmet is csinált nekik egyszer az űr szépségeiről, mert azért a VTV-ben sem volt minden műsor csak meztelenkedés és csupa tortahajigálás, ahogy a csiszik gondolták. S most ezen űr, az Illetékes Személy kíváncsian várta, hogy Pucsakaci űr mit óhajjt tőle.

—Figyelj csak, úgy tudom hogy szegények vagytok, alig csordogál a pénz a kasszába, pláne most, hogy mindenki láthatja hogy a csiszik mennyire megelőztek minket! - kezdte Pucsakaci űr. Tegezőviszonyban volt ezzel a Fontos Emberrel.

—Hát igen, sőt, épp a minap szolt az Elnök, hogy huszadára fogja vissza a költségvetésünket, mert úgysem lesznek soha jobb űrhajóink mint a csisziknek, így a pénz inkább fegyverekre kell költessék, mert hátha úgy egyszer majd sikerül kisöpörni innen a csisziket! A marha állatja!

—Mintha úgy tünne a hangodból hogy nem hiszel ebben.

—Eltaláltad! Ezek olyanok mint a herpeszvírus: ha egyszer betelepedtek valahová, örökre ott is maradnak!

—És ha én szereznék nektek egy kis pénzt?!

—Hogy gondolod?! Miből?!

—A mellényzsebemből! Figyelj csak, javíts ki ha tévedek: három űrvárosunk van, ebből lényegében csak kettő használható! A harmadik, az Újjászületés nevű nem, annyira nem, hogy leselejtezésre ítélték!

—Hát igen! Igazán bosszantó pedig, hiszen ez volt a legmodernebb űrvárosunk!

Pucsakaci űr tudta amit mindenki: alig egy évvel azután hogy megépült iszonyú pénzek árán az Újjászületés, alig töltötték fel készletekkel harmincmillió ember számára, levegővel, élelemmel, vízzel, üzemanyaggal, mindennel – épp felszállt volna az első csoportja a lakosainak, amikor megtörtént a katasztrófa! Előbukkant a semmiből egy óriási meteor, és telibe találta! Igaz, volt meteorelhárító rendszer az űrvárosban, be is volt kapcsolva, észlelte is a meteor jöttét, működött is – de nem eléggé! A meteor ellen kibocsátott lézersugár nem tudta a meteort teljesen darabokra törni, bár egy részét kétségkívül elpárologtatta. Kiderült ugyanis, hogy a tervezés során spóroltak ezzel a szerkezettel, kisebb kapacitásút építettek bele mint amire eredetileg gondoltak. A bargani tudósok ugyanis kiszámolták hogy egy ekkora meg akkora meteor jöttek mekkora a valószínűsége, s eredetileg úgy tervezték a meteorelhárító rendszert, hogy az elbánjon minden meteorral, aminek a felbukkanása 99.9%-os valószínűséggel várható. Igenám, de jött egy okos politikus (azóta már nem politikus) aki kiszámolta, hogy ha olyan rendszert építenek, ami csak a várható meteorok 85%-ával birkózik meg, akkor az a költségeket 60%-al csökkenti! Így ez épült meg, mondván hogy a 99.9 és a 85% közt a különbség csak

alig 15%, ami messze elmarad a költségekben megspórolható 60%-tól! És errefelé úgysem sok a meteor, mert ami volt valaha, azt a közeli két óriásbolygó már rég beszípkázta!

Hát most mégis bejött ez a 15%. Hála az okos politikusnak, az építés során megspóroltak nem egészen 200 milliárd petákot, ami óriási összeg valóban, ellenben elvesztettek egy ennek a jó százezerszeresét érő egész űrvárost. A meteor el nem párolgott része ugyanis tönkretette annak jelentős részét. Tönkrement az energiaszolgáltató rendszer 70%-a, a lakórészek 30%-a, és még sok egyéb. Érdekes módon ellenben abszolút sértetlenek maradtak a hipertérgenerátorok, csak épp teljesen fölöslegesen, mert ugyan minek mozgassák bárhová is ezt a roncsot?! Messziről látszik rajta hogy sérült, szégyen lenne vele űrutazni, és különben is, ki lenne az az örült, aki elindul egy ilyennel?! A szakértők szerint ugyanis egyáltalán nem biztos még az sem, hogy a sértetlen részek valóban sértetlenek. Elmagyarázták, hogy az ütközés által keltett vibráció valószínűleg számos mikrorepedést keltett itt-ott az épnek tűnő részekben, amik most ugyan nem számítanak, de amint belép az űrváros a hipertérbe, s áthalad a singularitáson, azonnal darabokra szakad e helyeken a gravitációs anomáliától.

Emiatt úgy döntöttek, nem is állítják helyre. Nincs értelme! Nem tudhatják, melyik része igazán sérült és melyik nem. Építeni kéne helyette egy másikat!

De arra nem volt pénz. Fontolgatták, hogy talán a rajta levő készleteket át kéne szállítani a másik két űrvárosra, de aztán kiszámolták, hogy majdnem ugyanannyiba kerülne mint a Bargan felszínéről ellátni azokat, ráadásul speciális űrrepülőgépet kéne építeni hozzá. Aztán azt találták ki, hogy a maradék lakható részeit felhasználják úgy, hogy átalakítják csillagászati obszervatóriummá, űrmegfigyelésekre, de ezért maguk a csillagászok sem rajongtak, mert azt mondták, sokkal célszerűbb volna egy jóval kisebb űrobszervatóriumot építeni, ami azonban mindenfelé belátja a világűr, nem az Újjászületésre telepíteni azt, aminek roppant nagy és jó-részt használhatatlan, sérült tömege mindig eltakarja az egyik irányba a csillagokat. S így aztán megszületett a határozat: az Újjászületés leselejtezendő!

Na de hogyan?! Egy 30 kilométer sugarú űrváros jócskán nagyobb annál, hogy beleküldjék a Bargan légkörébe, mert tizede sem égne el a súrlódástól, és amikor a felszínre zuhan, lenne ott akkora katasztrófa, hogy legkevesebb ezer kilométer sugarú körben mindenki elpusztul, ha meg a tengerbe esik, vetne akkora szökőárt, ami városokat sodor el!

Gondoltak rá, hogy egyszerűen végezni kéne vele taláломra egy térugrást valahová, utána már mindegy hol lesz, de nem a közelükben! Igenám, de ki áldozza fel magát?! Teljesen meg nem bízhatják automatikára, nem úgy készült az Újjászületés, ha meg csinálnak erre a célra egy speciális robotmasinát amit a Barganról távirányítanak, az nagyon sokba kerül! Olyat meg nem csinálhatnak, ami csak a maga „feje” alapján működik, ellenőrzés nélkül, mert mi lesz ha az valamit rosszul csinál, és úgy ugrik hogy a Bargan felszíne alatt akar materializálódni! Mert akkor jó esetben, ha szerencsénk van, csak a bolygó fele repül a levegőbe. Rossz esetben ugyanis az egésze...

Erre kitalálták, hogy fel kell szerelni apró rakétákkal kívülről, s ezekkel majd lassan de határozottan beleirányítják a Napba. Ezt mindenki elfogadta, épp csak eddig még nem volt rá sosem elég pénz, hogy végre is hajtsák. Az Újjászületés már évek óta mint valami kísértetváros, bolyongott odafent. Mindössze a katasztrófánál életüket vesztett karbantartók hulláit vették le róla a bolygóra.

Ez járt már jóideje Pucsakaci úr fejében, és az, hogy szerinte ugyan tagadhatatlan hogy csak egy örült merne megpróbálni belépni a hipertérbe a tönkrement űrvárossal, de hát mindenki tudja hogy a Világ telis-teli van örültekkel és hülyékkel! Teljesen biztos, hogy bőséggel található olyan ember a Barganon is, aki nemcsak boldogan vállalkozna erre a kiváltképpen kockázatos kalandra, s nemcsak ingyen, fizetség nélkül is megtenné, de még mindent el is követ annak érdekében, hogy épp ő legyen az, aki kockára teszi az életét ebben az enyhén szólva is bizonytalan kimenetelű kalandban!

S most így szólt:

—Megoldom az Újjászületés megsemmisítésének problémáját!

—Igen?!

—Igen. Megveszem az egészet töletek, ha eladjátok. Sokat persze nem adok érte. Még annyit sem, amit az a vashulladék a saját súlyában ócskavasként nyom. De mondjuk ötvenmilliót, annyit igen. Ennyit sem azért mert olyan jótékonykodó vagyok, mert tudom hogy boldogan odaadjátok ajándékba is, hanem azért kínálok pénzt, mert okvetlenül kell mellé egy használható, vitán felül hiba nélküli úrkomp is, ami képes közlekedni az Újjászületés és a Bargan közt fel-le!

—Mit hallok! Mire az neked?!

—Az egyelőre üzleti titok. De úgy kell ahogy most van, tehát ne szállítsatok el belőle ilyen meg olyan részeket!

—Minek, többbe kerülne a leves mint a hús!

—Akkor megegyeztünk?

—Nézd, ez nem csak tőlem függ, de egyelőre biztatóan hangzik! Feltéve természetesen hogy aláírtok egy felelősségvállalási nyilatkozatot is, mert ha elhanyagoljátok a karbantartását és az a szarság lezuhan ide, nos, akkor tudod ugye hogy meglincselnek, mi?!

—Emiatt ne fájjon a fejed!

—Jó, akkor máris megbeszélem néhány illetékessel, aztán majd visszahívlak!

Így is történt, és az Újjászületés úrváros Pucsakaci úré lett, igaz, nem ötven-, de hetvenmillióért. Az utóbbi időben ugyanis felment az úrkompok ára.

Ez azonban nem zavarta. Mert meghirdette hogy az új Kukkoló szereplői nem a régi kamera-házban laknak majd, hanem fenn az Újjászületés úrvárosban, amit természetesen szintén be-kameráznak a számukra; s hogy akit kiszavaznak, azt természetesen mindig lehozzák a Barganra, ám aki utoljára marad, az akár nem is muszáj hogy lejöjjön onnan: úgy nézhet szét ott ugyanis, hogy az egész úrváros az övé! Plusz a tízmillió peták is. Meg még egy ingyenes úrsiklóvezetői tanfolyam, hogy tudja használni az úrsiklót, ami hozzá jár az úrvároshoz. Ez mind az övé! Aztán már azt kezd vele amit akar. Elvileg akár térugrást is végezhet ha elég örült. Ha meg nem, az sem számít, az Újjászületés elég távol van ahhoz hogy a tudósok szerint kétszáz éven belül nem torzul el a pályája annyira, hogy lezuhanjon, utána meg hogy mi lesz, az nem érdekli Pucsakaci urat, de a boldog nyertest sem, mert addigra mindegyikük már csak por és hamu!

S amint ez kiderült, ez, hogy mi lesz a győztes jutalma, máris özönlöttek Pucsakaci úrhoz a reklámmegbízások, mert minden hirdető biztosra vette, hogy ennek a Kukkolónak majdnem minden bolygólakó a nézője lesz!

Ezt Pucsakaci úr is így gondolta. Még az is őt nézi majd aki eddig semmit nem nézett, mert a csiszik megkezdtek az ingyenes „maroktévé” osztogatását, milliószámba.

Most már csak a szereplők kellettek.

Egy szereplő adott volt: Pucsakaci úr már a legelején világgá röpítette a hírt, hogy a Kukkoló egyik szereplője egy csiszi lesz, nem is akárki, mert Éá az, Lidzsi taki leánya! A csiszik máris szinte megszállták az úrvárost, bizonyos részeit megerősítették hogy biztonságosabb legyen, kijavították a meteorelhárító rendszert is, elvégre nem kockáztathatják az ott soká időző Éá életét, az egészet fertőtlenítették, az úrsiklót is, csiszi alapossággal, majd Éá máris beköltözött oda, s bárki aki akarta, láthatta. A csiszi holotévével rendelkező barbárok nemcsak akkor láthatták amikor a Kukkoló adása erről szólt, hanem akármikor, a Világhálón keresztül, ennek ellenére célszerű volt nekik is megtekinteni a VTV összefoglalóit az érdekesebb jelenetekről, mert hát amikor ők például munkában voltak vagy aludtak, akkor nem világhálózhattak, nem kukkolhattak, de ezen kívül is lehetett elég dolguk!

És Éá nevetve mesélte odafent a nézőknek, ahol egyelőre még teljes magányban éldegélt, hogy tulajdonképpen egyfajta kalandnak fogja fel a dolgot, ami bizonyos mértékig egyben nagy próbatétel is a számára, mert most ő kicsit hasonlatos a csiszi királynőhöz, akit mindenki láthat-hallhat, neki tehát most épp úgy kell viselkednie, méltónak kell lennie a csiszi névre! És méltó is lesz rá. Tehát, bár őt sokszor láthatják majd meztelenül mert csak amiatt mert látják, még nem fog kevesebbszer tisztálkodni, de akárki is kerüljön fel ide az úrvárosba, a nézők biz-

tosak lehetnek benne hogy se nővel, se férfival nem fog párizni, mert egy csiszí ezt sosem teheti meg egy barbárral! Nem mintha tilos volna, ellenben szégyenletes.

Na de ki lesz a következő szereplő?! A bolygó népességének túlnyomó többségét ez a kérdés foglalkoztatta, mindenkit a kíváncsiság mardosott.

Ki lesz a második szereplő?! És az azutáni?!

3. fejezet: Pulykatojás

A Barganon is éltek pulykák. És az itteni pulykáknak is pöttyös-foltos volt minden tojásuk. Ám az a Pulykatojás, mely nagy kezdőbetűvel irattatik, az nem is „az” volt, hanem „ő”. Ugyanis ember volt, egy meglehetősen csinos, fiatal lány, aki...

Már ha valóban ember volt. Ami egyáltalán nem biztos! Ám e bizonytalanságnak cseppet sem csak a szeplős arca volt az oka, amiért kiskorában a Pulykatojás csúfnevet kapta osztálytársaitól. Amit különben egy fiú ragasztott rá, de később a lányok is átvették. Főleg azután, hogy a lányok zuhanyzójában meglátták, hogy még a feneke is szeplős.

Volt Pulykatojásnak rendes, emberi neve is: úgy hívták hogy Iggi. És Iggit nagyon bántotta ez a csúfolódás. Nemegyszer sírva ment haza az iskolából. Megalázva érezte magát női mivoltában. Nem mintha bárki fiú iránt is érzett volna nagy vágyat, még kicsit sem, de irigyelte hogy a többi osztálytársnője után hogy futnak a fiúk.

Iggi születésekor a Bargan már régóta egyetlen ország volt, de mert sok különböző ország egyesüléséből jött létre az egész bolygóra kiterjedő világállam, ez csak akkor mehetett békésen, ha az egyes országoknak messzemenően megmarad a belső autonómiájuk. És Iggi, legnagyobb szerencsétlenségére, egy olyan helyen született, ami enyhén szólva nem bővelkedett a gazdagságban!

Ráadásul még ez sem volt elég a szerencsétlenségből. Hatalomra jutott egy utópisztikus álmokat kergető, örült tábornok, akinek egyrészt az volt a mániája, hogy az értelmiségiek semmi értéket nem termelnek, csak a parasztok és ipari munkások dolgoznak igazán, másrészt az volt az elve hogy aki nem dolgozik, az ne is egyék, de ezt ki kell terjeszteni a gyerekekre is, hogy kiskoruktól belenőjenek a munkába, és ne szokják meg a semmittevést és kényeskedést!

Iggi tíz éves volt, amikor a tábornok elkezdett a maga módján „rendet teremteni”. Ez abból állt hogy gyakorlatilag mindenkit legyilkoltatott aki neki valamiért nem tetszett, illetve némely keveseket átnevelő táborokba záratott. Ezek nagy része is meghalt idővel. Az elhurcoltak közé tartozott gyakorlatilag az összes mérnök, író, költő, a tanárok is, s még sokan mások. Ezek gyermekeit, ha tíz évesnél fiatalabbak voltak, nem ölték meg, csak elszakították a szülőktől, s külön táborokba zárták őket, ahol sok más sorstársukkal együtt dolgozni voltak kénytelenek, naponta tizenkét óra hosszat, néha tovább is, a rizsföldeken vagy másutt. Mindenesetre valami mezőgazdasági munkában. Lógni nem lehetett, mert korbácsos felügyelők álltak mögöttük. Iggire, mert épp a „határon” volt a maga tíz évével, különösen figyeltek, gyanakodtak rá, s ezért neki igazán semmit nem néztek el.

A rizsföldekre gyakran bejártak a krokodilok a közeli folyóból, és nemegy gyermeket elkaptak és megettek. Másokat megnyomorítottak. Amelyik így járt, azokat a felügyelők megölték, de ez nemigen volt kegyetlenség, orvosi ápolás híján úgyszólván hamar meghalt volna, csak sokkal nagyobb kínok közepette. Olyan ugyanis nem volt hogy gyógyszer vagy hozzáértő orvos. A gyerekek közt aratott a kolera, tifusz, malária, de az egyszerű meghülés is gyakran végzetes lett a legyengült szervezetre.

Így járt a kis Iggi is, nagyon megfázott, napokig negyven fokos láza volt, de úgy is kellett dolgoznia. Végülis amikor összerogyott a rizsföldön, s nem is mozdult hogy kijöjjön a vízből, az egyik emberségesebb felügyelő megszánta, kihúzta, s elvitte egy másik táborba a közelbe. Itt az volt a dolga, hogy különböző erdei növények bogyóit és leveleit-rügyeit szedje egy kosárba, s amikor a kosár tele van, azt mindig elvigye egy bizonyos helyre, ahol azt mások elégetik. A kapott hamut kellett összegyűjteni, mert a helyi babona szerint e növények hamuja jó bizonyos betegségekre, tehát gyógyszer, például állítólag meggyógyítja a férfiak impotenciáját. Meg volt szabva a fejadag: naponta tizenkét kiló hamut kellett összegyűjteni mindenkinek.

Ez a munka annyiból volt jobb mint a rizsföldi, hogy itt nem álltak korbáccsal az ember, azaz a gyerek háta mögött, hiszen neki kellett egyedül kóborolni a rengetegben, ám sokkal veszélyesebb volt, mert hiszen egy kisgyerek egyedül a dzsungelben, ahol akármikor jöhet egy vadállat, meg mérges kígyó is számos akadt errefelé, de voltak emberre halálos marású pókok is...

De a legnagyobb veszélyt Iggire nem ezek jelentették, hanem az a rémség aminek a neve ez: éhség! Az volt ugyanis a szabály, hogy akinek nem jön ki arra a napra a tizenkét kiló gyógy-

hamu, az egyszerűen nem kap enni aznap! Naponta egyszer kaptak ugyanis enni a táborban, este, ez pedig az úgynevezett „rizsleves” volt, ami állt egy kiló főtt rizsből, amit felöntöttek tizenhat liter vízzel. Ez volt a fejadag. Ez kevés is volt, meg nem is volt változatos, tehát mindenki vitaminhiányban szenvedett. Iggi ösztönösen is érezte hogy baja lesz az egyoldalú táplálkozásból, ami persze mennyiségileg sem volt megfelelő, s így mindenféle leveleket meg gyökereket rágcsált kínjában az erdőben. És bizony sokszor nem volt meg a tizenkét kiló hamuja. Ekkor nem nézték hogy mennyi hiányzik ahhoz, tíz deka vagy tíz kiló: nem kapott enni semmit.

Egyszer aztán amikor megint mérték a hamuját, s a mérlegelő férfi valamiért néhány lépéssel odébb ment, Iggi egy hirtelen ötlettel maga állt fel a hamu helyett a mérlegre. Kilenc kilót nyomott.

Elég értelmes volt hogy tudja: ennek a vége ha ez így megy tovább, nem lehet más, mint a halála! Hiszen kevesebb mint feleannyit nyom, mint egy maga korabelinek illene!

Merész tette szánta hát el magát. Legközelebb amikor kiment az erdőbe hamunak valóért, eleve azzal a szilárd elhatározással ment ki, hogy ő bizony ide vissza nem jön!

Tudta hogy keresni nem is fogják. Nem volt ritka hogy egy-egy gyerek eltűnik, mert megeszi valami vadállat, vagy csak annyira kimerült, hogy összeesett az erdőben, és nem tudott lábra állni. Szökéstől senki nem tartott. Egy felnőtt sem szökhethet meg innen, mert az egész tábor a dzsungel szélén volt, egy folyó partján, ami errefelé másfél kilométer széles volt, teli krokodilokkal és vízi óriáskígyókkal, csónak meg tutaj sehol, nem lehet rajta átkelni, nincs is miért mert a folyó túlsó partja is dzsungel, a dzsungel mindegyik oldalán még legkevesebb hatszáz kilométer messzeségbe nyúlik... aki gyerek szökni akar, szökjön csak nyugodtan, a halálba megy!

Ezt tulajdonképpen Iggi is így gondolta, de úgy vélte, ez még mindig jobb mint ami a táborban vár rá.

Reggel magához vette a kosáráját, teljesen üresen mint máskor, és megindult előre a dzsungelbe. Még most is kínoztta a láz, nemegyszer úgy látta mintha fura lények, például kísértetek kísérnék. De tudta hogy ez csak hallucináció. A szülei értelmiségiek voltak, s amíg ez a felfordulás ki nem tört az országban, addig ő már négy osztályt is kijárt az iskolában, de apja is sokat mesélt neki a világ titkaiból. Tudta hogy a magas láz okozhat ilyesmit. Meg azt is hogy állandóan sustorgást hall a fülében. Még saját szüleivel is elbeszélgetett útközben. Más gyerekek emiatt arra gondolt volna, hogy a szülei meghaltak, és ő a lelkekkel beszélget, de Iggi nem volt babonás. Tudta hogy bár a szülei valószínűleg valóban meghaltak, de ez is csak a láztól van. Ennek ellenére szórakoztató volt a szüleivel beszélgetni, s bár tudta hogy ez csak képzelődés, de szívesen eltársalgott velük. A szülei természetesen helyeselték, amit tesz.

—Nagyon jól van ez így lányom, végre megjött az eszed, lám csak, most legalább szabad vagy! - hallotta apja hangját.

—Csak az a lényeg, hogy fel ne add! Egyre csak menni kell, ez a lényeg! - mondta anyja.

—Igen mama.

—Alig ötszáz kilométer az államhatár, semmi az, majdcsak odaérsz! - biztatta tovább apja.

—Igen, apuci! - mondta Iggi, és már annyira lázas volt, hogy teljesen felfüggesztődött a kritikai érzéke. Magától értetődőnek tartotta, hogy ötszáz kilométer a dzsungelben, az valóban semmi, mi az neki! Megy az majd minden felszerelés nélkül, nem számít hogy nincs enni-innivalója, nincs fegyvere hogy védekezzék, hogy kicsi, hogy gyenge, hogy beteg, hogy gyalog van... és az az ötszáz kilométer valóban csak az államhatár, de az első lakott település megvan hatszáz kilométerre is, és ez csak légvonal - ha nem nyílegyenesen megy, ami egy dzsungelben különben is lehetetlen, akkor lesz az simán ezer kilométer is, és a talaj sem egyenletes, lesz közben hegy, meg folyó, meg szakadék, meg minden...

—Igen, apuci, hát persze hogy fog ez menni! - válaszolta bárgyú mosollyal szeplős arcán.

—Csak akarni kell. Csak akarni kell! - visszhangozta agyában a parancsot kánonban apja és anyja.

—Csak akarni kell. - bólintott Iggi.

—Sosem szabad feladni!

—Nem adom fel.

—Nem szabad leülni, megállni, pihenni, mert az a halál! Ha egyszer megállsz, nem tudsz újra elindulni!

—Nem állok meg. - rázta meg a fejét határozottan a kislány, s a következő pillanatban máris összeesett, s elvesztette az eszméletét. Ekkor mintegy tíz kilométerre lehetett az átnevelő-tábornak nevezett rabszolgaszállástól. Alkonyodott már. Egész nap megállás nélkül ment, míg ide eljutott. Igazán tekintélyes teljesítmény egy csontsovány, kilenc kilós, beteg kislánytól a dzsungelben!

Arra ébredt, hogy valami fájdalmasan beleharap a lábujjába. Jobb lábával önkéntelenül is arrafelé rúgott, s olyan végtelen szerencséje volt, hogy telibe találta a bal lábát megdézsmálni készülő patkányt. Az állatnak rögvést kitört a nyaka.

Bár odahaza Iggi sosem evett patkányt, de most annyira korgott a gyomra, hogy fel se merült az agyában olyasmi hogy undor, meg hogy a zsákmány nyers! Azonmód megragadta azt, és elszánt arccal addig rágta, míg szó szerint szőröstül-bőröstül felfalta! Még a gyomrát, beleit is megette, épp csak előbb kinyomta a tartalmukat.

Nem volt nagyon finom, de máris jobban érezte magát, mert volt valami a hasában. Úgy vélte, nem is hagyja kihasználatlanul, hogy most kissé jobb a hangulata, hogy kissé visszatért az ereje, s továbbindult.

Hajnalig caplatott a dzsungelben, s már annyira fáradt volt, hogy majdnem összeesett megint. Épp arra gondolt hogy jó lenne megint pihenni egyet, amikor megnyílt a lába alatt a föld.

Sokáig, nagyon sokáig zuhant, neki legalábbis úgy tűnt. És amint zuhanni kezdett, rögvést eszébe jutott, hogy neki most vége. Ez valami szakadék lehet, s akkorát nyekken mindjárt, hogy meghal! S erre gondolt:

—Nem is lenne olyan nagy baj! A hirtelen halál igazán nem a legrosszabb, ami történhet velem!

Majd ez jutott az eszébe:

—De ha csak a lábaim törnek el, és nagy kínok között, lassan pusztulok el?!

S ez bizony annyira megijesztette, hogy még le sem ért a szakadék fenekére, de rémületében elájult.

Amikor feléledt, egyáltalán nem érzett fájdalmat. Éhséget annál inkább, de ezt már igazán majdnem megszokta az utóbbi hónapok során.

Ki sem nyitotta a szemét, bár lehunytt szemhéján át is érzékelte, hogy nappal lehet. Ami furcsa, mert az igaz hogy a nappal nem egy különösebben szokatlan dolog, az idő fele nappalokból áll végülis, de aki leesik egy igazán mély üregbe, az ezt nemigen láthatja, mert az efféle helyekre nem szokott lejutni a napfény! De mégsem nyitotta ki a szemét még, ehelyett óvatosan igyekezett megmozgatni a végtagjait, centiről-centire, hogy megtudja, egyáltalán vannak-e még végtagjai! No és ha vannak, nem tört-e el a gerince, nem bénult-e meg.

Végtagjainak semmi baja sem volt. Legalábbis egyelőre úgy tűnt.

Most már bátorságot merített hozzá, hogy kinyissa a szemét. Pillantása valami fura felületre meredt, nagyjából öt méternyire a testétől. Ugyanis a hátán feküdt. Méghozzá egy nagyonis mesterségesnek látszó teremféleségben. A mennyezet lágy fényt sugárzott magából, holott világítótestnek nyoma sem volt. De nem ez döbbentette meg a legjobban, hanem hogy ő min fekszik!

Már az is furcsa lett volna, ha valami szép paplanos ágyikóba teszik titokzatos kezek itt a dzsungel kellős közepén. De nem így történt. Feküdt ugyan, de nem ágyban, hanem a semmin, vagy legalábbis a pusztaság levegőjében! Teste tökéletes kényelemben lebegett mindössze tíz centire a padló felett, holott igazán semmi de semmi nem volt ott, ami megtarthatta volna!

Döbbenten igyekezett kitapogatni hogy mégis mi tartja, de nem sikerült. Hiába nyújtogatta az ujjait, azok csak valami lágy puhaságba ütköztek, ami egy darabig engedett a nyomásnak,

majd egyre erősebb ellenállást fejtett ki. Iggi még hasra is fordult, s nyugodtan befúrhatta az arcát ebbe a nemlétező valamibe, látta maga alatt a padlót, ami ugyanolyan szép lágy fényt sugárzott mint a plafon, és nem esett le így sem, ugyanakkor viszont nem is úgy volt ez mint egy puha ággyal lett volna, ahol ilyenkor nem kap levegőt, mert itt teljes nyugalommal lélegezhetett így is!

Felült, és letette a lábát a padlóra. Sikerült. Felállt. Ez is sikerült. Tett néhány lépést ide-oda – most sem ütközött akadályba, még azon a helyen sem, ahol az imént láthatatlan ágya állt. Kíváncsian megpróbált újra leülni a semmire – sikerült. Le is feküdhetett újra.

Kissé odébb sétált, megpróbálta ezt ott is és még néhány másik helyen, s kiderült, hogy egyszerűen bárhol lefeküdhet a semmire ha akar! Mindenütt ott a láthatatlan ágy!

A nagy teremből több folyosó vezetett ki, ajtó nélkül, és Iggi elindult ezek egyikén kifelé, találmra. Kíváncsi is volt, de meg az is érdekelte hogy hogyan jut innen ki, talál-e valami élelmet, meg azt is meg akarta tudni, hogy ki hozta őt ide be.

Ez utóbbit hamar megtudta. Több üres helyiséget is elhagyott, melyek a folyosóról nyíltak, mígnem az egyiknek a tetején sérülést fedezett fel. Aláállt és felnézett. Magasan a feje fölött épp bekandikált ide a Hold.

Nagyon úgy festett hát, hogy valamiért tönkrement ennek a fura földalatti varázspalotának a teteje az egyik helyen, ő lezuhant, de mert itt valami olyan csoda van hogy bárhol rendelkezésre áll a láthatatlan ágyikó a padlón, ezért nem törte össze magát! Épp csak az volt a furcsa, hogy hová tűnt a szemét, a sok föld meg miegyéb ami biztos vele együtt zuhant le ide, és őt ki vitte abba a másik terembe. Kell hogy legyen itt valaki, vagy legalábbis valami ügyes kis szerkentyű e célra!

Elindult, hogy bejárja az óriási labirintust. Mert arról hamarosan meggyőződött, hogy ez nem ám csak valami szerény föld alatti lakosztály, hanem egy nagyon bonyolult építmény, ami sokkal inkább hasonlít egy óriási palotához!

Iggi órák hosszat bolyongott odalent, és meg mert volna esküdni rá, hogy sehol nem keresztezte közben korábbi útvonalát! Mindenütt a világító padlóval és mennyezettel találkozott, de ez is valahogy fura volt: úgy látta, hogy ahonnét elment, mögötte úgy húsz méterre a világítás halványodni kezd, előtte meg erősödni, minél közelebb ér annál világosabb lesz minden, mint-ha kifejezetten az ő kedvéért gyulladnának ki a lámpák!

Itt-ott furcsa szerkezeteket látott a fal mellett állni. Némelyik meg egyenesen a levegőben lebegett. Pornak sehol nem volt semmi nyoma. És ha elfáradt, bárhol leülhetett. Le is fekhett. A puszta levegőre! Elképesztő volt!

Végül aztán elért egy nagyobb terembe. Itt megint a tömény csoda fogadta: a levegőben jókora gombolyagok lebegtek, mindenféle színűek, a tejfehértől a szénfeketéig, mindenféle alátámasztás nélkül. E gomolyagok szivacsosnak tunktek, némelyek meg egyenesen folyékonynak, és szabályos sorokban lebegtek, mindegyik más és más színű. Mindegyik gomolyag akkora volt, mint egy jókora marok.

Iggi nem félt. Akárkié is ez a varázspalota, de e hely idáig kifejezetten barátságosan bánt vele! Eltekintve attól, hogy mindjárt éhen hal. És szomjan is. Bár talán... - és habozva nyúlt ki egy rózsaszín gombolyagért. Egészen úgy néz ki, mint valami pirosas gyümölcs!

Amint alátartotta a kezét, az azonnal a tenyerébe esett, s kezdett szétömleni rajta. De Iggi nem hagyta, nagy bátran megkóstolta. S amint megtette ezt, felderült az arca. Ilyen finomat még soha életében nem evett! Nem is tudta semmihez sem hasonlítani az ízét, de egész teste beleborzongott a nagy örömbé. Magába tömte az egészet, majd amikor felegyenesedett, megdermedt: a gombolyag helyén a levegőben újabb gombolyag lebegett, épp olyan mint amit az imént megevett!

Gyorsan odanyúlt, elvette ezt is, de miközben oda se nézve magába tömte, figyelt. És a szeme is kikerekedett attól amit látott: az orra előtt szó szerint a puszta SEMMIBŐL elkezdett kifermálódni egy előbb gombostűfejnyi, majd diónyi, majd egyre növekvő ugyanolyan gombolyag, majd elérve a megfelelő nagyságot nem növekedett tovább!

Iggi elképzelni sem tudta, miként lehetséges ez.

Mindenesetre nem habozott, és igyekezett sorra végigkóstolni minden gombolyagot. Egészen olyan volt állagát illetően mindegyik, mint a vattacukor, de a különböző színűeknek más és más ízük volt.

Most aztán Iggi bepótolta a sokhónapos éhezést! Úgy pukkadásig tömte magát hogy feszült a hasa, valóban félt már hogy ha csak megkarcolja is a pociját, az máris szétreped! De egyben olyan erősnek is érezte magát, mint még sosem. Nyoma sem volt a fáradtságának. És vágyakozva nézegette a sok-sok többi gomolyagot is, amit még nem bírt megkóstolni. De már tényleg csak a szeme kívánta.

Tovább lépdelt, s egyszercsak a terem fala mellett egy jóval nagyobb gomolyagot látott, ami így szemre nagyon úgy tűnt, mintha pusztán csak víz volna! Ez ráadásul emberfejnyi volt.

Odadugta hozzá az arcát, s amint ajka megérintette azt, szívott belőle egy keveset. S valóban víz volt. Bár Iggi természetesen nem bírta meginni nemhogy az egészet, de a tizedét sem.

Enni evett, inni ivott, most már azonban egy egészen más szükséglet kezdte kínozni: pisilnie kellett! Sőt, kakilnia is.

Nem tudta mi mást tehetne, ami muszáj az muszáj! De nem akarta itt e fura étterem közepén, elvégre otthon sem az ebédlőben intézte el az ilyesmit! Kiment a folyosóra, s jobb híján leült a levegőre, majd elvégezte amit kell. És tapasztalta, hogy valószínűleg nyugodtan meglehetett volna ezt az „ebédlőben” is, mert bár ő maga nem esett le a semmiről, de ami kijött belőle, az bizony lepottyant a padlóra, majd ott mintha mindinkább *elhalványult* volna, lassanként egyszerűen semmivé foszlott! Iggi elképzelni sem tudta hogy mi lett vele. És bűznek sem volt semmi nyoma, holott nem érzett semmi légáramlást, ami szagelszívó jelenlétére utalt volna.

Ezután Iggi órák hosszat bolyongott a roppant földalatti építményben. Aminek különben számos emelete is volt, de egyikről a másikra nem lépcsők, hanem szelíd lejtők vezettek. Igyekezett megjegyezni az „ebédlő” helyét, de hamarosan rájött, hogy felesleges: több „ebédlő” is volt, tehát nem fenyegette az éhenhalás veszélye.

Senkivel sem találkozott. Egy idő után kiáltozott is, hogy „Van itt valaki?” és más hasonlókat, de nem jött válasz. És semmi de semmit nem talált sehol sem, az ebédlőkön kívül. Olyan üres volt ez az egész hely, mint egy csigaház.

Aztán elfáradt, és lefeküdt aludni.

Amikor felébredt, döntő elhatározásra jutott! Elmegy a legislegalsó szintre. Ha egyáltalán van itt valaki, biztos ott lesz. Azt nem tudta volna megmondani, miért gondolja így, de ezt érezte logikusnak. Végülis biztos amiatt építkezett a föld alá, mert el akart rejtőzni, akkor meg vélhető hogy legalul rejtezik. Az a legvédetezett pontja az építménynek. Lehet hogy attól félt hogy kitör egy atomháború vagy akármi... talán egy különöc milliomosé lehet ez az építmény!

Arra emlékezett hogy eddig három szintet járt végig, felülről lefelé haladva, bár igencsak felületesen, s korántsem minden részüket. Most azonban körül sem nézett a többi szinten, csak makacsul egyre lejjebb és lejjebb haladt.

Egy szint magassága mintegy hat méter lehetett. Jóval kevesebb tehát mint amit ide beesésekor zuhanva megtett, de ez nem is csoda, a csodapalotát nyilván nem közvetlenül a felszín alá építették. Most hát lefelé menvén Iggi újabb és újabb hat métereket tett meg, egészen addig, míg már nem volt hová lejjebb mennie. Elérkezett legalulra. Méghez a igazán jókora út után: kiderült, hogy e helynek van összesen 314 emelete!

Iggi gyorsan kiszámolta: ez, ha valóban jól becsülte meg hogy egy szint hat méter magasságú, nos, akkor tehát ez azt jelenti, hogy majdnem két kilométerre van most a felszín alatt!

Szinte beleszédült, belegondolva, hogy mi minden óriási tömeg van a feje fölött.

Mindenesetre nekilátott hogy átvizsgálja ezt a szintet is. „Ebédlők” itt is akadtak, enni-inni-valója tehát volt bőven! És Iggi most módszeresen dolgozott. Szobáról-szobára járt, hogy semmit ki ne hagyjon. És bár izgatta a rejtély, de tagadhatatlanul sokkal jobban érezte magát mint a munkatáborban! Itt legalább rendszeresen ehetett, és csudafinomakat!

Egy idő után olyan bizonytalan érzése kezdett lenni, hogy ez a szint mintha nagyobb lenne mint a többi, a felsők! Mindenesetre egy teljes hete kutatgatott már, minden eredmény nélkül, amikor végre úgy vélte, talán-talán elérkezett a legalsó szint közepére.

Ezt abból gondolta, hogy egy minden eddiginél óriásibb terembe érkezett. Ez kör alakú volt, és majdnem teljesen üres. Az átmérője meglehetősen nagy volt, és csak a legközelebbi közepén volt valami. Ám ez a valami annál figyelemre méltóbb volt!

Ott ugyanis néhány emberfej volt. Ám gigantikus emberfejek! Meglehetősen jó öt méteresek is, mert majdnem a terem mennyezetéig értek. Iggi megszámolta őket, pontosan harmincan voltak, tizenöt férfi, és másik tizenöt meg női arcot formált. Az összes férfiarc, csakúgy mint a női arcok is, teljesen egyformák voltak. Koncentrikus körökben helyezkedtek el: két efféle arc egymással szemben állt, egy férfi és egy női, mintha egymást néznék, ezt vette körbe négy, két férfi és két női, mintha e két fejet néznék, majd ezeket vette körbe nyolc, s végül ezeket tizenhat. És mindegyik fej természetesen a levegőben lebegett, és a közelükbe merészkedő Iggi ámult-bámult, mert vakítóan, de tényleg nem is szemkápráztatóan hanem kifejezetten bántó fényességgel csillogtak, ugyanis Iggi meg mert volna esküdni rá, hogy mindegyik gigászi fejszobrot sokmillió apró gyémántból rakták össze! S ezek aztán csak úgy verték vissza mindenfelé a padló és a mennyezet sugarait!

Hogy miként rakták össze e kicsi, a diónyi nagyság talán harmadát elérő gyémántokat úgy, hogy ne essenek szét, azt Iggi nem tudta. Lehet hogy valami erős ragasztóanyaggal kenték be a felületüket... bár ez csak úgy átfutott Iggi agyán, és nemigen hitt benne. Akik e termet építették, azok ugyancsak sok titkot ismerhetnek! Hiszen náluk csak úgy lehet ülni a semmire! Ezek biztos nem szorultak rá ragasztószerekre!

Az az igazság, hogy Iggi már erősen kétlette, hogy e hely tulajdonosa egyáltalán emberi lény volna.

És tulajdonképpen abban sem volt biztos, hogy azok a kis izék gyémántok. Különböző is: ha gyémánt mégis, akkor nem kicsi! Egy akkora gyémánt, ami egy dió egyharmada, nos, az akkora, hogy milliókat ér! Ha ez itt mind gyémánt, akkor e sok fej értékéből Iggi megvásárolhatja a fél bolygót, és még maradna is jócskán vagyona!

Sőt, az egész bolygót is megvehetné belőle...

Igenám, de Igginek egyre az járt az eszébe, hogy ezek épp úgy lebegnek itt, mint az „ebédlőben” az ételgombolyagok. Hátha ez is valami fura étel?! És biztos hogy a legfinomabb ételféleség lehet, azért emberi fej az alakjuk! És ő már megint éhes. Különböző is, ugyan mi baj történhetne?! - és óvatosan kinyújtotta a kezét az egyik óriási női fej felé. Végtelenül finoman megérintette az egyik gyémántféleséget annak ajka közelében. Alig csippentette azt mutató- és hüvelykujja közé, az máris engedett neki, elhagyta társait, és engedelmesen hagyta, hogy Iggi megfogja azt. A helyén egy alig észrevehető lyuk maradt a nagy női fejben. Nem termett a helyére a semmiből újabb gyémánt.

De ezt Iggi nem is vette észre, ehelyett hogy kipróbálja, nem valami varázscukorkáról van-e szó, a kristályt a szájába rakta.

Az az első pillanatban keménynek tetszett, de egyetlen másodpercen belül szétolvadt a nyelven, és Iggi egyszerűen semmiféle ízt nem érzett! Hanem maga sem tudta miért, de a következő pillanatban ájultan esett össze.

Természetesen nem ütötte meg magát: a fura láthatatlan ágy megtartotta a testét.

És természetesen fogalma sem volt róla hogy mennyi ideig volt ájult. Jó sokáig, annyi biztos, mert iszonyú éhesen ébredt. Amikor kinyitotta a szemét, a sok nagy fej még mindig a helyén volt és csillogott, de ő nem törődött velük. Tudta, hogy semmi értelme hogy az életkristályoktól várjon ennivalót. El kell mennie a legközelebbi étkezőbe, gyalogolhat ugyanis eleget, mert itt a közelben nincs egyetlen sikló sem, nem hozott magával...

A fejéhez emelte a kezét. Olyan furán érezte magát. Miért is gondolja hogy ezek az izék itt amikből e nagy fejek állnak, ezek *életkristályok*?! És mi az hogy sikló?!

Azonban alighogy felötlött ez a kérdés benne, máris megtudta a választ. A siklók azok a fura gépek. Amiket itt-ott látott a falak mellett állni. Csak beléjük kell ülni, azok pedig elkezdenek siklani a bázison belül mindenütt meglevő intelligens energiamezőn, s elviszik őt oda, ahová akarja. Gondolathullámokkal irányíthatóak...

Iggi megrázta a fejét. Valami méreg lehetett a kristályban amit lenyelt. Biztos hogy kezd megörülni. Mindenesetre ennie egy örülnék is kell, tehát elindult a legközelebbi étkező felé. Remélhetőleg nem lesz örültebb attól, amit ott elfogyaszt!

Amint kifelé ballagott a hatalmas központi teremből, aminek világosan érezte hogy „élettár” a neve, mély büszkeség töltötte el a gondolatra, hogy az egész részben az ő ötlete volt. A részletek kidolgozása természetesen nem az ő nevéhez fűződik, de ő mondta, hogy a menekülés titka, ha nem akarnak visszanyúlni a pusztítás elítélendő módszeréhez, akkor tehát a menekülés csakis a támadók pszichológiájának megismerésén alapulhat. Ez az épület pedig ennek a következménye!

Iggi úgy figyelte örült gondolatait, mint aki a saját álmait figyeli, miközben tudja hogy álmodik. Mi történt vele?! Aztán eszébe jutott. Hát persze! Megint hallucinál! Biztos mert még mindig javában beteg, és láza van!

Holott nagyonis nem volt láza. Ha lett volna nála hőmérő, az megmondhatta volna neki, hogy nemcsak nincs láza, de majdhogynem kifelé hűl: jelen pillanatban, bár igazán nem fázott, de mindössze 34 fok volt a testhőmérséklete. Tehát legfeljebb negatív láza lehetett.

Odaért az ebédlőbe. Végignézett a sok különböző színű ételhalmon, s bár azokból annyi rengetegsok fajta volt hogy még mostanáig sem kóstolta meg mindet, de mégis egészen világosan emlékezett rá, hogy melyiknek milyen az íze. Mindről tudta, azokról is, melyeket még sosem ízlelt!

Bekapott néhányat, és valóban olyan volt az ízük, mint gondolta. Egy barnászörös halom felé nyúlva pedig meggondolta magát. Tudta, hogy azt ő nem szereti.

Nem szereti?! Hiszen ő még sosem evett ilyet!

Holott ez még semmi. Miközben egy citromsárga valamit majszolt, aminek azonban egyáltalán nem citromíze volt, eközben kibuggyantak a könnyei, majd a padlóra esve lassan elhalványodtak és eltűntek. Iggi azért sírt, mert világosan érezte, hogy megőrül. Ez már teljesen biztos, ehhez a kételynek a legkisebb árnya sem férhet!

De nem azért, mert tudja előre az ételek ízeit. Nem ezért.

Hanem mert egészen határozottan tudta, hogy ő nem akárci, hogy ő világhírű tudós, akinek különleges megtiszteltetésként nemcsak megengedték hogy szüljön, de akinek mostanáig már nem is egy, de nyolcvannégy gyermeke is született!

Talán mondani sem kell, hogy a tíz éves kis Igginek nemcsak gyereke nem volt még, de tökéletesen szűz is volt e pillanatig. Most mégis, bár tisztában volt vele hogy ő még szűz, de azzal ugyanígy tisztában volt, hogy van nyolcvannégy gyermeke, és emlékezett arra is, hogy mennyire szereti mindegyiküket.

—Ez nem igaz! Én még csak tíz éves vagyok, és különben sem lehet egy nőnek nyolcvannégy gyermeke, még akkor sem ha minden évben szül egyet, mert meghal, mielőtt mindet megszüülhetné! Iggi a nevem, és tíz éves vagyok! - kiáltotta bele a terembe.

Bár választ nem kapott, de egyre világosabban érezte, hogy nincs igaza. Igenis lehet ennyi gyereke, hogy is ne lehetne, amikor ennyi bőségesen belefér abba a hatezer-negyvenkét évbe, amit eddig megélt! Olyan meg nincs, hogy az ő neve Iggi volna. Hiszen az ő neve nem hangokból áll, az ő neve egy bizonyos rendkívül bonyolult gondolatmintázat, amit időről-időre le is tárolnak az életkristályában, ami genetikai kódját is örzi, így frissítik az örökött személyiségét, nagyjából tíz másodpercenként, mindezt azért, hogy ha baleset történik, akkor újjá lehessen őt teremteni! Ez a lehetőség természetesen nem adatik meg mindenkinek, csak a ván nép legkiválóbbjainak, de hát ő az egyik legkiválóbb tudós, szakterülete a primitív fajok pszichológiájának tanulmányozása, és...

És most épp egy ilyen primitív egyedbe került bele. Ez az ő részére természetesen óriási csapás, mert ez a kis barbárka megette az életkristályát, így kerülhetett belé. Tehát nincs többé

életkristálya. Nem lehet őt újjáteremteni. Addig él, amíg ez a barbárka. Hacsak természetesen nem készítenek róla is életkristályt. De az már a barbárka emlékeit is tartalmazza majd. Az ő egyéni létének befellegzett! Muszáj fuzionálnia a barbár lény tudatával!

Iggi hirtelen kissé magához tért, ott az étkezőben, az étekhalomok közt ücsörögve. Megint ő maga volt. És úgy vélte, kezdi már érteni, hogy mi történhetett vele.

Időtlen időkkel ezelőtt is laktak már a Barganon értelmes lények. A *ván* nép otthona volt ez. Ezek is emberek voltak, őseik egy bizonyos Zója nevű bolygóról érkeztek ide, egy jól-rosszul megépített ósdi úrvárossal. Ami különben nagyon hasonlított azokhoz, amik most vannak Bargannak.

A hosszú út során az úrvárosban különböző hatalmi harcok törtek ki, ezekben, meg néhány kisebb úrkatasztrófában, a lakosok túlnyomó többsége meghalt. Végül e bolygóra csak alig kétszázan érkeztek, de egy fura járványban ezek nagyrésze is meghalt, végül nem maradt életben csak nyolc férfi és tíz nő.

A túlélők pedig, látva milyen kevesen vannak, erős fogadalmat tettek, hogy ők többé nem ismerik a háborút, hiszen olyan kevesen vannak hogy ők egyetlen családnak kell tekintsék magukat! De annyira hogy minden nő minden férfi felesége és minden férfi minden nő férje, mert a szeretet nem férhet össze a féltékenységgel, márpedig az ő vallásuk ezentúl a szeretet lesz! És hogy biztos ne lehessen később sohasem vita róla, hogy ők tényleg egy család, ahol mindenki mindenki másnak a rokona, sőt: *vérrokona*, emiatt minden egyes nő a tíz életben maradt közül szült legalább egy gyermeket minden egyes életben maradt férfitől, tehát legkevesebb nyolcat. Így minden nő valamely gyermeke apjának tarthatott minden férfit, s hasonlóképp minden férfi valamely gyermeke anyjának minden nőt.

Sok évszázad alatt aztán elszaporodtak, felfejlesztették a technikát is, csuda dolgokra lettek képesek, de továbbra sem tértek le az erőszakmentesség útjáról. S mert sosem háborúztak, sokkal de sokkal gyorsabban fejlődtek mint a világmindenség többi bolygója, mert nekik nem kellett mindig újrakezdeni a fejlődést egy-egy nagy háború után. Még azt is elérték, hogy képesek legyenek egymással gondolathullámokkal beszélgetni. A testüket is jócskán átalakították, már nem kellett nekik se ház, se ruha, mert a legnagyobb télen sem fáztak, melegük sem volt soha, már állatokat és növényeket sem ettek, mert azokat sem akarták meggyilkolni, inkább a puszta energiából állítottak elő anyagot és élelmiszert.

Örökéletük is lehettek volna, ha akarnak. De nem akarták, mert felismerték, hogy az megakadályozná a továbbfejlődésüket. Egy faj végülis csak akkor fejlődik tovább, ha mindig csak a legkiválóbb egyedek maradnak fenn, s a meghalók helyébe új egyedek lépnek, akik közt talán lesznek olyanok is, akik kiválóbbak mint a többiek némelyike.

Legérdemdúsabb tagjaiknak adták csak meg tehát a lehetőséget, hogy megmeneküljenek a haláltól. Megépítették ezt a memóriatárolót, amit az úgynevezett „életkristályok” töltenek meg. Minden vánnak járt egy kristály, ami tartalmazta először is a teljes genetikai kódját, aztán meg a tudati állapotának a másolatát, egyszerűbben szólva az emlékeit. Ezt tíz másodpercenként frissítették, ha tehát egy vánt baleset ér, akkor az utolsó legfeljebb tíz másodperc emlékein kívül minden korábbi emléke megőrződött itt. A fehérjeszintetizátorral a megőrzött genetikai kód alapján elő lehetett állítani az új testét, s abba beletáplálni az összes megőrzött emlékeket... és láss csodát, a *ván* nem halt meg, hanem újjászületett!

Volt idelent négymilliárd életkristály.

Időnként azonban úgy döntöttek, hogy egy-egy *ván* nő szülhet. Akkor, ha kiértemelte valamivel e megtiszteltetést. És ekkor nagy népszavazást tartottak, hogy kinek az életkristályát töröljék le. A letisztított életkristályt ugyanis megkapta az újszülött, azontúl a kristály annak az emlékeit gyűjtötte. Ez bizony azt jelentette, hogy a *ván*, akitől elvették a kristályt, meghalt, sőt, biztos is volt, hogy meghal ha letelik a mintegy ötszáz éve ami után megöregszik, neki ugyanis nincs már életkristálya, nem teremthetik újjá a testét!

A népszavazáson természetesen a legkevésbé értékesnek tartott egyedet jelölték ki erre a kelemetlen szerepre. De akit kijelöltek, az vita nélkül bele szokott egyezni ebbe, mert belátja

hogya az egész ván nép érdekében kell majd meghalnia... és még azt sem rögtön, csak ha majd lejár az ideje.

Nem is volt ezzel semmi baj, de egyszer csak megjelentek a támadók az űrből! Úgy hívták őket, hogy *akasztányok*. Meg akarták őket téríteni valami fura vallásra. De hát a vánok már rég túl voltak az olyasmin hogy vallás. Nem hittek a Rózsafiban, az akasztányok Megváltójában, s mert becsületes lények voltak, ezt meg is mondták az akasztányoknak. Azok azzal fenyegetőztek, hogy akkor megölnék itt mindenkit. Néhány vánt meg is öltek példát statuálendő. Nagyon csodálkoztak, látván hogy a vánok cseppet sem félnek a haláltól! Hogy egyáltalán nem védekeznek, csak mosolyogva kérik a gyilkosaikat, hogy ugyan már legyenek jó fiúk és ne kövessenek el ilyen csúnyaságot!

Nem tudták az akasztányok, hogy alig lőnek le egy vánt, a bolygó valamelyik pontján egy automatikus szerkentyű azonnal előállítja az illetőt újra a fehérjeszintetizátor és az életkristály segítségével. Miért is féljen a ván a haláltól, amikor legrosszabb esetben is csak az utolsó tíz másodperc emlékét veszti el az életéből! És ennek még megvan az a haszna is, hogy így a halála fájdalmára sem emlékezhet!

A vánok különben messze sokkal fejlettebbek voltak technikai téren, mint az akasztányok, könnyedén megölhették volna a támadóikat. No nem azonnal, de talán úgy egy-két napon belül. Azalatt megcsinálhatták volna a megfelelő fegyvert. De ezt nem tudták az akasztányok, lebecsülték a vánokat, csak mert nem láttak a bolygó felszínén semmi építményt. Primitív népnek hitték őket, eszükbe sem jutott, hogy azoknak lehetne bármijük is, csak épp nincs rá szükségük! Lebecsülték őket.

Tehát a vánok könnyen győzhettek volna, de eszükbe sem jutott, hogy megöljék az akasztányokat. Ezt nem tehetik, ők mindörökké lemondtak az erőszakról... a gyilkosságról okvetlenül!

Ehelyett azt tették, hogy kitalálták: átmenetileg félrevonulnak, levonulnak az Élet színpadáról. Ami ugyanis az akasztányokat illeti, ők is csak olyan nép mint a többi: vagy elpusztítják magukat miután betelepедtek erre a bolygóra, vagy megjavulnak és kedves, szeretetre méltó lényekké lesznek, kissé a vánokhoz hasonlóak, vagy esetleg szedik a cókémójukat, és továbbmennek egy másik bolygóra, ezt itt hagyva a Természetnek.

Tehát a vánok elhatározták, hogy hagyják magukat kiirtani, akit az akasztányok megölnék, azt nem teremtik újjá! Ellenben jól elrejtik az életkristályaikat.

Hogy ennek mi az értelme?! Hát az, hogy semmi sem örök. Ha eltelik néhány ezer év, és azalatt valószínűleg nem lelnek rá e kristályokra a hódítók, akkor már senki nem emlékszik a vánokra. Na és ha ezalatt az akasztányok eltűnnek a bolygóról, akkor idővel beomlik e bázis teteje, s betér ide valami állat, ami aztán valamikor majdcsak megeszik egy életkristályt! Ami azt eredményezi, hogy az állat tudatával egyesül a kristály ván-tudata. Némi idő után emlékezni fog mindenre, amire a ván. Természetesen marad állatnak, de már tudni fogja, miként helyezze üzembe a fehérjeszintetizátort, ami aztán sorra előteremti újra a többi vánt is. Őket természetesen már emberként. Az állattá lett ván természetesen marad állat, de ez csak egyetlen ván áldozata az összes többiért!

Lehet azonban hogy az akasztányok fedezik fel az életkristályokat. Ekkor sincs semmi baj. Nem tudják hogy az mi, simán drágakőnek nézik! Biztos elviszik majd őket mindenféle ékszereknek, de ez nem árt az életkristályoknak. Az Idő könyörtelen rohanásában azonban egyszer minden megtörténik, biztos lesz olyan is, hogy egy ilyen kristály valamiért egy akasztány szájába kerül, akár azért hogy elrejtse azt mert el akarja lopni, akár valami kisgyerek nézi cukorkának... és akkor hamarosan egy akasztány testébe kerül egy ván tudata! S akkor annak a dolga lesz az, hogy mindent megtegyen a ván nép feltámasztásáért!

Iggi tanult némi galaktikus történelmet az iskolában. No nem sokat, de annyit igen, ami a Barganra vonatkozott. És nem tudott róla, hogy lettek volna őslakói! De hát ez nem is csoda, ha a vánoknak nem voltak felszíni építményeik! Akasztányok jelenlétéről sem tudott. Azt azonban tudta, hogy a csiszík még régebben konfliktusba kerültek az akasztányokkal. Ekkor történt meg, hogy a csiszík bolygójáról, Tlaxánról szétrajzottak azok az emberek a világűrbe, akik nem akartak csiszíkké válni. Így népesült be Bargan is.

Biztos úgy lehetett hát, hogy miután a csiszík bosszúból elindultak rendet teremteni az akasztányok bolygóján, Areten, ennek híret vették azok az akasztányok is, akik javában hódították meg a Bargant, hazarepültek ők is az Aretre, aztán ki tudja mi lett velük! A Bargan pedig, aminek akkor még nem is ez lehetett a neve, e bolygó tehát maradt üresen, mert az akasztányok elmentek innen, a vánok meg addigra már bezárkóztak az életkristályaikba! S erre jöttek az emberek, többek közt Iggi ősei is, azt hitték hogy ez egy lakatlan, érintetlen bolygó... és most itt vannak! És itt van Iggi is, fejében egy ván nő tudatával!

—Nincs jogod ehhez, senkinek nincs joga elfoglalni a testemet! - sikoltotta, és öklével verni kezdte a fejét.

De hát semmit nem tehetett ezellen. Sőt, nem is volt kivel beszélgetnie, mert ez nem úgy ment hogy e ván nő is betelepedett Iggi fejébe, hanem csak szép lassan, bár talán nem is lassan, összekeveredtek az emlékeik.

S hirtelen Iggi ezt érezte:

—Szegény kislány! Iszonyú lehetett a sorsa! - és Iggi könnyei ismét kibukkantak, de most önmagát siratta. Azaz, a ván nő siratta önmagát. De nem is, a ván nő Iggit siratta. Majd lassanként megvigasztalódott. Most már van valaki aki ezt a barbár kislányt szeresse: ő maga! Sőt, ha újjászületik a ván nép, akkor már milliószám lesznek, akik őt szeretik!

Hirtelen egy pillanatra Iggi ismét önmaga lett. S nem tudta ugyan hogy ez az ő gondolata-e vagy a ván nőé, de ez jutott az eszébe:

—Úgy kéne felfogni a dolgot, hogy Iggi maradt Iggi, de hirtelen megtanult egy csomó mindent, mindenféle fáradság nélkül!

—Hát igen, ebben van valami... - gondolta Iggi, majd hirtelen elmosolyodott:

—Azaz *bennem* van valami! Sőt, valaki!

—Egy jó barát. - hallotta a gondolatot.

—És most már van életcélom is! - gondolta. —Hiszen nemes feladat egy egész nép sok millió egyedét megmenteni!

—Valóban így gondolod? - hallotta hirtelen a fejében a kérdést.

—Gondolhatom talán másként?! - kérdezte hangosan, agresszíven, és a kezét csípőre tette.

—Igen. Ha nagyon elhatározod hogy ezt nem akarod... akkor nem történik meg.

—És akkor mi lesz?!

De máris tudta a választ. Akkor a ván nő emlékei kitakarodnak a tudatából, egyedül arra fog emlékezni, hogy a kristályok nagyon veszélyesek, és nem szabad hozzájuk nyúlni. A ván nő természetesen örökre meghal, mert nincs már se teste, se életkristálya.

—Ugyanis igazad van, nincs jogunk ellopni egy értelmes lény testét. Hacsak az bele nem egyezik.

—És... és ha beleegyezem... - és Iggi megint megrémült.

—Semmi nem vész el belőled. Az ember lényege az emlékei. Ezt mi vánok aztán igazán tudjuk. És nem vész el egyetlen emlékmorzsád sem. Nem kevesebb leszel, hanem több.

—De... de... ugye...

—Nem fog fájni. Egyáltalán nem.

—Mit tegyek?

—Csak ne küzdj. Lazíts, és próbálj meg aludni!

Iggi megpróbálta. És alig próbálta meg, máris sikerült neki.

Nagyon hosszú idő után ébredt csak fel. Úgy marta a hasát az éhség, mint még sosem! Nem is habozott hogy rögvest tisztességesen belakmározzon, s eközben hirtelen rádöbbsent mindenre ami történt vele. És világosan tudta, hogy ő ki. Ő nem más természetesen mint Iggi. Ez a neve. Ez, és nem egy gondolatminta, mert ő nem képes gondolati információk adásvételére. Ugyanakkor ő csak biológiailag ember. Máskülönben viszont felsőbbrendű ember. Ő - mondjuk így hogy „lélekben” - természetesen ván. Már amiatt is az, mert annak a bargani Iggi lánykának az emlékei aki idejött és megette a kristályt, annak emlékei csak tíz évre korlátozódnak, az övé viszont évezredekre. Ő tulajdonképpen olyan ván, aki sok évezredet élt meg vánként, azután aludt ki tudja meddig, majd élt tíz évet bargani emberként Iggi testében, úgy, hogy

nem emlékezett előző ván-életére, majd most visszatértek ván-léte emlékei! Igen, ezt így kell tekinteni! S természetesen a ván emlékei a fontosabbak, mert azok sokkal számosabbak!

Nem, ő nem vette el Iggi életét. Eddigi életét nem, mert megmaradt minden emléke, minden, amire csak Iggi emlékezett. Ellenben tagadhatatlan, hogy elvette Iggi gyermekkorát. Iggi még sok éven át gyereklány maradt volna, de erre már semmi esélye, mert egyszeriben felnőtt lett, most, hogy rászakadt a ván emlékek, a felnőtt emlékek sokasága!

Viszont legalább van egy nagy és lelkesítő életcélja!

Különben is: annak alapján amilyen nyomorúságosan élt a munkatáborban Iggi, hát nem is lett volna olyan szép a további gyermekkora sem! Sőt, ha Iggiből nem lesz ván, akkor vagy maradt volna élete végéig a ván bázison unatkozva, mintegy tehát börtönben, vagy ha megpróbál áttörni a dzsungelen, holtbiztos hogy belepusztul a ván technika használata nélkül – amihez persze nem ért.

Csak még azt nem tudja, hogy miként is teljesítse a küldetését. Mert bár bekapcsolhatná már a fehérjeszintetizátort, tudja hogy miként kell, de nem teheti meg, hogy egyszeriben csak rászakadít a Bargan bolygóra mintegy négymilliárd vánt. Annak csak egy nagy háború lenne a vége, s még az sem kérdéses hogy ki nyerné meg: az emberek, mert a vánok nem gyilkolnak.

Úgy döntött, hogy néhány hónapot itt tölt a bázison, amíg Iggi teste megerősödik, azután üzembe helyez egy siklót, kimegy vele a felszínre, elrepül óvatosan, titokban a szomszédos ország határára, a siklót robotpilóta üzemre állítva visszaküldi ide hogy a bázis le ne lepleződjön, s körülnéz kissé a világban. Sokkal több információra van ugyanis szüksége, mint amivel a szegény sorsú, kisgyerek Iggi rendelkezik erről a világról!

Így is tett. S mire sikerült emberlakta vidékre keverednie, meg is tudta, hogy amíg ő a bázison tartózkodott, azalatt a nemzetközi közösség megelégette a tábornok rémtetteit, elkergették, ki is végezték, s Iggi országába visszatért a béke. Az átnevelőtábornak nevezett rabszolgatáborokat feloszlatták, az életben maradt foglyok kiszabadultak, a szülők javában keresik a gyermekeiket...

Mindenki mérhetetlenül meglepődött, megtudva hogy a pöttöm kis Iggi képes volt egyedül megtenni ezt a roppant távolságot át a dzsungelen! Mert Iggi természetesen nem vallotta be, hogy nem gyalog jött... és esete nagy port vert fel a világban, rögvest vissza is vitték az országába hogy megkeressék a szüleit, de ebből nem lett semmi, mert apja-anyja meghalt. A kis Iggi nevelőotthonba került, és bár most már bőven kapott enni, de nem múlt el nyomtalanul rajta az a sok éhezés és az embertelen munka, és igazán vánnyadt, girnyó maradt felnőtt korára is, igazi deszkanő, és hiába lett bizonyos értelemben hős, senki fiú nem futott érte, sőt, itt is mindenki csak Pulykatojának csúfolta. S ez még most is rosszülesett neki, de már közel sem annyira. Hiszen ő már egészen más ember volt, de annyira, hogy embernek csak nagy jóindulattal lehetett nevezni.

Úgy mellékesen kitűnő tanuló volt. Legalábbis ami az elméleti tantárgyakat illeti, ott is különösképp a reáliákat, tehát a matematikát, fizikát, kémiát, biológiát, földrajzot, pszichológiát illetően. Ezért is lehetett hogy egyáltalán középiskolába járhatott, mert különben nem fizetett volna neki, az állami gondozottnak ösztöndíjat a nevelőintézet középiskolába.

S épp amikor már majdnem elvégezte a középiskolát, elkezdtek errefelé is osztogatni a csiszík a maguk ingyenes, maroknyi holotévét. Kapott belőle Iggi is. És amint megtudta hogy mi a díja a legújabb Kukkoló győztesének, máris tudta hogy mit tegyen, hogy mi a követendő taktika!

Felhívta a Világhálón a VTV szerkesztőségét, hogy jelentkezne az úrvárosba szereplőnek. S mert korábban az egész világ tele volt a hőstétével, hogy a kis tíz éves kislány egymaga átvágta magát a jó hatszáz kilométernyi járhatatlan dzsungelen, emiatt eléggé híres valaki volt ahhoz, hogy vita se lehessen róla: érdekes egyén a bekerülésre! Pucsakaci úr rögvest eldöntötte a maga egyszemélyi hatáskörében, hogy Iggi bekerülhet a Kukkolóba.

Azonnal érte repült egy helikopterrel, s meg sem várva a középiskola befejezését, elcipelte a csiszíkhöz, akik megfürdették, megvizsgálták, majd beültették az ürkompba, és második lakó-

nak felküldték az Újjászületés úrvárosba, ahol Éa nagyon várta, mert mi tagadás, unatkozott már egy kissé.

4. fejezet: Varázsló, inkognitóban

A nézők természetesen minden Kukkolóban élénk figyelemmel kísérték különösképp az új jövevény beköltözését! Mert azoknak akik már korábban érkeztek, azoknak természetesen fogalmuk sem volt róla, hogy ki lesz az új társuk. S így aztán egy abszolút vadidegen jött mindig közéjük. Milyen izgalmas is megtekinteni, milyen képet vágnak hozzá a bentiek!

Iggi természetesen nem azon nyomban repült fel az Újjászületésbe. Jó két nap azzal telt el neki odalent, hogy Pucsakaci úr adója bemutatta hogy ő lesz az új szereplő odafent, újra fel-elevenítették hogy milyen iszonyú élete volt szegénykének az örült tábornok uralma alatt, elmondatta Iggivel hogy a dzsungelben kóborolva nyers patkányt evett, hogy lefogyott kilenc kilóra, és így tovább! S csak amikor már mindezen szenzációkat kiaknázza a VTV, akkor... akkor sem rögtön utazott még, hanem részletesen bemutatták, miként vizsgálgatják őt a csiszik, még azt is egyenes adásban közvetítették, hogy sterilizáló hüvelykúpot tesz be magának. Különbözik éppen az ilyen jelenetek miatt tartotta sok prüdebb néző erkölcstelennek és ízléstelennek a Kukkolókat.

Aztán végre felrepítették az úrvárosba. De még útközben is egyfolytában kamerák kísérték minden mozdulatát, és riporterek faggatták különböző témákról tudakolva a véleményét.

—Miért vállalta a szereplést, Iggi kisasszony? - tették fel végre azt a kérdést is, amire Iggi már jóelőre számított. Annyira logikus volt ugyanis, hogy egyszer megkérdezik ezt tőle!

Na már most, középiskolai élete során látott már néhány Kukkolót Iggi, mármint néhány részletet belőlük, mert nem igazán érdekelte őt ez a műsor, sőt, igazán nem érdekelte. De annyit tudott róla, hogy a szereplők e kérdéskor általában csak hadoválnak összevissza, olyasmiket mondanak, hogy meg akarják mutatni hogy ők kicsodák, hogy milyen tehetségesek, hogy szeretik az embereket, szeretik a nyilvánosságot, hogy jó móka az egész, hogy itt új barátokra tehetnek szert, és így tovább, némelyik olyan pofátlan, hogy még azt is letagadja hogy nyerni akar, mert képesek egyesek egyenesen azt hazudni, hogy őket tulajdonképpen nem is érdekli igazán a nyelés!

Iggi azonban nagyonis nyerni akart! És mert ván-része pszichológus volt még évezredekkel ezelőtt, ezért tudta, hogy kizárólag akkor van esélye a győzelemre, ha felmutat valami különleges egyéniséget a nézőknek. Már amiatt is, mert a VTV szerint ez igazi különleges Kukkoló lesz, ahol minden szereplő igazi különlegesség! Egészen biztos tehát, hogy a nézők egyrészt azokat szavazzák ki, akik ellenszenvesek nekik, másrészt a jelentéktelen figurákat. Minél jelentéktelenebb valaki, annál valószínűbb a bukása! Sőt, tulajdonképpen aki igazi különleges valaki, annak a nézők akár még azt is megbocsátják, ha ellenszenves, mert remélik hogy valami izgalmasat láthatnak tőle! Tehát: legelőször is izgalmas egyéniség kell legyen, azután meg a nézők számára rokonszenves!

S Iggi úgy gondolta, hogy ezt könnyedén elérheti. Ő mint hajdani ván, tudott ugyan hazudni, de nagyon ellenszenves dolognak tartotta. Elhatározta hogy ilyesmit csak legislegvégső esetben követ el. S most úgy vélte, nincs még kicsit sem végső eset. A nyers, kíméletlen, szinte csiszi őszinteség itt most célravezető lehet! S így ezzel a válasszal döbbsentette meg a Bargan sokmillió nézőjét:

—Utálom a Kukkoló műsorát! Ellenszenves számomra az egész majomparádé. Kizárólag azért vállaltam, mert remélem hogy enyém lesz az úrváros. Ez életem nagy célja. Ha elérem, ha nyerek, beköltözöm oda én és a barátaim, és azontúl ott fogunk élni. Sőt, keresünk magunknak egy még lakatlan bolygót, és új társadalmat alapítunk ott, ahol békében és szeretetben élhetünk. Kérem tehát az összes olyan nézőt, aki a békét és szeretetet pártfogolja, hogy segítsen majd a szavazataival!

Erre rögvést jöttek a kérdések, hogy kik is azok a barátai Igginek, akikkel az úrvárosban akar élni, de Iggi sejtette hogy ezt interjúkérés reményében tudakolják tőle, ezért ezt válaszolta:

—Nem adhatom ki a nevüket, ők nem kíváncsoznak reflektorfénybe, s hozzájárulásuk nélkül az adataik kiadása indiszkrécio lenne!

—Ha ön annyira nyerni akar, akkor ez a nyerés mondható hogy élethalál kérdés az ön számára? - kérdezte a riporter.

—Hát azért megölni senkit nem fogok érte.

—Átvitt értelemben értettem. Ön tehát mindenkit riválisának tart odafent, és senkivel nem akar barátkozni?

—De hiszen még csak a második beköltöző vagyok!

—Mindegy, mert Éá, a csiszí máris ott van, és jönnek majd még sokan!

—Éá nem ellenfelem. Merőben valószínűtlennek tartom, hogy a csiszík meg akarnák tartani ezt a rozzant barbár úrvárost a maguk számára! Valójában azt kívánom hogy ha nem én nyerek, akkor Éá nyerjen, mert azután ha nagyon szépen kérem, és ha kellően rokonszenves leszek a számára, akkor talán még nekem is ajándékozza azt! De nem hiszem hogy ez megtörténne, mert úgy sejtem hogy bár Éá nem az első kieső lesz, de nem is tart majd ki végig. Az emberek botrányokat szeretnének látni, s én ugyan nem nagyon ismerem a csiszíket, de annyira igen, hogy megkockáztassam az állítást: egy csiszí túl unalmas valaki ahhoz, hogy botrányt csináljon, hogy a nézők sokáig nézni akarják! Természetesen szívesen nézik, de ha lesz bárki izgalmasabb személy, akkor inkább a csiszít szavazzák ki, mint azt a másikat!

—Tehát Éát nem tartja ellenfélnek?

—Őt a legkevésbé sem.

—Másokat igen?

—Na de kérem, hiszen az egész arra megy ki, hogy csak egyvalaki nyerhet! Márpedig mindenki nyerni akar, az is aki ezt tagadja, csak az legfeljebb hazudik! Ami nem szép dolog! Ha pedig csak egyvalaki nyerhet, akkor nyilvánvaló hogy mindenki ellenfél! Természetesen azt hogy ellenfél, nem szabad összetéveszteni azzal a fogalommal, hogy ellenség!

Annyi bizonyos volt hogy Iggi valóban nem tartja ellenfelének Éát. De Éá sem Iggit. Bizonyára mert valóban úgy volt ahogy Iggi sejtette is: Éát nem érdekelte hogy nyer-e. Ezt egyszerűen csak jó alkalomnak tartotta, hogy minden barbár figyelme rá szegeződik, s példát mutathat nekik csiszí viselkedésből, és beszélgetéseik közben megismertetheti Bargan barbárait a csiszí filozófiával, erkölccsel, életmóddal, világnézettel. Amikor Iggi beért az úrvárosba, baráti mosollyal üdvözölték egymást, Éá nagy udvariasan még csiszí szokás szerint az arcát is hozzádörgölte Iggi arcához, bár ehhez alaposan le kellett hajolnia. Éá magas volt bargani fogalmak szerint, megvolt két méter tizenhét centi is, Iggi magassága azonban nem érte el még a bargani átlagot sem, Éához képest alig emelkedett ki a földből a maga százhatvankét centiméterével!

Éá volt annyira udvarias, hogy végigvezesse Iggit ha nem is az egész úrvároson, de azon a részen, amit nem volt szabad elhagyniuk, ami tehát be volt kamerázva, hiszen ő már ismerte e területet, és Iggi valóban nagy érdeklődéssel nézett végig mindent. Úgy tekintett itt mindenre, mint ami lényegében az ő tulajdona. De magában megállapította, hogy egyszerűen kétségbeesztő a technikai színvonal! Az még hagyján hogy sehol egy intelligens energiamező, de minden egyéb tekintetben is évezredekkel el vannak maradva a ván színvonaltól! Micsoda munka lesz ezt kissé is elfogadhatóvá tenni! No persze, mindjárt más lesz a helyzet ha sikerül felhozni néhány ván automatát a bázisról, meg a fehérjeszintetizátort is, s természetesen a legfontosabbakat, az életkristályokat! Akkor hamar újjáteremti a népét, vagy legalábbis egy részét a népének, mert mindenki nem fér be az úrvárosba, és akkor már lesz sok segítsége... jaj, csak sikerüljön nyernie!

Éá is megérdeklődte, hogy miként vélekedik az esélyeiről.

—Azt nem tudom hogy nyerek-e, de nagyon szeretnék nyerni! Muszáj hogy nyerjek!

—Akkor én bizonyára roppantmód ellenszenves lehetek a számadra.

—Dehogy! - és Iggi mosolyogva elmondta a csiszí nőnek is, hogy először is, szerinte Éá nem ellenfél neki, másrészt Éá tulajdonképpen nem is akar igazán nyerni.

—Ha már eljutok odáig hogy csak másodmagammal leszek itt - folytatta Iggi - akkor én még azt is megteszem, hogy felajánlom annak a másik valakinek, hogy szövetkezzünk!

—Miként gondolod ezt? - kérdezte Éá.

—Úgy, hogy megegyezünk: bármelyikünk is nyer, övé lesz az összes pénz, enyém pedig ez az úrváros! Mert engem az egészből csak egyedül ez érdekel!

Éá nevetett.

—Tudod mit, tőlem valóban nem kell féltened az úrvárost! Ha ketten maradunk, nem veszem el tőled, megígérem! Sőt, még a pénzt is meghagyom neked!

Iggi elkomorult.

—Jaj, Éá, ezt nem kellett volna mondanod!

—Miért?

—Mert az addig rendben lett volna hogy azt mondod hogy akkor az úrváros az enyém lehet, de a pénzt már nem lett volna szabad hozzátenned, mert most ezt mindenki hallotta, és ebből mindenki tudja hogy ha ketten maradunk, akkor semmi jelentősége annak hogy én nyerek-e vagy te, mert így is - úgy is minden az enyém lesz! És ezért a nézők gondoskodni fognak róla, hogy ne mi ketten maradjunk a legvégére, csak azért, hogy tétje legyen a küzdelemnek a legvégén is!

—Ó szegénykém - ölelte át őt Éá, mint anya a kislányát - nincs igazad, mert a nézők nem hülyék! Annyi eszük nekik is van, hogy tudják, ha én csiszí vagyok, nekem nemcsak ez a rozoga ürlyuk nem kell, de a pénz sem! Hiszen ha ennek a bohóckodásnak vége van, megyek vissza Csisziföldre, és ott minden ingyen van! Nem is voltam hajlandó egy pillanatig sem úgy tenni, mintha nekem kéne a nyeremény! Az ugyanis hazugság volna. Lehet hogy jobban tetszene a nézőknek, de én egy fikarcnyi kis engedményt sem vagyok hajlandó tenni a népszerűségért a csiszí szokásokon lazítván. Én ha török - ha szakad, csiszí vagyok, csiszíként viselkedem, nekem ez a dolgom itt, és nem a nyérés!

—Ez szimpatikus világnézet nekem! - nézett fel a pöttöm, szeplős Iggi Éá arcába. —Nekem viszont az a célom, hogy megszerezsem ezt az úrvárost. Muszáj! Ezért szinte bármire hajlandó vagyok, az emberölést kivéve. Kérlek, amennyire lehet, támogass ebben, jó?! Elvégre ti csiszí állítólag a nők javát keresitek, és én is nő vagyok! Mi nők pedig tartsunk össze!

—Miként gondolod ezt?

—Úgy, hogy tudod amikor a nézők innen kiszavaznak két valakit, azok közül a bentiek kell majd kiválasszák a párbajozót. No és hát ha én leszek e kettő között, akkor miért is ne szavazhatnál úgy, hogy ne rám, hogy én ne is kerüljek megmérettetésre ha nem muszáj, hiszen nyilvánvaló hogy minél tovább maradok idebent úgy hogy mások meg kihullanak, annál nagyobbak a nyerési esélyeim?!

—Félsz a párbajtól?! Hiszen nem vérre megy! - nevetett Éá.

—Nekem majdnem. Fogalmad sincs róla, Éá, mi múlik ezen!

—Ez egy igen rozzant úrváros. És le is beszéllek róla, hogy használd. Nem biztos hogy nem esik szét az első téngráznál.

—Így szemre elég masszívnak látszik, de megnyugodhatsz, előtte természetesen alaposan kitartozom.

—A belső cicomák nem segítenek majd sokat, amikor áthaladsz a szingularitáson!

—Én a hiperhajtóműre gondoltam, meg a tartóelemekre.

—Mi?! Ezt te akarod elvégezni?! Te, egyedül?! Hiszen nem is értesz hozzá!

—De igen, meglehetősen jó ismereteim vannak hipertérfizikából, sőt, alig kétlem hogy többet tudok belőle mint te, Éá, mert te a csiszí közt amolyan politikusféleségnek vagy tekinthető, mert mondtad hogy Királynőképzőt végeztél, és nem ürtechnológusit!

—Miért, te talán azt végeztél?!

—Dehogy, még ki sem jártam a gimnáziumot! De hidd el, alapos ismereteim vannak erről, bár inkább pszichológusnak tartom magamat. A hipermezők elméletével csak hobbiból foglalkoztam. És már eléggé régen is. De szerintem még ma is képes lennék levezetni egy téngrást egyedül, s hozzá minden számítógépes segítség nélkül, ha nincs a közelemben több mint nyolc anyagi test, melyek tömege a kritikus érték alatti! Ezesetben ugyanis még fejben is megoldom a vonatkozó tenzoregyenleteket olyan pontossággal, hogy a hipermező nem fog veszélyesen fluktuálni, amíg felépül a tachionnyaláb!

Bár barbár fogalmak szerint Éá valóban a csiszík valamiféle politikusának volt tekinthető, de a hipertérfizika bizonyos mértékű ismerete hozzátartozott a csiszí általános műveltséghez. Őriási túlzás lenne azt állítani hogy Éá tisztában lett volna ennek akár az alapjaival is, de ismerte annyira a témakört, mint amennyire a barbárok közt egy átlagos műveltségű, autóvezetéshez értő nő ismerte egy robbanómotor felépítését. Ami tehát azt jelentette, hogy tudta hogy körülbelül mi az, miért működik, de a kisebb hibákat sem tudta volna elhárítani, legfeljebb esetleg, ha nagyon rászánja magát, akkor hosszas pepecselés után talán, de csak *talán*, ki tudja cserélni a gyújtógyertyát. Ha egyáltalán rájön, hogy abban a hiba.

Efféle szintű ismeretei voltak tehát a hipergenerátorokról, sőt az egész hiperterről és abban való utazásról is Éának. Az az igazság, hogy különben elég kevés olyan nő volt Csiszíföldön, akik igazán jól értettek ehhez a kérdéshez. Valamiért az űrkutatás és a hipertér sokkal jobban érdekelte a férfiakat, mint a nőket.

Mindenesetre most mégis így szólt:

—Merész állítás az ilyesmi, Iggi! Neked talán speciális, a hipertéri kérdésekre beprogramozott célkomputer van a fejedben, hogy ilyesmit merészelsz állítani?! Van neked fogalmad róla, hogy mit jelent az, mekkora adathalmazt, egy nyolctestproblémát leíró hiperegnyenlet kezelése?! Pláne fejből?! Kérlek ne hülyéskedj! Ez még barbár humornak is erős!

—Egyáltalán nem hülyéskedem!

Éá megmérgesedett.

—Vedd tudomásul, hogy a többtest-problémának már négy objektum esetében sincs általános megoldása, ezt rég bebizonyították a matematikusaink, még hozzá normál térre! Te meg nyolc testről beszélsz, és a hiperterről!

—Sőt, kilencről, a saját űrhajónkat beleértve! És közelítő megoldásról beszéltem.

—De azt is mondtad, hogy garantálni tudod, hogy a hipermező nem fog túlzottan fluktuálni!

—Még szép, nem is volna értelme más megoldásnak, mert ha én is a térugró hajón utazom, akkor én sem akarok emiatt meghalni!

—És mi a garancia rá, hogy valóban nem fog fluktuálni?!

—Mi sem könnyebb annál! Helyesen kell megválasztani a kisegítő mezonmező együttthatóit!

—Na ne bolondozz, arra vonatkozóan még alig találtak szabályszerűséget a fizikusaink és matematikusaink!

—Te ne bolondozz, Éá, hát az hogy lehet, hiszen ha nincs szabály, akkor ugyan minek alapján állítjátok be az együttthatókat, csak nem úgy, hogy a hasatokra üttök?!

—Természetesen nem! Hanem korábbi mérések alapján megbecsüljük. S hogy biztos semmi baj ne lehessen, mindig olyan együttthatókat választunk, ami egy magasabb bonyolultságú ugráshoz kéne csak igazából, tehát például az általad említett nyolctest-problémás ugrásnál olyan mezonértékeket választunk, amit egy tíztest-problémásnál kísérleteztünk ki!

Iggi úgy pillantott Éára, mintha az derült volna ki, hogy a sebész baltával készülne egy bonyolult szívműtétre szike helyett.

—Hát ne is haragudj, de akkor ugyancsak primitív szinten állhat a csiszí űrtechnológia!

—Vigyázz mit beszélsz, mi vagyunk ennek az egész galaxisnak a második legnagyobb szuperhatalma!

—Hát tudod akkor ez úgy lehet, hogy az elefánt a legnagyobb állat, az igaz, de nem a finom mozgásáról híres! Hatalmas Űrszemét, két fázissal magasabbrendű ugrás mezonmezejét alkalmazni a hipermező kiegyensúlyozására, ahelyett hogy kissé elgondolkoznátok a finomhangoláson! Hiszen ha ti ezt csináljátok, akkor amerre csak járnak a csiszí űrhajók, a szerencsétlen hipertér recseg-ropog a nyomatokban!

—Na, mintha a bargani űrhajók jobbak lennének! Hiszen csak nézz körül itt!

—Nem is akarom védeni ezt a technológiát... de figyelj már, nem jutott még az eszetekbe, hogy a mezonegyüttthatókra a partíciók elméletét alkalmazzátok?

—Az meg mi?

—A matematika egy látszólag roppantul egyszerű, de mindezideig megoldatlan problémaköre! Holott tényleg olyan egyszerű, hogy már egy kisgyerek is megértheti! Arról van szó, hogy a po-

zitiv egész számokat miként lehet felbontani más számok összegeire, beleértve a nulla összetevőt is, úgy, hogy ezen összetevők sorrendje mellékes. Eképp például

$$1=1+0,$$

$$2=2+0=1+1,$$

$$3=3+0=2+1=1+1+1,$$

$$4=4+0=3+1=2+2=2+1+1=1+1+1+1,$$

$$5=5+0=4+1=3+2=3+1+1=2+2+1=2+1+1+1=1+1+1+1+1$$

és így tovább. A 10 lehetséges különböző felbontásainak száma például 42. Mindezideig még nem született általános módszer arra, hogy egy számról könnyedén meg lehessen határozni, hogy hányféleképp lehet felbontani összetevőire, szakszóval partícióira. Ellenben vedd észre, hogy a mezonmező együtthatói a megfelelő tagnál épp akkorák, mint a tag indexénél eggyel kisebb természetes szám lehetséges partícióinak száma! Teljesen feleslegesek tehát a kísérletek és a nagy túlbiztosítás is! Különbözik meg ha egyszerű módszer nincs is a partíciók meghatározására, rekurzív módszer létezik azért rá, épp csak pont a rekurzivitása miatt meglehetősen lassú már viszonylag kis számok esetén is. De egyszer szórakozásból készítettem rá számítógépprogramot, és még ma is emlékszem az első száz eredményre, fejből megmondom tehát neked hogy az első száz számnak hány partíciója van:

$$1 = 1$$

$$2 = 2$$

$$3 = 3$$

$$4 = 5$$

$$5 = 7$$

$$6 = 11$$

$$7 = 15$$

$$8 = 22$$

$$9 = 30$$

$$10 = 42$$

$$11 = 56$$

$$12 = 77$$

$$13 = 101$$

$$14 = 135$$

$$15 = 176$$

$$16 = 231$$

$$17 = 297$$

$$18 = 385$$

$$19 = 490$$

$$20 = 627$$

$$21 = 792$$

$$22 = 1002$$

$$23 = 1255$$

$$24 = 1575$$

$$25 = 1958$$

$$26 = 2436$$

$$27 = 3010$$

$$28 = 3718$$

$$29 = 4565$$

$$30 = 5604$$

$$31 = 6842$$

$$32 = 8349$$

$$33 = 10143$$

$$34 = 12310$$

$$35 = 14883$$

$$36 = 17977$$

37 = 21637
38 = 26015
39 = 31185
40 = 37338
41 = 44583
42 = 53174
43 = 63261
44 = 75175
45 = 89134
46 = 105558
47 = 124754
48 = 147273
49 = 173525
50 = 204226
51 = 239943
52 = 281589
53 = 329931
54 = 386155
55 = 451276
56 = 526823
57 = 614154
58 = 715220
59 = 831820
60 = 966467
61 = 1121505
62 = 1300156
63 = 1505499
64 = 1741630
65 = 2012558
66 = 2323520
67 = 2679689
68 = 3087735
69 = 3554345
70 = 4087968
71 = 4697205
72 = 5392783
73 = 6185689
74 = 7089500
75 = 8118264
76 = 9289091
77 = 10619863
78 = 12132164
79 = 13848650
80 = 15796476
81 = 18004327
82 = 20506255
83 = 23338469
84 = 26543660
85 = 30167357
86 = 34262962
87 = 38887673
88 = 44108109
89 = 49995925

90 = 56634173
91 = 64112359
92 = 72533807
93 = 82010177
94 = 92669720
95 = 104651419
96 = 118114304
97 = 133230930
98 = 150198136
99 = 169229875
100 = 190569292

—A programom - folytatta Iggi - még több számra is kiszámolta, de én most már csak ennyire emlékszem, bocsásd meg, bár azt hiszem az a véleményed hogy ennyire is szép dolog emlékezni. Szóval, ez így van az együttthatókkal...

—Ehhez én nem értek, de nem is hiszem, hogy... - rázta meg a fejét Éá. Ám ebben a pillanatban holografikus kép jelent meg előtte, ami egy kisgyereket ábrázolt. A gyerek gyanúsán emlékeztetett Éára, csak jóval fiatalabb kiadásban. Valóban, etuja képét Éá saját ifjúkori arcképére paraméterezte be. Lehet hogy ez egyfajta rejtett önimádat volt.

—Mit akarsz, Etulinó? - kérdezte Éá. Etuját ugyanis így nevezte el. Csiszi nyelven ez tulajdonképpen csak annyit jelentett, hogy „aprócska etu”, az ugyanis hogy „línó”, náluk becéző képző volt.

—Ellenőriztem Iggi állítását, Éá! - mondta az etu. —Tökéletesen igazat mond. Azaz, azt nem tudom hogy képes-e megoldani fejben a vonatkozó tenzoregyenleteket, de amit a partíciókról és a mezoneyüttthatókról mondott, az tökéletesen fedi a valóságot! Legalábbis az első harminchatmillió tag esetén, ameddig egyáltalán végeztünk kísérleteket! Általános bizonyítékunk tehát nincs, de az összes tapasztalati tény őt igazolja! A felfedezést már közöltem is a Darzsi-1 hiperreléin keresztül Kandival és Csiszilla akadémikusaival! - és Etulinó eltűnt.

—Hatalmas Őstojás! - és Éá olyan arccal meredt a földből alig kilátszó Iggire, hogy azt leírni sem lehet. —Ezt meg hogy csináltad?!

—Ó, csak meg kell figyelni a Természet összefüggéseit... - szerénykedett Iggi, és elpirult. De nem szerénységből, hanem mert nagyon kényelmetlenül érezte magát, amiért hazudik. Mert neki természetesen semmit nem kellett megfigyelnie, ezt mintegy hatezer évvel ezelőtt tanulta az általános iskolában, vánként, ahol tananyag volt az alsóbb osztályokban.

Az Éát és Iggit néző bargani barbárok közt pedig óriási örömujjongás támadt. Ez igen, ezért érdemes nézni a Kukkolót! Hogy mik nem vannak! Az ő kis Iggijük hogy legyőzte a csiszíket! Hogy a sárba tiporta a büszkeségüket! Olyasmit tudott, amit eddig még senki de senki, a gögös csiszík sem! Hohó, azért ők barbárok nem akárkik ám!

A Bargani Tudományos Akadémia elnöke rögvest telefonált is Pucsakaci úrnak, hogy amint vége a Kukkolónak, azonnal tiszteletbeli tagjukká fogadják Iggit.

Mindazonáltal Éá nem haragudott Iggire, sőt, megsimogatta az arcát, és megkérdezte, hogy ilyen ésszel nem akarna-e csiszí lenni!

—Nem, nem, köszönöm, van énnekem saját népem... na de akkor segítesz nekem?!

—A szavazásban?

—Igen.

—De hát más nők is lesznek itt rajtad kívül!

—De fiúk is! És figyelj már, miért is ne szavazhatnál annak javára, aki neked rokonszenvesebb! És én most tulajdonképpen nagy ajándékot adtam nektek e felfedezés által, azt hiszem, remélem hát hogy rokonszenves vagyok a számodra! Tehát a fiúkkal szemben támogathatsz mert mindketten nők vagyunk, a nőkkel szemben meg azért, mert megérdemlem! Őszintén csodálkoznék, ha lenne köztük valaki, aki jobban megérdemelné mint én!

Éá elgondolkozott.

—Én mint csiszí, mint aki bizonyos értelemben a Darzsi-1 altakijának vagyok tekinthető, ezennel elismerem hogy Csisziföld hálával tartozik neked e felfedezésért! Felajánlom neked, hogy légy Csiszilla Barbár Barátja! Ami azonban a kérésedet illeti, egyelőre nem egyezhetem bele, hogy teljesítsem.

—Miért?! - kérdezte Iggi, kissé talán kétségbeesetten is.

—Mert a legelső mindig Csisziföld feddhetetlensége! Ami ott kezdődik, hogy az adott szavunkat mi minden körülmények között betartjuk. Ez tulajdonképpen mondható hogy szinte vallási meggyőződésünk. Annyira komolyan vesszük. Ha én most megígérném neked hogy mindig a te javadra szavazok majd, akkor köteles volnék betartani. Csakhogy nem tudhatom sem azt hogy mit hoz még a jövő, sem azt, hogy kik lesznek esetleges későbbi ellenfeleid! Semmit nem tudok! Különben is aggályos volna ilyen ígéretet tennem, de különösen most, hogy tudom hogy a VTV mindent elkövet a minél különlegesebb emberek idecsődítésére, és lám, te is épp elég különleges vagy, nem tudhatom tehát hogy még kik jönnek ide! Nem kötelezhetem el magamat. Annyit azonban nyugodtan mondhatok, hogy kivételes figyelemmel kísérem majd az eseményeket, és kiváló esélyeid vannak rá hogy téged támogassalak, mert máris nagyon rokonszenves vagy! És a helyedben nem aggódnék túlságosan, mert ha netán nem is te fogsz nyerni, akkor is jó ha tudod, hogy Csiszilla nem feledkezik meg a barátairól, és barátságában bőkezű! Mi csiszik sosem arról voltunk híresek, hogy fukarul mérjük a hálánkat!

—De nekem úrváros kell! Kaphatok talán egy csiszí úrvárost hálából?! Mert ha igen, csak mondd ki hogy megkapom, s én máris itt sem vagyok, azonnal kiléptem a Kukkolóból, és megyek az úrvárosba!

Éá elmosolyodott.

—Amennyire tudom, soha barbár még nem kapott tőlünk nemhogy úrvárost, de egy kisebb úrhajót sem! Törvény nincs rá, hogy ne kaphatna, de ilyen még nem történt meg. Ám hiába is kéred tőlem, mert ezt nemhogy nekem, de még Lidzsi takinak sincs joga eldönteni, már amiatt sem, mert pillanatnyilag nincs is itt a közelben másik úrhajó vagy úrváros mint a Darzsi-1, amit természetesen nem adhatunk oda! Amennyiben komolyan előrukkolsz efféle példátlan igénnyel, akkor mást sem tehetünk mint hogy felterjesztjük azt a királynőnk elé, s majd ő dönt!

—Nem hiszem hogy sok esélyem volna! - legyintett Iggi. —Tehát marad ez az úrváros! Remélem hogy valóban engem támogatsz majd!

—Az biztos hogy ha valaki el akarja hódítani tőled a rokonszenvem, annak ugyancsak ki kell tennie magáért! - mosolygott Éá.

—Remélem... na de hát a döntés végülis a nézők kezében van!

—Az biztos. - értett egyet vele Éá is.

—Nagyon kíváncsi vagyok, hogy ki lesz a következő érkező! - azzal Iggi eltűnődött, s így szólt:

—Remélem férfi lesz!

—Miért?

—Mert akkor azonnal lefekszem vele.

—Tessék?! - képedt el Éá.

—Most mit csodálkozol, hiszen ez nálatok csiszik közt könnyen megy!

—Az biztos is, és nem is akarok álszentül erkölcstelenségről prédikálni, de tudod, valahogy nem néztem volna ki belőled hogy ennyire lobogjon benned a vágy az ágybeli örömek után!

—Semennyire sem lobog. Sőt, még szűz vagyok!

—Az viszont már nagyon helytelen a te korodban! Na de ha mégis az vagy, akkor miért épp itt és most akarod ezt a tökéletlenségedet megszüntetni, itt, mindenki szeme láttára?!

—Nézd Éá, tudom amit tudok! A legtöbb néző alig várja hogy ilyesmit láthasson végre! Tőled biztos nem kapja meg, mert te csiszí vagy, és azok nem párzanak barbárokkal. Más nők ha idejönnek, lehet hogy megteszik de lehet hogy nem. Valószínűleg inkább nem. Ha én megteszem, méghozzá nem is egyszer, az tetszeni fog a nézőknek. Valószínűbb hogy nem engem szavaznak ki, mert ha engem bennhagynak, akkor még többször láthatnak szexet mint ha mást hagynak benn, aki szégyenlősebb! De ha más nő is fog szexelni idefent, akkor is muszáj ne-

kem, sőt, akkor pláne muszáj, mert nem szabad hogy hátrányba kerüljek vele szemben! Érted?!

—Azt hiszem. De ez nem kurvaság a te fogalmaid szerint?!

—Ha az a kurva aki valami valós vagy remélt ellenszolgáltatásért fekszik le, akkor tény, hogy ezzel az leszek. De most mit csináljak, amikor nekem kell egy úrváros!

—Jól belezúgtál az úrvárosba, szegénykém!

—Jobban mint hiszed! Csak tudnám hogy ki lesz a következő aki idejön... meg az azutáni, meg az összes többi is!

* * *

Ezidőtájt Kajjám, a nagy varázsló, javában azon izgult, sikerül-e kísérlete, mellyel az egész Világmindenség sorsát akarta megváltoztatni. Konkrétan arról volt szó, hogy elküldte a múltba Lucsillát, a tündérkirálynőt, és leghatalmasabb szellemét, Vampi máridot, bizonyos speciális körülmények közé, remélvén, hogy azok ott összebarátkoznak, s így megszüntethető lesz végre a szellemek és tündérek évmilliárdos nagy háborúsága, ellenszenve egymás iránt. *(Ennek története részletesen abban a regényben van leírva, melynek címe: Kajjám szelleme.)* Bár Kajjám meglehetősen biztos volt a sikerben, de mégis izgult, mert hát egy kis hibaszázalék mindig becsúszhat a leggondosabb tervezés esetén is, itt meg eléggé bonyolult eseménysorról van szó... na és bár Lucsilla önként vállalta a veszélyt, de azért Kajjám azt tudta, hogy ennek ellenére sem köszönné meg neki senki enyhén szólva, ha meghalna maga a tündérkirálynő!

Napokon át csak járkált ide-oda, tűnődő, töprengő arccal, újra meg újra átnézte a számításait, motyogott magában, hevesen gesztikulált a levegőbe, mintha láthatatlan hallgatóságnak tartana előadást, tehát bár Kajjám korábban is erősen súrolta a normalitás határát, de felelőse, Mirjan, most már komolyan úgy hitte, hogy Kajjám végleg becsavarodott.

—Ülj már le Kajjám, most már hiába kínzod magadat, megtetted amit tudtál, amit tehetted, várj tehát nyugodtan!

—Hát hiszen azt csinállok, csak várok, várok...

—De nem nyugodtan.

—Na de Mirjan, hát én nem értelek, hiszen nem az a csoda hogy én nyugtalan vagyok, hanem hogy te ilyen nyugodt! Hát hogy lehet ez, hogy te vagy az aki engem már nem is tudom hány-szor elneveztél mindenféle rideg, érzéketlen tuskónak, egy önző akárminek aki csak önmagával törődik, erre én itt nyugtalanokodom mert tudom hogy milliárd és milliárd, sőt, billió és billió értelmes lény sorsáról van szó, te meg csak ülsz, gurgyan böszmélsz, piszmogsz mindenféle jelentéktelenséggel, s még engem szídsz mert merészelek ha nem is nagyon, de legalább egy *icipicit* izgatott lenni?! Úgy látom kristálytiszta s még a vakok számára is szemmel látható bizonyosságát szolgáltatja ez az eset annak, hogy mondjon bárki is amit akar, de kettőnk közül igenis én vagyok az emberségesebb, sőt, a varázslóságosabb, mert belém messze több együttérzés szorult az ártatlan szenvedők iránt, mint beléd drágám! Persze félre ne érts, én így is nagyon szeretlek, de mégis megkockáztatom az állítást hogy amikor ilyen kérgesszívűnek látlak, akit nem indít meg mások nyomorúsága, nem úgy mint engem, a Világmindenség legisleg-együttérzőbb, legjóságosabb lényét, nos akkor úgy kell gondoljam, hogy kettőnk párosában szinte a Pokol és a Menny házasodott össze, és néha bizony kifejezetten nehéz téged elviselni! Én itt töröm, gyötröm magamat, mert az ugyan biztos hogy a tündérek meg kell meneküljenek, ez lényegében bele van írva a Történelem szövetébe, de egyáltalán nem biztos hogy Lucsilla által, én tehát izgulok hogy a tündérkirálynő megmenekül-e, nem lesz-e valami baja, és erre te csak nyugtatgatsz hogy nyugi-nyugi, meg minden ilyesmi, ezzel az idegeimre mászol, fejembe kergeted a vért, hát nem veszed észre hogy halálra idegesítesz?! Ó Mirjan, de nehéz veled néha, főleg ilyenkor, amikor nem látod át, hogy milyen sorsfordító pillanatban vagyunk, amikor döntéseinken Univerzumok sorsa dől el, újjászületésük vagy végső pusztulásuk, amikor...

—Kajjám! Mit hallok, hogy neked nehéz velem kibírni?! - sápadt bele Mirjan a haragba, és szeme szinte szikrát szórt. Eddig is csak azért nem vágott közbe, mert szóhoz sem bírt jutni a döbbenettől.

—Hát legalábbis némelykor, mert korántsem mindig, nem, nem, arról azért szó sincs, aranyos kis buksikutya vagy te nekem máskülönben, de hát a nyilvánvaló tényeket csak ne tagadd le édesem, neked is el kell ismerned, hogy néha bizony, mint például most az imént is, olykor-olykor tehát azt kell mondjam hogy erősen súrolod a magatartásoddal az elviselhetőség határát, no nem mintha szándékos rosszindulatot tételeznék fel rólad, arról szó sincs, én lennék az első aki kikérné magának hogy szándékosan mászol az idegeimre, de hát ugye az ember tudatlanul, mindössze a dolgok szövedékének teljes átlátásának hiányától vezéreltetve, mondhatni egyszerűbb szóval hogy pusztán ostobaságból is elkövethet megbocsáthatatlan hibákat, akit eképp tehát ennek ellenére is szerethetünk, mindazonáltal ez még nem teszi meg nem tör-téntté a hibát amit elkövetett, vagyis összességében úgy is mondható mindez, hogy én kivált-képpen érdemeim alatt vagyok kezelve kettőnk párosában szívecském, úgy ám, nem is vitás, én igazán messze nem kapom meg azt a *jogos* megbecsültséget, amit Világmindenségeket gyógyító zsenialitásom kiérdemelne, de nem ám, a töredékét sem kapom meg annak töled amit teljes joggal nyújthatnál, mert ha még el is tekintünk minden egyéb érdememtől, de akkor is, már pusztán amiatt is ahogy csak pusztán és csupáncsak veled bánok, azért is naponta le kéne borulnod és hosszasan imádnod engem, mert még egy olyan minden szempontból zse-niális, mi több: kedves és nagylelkű, szeretetre méltó, továbbá szolgálatkész férjet mint én, aki szinte a tenyerén hordoz téged, nos, olyat az egész hatalmas Poliverzumban nem találhatsz, ilyenre lelni matematikai lehetetlenség, abszurdum, nonszensz, és szóval úgy egyáltalán csak azt mondhatom, hogy nem vagy elég hálás énnekem! Még arra sem gondolsz hogy amióta ve-lem vagy, azóta mennyit tágult a világról és különösképp a mágiáról alkotott ismereteid hori-zontja, mennyit szélesítettem látókörödet, mondhatni kineveltelek, csiszoltam a tudásodat, értelmedet, logikádat élesre kovácsoltam, kiműveltelek, s a kedvességek megannyi roppant garmadája amit én mint a szerelmes költő, virágtengerként a lábaid elé ömlesztettem képlete-sen szólván...

Mirjan ezt már nem tudta tovább hallgatni.

—Elég! - kiáltotta. —Elég, elég, elég! Ezt nem hallgatom tovább, Kajjám, felesleges is, mert ha közbe nem vágok, addig beszélsz, ameddig a Galaktika utolsó Napja is ki nem alszik! Te egy-szerűen nem vagy képes társalogni, beszélgetni, csak hosszú szónoklatokat vagy előadásokat tartani!

—Na látod, épp erről van szó kincsem, hogy már megint teljesen megalapozatlan vádakat vag-dosol a fejemhez, de biztosíthatlak róla hogy azértsem ülök fel a provokációnak, ezek mind ha-tástalanul pattognak le jogos önérzetem és mély önismeretem szilárd páncélzatáról, miként a porszemek az edzett acélról, s eképp kicsinyes vádaskodásod mit sem ér, tehát...

—Tehát most hallgass meg engem! - vette át a szót Mirjan. —Vedd tudomásul Kajjám, hogy nem nekem kell hálásnak lennem érted, hanem neked énmiattam! Nem szándékozom leta-gadni, hogy ami a mágiát illeti, ott sokat köszönhetek neked. De minden egyéb tekintetben csakis te lehetsz hálás nekem! Hát van neked fogalmad róla, hogy mennyit szenvedtem mellet-ted nap mint nap?! Alig-alig telt mással az időm, mint hogy rendbehozzam megannyi végtelen hülyeségedet! Hányszor de hányszor rángattalak ki szinte a pusztá kezemmel az önmagad ke-verte bajból! Nem is egy alkalommal fordult elő, hogy kizárólag nekem köszönhetted az élete-det! Na de nem is erről akarok szólni. Hanem ami a hihetetlen beképzeltségedet, meg minden-féle egyéb általános emberi gyengeségedet illeti, nos, merem állítani, hogy nincs még egy nő az egész Poliverzumban, hogy saját szavaidat idézzem, aki nemhogy ennyi hosszú évezredek-en át mint én, de akár csak néhány hónapra is tartósan elviselne téged, de nemcsak úgy mint férjet, hanem még egyszerűen barátnak vagy jó ismerősnek sem!

—Eh, Mirjan, kicsinyes, szürke senki vagy hozzám képest, most sem mondtál ugyanis semmi újat, rengetegszer vágtaal már a fejemhez efféléket, csak magadat ismétled! A szavaidat semmi-vel sem tudod bizonyítani, sőt, minden jel arra mutat, hogy nagyonis nem gondolod komolyan

te magad sem amit mondasz, ugyanis ha komolyan gondolnád, hogy senki másnak nem kel-
lenék, akkor nem féltékenykednél!

—Kikérem magamnak hogy féltékeny volnék, én nem vagyok féltékeny, én csak nem akarom
hogy belém mártogasd azt, amit korábban más nőkbe dugva mocskoltál be!

—Az nem bemocskolás, minden testrészünket meg lehet tisztítani!

—Ez elvi kérdés!

—Ezt az elvi kérdést nevezik úgy, hogy *féltékenység!* - vigyorgott Kajjám. —Én igenis számta-
lan nőt találhatnék, aki boldog lenne velem, mert én olyan kiváló jellemű valaki vagyok; ha
nem varázslónak születek, egész világok ünnepezt sztárja lehettem volna, például színészként!
Különbén is, mint mondtam már, a szavaidra semmi bizonyíték...

—Bizonyíts te!

—A vád dolga a bizonyítás, nem a védelemé!

—Nono! Nem én vádaskodom, hanem te állítod, hogy...

—Igenis állítom! - vágott közbe határozottan Kajjám, s még a lábával is toppantott.

—No hát, aki állít valamit, annak a dolga a bizonyítás!

—Na de kutyuli-mutyuli, én már réges-rég bizonyítottam, mert mielőtt a feleségem lettél, az-
előtt volt már nem is tudom hány korábbi feleségem! Többségükben nem is akárkik, hanem
királylányok!

—Akiket mind a máridokkal etettél meg végül, mert kiderült, hogy nem is téged szeretnek,
hanem a pénzedet, illetve azt, hogy varázsló vagy! Ha nem lettél volna varázsló, egyetlen nő
sem ment volna hozzád! Soha!

—Na hát azért ilyet mondani...

—Most csak a szád jár megint mint rendesen, vagy hajlandó vagy bizonyítani?!

—Mit hallok Mirjan! Képes volnál hagyni, hogy egy másik nőt is feleségül vegyek?!

—Haha! Szeretnéd, mi? Csakhogy azt valóban nem hagyom. Ám nem féltékenységből, hanem
mert az semmit nem bizonyítana. Mert természetesen könnyedén találnál nőt százszámra, aki
boldogan lenne a tied, csak mert varázsló vagy! Kérdés persze, hogy meddig bírnák ki mel-
letted... addig biztos nem, mint én! Ha meg azt mondanám hogy úgy hódíts meg egy vagy több
nőt hogy közben nem varázsolsz, úgy te nem bírnád ki sokáig. De hát nem is a nők jelentik itt
a lényegét Kajjám, hanem a te állítólag csodálatos, meg elragadó meg még mit tudom én hogy
milyen jellemed, amit annyi sok dicsérő jelzővel elhalmoztál! Még hogy te sztár lehetnél! Még
hogy világok rajongásának érted! Hiszen még statisztának sem alkalmaznának!

—Engem?! Hát ugyan ki mást, ha nem engem?!

—Azt nem tudom, de téged biztos hogy nem!

—Miért is ne, elég ha csak varázsolok magamnak egy testet, amely...

—Na látod! Már is varázsolni akarsz! Ezzel, a mostani alakoddal próbálj sztár lenni, hogy a te
úgymond elragadó egyéniséged érvényesüljön!

—És közben ne varázsoljak?

—Tőlem aztán annyit varázsolhatsz amennyit csak akarsz, elvégre valóban varázsló vagy, ha
úgy veszem hát a varázslás hozzátartozik a lényegedhez, a jellemedhez, csakhogy kizárólag
úgy varázsolj, hogy azt senki észre ne vegye! Ne a hatását, hanem azt, hogy az varázslás! És
természetesen ne is mondd ki soha, hogy varázsló vagy! És természetesen tilos olyasmit vará-
zsolnod, amivel más emberek döntését befolyásolod! Az ugyanis már csalás lenne!

—Állok a próba elé, Mirjan! Keress nekem egy alkalmas bolygót, benne egy akármilyen tévé-
műsorral, ahol felléphetek, s bebizonyítom neked, hogy napokon belül értem rajong majd
mindenki! Én utánam sóhajtoznak majd a nők este, miközben megunt férjük undokul horkol
mellöttük az ágyban, rólam álmodnak majd a tini lányok, amikor álmaik hercegét képzelik
maguk elé...

—Rólad?! Hiszen olyan idősnek nézel ki, mint a csiszík mondásaiban szereplő Östojás!

—De szellemileg fiatal vagyok! Igen, ez mind így lesz Mirjan, és a fiatalemberek engem válasz-
tanak majd példaképül, mert mind-mind kivétel nélkül olyanok akarnak majd lenni mint én,
az én képem virít majd le minden utcasarki reklámtábláról, meg naptárakról, elneveznek majd
rólam ételeket, üdítőitalokat...

—Legfeljebb kutyaeledelt. - morogta Mirjan.

—Talán még tudományos ösztöndíjat is! - mondta Kajjám. —Nem is lehet kétséges, hogy az én páratlan nagyszerűségem...

De Mirjan ezt már nem hallgatta végig, hanem kiment, hogy keressen a próbatételhez alkalmas bolygót.

Nem is sokára visszajött.

—A Bargan jó lesz! - közölte Kajjámmal. —Most megy ott egy Kukkoló nevű műsor! Ha valóban olyan nagyszerű vagy mint híreszteled, akkor neked semmiből nem áll azt megnyerni!

—Úgy van! Még nem tudom hogy mi ez a Kukkoló, most hallok először róla, de akármi is legyen, nem is lehet vitás hogy elő sem fordulhat hogy ne én, a Csodálatos Kajjám nyerjem meg!

—Akkor nézd csak meg jól a feltételeket!

Kajjám tanulmányozta egy kissé a Kukkoló műsorszerkezetét, a szabályokat, majd ezt kérdezte:

—Mi ebben a nehéz?! Hiszen csak ott kell ülnöm az űrvárosban, és élvezni hogy mindenki engem néz!

—És a többieket.

—Ugyan már, amint odamegyek, úgyis mindenki csak rám lesz kíváncsi! Hiszen ez tiszta sor, hogy is nézhetnének mást ha én is ott vagyok! Lásd be Mirjan hogy az lehetetlenség, hiszen ha van valahol egymás mellett egy szürke, élettelen kődarab és egy rózsza, akkor ki az a bolond aki a követ nézné és ne a rózsát!

—Egy geológus például inkább érdeklődne a kődarab után.

—Most szándékosan teszel úgy, mintha nem fogtad volna fel a hasonlatom mélyebb értelmét, hogy gúnyolódhass, holott a gúny messze áll a bizonyítástól, de a cáfolattól is!

—Jól van Kajjám, akkor tessék és menj oda! Menj, és jelentkezz a Kukkolóba! Kíváncsi vagyok hogy beválasztanak-e! De ha nem tennék, azt még megengedem hogy ennek érdekében alkalmazd némi észrevétlen varázslatot, mert nehogy nekem azzal gyere, hogy csak ennek vagy annak a rendezőnek nem volt elég jó ízlése vagy képessége felismerni benned az őstehetséget! Hanem azután már csak olyasmit varázsolhatsz, amivel nem befolyásolod az emberek érzelmeit, akaratát, világos?!

—Naná, nem vagyok hülye!

—Az biztos, hogy nem vagy mindig az. - mondta ki a kétes dicséretet a felesége. —Na, mész már?!

És Kajjám ment.

* * *

Ami a Galaxis akkori népességét illeti, meg kell mondani, hogy köztük a kereskedelem, mármint a csillagközi, nem igazán volt fejlett! Valójában amely nép elérte azt a fejlettséget hogy legalább valami kezdetleges fokon de képessé vált a hipertéri közlekedésre, az már elég technikával rendelkezett ahhoz, hogy a szükségleteit helyben is ki tudta elégíteni, tehát helyben előállított mindent, ami kellett neki. Sokkal kényelmesebb sőt olcsóbb volt bárminek a megcsinálása ott a saját naprendszerükben, mint elmenni érte a galaktika távoli tájaira. Még nyersanyag sem nagyon kellett, mert minden naprendszerben akadt egy egész csomó emberi életre alkalmatlan bolygó, aminek az anyagát feldolgozhatták akármivé is; ez pedig bőven kielégítette az igényeket. Többek közt ennek is volt köszönhető, hogy Bargan például csak három űrvárost épített. Nem volt értelme a kereskedelemnek, ezek is inkább csak presztízscélokat szolgáltak, meg némi csillagászati megfigyeléseket, s részben hírközlési feladatokat.

Mindazonáltal az igazán fejlett népeknél volt azért efféle kereskedelem, de ez kizárólag luxuscélokat szolgált. Náluk nem termő gyümölcsöket és magvakat, esetleg kisebb állatokat vittek az űrkereskedők ide-oda, de volt néhány olyan bolygó is, ahol az űrkorszak ellenére is virágzott még a rabszolgaság egy fajtája, ami azonban kizárólag a nőkre vonatkozott: itt az urak a szép rabszolgányokért bolondultak, s mert a galaktika számos bolygóján néha egészen kü-

lönleges irányba fordult az emberi faj evolúciója, ezért innen származó nőkért szép pénzeket fizettek. Voltak olyan bolygók, ahol a nők szeme óriási nagyra nőtt, épp úgy mint a tündéreknél, csak hogy e nők nem tudtak varázsolni, és szemük amiatt nőtt nagyra, mert egy vörös törpecsillag bolygóján éltek, mely csillag nem adott elég fényt. Voltak olyan nők akiknek szeme épp ellenkezőleg, egészen kicsi lett, másutt a nők nagyon magasak voltak, akár három méteresek is, vagy épp ellenkezőleg, az egész népesség úgy összetörpült hogy a legmagasabbikuk is alig volt százhusz centiméter. Volt bolygó, ahol a nők melle úgy megnőtt, hogy egyszerűen hátra dobták a válluk mögé, és úgy szívhatott belőle tejet a hátukon kosárkában utazó kisgyerek. Az efféle különlegességekért a gazdag urak nem sajnálták a nagy pénzeket.

Voltak tehát űrkereskedők, de elég ritka fajzat volt az övék. Gyakoribb volt hogy valamely nép valami nagy eszmei cél érdekében járja sorra a világmindenség bolygóit, például az akasztányok mindenkit meg akartak téríteni Szűzapa vallására. Egy darabig haladtak is lendületesen előre, aztán pechjükre beleütköztek a csiszíkbe... De most úgy tűnt a csiszík is lendületesen törnek előre, ők egy másik cél, a nők érdekében, úgy általában a csiszí világnézet terjesztéséért. Hogy aztán őket is megállítja-e valami másik faj, azt még nem lehetett előre tudni.

Mindenesetre az eddigiekből sejthető, hogy eléggé rendkívüli esemény volt, amikor két nappal azután hogy Iggi beköltözött az Újjászületés nevű űrvárosba, ezután tehát rozoga űrbárka bukkant fel a hipertérből, és a bargani világűrfigyeletnek azt rádiózta, hogy ennek a tulajdonosa egy bizonyos Kajjám nevű férfi, aki a galaktika egy eldugott kis bugarából származik, szakmájára nézve kozmoarcheológus, és azért jött, hogy a Barganon azt kutassa, milyen értelmes faj élt az emberek jötte előtt itt!

Azt hogy az űrbárkája rozoga, természetesen csak abból tudták a barganiak, hogy Kajjám maga ezt mondta. Ezt, és azt, hogy ez egy leselejtezett tutu űrhajó, ami már a tutuknál hat-száz év óta arra vár hogy újrafeldolgozzák. Azaz csak várt, amíg ő meg nem vette jutányos áron. Annyi bizonyos lehetett ezek után hogy ez csak tutu fogalmak szerint rozoga teknő, a barganiak boldogan elfogadták volna, már amiatt is, mert az egész nem volt csak kétszáz méter hosszú, s ilyen aprócska űrhajót ők még nem tudtak építeni!

Persze megüzenték Kajjámnak, hogy amikor a barganiak ősei ideérkeztek a bolygóra, akkor itt a legértelmesebb lény egy patkányféle rágsáló volt, aminek az esze is nagyjából annyi lehetett mint egy patkánynak; továbbá semmiféle mesterséges eredetre valló romot sem találtak. Itt tehát az emberek voltak az első értelmes lények!

Kajjám azonban makacsul állította hogy őt a megérzései még sosem csalták meg, szerinte a Bargan nagyon öreg bolygó, kell hogy lettek volt rajta korábban is értelmes lények, bár az nem kizárt hogy kiirtották magukat!

A barganiak hülyének nézték őt, de azért megengedték hogy leszálljon.

Kajjám természetesen nem tudta hogy éltek itt korábban valamiféle vának is. Kideríthette volna ha eszébe jut, de ez eszébe sem jutott. Nem is érdekelte. Ő csak azt akarta, hogy fura fickónak nézzék, no és hogy egyáltalán a bolygóra leengedjék. Mindkettőt elérte. Sőt, igazán nagyon fura fickónak nézték. Mit akar ez a muki itt, hogy be akarja mesélni nekik hogy náluk, a Bargan lakóinál jobban tudja hogy mi volt itt évezredekkel korábban! Ők talán csak jobban tudják hogy mit találtak és mit nem az őseik!

De hiába beszéltek a lelkére, Kajjám csak erősködött hogy ő ezt jobban tudja, őt sosem hagyta még cserben a maga csodálatos szimata, ő elég gazdag ahhoz hogy a hobbijának éljen, márpedig neki kifejezetten az a mániája, hogy eltűnt népek után kutat a világűrben, ezeket fedezi fel, ezekről jegyzi fel amit meg lehet tudni, neki ez a szórakozása, az élete, mindene, ő ennek él... épp csak az az egyedüli nagy bánata, hogy az űrhajója kicsi! Kicsi, kicsi ahhoz hogy elhelyezze benne mindazt a sok káprázatos leletanyagot, amit eddig már összegyűjtött számtalansok bolygón! Ezeket egyelőre egy lakatlan, örökké fagyott bolyón helyezte el, pedig az volna az igazi, ha állandóan magával vihetné! És bár aránylag gazdag ember, de nem engedheti meg magának hogy vegyen valami jóval nagyobb űrhajót, a tutuk is csak ezt a kicsit adták el neki!

Pontosan az történt, amire Kajjám eleve számított is. Alig repítette a világgá e panaszát a rádió, már órákkal később megérkezett hozzá Pucsakaci úr ajánlata. Volna-e kedve Kajjámnak résztvenni a Kukkolóban?! Ott ugyanis ha szerencséje van, megnyerheti az úrvárost, és annak sokkilométeres roppant folyosórengetegében már bizvást elfér minden leletanyaga! Mert Pucsakaci úr úgy gondolta, igazán csakis fokozhatja a nézettséget, ha nemcsak a csiszi Éá lesz a Kukkolóban az egyetlen aki úrből jött vendég, de ott lesz még ez a megszállott kozmoarcheológus is!

Kajjám természetesen azonnal igent mondott. Vagyis bekerült harmadik szereplőként ő is a Kukkolóba, és ezért még csak varázsolnia sem kellett... kivéve magát az úrhajót. Mert azt természetesen nem a tutuktól kapta. De emberek akaratát nem kellett semmiképp sem befolyásolnia.

Most már csak az a kérdés, hogy megnyeri-e a műsort!

Kajjám igazán váratlanul, de rá jellemző módon érkezett meg a Kukkolóba. Egyszer csak kinyílt a zsilipajtó, és kilépett belőle. S máris kitárta két kezét, s így szólt:

—Itt vagyok, ragyogok! Nézzetek és csodáljatok! Kajjám a nevem, szakmámra nézve műgyűjtő vagyok, amatőr kozmoarcheológus, amatőrként azonban igazi profi, aki hosszú ideje vadászik a rég eltűnt népek hagyatékára! Most jöttem alig egy nappal ezelőtt a Vattacukor csillagkép mögül, hogy itt felkutassam azoknak a nyomait, akik az emberek előtt éltek a Bargan bolygón! Elvárom hogy itt mindenki nemes tudományomnak megfelelő, illő tisztelettel adózzon úgy nekem mint káprázatos zsenialitásomnak, s nem csekélyebb mértékben lenyűgöző szorgalmamnak, legkiváltképpen azonban önzetlen áldozatkészségemnek, mely arra készítet, hogy fáradságot nem kímélve, véres verítékkal, jobb sorsra érdemes tíz ujjacskámat gyötörve kapjam ki az elfeledett népek maradványait a bolygók sarából-mocskából, s a múlt emlékeket elfedő felejtésködéből!

Éá is, Iggi is szájtátva bámult arra a lenyűgöző jelenségre, aki Kajjám volt. Nem mintha külsőre másképp nézett volna ki Kajjám mint szokott – most is csak egy élénken csillogó szemű, barátságos, őszhajú bácsikának látszott. Na de amit mondott, a belépője, az igazán bámulatos volt!

Habár a Kajjámot hallgató két nő közt alapvető különbséget jelentett az, hogy bár mindkettő rögvést felfigyelt Kajjám mérhetetlen hiúságára, ám Iggi ezenfelül másra is felfigyelt.

—Szóval neked szilárd meggyőződésed hogy az emberek előtt más lények is éltek a Barganon?!

Tegezve kérdezte ezt, mert az előző Kukkolókban is a tegezés volt a szereplők közti alapvető beszédstílus, s azért is, mert Kajjám is tegezve szólította meg őket.

—Igen, szilárd meggyőződésem! Mondhatnám, itt belül érzem! - csapott a mellére Kajjám. — Sőt, itt, mert az érzelmek központja nem a szív, hanem az agy! - azzal a homlokára is csapott egyet. Rögvést utána sziszegett is egy sort. —Amindenségit, legközelebb óvatosabban csapkodok, mert nagyot ütöttem! Túl nagyot! Hiába, nemcsak észbelileg vagyok kiváló, de az izmaim sem akármilyen portékák, hiába, no, testileg is én vagyok a sztár! Úgy ám, én vagyok Kajjám, a sztár! Vagy ti talán más véleményen vagytok?!

—Mi csiszik nem sztárolunk senkit, hacsak nem tekintendő annak a mindenkori királynő. - mondta Éá.

—Bevallom, nekem is mély meggyőződésem hogy a mostani barganiak előtt is éltek itt már értelmes lények, nem is akármilyen tudással rendelkezőek! - válaszolta Iggi, szándékosan nem a sztárságra értelmezve Kajjám kérdését. —És azt hiszem hogy te Kajjám valóban nagyon okos ember vagy, hogy így gondold! Én még eddig senkinek nem mondtam e vélekedésemet, de ha már megkérdezted, hát merem vállalni a nézeteimet, és e tekintetben csatlakozom hozzád! Nem tudom hogy honnan jöttél erre rá, de ami engem illet, egyetértek veled, épp csak azt nem mondom hogy meggyőztél, mert korábban is így gondoltam!

—Aha, szóval úgy gondold valóban, hogy én okos vagyok?! Tényleg, igazán így véled?! - kezdett el csillogni Kajjám szeme. S rögvést így gondolta:

—Hát Mirjan, remélem figyeled e pillanatokat a távolból, remélem kukkolsz alaposan! Mert eddig csak... mondjuk így: hülyéskedésből mondtam hogy éltek itt más lények is, csak azért

mondtam hogy bekerülhessek ide a műsorba, hogy felfigyeljenek rám, de ha már más is így véli, akkor ez biztos igaz is, úgy tűnik beletenyereztem valami valóságosba de jócskán, de hát ez nem is csoda, mert nekem olyan kiváló agyberendezésem van, ami szinte precíziós műszer, s még ha hülyéskedik, akkor is az igazat mondja, mert ráérez az igazságra!

Mindenesetre rögvést kezdte fölöttébb rokonszenvesnek tartani Iggit, hiszen az elismeri az ő okosságát.

5. fejezet: Szellemes ajándék

Szjord szülei azt mondták a fiújuknak, hogy tekintettel a balesetére, pihenjen csak, nem kell iskolába mennie másnap, sőt, legalább egy hétig nem! Elvégre egy emlékezetvesztéssel járó fejsérülés igazán komoly ügy, tulajdonképpen még azt is meg kéne fontolni, hogy beutalják állandó kórházi felügyeletre, vagy valami utógondozó szanatóriumba! És apja is, anyja is biztosra vették, hogy Szjord kapva kap az alkalmon hogy otthon maradhat, mert ha nem volt is rossz tanuló, de nemigen kedvelte sosem az iskolába járást, különösképp nem kedvelte azt az utóbbi napokban! Ám amikor ezt elújságolták fiacskájuknak, legnagyobb döbbenetükre Szjord így felelt:

—Nem. Természetesen holnap is mint mindig, pontosan megjelenek az iskolában!

—Erről szó sem lehet, hiszen beteg vagy! - mondta apja.

—De még mennyire hogy szó lehet róla, ez így lesz, mert így akarom! Elvégre kötelesség is van a világon!

—De hát beteg vagy!

—Ha elhagyom magamat, akkor csak az lehet az eredmény hogy később gyógyulok meg! Úgy tudom ugyanis hogy aki küzd, aki bebeszéli magának hogy egészséges, az előbb is gyógyul meg!

—Neked nagyon súlyos az állapotod!

—Egyáltalán nem. Lehet hogy az agyamban valami megzökkent, de a testemnek úgy különben semmi baja!

—Hogyne lenne bajod, hiszen repedt még a koponyád is! - ellenkezett apja.

—Erős vagyok apa, hagyj békén, megyek a suliba és kész! És ha megtiltod, elszököm! Akár az ablakon is kiugrom, s akkor leszek csak igazán beteg!

—Hagyd rá drágám, még nem egészen önmaga hiszen hallod! Hadd menjen ha akar! - szölt ijedten édesanyja.

—Naná hogy megyek, meg is eszlek titeket ha makacskodtok, mert nekem a tündérlány mellett a helyem! - gondolta a kis szellem.

—De hát mindent elfelejtett, még azt is hogy hol az iskola! - ellenkezett mérgesen apja.

Erre Szjord mondhatta volna hogy az iskola helyére még emlékszik, de hát szellemváltához képest eléggé ravasz volt ökelme, emiatt ezt mondta:

—Először is, épp mert mindent elfelejtettem, emiatt minél sürgősebben meg kell tanuljak újra mindent, ezért sem mulaszthatok! Másodszor, csak akad errefelé valami osztálytársam, akit megkérhetek hogy vezessen el az iskolába és vigyázzon rám, vagy nem?!

—Ez az, milyen remek ötlet, igazad van! - és édesanyja még meg is puszilta. —Épp itt lakik a szomszédban Iloé, nagyon kedves, szeretetre méltó lány, ha megkérem biztos elkísér! Így már én is nyugodtabb leszek! De ígérd meg hogy engedelmeskedel neki!

—Hát, amíg nagyon éhes nem leszek... - kacagott magában a kis szörnyeteg. De csak ennyit szölt:

—Természetesen anyuci! - és gondolatban megveregette a vállát. Lám milyen ügyesen kitalálta, hogy teljesen hivatalosan állandóan a tündér mellett lehessen!

Ezután pedig csak lefeküdt az ágyra, behunyta a szemét, s a szülei békén hagyták hogy pihenjen, mert azt hitték hogy alszik. De nem aludt, hanem a tündért figyelte a falon át. Akivel a szülők, akik átmentek hozzá, meg is beszéltek hogy eljön reggel Szjordért.

Másnap reggel Iloé valóban csengetett, és Szjord már felöltözve várta. Tanszereit nem a gimnazistáknál elterjedt divat szerint hordta, diplomatafűzőjében, hanem előszedte az ágy alól az alsó tagozatos hátitáskát, ami pedig igen gyerekes volt, nagy maciképpel a hátulján, ebbe pakolt mindent, ezt vette a hátára. Igaz, eredetileg rá se fért volna, rövidek voltak már annak a szíjai az ő termetéhez, de ez nem okozott neki gondot, egy kis varázslat segítségével alkalmas méretűre hosszabbította azokat. Ezt azért tette, hogy mindkét keze szabad maradjon. Sokkal kényelmesebb az úgy! Nem zavarta hogy kissé gyerekesen néz így ki, s az sem, hogy fején ott díszelgett a nagy kötés.

—Ó te szegény, remélem nem fáj nagyon! - sápadt el Iloé, amikor megpillantotta őt.

—Nem, sőt, kifejezetten örülök neki! - mosolygott rá Szjord.

—Ugyan miért?!

—Hát mert így te kísérgetsz, s ennek nagyon örülök! Olyan izé... tenyérbemászó szépség vagy... vagy nem is, azt hiszem inkább úgy kell mondani hogy gyomorbamászó szépség?! Bár mintha ez sem lenne a jó szó! A csuda tudja, elfelejtettem látnod hogy miként kell szépeket mondanom a lányoknak! De lehet hogy még soha nem is mondtam ilyesmit! Sőt, ebben biztos is vagyok!

—Eh, nem is vagyok én szép! - rebbent meg Iloé óriási szempillája.

—Egészen biztos lehetsz benne, hogy messze környéken nem akad lány vagy nő, aki jobban tetszene nekem nálad!

—Mások nem így vélekednek. Neked is hallanod kellett nemegyszer, hogy miket mondtak rólam az osztályban.

—Miket mondanak?

—Ej, hát tudnod kell, te magad is mondtál ilyesmiket!

—Milyesmiket? És kinek? Neked talán?

—Nekem nem, de amikor azt hitted hogy nem hallom, hányszor mondogattad hogy valami mutáns vagyok, azért olyan nagy a szemem, és hogy ez már nem szép mert annyira torz!

—Hát az biztos is hogy mutáció, de attól még szép! Akkor még nem volt annyi eszem mint most!

—Tréfálsz. Állítólag mindent elfelejtettél, tehát már megbocsáss de most csak kevésbé eszes lehetsz!

—Ellenkezőleg, akkor tele volt a fejem minden hülyeséggel! Ha akkor olyasmit mondtam hogy te csúnya vagy, akkor kiváltképpen hülye lehettem, ennél jobb bizonyíték nem is kell az akkori hülyeségemre! Kifejezetten hasznomra vált tehát a baleset hogy elfeledtem azt a sok ostobaságot, márpedig aki felejt a butaságból, az csakis okosabb lehet ezáltal, tehát hasznomra vált a baleset mert most okosabb vagyok! Azt máris tudom hogy te nemcsak egyszerűen szép vagy, de... de szó szerint *tündéri szépség* vagy! Igen, Iloé, fogadni mernék az életemre, hogy a valódi tündérek sem lehetnek szebbek nálad! Kérlek ne haragudj ha korábban megbántottalak volna, vedd úgy, hogy én már egészen más ember vagyok mint voltam... sőt, egészen más élőlény! Én többé el sem akarok szakadni tőled! És nem is fogok. Veled leszek mindaddig... mindaddig...

—Meddig?!

—Míg csak a halál el nem választ! - vigyorodott el hirtelen Szjord, de szinte sátánian, hogy Iloé a szép szavak ellenére is megriadt.

—Ez egy elég hirtelen jött leánykérés, nem gondolod?!

—Nem, mert ez nem leánykérés!

—Hát mi?

—Tényközlés.

—Akkor te tényleg nagyon alaposan megüthetted a fejedet! De gyere már, mert elkészünk, s ha már úgy döntöttél hogy jössz a suliba, akkor nincs értelme elkészni!

—Remek, indulhatunk! - azzal Szjord megragadta Iloé kezét, és úgy megszorította, hogy csak alig valamivel kevésbé mint ami már fájdalmat okozott volna. Lám, van annak is értelme, hogy szabad mindkét keze!

Beszálltak a liftbe. Elindultak lefelé.

Szjord is és Iloé is a tizedik emeleten laktak, s nem is mentek le sokat, mindössze a kilencedikig, mert megállt a lift. Megállt, mert nyílt az ajtó, ugyanis valaki más is hívta azt, s ez most beszállt ide. Nagydarab, bőrdzsekis fickó volt, hupikék hajjal, övén fűrészfogas vadászkés. Ez még nem is lett volna nagy baj, mert bár igazán félelmet keltően nézett ki, de hozzájuk sem szólt, nem kötekedett – ellenben dohányzott! Nagy pipa lógott a szájából, s ebből dőlt a füst.

Márpedig a Bargan bolygón nem volt divatban a dohányzás. Nem volt tilos, de annyira nem volt divatos, hogy nem is volt egész Barganon egyetlen dohánygyár sem! Senki nem gyártott ci-

garettát vagy szivart, de még nagyüzemi dohánytermelés sem folyt. Egy-két perverz fickó akadt csak aki a maga termelte undokságát szívta. Ez valószínűleg amiatt alakult így ki, mert a bar-ganiak ősei Tlaxánról származtak ide, s épp azután hogy az akasztányok, akik viszont nagy dohányosok voltak, ott jókora pusztítást végeztek. A dohányzás tehát az itteni emberek szemé-ben az ellenség attributumává vált. Nem is volt népszerű errefelé senki, aki dohányzott.

Ez a vagány is biztos csak azért csinálta, mert fel akart tűnni, megbotránkoztatni akart.

Sikerült is neki. Jobban is mint akarta. Alig öntötte el az első füstfelhő a liftet, Iloé máris kö-högni kezdett, s kétségbeesetten legyezte el a füstöt az orra előtt. De hiába, mert a vagány szí-vott egy mélyet a pipából, s máris kifújta azt, fölöttébb elégedett arccal... s a lift légtére igen kicsi volt.

—Hé, ezt hagyja abba, a lány nem bírja a bűzét! - szólt azonnal Szjord. Őt bezzeg nem zavarta a füst. Hogy is zavarta volna, kizárólag csak a látszat megóvása érdekében lélegzett. Valójában ugyanilyen kiválóan meglelt volna bűvarruha nélkül az óceánfenéken is, vagy úrruha nélkül a világűrben, vagy akár egy izzó lávatóban.

—He?! Nem tetszik a téma, faszikám?! - nézett rá a vagány, majd egy nagy füstfelhőt Szjord arcába fújt. Annak a szeme sem rebtent.

—A tündér a társaságomban nem bírja a füstöt. Oltsd el a pipát! Azonnal!

—És ha nem oltom el, akkor mi lesz?!

—Akkor eloltom én.

—Azt nem hagyom mert az én pipám! És ha nem tetszik amit csinálok, az a te bajod! Szabad országban élünk, jogaim vannak!

—Udvariasság is van. A tündérnek nem tetszik, tehát...

—Ez tündér?! Ez csak egy rusnya bagoly, akkora a pápaszeme! De nini, már kisebb, lám, jót tesz neki a füst, mert összehúzza tőle! - azzal a vagány szívott egyet a pipából, és a füstöt most nyílegyenesen Iloé arcába fújta. A lány összegörnyedt és újra köhögni kezdett. Több sem kel-lett erre Szjordnak!

—Oké apafej, te akartad! - dünnyögte. S már majdnem megette ezt a fickót is, amikor az utol-só pillanatban eszébe jutott, hogy nem leplezheti le magát! Így egyszerűen megragadta a va-gány két karját, s akkora erővel lökte a lift falának, hogy az behorpadt tőle! Majd belerúgott a férfiaságába, de szintén nem kicsit: a vagány egyetlen pillanat alatt elájult, ráadásul hirtelen ömleni kezdett a vér a gatyáján keresztül, mert Szjord rúgásától vékonyka palacsintává lapult minden férfiúi kelléke. Szjord pedig, még mielőtt a vagány leroskadott volna a fal mellé, kikapta a pipát a kezéből, odatartotta a vérpatak alá, s a vékony vérfolyam egykettőre eloltotta a pipa tüzét.

—Én megmondtam hogy ha te nem oltod el, akkor eloltom én! - mosolygott közben.

—De... de... mit tettél... elájulok... - sápítozott Iloé, a vagány maradványaira nézve.

—Most mit vagy úgy oda, csak megvédtelek! Te az én zsákmányom vagy! - morogta Szjord. S mert épp leértek a földszintre, kézenfogta Iloét, s húzni kezdte kifelé.

—De hát te megölted őt!!

—Sajnos nem.

—Sajnos?! Hiszen soha nem szabad gyilkolni!

—Ja, no igen, persze, nem csodálom hogy így gondolod, ebből is látszik hogy tündér vagy!

—Ne gúnyolódj, és különben is...

—Nem gúnyolódom és valóban nem halt meg. Legközelebb biztos meggondolja hogy dohá-nyozzék-e!

—Segíteni kell rajta!

—Te csak ne akarj belekeveredni semmibe! Különben is, mindjárt jön valaki úgyis a liftbe, ész-reveszik és segítenek rajta... bár úgysem érdemli meg!

—De hát hogy tehetted ilyen!

—Megsértett téged.

—Akkor is, hogy voltál képes ilyen kegyetlenségre!

—Megtehettem mert erős vagyok.

—De hát te nem sajnáltad őt?!

—Ő talán sajnált téged?!

—Ennek semmi köze hozzád!

—Én talán nem vagyok tündér. - vonogatta a vállát Szjord. Majd így szólt:

—Unom már a témát, vezess inkább! Merre van az iskola?!

—Arra! - mutatta Iloé. —Szjord, én félek tőled!

—Pedig most még nincs itt annak az ideje... - vigyorgott Szjord, majd ment amerre Iloé mutat-
ta.

—De hát akkor sem érdemelt ilyen kegyetlenséget, Szjord, te nyomorékká tetted őt, pedig nem
is akart verekedni, ő szerintem csak modortalan volt, meg akarta botránkoztatni az embere-
ket...

—Akkor remélem örül most. Sikerült ugyanis a terve. Lett valaki aki megbotránkozott. Tudni-
illik én magam. Nagyon megbotránkoztam! Én ilyen vagyok ha megbotránkozom! - azzal
Szjord ismét megragadta Iloé kezét, mert egy gyalogátkelőhelyhez értek, s nem akarta hogy a
lány megint holmi autók alá keveredjék. Nagyon úgy tűnt mintha nem is Iloé vigyázna őrá,
hanem ő a lányra.

Mindenesetre most semmi jármű nem próbálkozott meg az elütésükkel. Már majdnem odaér-
tek az iskolához azonban, amikor egy egészen hétköznapi dolog történt: Iloé elcsúszott egy po-
csolyában. S rögvést repült is volna egy hatalmasat, csak hogy Szjord nem ember volt hanem
ifrit, tehát szellem, s egy szellem reflexei általában sokkal gyorsabbak mint bárki emberé!
Amint Iloé teste megrándult, s így érezte hogy a lány (azaz tündér) elvesztette az egyensúlyát,
máris feléje fordult, elkapta mindkét karjával, és olyan csontrepesztő erővel ölelte magához,
hogy amaz egyszerűen moccanni sem tudott, még lélegezni is alig. Holott ha Szjord csak a lát-
szat kedvéért lélegzett is, azért egy tündér esete egészen más: bár valamivel tovább bírják leve-
gő nélkül mint az emberek, de csak néhány perccel tovább. Az biztos hogy levegő nélkül ők is
megfulladnak, még hozzá eléggé hamar!

—Így közről még sokkal étvágygerjesztőbb vagy! Igazi cukorfalat, azt hiszem így mondják! -
bókolt neki Szjord, majd kissé felemelte, odébbvitte néhány lépéssel, semmiképp sem nagyobb
erőfeszítéssel mint egy ceruzát, aztán lerakta.

—Hm... köszönöm hogy megóvtál az eleséstől! - rebegte Iloé, és levegő után kapkodott. —Ha-
nem te Szjord igazán bivalyerős vagy, ki sem nézné belőled senki!

—Tudod, eddig titokban tartottam. És most sem akarom mindenáron reklámozni.

—Miért nem?

—Hát mert izé... - és Szjord eltöprengett néhány tizedmásodpercig hogy mit is válaszoljon, ami
tündérfogalmak szerint elfogadható. Végül felderült az arca. —Tudod, csak az a lényeg hogy
én magam erős legyek, és nem az hogy csodáljanak érte! Nem szeretném ha mások szégyen-
keznének a maguk gyengesége miatt! Nem volna szép dolog kellemetlen érzéseket okozni
bennük, te talán nem úgy gondolod?!

—De, bizonyára... - és Iloé meglepődve nézett Szjordra. —Bár azután amit a vagánnyal tettél,
ez igazán meglepő a te szádból!

—Hát tudod ez úgy van hogy én természetesen nem véletlenül akarok erős lenni! Azt akarom
hogy megvédhessem magamat. Vagy mást, ha azt helyesnek tartom. Nem félek tehát attól,
hogy használjam az erőmet. De csak akkor, ha szükséges. Ha nem szükséges, akkor viszont
nem mutogatom, nem produkálom magamat. Engem különben is teljesen hidegen hagy min-
denki véleménye. Bárkié. Még a szüleimé is. Én legfeljebb a te véleményedre adok valamit.

—Ez már tényleg szerelmes vallomásnak hangzik!

—Ugyan kérlek, az ember megdicsérhet egy tál finom ételt is, de attól még nem szeret belé!

—Ez igaz. - értett egyet vele Iloé is, és Szjord vihogott magában, mert tudta hogy a tündér nem
is sejti szavainak szörnyű igazságát.

—Tudod, azért köszönöm hogy megvédtél attól a pipás fickótól! Bevallom, jólesett. Más nem
merte volna megtenni. De kérlek hogy legközelebb azért ne tégy senkit nyomorékká!

—Miért ne?

—Nem szabad senkinek sem bánatot okozni.

—Még a magunk megvédése érdekében sem?

—Persze hogy nem.

—Ez hülyeség, aki így gondolkodik, azt előbb-utóbb megölik! Végülis a világban az erősek maradnak fenn, azok örökítik tovább a tulajdonságaikat... de hát nem is folytatom, mert neked is tudnod kell mindezt, ha máshonnan nem, hát a biológiaórákról, amikor evolúciót tanultál!

—Hogyne, ez természetesen igaz, csak hogy ez mit sem jelent abból a szempontból, hogy amit mondtál, az csakis az értelemmel nem rendelkező lények, mondjuk az állatok közt lehet áthághatatlan törvény!

—Miért?

—Mert az ember azért ember, hogy uralkodni tudjon a genetikai késztetésein! De még ez sem minden, mert régi meggyőződése az, hogy az ember célja a világban nem egyedül az kell legyen hogy fennmaradjon, hogy túléljen és hogy szaporodjék.

—Hát akkor ugyan mi?! - kérdezte meglepődve Szjord. Fura ez a tündér! Neki amikor még nagyon picike szellem volt, szellemapja épp azt igyekezett az eszébe vésni számtalanszor, hogy az élet célja az élet maga, a legfőbb cél tehát az életben maradás, azután pedig a szaporodás. S most a tündér szó szerint ugyanazokat a szavakat használja mint a szellemapuka, csak hogy tagadja ezt az egészen nyilvánvaló, evidens tény!

—Az ember célja a világban semmi esetre sem lehet más, mint az hogy boldog legyen! Ez fontosabb még az életnél is!

—Na ne örülj meg nekem Iloé, ez eszement hülyeség, önmagadnak mondasz ellent, mert ami nem él, az boldog sem lehet, az élet tehát magasabbrendű érték mint a boldogság!

—Biztos hogy nem! Figyelj csak! Hallottál már olyanról hogy valaki öngyilkos lett?!

—Persze. Mind csupa örült.

—Nem! Öngyilkos lehet az is, akit kibírhatatlan fájdalmak kínoznak. Az ilyen személy még élhetne, de nem akar tovább élni így, mert annyira boldogtalan a szenvedése miatt. Aztán akit például nagyon hosszú időre börtönbe zárnak, az is úgy gondolhatja hogy neki nem élet így az élete, nem érdemes tovább élnie, és emiatt is eldobhatja az életét. Ezek természetesen mind szörnyű esetek, de mégis mind azt mutatják, hogy bár az élet természetesen rendkívüli értékkel bír, de akadhatnak nála nagyobb értékek! És az egyik ilyen kétségkívül a boldogság! A hegymászó például akkor boldog, ha felér a csúcsra. Azért hogy azt érezhesse, mérhetetlen veszélyeket is vállal, amik pedig okvetlenül azzal járnak, hogy adott esetben elvesztheti az életét! És erre különben már a mesék is rájöttek. Olvastam egyszer egy mesét még kiskoromban. Arról szólt, hogy valahol lent a város csatornahálózatában született egy iszonyú szörnyeteg. Neve sem volt, mert magányosan élt, tehát nem volt szüksége névre. Rút volt, hatalmas agyarakkal, mérges nyál csöpögött belőle, csápjai voltak... és ez egyszer meglátott egy gyönyörű színésznőt! Belészeretett. Neki ettől kezdve az lett a boldogság, ha e nőt láthatta. Természetesen nem mutatkozott előtte igaz valójában, mert tudta hogy akkor a nő azonnal sikoltozva menekülne. De este amikor nem láthatta, beszélt hozzá, társalogtak. A szörnyeteg egyre nagyobb kockázatokat vállalt, csak hogy láthassa a szerelmét, pedig ez neki tényleg veszélyes volt, mert bár ő nagyon erős volt, de tudta hogy ha az emberek észreveszik, azonnal megölik, mert azok sokan vannak, és erősek a fegyvereik is. De megtette, mert élni se tudott már a színésznő, tehát az ő boldogsága nélkül. És akkor egyszer valami terroristák elrabolták a nőt, ezt a szörnyeteg abból tudta meg hogy a hír bekerült az újságokba, s egy ilyen újságdarabbal törölte ki valaki a fenevét, s a kakis papírt bedobta a csatornába. S akkor a szörny felkerekedett, elment a csatornahálózaton át abba az épületbe ahol a terroristák a túszoikat rabulejtették, és megjelent ott, és minden terroristát megölt, bár közben ő is halálos lövést kapott. De a színésznő életben maradt. És az eleinte maga is félt, sikoltozott amikor meglátta a szörnyet, fel is kapta az egyik terrorista fegyverét és majdnem meglőtte ő is a szörnyet, de akkor az megszólalt, és ekkor felismerte az ő titokzatos, láthatatlan szerelmesének a hangját. És akkor a szörny lerogyott, mert már közelgett a halála, és sírt, és akkor a színésznő megcsókolta, és akkor a szörny azt mondta hogy nem bán semmit ami történt, mert ő most ettől a csóktól elérte az igaz boldogságot, ezért meghalni is érdemes volt!

—Szegény szörnyeteg megörült. - morogta Szjord, és kezdte kissé kényelmetlenül érezni magát. A mese valahogy nagyon emlékeztetett rá! Hiszen ő is úgy gondolta, hogy képtelen volna

elszakadni Iloétól. Igaz, ő meg akarja enni majd valamikor... de akkor is! És apja szerint veszélyes dolog az emberek közé jönni, mert az emberek általában a semminél is jelentéktlenebb ellenfelek, de *néha* belebotolhat a szellem itt köztük egy-egy varázslóba, és az veszélyes dolog ám... ő tehát most javában kockázatot vállal a tündér kedvéért, mint Iloé meséjében a szörnyeteg! Neki sincs tulajdonképpen neve, mint a szörnynek! És ő maga épp hogy nem más mint egy szörnyeteg, a tündér számára! Rég tudta hogy a tündérek valahányan csak vannak, mindennél jobban iszonyodnak a szellemektől.

Azt mindenesetre elhatározta, hogy ő nem szándékszik meghalni, mint a mese szörnyetege. —Arról van szó Szjord - mondta a tündér - hogy a szörny rájött hogy sokkal jobban is élhetne mint ahogy eddig élt, tudniillik a színésznő mellett, s ezért mindenre hajlandó volt, még a majdnem biztos halál vállalására is! Nem akart lemondani a boldogságról! Nagyon megkönyyezttem ezt a mesét! Na és hát ezt azért mondtam el neked, mert szerintem így csak az érezhet, aki értelmes lény. Az emberek azok, tehát vágyhatnak valamire ami több mint a pusztalét! Ezt a plusz valamit nevezzük egyszerűen úgy, hogy boldogság! Na már most a filozófusok sokat vitatkoznak róla hogy mi a boldogság, de az egészen biztos, hogy a boldogság a boldogtalanság ellentéte. Látszatra ezzel nem mondtam sokat, holott e megállapításnak nagy jelentősége van!

—Miért?

—Azért, mert ez azt jelenti, hogy kizárólag akkor érheti el az emberi társadalom a boldogságot, ha megszüntet minden okot, ami boldogtalanságra vezet! Ez annyira evidens, mint egy matematikai axióma! Azt nem tudom hogy azután boldogok leszünk-e, de hogy amíg ez meg nem történik addig nem leszünk boldogok, az biztos!

—Ezzel én is egyetértek.

—Remek! Akkor azt is beláthatod, hogy nem szabad egymásnak szenvedést okozni, mert aki szenved, az boldogtalan! Tehát az emberek akkor teszik jól, ha teljesen elvetik az erőszakot! Hát nem logikus?!

—Nem. Súlyos logikai bakugrás van a fejtegetésedben! Ugyanis hogy magammal példálózdam, tegyük fel hogy én is az emberi társadalom része vagyok, s így az sem szabad hogy valaki nekem okozzon szenvedést, ha tehát valaki erre törekszik, akkor én teljes joggal törekszem ennek megakadályozására, még akkor is, ha jobb híján ezt a másik megölésével érem el!

—Hát igen, neked természetesen tökéletesen igazad van ha csak kettőtök interakciójára korlátozod a probléma szemügyre vételét! Ha csak ketten vagytok, te és a támadó, akkor nem lehet belekötni az eszmefuttatásodba! De ha az egész közösséget nézed, akkor már nincs igazad, mert akkor neked példát kell mutatnod mások számára!

—Minek mutassak példát, ha az rossz példa?!

—Mert nem rossz! Azt mutathatod meg ugyanis, hogy te lemondasz az erőszakról, tehát jó vagy, vagyis létezik a világban legalább egyetlen igazán jó lény, tudniillik te magad, vagyis a világban lehetséges jónak lenni! Ha te lehetsz jó, más is lehet jó. Ha más is lehet az, akkor mindenki lehetne jó. Ha mindenki jó, akkor pedig bekövetkezhet az igazi boldogság! Méghozzá itt, a mi életünkben, nem a túlvilágon, amiben nem igazán hiszek!

—Te nem igazán hiszel benne, én meg igazán nem hiszek benne! - vigyorgott Szjord. —Tényleg aranyos kis cukorfalat vagy tündibündi, de nem győztél meg! Lehet ugyan hogy akad valami, amit valamikor fontosabbnak tartok majd az életemnél, logikailag ez, belátom, elképzelhető. Csakhogy annak megszerzése az én egyéni boldogságomat fogja okozni és szolgálni, nem másokét, aminthogy mások egyéni boldogság-célja is csak őket boldogíthatja, nem engem! Hogy konkrét példával éljek, tegyük fel engem az boldogít hogy megeszlek téged, ha ezt megteszem, attól biztos hogy nem lesznek boldogabbak a te szüleid! És én sem attól leszek boldogabb, hogy valaki más felmászik a legmagasabb hegyre ami akad a Barganon! Attól csak ő lesz boldogabb!

—Iszonyú amit beszélsz Szjord... ráadásul kétszeresen sincs igazad!

—Miért?

—A szüleimet nem nagyon érdekelné hogy ha megeszel... már ha ragaszkodol ehhez a perverz példához! Csodálom, miként tud ilyesmit kigondolni az agyad, tulajdonképpen illene meg-

sértődnöm, de nem teszem mert ez biztos a fejedet ért ütés következménye! Mindenesetre a szüleim *igenis* lehet hogy boldogabbak lennének! Régóta sajnálkoznak ugyanis rajtam, ők is torznak tartanak. Állandóan visznek orvosokhoz is emiatt, meg amiatt is mert valami nem lehet rendben a fájdalomérzékeléssel sem, nem fáj nekem a tűzforró víz sem, de a jeges vizet sem érzem nagyon hidegnek... szóval, egy rakás aggodalmuk megszűnne, ha én eltűnnék hirtelen! Na de ezt csak azért mondtam hogy ezt a részletkérdést tisztázzuk. Mert a lényeg nem ez. A lényeg ugyanis az, hogy természetesen létezhet egyéni boldogság ahogy mondtad, és az valóban más és más mindenkinél. Csakhogy az sokkal alacsonyabbrendű mint az amiről én beszéltem, s amit az egyén kizárólag a közösségen keresztül érhet el!

—Olyan nincs.

—Hát ezt már csak ne merészed kijelenteni ilyen magabiztosan! Mondd Szjord, féltél már valaha?! Van valami amitől esetleg félsz most is?!

—Ugyan mi bántalom érhetne?

—Mit tudom én, hirtelen rádzuhan egy repülőgép! Akármilyen! Lehet hogy ennek kicsi az esélye, de ha jól belegondolsz, csak kell legyen valami, ami nyugtalanít téged!

—Jó, fogjuk rá hogy van ilyen! - ingatta Szjord a fejét. Mert repülőgépektől még akkor sem félt ha biztos rá akarnának zuhanni, de hát valóban nyugtalankodott kissé, mert nem tudhatja hogy akármelyik szembejövő ember is nem varázsló-e! Ő még nem találkozott olyannal, de ha az ő nagy, erős apja is fél a varázslóktól, sőt a máridok is...

—Igen, természetesen létezik olyasmi, amitől én is félek! De valóban elenyésző az esélye annak, hogy az bekövetkezik.

—Az már mindegy. Aki fél, az nyugtalan, és nem boldog! Márpedig a legtöbb veszélyt ránk a többi ember jelentheti. Igazi boldogság tehát kizárólag ott nyílhat a számunkra, ahol senkitől nem kell félnünk! Ez meg kizárólag akkor következhet el, ha mindenki megfogadja, hogy soha, semmi körülmények között sem alkalmaz a másikkal szemben erőszakot!

—Elsőként. - tette hozzá Szjord.

—Másodikként és sokadikként sem. Amint ugyanis elfogadnánk hogy jogunk van erőszakra erőszakkal válaszolni, azonnal felmerül annak a kérdése, hogy mit tekintünk a másik részéről erőszaknak, mi az olyan fokú erőszak ami indokolja a részünkről való erőszakot, mekkora mértékű erőszakkal van jogunk élni bizonyos körülmények közepette, vége-hossza nem volna tehát az újabb és újabb efféle kérdéseknek, úgy belemerülnék ebbe az értelmetlen filozófiai ingoványba mint a valódiba az eltévedt lápi utazó, és óriási a veszélye annak hogy valamit eltévesztünk! Sőt, annak is hogy a másik ember tettét erőszaknak nézzük tévedésből, pedig az nem is erőszak, csupán félreértés! Tehát a leghelyesebb úgy dönteni, hogy egyszerűsmindenkorra lemondunk minden erőszakról!

—Tipikus tündérgondolkodás! - morogta Szjord.

—Hagyd már ezt a tündérezést, ne gúnyolódj!

—Miből gondolod hogy gúnyolódom?

—De hát nyilvánvaló hogy nem vagyok tündér, tehát...

—Miből véled ezt bizonyosra?

—De hát ember vagyok! Nem üthetted meg annyira a fejedet Szjord, hogy épp engem nézz tündérnek!

—Ki mást, magamat talán?!

—Nem, de hát...

—Iloé, szerinted a tündérek, azok akikről a mesék szólnak, jó lények?

—Általában azok! Nem sok mese van amiben ne jóknak lennének lefestve! Bár akad néhány mese gonosz tündérekről is azért.

—Azok már újabban írt modern mesék. Különbben is, a gonosz tündéreknak külön nevük van: az, hogy boszorkány!

—Azok csúnyák.

—Nem, szerintem amikor gonosz tündérről írnak, akkor kéne ehelyett úgy nevezni a szereplőt, hogy szép boszorkány! Szóval, a tündér, az definíciószerűen jó. Ha pedig így van akkor hadd

kérdezzek meg: el tudsz-e képzelni nagyobb jóságot annál, mint aki úgy gondolkodik mint te?!

Iloé elgondolkozott.

—Hát... nem is tudom... egyelőre nem, de...

—Semmi „de”! Ennél nagyobb jóság nincs, hiszen ez már öngyilkos jóság! Vagyis ami a gondolkodásodat illeti, te tündér vagy! Tündér, tündér, hihhi, tündibündi! - és megcsiklandozta Iloé orrát. Majd így szólt:

—Ezt nem gúnynak szántam. Csak örülök hogy bebizonyíthattam neked valamit.

Iloé nem felelt semmit, mert épp beértek a gimnáziumba. Beléptek az osztályterembe. Mint kiderült, Iloé helye az egyik utolsó padban volt.

—Ilyen hátul ülsz? - csodálkozott Szjord.

—Én innen is jól látok mindent.

—Hé Szjord, mi az, pelenkát hordasz a fejedre?! - vigyorgott Szjord kötésére az egyik fiú.

A szellem már arra gondolt hogy csinál ezzel a gyerekekkel is valamit, de leintette magát. Nincs értelme felkelteni Iloé gyanúját. Az helyes, ha rádöbben a tündért saját tündérvoltára, mert minél előbb jön rá erre annál előbb érik meg, annál előbb lesz fogyasztható, de arra csak ne jöjjön rá hogy ő egy szellem! S ezért csak ezt válaszolta:

—Csupán azért kötöttem be a fülemet, hogy ne zavarjon annyira az ugatás, ami a szádból jön elő! - azzal megkérdezte Iloét, hogy melyik az ő helye.

—A tied ott van a legelső padban, balra! - mutatta a lány.

—De én itt akarok ülni. Itt, melletted!

—Itt más ül. Ő. Az ő neve Mjoréh. - mutatott a fiúra a tündér.

—Én akkor is itt akarok ülni. Kérlek add át a helyedet! - szólt a fiúhoz Szjord.

—Mi az Szjord, dadára lett szükséged? - vigyorgott rá Mjoréh.

—Kérlek ne ellenkezz - szólt Mjoréhhez Iloé gyorsan - Szjord most kissé ideges amióta beverte a fejét, és nagyon erős is!

—Teszek rá, nem érdekel, ez az én helyem már évek óta, és nincs is más hely ahová elülhetnék, legfeljebb Szjord helye, de nem ettem meszet hogy a tanárok orra elé telepedjek! Akkor nem tudnék puskázni sem!

—Hát jó, ha így gondolod... - vont vállat Szjord, és elindult a saját helye felé, az első pad irányába.

Három lépést sem tett meg, amikor mögötte hangos kiáltás harsant fel, s amikor mindenki odanézett, azt látták, hogy Mjoréh kiesett a padból, halálsápadtan, a padlón fekszik, két keze a melle előtt, ujjai begörbítve mint a pók lábai, mintha a szívét akarná megmarkolni - a szívét, ami megállt. Mjoréh szeme ugyanis bár nyitva volt, de máris megüvegesedett. Meghalt.

Óriási lett a felzúdulás! Azonnal szaladtak az iskolaorvosért, de már az sem tudott segíteni rajta. Természetesen kijöttek a rendőrök is, de hát rengeteg tanú akadt rá hogy nem volt ez erőszakos haláleset! Az orvos is azt mondta hogy egyszerűen csak megállt Mjoréh szíve. Hirtelen szívbénulás. Szokatlan ilyen fiatalon, de néha előfordul!

Minden diák szörnyülködött, egyedül Szjord vonogatta a vállát.

—Legalább nem kell már puskáznia... - azzal betelepedett Iloé mellé a leghátsó padba. A tündér gyanakodva nézett rá.

—Érzéketlen tuskó vagy, Szjord!

—Most hazudozzak hogy nagyon sajnálom, amikor kifejezetten örülök a történeteknek?! A hazugság talán nem bűn a te elveid szerint?!

—Persze hogy az, de vannak esetek, amikor az örömünket nem illik kimutatni! Ha nem szólsz semmit, az még nem hazugság!

—Majd máskor igyekszem ezt észben tartani.

—Az jó lesz! Különben is... *ugye nem te voltál?!*

—Mi?

—Hát izé... olyan hirtelen jött... és épp akkor, amikor ide akartál ülni...

—Biztos hogy én vertem be a fejemet és nem te?! - kérdezte aggódva Szjord, és közelebb hajolt a tündérhez. De magában megállapította, hogy jó lesz nagyon óvatosnak lenni! Lehet hogy cél-

szerűbb lett volna megvárnia Mjoréh elintézésével valamelyik szünetet. A tündér nem buta, és nagyon gyanakvó!

Mindenesetre sokáig nem élvezhette a hátsó pad örömét, mert a rendkívüli halálesetre való tekintettel az igazgató egynapos tanítási szünetet rendelt el.

Hazafelé menet több kis forgalmú mellékutcán is át kellett haladniuk. Alig fordultak be az egyikbe, a közeli park bokraiból előugrott négy erős fiú, akik semmivel sem néztek ki jobban mint a liftben füstölő vagány, s az egyik máris ezt kérdezte Szjordtól:

—Na, öcsi, elhoztad a pénzt?!

—Milyen pénzt? - kérdezte vissza Szjord. Ő természetesen nem tudta hogy ezek miként zsarolták az igazi Szjordot, mielőtt még átvette volna annak helyét és szerepét. Ellenben meg kell mondjuk, hogy bár úgy sejtette hogy ezen fickók felbukkanásának megint erőszak és verekedés lesz a vége, de emiatt egyáltalán nem haragudott rájuk. Sőt! Amennyire az egyáltalán kitélik egy szellemtől, heves szeretetet érzett mind a négy iránt! Ennek oka pedig az volt, hogy amint ezek felbukkantak, máris elsápadt Iloé, és önkéntelenül is közelebb húzódott hozzá. Majdhogynem szorosan hozzásimult. És Szjord maga sem tudta hogy miként is lehet ez, de tagadhatatlanul olyan jólesett ez neki, mint eddig még talán semmi! Annyit világosan megértett hogy a tündér fél, és az lehet hogy nem szereti ha valaki erőszakot alkalmaz, de azt sem szeretné ha ezek a rosszképű alakok vele szemben alkalmaznának erőszakot! Na hát nem is fog-nak, az biztos, erre ő Szjord a garancia! És még csak nem is azért, mert nem hagyja hogy a zsákmányának baja essék. Mert most jött rá Szjord e pillanatban, hogy ő akkor sem engedné Iloét bántani, ha egészen biztos lehetne benne, hogy nem megy tönkre az eseményekbe a tündér. Nem hagyná, mert ő, a gyöngye kis szellem most nagyon élvezte hogy eljátszhatja a nagy, erős védelmező szerepét! Hiszen ez kiváló szórakozás!

—Milyen pénzt, milyen pénzt, hát hülyének nézel minket, mi?! - lépett közelebb hozzá a bandavezér. —Arról a pénzről beszélek amit ha nem adsz ide, akkor kicsipkézem a szádat!

—Tényleg nem tudom hogy miről beszélsz, de jobban teszed ha nem állsz az utunkba, mert a tündér nem szeret erőszakot látni! Nem szeretnék szomorúságot okozni neki, tudod, szóval légy jó fiú és húzz el az alvégen!

—Mit beszélsz?! Még te fenyegetsz engem, te pelenkafejű?!

—Ismételten figyelmeztetlek a jómodorra! Állj el az utamból, mert ha nem, akkor kénytelen leszek a viselkedésemmel megbotránkoztatni a tündért!

—Szjord, nehogy megöld őket! - nézett rá rémülten Iloé. És nem kételkedett Szjord szavaiban. Elvégre korábban látta a liftben, hogy mi lett a vagánnyal!

—Még hogy ez tündér?! Ez a tányérszemű?! Na jól van faszikám, tudod mit, visszük a csajodat, és ma egész nap minket fog boldogítani, amíg el nem hozod a pénzt! Ha vissza akarod kapni, lopj az öregedtől vagy ahonnan akarsz! És ne sokat késlekedj, mert addig nem élvezheted! - és megragadta Iloé kezét. —Végülis jó szopós szája van, tehát...

Ebben a pillanatban Szjord is megragadta az ő kezét, a csuklója környékén. És ettől rögvést elengedte Iloét, mert bár Szjord mindössze két ujjával fogta meg őt, de nemcsak hozzáprézelte a satuszorításával az izmokat a csonthoz, de már a csontok is hangosan recsegttek, ugyanis ripityára tört ott valamennyi! A huligán térdre rogyott és üvöltött.

—Öljétek meg! Basszátok szájba a kurva életbe! Eltörte a karomat! - bömbölte.

A másik három azonban tétován állt egyhelyben, azon gondolkodtak hogy elfussanak-e. Nem értették a dolgot.

—Miért engem akartok szájba baszni, hát olyan szép vagyok?! - vigyorgott Szjord. —Basszátok szájba inkább egymást!

S erre Iloé hirtelen akkora szemeket meresztett, hogy az már valóban csaknem tányérnyi volt: ugyanis hihetetlen dolog kezdődött Szjord szavaira! Mert Szjord elengedte a bandavezért, de az ahelyett hogy menekülni kezdett volna, elkezdte lerángatni magáról a nadrágot, ahogy csak arra képes volt a törött kezével, ugyanezt tette a másik három is, majd amikor már ott álltak mind a négyen pucéran, akkor lefeküdtek a földre, ketten a hátukra, egymással párhuzamosan, majd lefeküdt a másik két huligán is, de ők már hasukra, az első kettőre merő-

legesen, eképp ők négyen egy négyzet négy oldalát alkották, úgy, hogy mindegyiküknek a hím-tagja benne volt egyik társának a szájában, s ő maga is egy hím vesszőt érezhetett a szájában, azt szopogatta. Hangosan nyögdecselekedtek az élvezettől, csak a bandavezér fintorgott, mert törött karja néha megsajdult.

—Ez... ez... ez micsoda... - hüledezett a tündér.

—Azt hiszem rendőrségi nyelven ezt hívják közszemérembsértésnek! - vigyorgott Szjard.

—De hát... miért teszik...

—Talán őket kéne erről megkérdezni, de szerintem csak ellenállhatatlan vágyuk támadt rá. Na gyere menjünk, most már nem hiszem hogy utunkat állnák!

—De hát mi lesz velük?!

—Hamarosan jön erre valaki, észreveszik őket, hívják a zsarukat és azok bekasztlizzák a jómadarakat. - és Szjard megindult, maga után húzva a tündért. És Iloé nem tehetett mást, muszáj volt kövesse Szjardot, mert teljes képtelenség volt ellenállni az erejének.

Iloé tehát ment, hallgatott egy darabig, majd megkérdezte:

—Halljuk, hogy csináltad ezt!

—Én-e?!

—Ne tagadd le! Túl sok lenne a véletlenből, tudod! Hiszen magad mondtad hogy izé... na jó, ki mondom, hogy basszák szájba egymást, s erre ezek azonnal meg is teszik!

—Talán jól tudok hipnotizálni. Lehet hogy a fejbeverésem következménye. Pozitív mellékhatás vagy ilyesmi.

—Aha, és Mjoréh esete az iskolában?! Hogy épp akkor hal meg amikor mellém akarsz ülni?!

—Hát bevallom, átfutott az agyamon a gondolat hogy bárcsak megdöglene, lehet hogy emiatt történt! Na és akkor mi van, senki nem vonhat felelősségre csak mert gondolkodom valamit! Hiszen az emberek hányszor még kiáltoznak is egymásra olyasmit, hogy „dögölj meg”!

—De Szjard, figyelj csak, hiszen ha ez így van akkor neked óriási a hatalmad!

—Lehet hogy mégis véletlen.

—De nem, de nem! Hiszen a gondolatod akkor ölni is tud! Most már tényleg félek tőled! Hanem figyelj csak, nem gondoltál még arra, hogy ezt a roppant hatalmat jóra is használhatnád?!

—Most is azt tettem. Megvédtem magunkat. Főleg téged.

—Igen, és köszönöm is hogy ezt tetted! Látod, most még csak nem is voltál olyan durva mint a liftben, bár az már itt is felesleges volt hogy eltörted annak a fickónak a karját. Na de gondold csak bele, a jóság nem csak annyiból áll hogy magunkat megvédjük! Te magad is tehetnél csak úgy magadtól jót sokaknak! Hej ha nekem is akkora hatalmam volna mint neked, ó, magasságos egek, mennyi sok jót tehetnék úgy! Irigyellek téged Szjard! Ha biztos lehetnék benne hogy velem is ez történik, azonnal fejbeveretném magamat! És azután csak járnám a világot, és mindenütt csak szüntelenül jót cselekednék! Te nem érzel erre kedvet?!

—Én azt sem tudom hogy mi az a „jó”. - dűnnyögte kis gondolkodás után Szjard.

—Hogyhogy?! - döbbszent meg Iloé.

—Azt tudom hogy nekem mi a jó, még azt is hogy neked mi a jó, de attól tartok hogy te valami elvont jóságeszméről beszélsz, ami meglehetősen idegen nekem.

—Jó az, aki nem okoz kárt másoknak.

—Aha, erről beszéltél az iskolába jövet! Olyan hülyeségről már meg ne haragudj, hogy nem védjük meg magunkat!

—Erőszakkal nem. De én még többet mondok! Mert az én szemem előtt egy még ennél is magasabbrendű jóságeszme lebeg: az, hogy ne csak ne okozzunk kárt senkinek, még annak sem aki nekünk kárt okoz, de még tőlünk telhetőleg segítsük is azt, persze nem a károkozásban!

—Azt aki árt nekünk?

—Nem kimondottan csak azt, sőt talán nem is elsősorban azt, de azt is!

—Na hát ez már aztán a hülyeség teteje, Iloé! Hiszen te tündérből vagy mint egy igazi tündér! - és Szjard arra gondolt, hogy azt ő is tudta mint minden szellem, hogy a tündérek nem akarnak megölni egyetlen szellemet sem, még önvédelmi célból sem, de azt soha egyetlen szellem sem mesélte, hogy a tündérek segítették volna bármiben is a szellemeket.

—És ezt a fura filozófiát te magad ötölted ki? - kérdezte.

—Azt hiszem igen. Bár nem nagyon emlékszem rá hogy miként történt ez velem, mert amennyire vissza tudok emlékezni a gyermekkoromra, úgy tűnik mintha mindig így gondolkodtam volna! Valahogy természetes a számomra hogy ennek így kell lenni, vagy inkább így kéne hogy legyen, és őszintén szólva nagyon nehéz megértenem a többi embert, mert igazán újra meg újra megdöbbenek azon hogy mások nem így gondolják! Fel nem tudom fogni, hogy ilyen alapvető igazságokat miért nem képes mindenki belátni!

—Aha. Genetikailag vagy kondicionálva az önzetlenségre és szelídségre. - mormogta Szjord.

—Valószínűleg így van. - bólintott Iloé.

—Na de azt hiszem most mégis nagyoztál! Mert az még hagyján hogy nem akarod megölni az ellenségedet - bár nekem meg ez furcsa, már ez is! - de azt nem hiszem el, hogy segítenéd is!

—Természetesen nem abban segíteném hogy ártasson nekem, de egyéb dolgaiban!

—Például abban hogy jól éljen.

—Például abban is. De leginkább abban, hogy megjavuljon.

—De aki gonosz, az nem akar megjavulni!

—Kizárt, hogy ne akarna. Legfeljebb nem jut ez az eszébe, de ha eszébe jut, akkor akar is. Hiszen ki ne akarna jó lenni!

—Például én. - tűnődött el Szjord.

—Ugyan már ne tréfálg, ez butaság, hiszen minél jobb valaki, annál boldogabb!

—Nem éppen! Ha elfogadnám hogy ezentúl olyan jó leszek mint te, akkor például most nem okozhattam volna kényelmetlenséget ennek a négy huligánnak! És akkor nagyonis boldogtalan lettem volna, mert el tudom képzelni, milyen kényelmetlenül éreztem volna magamat, ha hagyom hogy laposra verjenek! Pláne ha azt hagyom hogy téged megerőszakoljanak!

—Ellenben közben jó érzéssel töltött volna el téged a tudat, hogy te jobb vagy mint ők! S látva hogy te milyen jó vagy, ezen elgondolkoznak talán e huligánok is, s később egyikük vagy másikkuk esetleg megbánja a vétkét, felkeres téged, bocsánatot kér, és ő is olyan lesz mint te, és akkor máris ketten vagytok, lesz egy jó barátod, nem leszel egyedül, és ez nagyszerű érzés, hát még az a tudat hogy te megjavítottál valakit, aki korábban gonosz volt!

—Ennek a beszélgetésnek semmi értelme Iloé, mert még azt sem hiszem el, hogy te magad komolyan gondold!

—Igenis úgy gondolom!

—Igenis nem! Vegyünk csak egy példát! Tegyük fel, hogy én mondjuk nem is én vagyok hanem valami űrszörnyeteg. Tudod, valami olyasmi mint a fantasztikus filmekben, és meg akarlak enni...

—De miért tegyünk fel olyasmit, ami nincs?

—Hogy kiélezzük a példát a végletekig. Szóval tegyük fel ezt, de tegyük fel azt is, hogy te nem vagy védtelen velem szemben, hanem rendelkezésedre áll valami szuperfegyver, amivel megölhetnél. Ha nem ölsz meg vele, akkor egészen biztos hogy véged, mert becsemegézlek. Halljuk, mit teszel akkor?!

—Igyekeznék attól a fegyvertől a lehető leggyorsabban megszabadulni.

—Micsoda?!

—Na de hát nyilvánvaló hogy ezt kell tegyem!

—Miért?!

—Mert egyrészt felesleges, hiszen úgysem használnám, mert én nem válok gyilkossá! Másrészt ha mégis nálam marad, akkor hátha egy gyenge pillanatomban mégis használnám, vagy elsülhet tévedésből is, és én nem akarok esélyt adni rá, hogy véletlenül váljak gyilkossá, vagy egy gyenge pillanatomban!

—Szóval odaadnád azt a fegyvert valaki másnak?! Elképesztő!

—Nem másnak, mert ha másnak adok fegyvert, akkor bűnrészessé válok azokban a gyilkosságokban, amiket az a másik ember követ el a tőlem kapott fegyverrel. Inkább megsemmisíteném azt a fegyvert.

—Akkor is amikor látod hogy javában jön feléd a szörnyeteg csattogó agyarakkal?!

—Hát, akkor valószínűleg már nem. Nem volna időm a megsemmisítésre, tudod! Inkább akkor azt mondanám neki, hogy „nézd kedves szörnyeteg, látod itt van ez a fegyver a kezemben, ezzel megölhetnélek, de én ezt nem akarom tenni! Nézd csak, mindketten értelmes lények vagyunk, beszéljük meg a dolgot! Minek akarod te az én halálomat amikor én nem akarom a tiedet?! Legyünk inkább barátok, biztos egy egész rakás dologban tudunk egymásnak segíteni, ketten együtt többre megyünk mint külön-külön! Na nézd csak, tudom hogy az olyan szörnyetegfélék mint te is, nehezen bíznak meg a másik jóindulatában, bebizonyítom hogy nem akarok rosszat neked! Tessék, fogd, odaadom neked a fegyvert, tessék, a tied, látod, én valóban nem akarok rosszat neked! Most pedig gyere ide, pusztítsuk meg egymást, és legyünk jó barátok”! Igen, Szjord, valami ilyesmit mondanék neki. Már persze ha meg bírnék egyáltalán szólni a nagy ijedelemtől, ami nem biztos. De ha szóhoz jutok, ugyan mi mást is mondhatnék?!
—És erre ő megkajál téged!

—Hát az bizony nem kizárható, de legalább nyugodt szívvel halok meg, mert én megpróbáltam!

—Elképesztő! - mormogta Szjord. És arra gondolt: igaza volt, valóban nagyon érdekes dolog egy tündérrel elbeszélgetni! Ami azt illeti, valószínűleg ő az összes szellemek közt az, aki a legtöbbet beszélgetett valaha is tündérekkel! És abban igaza lehet a szellemeknek, hogy a tündérek nagyon furán gondolkodnak. Lehet hogy valóban örült mind. De az biztos hogy nem gyávák! Ebben nincs igaza se apjának, se más szellemnek. Ő soha nem lenne képes rá, hogy odaadja az ellenségnek az egyetlen fegyverét, és szembenézzen a majdnem biztos halállal, annak halovány reményéért, hogy a másik *talán* a barátja lesz ahelyett hogy felfalná! Aki ezt megteszi, az nemcsak nem gyáva, de annyira bátor, hogy ebbe belegondolva Szjord szégyenkezni kezdett. Mert őbenne milliárdodannyi bátorság sincs, mint ebben a kis Iloé tündérben!

Szjord most jött rá, hogy a szelidség egyáltalán nem azonos a gyávasággal. Olyan kényelmetlen érzés fogta el, hogy a tündérek lehet hogy mérhetetlenül bátrabbak, mint a rájuk vadászó szellemek! Egyetlen tündér is bátrabb, mint az összes szellem együtt! Annak ellenére bátrabbak, hogy állandóan csak menekülnek!

Na de majd meglátjuk, hogy csak a szája jár-e Iloénak, vagy valóban így is viselkedik majd, ha odajut hogy tényleg meg akarja őt enni ő, Szjord...!

—Figyelj, Szjord, nem akarsz a barátom lenni?

—Mivel járna az?

—Jaj, hogy is kérdezhetsz ilyet! A barát, az az ellenség ellentéte!

—Jól van! - vonogatta a vállát Szjord.

—Tudod, nekem nem sok barátom van. Idegenkednek a nagy szememtől.

—Én nem.

—Tudom, azért kérdeztem. Na de ha a barátom vagy, akkor remélem megteszel nekem mindent, amit egy barát a barátnak meg szokott tenni!

—Például?

—Például igyekszel nekem örömet okozni! Márpedig tudd meg, hogy engem leginkább az boldogít, ha másokat boldognak látok! Nézd Szjord, nehéz elhinnem hogy valaki egy fejbeveréstől nem megőrül, hanem csodálatos parafenomén lesz, hipnotizőr vagy nem tudom mi, plusz még olyan erős mint egy atommedve, de a tények előtt nem hunyhatom be a szememet! Pláne nem egy ekkora szemet! Vagyis ha már ilyen vagy, akkor ilyen vagy! De nézd, ezt a képességet köteles vagy jóra használni!

—Miért?

—Mert aki valamit nem használ jóra, az előbb-utóbb rosszra kezdi használni! Vagyis, a legegyszerűbben úgy kerülheted el hogy a képességeidet rosszra használd, ha igyekszel jóra használni! Amíg ugyanis jót cselekszel, addig nem cselekszel rosszat! Különbösen is, van mit jóvá tenned, mert ha szándéktalanul is, de az imént öltél meg valakit! És egyáltalán, engem annyira boldoggá tette, ha sok-sok jót tennél! - azzal Szjord elé ugrott, szembefordult vele, felnézett rá rajongó pillantással, alulról fölfelé, de még át is ölelte és hozzásimult.

És Szjordnak ez nagyon jólesett! Most megint Nagynak, Hatalmasnak érezte magát.

—Mire gondolsz?

—Hát például itt a szomszédunkban lakik egy család, a férfi állandóan részegeskedik, veri a feleségét, úgy sajnálom szegény asszonyt...

—Arra gondolsz, hogy igyekezzek megállítani a férfi szívét?

—Jaj, dehogyis, Szjord, csalódtam benned, hát nem figyeltél rám, hogy nem szabad...

—Jó, jó, jó, értelek már, szóval csak törjem el a kezét hogy ne tudjon verekedni?

—Dehogyis! Az úgyis csak ideiglenesen oldaná meg a gondot. De mi volna ha olyasmit tennél mint ezzel a négy vagánnyal, hogy ellenállhatatlan vágyat ébresztenél a férfiban a tisztességes életre!

Szjord elgondolkozott.

—Nem hiszem, hogy ez menne! Valahogy úgy érzem, az hogy „tisztességes élet”, az nagyon elvont fogalom, és nekem csak a konkrétumok mennek! De eszembe jutott valami. Hol is van a lakásuk?

—Mindjárt ott vagyunk, hiszen csak fel kell mennünk a lifttel, velünk szemben laknak! De Szjord, én félek, kérlek bármire is készülsz, előbb beszéld meg velem, jó?!

—Nyugi tündike, semmi az egész, mindössze elrontok valamit a férfi szervezetében!

—Ne tedd! Az bűn!

—Dehogyis! Tudod, az emberek szervezetében van egy enzim, ami segít lebontani az alkoholt. Remélem sikerül nagy csodát tennem, és kikapcsolnom a fickóban azt a gént, ami ezt az enzimet termeli! Ha ezt elérem, a pasas már egyetlen korsó söről is olyan rosszul lesz, mintha keresztülment volna az agyán egy úthenger! Az biztos hogy soha többé nem nyúl italhoz, mert jóval azelőtt rosszul lesz, hogy sikerülne részeggé innia magát! De nem lesz rosszul, ha nem iszik! Na, mit szólsz hozzá, mit találtam ki?! - büszkélkedett.

—Hát nem is tudom... na jó, próbáld meg! - adta be a derekát Iloé.

—Itt laknak? - kérdezte az ajtóra mutatva Szjord.

—Igen.

—Jó, akkor már készen is vagyunk.

—Csak ilyen hamar?!

—Hát izé... nem biztos hogy sikerült, de ha sikerülhetett, akkor sikerült is! - hazudozott Szjord. Mert természetesen teljesen biztos volt benne hogy elérte a célját. Hiszen mi ez neki!

—Remek, akkor gyere, menjünk, tegyünk még sok-sok jótettet!

—Biztos hogy ezt akarod? Biztos hogy ez szórakoztat téged?!

—Persze!

—De megérdemlik ezt az emberek?!

—Természetesen nem, de hát épp ez a lényege az egésznek!

—Nem értem!

—Jaj, Szjord, aki igazán jó, az az ellenségeivel is jót tesz, hiszen mondtam neked!

—Emlékszem is rá, de nem értem! Mi a jó ebben neki?!

—Szjord, neked úgy látszik nagy a hatalmad. De gondolom, annyi erőd csak nincs mint a Napnak, ugye?!

Szjord felnézett a Napra, és belátta, hogy bizony még apjának sincs akkora hatalma mint egy egész csillagnak, sőt, még a legnagyobb máridoknak sem. Pláne nem neki!

—Nem, egészen biztos hogy nincs annyi erőm és hatalmam.

—De ugye szeretnéd ha lenne?!

—Még szép!

—Na hát most gondolj bele, a Nap egyformán szórja fényét és sugarait koldusra és királyra! Jónak és gonosznak egyaránt ad a melegéből és ugyanannyit ad! Aki igazán jó, aki igazán hatalmas, arról leperegnek mások rossztettei! Önmagadat emeled magasabb méltóságra, ha nem törődöl semmivel sem, csak teszed a jót állandóan! Mert minél kisebb hatalmú valaki, annál többet kell foglalkoznia önmagával, míg ha hatalmasabb, erősebb, akkor több ereje van másokkal foglalkozni, több rá az ideje, energiája... tehát ha te be akarod bizonyítani hogy igazán rendkívüli vagy, akkor erre a legkiválóbb lehetőség az, ha megmutatod hogy bőséges hatalmad van másoknak jót tenni!

—Miért éppen jót?

—Hogy érted ezt?

—Aki hatalmas, az éppúgy tehet rosszat is mint jót!

—Persze, de miért ne tegye a jót valaki a rossz helyett, ha a jót is megteheti?!

—Tegyük fel, a rossz szórakoztatóbb! Például ha arra gondolnék hogy az a toronyház ott összedőljön, és az össze is dől, az igazán jópofa volna, nem?

—Jaj, ne is gondolj ilyesmire, kérlek! - riadt meg Iloé.

—De hát az látványosabb volna, nem?

—Szjord, reggel olyasmit mondtál, hogy tetszem neked, igaz?

—Igaz.

—Jelentek én neked valóban valamit?!

—De még mennyire!

—Akkor kérlek gondolj arra, hogy engem csak a jótettek töltenek el örömmel!

—Akkor attól tartok, neked kell megmondanod hogy mi jótett és mi nem, mert én most hogy fejbevágtak, nem értek ehhez.

—Semmi gond, csak bízd magadat rám! Például, mi volna ha meggyógyítanád a fejedet?

—Úgy véled hogy ez sikerülhet?

—Azok után amit eddig tettél, semmire nem merem azt mondani hogy lehetetlen!

—De mit szólnak hozzá a szüleim?

—Biztos hogy csak örülnek majd!

—Na jó, próbáljuk meg! Szedd csak le a kötést!

—Jó, de ne itt a folyosón! Gyere, menjünk le a pincébe a szárítoszobába!

Úgy tettek. S ott Iloé letekerte Szjord fejéről a kötést, és lám, azalatt Szjord teljesen egészséges volt!

—Ó, ez nagyszerű! Én olyan boldog vagyok! - azzal Iloé átölelte Szjordot, és meg is puszilta. — Látod, megy ez! Úgy látszik valami csoda folytán egészen rendkívüli hatalomra tettél szert! Gyere, menjünk máris jót cselekedni! Ne félj semmitől, majd én megmondom hogy mi a jó és mi nem az! Szegény Szjord, sajnállak amiért annyi minden kipárolgott a fejedből az ütés miatt, de hát azt szokták mondani hogy minden rosszban van valami jó is; hátha épp ez az ára annak hogy most ilyen képességeid vannak! Bár nem illene de szinte még örülök is annak hogy ez így van, mert ha az én javaslatomra teszel sok-sok jót, akkor ez kissé olyan mintha én is tenném azt, az én érdemem is! Komolyan, ennél jobban csak annak örülnék ha nekem lennének ilyen képességeim, ó hogy mennyi sok-sok jót tennék úgy én! Még éjjel is csak azt tenném, éjjel-nappal úgy ám, mert tudd meg hogy olyan furcsa lány vagyok, hogy nekem soha nem is kell aludnom! Talán ezért is vagyok olyan jó tanuló, mert bőven van időm tanulni, akár éjszaka is! Bár a történelmet nem szeretem, mert az csak annak leírása hogy mikor hogyan gyilkolászta egymást az emberek! Igen, nem is kívánom hogy visszatérjenek az emlékeid Szjord, mert hátha akkor elvesznének a képességeid!

—Ez a veszély nem fenyeget. - nyugtatta meg őt Szjord.

—Jössz akkor velem jót tenni?!

—Ahová mész, oda megyek én is.

—Remek! Induljunk, ki kell használni a lehetőségeidet! Sok még az idő estig, ebbe a néhány órába temérdek jótett befér!

—Tőlem akár éjszakára sem kell abbahagyni, mert olyan érzésem van hogy nekem sem kell aludnom.

—Ó, az csodálatos volna! Bár úgy lenne! - és Iloé úgy ujjongott, hogy megint megpuszilta Szjord arcát, azzal felpattant és előreiramodott. Szjord csak nagy iparkodással bírt a nyomában maradni. És nagyon furcsán érezte magát. Szinte egész lelke bizsergett Iloé csókjától. De ebben nem volt semmi misztikus vagy varázslatos: egyszerűen soha de soha senki nem becsülte még meg őt semmiért sem! Most élte át először annak érzését, hogy ő fontos valaki számára. Egy nem is akárki számára.

—Hová megyünk először?

—Szerintem nem érdemes aprómunkákkal bibelődni. Menjünk a pályaudvarra! Ha sietünk, még elérjük azt a vonatot, ami ma fog ott áthaladni. Katonai szállítmány, néhány nagy rakétát

visz, mert az elnök jól fel akarja szerelni a várost arra az esetre, ha a csiszík valamikor majd erre akarnak terjeszkedni. És ez nekem nem tetszik!

—Azt akard hogy tegyek valamit a csiszík ellen? - kérdezte Szjord elgondolkodva, s váratlanul óvatossá vált hangon.

Óvatosságának komoly oka volt. Mert bár tudomása szerint a szellemek még nem zördültek össze a csiszíkkal, ellenben történt már olyan, hogy egy szellem összerúgta a port a tutukkal!

Úgy történt a dolog, hogy ez a szellem, különben nem is akármilyen szellem, mert a legnagyobb máridok egyike, ez tehát valamiért elkóborolt a Galaxis déli pólusa felé, ahol köztudomásúlag a tutuk élnek. És bár van ott sok bolygó, de elég nehéz olyan bolygót találni, ami alkalmas az emberi életre, továbbá a lakható bolygókon is mindig rengeteget kell dolgozni, míg elég biztonságos lesz tutu fogalmak szerint, így inkább úgy döntöttek, hogy hagyják a fenébe az egészet! Már amiatt is, mert e bolygók mind nagyon messze vannak egymástól, s így soká tart egyikről a másikra az űrközlekedés, sok energiába is kerül ez, szóval az egész egymerő barbár borzalom! S így a tutuk hihetetlen vállalkozásba fogtak: elhatározták, hogy építenek az összes tutunak néhány gigászi űrvárost, egy-egy akkora lesz mint egy egész naprendszer, több millió kilométer átmérőjű gömb, mesterséges gravitációval meg mindennel! Ezek majd egymáshoz aránylag közel lebegnek az űrben, s így az összes tutu gyakorlatilag egy helyen lakik majd, de persze az egyes űrgömbök el is repülhetnek ide-oda, el egymástól, ha akarják. S csak amiatt nem egyetlen még gigászibb gömbben egyesülnek a tutuk, mert ha az valamiért katasztrófa áldozata lesz, akkor minden tutu elpusztulna. Az eddigi bolygóikat meg hagyják a természetnek, mert az űrgömbökhöz szükséges nyersanyagot a lakhatatlan bolygókból termelik ki. Azaz, az eddig lakott bolygóikat, úgy tudta ezt Szjord, a tutuk felajánlották a csiszíknak, hogy legyenek a csiszíké, cserébe mindenféle olyan munkákért, amiket a tutuk nem szerettek végezni, meg a csiszík néhány olyan biológiai felfedezéséért, amikkel egyelőre a tutuk nem rendelkeztek.

Na már most, egy sokmillió kilométeres űrgömb rengeteg energiát fogyaszt! Annyit, hogy az ennek a közepébe beépített energiaszolgáltató rendszer teljesítménye vetekedett egy törpecsillagével. De nem törpecsillag volt odabent, hanem valami ravasz tudományos furfang, olyasmi, aminek lényegéről a szellemek sem tudtak semmit! A szóban forgó márid amely arra kóborolt, kíváncsi teremtes volt, beszivárgott a tutuk első csillaggömbjébe, elment középtájra, és megkukkoltta azt. Semmit nem értett belőle, pedig kivételesen okos szellem volt. Erre elment az irányítóközpontba, s játszani kezdett: találomra összevissza nyomkodta a kapcsolókat, s megbolondította a vezérlő komputert is. Ezt jópofaságnak tartotta, ártalmatlan játéknak, mert hát neki ugyan mi baja is lehetne, egy szellemnek egy atombomba felrobbanása sem okoz nagyobb problémát, mint amikor egy ember a jégén váratlanul fenékre csüccsen!

Csakhogy itt nem atomenergiáról volt szó! Az űrvárosban szirénák harsantak fel, majd másodpercekkel később akkora villanással robbant fel, hogy azt a későbbi számítások szerint a Galaktika túlsó végében is látni lehet majd. Majd, ha néhány százezer év múlva elér oda a robbanás fénye!

Temérdek tutu meghalt akkor, természetesen, de a szellem nem. Nem halt meg, túlélte, lám, a szellemek szívós jószágok, de egyáltalán nem csak annyi baja történt mint egy atomrobbanásnál lett volna! Amikor Szjord és Szjord apja találkozott e szellemmel, az még mindig remgett, emberi fogalmakra lefordítva az állapotát idegileg teljesen kivolt, és bár korábban a leghatalmasabb máridok egyikének számított, de most annyi ereje sem volt mint egy aprócska ghúlnak! És egy rakás varázslatra teljesen képtelen volt, amik pedig a szellemek közt teljesen hétköznapiak számítanak. Tehát elmondható hogy egy igencsak nyomorék szellemmé vált, és nem sok remény nézett ki a gyógyulására! Elmondta hogy olyan energiák támadtak rá, amik ellen nemhogy védekezni nem tudott, de amiknek eddig a hírét sem ismerte! Ő többé a tutuknak a közelébe sem megy, még akkor sem ha mindegyik egy tonnányit visel magán ékszerként a tündérek kristályaiból! Úgy látszik a tutuk, bár kétségtelenül nem bírnak varázsolni, de eljutottak a tudomány olyan fokára, ami már vetekszik a mágiával!

Erre gondolt Szjord, és arra hogy a csiszík ugyan nem tutuk, messze el vannak maradva a tutuktól, de mégis olyan tutuféleségek! A csiszíkkal jobb ha óvatosan bánik! Ki tudja hogy mi hajtja például a csiszík űrhajóit!

A tutuk különben, ezt is tudta Szjord, a robbanás után felhagytak vele hogy ilyen rendszerrel oldják meg a gigászi ürgömbjeik energiaellátását. Ehelyett mindegyiknek a közepébe egy nem túl nagy tömegű fekete lyukat helyeztek, s egyszerűen úgy oldották meg az energiatermelést, hogy az összes szemetet amit e kolosszális lakógömb termelt, azt belezúditották a fekete lyukba, ami azt mohón elnyelte. Hiszen a fekete lyuk mindent elnyel! Csakhogy amíg a szemét zuhan a lyukba, azalatt veszít a helyzeti energiájából, ami mozgásenergiává alakul át, s e mozgásenergiát csapolták meg a tutuk mindenféle ügyes módszerrel. Vagyis: így megszabadulnak a szeméttől, s egyben energiához is jutnak általa, s az egész veszélytelen is, egy fekete lyuk sosem robbanhat fel, tekintettel rá hogy nincs semmi ami kijöhetne belőle!

Ennek ellenére Szjord nem mert volna maga is elmenni a tutukhoz, hogy ő is elkezdjen ott piszkálni mindenfélét. Nem akart úgy járni, mint a márid.

Mindenesetre megnyugodva hallgatta Iloé válaszát:

—Dehogyan, Szjord, csak ne csinálj te semmit a csiszíkkal! Nem azzal van nekem bajom, hanem a bunkó elnökünkkel! Amire készül, az csak pusztulást eredményez, mert a csiszíket úgysem kergetheti el, de ha megtehetné is, azt sem akarom, mert sok halottba kerülne! Hanem mi a véleményed, tudnál-e tenni valamit a katonai szállítmány ellen?!

—Mire gondolsz, siklassam ki a szerelvényt?! - és Szjord szeme már a gondolatra is boldogan kezdett csillogni. Nem is lenne rossz móka!

—Jaj, mire is gondolsz, dehogy! Senki ne haljon meg! De ha mondjuk... mondjuk... tönkremenne az összes rakéta... vagy akármi... de embereknek baja ne essék!

—Meglátjuk! Menjünk csak az állomásra!

—Jó, de siessünk! Taxi! - intett Iloé. S máris autóba szálltak. —Az állomásra! - intett a sofőrnek Iloé, és odanyomott a markába egy bankjegyet. —Siessen!

A sofőr rátaposott a gázra, de hamarosan fékeznie kellett. Előttük nagy sorokban álltak a járművek.

—Mi van, minek állunk?! - türelmetlenkedett Szjord.

—Piros a lámpa, fiatalúr!

—Ja, az a vacak ott fenn?!

—Az.

—De hát már zöld!

Úgy is volt. Azonnal zöldre váltott. A kocsisor megindult, de Szjord még ezt a tempót is kevesellte. De se baj: az előtte haladók pillanatokon belül ellenállhatatlan vágyat kezdtek el érezni a forgalomból való kisorolásra! Maguk sem tudták miért, de bekanyarodtak olyan mellékutcákba, ahol semmi keresnivalójuk nem volt. És akik fel akartak hajtani erre az országútra, azokat leküzdhetetlen rémület töltötte el, megálltak az útkereszteződés előtt, remegtek, némelyikük még sírógörcsöt is kapott, s ez mindaddig tartott, míg Szjordék kocsija el nem hajtott előttük. És természetesen végig minden lámpa zöldet mutatott Szjordéknak!

—Na hát... régen volt ilyen sima utam! - álmélkodott a taxis. —El sem hiszem, de nyolc perc alatt ideértem, máskor meg ha nagy szerencsém volt, akkor sikerült fél óra alatt!

Aztán Iloé kifizette a sofőrt. És ismét olyan pillantással nézett Szjordra, hogy az úgy érezte: lehet hogy igaza van Iloénak, és van valami ami többet ér az életnél is! Ez, hogy így nézzenek rá! De Iloé még meg is dicsérte:

—Óriási voltál!

Idevezető sima útjukkal ellentétben az állomáson iszonyú volt a tömeg! De ennek legfeljebb ezrelékét tették ki az utazni vágyók. A többiek néhány nagy táborba voltak besorolhatóak. Egyrészt rengeteg ember jött ide azért, mert a csiszík meghírdették hogy itt osztanak megint holotévéket ingyen. Iloét ez nem érdekelte, neki már volt ilyenje. Idejött azonban több vallásos szervezet is sok aktivistával, tiltakozni a csiszík ittléte ellen. Ezek bár közös tüntetést szerveztek, de tagjaik mereven elkülönülő tömbökben álltak. Ilyen szervezet volt a KAN, azaz a KARotány Néppárt, ilyen volt a KÚP, tehát a KARotány Út Párt, ilyen volt a KISZ is, azaz a KARotány

Ifjak Szövetsége, a KÉSZ, tehát a Karotány Értelmiségi Szövetsége, a MAJOM, tehát a MAGzati JOgok Mozgalma, amely ugyan nem volt okvetlenül vallásos mozgalom, de nekik sem tetszettek a csiszik, mert azok megengedhetőnek tartották az abortuszt például akkor, ha a terhesség kihordása veszélyeztette az anya életét, vagy ha a gyermek sérülten születne. Néhány más kisebb szervezet is itt volt még ezeken kívül tiltakozni. De itt volt a HÁM is, a HÁborúellenes Mozgalom, mely a rakétatelepítés ellen tiltakozott. De ezek sem voltak okvetlenül csiszibarátok, csak féltek attól, mi lesz ha kitör a csetepaté. Nem voltak illúzióik afelől, hogy azt ki nyerné meg.

Iloé a csiszik ellen ágálók nagy tömegében meglepve fedezte fel Drás atyát, Tvunk város püspökét! Egy rögtönzött emelvényen állt, ami két nagy söröshordóra fektetett asztallapból állt. Így magasan kiemelkedett a többi ember tömegéből. S most amikor odaértek Szjordék, épp így beszélt hangosan:

—Látjátok feleim, nem véletlen hogy eljöttek ide a bolygónkra ezek a csiszí nevű sárga ördögök! Bizony mondom néktek, jogos büntetésünk sújt csak minket, jogos büntetésünk melyet az Úr mért ránk az ő jogos haragjában, mert nagy a mi bűnünk! Imádkozzunk hozzá, híveim! - azzal kezét imára kulcsolta, fejét felemelte az ég felé, s így kiáltott:

—Én Istenem, szégyellem felemelni hozzád az én orcámat, mert nagy a mi népünk bűne! Álnokságaink már oly magasra tornyozódtak hogy fejünket is túlhaladták! Vétkeink az égig növekedtek!

Amióta csak e bolygóra érkeztek atyáink, nagy vétkekben vagyunk attól kezdve mind a mai napig, vétkeink okának miatta adattunk mi most a csiszik kezébe valóban, megtévesztésre, rabságba és őseink haló pora által megszentelt földjeink elragadására, büszkeségünk megtiprására, arcpirulásra, amint ez most e mai nap is van!

Mert isteni mérce szerint nem is sok ideje vagyon annak hogy megkönyörültél rajtunk Urunk, hogy elvezettél bennünket ide Barganra, s adtál nekünk egy szegletet a Te világminőségben, melyet kötelességünk lett volna a maga teljességében neked szentelnünk éretnyes élet és parancsaid megtartása által! Javakban bővelkedő világot kaptunk mi tőled, melyet meg sem érdemeltünk mi, a te hitvány szolgálád.

Mert szolgák vagyunk mi, de szolgaságunkban sem hagytál te el bennünket. S im most mit mondjunk, óh mi Istenünk, mindezek után?! Azt, hogy mi mégis elhagytuk parancsolataidat!

Mert megíratad te a Legszenőbb Könyvben prófétáid által, mondván: valamely földre ha bementek, hogy birtokoljátok azt, tisztátalan föld az, az ottani nép tisztátalansága miatt, útálatosságaik miatt, melyekkel betölték azt egyik végtől a másikig tisztátalanságukban! S egy tálból aki akár csak eszik is velük, az egy lesz közülük és osztozik maga is tisztátalanságukban, ezért semmi közöttök ne legyen velük, mert aki nem tesz így, az elhagyja az én hitemet! Annak-okaért leányaitokat ne adjátok az ő fiaiknak, és az ő leányaikat ne vegyétek fiaitoknak, és ne keressétek barátságukat, sem javukat soha, hogy megerősödjetek és éljete e föld javaival, és örökségképpen adhassátok azt fiaitoknak mindörökké!

Ó Uram, karotányok istene! Igaz vagy te, mert meghagytál minket maradék gyanánt, mint e mai nap bizonyítja. Imé előtted vagyunk vétünkben, és nem állhatunk meg előtted emiatt!

Az ima után Drás püspök megint a sokaságra nézett, s így kiáltott:

—Híveim! Hát megrontjuk-e ismét az Úr parancsolatait?! Összeházasodunk-e az olyan útálatos népekkel, akiktől minket igaz hívőket eltiltott mindörökre az Úr?!

Persze, ti, lelki szegények nem tudjátok, miről beszélek. De megvilágosítom elméteket! Az Úr már réges-rég megmondta, hogy aki nem úgy él amint az az ő parancsolataiban lefektetett mindörökre, az maga is éppoly útálatos lesz a szemében, mint a pogány népek! S tudjátok ti is, gyakori az, hogy valaki közületek hitetlennel házasodik! Pedig ez tilos! Isten törvényei szerint igaz hívő lelkületű embernek, az Úr báránykájának hitetlennel semmi dolga nem lehet! Mindaddig haragudni fog ránk az Úr, amígcsak ki nem vágjuk az ő láthatatlan egyháztestéből a rothadt részt! Akinek neje vagy férje nem hívő, az hitetlennel él, s naponta amikor megérinti őt vagy csak rá is mosolyog: valójában házasságtörést és paráználkodást követ el! Annak a hívőnek kinek felesége hitetlen vagy pogány: annak idegen felesége van, aki nem is a felesége, s

hasonlóképp áll ez a hívő asszonyra is akinek férje hagyta el a vallást Isten iránti gyűlöletből! Ti kik ezen megvetendő állapotban leledzettek, vessetek frigyet Istennel inkább, hogy elbocsássátok mindazon asszonyokat és a tőlük születetteket is, akik nem tisztelik eléggé az Urat, tegyék ezt meg az Úr és azoknak az akarata szerint akik reszketve gondolnak a mi Istenünk parancsolatára, tegyék ezt és a törvény szerint cselekedjete!

Keljetek fel és lássatok hozzá, legyetek erősek híveim, s mi mind veletek leszünk, tegyék ezt és nagy dolgokat cselekesztek!

Vizsgáljátok meg a ti asszonyaitokat, hogy csak tesznek-e úgy mint akik hisznek vagy igaz hit lobog-e bennük! Mert bizony mondom nektek, nem hisz az, aki naponta reggel és este nem imádkozik az Úrhoz.

És nem hisz az, aki gyermekét nem karóztatja meg.

És az sem hisz, aki többször akarja az ágybeli örömöket, mint ahány gyermekre vágyik.

És nem hisz az, aki nem szűzen ment a nászágyba.

És nem hisz az a nő aki elvált.

És az sem hisz, aki péntekenként nem böjtöl.

És az sem aki hetente nem jár templomba és nem gyón.

És az sem, aki férje halála után hozzámegy a férje testvéréhez.

És az sem aki hozzámegy meghalt leánya vagy anyja férjéhez.

És az sem, aki saját neméből valóval vagy állattal üzekedik.

És az sem, aki térden felül érő szoknyában mutogatja magát.

És még rengeteg jele van annak, hogy ki nem hisz: aki a Legszentebb Könyv parancsolatait nem tartja be, az nem hisz! De legfőképp az nem hisz, aki most elfogadja a csiszík álságos ajándékát, ezt az ocsmányi tévét! Akinél ti otthon ilyen szerkentyűt találtok, azt azonnal nevezétek hitetlennek, köpjétek szemem, rúgjátok ki házatokból, s ha később látjátok, ne is köszönjete nek! Utálatos legyen a szemetekben mint a bélféreg, mert utálatos ő az Úr színe előtt is, és semmi dolgotok ne legyen vele ha korábban feleségeitek és gyermekeitek volt akkor se!

—Igen, igen, ezt kell tennünk! El kell küldenünk a hitetlen feleségeket! - üvöltözték a fellelkesült karotányok. Bár halkabban hallatszott olyan hang is, hogy a hitetlen férjeket is el kell küldeni, ugyanis volt néhány vakbuzgóan vallásos nő is a tömegben, de ők csak maroknyi kevesen voltak a férfiakhoz képest.

Ezután pedig a pap eléggé a szent témához nem illően bejelentette, hogy hozott magával rengeteg bort, kamionokban, s ha valaki aki korábban megtévedt és elfogadta a csiszík tévét, és az most azt a készüléket a szeme láttára összetöri, az kap egy korsó bort vagy egy korsó sört érte! Erre aztán rögvést megnőtt a megbecsültsége és tisztelete! És sokan kezdték el a püspök előtt összetörni a csiszík tévét, úgy gondolva hogy miért is ne, ingyen kapták, most megisszák érte a bort, aztán valahol másutt legfeljebb majd kapnak egy új tévét a csiszíktől! Bár akadtak olyanok is, akik valóban megijedtek hogy az isten ellen vétkeztek ennek elfogadásával, mert elhitték a főpap szavait.

—Itt hamarosan mindenki henteregni fog a részegségtől, aki meg mégsem, az amilyen vallási örült, nekitámad azoknak ott akik a csiszíktől kapkodják szét a tévéket! - komorult el Iloé arca.

—Hadd öljék egymást, téged biztos nem bánt majd senki, megvédelek! - nyugtatta Iloét Szjor mint egy akcióhős, és egészen magához húzta.

—De nem muszáj hogy ez így legyen! Figyelj Szjor, én nem szeretem a részegséget!

—Rontsam el mindegyikben az alkohollebontó enzimet?

—Meg tudnád tenni?

—Egy részükben biztos, de szerintem nagyon sokan vannak!

—És a bor meg sör, azzal nem tudnál...

—Dehogynem! - derült fel Szjor ábrázata. —Figyelj csak!

S már a következő pillanatban megtörtént a csoda! Aki a újabb korsó sört kapta a nagy hordóból, s beleivott, máris kiköpte azt nagy sugárban a földre.

—Pfuj, hiszen ez bűnrossz! Romlott lötytyöt hoztál, vagy mi?! - támadt a püspökre.

—Dehogyis! Biztos koszos volt a korsó! Adj neki egy új adagot egy tiszta korsóban! - intett a csaposlegénynek.

Az töltött egy újabb adaggal. De hiába, mert amikor már gyanakodva az orrához emelte beleivás előtt azt a férfi, máris elvörösödött a képe, majd hirtelen rázúdította azt a püspökre.

—Hiszen ez nem is sör, hanem húgy!

—Igaza van! Ez még csak nem is víz, hanem húgy! - hangzott oldalról is, ahol a borokat osztogatták többeknek.

Mások is odatülekedtek megnézni, de kiderült hogy bizony a hordóban már nem is sör van meg bor sem, s nemcsak ebben az egy-két hordóban, de az összes többi is ezt tartalmazza a nemes nedűk helyett!

—Gúnyt akarsz űzni belőlünk?! - kiáltottak többen is, és az imént még ájtatos tömegből öklök emelkedtek a magasba Drás püspök felé.

—Ez valami ördögi mesterkedés, a hitetlenek szemfényvesztése... - kezdett az el rémülten kiabálni, majd maga is a hordókhoz lépett hogy ellenőrizze az álitást, de hát hiába, mert igaz volt az utolsó szóig.

—Azonnal utánanézek hogy mi történhetett! - szólt, s bepattant a kocsijába. Igen sietve hajtott el. Egy utánarepült söröskorsó még bezúzta a hátsó szélvédőt, de a püspök még így is örült hogy egyáltalán ép bőrrel szelelhetett el.

Eközben azok akik már ittak a püspök adományából, egymás után okádták el magukat, holott ők valóban igazi bort vagy sört ittak még. De már maguk is kételkedtek ebben.

—Ó Szjord, te olyan nagyszerű vagy! Te vagy a legpompázatosabb fiú akit valaha is ismertem! - csillogott Iloé szeme, és boldogságában szökdécselni kezdett. —Én úgy szeretlek téged! - és átölelte Szjordot.

—Ó... ennek örülök! - mormogta a szellem kissé tartózkodóan. Nem mintha nem örült volna a dicséretnek, nagyonis örült, olyan boldog volt ettől mint még sosem, csak épp nem tudta hogy mit is válaszoljon. Eddig még nem dicsérték meg. Azaz, csak egyszer dicsérték meg, de azt is Iloé tette, a gyors taxiút miatt.

Ebben a pillanatban történt, hogy befutott az állomásra egy szinte végtelennek látszó tehervonat! Bár szállítmánya nagyrészt le lett ponyvázva, de így is látszott hogy tankokból és aknavetőkből áll. De volt rengeteg olyasmi is a kocsikon, ami hatalmas rakéták alkatrészeinek tetszett, vagy épp holmi speciális állványoknak. Zárt kocsik is jöttek, rájuk pingálva hogy „Vigyázat! Robbanásveszély!”, meg hogy „Nyílt láng használata és a dohányzás tíz méteren belül tilos és életveszélyes!”

A roppant tehervonat félreállt az egyik tehervágányra, de nemsokára befutott mellé még három másik szerelvény is. Majdnem minden kocsin állt legalább egy géppuskás, komor őrkatoná. Talpig egyenruhában voltak, fejükön a rohambilinek gúnyolt acélsisak, bár ez igazán nem lehetett kellemes a meleg délutánban; izzadtak is alaposan, törülgették az arcukat percenként. —Ez az Szjord, látod mennyi gyilkolóeszköz?! Én azt szeretném ha az egész bolygóról eltűnnének a fegyverek, mert minél kevesebb a fegyver, annál kevesebb a gyilkolászás! De hiszen nem is mondok többet, ismered már a nézeteimet!

—Igen, és tudom hogy nincs igazad, mert nem a fegyver a bűnös, hanem a kéz ami használja! Hiszen ha eltüntetek minden fegyvert, akkor legfeljebb kövekkel ütik agyon egymást az emberek; ha a köveket is eltüntetem, akkor meg a pusztá markukkal fojtják meg egymást!

—Kérlek szépen ne vitatkozz, tedd meg a kedvemért! Tedd meg ha szeretsz!

—Azt hiszem valóban szeretlek a magam módján, de kizártnak tartom hogy az egész bolygóról eltüntessem minden fegyvert! Az nekem nem megy! De ezekkel itt már meg is tettem.

—De hiszen még javában látom őket!

—Várd csak ki a végét! Figyelj néhány percig! - vigyorgott Szjord.

—De ugye nem hal meg senki?!

—Biztos lehetsz benne hogy nem.

A HÁM aktivistái épp igyekeztek volna közelebb kerülni a szerelvényekhez, amikor a rajta levő örök fenyegetően emelték fel a géppisztolyaikat. Erre a békeaktivisták kissé megtorpan-tak, mert nem szerették volna ha beléjük lőnek...

Ám ekkor az őrzött szerelvény tetején az egyik géppisztolyt markoló őr fura képet vágott, és megnézte a tenyerét. Mert mintha ragadt volna! S valóban, valami barna ragacsot látott rajta. De mintha ez borítaná a géppisztolyát is... amiről már az egyenruhájára is rákenődött egy csomó...

Értetlenül tapogatta a fegyverét... a békepártiak is értetlenül figyelték a viselkedését... Majd hirtelen nagyon furcsát láttak: az egyik tank csöve váratlanul görbülni kezdett a töve táján, majd lekókadott a vasúti kocsi aljára, mintha csak egy elfonnyadt virágszál lenne! És mintha csak izzadna a tank, valami barnás verítékcseppszerűségek jelentek meg rajta, amik elkezdtek lefolyni az oldaláról! És pillanatokon belül követte a tank példáját a többi tank is, de ami nem tank volt, azon szállítmányok külsején is furcsa változások kezdődtek el.

S hirtelen az egyik őr szem felkiáltott:

—Átok és dögvész, hiszen ez csokoládé! - azzal egyetlen mozdulattal kettétörte a géppisztolyát.

S már mindenki egyszerre kezdett el kiabálni, meglódult a tömeg, mindenki a vasúti kocsikhoz iparkodott, és nem volt senki aki megállíthatta volna őket, mert egyetlen katona sem lőhetett: nem volt mivel! S kiderült, hogy a vasúti kocsiknak semmi bajuk. Ellenben minden aminek csak távolról is köze volt a fegyverekhez, fura átlényegülés áldozata lett! Minden gépfegyver, géppuska és tank, meg aknavető, meg rakéta meg efféle átváltozott a legfinomabb, omlós tejszokoládévá! Épp csak a külsejük, a legkülső talán két milliméter lett valami dobostortamáz-szerű akármilyen, aminek éppoly színe volt mint az acélnak, emiatt nem lehetett ezt észrevenni az első pillanatban! A lövedékek mind savanyúcukor-golyócskák lettek, a rakéták robbanófejei is azok lettek kívülről, belül meg robbanóanyag helyett ínycsiklandozó krém töltötte meg őket, különböző ízekben. A dinamitrudakból sós sütemény lett. A gyújtózsínórból gumicukor. A mérgesgázok tartályai megmaradtak ugyan fémnek, de belőlük gáz helyett tejszínhab spriccelt ki, ha kinyitották. A katonák kése is átlényegült, annak a pengéje is cukorka lett, a markolata pedig szintén cukorka, csak valamivel keményebb állagú.

Nosza, az embereknek ezután lehetetlen volt parancsolni, mindenki felmászott a vagonokra, és annyit zabáltak az édességből, amennyi csak beléjük fért, ragadt arcuk-ruhájuk-mindenük, s ebben nemcsak a gyerekek jeleskedtek, hanem a felnőttek is. És amikor már nem fért beléjük több, akkor óriási, kilós darabokat tördöstek le, és ruhájukba kötve gyorsan hazacipelték, s máris rohantak ide vissza a rokonságukkal az újabb zsákmányért. Akik kocsival jöttek, most nagyon örültek, mert így sokat vihetek gyorsan haza.

Iloé sem volt kivétel, ő is belakmározott jócskán, bár ő főleg nem is annyira a csokit, mint inkább a tejszínhabot eszegette. Erre bőven nyílt módja, mert Szjord is vele volt, s valahogy erre a kocsira mintha senkinek nem jutott volna eszébe felmászni.

—Ó, Szjord, ez aztán igazán szép volt! Ó, mennyi örömet okoztál, szeretlek téged, imádlak, nagyszerű fickó vagy! Már egyáltalán nem félek tőled! - mondta neki a tündér két nyelés közben. —Látod, így kell jól tenni! Ez a méltó hozzád! Ugye nem hagysz el soha, mert mindig veled akarok lenni! Remélem soha nem kell elválnunk egymástól!

—A te reménységed az én legfőbb vágyam! - mosolygott Szjord, s ezt gondolta:

—Nem is rossz ha a szellemet dicséri és szereti egy tündér! Egyáltalán nem kell elkapkodni a tündér megevését! Milyen bölcs is voltam, hogy nem faltam fel rögtön! Ráér még az... igazán nagyon ráér!

A csokoládévonatnak természetesen következményei lettek: a kormány azonnal vizsgálatot indított annak kiderítésére, ki követte el ezt a galád csúfságot! S egyáltalán, hová tűnt az igazi hadfelszerelés?! Ami természetesen sok milliárd értéket képviselt?! Természetesen semmire nem jöttek rá. Még a csiszíket is meggyanúsították, hogy azok lopták el, de a csiszík azt üzenték, hogy a barbároknak úgy látszik nemcsak a hülyesége, de a fantáziája is végtelen! Ám különösen veszélyes, ha e kettő, a hülyeség és a fantázia összeadódik... Ők, a csiszík nem fognak ilyesmivel szórakozni, minek is, sokkal kényelmesebb a számukra ha a barbárok megtámadják őket igazi fegyverekkel! Mert először is, azok úgysem érnek semmit a csiszí erőter ellen, másodszor meg akkor legalább van ürügy arra, hogy elfoglalják az egész várost és még jódarab

területet! A bargani rakéták nagyjából annyit érnek ellenük mint a kisgyerekek csúzlíjai; minek választanának akkor ilyen bonyolult módszert ellenük?!

De a kormány e gyanúsítgatásán még a legtöbb bargani barbár is csak röhögött és képtelenségnek nevezte azt; annyit ugyanis a barbárok túlnyomó többsége is tudott hogy a csiszik annyira irtóznak a hazugságtól, mint egy leprás emberrel való párzástól, márpedig az hogy valami fegyvert kicseréljenek egy utánzatra, az holtbiztosan hazugság volna a csiszi elvek szerint! A csiszik igazmondását nemcsak most tapasztalták amióta a csiszik betelepédtek a sivatagba, hanem már nemzedékekkel ezelőtt is tudták, sőt, mert ők a Tlaxánról kivándorolt barbárok leszármazottai, ezért már saját régi feljegyzéseikben is meg volt említve hogy a csiszik ilyenek. A lakosok többsége valami szélsőséges pacifista csoport tréfájára gyanakodott.

A vizsgálat természetesen semmit nem derített ki, soha nem derült ki hogy a tettes Szjord volt. Hiába, nehéz elkapni egy szellemet néha még egy varázslónak is, aki meg nem varázsló, annak teljesen lehetetlen!

A csokoládévonatból magától értetődően vettek többször is mintákat különböző élelmiszerellenőrző hatóságok, elemezték hogy hátha valami mérgező anyag volna benne, de semmi ilyesmit nem találtak, sőt, annyira kiváló minőségű volt, hogy emiatt megint a csiszikre terelődött a gyanú, ugyanis még azokat a határértékeken belüli szennyeződések sem tartalmazta, amiket a Barganon gyártott édességek tartalmazni szoktak! A tudósok azt állapították meg, hogy ez egy abszolút tiszta csokoládé, krém, tejszínhab meg miegyéb, de olyan tiszta, annyira minőségi, hogy ilyesmit egyszerűen lehetetlen előállítani Bargan legfelkészültebb édesipari gyárában is! Emiatt is gondolták hogy biztos a csiszik a ludasak a dologban. A csiszik azonban visszaüzenték, hogy ők nem is szoktak annyira tömény édességeket fogyasztani mint a barbárok, mert az egyrészt egészségtelen, másrészt jobban szeretik a gyümölcsöket, a tejtermékeket, főleg ezeket egyszerre, például a gyümölcsös joghurtokat és kefireket! Lidzsi taki nagy sajtótájékoztatón megesküdtött több száz riporter szeme láttára, csiszi becsületszavát adva hogy semmi köze a csisziknek ehhez a dologhoz, és mondta hogy részéről a dolog le van zárva, többet ezzel nem hajlandó foglalkozni, a továbbiakban egyszerűen válasz nélkül hagy minden e témára vonatkozó kérdést vagy gyanúsítást!

A téma annyiból mégis továbbgyűrűzött, hogy annyi sok csokoládét amennyi ott olvadozott a pályaudvaron, nem tudtak egyszerre elvinni az emberek, még másnapra is csak a negyedét cipelték haza pedig ezrével jártak rá; mindenesetre ekkorra a hatóságok észbekaptak, kijelentették hogy ez mégis katonai szerelvény, tehát a csoki állami tulajdon, és különben is ki tudja hogy milyen anyagok vannak benne, tehát tilos fogyasztani, és biztonsági okokból az egész megsemmisítendő a közeli szeméttégetőben!

Ez azonban tipikus példája volt az olyan törvénynek ami mindörökre holt betű maradt, mert az emberek fellázadtak! A városiak tízezérel vonultak a pályaudvarra, eltorlaszolták a síneket és országutakat, mondván hogy ez csak egy titkos jótévi ajándéka a városuknak, ez még akkor is igaz ha mégis a csiszik műve, mert akkor a csiszik a jótévi, és nem hagyják ezt a pocséklást! És vitték magukkal a gyerekeiket is, hogy - mint mondták - lássák, mernek-e a hatóságok gyerekekre löni!

Nem mertek. Főleg mert sok rendőr is mázsaszám cipelt eddigre már haza a csokiból; némely polgárok meg, köztük rendőrök is, annyit zabáltak belőle, hogy emiatt már egy ideje székrekedéssel kínlódtak.

Ellenben a hadsereg kivonult a tüntetők ellen, méghozzá nem fegyverrel, hanem vízágyúkkal. Az végülis nem árt a gyerekeknek!

A tüntetők aggodalmas arccal figyelték a katonákat. Néhányan menekülni kezdtek, az elszántabbak köveket szorongattak hogy a katonák fejéhez vágják... de azt azért nem kétlették, hogy ezt most nem ússzák meg szárazon!

Nem is úszták meg. Épp csak nem vizesek lettek. Amint ugyanis elkezdődött a vízágyúzás, kiderült hogy a nagy tömlőkből nem víz spriccel, hanem a legtöbből tejszínhab, másokból gyümölcsjoghurt vagy málnaszörp. De mindegyikből csak akkora erővel, hogy ne legyen nagyon kellemetlen!

Ezután a kormány feladta. Hagyta hogy a lakosság elfogyassza az ingyen finomságokat.

Mindezen mozgalmas napok alatt természetesen nemcsak a vízágyús csodát tették meg Szjordék! Iloé nem is ment a gimnáziumnak még a környékére sem, csak járta Szjorddal a várost, és ahol csak lehetett, tétette vele a jót! Aludniuk nem kellett, élelemre meg nem volt gondjuk, mert hamar rájöttek, hogy Szjord ha akarja, elég ha a kezébe fog egy jókora követ, s azt néhány pillanat alatt átváltoztathatja kenyérré vagy csokivá vagy akármi más élelmiszerré is, amit csak Iloé óhajt. Maga Szjord is falatozott időnként ilyesmiből, de kizárólag a látszat megóvása érdekében. Neki tulajdonképpen nem volt szüksége ilyen értelemben vett élelmiszerre.

Sok jót tettek! Egyik alkalommal például, épp a csokivonat esete után, éjszaka, amikor már kezdett leszállni az alkony és az örömlányok kiözönltek az utcára, azt látták hogy az egyiket elkezdi verni a stricije.

—Te mocskos kurva, hát nem megmondtam hogy ha gumi nélkül mész el valakivel, akkor a dupláját kérd?! És mi ez hogy hárommal mentél el egyszerre, és csak kétszer annyit adsz haza mint ami szokásos?! Na de most megnevellek! - hallották az ordítózást Iloéék.

—Ha akarod, megállítom a szívé! - javasolta Szjord.

—De hát értsd már meg hogy nem akarom hogy embert öl, értsd már meg, hogy...

—Értem, de akkor mit csináljak?! Vagy úgy gondolsz hogy verekedjen tovább?! Mert nekem mindegy, de azt hittem hogy te a kurvákat is sajnálsz! Szóval én csak jót akartam, na, ne nézz már rám ilyen mérgesen! Én azt szeretem, ha mosolyogsz!

—Nem haragszom, de nagyon kérek hogy máskor soha, érted SOHA ne emlegess olyasmit, hogy ölés!

—Jó! Eszembe jutott valami! Piskótává változtatom a kezét, és amikor legközelebb megüti a nőt, akkor eltörik! De ígérem hogy nem fáj majd neki! Csudajó móka lesz! Na?!

Iloé nem lett ettől elragadtatva.

—Nyomorékká sem tehetünk senkit! De nekem van egy ötletem! Hallottam valahol olyasmit, hogy a csiszik szerint a szerelmet egy hormon okozza; állítólag ezt ők már mesterségesen is elő tudják állítani. Nem tudom hogy ez igaz-e, de ha igaz...

—Igaz.

—Honnan tudod?! - ámult Iloé.

—Fogalmam sincs, de tudom és kész! Úgy látszik ez is a különleges képességeim mellékhatása.

—Na jó, mindegy. Szóval, arra gondoltam hogy ha az alkohollebontó enzimmal bánni tudsz, akkor biztos ezt is el tudnád intézni! Csináld azt, hogy a strici beleszerelmesedjen ebbe a nőbe, de egy pillanat alatt!

—Mennyire?

—Hát szabályozni is tudod?!

—Minden bizonnyal, hiszen a szerelem erőssége biztos hogy csak a hormon mennyiségétől függ!

—Nagyon legyen szerelmes. Halálosan! Elképzelni se tudja az életét a nő nélkül!

Szjord egy szót sem mondott, de a következő pillanatban a férfi ütésre emelt keze lassan visszaereszkedett, elhallgatott egy káromkodás közepén, és kikerekedett szemekkel meredt az előtte zokogó nőre. Mintha most látná életében először, és a nő minimum a tündérkirálynő maga volna!

—Te... te... én... - hebegte aztán. Majd így folytatta:

—Ó, drágám, bocsáss meg nekem! Nem voltam egészen magamnál az előbb! - azzal térdre rogyott a nő előtt, átölelte, és elkezdte lecsókolni annak arcáról a könnyeket. —Imádlak, szeretlek, te vagy az életem! Figyelj, ne haragudj rám, tényleg, azt hiszem csak elvette az eszemet egy pillanatra az eszeveszett féltékenység! De ezután másként lesz! Feleségül veszlek holnap reggel azon nyomban, amint kinyitnak a hivatalok!

—Micsoda?! - ámult el a nő, majd, bár még javában vörös volt a szeme a könnyektől, de felkacagott. —Neked elment az eszed valóban, te megőrültél! Feleségül venni *engem*?!

—Igen, igazad van, megőrültem, a szépséged vette el az eszemet, igen, és a kedvességed, én szerelmes vagyok beléd, a te hű szolgád vagyok mindhalálig, rendelkez velem! Minden parancsodnak engedelmeskedem! Ezentúl vége a kurvaságnak, megtiltom hogy ilyesmit tégy!

—Igen, és akkor miből élsz meg?!

—Nem tudom, de majd csak lesz valami! Megyek akár trógernak is, nem számít, de te többé csak velem lehetsz! A feleségem leszel! Ó, én bármire képes vagyok érted! Mindent megteszek! Szeretlek, imádlak, megőrülök érted! - azzal átölelte a nőt és csókolta ahol érte, és a nő nem is tiltakozhatott ezellen, mert sokkal gyengébb volt. Körülöttük többen is megálltak és nevettek.

—Hagyj már békén - lihegte mégis a nő amikor egy pillanatnyi szünet következett be e nagy heveségben - hát nem látod hogy majmot csinálsz magadból?! Mindenki rajtad röhög!

—Igazad van, megyünk haza, gyere! - és a strici felállt, majd felsegítette a nőt is.

—Hagyj engem békén, nem akarok veled menni, és nem leszek a feleséged sem!

—Nem engedem hogy másé légy, megöllek inkább!

—Hű! - olvadt le ezt hallva a mosoly Iloé arcáról. —Te Szjord, mennyit adtál neki?!

—Mennyi hormont?

—Igen.

—Hát tudod, fogalmam sincs róla mennyi szokott ez lenni normális esetben, de nem takarékoskodtam vele! Azt a mirigyet ami ezt termeli, maximális működésre állítottam, és még meg is serkentettem amennyire csak tudtam!

—Akkor lehet hogy valóban képes lenne gyilkolni is, szerelmi gyilkosságok cseppet sem rendkívüliek... tudod mit, szerelmesítsd meg a nőt is, de azt már nem kell ennyire, csak egy kicsit! Mert menjen csak hozzá a férfihoz, legyenek egy párrá, de nem baj az ha a nő marad a józanabbik!

S a következő pillanatban máris fülükbe ért a nő hangja:

—Bár ha jól meggondolom, lehet hogy mégis hozzád megyek! Végülis ahogy most eltűnődöm rajta, van nem is kevés értékes tulajdonságod, morcoskám! Ha megjavulsz, ha nem fogsz verekedni, egész remek férjem lehetnél!

—Nem verekedek, kutyuli-mutyuli! Csak el ne hagyj soha!

A többit nem hallotta már Iloé, de neki ennyi is elég volt.

—Ez kiváló jótett volt Szjord! Tisztességes életet élnek ezután, és szeretik is egymást! Csak... csak mi lesz ha elmúlik a szerelem?! Mert az el szokott múlni!

—Ez nem fog. - ingatta a fejét Szjord.

—Biztos ez?!

—Mint a halál! Ömlik a vérükbe folyamatosan a hormon!

—Jó, menjünk akkor tovább! - indítványozta Iloé. És mentek. Szjord azt sem tudta hova, de nem is érdekelte, követte a tündért.

Rengetegsok jót tettek! Mire elérkezett a következő nap estéje is, addigra Iloé kívánságára Szjord bejárta a város csaknem valamennyi kocsmáját például. Nem azért hogy igyon, hanem valahány kocsmában csak járt, mindössze néhány percre is, nos, ott a kijövele után máris nagy lett a felzúdulás, mert kiderült, hogy az összes bor, sör, pálinka, likőr s egyéb alkoholos italok mind csodálatosképpen átváltoztak málnaszörppé, narancsszörppé, sőt, tiszta tejjé! És mindenki aki odabent volt, maga a kocsmáros is, olyan fura betegséget kapott, hogy ha szerzett nagy nehezen valami át nem változott szeszesitalt, akkor már néhány kortytól olyan rosszul lett, mintha - Szjord szavaival élve - keresztülment volna az agyán egy úthenger!

A város összes lakójával ezt Szjord nem tudta megcsinálni. Egyszerre csak egy-két tucat emberrel tehetette meg, akik a közelében voltak. De ez nem is volt baj, épp ezért járták az italkiméréseket, mert biztos a legiszákosabbak vannak ott, s őket a legfontosabb meggyógyítani – vagy megbetegíteni, ki minek tekinti ezt!

Többször láttak kurvákat is az éjszaka folyamán. S ha ezek netán egy-egy stricivel voltak, akkor mindannyiszor szerelmet ébresztett bennük egymás iránt Szjord, akkor is ha épp nem verte a nőt a férfi. A többi örömlánynál meg Iloé tanácsára szintén csinált egy kis jellembeli változtatást. Olyasmit nem tudott tenni, hogy a nő például megkedvelje az úgymond „tisztes-

séges” munkát, Szjord azt mondta, hogy az túl általános kívánság Iloétól, s ő csak a konkrétumokkal kapcsolatban tud varázsolni. De amerre csak ment, a kurvák mind sorra elkezdtek leküzdhetetlen vágyat érezni a legkülönbébb dolgok iránt: volt amelyiket hirtelen emésztő sóvárgás töltötte el hogy hírneves matematikus legyen, s bár eddig még az általános iskola hatodik osztályát sem járta ki, de most sietve elszaladt hogy bepótolja a mulasztást, kijárja az iskoláit, s ha sokára is, de majd valami matematikai felfedezést tegyen! Egy másik örömlány elhatározta hogy új művészi ágat talál ki: átlátszó, szobahőmérsékleten szilárduló műgyantába önt bele száraz virágokat meg egyéb apróságokat, eképp műborostyánokat hoz létre, s ezekből csinál majd nyakláncokat! Különböző néhány héttel később sikerült is megkezdnie ezt a vállalkozást, és nagy sikere lett, meggazdagodott belőle. Egy harmadik örömlányban leküzdhetetlen sóvárgás ébredt a virágkötészet megtanulása iránt. A negyedik épp egy kiscicát simogatót meg amikor Iloé meglátta, s emiatt Szjorddal azt sugalmazta neki, hogy nyisson macska kozmetikát. Az ötödik olyan vállalkozásba kezdett, hogy vállalta az elfoglalt emberek háziállatainak megetetését, úgy, hogy sorra felkeresi azokat a lakásukban. A hatodiknak minden vágya az lett, hogy meteorológus legyen. A hetedik, aki épp a mobiltelefonján csevegett, Szjord sugalmazására lelki elsősegélyszolgálatot nyitott. A nyolcadik ezután minden idejét arra akarta szentelni hogy világhíres író legyen. Ez nem volt könnyű neki, mert eddig még olvasni sem tudott, de Szjord akkora vágyat keltett benne, hogy napokon belül megtanulta a betűvetést, s ha nem is rögtön, de jó harminc évvel később valóban befutott mint író. Mert amit az ember nagyon akar, azt többnyire eléri. És hála Szjordnak, ő aztán igazán nagyon akarta...

S ez így ment tovább, végestelen-végig! De nemcsak az örömlányokkal bánt így el a kis szellem, hanem a mindenféle rosszkülsejű éjszakai alakokkal is. Ezeknek nemes egyszerűséggel mind azt sugallta, hogy alakítsanak biztonságtechnikai céget, ami épp az olyanoktól védi meg az embereket, amilyenek ők maguk voltak az imént is még!

Igazán elmondható hát, hogy nem is sok idővel áldásos működésük kezdete után már jócska zűrzavar uralkodott el a városban! Kezdett minden a feje tetejére állni. No nem annyira a rosszfiúk hiánya miatt, sőt, nem is az örömlányok hiánya miatt, bár akadtak akik ezeket is igénylették. Ellenben a szeszhiány már igazán érezhető mértéket öltött. Mindenesetre Iloé el volt szánva rá hogy tovább folytatják nemes ténykedésüket, épp csak a harmadik nap dél felé eszébe jutott hogy hát hoppá, a szülei minden bizonnyal aggódnak érte!

—És érted is aggódhatnak a te szüleid, Szjord! - tette hozzá. De erre a fiú csak vállat vont.

—Haza kell mennünk, hogy megnyugtassuk őket!

—Tőlem! - vont vállat ismét Szjord. —Én oda megyek, ahová te!

—Jó, induljunk! Csak sajnós azt nem tudom, mivel magyarázzuk meg nekik ezt az elmarádást! Pedig már biztos a rendőrségi körözést is kiadták utánunk, rákerültünk az eltűntek listájára!

—Majd levesznek onnan! - vigyorgott Szjord.

—Biztos, de akkor is dühösek lesznek.

—Nyugi, nem engedem hogy bántsanak téged!

—Á, attól nem félek igazán... de valamit akkor is mondanunk kell... sajnós nagyon belefeledkeztem a jót tevésbe... de ezt nem igazán mondhatjuk el... nem szép dolog hazudni, de ha ezt világgá kürtöljük, akkor az a további jócselekedetek rovására mehet, mert attól félek hogy sok ember igazából nem is akarna megjavulni...

—És mi volna ha egyszerűen azt mondanánk, hogy nagyon egymásba szerettünk, és együtt töltöttük az elmúlt napokat?! - kérdezte Szjord. —Mert ez még csak nem is volna teljes hazugság, ugyanis valóban együtt voltunk, és te olyasmiket mondtál nem is egyszer, hogy mennyire szeretsz engem!

—És te engem?! - kérdezte erre Iloé.

—Hát izé... az biztos, hogy legalábbis kedvellek! És bármire hajlandó vagyok hogy el ne vesztselek! Ha ez szerelem, akkor szerelmes vagyok! Szóval, ezzel szerintem még csak nem is hazudnánk, kielégülhet így az igazmondás iránti vágyad! Az meg hogy nem mondjuk el a jó tetteinket, nem hazugság! Ha megkérdik hogy mit csináltunk ezalatt az idő alatt, hát azt

mondjuk hogy mindenfélével szórakoztunk! És ez sem hazugság, mert te biztos élvezted ezt a sok jótettet, tehát szórakoztál ezalatt!

—Igen, ez az! Ó Szjord, én valóban szeretlek úgy lehet, milyen okos is vagy, remekül kitaláltad!

Így aztán mindketten hazamentek. És összefutottak a szülők, és valóban örvendtek, de alaposan le is szídták őket hogy mit képzelnek! És Iloé szülei meg is tiltották a lányuknak a további csatangolást, mert Iloé dolga most a tanulás, nem a szerelem. És azt is megkérdezték tőle, hogy egyáltalán szűz-e még?! Iloé elpirult és azt mondta hogy még igen.

—Tiszta szerencse, de többet amiatt sem maradhatsz el, mert ha ez így megy tovább, nem sokáig maradsz az!

—De anyám, tulajdonképpen semmi közöd sincs ehhez, nagykorú vagyok!

—Amíg az én házámban élsz és az én kenyeremet eszed, addig azt csinálod amit parancsolok! - dörögte nem is anyja, de apja.

Iloé belegondolt hogy ha engedelmeskedik a szüleinek, azzal mennyi sok jótettől fosztja meg a világot, hiszen ha a szüleivel él, nem marad ideje jót tétetni Szjorddal, s így aztán ezt mondta:

—Jó, akkor ezentúl nem élek a házámban és nem eszem a kenyeredet! Szjord, szeretsz annyira hogy velem gyere?! Valóban igaz az hogy oda jössz, ahová én megyek?!

—Rendelkezz velem! - válaszolta Szjord udvariasan.

—Jó, megyünk máris! - azzal megfogta Szjord kezét, és elindult lefelé a lépcsőn.

—Mit képzelsz, jössz vissza azonnal! - ugrott utána az apja. De valahogy rosszul léphetett, mert megcsúszott és jókorát esett. Szjord csendesen vigyorgott... És kivételesen még Iloé sem tett neki most szemrehányást.

—Hová megyünk? - kérdezte aztán Szjord, amint leértek.

—Mindenképpen kell valami szoba, mert ha aludnunk nem is kell, de jobb ha mindig a kíváncsi szemektől rejtve varázsolsz élelmet nekünk! Meg néha lehet hogy be akarunk oda húzódni, ha túl nagy a meleg vagy ha eső jön. Vagy ha valami tervet akarunk kidolgozni, vagy ha csak bizalmasan akarunk beszélgetni! Halljuk tehát, tudsz-e pénzt varázsolni?

—Éppen tudnék azt hiszem, de azonosak lennének a sorozatszámok és lebuknánk!

—Nem baj. Akkor gyere csak, itt ez a bankautomata! Csinálj vele valamit, hogy kiadja a benne levő pénzt!

—Jó! - mondta Szjord, nagy élvezettel a hangjában, azzal ránézett a készülékre, s az a következő pillanatban máris szökőkútszerűen kezdte önteni magából a rengeteg pénzt. Pillanatok alatt tele lett a környék bankjegyekkel. Iloé és Szjord marékszám kapdosták fel azokat, s tömtek a ruhájukba. De a felét sem szedték fel ők, már dagadozott a ruházatuk. Ennyi elég is volt nekik s elmentek, de a többi pénz sem maradt gazdátlan, mert még mielőtt a banki dolgozók észbekaptak volna, a környékbeli utcagyerekek és a járókelők felkapdosták mindet.

Hőseink ezután elmentek a belvárosba egy kényelmesnek látszó albérletbe, s kifizették egy teljes évre előre a szobát. Nem akartak sokat itt lenni, de azért is jó volt ez, mert Iloé elhatározta, hogy mielőtt újabb körútra indulnak, megtisztálkodik. Elvégre három napja nem mosakodott!

—Remélem tisztességesen viselkedel, és nem leselkedel utánam! - mondta Szjordnak, már a fürdőszoba ajtajából.

—Úgy érted hogy nem szeretnéd ha meztelenül látnálak?

—Hát, úgy valahogy!

—De hát most is látom a testedet!

—Hogyhogy?!

—Képes vagyok látni téged a ruhán keresztül is!

—Nem hiszem! - döbbent meg Iloé.

—A bal hónod alatt van egy kis anyajegy. A cicid csúcsán a mellbimbó körüli barna terület kivételesen nagy, akkora hogy az ritkaság a nők körében. A punciszőröd egyenesszálú, de a csiklód fölött van egy kivételesen hosszú, göndör tincs, mely az óramutató járásával ellentétes

irányban göndörödik... - sorolta Szjord. Holott a lány vastag és teljesen átlátszatlan nadrágban volt épp. Iloé mélyen elpirult.

—Hagyd abba, elhiszem inkább! - mondta, azzal becsapta maga után a fürdőszobaaajtót.

Szjord csak állt ott, majd inkább letelepedett egy fotelba. Pár perc múlva azonban amikor a fürdőszobából elhallgatott a vízcsobogás, így szólt:

—Most szappanozod a bal hónaljadat! Most a jobb hónaljadat! Most csodálkozva nézel az ajtó irányába! Nem, nem érdemes kimászni a kádból, nem leselkedem az ajtónál, itt ülök a fotelben! Nem értem, miért nyújtasz nyelvet rám?!

—Átlátsz a falon is?!

—Kétkeddel benne ezek után?

—Na jó, tudod mit, le van érdekelve, akkor ha már ilyen röntgenszemű vagy, akár be is jöhetsz! Gyere, mosd meg a hátamat, azt nehéz elérnem!

Szjord bement, és tette amit Iloé mondott neki. De bár más embert, azaz az igazi embereket nemileg felkorbácsolt volna egy ilyen helyzet, Szjordban semmi erotikus gerjedelem nem lobbant fel. Nem, mert ő valóban tökéletesen látta korábban is Iloé testét, amikor a tündérlány még ruhában volt, a meztelenség tehát nem volt újdonság neki, aztán meg neki vágya neki amúgysem volt! Ez az embertest a maga férfiúi kellékével mind csak álca volt a számára. Valójában nyugodtan ölthetett volna akár női testet is. Ő bizonyos értelemben talán valóban szerelmes volt Iloébe, de egyáltalán nem a genitáliáit akarta megszerezni, hanem úgy ahogy van Iloé egész testét. És nem szeretkezni akart vele, hanem megízlelni óhajtotta. Tulajdonképpen még csak nem is Iloé külseje tetszett neki, legfeljebb a lányt övező mikroszkopikus erőter sugárzása, mely erőterről Iloé nem is tudott. Tehát nem mászott be Iloé után a kádba, és nem is kezdte el erotikusan ingerelni, mindössze tette amit Iloé kért: megmosta a hátát! És ezen Iloé nem győzött csodálkozni, mert megfordult a fejében a gondolat hogy az alkalmat Szjord esetleg kihasználja egy kis enyelgésre. S bár úgy gondolta hogy erről igyekszik majd lebeszélni a fiút, de azt is elhatározta, hogy ha Szjord nagyon erősködik, akkor engedni fog neki, mert nem akarja megkockáztatni, hogy emiatt Szjord megharagudjon, és ne tegyen több jót! Ha a sok jótett ára az ő szüzessége, ám legyen!

De Szjord semmi ilyesmit nem tett és nem is kért.

Iloé ugyan tudomásul vette hogy Szjord ha akarja akár a falon keresztül is láthatja őt, de azért felöltözött, már amiatt is, mert meztelenül mégsem mehet ki az utcára jót cselekedni! S közben így szólt:

—Fura tudomásul vennem, hogy bármikor láthatod a testemet! Kissé úgy érzem magamat, mintha csiszí lennék, és az ő különleges ruhájukban volnék!

—Miféle ruhájukban?

—Hát tudod, abban, amit többnyire teljesen átlátszóan hordanak, bár azt hiszem inkább csak egymás közt, mert ha kijönnek közénk, akkor beállítják úgy, hogy mindenféle színekben pompázzon. Tulajdonképpen régóta szeretnék is egy ilyet magamnak, nagyon megtetszett, de természetesen nem átlátszóan akartam hordani. De melletted úgy érzem most mintha ilyenben volnék, és átlátszóra lenne állítva! Tényleg, Szjord, nem tudnál teremteni nekem egy olyan ruhát?!

—Hát, azt hiszem nem! Nem vagyok mindenható! Sosem tanulmányoztam a csiszí ruhák szerkezetét! Ha volna itt a közelemben egy olyan, akkor azt hiszem lemásolhatnám, csinálhatnék belőle neked egy példányt, de így nem menne.

—Kár! Úgy szerettem volna egy olyan ruhát!

—Miért nem mész akkor csiszínek?

—Gondoltam rá! De nem tehetem.

—Hogyhogy?!

—Hát úgy, hogy a csiszík bár nagyon kedves népség, de alapvetően nem értek egyet azzal, hogy ők megengedhetőnek tartják hogy egyetlen csiszí megmentéséért adott esetben akár egy milliós barbár nagyvárost is elpusztítanak.

—Mert nekik az az elvük, hogy az összetartás és egymás segítségének elve mindenekfeletti. - mondta Szjord.

—Tudom, de ezzel akkor sem értek egyet.

—De hát ez kizárólag elméleti kérdés, mert nemigen kerül ilyesmire sor!

—Tudom, de a csiszik nagyon komolyan veszik azt, hogy aki közéjük megy, az minden szempontból egyetértsen a nézeteikkel. Még a kevésbé fontos részletkérdésekkel is, holott a csiszik számtalanszor kifejtették, hogy ez a szemükben épp hogy fontos, lényegi elvi kérdés! Én elismerem hogy a csiszik sokkal jobban élnek mint a barbárok, azt is hogy sokkal emberségebben, azt is hogy sok-sok jót tesznek, de nekem is elvi kérdés az, hogy nem vállalok fel olyan világnézetet, ami ha egy nagyon speciális és kisvalószínűségű helyzetben is, de megengedhetőnek tartja a tömeggyilkosságot! Sőt, nemcsak megengedhetőnek tartja, de egyenesen kötelezőnek! Mármint abban az esetben.

—Aha.

—De a ruhájukat megirigyeltem. Kérlek ha majd valami csiszí közelébe jutunk, figyeld meg, és próbálj teremteni nekem egy olyat!

—Jobb ötletem van. - szólalt meg Szjord a maga számára is váratlanul.

—Ugyan mi? - kérdezte kíváncsian Iloé.

—Nemrég azt mondtad, hogy irigyelsz engem a különleges képességeimért, ugye?

—Hát az irigylés talán túlzás, de tény, hogy...

—Hogy mégis irigyelsz! - nevetett Szjord. —Na figyelj csak, én azért látlak téged a ruháidon át is, mert a látható fény hullámhosszán természetesen nem látom a bőrdet, csak a ruhádat mint mindenki más, csak hogy én látom a teljes elektromágneses spektrumot is! Tehát olyan hullámhosszakat is látok, amiket senki ember nem! Jól nevezted el röntgenszeműnek: látom ugyanis a röntgensugarakat is! És még sok mást!

—Na és?

—Ezek átmennek a ruhán, némelyek a falon át is, ezért láthatlak a ruhán át is téged. De épp emiatt nemcsak úgy látom a testedet mintha az csak egy pucér női test volna. Olyasmiket is látok veled kapcsolatban, amiket más akkor sem látna ha azok előtt valóban meztelenül lennél!

—Valami különleges dologra célzol?

—Naná! Én például meg tudom mondani neked, hogy mi az oka annak, amiről te teljesen tévesen úgy hiszed, hogy rossz a fájdalomérzékelésed.

—Mi az?

—A testedet egy mikroszkopikus erőter veszi körül. Ez a nagyon magas hőmérsékletet lecsökkentő olyan mértékűre, hogy elviselhető legyen a számodra. A nagy hideget sem engedi át. De az anyagi eredetű objektumokat átereszt. Csak az energiák ellen hatásos. Például semmi bajod nem lenne egy lézerpisztoly lövésétől. Ha volna elég levegőd, akár a Nap felszínén is sétálhatsz... már ha volna felszíne, bár nincs neki. Hiszen az csak hatezer fokos! De a belsőjébe már jobb ha nem mész be, mert az erőtered ahogy elnézem, csak alig másfél millió fok ellen véd.

—Szjord, mivel érdemeltem ki, hogy gúnyolódol velem?! - sértődött meg Iloé, és látszott rajta hogy mindjárt elpityeredik.

Szjord sóhajtott egyet.

—Na jó, mindjárt bizonyítom a szavaimat! Gyere csak! - azzal felállt, és Iloét kézen fogva kihúzta a konyhába. Csak ránézett a gázipalackra, az máris kitekeredett, elfordult a legnagyobb gázégő szabályozógombja is, belobbant a gáz mindössze Szjord tekintetére...

S ekkor Szjord odavonszolta a rosszat sejtő s ezért hevesen ellenálló Iloét a gáztűzhelyhez, és még mindig szorosan fogva a lány csuklóját, annak jobb kézfejét belerakta a lángrózsa kellős közepébe.

Iloé sikoltózott, sikoltózott...

—Hé, vedd már észre hogy csak megszokásból ordibálsz, nem azért mert fáj is!

—Tudom hogy nem fáj, de nem akarom hogy lepörköld a húst a csontjaimról! Kérlek! Ne nyomoríts meg!

—Nézz már oda, hogy feketedik-e a kezed! - követelte Szjord.

És Iloé odanézett. Kezének még mindig semmi baja nem volt, s mozgatni is tudta az ujjait. Holott minden emberi számítás szerint már rég súlyos égési sérüléseket kellett volna elszenvednie.

—Ezt... ezt nem értem... - hebegte.

Erre Szjord odanyomta Iloé tenyerét a már tényleg nagyon forró gázcső fémjére. És most sem történt a tündérlánynak semmi baja!

Szjord elengedte a kezét. Iloé azonnal a szeméhez emelte azt, vizsgálgatta, nézegette. Jól szemügyre vette minden porcikáját, de hiába, mert még az icipici kis szőrszálak sem pörkölődtek meg a kézfején!

—Hihetetlen! - motyogta.

—Hiszel már nekem?! - kérdezte Szjord.

S bár az imént mondta Iloé hogy ez „hihetetlen”, mégis ezt válaszolta:

—Igen... hiszek, mert mást nem tehetek! A tényeket nem tagadhatom le!

—Akkor most olyasmit mondok neked, ami még ennél is furcsább lesz a számodra! De ajánlom hogy erőltess meg a hiszékenységedet, mert megéri! Tudd meg, hogy egyáltalán nem szorulsz rá a csiszik ruháira, nem kell irigyelned őket. Sokkal jobb ruhád van ugyanis mint amilyen az övék, s ezt ráadásul állandóan magadnál is hordod! Sőt, nem magadnál, de magadon!

—Hogyhogy?

Szjord eloltotta a gázt, s bevezette Iloét a szoba közepére. Ő maga kényelmesen egy fotelba telepedett, ám így parancsolt a lánynak:

—Állj a szoba közepére!

Iloé engedelmeskedett.

Szjord összeráncolta a szemét, s erre félrehúzódott a függöny az ablak elől. A zajra Iloé ijedten rezzent össze, de amikor odapillantott és látta hogy mi történt, csak felkuncogott idegesen.

—Ó, hogy te miket tudsz!

—Többet is mint hiszed! - szólt Szjord nagy élvezettel a hangjában, s intett a kezével, mire Iloé testéről eltűnt azonnal minden ruha. Iloé a szája elé kapta a kezét, hogy ne sikítson. Végül csak ezt nyöszörögte:

—Megint kezdek félni tőled! Teljesen ki vagyok szolgáltatva kényednek-kedvednek!

—Így jár az, aki egy csodatevővel akar együtt lakni! - és most Szjord igazán sátánian vigyorgott. Nagyon élvezte a hatalmát. —Na de most mindjárt felöltöztetlek! Lépj csak hátra három lépést!

Iloé megtette. Egyenesen az ablakon betűző Nap fénypáncmájába került így.

—Fordulj meg! - szólt Szjord olyan hangon, hogy Iloénak eszébe sem jutott ellenkezni. Igazság szerint egészen megbénította a döbbenet, hogy Szjord csak úgy eltüntette róla a ruhát. Hiszen ezzel az erővel ha Szjord akarja, ő maga is eltűnhet!

Megfordult hát, eképp hátat fordítván Szjordnak, ellenben szembefordult épp a Nappal. Előbb hunyorogni kezdett a nagy fénytől, majd behunyta a szemét...

Ám Szjord ekkor mellélépett.

—Nyisd ki a szemedet!

—Megvakulok! Nem szabad a Napba nézni!

—Nem vakulsz meg! Nyisd ki! - követelte Szjord, és kezét Iloé vállára tette.

Iloé engedelmeskedett. Egy pillanatra valóban elvakította a fény, majd hirtelen úgy érezte mintha fényszűrő ereszkedett volna közé és az égítést közé. Már nem fájt a szeme a nagy fényességtől, sőt, hirtelen kristálytisztá élességgel látta a Nap korongját, még néhány villogó protuberanciát is, amik mint nagy tűznyelvek, elszakadtak a felszínéről.

—Ez csoda! - nyöszörögte.

—Ej de jól adod picinyem, még hogy csoda! A csodákra igazán fel lehettél készülve azután, hogy az utóbbi néhány napban mást se tettünk csak csupa csodát! - vihogott mögötte Szjord. Majd így szólt:

—Na és most hunyd be újra a szemedet!

Iloé behunyta.

—Tudod ugye hogy nagy fénysugárban állsz?!

Iloé bólintott.

—Képzeld el, hogy e fény belőled árad ki!

—De hát nem belőlem jön!

—Amindenségit, ne vitatkozz, mert olyat teszek mindjárt, hogy magam is megbánom! Pedig nem akarom elkapkodni a dolgot! - és Szjord élvezettel nyalta végig... nem a száját, hanem Iloé vállát. De azután erőt vett magán, bár igazán roppant erőfeszítéssel, és nem kezdte el a tündérlány felfalását. —Tehát, képzeld csak el, hogy belőled árad a fény!

Iloé elképzelte. S abban a pillanatban felragyogott körülötte a tündérek fényruhája. Nem kellett tehát különösképp gyakorolnia ezt, de hát ez nem is meglepő, mert erre alkatilag képes volt, tündérnek született, s a tündérek erre születésüktől fogva képesek. Épp csak eddig nem jutott eszébe, hogy megteheti ezt is.

—Akkor most nyisd ki a szemedet, és lásd hogy milyen ruhád van! Ugye szebb mint a csiszíké?!

Iloé kinyitotta a szemét, s amint megpillantotta magát csupa fénybe öltözötten, előbb sikoltott egy nagyot, hogy „Gömbvillám, segítség!”, majd amikor megértette hogy ez őbelőle jön, akkora ujjongásba csapott mint talán még soha életében, és Szjord nyakába ugrott, elhalmozta csókjaival, és egyre csak azt rebegette hogy „köszönöm”!

—Szabályozni is tudod a fények színét és erejét, csak akarnod kell... - kezdte magyarázni Szjord, de hamar rájött, hogy erre semmi szükség, mert a lány most már, hogy először elkezdet foglalkozni a fényruhával, most már ösztönösen ráébredt egy egész sereg képességére. Ki és bekapcsolgatta a fényöltözéket, alakította a színét, erősségét, frekvenciáját, bonyolult miniatúrákat rajzolt a fénnel a levegőbe, glóriát csinált a feje fölé, s így tovább. Sőt, hamar rájött, hogy hiszen ő maga is képes rá mint Szjord, hogy ne csak úgy lásson mint az emberek általában, hanem lássa a tárgyak hőképét, meg az ultraibolya sugarakat is, meg a rádióhullámok bizonyos fajtáit...

Jó órát töltött el ezzel nagy boldogságban, majd hirtelen elsápadt, és lerogyott egy fotelbe Szjorddal szemben.

—Ki vagyok én?! Ki vagyok én, Szjord?!

—Tündér. - válaszolta Szjord nyugodtan.

—Nem értem!

—De hát ez nyilvánvaló! Kérdeztem már tőled, hogy el tudsz-e képzelni nagyobb jóságot annál, mint amivel te rendelkezel! Nem tudtál, s azért nem mert elvileg lehetetlen! Nincs ugyanis nagyobb jóság annál, hogy valaki még az ellenségeivel is jót szeretne tenni! Vagyis ha tündérnek nevezzük azokat a lényeket akik nagyjából az emberhez hasonlóak, s a lehető legjóságosabbak, nos, akkor te tündér vagy! Na és a tündérek a mesék szerint képesek bizonyos varázslatokra, logikus hát, hogy ilyesmire te is képes legyél!

—Nem értem! Hiszen tündérek nem léteznek!

—Kétkedél önmagad létezésében?!

—De hát a tündérek akkor is csak kitalált mesealakok!

—Nono! A legtöbb mesének van valami valóságalapja! Mi van ha azt mondom: időnként születnek az emberek közé, ha ritkán is, olyasfélék mint te, s ezeket az emberek úgy nevezték el, hogy tündérek! Hiszen tudod te is: néha születik gyerek szőrösen, vagy úszóhártyával, vagy más nyomoréksággal... még ritkábban születhet egy-egy olyan is mint te! Ezek a tündérek! Te tündér vagy! És emiatt még az is logikus hogy van ilyen fényruhád, hogy ebben tündökölsz, elvégre egy tündér illik hogy képes legyen tündökölni!

Iloé ezen elgondolkozott, majd nagyot sóhajtott, s így szólt:

—Jó. Tündér vagyok. Rendben van. De akkor mi vagy *te*?! Te is tündér talán?!

—Mi lennék, én vagyok Szjord!

—Ne nevetess! Te biztos hogy nem Szjord vagy.

—Ugyan már!

—Márpedig nem az vagy. Eleinte hagytam magamat megszédíteni tőle, hogy a fejbeveréstől parafenomén lettél vagy mittudoménmi, bár igazából már akkor sem nagyon hittem. De úgy tettem mintha hinném, és próbáltam is hinni benne, minden erőmmel próbáltam, igyekeztem be-

mesélni magamnak... de nem ment, na! Túl hihetetlen volt! Hanem azután hogy most rádöb-
bentté a képességeimre, nos, azután már még úgy sem hihetek ebben! Mert már annak esé-
lye is nulla hogy valaki csak amiatt legyen varázsló hogy fejbe verik, de hogy emellé még hirte-
len ne csak saját rendkívüli képességeivel legyen tisztában, de azzal is hogy én magam mit
tudok, hogy tehát azt is tudja amit én magam sem tudok önmagamról – nos, ennek esélye épp
akkora, mint hogy a sivatag minden homokszeme hirtelen színarannyá változik! Sőt, akkora
az esélye ennek, mint hogy a csiszík hirtelen bevezetik maguk közt a férfiuralmat, és mind ka-
rotánná térnek meg! Tehát kérek ne hazudozz: ki vagy te?!

—Fiútündér. - vont vállat Szjord.

—Nem megy neked a hazudozás, Szjord... már ha valóban ez a neved! Ugyanis ellentmondasz
önmagadnak! Hiszen azt mondtad, én tündér vagyok, s a tündérek onnan kerültek bele az
emberek meséibe, mert néha születik egy-egy tündér, s azok mind olyasfélék mint én! Többek
közt jók is.

—Na és?

—Na és hát te eleinte enyhén szólva éppenséggel nem úgy viselkedtél mint egy jóságos tündér,
sokkal inkább mint a Sátán, mint egy gonosz démon! S bár mostanára már inkább jót cselek-
szel mint rosszat, de szerintem még most is csak rám való tekintettel, s egyáltalán nem holmi
belső késztetéstől vezéreltetve! Hát még ezelőtt! Megölted Mjoréhet, nyomorékká tetted a pipá-
zó vagányt, azzal a négy huligánnal is mit tettél... sőt, ugye az igazi Szjordot is megölted, mi?!
Csak felvetted az alakját, így van?!

—Így. - bólintott Szjord kis gondolkodás után.

—Na látod, egy tündér nem viselkedik így! Ha mind olyanok mint én, akkor nem! Sőt, még
akkor sem ha én egy kivételesen jó tündér vagyok csak! Még ha sokkal de sokkal rosszabbak a
tündérek úgy általában mint én, akkor sem tesznek ilyesmit! Tehát: ki vagy te?!

—És ha én a tündérek valamiféle bűnözője vagyok, akit épp azért taszítottak ki maguk közül,
mert nem jó?!

—Tudsz róla tán, hogy volna a tündéreknek valami közössége, országa?! - kezdett csillogni Iloé
szeme.

—Tégy le róla hogy odamész. Te az enyém vagy mindörökké! - válaszolta azonnal Szjord. És
most nagyon kegyetlen volt a pillantása.

—Tehát van olyan, hogy Tündérország!

—Van. De nem neked!

—Nem engedsz oda?

—Nem. De őriznem is felesleges téged, mert úgysem tudod az utat oda. Az ugyanis nem a Bar-
ganon van.

—Hát?!

—A világűrben. Természetesen. Hiszen ugyan hol másutt!

—És akkor te ki vagy?

—Jobb neked ha nem tudod!

—Márpedig én tudni szeretném.

—Márpedig hiába szeretnéd, nem mondom meg!

—Miért nem?

—Mert akkor nem szeretnél.

—Tessék?!

—De hiszen az imént is még hogy köszöngetted, hogy megmutattam neked a fényruhát! Azt
mondtad hogy szeretsz engem, különben nem is először az ismeretségünk óta... és bevallom,
ez jólesett! Márpedig ha bevallom hogy ki vagyok, nem hiszem hogy szeretnél a továbbiakban!
De neked sem volna az jó, mert biztos hogy jobban érzed magadat ha szeretsz valakit, mint ha
nem szereted! Vagy nem így van?

—De így van... - tűnődött el Iloé. Majd így szólt:

—Félek! - és két nagy szemét teljesen tágra nyitva nézett Szjord arcába.

És most Szjord valami érthetetlen dolgot érzett ezt látva. Nemegyszer tanulta még apjától,
hogy az egyik legpompázatosabb érzés ami eltölthet egy szellemet, a diadalérzés! Ezt akkor érzi

a szellem, ha legyőz valakit, vagy legalábbis jól megijeszti a másikat. Ha látja annál a félelmet, a rettegést, a menekülésvágyat...

Most látta hogy Iloé valóban fél, s a lány ezt be is vallotta. És mégis: egyáltalán semmi diadalt nem érzett ezt tapasztalván! Inkább valami furcsa zavart érzett, ami nagyon kényelmetlen érzés volt. Kifejezetten kellemetlen! Először is, diadalról szó sem lehet, mert egyáltalán semmi-féle erőfeszítésébe nem kerülne hogy Iloét megegye, megölje, vagy akár még iszonyatosan meg is kínozza ezt megelőzően. A lány tökéletesen ki van szolgáltatva kénye-kedvének. De különben sem kéne félnie tőle, még ha árthatna is neki, mert Iloé elveivel szöges ellentétben állna hogy ártson neki. Megmondta a tündérlány hogy akkor sem védekezne ha módjában állna. Miért is érezhetne akkor most ő Szjord itt diadalt?!

Ugyanakkor nagyon nem tetszett neki Iloé félelme! S azért nem tetszett neki, mert tudta, érezte, hogy e pillanatban Iloé nem szereti őt! Éppenséggel nem gyűlöli, erről szó sincs, de az is biztos hogy nem szereti, mert lehetetlen szeretni azt, akitől félünk! Meglehet tán hogy Iloé nem hazudott és továbbra is jót akar neki, mert Iloé még az ellenségének is jót akar. De ez legjobb esetben is csak valami halovány intellektuális szeretet a részéről, afféle elvi kérdés mint a csiszíknél az, hogy az összetartás mindenekfelett való. Azt a heves, kitörő, lobogó szeretetet amit a fényruha megpillantásakor érzett Iloé, azt most nem érzi iránta! És Szjord úgy érezte, hogy valami csodálatostól fosztották meg ezáltal!

—Ne nézz így rám! Én nem szeretem, ha félsz!

—Úgy gondolod hogy nincs okom félni?

—Persze hogy nincs! - vágta rá gyorsan Szjord.

—Te most hazudsz. Érzem! - jelentette ki mélységes meggyőződéssel a hangjában Iloé.

És persze igaza volt, Szjord tudta. A tündérnek nagyonis megvolt minden oka rá, hogy féljen!

—Miért kéne félned?

—Miattad. Különbö is, neked kell tudnod, hogy mi félnivalóm van! Szjord, én rettegek! Mondd, miért akarsz te nekem rosszat?! Nagyon szépen kérek!

—De hát miből gondolod hogy épp én akarnék neked rosszat, hiszen eddig csupa szép és hasznos dologra tanítottalak meg, és sok jót is tettem a te kívánságaid szerint!

—De ezért egyszer még óriási árat kell fizessek. Érzem!

—Ne beszélj hülyeséget!

—De igen. Nem lehet véletlen, hogy nem akarod megmondani, hogy ki vagy te! És ha vannak olyanok hogy tündérek, és azok valahol a világűrben élnek, és te tudsz erről, akkor te is a világútból jöttél! És te egyszer olyasmiről kezdtél el példálózni, hogy mi volna ha te valami világútból jött szörnyeteg volnál, és rosszat akarnál nekem... sőt, azt hiszem szó szerint azt emlegetted, hogy esetleg meg akarnál enni! Igen! Ó jaj nekem, hiszen te többször is célozgattál ilyesmire! Egyszeriben kezdenek iszonyú jelentéssel bírni a szavaid! A tréfálkozásaid! De mondd, mi rosszat tettem én neked, hogy ilyesmit tervezel?! Hát bántottalak valaha is?!

Szjord felállt, s le-fel kezdett el járkálni a szobában. Cseppet sem volt már jó kedve. Végül így tört ki:

—Gyűlölöm hogy ilyen okos vagy! Minek kell ennyit gondolkodnod, hallod-e?! Amindenségit, igazán hálátlan vagy, épp most tanítottalak meg egy csodálatos varázslásra, adtam neked ajándékba egy fényruhát, igen, így is tekinthetjük, s erre elkezdesz rémüldözni, ahelyett hogy tovább szeretnél engem! Olyan boldogan éreztem magamat mint még sosem, s erre te mindent elrontasz a félelmeddel, a rettegésseddel, ó amindenségit, hogy dögölnél meg! Megérdemled a halált, meg ám, nem is vitás, megérdemled százszorosán is! Megérdemled, mert elrontottad a boldogságomat!

—Nem akarattal tettem!

—Akkor is! Különbö meg, senki nem parancsolt rád, hogy kezdj el rémüldözni! Te kezdtél spicelkedni aziránt is, hogy ki vagyok én! Hát mi közöd hozzá, azt mondd meg!

—Szjord, én semmi rosszra nem jöhettem volna rá veled kapcsolatban, ha nem terveztél volna ellenem a kezdettől fogva rosszat! A hiba tehát egyáltalán nem bennem van! Én a létezésedről sem tudtam amíg fel nem bukkantál! Te terveztél ellenem valamit szántszándékkal, kész-akarva! Csak azt nem tudom tényleg, miért akarsz bántani! De azt akarod, ezt világosan ér-

zem! Erre mutat minden jel, de talán más miatt is ezt érzem, talán épp mert tündér vagyok, s úgy lehet a tündérek talán annyira jók, hogy megérzik a másikban a rosszat!

—Erről nem tudok, de lehetséges! - vakkantotta mérgesen Szjord.

—Akkor kérlek ha bántani akarsz is, de legalább ne hagyj bizonytalanságban, s legalább azt áruld el halálom előtt, hogy ugyan miért!

—Miért, miért! Csak! Hagyj békén, nem tartozik rád!

—Talán mégis, mert az én életemről van szó, vagy nem?

—Gondolod hogy a farkas beszámol a báránynak a szempontjairól?! Gondolod hogy megmagyarázza neki, hogy miért támad rá?!

—Figyelj csak, hiszen én el sem tudom képzelni, hogy szükséged volna az életemre! Nem hiszem el, hogy te csak akkor élhetsz tovább, ha engem megölsz... ha engem... ki sem tudom mondani...

—Most már mindegy, akár ki is mondhatod: megeszlek!

—De hiszen egy efféle izé mint te... szörnyeteg... ha meg nem sértelek e szóval...

—Rá se ránts, nem érdekel!

—Szóval, hiszen te úgylát örökké élsz, vagy nem?

—De te is!

—Én is?!

—Picinyem, gondold már a mesékre! Olvastál-e olyan meséket amik arról szólnak, hogy egy tündér természetes halállal hal meg, mondjuk végelgyengülésben?! Őszintén meg lennék lepve ugyanis, ha volna ilyen mese! Olyan meséről azonban nagyon is lehet hallani, hogy a tündérek elrabolják sárkányok vagy más fenevadak! Amíg itt keringtem a Bargan körül az úrben, s hallgattam a rádióműsorokat hogy megtanuljam a nyelveteket, hallottam ám néhány effélét!

—Szóval én örökéletű vagyok...

—Sőt, még csak nem is fogsz már sokat öregedni. Örökifjú maradsz! De csak addig élsz, amíg valaki meg nem kajál téged.

—Például te?

—Például. Logikus is! Mert hát gondold csak bele: ha a fajtádból senki nem hal meg magától, akkor egyre csak szaporodnátok! Kell hogy legyen valaki-valami, ami kordában tartja a népességeteket! A világon mindennek van ragadozója, minden fajnak, még az embereknek is, például a betegségek! De tudd meg hogy ti tündérek megbetegedni sem nagyon szoktatok, én legalábbis nem tudok róla! De fogd fel úgy, hogy nektek is van ragadozótok, az én fajtám, én, aki, na tudd meg hát, a szellemek fajtájához tartozom! Nem olyan szellem ami valakinek a lelke, hanem egyszerűen szellem és kész. Mi tulajdonképpen egy másik univerzum lakói vagyunk. Több fajtánk van, s azon belül én az ifritek csoportjához tartozom. Óriási a hatalmam, jóval nagyobb mint a tied, de bőven akadnak nálam nagyobb hatalmú szellemek is. De ne reménykedj, mert *olyan* szellem egy sincs, aki kimentene téged a markomból, mert ha el is vesz valaki téged tőlem, de az legfeljebb rosszabbul bánná veled, ugyanis mi szellemek a tündérek legfőbb ellenségei vagyunk! Nekünk egy tündér ritka csemege, jobb mint egy kábítószeres embernek a legpompázatosabb szívnyivaló! Szóval tündikém, ez van, nem tehetek róla, szellemnek születtem, nem akartam hogy ilyen legyek de ilyen vagyok, na, és a világon mindenért fizetni kell, a tündérségért is, s te most azzal fizetsz hogy majd egyszer úgy halsz meg, mint a tündérek szoktak: prédaként végzed!

—De hát én még biztos hogy egészen picike tündér vagyok, még alig éltem, még emberfogalmak szerint is fiatal vagyok, semmit nem vétettem...

—Hagyd már ezt, a bárány sem vét a farkas ellen!

—De akkor is fiatal vagyok!

—A kölyökbárány is fiatal! És hiába is sírsz-rísz, mert úgysem mondok le rólad! Tudd meg ugyanis hogy én még magam is egy egészen fiatal szellem vagyok, ha úgy tetszik kölyökszellem, mert csak nemrég töltöttem be a hétszázmilliárdodik évemet...

—Ez nálatok gyerekkor?!

—Nálunk igen. Különben ti tündérek sem panaszkodhattok, akadnak bőven tündérek is Tündérhonban, akik eléri ezt a kort, még többet is! Szóval, én még nagyon fiatal szellem va-

gyok, és nem leszek bolond lemondani a csemegémről holmi sajnálat miatt! Még sosem ettem tündért, de már nem is egyszer hallottam róla öreg szellemektől, hogy az milyen finom!

—Akkor miért nem ettél meg rögtön, amint megláttál?

—Mert ha kissé idősebb leszel, néhány év múlva, még finomabb leszel! Minek egyek éretlen gyümölcsöt, ha érettet is lehet!

—De hát nem volt jó neked amíg barátok voltunk?!

—De igen, nagyon! De akkor sem ettem még tündért! És különben is, most már mindennek vége, mert már félsz tőlem! De annyi baj legyen, ha te elrontottad a jókedvemet, legalább el van rontva a tied is! Te akartad mindenáron hogy megtudd hogy ki vagyok, pedig megpróbáltalak lebeszélni a kíváncsiságról! - azzal Iloé csak pislogott hirtelen döbbenten, mert Szjord egyik pillanatról a másikra csak úgy eltűnt.

Iloé órák hosszat csak feküdt az ágyában, és gondolkodott! Hol sírt, hol idegesen nevetett. Végül így szólt hangosan:

—Egyvalamiben biztos hogy igazad van te szellem! A világban semmit nem adnak ingyen! Valamit valamiért! Roppanat hatalomért roppan veszélyeket!

Ezután megint csak töprengett órák hosszat, majd hirtelen megszólalt:

—Szjord! Szjord, gyere elő, beszélni akarok veled! Jelenj meg, úgyis tudom hogy itt vagy valahol és figyelsz!

—Mi van?! - kérdezte Szjord mogorva hangon, miközben megjelent Iloé előtt valami füstszerűség, ami lassan felvette Szjord alakját.

—Nézd, te azt hiszem nem vagy mindenestől, velejéig gonosz! Hiszen tettél egy csomó jót is!

—Az más, úgysem tudsz lebeszélni a céljaimról! Mit is szólnának az idős szellemek, apám például, ha megtudja hogy a kezemben volt egy tündér, és amilyen hülye vagyok, elengedtem! Életem első zsákmányát!

—Nem erről akartam beszélni veled. Hanem figyelj, te úgyis azt akarod hogy még érjek! Egyezünk meg: hagysz nekem élni és érni mondjuk száz évet! És azután megehetsz. De addig légy mellettem állandóan, így, Szjord alakjában, és tégy meg mindent amit mondok neked! Mindazt a sok jót, amit kérek tőled! Ezesetben nem érzem majd úgy, hogy becsaptak, mert korán meghalok, végülis ha embernek születek, akkor sem éltem volna többet mint száz esztendő, még annyit sem, ellenben a te roppanat hatalmaddal számtalansok jót tétethetek, s akkor úgy érzem hogy volt értelme az életemnek, hogy nem éltem hiába, úgy érzem majd akkor hogy e sok jóért nem is olyan nagy ár az, ha meghalok!

—Aha, szerződés az ördöggel: eladod a lelkedet nekem, mi?!

—A lelkemet biztos nem, nem is hiszem hogy volna nekem olyan, de az életemet, azt igen!

—De hát azt sem adhatod oda, mert az úgyis az enyém, akkor veszem el, amikor csak akarom! Mi ebből az én hasznom, mi?!

—Az, hogy ha ebbe beleegyezel, akkor én közben megpróbállak szeretni! Mosolyogni rád! Megpróbálok vidámnak lenni! Olyan vidám biztos nem leszek mint eddig voltam, de mégis sokkal vidámabb, mert érzem majd hogy van értelme az életemnek, és te azt mondtad hogy korábban amíg vidám voltam, amíg szerettelek, jobban érezted magadat! És ráadásul ez nem is lesz lehetetlen, mert előre tudom hogy száz évig te biztos hogy nem bántasz, addig tehát nem kell félnem tőled!

—Okos... nagyon okos! - dünnyögte Szjord, majd átölelte Iloét. —Tudod, már korábban eldöntöttem, hogy nem kapkodom ám el a megevésedet, mert jó melletted!

—Akkor megegyeztünk?

—Meg hát!

—Akkor viszont ne késlekedjünk! Varázsolj nekem egy emberi öltözetet, és menjünk jót cselekedni!

—Tessék, báránykám! - mutatott az ágyra Szjord, amin ott volt három különböző, szép ruha is. —Válassz!

—Ne mondd hogy báránykám, mert az a megevésre emlékeztet! És ugye nem fog fájni?!

—Ígérem hogy egyáltalán semmit nem fogsz érezni belőle! Abszolúte semmit! Annyit sem, mint amikor egy falevél ráesik a fejcskédre!

—Most megnyugodtam! - és Iloé bátortalan mosolyt villantott elő, azzal öltözni kezdett. —De akkor is nevezz bárány helyett inkább tündérnek!

—Ahogy kívánod! - azzal Szjord nagy előzékenyen még az ajtót is kinyitotta Iloé előtt.

Lementek az utcára. Természetesen úgy, hogy Iloé kikapcsolta a fényruháját. S itt aztán talá-lomra megindult Iloé valamerre a főúton. Szjord nem is figyelt rá hogy merre, csak ment utá-na. És meg kell mondani hogy bár beleegyezett Iloé feltételébe, de mégsem nagyon tetszett neki a dolog. Nem tetszett, mert világosan érezte a lány hangulatán, hogy Iloé messze nem olyan vidám mint korábban volt! Hiába hogy kapott egy nagy ajándékot a fényruha képében, egy igazi „szellemes ajándékot”, de mégis oda a gondtalansága! No igen, de hát Szjord nem csodálta: eléggé váratlan hír lehetett a számára hogy meg akarják csemegézni!

Mert igaz, igaz: megpróbálja úgy felfogni a dolgot hogy kapott egy hosszú életet, és ezalatt semmire nem lesz gondja, mert Szjord kiszolgálja, sőt, temérdek jótettet is tehet, s a végén biz-tosítva lesz a fájdalommentes halál, na de akkor is ott kell járjon a fejében, hogy ha Szjord nem volna, akkor örökké élhetne!

Mindenesetre Szjord remélte, hogy apránként csak visszatér a lány jókedve. Ám közben Szjord dühös volt önmagára. A csuda vigye el, hát okosabb is lehetett volna! Olyan remekül érezte magát amíg a tündér rá nem jött mindenre! És ezt ő, ő Szjord rontotta el, azzal, hogy olyan hülyének nézte a tündért! Hogy produkálta magát, hogy felvágott a tudásával!

Most már mindegy, mit sem tehet...

Iloé megtorpant, s ámulтан nézett egy plakátra.

—De hiszen ez Kristály!

—Tessék? - nézett oda Szjord is.

—Nem hallottál még róla? Világhíres énekesnő! Azaz, az volt úgy egy évvel ezelőttig. Akkor ugyanis abbahagyta a pályát.

—Igazán? - kérdezte Szjord minden érdeklődés nélkül a hangjában. A plakáton ugyan egy meglehetősen csinos fiatal lány képe volt látható, de ennek ellenére semmi különös érdeklő-dést nem érzett vele kapcsolatban. Azt azért sejtette, hogy az hogy „Kristály”, csak a nő mű-vészneve lehet.

—Tudod, kiderült hogy beteg. Van egy rusnya nemi betegség. Egyelőre még gyógyíthatatlan. És Kristály elkapta. Lefeküdt egy pasassal, s attól elkapta. Márpedig aki elkapja, annak né-hány éven belül vége.

—Miért nem megy a csiszíkhöz?

—Mert teljesen mindegy, egyelőre a csiszík sem tudják gyógyítani. Keresik rá a megoldást, idő-vel biztos meg is találják, de egyelőre még nekik sincs meg. Ez a betegség ugyanis csak itt a Bargonon pusztít. A csiszík is tehát csak néhány hónapja szereztek tudomást róla hogy egyál-talán létezik ilyesmi. Na de a lényeg, hogy képzeld csak, kiderült, hogy a pasi aki megfertőzte Kristályt, az tudta magáról hogy beteg! Hát nem disznóság?!

—Hát, tulajdonképpen... na de várj csak tündérke, te most haragszol arra a férfira?!

—Naná! Kristály a kedvenc énekesem!

—És nem került börtönbe a férfi?

—De igen.

—Ha akarsz, elsétálhatunk a börtön elé, és megölöm neked.

—Jaj, Szjord, hát nem elég neked, hogy engem is meg akarsz ölni?!

—Nézd Iloé, nem szeretném ha nagyon rossz véleménnyel lennél rólam! Tulajdonképpen nekem is furcsa, de meglehetősen kényelmetlenül érzem magamat amiatt, hogy majd a halálo-dat okozom! Na de mit tegyek na, nem mondhatok le arról, amit még ki sem próbáltam!

—És ha az idősebb szellemek csak hazudtak neked, és nem is olyan finom a tündérhús?!

—Azt mondták, és nem is egy vagy két szellem mondta de mindenki akivel csak találkoztam, hogy annál jobb az egész Világmindenségben nincs, kivéve a tündérek kristályait! Amiket a

különleges fáik termelnek. Eh, ne is beszéljünk erről! Mondd inkább, hogy ezzel a Kristállyal mi van, a művésznővel!

—Hát, azután hogy ez történt vele, visszavonult. Gondolom igyekszik minden lehetséges gyógykezelést megkapni. Csoda hogy ad még koncertet, gondolom a búcsúkoncertje lehet. Úgy látom most lesz délután háromkor, még odaérhetünk.

—Úgysem lesz már jegy rá.

—Az már a te dolgod Szjord, hogy szerezz nekem jegyet! De ne úgy, hogy megölsz valakit érte!

Hamar odaértek a sportcsarnokhoz, ahol Kristály koncertje volt esedékes. Jegy már valóban nem akadt, de Szjord csak intett a kezével, mire simán besétálhattak az örök közt, azok úgy bámultak mintha mit sem látnának.

—Ezt meg hogy csináltad?

—Láthatatlanná tettem magunkat. - vont vállat Szjord.

—Ezt mi tündérek nem tudjuk?

—Azt hiszem nem. Teljesen biztos nem vagyok ugyan benne, nem ismerem a tündérek minden trükkjét. Bizonyos varázslatokra ti is képesek vagytok, de abban ne is reménykedj, hogy azok alkalmasak ellenem, a legnagyobb öregeitek sem képesek ellenünk szellemek ellen védekezni!

—Eszem ágában sincs bármit is alkalmaznom ellened, Szjord! Én amit megmondok az úgy van, és emlékezz rá, azt mondtam hogy ha lenne is fegyverem, odaadnám az ellenségnek, hogy így bizonyítsam a barátságos érzületemet iránta! Én téged nem halva, hanem a barátomként szeretnélek látni!

—Hát hiszen ha volna egy másik tündér is itt, hogy azt egyem meg helyetted... - morogta Szjord.

A sportcsarnok már zsúfolásig tele volt. Szjordnak hála azonban kényelmesen előreballaghattak az első sorig, az emberek valahogy mind kitértek előlük.

S alig értek oda, mindössze néhány percet kellett várakozniuk, máris megjelent előttük Kristály! Bár meg kell mondjuk hogy a nagy meleg ellenére tetőtől-talpig be volt bugyolálva. Szép ruha volt rajta, de akkor sem valami lenge fátyolféleség, amit pedig korábbi koncertjein viselni szokott, hogy kiemelje karcsú, szép alakját. És igazság szerint arca is alaposan ki volt kenve, jó vastag rétegben volt rajta alapozó meg pirosító meg mindenféle.

Tulajdonképpen épp csak elfogadhatóan nézett ki, nem szépen. Végeredményben majdhogynem csak a hangjáról ismertek rá. Mert a hangja, az a régi volt.

S most azonnal odalépett a mikrofonhoz, felharsant a zene, és énekelni kezdett. És csodálatosan énekelt, úgy mint bármikor régen! A közönség tombolt.

A dalt befejezve Kristály pedig beszélni kezdett:

—Tudom hogy sokféle pletyka kelt szárnyra rólam. Most itt vagyok, és én magam személyesen szólok mindenről nektek, ami csak érdekelhet titeket! Azután majd még énekelek nektek. Megérdemlitek, tudom hogy sokba került a belépőjegy! De mindenekelőtt azt akarom megmagyarázni nektek, hogy miért nézek ki ilyen rondán! Nem, ne tiltakozzatok, tudom hogy ronda vagyok, hányingerem van magamtól ha csak a tükörbe nézek! Nem ilyen voltam rég! Nos, ennek az az oka, hogy a betegségem miatt teli a bőröm kiütésekkel, ragyákkal! A bal feneke-men például akkora a fekély, hogy tenyérynyi, ülni is alig tudok tőle! És bevallom hogy már a belsőm is szinte rohad, mert már a pisilés is igazi kinszenvedés! Az arcomon van még a legkevesebb kiütés, de ezt is csak ennyire, úgy-ahogy tudtam rendbehozni! Most tehát igazán nem nézek ki úgy a ruha alatt, hogy bárkinek kedve volna egy szerelmes estét velem tölteni!

Csodálkoztok, mi, hogy minderről ilyen nyersen beszámolok?! De hát oka van ennek, tudjátok meg! Az, hogy e koncertemnek célja van. De nem ám az, hogy a pénzt felhasználjam a gyógyításomra! Az lehetetlen. Ha valami bajnak az ellenszerét a csiszik sem tudják, akkor aki azt megkapta, annak annyi, kész, vége, kampec! Idővel persze biztos rájönnek, de az rajtam már nem fog segíteni! Eleinte persze én is szaladgáltam fűhöz-fához, csodadoktorokhoz, de hamar rájöttem, hogy csak a pénzemet pocsékolom, és az egésznek semmi haszna. Még a ke-moterápiának van a legtöbb értelme, most is bikaerős gyógyszerek hatása alatt állok, de ez is csak lassítani tudja a betegséget, ám van egy rakás mellékhatása e szereknek.

Szóval, én meg fogok halni, s a dokik szerint már nem is hónapjaim vannak hátra, mindössze három-négy hét. Az hogy most még szépen tudok énekelni, senkit ne téveessen meg, mert a betegség utolsó fázisa rendkívül gyors lefolyású. Na és hát ilyenkor már nincs sok értelme a kegyes hazudozásnak. Ezért is merek elmondani mindent.

Tehát, az úgy van hogy elmondom nektek: ha valaki nem tudná, rendes nevem Taisz. Huszonnégy esztendő vagyok. Hosszú ideig apácaként nevelkedtem. Aztán ott hagytam a zárdát, mert beleszerettem egy Jotu nevű fiúba. Le is feküdtem vele. Hozzá is mentem volna, de nem vett feleségül, mert a szülei mélyen vallásosak, és azt mondták neki hogy ha egy kiugrott apácát elvesz, akkor az Isten ellen való véték, és emiatt kitagadják az örökségből! És ezzel Jotu sok pénztől esett volna el, mert gazdag család gyermeke volt. Úgy látszik jobban szerette a pénzt mint engem, mindenesetre elhagyott.

És akkor én nem is tudtam mit tegyek, végül szerencsém volt mert egy teljesen ismeretlen együttes épp énekesnőt keresett. Megtetszett nekik a hangom, és sikerült is befutnom, karriert csinálnom néhány év alatt!

Eközben azonban igyekeztem megvigasztalódni Jotu miatt. És volt több szeretőm is. Nem túl sok, de úgy évente egy. Sajnos az utolsóra ráfáztam! Ő fertőzött meg engem! És még ezt is tudomásul venném, csak azt nem vagyok képes megemészteni, hogy a tragédiám nem valami vakvéletlen következménye, hanem az emberi aljasságé, mert ez olyan betegség, tudjátok talán, hogy az első néhány tünet megjelenése után az ember látszólag még egészséges sokáig, de azalatt is megfertőzhet többeket! A pasas pedig tudta hogy ő beteg, be is vallotta ezt a rendőrségen, de mégis újra meg újra lefeküdt különböző nőkkel, nem érdekelte hogy őket is halálosan megbetegíti!

Na de ami a legkevésbé fér a fejembe, az az, hogy ez a rohadék a rendőrségtől csak néhány hónapnyi büntetést kapott, de annyira, hogy már javában szabad is! Tudok róla, úgy bizony, hogy Bulár épp tegnap szabadult! Előbb szabadult, mint ahogy én meg fogok halni! Mert a bíróság csak gondatlanságból elkövetett veszélyeztetés miatt ítélte el! Holott szerintem előre megfontolt szándékkal, aljas indokkal, kéjvágyból elkövetett gyilkosságért kellett volna elítélni, amire a jelenlegi törvényeink szerint halálos ítélet is kiosztható! Előre megfontolt szándékkal tette, hiszen egy szeretkezést elég nehéz hirtelen felindulásból elkövetni; aljas indokkal tette mert csak a maga érdekeit nézte; kéjvágyból tette nem másért; és ha valaki netán el is ítél engem amiért lefeküdtem ezzel-azzal házasság nélkül, talán az is úgy vélheti, hogy emiatt mégsem érdemlek halálbüntetést!

Bulár viszont annál inkább! Én úgy vélem. De mennyire hogy úgy vélem! Az csak blabla, amit a bíróság mondott, hogy ebbe a betegségbe nem okvetlenül hal bele valaki, meg hát nem azonnal halok bele, tehát nem bizonyítható a közvetlen összefüggés a fertőzés és a halál közt, hogy nem bizonyítható Bulárról hogy meg akart ölni, és a többi. Lehet hogy Bulár nem akart okvetlenül megölni engem, de akkor is tény hogy tudta, hogy ezzel a halálot okozza! Ő gyilkos! Minden jóérzésű ember szerint gyilkos! Kéjgyilkos. Az. Szerintem. És igen szomorú vagyok, mert úgy látom hogy rajta lassabban arat diadalt a betegség mint rajtam, mert nagyon úgy tűnik hogy még élni fog amikor én már régen nem, és nagy boldogsággal töltene el, ha valaki megölné! Kedves közönségem, a kedvenc legyezőmet de még az arany vibrátoromat is annak adom végrendeletileg, aki megöli nekem Bulárt! Mindkettő teljes nyugalommal használható fertőtlenítés után, és tudjátok ugye, hogy különben is milliókat érnek majd a gyűjtők körében!

Na de ami e koncertet illeti, nem az önös bosszú a célom kizárólag. E koncert bevételét ugyanis nem tartom meg magamnak. Minek is már nekem pénz! De rosszul hiszi aki úgy gondolja, hogy a betegség gyógyításának kutatására adományozom. Nem ám! Minek az, a csi-szik biztos előbb jönnek rá úgyis, teljes gőzzel kutatják. Hanem ebből a bevételből, meg vagyonom teljes többi részéből kampányt indítok, aminek célja az, hogy az efféle aljasokat mint Bulár, akik tudatosan ölnek meg kéjvágyuk miatt nőket, akár késsel, akár betegséggel, ezeket egyszerűen ítéljék halálra, és végezzék is ki őket! Ha tudta hogy beteg, és lefeküdt egy nővel aki nem beteg maga is, akkor halál rá! Egyáltalán, aki beteg, az legyen köteles megmondani a nőnek nemhogy a lefekvés előtt, de mielőtt akár csak csókolózik is vele, hogy ő bizony beteg!

Aki nem teszi, azt végezzék ki, mert gyilkos! Mert ez szerintem épp olyan, mintha injekciós tűvel nyomna a nő vérébe mondjuk pestisbaktériumokat! Vagy egy olyan méreganyagot, ami nem azonnal öl, de mondjuk néhány óra múlva! E koncert teljes bevétele tehát az ilyen irányú törvényhozásért folytatott kampány céljára megy. Ugyanis ma reggel jegyeztettem be egy ezt szorgalmazó alapítványt, ami halálom után is folytatja majd a küzdelmet ezért, és annak a számlájára utalom át a teljes összeget. Kérek minden jóézésű embert, hogy maga is tegyen meg mindent e nemes cél érdekében, úgy pénzbeli adományokkal, mint azzal, hogy olyan képviselőket támogasson, akik elkötelezik magukat ezen törvény mellett! Amikor majd kimentek, a bejáratnál találtok aláírásgyűjtő íveket is, kérek titeket hogy csatlakozzatok a mozgalomhoz! Gondoljatok rá, még mennyi sokáig énekelhettem volna nektek, ha ez nem történik meg velem! Mert ez az utolsó koncertem, igazság szerint most is olyan gyöngye vagyok, hogy alig bírok állni! Na és akkor most ismét dalolok nektek: következő számom a *Dal a megtört szívről* lesz...

És Kristály megint énekelt. Nagyon szépen énekelt, de Iloé alig figyelt rá. Sírt. Különben nem volt ezzel egyedül, a tömegben számosan sírtak, sőt, némelyek hangosan zokogtak.

—Meg fog halni... ő is meg fog halni... - hüppögte. —És neki nincs száz éve... Szjörd, intézkedj! - szólt hirtelen.

A szellem átölelte.

—Már megtettem!

—Tényleg?! - és Iloé hüppögése rögvést abbamaradt.

—Alig vallotta be a beszéde elején hogy beteg, máris meggyógyítottam. - vont vállat Szjörd.

—De hát akkor még nem is mondtam neked!

—Tanulékony vagyok. Ismerlek. Te mindig mindenkinek jót akarsz.

—De te nem!

—Hát nem is, az biztos, ha ezzel a Bulárral találkozom, akkor... de nem. Nem ölöm meg!

—Na végre, valóban tanulékony vagy!

—Nyavalyát! Azért nem ölöm csak meg, mert rohadjon tovább lassan, elevenen! Tovább szenved úgy, mintha megölném! Szerintem, tudd meg, Kristálynak teljesen igaza van, az ilyen pasasokat ki kell végezni!

—Én nem akarom senki halálát.

—Ezt is tudom. De nincs igazad! Te jobban tetszel mint Kristály, de Kristály gondolkodása közelebb áll hozzám. Tudod, az volna a legjobb, ha kettőtökből csinálhatnék egy lényt: olyan tündért, aki úgy gondolkodik mint Kristály!

—Akkor az már nem volna tündér.

—Hát igen, sajnos...

—Szóval, Kristály már egészséges?

—Tökéletesen.

—Nincsenek fekélyei?

—Persze hogy nincsenek. Semmi baja. Bár gyengének még gyenge, mert az utóbbi napokban nem sokat ehetett a gyomra rendetlenkedése miatt. De ez hamar elmúlik róla, ha megint rendszeresen fog táplálkozni.

—Tehát úgy véled, hogy helyes volna megölni is akár ezt a Bulárt?

—Ez megingathatatlan meggyőződéselem!

—Annyira aljasnak tartod?

—Na hallod! Tudom persze, hogy te nem így véled.

—Nono! Szerintem is aljas, én csak azt mondom hogy aki aljas, azt sem szabad megölni!

—Sőt, te ha tehetnéd, meggyógyítanád ezt a Bulárt is, mi?! - gúnyolódott Szjörd.

—Természetesen.

—Ne is számíts rá, hogy megteszem!

—De hát akkor több nőt nem fertőzhet meg!

—Ha ettől félsz, inkább mégis megölöm! De hogy meg nem gyógyítom, az olyan biztos, mint hogy egyszer majd megeszlek!

—No igen, helyben vagyunk! Mennyivel vagy te jobb Bulárnál, mi?!

—Na hát azért már hogy is ne lennék sokkal jobb! Én senkit nem fertőztem meg, nem is fogok!

—No igen, csak megeszel. Az talán nem életelvevés?!

—De nem mostanában!

—Bulár sem rögtön gyilkolta meg Kristályt!

—De nem száz évvel később!

—Te sem vártál volna addig, ha én nem szólok róla! Különben is, Bulárnak egyszerűen nincs annyi hatalma, mint neked!

—De ő a saját élvezete érdekében tette!

—Te is azért akarsz megenni, mert az élvezetet okoz neked. Sőt, Bulár gondolom pározott már korábban másokkal, tudta tehát hogy az neki valóban nagyon jó lesz, de te még nem ettél tündért, csak reméled hogy az finom lesz, vagyis te csak egy *remélt* élvezet kedvéért akarsz engem meggyilkolni! Sokkal rosszabb vagy hát mint Bulár, aki szerinted halált érdemel!

—De én amíg az az idő elkövetkezik, sok jót is teszek, örömet okozok neked!

—Feltételezem hogy magát a szeretkezést Bulárral Kristály is élvezte, tehát okozott neki örömet Bulár! Különben meg, te egy végtelenhosszú, örök élettől akarsz megfosztani engem, míg Bulár csak talán ötven vagy hatvan évtől fosztotta meg Kristályt, mert Kristály semmi esetre sem lett volna örökéletű! Tehát te Szjord igenis sokkal rosszabb vagy mint Bulár! Ha Bulár szerinted halált érdemel, a te elveid szerint, akkor te is azt érdemelsz, szintén a te saját, tulajdon elveid szerint! Én magam természetesen nem kívánom a te halálodat sem, de ez is csak azt bizonyítja, hogy az én elveimnek van igaza! Mert ha te úgy véled hogy te magad nem érdemelsz halált, akkor eszerint az én elveimmel értesz egyet!

Szjord nem szólt egy szót sem, csak komoran hallgatott.

Kristály nemsokára befejezte az éneklést, s újra arról kezdett el beszélni, hogy milyen galádság megfertőzni egy mit sem sejtő nőt, aki bízik a férfiában. Elmondta, hogy ez még a csiszík elvei szerint is megengedhetetlen.

—Tudom - folytatta - hogy nem mindenki kedveli a csiszíket, de azért ebben igazuk van, és ezt minden jóérzésű ember be kell lássa! Ha nem lesznek nálunk olyan törvények, melyek egyértelműen elítélik és retorzióval sújtják az ilyesmit, azzal csak azt érzük el, hogy a csiszík még sokkal barbárabbnak tartanak bennünket, és hogy a nők még nagyobb tömegei állnak a csiszík közé, mert egyedül ott érzik biztonságbán magukat! Tehát az ilyen emberek sorsa legyen halál!

Azzal megragadta a mikrofont.

—Most egy új zeneszámot énekelek el nektek, amit kifejezetten erre az alkalomra írtam! Nem vagyok egy nagy zeneszerző, én csak az énekléshez értek, de remélem tetszeni fog. A címe ez: *Végső nyugalom*.

—Egy pillanat! - kiáltotta közbe hirtelen Iloé. —Szabad kérdezni valamit?!

—Csak nyugodtan! - mosolygott bágyadtan Kristály.

—Tudd meg Kristály, hogy én a te talán leghűségesebb rajongód vagyok!

—Ennek örülök! Emlékezz majd rám akkor is ha vége a koncertnek, és írd alá kérlek a bejáratnál az aláírásgyűjtő papírt! Most pedig...

—Várj még egy cseppet az énekléssel kérlek! Nagyon fontos dolgot szeretnék kérdezni tőled!

—És mi lenne az?

—Mi ér neked többet: az egészséged, vagy a bosszú?!

—Nem értem a kérdésedet, hiszen nekem már nincs olyanom, hogy *egészség*! Épp azért akarom ha nem is a bosszút, de legalábbis igazságos törvényeket!

—A halálbüntetést semmi nem igazolhatja!

—De. Nem is egy valami. Szerintem legalábbis. És sok más ember szerint is. S bár elismerem hogy legalábbis lehet vitatkozni némely eseteken hogy érdemel-e halált a bűnös, de azon semmi esetre sem, hogy aki *szándékosan* veszi el egy másik ember életét, az maga is megérdemli, hogy elvegyék az *ő* életét! Tehát a halált! Kivéve természetesen ha a gyilkosságot mondjuk a másik fél beleegyezésével követte el, például hogy kegyes halálba segítse meg ilyesmi... de az én esetemben erről szó sem volt! Én akkor a halállal feküdtem le, de ezt nem tudtam,

mert gyilkos szándékát hazug mosolyok mögé rejtette, és szerelem helyett a betegséget csókolta rá az ajkaimra! Ne is vitatkozz kicsikém, mert előbb beszéled le a csillagokat az égről, mint hogy engem meggyőzz ennek az ellenkezőjéről!

—És ha megjelenne előtted Isten angyala, és azt mondaná: Taisz, Taisz, légy jó kislány, mondj le erről a gyilkos szándékról...

—Miféle gyilkos szándékról? - vágott közbe Kristály.

—Hát arról, hogy bizonyos törvényeket halálbüntetésig menően akarsz szigorítani! Tehát megjelenne előtted az angyal, és azt mondaná, hogy mondj le erről, és erre ő visszaadja az egészségedet?!

—Hagyj békén ezzel, ez ostobaság, nekem énekelni kell és nem ilyen hülyeségeken rágódni, amikor már úgymint minden veszve van! Különbben is, tudd meg hogy hiába nevelkedtem apácáknál, de egy egészen picikét sem vagyok már vallásos! Tulajdonképpen már bánom nagyon hogy nem mentem a csizsik közé, de hát amikor még egészséges voltam, akkor nem voltak itt, amikor pedig megjelentek, már tudtam hogy beteg vagyok! És minek varrjam magamat koloncként a nyakukba, akkor már több értelme van ha sikerül elérnem ezt a törvénymódosítást, ezzel nagy jót tennék a világnak, ez szilárd meggyőződésem!

—Nekem nem!

—Nem beszélne így, ha téged fertőztek volna meg!

—De igen! Gyerünk, Kristály, ne térj ki különben sem a válasz elől: lemondanál-e a bosszúról az egészségedért cserébe! Halljuk a választ!

—Mi értelme van erre a kérdésre választ követelni, amikor akármit mondok is, úgysem változik semmi?! Sőt, még ellenőrizni sem tudod, hogy hazudok-e!

—De igen! Tudd meg, hogy én megérezem másokban a hazugságot!

—Még mindig nem értem hogy mit akarsz ebből kihozni, de legyen, válaszolok neked! Tőlem nemcsak egy angyal, de maga a Jóisten is megjelenhet előttem, és akár az is mondhatja hogy visszaadja az egészséget. Mondhatja hogy ha nem változtatok meg a nézeteimet, akkor mindörökké a Pokolra kerülök. Mondhatja hogy ha lemondok a szándékomról, akkor nemcsak újra egészségessé tesz, de mindörökkön-örökké fogok élni itt a Bargonon, vagy akár mellette a Mennyben, az ő szentséges jobbán! Mindezt mondhatja ő maga, de én akkor is azt mondom: nem tagadom meg a meggyőződésemet! Inkább akkor haljak meg, rohadjak tovább, de akkor is úgy vélem, hogy aki ilyesmit tesz egy nővel szándékosan – vagy ha akár nő tesz ilyet egy mit sem sejtő férfival – annak nincs helye az élők sorában! Ez a válaszom! És tudod miért?! Hát azért, mert ha csak nekem adná vissza Isten az egészséget, s én ebbe beleegyeznék, akkor egy mocskos kufár lennék, aki más nők életével üzletel a maga egészsége érdekében! Mert nemcsak én vagyok az egyetlen nő aki ilyen helyzetbe került, az biztos! És még számossal megtörténhet a jövőben is, aminek véget kell vetni! Én most minden egyes nő életéért küzdök, és nem lenne jogom lemondani erről azért, hogy visszakapjam én magam az egészséget! Ismétlem: ha maga a mennybéli kaporszakállú atyáúristen könyörögve kérne, akkor sem tennék le erről! Nem tudom hogy miért volt fontos ez neked, de legyen, megkaptad a válaszomat! De nem is bánom talán hogy feltartottál ezzel, ez ugyanis élő közvetítés, s így legalább mindenki hallotta hogy mi a véleményem! Előbb vágnám el a torkomat itt most a kamerák előtt, mint hogy feladjam a meggyőződésemet! Mindenre hajlandó lennék azért hogy újra egészséges legyek, nyíltan szólok mert nekem már úgymint mindegy: lennék akár mindenki kurvája is ezért, de arra az egyre nem vagyok hajlandó, hogy az elveimet megtagadjam! Azt soha! Soha, mert én tudom már hogy milyen az amikor ilyesmi történik egy nővel, s mindent el akarok követni azért, hogy ez a jövőben minél kevesebb nővel történhessen meg, lehetőleg egyetleneggyel sem!

—Te tényleg hiszel ebben! - suttozta Iloé, de mert olyan síri csend volt most a sportcsarnokban, így sokan meghallották ezt. Kristály is.

—Igen, hiszek benne!

—A megbocsátás erejében nem hiszel?

—De igen. Nagyonis! Csakhogy nincs jogom hozzá hogy én, Kristály, megbocsássak más nők nevében is, sőt, azok nevében is, akik még csak ezután kerülnek ilyen iszonyú helyzetbe! Tudod, nem én vagyok a jóisten, de még csak egy közrendű angyalkája sem hogy ezt megte-

hessem, de meg szerintem ilyesmihez az istennek sincs joga! Aki ugyanis ezt teszi egy nővel, az nem isten, hanem a nő ellen vétkezik! S most már tényleg fejezzük be, mert sokan várják az énekemet, és nem is vagyok jó erőben, hogy sok energiát fecséreljek el vitatkozásra! És a gyengeségem is e betegség következménye! Csak azt kívánom, hogy te sose érezd ezt!

—Te sem fogod már soká érezni. - mondta nyugodtan Iloé.

—Ezt én is tudom, nem kell hogy figyelmeztess a korai halálra!

—Ellenkezőleg, én az életre figyelmeztetlek! Tudd meg ugyanis, hogy nem vagy már beteg!

—Ne szédíts, reggel is alig tudtam felvenni a ruhát, a fekélyeim úgy fájtak a legkisebb érintésre is!

—Az reggel volt és most meg most van! Meggyógyultál!

—Hülyítsd a nénikédet! - förmedt rá dühösen Kristály.

—Pedig egészen biztos hogy meggyógyultál. Tudod, hogy is mondjam... én megérzem az ilyesmit! Emiatt is vitatkoztam veled. Szerettem volna úgy tenni mintha én gyógyítottalak volna meg, cserébe azért hogy lemondasz a bosszúról, de hát nem sikerült, nagyon makacs vagy! Na de akkor sem akartam hogy tovább hidd azt, hogy beteg vagy. Ha nem hiszel nekem, vizsgálj csak meg magadat! Úgy látszik szerencséd van Kristály, aminek különben nagyon örülök, mert tényleg nagy rajongód vagyok. Te nem sikoltozod el a magas hangokat mint a legtöbb énekesnő, te nemcsak hangosan énekelsz és pontosan, de érthetően is, csodálatos tehetség vagy, és amellet valóban szerencsés is! Spontán gyógyulás, van ez így néha! Lehet különben hogy csak a rajongóid szeretete gyógyított meg, mert most hogy kijöttél ide koncertet adni, sokezer ember szeretete záporozott rád! És én erősen hiszem, hogy a gyűlöletnél és bosszúváagnál sokkal hatalmasabb erő a szeretet! Remélem ezt az új életet amit kaptál, te is a szeretet érdekében használsd majd fel!

—Na hát ekkora szemtelenséget...

—Most mit vitatkozol, vizsgálj már meg magadat!

—Ugyan miként?!

—De hát nem azt mondtad tán, hogy elveid feladását kivéve mindenre hajlandó vagy a gyógyulásod érdekében?! Én azt mondom hogy máris nincs semmi bajod, attól eltekintve, hogy sovány és gyenge vagy mint egy gebe, mert napok óta alig ettél valamit! Majd fel kell táplálnod magadat. Tehát tessék, vetközz le, és ország-világ látni fogja, hogy semmi bajod!

S erre felhangzott a nézők köréből a hangos biztatás:

—Úgy van! Vetközz! Vetközz, vetközz! Vetközz, vetközz!

—Jól van - szólt erre Kristály, végignézve a csodában reménykedő tömegen - de ugye tudod, ha mégis betegnek találtatok, akkor ezek széttépnek téged?!

—Azt aligha! - mosolygott Iloé, Szjorda gondolva. —Na, bújj már ki legalább a felső ruhádból!

Az énekesnőket sokan amolyan majdnem-kurváknak tartják, de hát Kristály valóban csak énekesnő volt és nem pornósztár! Meglehetősen vonakodva húzta le magáról a ruhát. És tényleg, nyoma sem volt fekélyeknek! Se karján, se mellein... s ezen aztán annyira elámult, hogy szóhoz sem jutott, csak bámult döbbenten...

—A bugyit is! A bugyit is! - kiáltották be többen a nézők közül. Ám erre Kristály józan esze egy pillanatra visszatért, felkapkodta a ruháit, majd így kiáltott:

—A koncertnek vége! Aki úgy érzi hogy keveset kapott a pénzéért, az a belépőjegyeket a vásárlás helyén visszaválthatja! - azzal szélesebben beszaladt az öltözőbe, el a kíváncsi tekintetek elől. A nézők pedig az ámulattól hitetlenkedve még sokáig tárgyalták az esetet, és kiabáltak is hogy látni akarják még Kristályt, de a művésznő már nem mutatkozott, a menedzsere jött csak ki helyette, és elújságolta, hogy a sztár odabent egyfolytában csak sír és kacag egyszerre mert valóban úgy néz ki hogy nem beteg, boldogságában önkívületben van, és már emiatt sem jöhet ki hogy folytassa a koncertet, de azért sem, mert saját kérésére mindjárt beviszik a bolygó legultramodernebb klinikájára kivizsgálásra, hogy a gyógyulás csak tüneti-e, vagy valóban nincs benne már a vírus! S így aztán a tömeg lassanként szétoszlott, Iloé és Szjorda azonban jóval gyorsabban igyekeztek eltűnni a kíváncsi tekintetek elől; most bezzeg jól jött hogy Szjorda láthatatlanná tudta tenni magukat!

Haza is értek igazán minden gond nélkül. S ott amikor már nyugodtan beszélgethettek, Iloé így szólt:

—Köszönöm neked Szjord, hogy meggyógyítottad Kristályt! Valóban nagy örömet okoztál ezzel. Tényleg nagyon szeretem őt, valóban ő volt régóta a kedvenc énekesnőm! Nagyon boldog vagyok hogy épp neked köszönhető hogy újra élhet, hogy még sokáig élhet! Lám, már emiatt is elmondható, hogy volt értelme az életnek!

Szjord e szavak hallatán tulajdonképpen illett volna hogy jól érezze magát, de ehelyett csak mindenféle kényelmetlen érzések öntöttek el, amiknek lényegét azonban nem bírta megfogalmazni magának.

—Ne beszélj már annyit a te életedről!

—Én Kristály életéről beszéltem.

—Akkor is! A magadéről is szóltál! Igazán aljas trükk hogy lelkiismeretfurdalást próbálsz kelteni bennem, de ez úgysem fog összejönni neked!

—Ez egyrészt egyáltalán nem biztos, másrészt én egyszerűen megköszöntem neked valamit! De ha kívánod, engedelmeskedem a parancsodnak, uram és parancsolóm, sőt, ragadozóm, és ezentúl nem dicsérlek meg semmiért sem!

—Nem mondtam hogy ne dicsérj meg!

—Hát akkor most dönts el, hogy dicsérjelek-e vagy ne! Mert a kettő egyszerre nem megy!

Szjord erre csak mormogott valami érthetlent, de amikor Iloé kérte hogy ismételje meg a szavait érthetőbben, akkor még csak nem is válaszolt neki.

Nem is kellett. Pár másodperc múlva ugyanis csengetés riasztotta meg a lányt.

—Ki lehet ez?! - kérdezte.

Szjord az ajtó felé nézett.

—Valami férfi, egy diplomatatáskával. De nincs fegyver nála. Különbén is, mitől félsz, ha itt vagyok?! - azzal máris kinyitotta az ajtót.

—Jó napot kívánok! - szólt a férfi, s még meg is hajolt. —Engedjék meg, hogy bemutatkozzam: nevem Pucsakaci, és a VTV elnöke vagyok! Megengedik hogy beljebb jöjjelek?!

—Ó igen, hogyne, fáradjon be! - intett neki Iloé, s odabent még hellyel is kínálta Pucsakaci urat.

—Bizonyára csodálkoznak, hogy mit keresek itt! Elárulom! Azért jöttem, hogy egy rendkívüli lehetőséget ajánljak fel magának, kisasszony! S rögvest bele is vágok a közepébe: arról van szó, hogy felajánlom, legyen a legújabb Kukkoló egyik szereplője! Nem tudom mennyire ismeri e műsort, de ez annyiból más mint az eddigiek, hogy a szereplők odafent laknak az Újjászülés nevű úrvárosban, s aki győz, azé nemcsak a sok pénz lesz, de az egész úrvárost is megkapja!

—És honnan tudta hogy ki vagyok és hol lakom?

—Igazán nem volt nehéz rábukkanni, kisasszony! Még most is rajta van a rendőrség körözésén, az eltűnt személyek listáján...

—Na hát! Pedig már a szüleimhez is elmentem, megnyugtattam őket! És nagykorú is vagyok!

—Akkor sem szóltak a zsaruknak. Mindenesetre nekünk vannak embereink a rendőroknél is, hiszen a rendőrségi hírekről is tudósítunk rendszeresen, s az ottani tudósítónk sejtette hogy maga érdekelne engem, szólt neked hogy ön kicsoda, én meg egyszerűen kiadtam a feladatot néhány magánnyomozónknak, hogy keressék meg a lakhelyét! Könnyedén megtalálták, elég volt végigtelefonálniuk előbb a szállodákat, majd hogy ott nem volt, azután azokat a helyeket, ahol néhány héttel ezelőtt még albérleteket kínáltak kiadásra!

—Hm! De miért pont én?!

—Mert láttam magát Kristály koncertjén! Ilyen egyszerű az egész! Na már most, talán nem titok, hogy most nem a nézők szavazzák be a szereplőket a Kukkolóba, hanem azokat maga a VTV válogatja oda be, lényegében tehát én magam, mert most igazi sztárokat, csupa érdekes személyiséget igyekszünk oda begyűjteni! Maga lenne az ötödik szereplő! Azért az ötödik, mert az imént beszéltem Kristállyal, aki elvállalta a szereplést. Ő nekünk nagyon megfelel, mert eleve sokan kíváncsiak rá, hiszen már korábban is hírneves énekesnő volt, hát még most milyen híres, mert kiderült róla, hogy valóban meggyógyult! Beleegyezett a szereplésbe, csak azt

kötötte ki hogy legyen odafent egy szintetizátor is, mert igyekeznek majd új dalokat kitalálni. Na és ha ő felkerült oda, hát úgy véltem a maga helye is ott volna, mert maga valami paraferenómén-féleségnek tűnik, hiszen előre megmondta, hogy eltűnt a betegség Kristályról! Engem nem is érdekel hogy miként csinálta, de a lényeg hogy szerintem a fél világ kíváncsi magára, vagyis jól mutat majd a műsorban! Na már most, azt tudom, hogy maga ha akarja nélkülünk is meglovagolhatja a népszerűséget, de mégis sokkal inkább, ha milliók látják az adásunkban...

—Csakhogy én a legkevésbé sem óhajtok mindenáron népszerű lenni!

—Tessék?!

—Bebizonyítom hogy úgy van! Ugyanis ha az akartam volna lenni, akkor azt mondom Kristálynak, hogy én gyógyítottam őt meg a misztikus erőmmel! Szerintem simán elhitte volna! És akkor máris fél Bargan elzarándokolt volna hozzám, hogy gyógyítsam meg! De nem tettem ezt! Igazság szerint nem vonz a gondolat, hogy még a végzésemet is megnézheti odafent bárki!

—Ez nem így megy! Az illemhelyekre most nem tettünk be kamerákat. A csiszi vendég, Éa külön kívánsága volt ez, mert azt mondta hogy nem bánja ha egy darabig úgy kell élnie mindenki szeme láttára mint a csiszi királynőnek, de az illemhelyen még a csiszi királynő is magánéletet élhet, ehhez tehát ő is ragaszkodik!

—Na még szerencse! De akkor sem vonz a gondolat.

—És az sem, hogy együtt lakhat hetekig Kristállyal, akinek maga állítólag nagy rajongója?!

—De igen, ez már annál inkább, csakhogy nekem dolgom van.

—És megkérdezhetem hogy mi volna az?

—Nem. De tudja mit?! Mégis beleegyezem, hogy szerepeljek ott! Két feltétellel!

—Mi volna az?

—Egyik, hogy ott én nyugodtan elmondhatom mindenkinek akárhányszor, hogy az életben a legfontosabb egymás szeretése! És hogy a bosszú nem old meg semmit, és így tovább, hogy szóval tehát a világnézetemet népszerűsíthessem!

—Ez nem akadály, sőt, kifejezetten örülünk neki! Úgy érdekes a műsor, ha az eltérő jellemek eszmét cserélnek odafent!

—A másik feltételem pedig hogy ő, Szjord is velem jöhet! - mutatott a fiúra Iloé.

—Tessék?! - meresztett nagy szemeket Pucsakaci úr.

—Ugyanis ha ő nem jöhet, én sem mehetek.

—Miért nem?

—Mert nem engedne.

—Kisasszony, nem a rabszolgaság korában élünk!

—Mindegy. Maga ezt nem érti. Ő meg én összetartozunk. Vagy jön ő is, vagy felejtse el az egészet! - és Iloé felállt, ezzel jelezve hogy szándéka megmásíthatatlan.

Pucsakaci sóhajtott egy nagyot.

—Bánja fene, jöjjön Szjord is!

6. fejezet: Régi ismerősök

Nyugodtan elmondható, hogy Iggi vágya teljesült: a következő lakó az úrvárosban, a harmadik, egy férfi lett: tudniillik maga Kajjám! Épp csak az volt a baj ezzel, hogy Kajjám meglehetősen idősecskének tűnt Iggi számára. Remélte azonban, hogy ez nem lesz az akadálya annak, hogy egy kis hancúrozás, egy kis entyempentyem formájában a nézők, a kukkoló hajlamúak kedvére járjon! S így este amikor Kajjám is ágyba bújt már, ő szép nyugodtan levetette minden ruháját, és se szó - se beszéd, máris fellibbentette Kajjám takaróját, s bebújt a varázsló mellé.

—He?! Hé, hé, mi ez, mit jelentsen ez?! Mit akarsz te itt?! - tiltakozott értetlenül Kajjám, és olyan sebesen pattant ki az ágyból, mintha kígyó marta volna meg, és nem Iggi bársonyos bőre simult volna hozzá. De ettől még nem láthatták a kamerák Kajjám férfiasságát, mert a varázsló pizsamát viselt.

—Most mit ijedezel, csak egy kis melegségre vágytam! - vágott Iggi fölöttébb ártatlan képet.

—Tökéletesen megértem ha melegségre vágysz, csakhogy vedd észre, hogy én férfi vagyok! És még férfiként sem vagyok buzi! Ha tehát meleg hajlamaid vannak, akkor fordulj inkább Éához, ő csiszí, és a csiszík közt cseppet sem megy ritkaságszámba az efféle hajlam!

—Csakhogy a csiszík nem párzanak barbárokkal! Továbbá, én a melegséget nem úgy értettem ahogy te, én lelki melegségre gondoltam.

—Peched van aranyom, nem hiszek a lélekben!

—Most mi van veled, szándékosan érted félre a szavaimat?! Gyöngédségre, szeretetre gondoltam!

—Nagyon szeretlek, semmi kétség, igen, egészen biztosan nagyon szeretlek, de még jobban szeretnélek, ha kimásznál az ágyamból, és hagynál csicsikálni!

—Nem találsz elég szépnek?

—Hát már hogy is ne, nagyon helyre kis pipi vagy, csak épp, hogy is mondjam...

—Mégis a fiúkat szereted inkább? Vagy már nagyon idős vagy az ilyesmihez?

—Csudát! Egyszerűen tudd meg, hogy van ám nekem feleségem is!

—De most nincs veled.

—Az mindegy. - és Kajjám arra gondolt, hogy fogadás ide vagy oda, de Mirjan irtózatot botrányt rendezne, ha egyszer is lefeküdne más nővel! S így még hozzá is tette:

—Akkor sem feküdnék le veled, de mással sem, ha milliószor csinosabb volnál, és ha nem volna feleségem! Ez ugyanis elvi kérdés is! Szeretem ha sokan kíváncsiak rám, szeretem ha sztárolnak, de azért mindennek van határa, és nem vagyok tenyészcsödör, de pornósztár sem, hogy élő szexbemutatókat rendezzek mások szórakoztatására!

—Rosszul teszed pedig. A nézők biztos hogy kiszavaznak, ha nem teszel a kedvükre.

—Engem?! Ugyan már! Régen rossz lenne nekem, ha egyetlen értékem amiért megkedvelnek, csak a férfiasságom volna! Mondd, Iggi, te talán nem bízol magadban, hogy lealacsonyodol a kurvák eszközeiig, és kizárólag a nemi szerveddel óhajtasz népszerűséget koldulni?!

—Ezt nem tekintem lealacsonyodásnak. Egyszerűen minden eszközt bevetek a siker érdekében - ezt is! Nagyon sok múlik azon, hogy meg tudom-e szerezni ezt az úrvárost! Különben meg miért is ne tegyem, amikor lehet hogy még élvezni is fogom!

—A párást?

—Azt hát!

—Miért csak lehet? Nem vagy biztos benne?

—Nem lehetek biztos benne, hiszen még szűz vagyok!

—Ó te szegény! - és Kajjám megsimogatta Iggi fejét. —Nagyon elszánt vagy! De akkor sem segíthetek rajtad. Ez számomra mint mondtam volt, elvi kérdés. Tehát légy oly kedves és üde testedet emeld ki ágyinkómból, foglalj el a saját helyedet, engem hagyj itt aludni, és szűzi hamvasságodat ajándékozd másnak!

Iggi vállat vont és átment a saját ágyába, s ezután nem is próbálta meg elcsábítani Kajjámot.

Mindenesetre másnap reggel Iggi nem mutatott semmi sértődöttséget Kajjám iránt, sőt, továbbra is mély tisztelettel bánt vele. Ennek oka jórészt tömény számítás volt. Ő, ha csak lehe-

tett, senkivel sem óhajtott idefent rossz viszonyba kerülni. Nem szeretne volna ugyanis, ha bárki is holmi bosszúból majd amikor időszerű lesz, őt jelöli ki ellenfeléül. Legislegjobb az volna a számára ha mindaddig kihúzná minden párbaj nélkül, amíg csak másodmagával nem marad az úrvárosban, akkor ugyanis a legnagyobbak a nyeresi esélyei! A többiek lődözzék ki sorra magukat, őt meg hagyják ki ebből, igen, ez a legjobb követendő taktika, de ehhez az kell, hogy ő itt minél többeknek legyen rokonszenves!

Így hát inkább arról kezdte faggatni Kajjámot, miből gondolja hogy éltek a Barganon az emberek előtt más értelmes lények is.

—Hát, erre vonatkozóan semmi konkrét bizonyítékom nincs - kezdte Kajjám - egyszerűen csak úgy vélem hogy a Bargan elég öreg bolygó ahhoz, hogy lett legyen rajta már az emberek előtt is értelmes faj! Természetesen nem biztos hogy volt rajta, úgy értem hogy elvileg elképzelhető hogy nem volt, de én úgy érzem hogy volt, és az én megérzéseim mindig be szoktak válni!

—Na de ha voltak, akkor hogyhogy átengedték a bolygójukat az embereknek? Kihaltak talán?

—Miért is ne, nem ők lennének az egyetlen kihalt faj!

—De ha például atomháborút vívtak volna egymással, akkor annak nyoma kellett volna hogy maradjon!

—Lehet hogy baktériumháborút vívtak.

—Akkor is meg kéne lenni a csontjaiknak.

—Talán vannak is csontjaik, de lehet hogy nagyjából emberalakúak voltak, ekkor a csontjaik is emberalakúak, így amikor találnak egy-egy csontvázat tőlük, akkor az emberek azt hiszik hogy ezek is emberi maradványok!

—De nincs semmi mesterséges építmény tőlük! - ellenkezett most Éá.

—Na és?! Lehet hogy olyan jól alkalmazkodtak a környezethez, hogy nem volt szükségük fejlett technikára. Vagy a bolygó nagy mélységeibe építkeztek, és a maradványaikat még nem lelték meg! Én különben épp ebben reménykedem.

—Minden értelmes faj kifejleszt technikai civilizációt. - vetette fel Éá.

—Nem okvetlenül, mert a technika végülis a környezet uralmunk alá hajtásához kell, de lehet hogy ezek olyan szelídek voltak, hogy senkinek és semminek nem akartak ártani! - mondta Kajjám.

—Ez lehet. - bólintott Iggi.

—De akkor ha ilyen szelídek, akkor az agresszívabb fajok kipusztították őket! - mondta Éá.

—Na látod, itt a magyarázata annak, hogy miért haltak ki! - mondta most Kajjám.

S ekkor nyílt az ajtó, és megérkezett hozzájuk új lakójuk. Sőt, új lakóik, mert nem is egy ilyen lakó érkezett, de rögvest három is: Kristály, Iloé és Szjord. Kristály egy hatalmas szintetizátort cipelt. Ez azonban nem jelentett túlzott megterhelést a számára, mert bár a készülék megvolt bő két méter széles, de a legmodernebb típusról lévén szó, nem nyomott öt kilót sem. Lényegében egész elektronikája nem volt több mint egy talán két négyzetcentiméteres csip, az egész készülék tehát bőven lehetett volna mindössze tenyérnyi is, ha nem kell a hely a sok bilentyűnek.

—Szevasztok mindenki, Kristály vagyok, talán ismertek már! Én vagyok az egyik új lakó! - intett mindhármójuknak.

—Örvendek a szerencsének! De azt kell mondjam hogy nem ismerlek. - fogadta őt udvariasan Éá.

—Én szintúgy hasonlóképp vagyok ezzel. - válaszolta Iggi. —Annak alapján hogy egy zenegéppel jöttél ide, s abból amit mondtál, arra következtetek hogy művészféleséggel állok szemben, de tényleg nem ismerlek! Ezen ne csodálkozz kérlek, mert Bargan nagyon szegény vidékén éltam eddig.

—Ó nem, nem, semmi baj, nem sértődtem meg! - mosolygott rájuk kegyesen Kristály.

Ebben a pillanatban azonban felkiáltott és ijedten rezzent össze. Ennek oka pedig az volt, hogy hirtelen minden fény kialudt a szobában, sőt még a mesterséges gravitáció is megszűnt.

Ennek oka pedig nem más volt mint Kajjám!

Meg kell mondjuk ugyanis, hogy bár most, meggyógyulása után Kristály megint tüneményesen szép jelenség volt, ám Kajjám még csak egy aprócska pillantásra sem méltatta! De nem ám!

Amikor kinyílt a zsilipajtó, akkor természetesen odanézett ő is, látta is amint Kristály belibeg hozzájuk, mert Kristály lépett be elsőként; ám mindjárt másodjára Iloé következett. És amint Kajjám megpillantotta a tündérlányt, rögvest csodálkozva vont fel a szemöldökét. De annyira, hogy még ezen nevezetes szemöldökök alatti szemgolyók is úgy kidülledtek csodálkozásában, hogy Kajjám szemének nagysága legalábbis megközelítette Iloé szemének méretét, ami igazán figyelemre méltó nagyságváltozásnak tekinthető! És rögvest ez a kérdés furakodott Kajjám agyába:

—Honnan a csudából került ide egy tündér?! Ugyan mit akar itt?!

Kajjám ugyanis nagyon jól ismerte a tündéreket. Legalább annyira könnyen felismerte valakiben a tündért, amennyire egy fehér ember felismeri az eléje kerülő személyben a négert. Ebben igazán semmi csodálatos nincs, mert hát a tündérek nagy szeme meglehetősen szembeötlő különös ismertetőjel, de emellé Kajjám mint varázsló, képes volt érzékelni a tündérek testének mikroszkopikus erőterhártyáját is.

Igazán azt hitte hogy annál nagyobb meglepetés nem érheti hogy felbukkan előtte egy tündér, ám igen hamar rájött hogy tévedett! Mert már percekkel előbb valami furcsát érzett, ám hogy most belépett a tündér, majd mögötte felbukkant Szjord is, hát Kajjám tekintete máris nem csodálkozó lett, de olyan éberré vált mint egy vadászkutyáé ha zsákmányt szimatol!

S míg Kristály Éának és IgGINEK bemutatkozott, azalatt Kajjám odasétált kettőjükhez, és egészen közről is szemügyre vette Iloét és Szjordot. De úgy, hogy nagyon-nagyon közel hajolt hozzájuk, mint egy rovargyűjtő természetbúvár az épp az imént felfedezett új bogárfaj spirituszba tett egyedéhez, s köszönés helyett így szólt:

—Ah! Ah, milyen fölöttébb meglepő pár! Igen, igen, milyen érdekfeszítő párkapcsolat! Hm, hm, nohát! Csak tudnám hogy ti ketten hogyan és miként futottatok össze!

—Tessék?! Tulajdonképpen mi közöd hozzá?! - mordult fel erre sértődötten Szjord, és határozottan támadólag, agresszívan nézett Kajjámra. Ám csak alig egy-két pillanatig. Mert azután tekintetébe hirtelen riadalom költözött...

—Aha, látom észrevetted, picinyem! - vigyorodott el Kajjám. S épp ebben a pillanatban aludt ki a villany. Tulajdonképpen az egész Újjászületés úrállomáson mindenütt megszűnt az áramszolgáltatás. S ez természetesen Kajjám varázslatának volt köszönhető. Emiatt természetesen a kamerák sem működtek.

Ez nem volt tilos. Mirjannal úgy egyezett meg, hogy varázsolhat bármit, csak le ne leplezze magát, hogy ő varázsló!

S alighogy kialudt minden fény, Szjord máris érezte, hogy Kajjám irányából modulált rádióimpulzusok érik.

—Jobb ha így beszélgetünk egymással, pirinyókám, mert ezt senki nem érti és hallja rajtunk kívül! - „hallotta” Szjord Kajjám üzenetét.

—Ki a csuda vagy te?!

—Ej, hát te aztán igazán ostoba szellem vagy, ha még most, ezek után sem ismeresz meg egy igazi varázslót! Pláne engem, engem, Kajjámot, a SzellemeK Urát! Pedig azt hittem az imént hogy rájöttél ki vagyok én! De úgy látszik hogy csak gyanakodni kezdteél valamire, de nem tudtad hogy mire! Nos, remélem sikerült kitöltenem az ismereteidben tátongó feneketlen szakadékot, hogy ki is vagyok én!

—Micsoda?! Egy varázsló?! És épp Kajjám?! - sikoltott fel gondolatban Szjord. Más se hiányzott neki, mint hogy belebotoljon egy varázslóba. Pláne Kajjám! Épp az efféle találkozástól rettegett. Ettől óvta őt apja is. És név szerint említette kifejezetten Kajjámot! Kajjám, a szellemeK réme! Ó, atyavilág! Ilyen peches is csak ő lehet! Milliós számra vannak emberlakta bolygók a Galaktikában, meg még más galaktikákban is, és erre ő rögvest egy olyanra megy, amin épp Kajjám! ütközik bele! Pedig ennek matematikai valószínűsége jószerivel épp nulla! Ha van szellemet ért balszerencse a világon, hát ez bizony az!

—Nos, igazad van, ez balszerencse, de hát ha nem volnának peches lények, akkor nem tudnának örüdni a mázlinak sem! - közölte vele Kajjám.

—Te képes vagy olvasni a gondolataimban?!

—Nem mondtam volna, hogy én Kajjám vagyok?!

Nos, Szjord most úgy gondolta, hogy neki épp elege van ebből! Meg sem próbálkozott Kajjám megtámadásával, úgy vélte hogy az semmi esetre sem vezetne sikerre, azt nyilván sok más szellem is megpróbálta már, nála hatalmasabb szellemek, és nem kölyökszellemek. A legokosabb ha mielőbb olyan messzire megy Kajjától, amilyen messze csak lehet, legkevesebb egy egész galaktika szélessége válassza el tőle, akkor már talán biztonságban van! De akkor is csak talán!

Jelen pillanatban cseppet sem érdekelte már őt a tündérlány. Nagyon boldog lett volna, ha biztos lehet benne hogy egyáltalán sikerül meglógnia akár súlyos sérülések árán is! Ha mindaz igaz amit a varázslókról és különösképp épp Kajjáról hallott, akkor neki éppen pontosan annyi az esélye Kajjám ellen, mint amennyi esélye a tündérlánynak lehet őellene! Ami nagyjából a nullának a sokszorosa!

—Ugyan, ne becsüld már ennyire túl a képességeidet, nem szeretem szellemben a beképzeltet! Hogy is merészelsz arra gondolni, hogy neked volna ellenem egyáltalán nulla esélyed is! - hallotta Kajjámot, aki megint csak a futó gondolataira felelt. —A te esélyed ellenem természetesen nem nulla, hanem mínusz végtelen! Hiszen te csak egy ifrit vagy, abból is csak egy kölyökifrit, ha jól látom alig lehetsz valami hétszázmilliárd esztendő, én meg már máridokat is gyűjtök, azok a kedvenceim, sőt, a leghatalmasabb máridok, a fekete máridok! Nem tudom hallottál-e már Vampiról, ő a máridok amolyan királyféleje, őt is begyűjtöttem már jóideje! Szóval kis szellem, jó lesz ha megjegyzed, hogy én, a te urad és parancsolód...

Szjord nem akarta Kajjámot végighallgatni! Ehelyett megpróbálkozott vele hogy elegánsan eltűnjön a balfenéken ahogy mondani szokás. De hiába, döbbenet tapasztalta, hogy egyszerűen nem képes behatolni a hipertérbe! Érdekes módon azonban még csak azt sem érezte hogy mi az, ami a jelen téridőhöz ragasztja. Nem érzett semmi de semmi ellenállást. Egyszerűen csak nem ment neki az eltűnés és kész.

—Mi az kölyök, minden erő kipárolgott belőled a félelemtől?! - vihogott neki Kajjám, még mindig a rádióhullámok általi kommunikációt választva.

—Nem félek! Én mindjárt igenis... - kezdte Szjord, azzal megpróbálkozott még néhány más varázslattal. De egészen egyszerűen bármit próbált is, semmi nem sikerült neki! Erre dühében már villámmal próbálta megsemmisíteni Kajjámot, bár sejtette hogy ez nemigen célravezető, ez nagyon ócska trükk, amire egy Kajjámnál jóval felkészületlenebb varázsló is számít, ám nem-hogy villámot, de egy árva kis gázgyújtásra alkalmas szikrácskát sem bírt kicsiholni magából.

—Na mi az öcskös, feladod?! Elismered hogy győztem?! Hiszen lám, még erőteret sem kellett varázsolnom magam köré ellened! - vigyorgott a tehetetlenségén Kajjám.

Szjord megpróbálta ledobni magáról az emberi alakot hogy az úrállomás falain keresztül legalább a világűrbe kiszivároghasson, de ez sem ment neki!

—Haha! Haha! Aki másnak testébe bújik, maga marad benne örökre! - kacarászott Kajjám. —Na és most jól figyelj! - azzal Szjord hirtelen azt érezte, mintha egy irtózatosszerű erő ragadta volna meg az agyát, pedig neki mint szellemnek, nem is volt agya. Most mégis így érzett. Mintha ezernyi bikaerős kéz markolta volna meg minden porcikáját. Már nemcsak varázsolni nem tudott, de Szjord emberi testében sem bírt moccanni sem. S ekkor rájött, hogy eddig csak hitte, hogy ő megijedt. Most ijedt ugyanis csak meg igazán! Most kezdett valamit nagyon halványan, nagyon homályosan megsejteni abból, mekkora hatalma is lehet Kajjámnak. Most kezdte elhinni, hogy Kajjám nem nagyzolt: az valóban a helyzet mérhetetlen szépítése, hogy neki nulla esélye lenne Kajjámmal szemben. Lehet ugyanis hogy még a mínusz végtelennel is messze túl vannak becsülve a lehetőségei!

—Aha, már kezded érteni, látom! - hallotta Kajjámot. És most egy képet látott amit Kajjám sugallt neki: egy hangyapetét, egy roppant parányi valamit, ami kémcsőbe került, a kémcsövet egy tudós tartja a kezében, óriási valaki a hangyapetéhez képest, a tudós laboratóriumában pedig százszámra vannak olyan eszközök mint savak, lúgok, robbanóanyag, kés, lézersugár-

zás, radioaktív anyag, tűz, infrakemence, hangyapeteevő bogarak és baktériumok tenyésztete, s ezek mind-mind alkalmasak rá, hogy elpusztítsák a hangyapetét! A tudós nyugodtan válogathat hogy melyik módszert alkalmazza ellene. És a pete ezellen mit sem tehet, mert még csak mozogni sem képes!

—Te vagy a pete, Szjord, én a tudós, érted?! Nekem már a felnőtt máridok is rég képtelenek ártani, annyi az esélyük ellenem mint a felnőtt hangyának lenne a tudós ellen! És te csak egy pete vagy, felfogtad?! Szóval picike szellem, ne ugrálj nekem, mert megharagszom! És akkor még legjobb esetben is az történik veled, hogy bezárlak egy palackba néhány millió évre, és az unalmas hely ám nagyon!

—Nem ugrálok, kérlek, könyörülj rajtam!

—Majd meglátom. Na de figyelj ide! Jegyezd meg de nagyon alaposan, hogy én itt az úrállomás inkognitóban vagyok! Vagyis itt mindenki csak annyit tud rólam hogy a nevem Kajjám, de azt nem, hogy varázsló vagyok! Világos?! - és Szjord úgy érezte mintha belső lényegét valami iszonyúan megrázná. Majdnem darabokra hullott Kajjám erejétől. És valami fura energia áramlott át rajta, irtó kellemetlen, mintha egy ember lenne, akit épp elektromosan sokkolnak, még nem annyira erősen hogy elveszítse az eszméletét, de annyira igen, hogy rázkódjon tőle minden izma.

—Igen, igen, igen, megértettem hatalmas varázsló, kérlek ne bánts!

—Van fogalmad róla, hogy mi történik veled, ha elárulsz?!

—Igen, igen, nagyonis!

—Senki nem tudhatja meg errefelé, hogy van olyan hogy mágia!

—A tündér tudja! - vinnyogott Szjord.

—Azt sejtem én is, de annak lesz annyi esze hogy el ne árulja! De ti szellemek messze nem vagytok olyan okosak mint egy tündér!

—De erősebbek vagyunk! - tört ki Szjordból maradék büszkesége.

—Te talán?!

—Én talán nem, de a felnőtt szellemek!

—Hát te hülyébb vagy mint hittem! - ámult Kajjám. —Mondd, te még nem hallottál róla, hogy az emberek elkorcsosult tündérek?!

—Na és?!

—De hát én is ember vagyok! Minden varázsló az! És ha én képes vagyok legyőzni titeket, én, az elkorcsosodott tündér, akkor nehogy már a tündérek, akik nem korcsosodtak el, azok ne lennének erre képesek! Hé, páraagyúkám, töprengj már el ezen, jó?!

—De nem teszik!

—Mert ők olyan jók. Mármint az igazi tündérek. Annyira jók, hogy nem is törik a fejüket rajta, miként is győzhetnének le titeket, ugyanis eszük ágában sincs győzelemre törekedni. Ha nem hiszel nekem, beszéljess el egy kicsit egy tündérrel! De azt vésd eszedbe hogy én nem vagyok olyan mint a tündérek! Én nagyonis merek szellemet ölni! Kínozni is! Mert tudd meg te szellem, hogy a világban minden fajnak van ragadozója, és én Kajjám arra teremtettem, hogy a szellemek ragadozója legyek!

—Meg akarsz enni?! - visította halálra rémülten Szjord, és ismét menekülni próbált, de megint tökéletesen sikertelenül.

—Nem. Van egy nagy tervem a szellemekkel, de ahhoz élve kellenek. Meghagyom nyomorúságos életedet, de akkor most már ha idepofátlankodtál ahol én vagyok, akkor muszáj lesz végigcsinálnod ezt a tévéműsort emberként! Ha nekem itt elkezdesz ugrabugrálni, szellemkedni, átváltozni, varázsolni, eltűnni, akkor én téged... á, nem is folytatom, majd akkor kitalálom mit teszek veled, de abban biztos lehetsz, hogy semmi jó! Meg vagyok értve?!

—Igen, igen, igen!

—Megjegyezted, hogy itt egyedülcsak én varázsolhatok?!

—Igen, tökéletesen!

—Akkor most halljuk, mit keres melletted egy tündér?!

—Találtam! Mutáns! Atavizmus! Ideszületett az emberek közé, nem is tudott eddig Tündérhonról!

—És ő tudja hogy ki vagy?!

—Igen, rájött, mert hülye voltam és dicsekedtem előtte a tudományommal!

—És meg akarod őt enni?!

—Akartam, de nem eszem meg ha megtiltod! Esküszöm! Csak engedj el, kérlek! És úgysem akartam rögtön megenni, megegyeztem vele hogy száz évig hagyom élni, ez nekem is jó lett volna mert addig érik egy kicsit, finomabb lesz, és e száz év alatt vele leszek, és kiszolgálom, teljesítem az akarátát már persze csak ha tudom, csinállok sok-sok jót amire csak kér, látod hatalmas varázsló, nem érdemes engem megölnöd, boldogabb lesz a világ ha hagysz élni engem, kérlek!

S erre olyasmi történt, amire Szjord igazán nem számított: Kajjám elkacagta magát!

—Ő hogy te mekkora *barom* vagy, te ifrit! Komolyan mondom, volt nekem régen egy Fekete Márid nevű szellemem, a varázshatalma óriási volt, de az olyan hülye volt hogy még azt sem tudta mi a különbség férfi és nő közt! De te akármikor lekörözöd őt ostobaságból!

—Én nagyonis tudom hogy mi az hogy nő!

—Az lehet. De mégis hülyébb vagy! Hát te azt hiszed hogy valaha is meg fogod enni ezt a tündért?!

—Miért is ne?! Persze ha megtiltod akkor nem! De nem ám! A tied a tündér, neked adom, nekem nem kell, csak engedj el nagyon szépen kérlek!

—Nem! Megmondtam hogy végigcsinálod ezt a műsort! Nem szakítom félbe a fogadásomat éppen miattad! Hanem ugye úgy volt ez hogy te eljátszottad a tündér előtt hogy te milyen hatalmas szellem vagy, megeszed őt, erre ő maga ajánlotta a száz éves mindenfélét, igaz?! Nem neked jutott az eszedbe, ugye?!

—Mi ennek a jelentősége?

—Az, hogy okosabb mint te! Ő bezzeg tudja amit minden ember is, de te nem: hogy mindenki azt szereti meg, akivel együtt él! Ha te száz évet eltöltesz mellette, annyira megszokod hogy már nem tudsz nélküle élni, és nem fogod megenni!

—Miért is ne, úgy tudom az emberek is becézgetik a vágóállataikat, aztán mégis elvágják a nyakukat ha kell!

—Igaz. De egy tündér nem állat! Értelmes lény! És annyira szeretetre méltók, hogy nem lehet nem megszeretni őket már néhány nap alatt is, nemhogy száz év alatt! Ó hogy te milyen hülye vagy! Különben nem is baj, a te eseted is az elméletemet bizonyítja, hogy igenis lehetséges jó barátságot kialakítani a szellemek és tündérek között! Idefigyelj, én nem is foglalkozom veled, de amíg ez a műsor véget nem ér, addig húzd be füled-farkad, mert ha elkezded itt a nagyot adni, akkor bebizonyítom hogy én még nagyobb vagyok! És akkor te nagyon picike leszel! Szóval most visszakapcsolom az áramot, és köszönj illedelmesen, és tegyünk úgy, mintha csak most találkoznánk egymással! Mondjuk, azt nem bánom ha úgy teszel mintha már hallottál volna rólam, mint nagy kozmoarcheológusról! - azzal a villany vissza is jött a következő pillanatban. Mindenki pislogott a hirtelenjött fénytől.

—Ócska barbár technika! - fintorgott Éá.

Holott Éának még szerencséje volt, mert például Iggi amikor a súlytalanság bekövetkezett, elszakadt a talajtól, ellibeggett valahová a mennyezet közelébe bár nem is akarta, s amikor visszatért a gravitáció, lepottyant és alaposan megütötte a térdét. Most jajgatott. Kajjám azonnal odasietett, lehúzta a lány nadrágját, megvizsgálta a zúzódást és kissé megmasszírozta a környékén. Ez fájdalomcsillapító hatású ugyanis, és valóban, nemsokára elmúlt a lány minden fájdalma. Ebbe mondjuk belejátszott Kajjám jótékony varázslata is, ami még csak fokozta az érzéstelenítést, de hát erről Igginnek természetesen fogalma sem volt.

Mindenesetre Éá szembefordult az egyik kamerával, és szólt hogy minden illetékes személy intézkedjék, és vizsgálják át az energiaellátó rendszert, mert megengedhetetlen hogy az ennyire bizonytalanul működjék!

Aztán végre bemutatkozott Iloé és Szjord is. Iloé elmondta, hogy neki vannak néha megérzései, ilyen megérzés volt az is amikor megérezte, hogy Kristály meggyógyult. Éá, a csiszi, aki semmire sem hitt mágiában és megérzésekben, ezt csak udvariasan, bár gúnyos mosollyal

végighallgatta, de nem is kommentálta az esetet. Kristály viszont nem hagyta annyiban a dolgot.

—De hát most már valóban egészséges vagyok! Nézd csak meg! - azzal ledobált mindent magáról, és ott forgolódott anyaszült meztelenül Éá és a kamerák előtt. Nem zavartatta magát emiatt, mert úgyis látták őt meztelenül már a sportcsarnokban, igaz hogy ott csak deréktól felfelé. De hát hogy itt mindenki láthatja majd, azt tudta már akkor, amikor vállalta a kukkolóbeli szereplést.

—Egészségesnek látszol. - bólintott Éá.

—Nemcsak látszom, az is vagyok, a ti tulajdon csiszí orvosaitok vizsgálták meg mielőtt idejöttem, és azt mondták hogy nemcsak a vírusnak nincs nyoma sem bennem, de minden szempontból makkegészséges vagyok! Tudd meg, hogy amikor a kezembe nyomták a listát amin mindenkinek közlik a leleteit, akkor az egy jó hosszú lista volt aminek hála sok mindent megtudtam magamról, de betegséget semmit! Jelen pillanatban olyan egészséges vagyok, hogy a csiszí orvosnők csak a fejüket csóválták! Még a szemölcs is eltűnt a térdhajlatomból, ami gyerekkorom óta ott volt! Állítólag majdnem annyi ideig fogok élni mint ti csiszí, száztizennyolc évig, hacsak persze baleset nem ér, és száztizennyolc és százhusz éves korom közt a szívem visz majd a sírba, ami egyik pillanatról a másikra meg fog állni! De lehet hogy százhetven évig is élhetek ha időben kicserélik a szívemet mondjuk műszívre, ezesetben agyvérzés lesz a halálom oka. Ilyen egészséges vagyok! Na, ehhez mit szólsz?!

—Azt, hogy szerencsés genetikájú ember vagy.

—Na de Iloé honnan tudta meg akkor, hogy már nem vagyok beteg?!

—Figyelj Kristály, nekem nem az a dolgom, hogy magyarázatot keressek a hirtelen gyógyulásodra! Én elvileg még abban sem lehetek biztos, hogy egyáltalán valóban beteg voltál, s ez nem csak valami reklámtrükk a részedről a népszerűséged megemelésére!

—Csalással vádolsz?! - vált Kristály arca rögvest pipacspirosra.

—Dehogy! Messzemenően óvakodok attól, hogy ilyesmit kijelentsek, hiszen egy csiszí nem hazudhat, márpedig lehet hogy mégsem vagy csaló, ha tehát én csalással vádolnálak holott nem vagy csaló, akkor hazudnék! Én csak azt mondom hogy egyszerűen nem ismerem az eset körülményeit, s épp emiatt nem kizárható a csalás esete sem! De attól hogy nem kizárható, még nem biztos hogy az is történt! Lehet az is hogy valóban beteg voltál, de a szervezeted legyőzte a betegséget, Iloénak feltűnt hogy milyen könnyen mozogsz, mint akinek nincsenek fekélyei, s megkockáztatta ezt a produkciót, akár azért hogy ő is híres legyen, akár csak mert nem bírta magában tartani a véleményét. Az is lehet hogy Iloé holmi mikrobiológiai lángelme aki titokban kikísérletezte e betegség ellenszerét, azt valahogy beadta neked, például egy injekcióbőlő pisztolyt használva titokban, e szer téged meggyógyított, és mert Iloé előre tudta hogy mikorra gyógyulsz meg, ezt közölte veled, például azért mert nagy rajongód, és így akart veled összebarátkozni. De az is lehet hogy Iloé csak beteges hazudozó, és teljesen véletlenül, pokoli szerencsével ráhibázott az igazságra. De most csak azokat a lehetőségeket mondtam el, amik így hirtelenjében az eszembe jutottak, mert még minden bizonnal számtalan lehetőség adott. Egy biztos: nálunk csiszíknél szigorú világnézeti alapelv, hogy csodák nincsenek, emiatt nem is fogadok el olyan magyarázatot, elvből nem fogadok el, ami csodára épül! Ismétlem, nem kívánok vádaskodni hogy így csalás vagy úgy csalás, ez csak egyetlen lehetőség a sok közül. Mindenesetre én nem foglalkozom ezen gyógyulás magyarázatával, egyszerűen mert nincsenek eszközeim az igazság kiderítésére, különben meg olyan nagyon az egész ügy nem is érdek! Elárulom, hogy amennyire ismerem az ügyet, a csiszí biológusok állítólag egészen közel járnak a betegséged ellenszerének kifejlesztéséhez, előzetes becsléseik szerint egy éven belül meglik a szert rá. Természetesen lehet hogy tévednek, s lesz abból két vagy három év is, de ez akkor sem olyan nagy idő, meglesz a szer, minden misztikus fufang nélkül, s ez a lényeg, nem az, hogy egyetlen gyógyulás ugyan miként is esett!

Ezután Szjord mutatkozott be. Ő magáról csak annyit mondott hogy Iloé barátja, és hogy már régebben is olvasott valami folyóiratban egy Kajjám nevű híres kozmoarcheológusról, és nagyon örvend, amiért most személyesen is találkozhatott vele! Iloé csodálkozva nézett Szjord-

ra, mert el nem tudta képzelni honnan ismerheti Kajjámot, csak abban volt biztos hogy nem folyóiratból, de mindenesetre nem szólt bele.

—Szóval szerinted Éá ez az egész nem nagy jelentőségű ügy! - szólt aztán Kristály, némi komor hallgatás után.

—Hogy is ne lenne az, de természetesen csak a te szempontodból!

—Az egész Bargan szempontjából! - azzal Kristály, aki időközben már felöltözött, most ismét levetette minden ruháját, odaállt a legközelebbi kamera elé, és kifejezetten úgy, hogy az szemügyre vehette minden porcikáját, a karjait is felemelte hogy a mellei kidomborodjanak, megfordult hogy a fenekét is láthassák, s eközben így szónokolt:

—Nézzetek csak meg, hogy milyen szép vagyok! Nézzetek csak meg! Ugye gyönyörű a testem?! Ugye mindenki boldog lenne ha ágyba dughatna?! Ugye csorog a nyálatok utánam?! Ugye most mindenki aki a Világhálón néz engem, felvételre állította a számítógépét, hogy elmentse a meztelen Kristályról szóló videót?! Én tehát egy csodálatosan szép nő vagyok, nemcsak kiváló énekes! Azt hiszem elfogulatlan szemlélők is úgy kell gondolják, hogy kiváló esélyeim volnának egy szépségverseny megnyerésére! És most gondoljátok el, hogy ezt a gyönyörű testet amit láthattok, rút fekélyek kezdik el beborítani, meg pattanások, meg egyéb rútságok, hogy úgy tönkremegyek hogy genny szivárog belőlem, hogy minden mozdulat fáj, és hogy egyáltalán már nem is élek néhány hét múlva! Hát nem lenne kár értem?! Hát nem halált érdemel az, aki szándékosan tönkretesz egy olyan szépséget mint én?! Aki ráadásul még kiváló énekes is, igazi előadóművész?! Mert tudja remélem mindenki már, hogy az a férfi, az a Bulár nevű aki rám hozta ezt a rút nyavalyát, az tudta magáról hogy fertőzött, s mégis lefeküdt velem, szándékosan betegített meg! Én most azért küzdök, hogy aki ilyen tesz, azt ítéljék halálra! Mert nem akarom hogy más nők is így járjanak, vagy akár én magam is mégegyszer! Mert aki férfi ilyen tesz, az ennyi sok szépség és tehetség pusztulását okozza! De úgy tűnik Éát ez cseppet sem érdekli! Ő úgy gondolja, hogy ez helyénvaló!

—Kikérem magamnak az ilyen gyanúsítgatást! - szólalt meg azonnal Éá. —Ne keverd a szezont a fazonnal! Attól hogy én nem ismerem el Iloét csodatevőnek vagy holmi igazlátónak, mert nem hiszek semmi misztikusban, attól még nem mondtam azt, hogy megengedhetőnek tartanám a nők szándékos megbetegítését! Ami a csiszi erkölcsi elveket illeti, maximálisan egyetértetek veled hogy az ilyen férfi halált érdemel! Ez egy egészen kicsikét sem lehet a szememben vitatéma! Aki ennek ellenkezőjét állítja, az messzemenően ellentétbe kerül a csiszi eszmék legmegkérdőjelezhetetlenebb alapelveivel!

—Ó... hát annak azért örvendek hogy ami a lényegét illeti, engem támogatsz! - enyhült meg Kristály tekintete.

—Hogyne, ez nyilvánvaló! Én tehát egyáltalán nem mondtam olyasmit, hogy ne lenne kár érted!

—Igenis nem lett volna kár érted! - hallatszott az ajtóból. És amikor odanéztek, egy magas, papi ruhás férfit pillantottak meg, akit azonban csak Iloé és Szjord ismert fel: ő volt Drás püspök, akinek italosztogató és csiszítévé-ellenes akciója Szjord jóvoltából oly igen hamar és kurtán-furcsán ért véget.

—Hát nézd csak meg magadat te szemérmetlen asszonyállat - dörögte a püspök - most is pucérkodol, meztelenkedel, illegeted magadat a kamerák előtt hogy milliók láthassák szégyentelenül közszemlére kitett szemérmedet, ez pedig nem más mint paráznaság, tehát nemcsak kár nem lett volna érted, de kiváltképpen nagy szolgálatot tesz a világnak az, aki téged kipusztít az élők sorából, mert Isten ellen való véték az, amit te teszel! S hiszen már a Legszentebb Könyvben is le lett írva Isten törvénye, hogy a parázna asszonyok köveztessenek halálra! Így kéne tenni ezt veled is!

—Ki az ördög vagy te?! - ámult el Drás szavain Iggi.

—Kikérem magamnak az ilyen beszédet, én nem ördög vagyok, hanem Tvunk város püspöke, Drás atya!

—Na tudod mit, hogy az én atyám nem vagy, az biztos mint a halál! - és Kristály még köpött is egyet a püspök felé. —Csak tudnám hogy a csudába keveredhettél ide, mert nem láttalak az úrkompban amivel idejöttem!

—Nem, engem ugyanis egy másik úrkomppal hoztak ide! Pucsakaci úr úgy gondolta, jobb a műsor szempontjából ha csak idefent találkoztok velem, hogy a nézők követhessék e találkozás minden pillanatát.

—Aha! A hatásosságra törekvés! - bólogatott Éá. —Hát akkor most mondd meg, ha ilyen elveid vannak, ilyen múltból visszamaradt, penészszagú nézeteid, akkor minek toltad fel a képedet ide hozzánk?!

—Mert így ország-világ láthatja hogy nem mindenki olyan romlott erkölcsű mint ez a fehérnép - bőkött Kristály felé - vagy mint te, te csiszí, s így ha én itt köztetek az igaz hit igéit képviselem, mert az én számból maga az Úr fog szólni, akkor ezzel ellensúlyozhatom az ifjúságra s úgy általában a nézőkre gyakorolt káros befolyásotokat, s ezzel sokak lelkét megmenthetem a kárhozattól!

—De hát itt neked is meztelenkedned kell majd! - szögezte le a tényt tárgyilagosan Éá.

—Nem, mert az illemhelyen nincsenek kamerák!

—És mi lesz amikor ágyba bújsz?

—Pizsamában alszom, s azt magamra az illemhelyen öltöm fel, illetve ott is veszem le, ha kell!

—A zuhanyzóban hogyan tisztálkodol majd meg, ha nem vetkőzöl le?

—Sehogy. Nem megyek zuhanyozni! Van itt lavór, azt megtöltöm vízzel, beviszem az illemhelyre, ott ahol senki nem látja megmosakszom, tehát így lesz, mert aki az Úr szavait akarja követni, az mindig meg is találja a módot az iránta való engedelmességre! Nem úgy mint ez a Taisz nevű nő, aki nem áttallotta felvenni a Kristály nevet, eképp azzal hencegve mintha a kristályok szépségével és főként tökéletességével rendelkezne, holott súlyos szentségtörést követett el, amikor elhagyta az apácarendet ahol az Úr jegyesévé szentelték őt, és a házasság szentségét nélkülözvén paráználkodott! De ez még mindig nem elég a vétkeiből, mert ezután mint énekesnő, dalaival állandóan megrontotta az ifjúságot, a szememben tehát ő nem egyéb mint egy gonosz, emberbőrbe bújt nőstényördög, úgy ám, az, nem más, és nem is vitás emiatt hogy az Úr maga küldte rá a betegséget büntetésből! S íme most hogy Isten megkönyörült rajta és levette róla sújtó kezét, meggyógyítván őt, most bosszúért liheg, s más emberek fejére igyekszik halálos ítéletet kimondatni?! Hát nem hallottad azt a tanítást, hogy „ne ítéld hogy ne ítéltessél! Mert amilyen mértékkel te ítélsz, olyan mértékkel mérnek majd néked is”?! Szállj tehát magadba te asszonyállat, és...

Hanem ekkor már megszólalt újra Éá is.

—Kuss!

—Tessék?! - akadt benn a folytatás a papban.

—Azt mondtam, hogy *kuss*! Nem így szoktátok mondani ti barbárok, amikor már nagyon sérti valakinek a fecsegése a fületeket?! Nézd Drás, nem szívesen használok ilyen csúnya szavakat, továbbá azt is elismerem hogy van olyasmi is, hogy a szabad véleménynyilvánítás joga! Tőlem aztán annyi eszement vallási ökörséget összehordhatsz idefent amíg a nézők ki nem szavaznak, remélem nem is soká, amennyit csak akarsz, majd csak kibírom valahogy! De azt a szót többé a szádra ne vegyed hogy asszonyállat, mert akkor kénytelen leszek megölni téged!

—Tessék?!

—Remélem nem vagy süket és értetted amit mondtam! Vedd tudomásul hogy én is nő vagyok, ha úgy tetszik hát asszony, és egyáltalán nem tartom állatnak magamat! És szerintem az itt levő többi nő, Iggi, Iloé és Kristály sem tartja állatnak magát! Biológiaiilag nézve a dolgot ugyan kétségkívül állatok vagyunk, tekintve hogy nem vagyunk se növények, se gombák, se vírusok, de ha eképp nézzük a dolgot akkor te magad is állat vagy, mert ilyen szempontból a férfiak is ugyanúgy állatok mint a nők! Azt azonban nem tűröm el, hogy minket nőket állatnak tarts, de a férfiakat nem, s különösképp ne a vallásos férfiakat, leginkább meg önmagadat nem! Én, Éá, a csiszí, egyszerűen nem vagyok hajlandó eltűnni, hogy egy ostoba tahó mint te, egy himsoviniszta, nőgyűlölő fallokrata vallásos buzgómócsing, rövid de kifejező csiszí szóval élve *fundi*, a jelenlétemben naphosszat a nők e verbális megalázásán munkálkodjék! Pláne nem tűröm el ezt akkor, ha ezt az egész műsort a csiszí műholdrendszer továbbítja csiszí csatornákon a csiszí tévékre! Nem csinálok propagandát a nők megalázásának, nem aszisztálok hozzá! Ha még egyszer kiejted a szádon azt a szót hogy asszonyállat, akkor neked véged! Továbbá megtil-

tom az olyan szavak használatát is hogy fehérség, már amiatt is mert én magam sem vagyok tiszta fehér! Keverék vagyok mint szinte minden csiszí, s bár bőrszínemre nézve közelebb állok a fehér rasszhoz mint a feketéhez, de erre cseppet sem vagyok büszke, már amiatt sem, mert szerintem a sötét bőrűek tökéletesebbek mint a világos bőrű egyedek, ugyanis jobban bírják a napfényt! Tehát nem vagyok fehérség! De ha az lennék, akkor sem túrnám el, mert amikor egy férfi azt mondja a nőre hogy fehérség, akkor ezzel nem a nő fehérségére akar utalni, hanem arra hogy a nő lényegében más néphez tartozó mint a férfi, és ez nagyon veszélyes nézet, mert ebből sajnálatos módon olyan következtetéseket von le a férfi a maga beteges fantáziájával, hogy a nőt, csak mert nem azonos nép tagja mint a férfi, nem is illetik meg a férfiakéval azonos jogok! Ennél is tilosabb azonban hogy kiejtsd a szádon a fehérség szót! Mert akár fehérek vagyunk mi nők, akár feketék, akár sárgák, kékek vagy hupipirosak, de nem vagyunk a férfiak cselédjei! Mások cselédjei sem! Szóval, tőlem nyugodtan érvelhetsz és szónokolhatsz a vallás mellett, mert biztos vagyok benne hogy bőven elég okos vagyok hogy megcáfoljam minden érvedet, s akadnak még számosan majd pártolóim e vitában, például épp Kristály is, de a vita kulturált keretek közt folyék le, ehhez kénytelen vagyok ragaszkodni! A sértő, személyeskedő szavak használatát mellőzd, mert annak következményei lesznek! Semmi esetre se hidd hogy nem tapasztom be erővel a szádat! Mi csiszí irtózunk a fizikai agressziótól, de ha nagyon muszáj, hajlandóak vagyunk rászanni magunkat, elveink védelme érdekében! De ha nem teszek ilyesmit, az sem lesz jó neked, mert legislegjobb esetben is az fog történni, hogy egyszerűen felállok, és kisétálok a műsorból, de úgy, hogy az egész műsort azonnal félbeszakítatom! Elég ha csak szólok az etumnak, és az azonnal megszakítja a műsor sugárzását! És akkor a te véleményedet sem közli ez az adó! És akkor odalent a Barganon téged még a hívők is meglinceselnek, hát még a hitetlenek, élve a saját templomodig sem jutsz el, mert senki nem bocsátja meg neked, hogy miattad lett vége a Kukkolónak! Jobban jársz tehát ha kissé visszafogod a heveségedet! Minden gondolatot ki lehet fejteni, de nem bármiféle szavakkal! Soha nem titkoltuk mi csiszí, hogy a mi tévéinken csak olyan műsor mehet, ami nem áll ellentétben a csiszí eszmékkel! Szerintem Pucsakaci súlyos szarvashibát vétett vele hogy téged is iderakott, ezzel az egész műsor létét kockáztatja, de ez már az ő baja! Én megmondtam amit megmondtam, s ehhez tartsd magadat!

A püspök melle dühében le-fel járt, olyan hevesen légett.

—Jól van! Nem mondom ezeket a szavakat, engedek a szemérmetlen zsarolásodnak, bár ezenel tiltakozásomat is bejelentem, mert ez visszaélés az erőfölénnyel, azzal, hogy ti sugározátok a műsort!

—De hát valóban mi sugározzuk! És abban lehet is némi igazad, hogy ez visszaélés az erőfölénnyel. Na és akkor mi van?! Ti barbárok nem azt teszitek állandóan?! Különösképp épp a különböző egyházak?!

—Hazugság, az egyház soha nem élt vissza az erejével, az egyház a gyámoltalanok védelmezője, az elesettek oltalmazója...

—Ez csak humbug. - legyintett Éa. —Nekem aztán mesélhetsz Drás, mert ismerem a történelmet! Még Bargan történelmét is! Amikor Barganon még több ország volt, az egyikben olyan társadalmi rend jutott hatalomra, ami elkobozta a nagyon gazdag emberek javait, különösképp a földeket. Az egyházi birtokokat is. Az egyházi épületeket is. A szerzetesek épületeiből iskolák lettek, meg öregek otthona, művelődési ház, könyvtár, óvoda, s effélék. A földeket szétosztották a parasztok közt, vagy termelősövetkezetek alakultak az egyházi birtokok helyén. Aztán valamiért ez a társadalmi rend nem vált be, amit különben nem is csodálok mert a sok jó ötlet mellé a legfontosabbat, a nőuralmat nem vezették be, no és amikor elkezdődött a vizszarendeződés, akkor sokan kárpótlást követeltek a régi tulajdonosok közül. Ennek még talán lett is volna némi jogalapja, de kárpótlásért nyújtotta a markát az egyház is, amire viszont már semmi alapja nem volt szerintem, mert egy intézményt nem lehet úgy megbántani mint egy embert! Továbbá, az egyházat már amiatt sem illette meg kárpótlás, mert évszázadokon át törvénytelen eszközökkel szerezte a vagyonát, ugyanis kötelező volt akkoriban a tized, az egyházi adó, meg az egyház elkobozta a hitetlenek és más vallásúak vagyonát is, tehát nagyban harácsolat ahol csak tehette! Amikor elvesztette a vagyon egy részét, akkor csak azt vették el tőle,

amire joga sem volt! Az lehet hogy aki elvette tőle, annak sem volt joga hozzá, de legrosszabb esetben is csak tolvaj lopott tolvajtól! S az egyház mégis nagy hangon kárált az őt ért csapásról, jogtalanságról, kisemmizésről, és hogy őt meglopták, és neki kárpótlás jár! És ő, az egyház, aki állítólag az elesettek és rászorulóknak támasza lenne, ő tehát nem áttallotta kipenderíteni az időseket az öregek otthonából, volt bő a papok ocsmány pofáján visszavenni iskolákat és óvodákat, csak azért hogy ezen visszakapott épületekbe újra papok és apácák költözhessenek be! Hát ennyire áll a szegények oldalán az egyház! Még ha mi csiszik visszaélünk is az erőnkkel, akkor is jobb cél érdekében tesszük mint ti, és semmi esetre sem teszünk mást, mint amit minden barbár hatalmasság is tett a történelem folyamán!

—Amit mi teszünk, Istenért tesszük, az ő parancsait követjük!

—Hát nekünk pedig nem kell ilyen isten. - mondta most röviden a véleményét Éá.

—Elkárhozol majd ezért és a Pokol lángjain sülsz mindörökké! - dörögte a pap. —Na de nem is azért jöttem hogy téged meggyőzzek, azt tudom úgyis hogy lehetetlen, de remélem példamutatásomat látva a fiatalok kik nézik ezt az adást, jó útra térnek majd, és hitben serény, jóérezű emberek lesznek!

—Szerintem inkább halálra röhögik magukat rajtad. - mondta neki Kristály, aki időközben egy lenge, áttetsző selymet öltött magára.

—Úgy van! - bólintott Iggi is.

—De drága gyermekem, hát te is ellenem vagy, ifjú korod ellenére is?! Állj ellen kérlek a Sátán csábításának! - kérlelte Iggit a püspök.

—És biztos vagy benne hogy több az efféle, az általad jóérezűnek nevezett ember a nézők közt? - kérdezte most Kajjám.

—Hogyne, a jóság mindig erősebb, mint a gonoszság!

—Épp emiatt fogsz veszteni. - jegyezte meg szárazon a varázsló. —Ugyanis te, püspök, nem vagy jó ember. Kristály halálát kívántad első szavaiddal. Emiatt én alapvetően nem ítélek el, nem vagy rosszabb mint sok más ember, mert sokan kívánják egyik-másik embertársuk halálát, de hogy jónak sem vagy nevezhető, az biztos! Nem, nem, nem, semmi esetre sem vagy jó! És viselkedésseddel szégyent hozol a vallási eszméidre is! Semmiképp sem tartanám jó ötletnek Iggi részéről, ha a te oldaladra állna, mert ellenszenvenné válna a nézők túlnyomó többsége szemében!

—Sőt - szólalt meg Iggi - nemcsak gonosz vagy, de még vak is! Mert olyasmit mondtál, hogy Taisz nem jogosan vette fel a Kristály nevet mert nem olyan tökéletes mint a kristályok. Márpedig én ezt egészen másképp látom. Az igaz hogy Kristály az én ellenfelem ami az úrváros megszerzését illeti, de attól még nem szándékozom letagadni a szemmel látható valóságot, hogy Kristály lényegesen szebb mint én! Méltó a Kristály névre, jobb nevet nem is választhatott volna magának!

—Úgy van, Kristály nagyon szép nő! - bólintott Kajjám is.

—Na már csak az hiányzik hogy vén számár létedre te is pucérkodni kezdj! - fintorgott a püspök.

—Minek azt, az én csodálatos nagyszerűségem ruhán keresztül is vakító fénnel sugárzik mindenki szemébe! - mosolygott szerényen Kajjám.

—Kész a kaja! - szólt Iloé, aki maga is beállt segíteni a reggelikészítéshez.

Kajjám az asztalhoz telepedett. Nyomában jött mindenki más is. És Kajjám valóban éhes volt, már a szájába is vett egy szelet sajtot, amikor hirtelen Drás hangját hallotta:

—Imádkozzunk, feleim, mondjuk el az asztali áldást! Álljatok fel! - és amikor odanéztek, látták hogy Drás valóban áll, sőt, le sem ült még, kezei imára vannak kulcsolva, s tekintetét le nem veszi róluk.

—Talán említettem már, hogy mi csiszik nem vagyunk vallásosak! Sőt, ha úgy tetszik, hát a mi vallásunk az istentelenség! - mondta Éá, azzal nemhogy felállt volna, de kényelmesen hátradőlt a széken, és egy nagy retket kezdett el rágicsálni.

—Én sem imádkozom. - nyammogta teli szájjal Kajjám - nekem ugyanis más a vallásom, mint a tied!

—Ugyan mi?!

—Sátánista vagyok. - válaszolta Kajjám nyugodtan.

—Micsoda?! - vált falfehérre Drás arca.

—Nyugi papocská, az én sátánom nem olyan sátán, mint a tied! Ha akarod, a későbbiekben majd ki is fejtem a nézeteimet, de most hagyj ennem!

—Kímélj meg a nézeteidtől! - és a pap a levegőbe rajzolta a rontásűző Szent karó jelét.

—Én is sátánista vagyok! - mondta gyorsan Szjord. A szellem el volt szánva, hogy nagyon ügyel rá: még véletlenül se kerüljön Kajjámmal ellentétes táborba!

—Én egyszerűen nem hiszek istenben. - mondta nyugodtan Iloé. —Alapvetően nincs kifogásom ellene hogy valaki imádkozzék, de ha én magam imádkoznék amikor nem hiszek, az hazugság volna, márpedig én ha csak egy mód van rá, kerülöm a hazugságot!

—Én sem vagyok vallásos, de ettől még más esetben imádkoznék udvariasságból, ha mindenki más is ezt tenné, akkor ugyanis alkalmazkodnék a többségi nézethez, de úgy látom Drás, hogy kisebbségben maradtál! - mondta Iggi. —Különben is gonosz dolognak tartom hogy Kristály halálát kívántad, és már emiatt is előnyösnek tartom elkülönülni tőled!

—Úgy van, Kristály kifejezetten aranyos lány, és cseppet sem érdemli meg a halált! - mondta Iloé is. —Én még annak a galád Bulárnak sem kívánom a halálát, hát még mennyire nem kívánom Kristály halálát!

—Hej de véditek ezt a ribancot - bökött Kristály felé Drás - de van egy rossz hírem a számotokra: Kristály még ha megnyeri is az úrvárost, ami remélem nem történik meg, de akkor sem élvezheti sokáig!

—Ugyan miért nem? - kérdezte Kajjám.

—Mert mielőtt feljöttem volna ide, hírért vettem, hogy az Ügyészségi Nyomozóhivatal bűnvádi feljelentést készül tenni ellene!

—Nocsak! - figyelt fel erre Kristály.

—Bizony ám, mert azon az emlékezetes legutóbbi koncerteden te felszólítottad a nézőket és a közönséget, hogy öljék meg Bulárt, s a gyilkosokat a legyeződdel és az arany vibrátoroddal kívántad jutalmazni! Már ez is milyen erkölcstelenség, vibrátort használni...

—Még mindig erkölcsösebb, mint férfiakkal henteregni, vagy nem?

—...de az, hogy a vibrátort aranyból készíteni, a legnemesebb fémet erre használni, ezzel azt szinte meggyalázn...

—Hülyeség bugyog a szádból, egy fémet nem lehet megalázni, nincsenek érzelmei, különben meg csak azért készíttettem aranyból, mert nem szeretem ha egy rozsdás vacak karistolja végig a puncimat! Az arany ugyanis nem rozsdásodik!

—...ez már mindennek a teteje! Így kérkedni a gazdagságoddal...

—Nem is vagyok olyan gazdag, ezen kívül csak két karkötőm és egy nyakláncom van aranyból, semmi más!

—Akkor is! Ez egyszerűen ízléstelen, pláne hogy ezt az erkölcstelen tárgyat elajándékoznád! Na de ami az ügyészséget illeti, ők egyszerűen azért tesznek feljelentést ellened, mert az hogy valakit Bulár megölésére biztattál, s ezért jutalmat ígértél, az kimeríti a felbújtás fogalmát! A szemükben épp olyan vagy, mint aki közönséges, pisztollyal vagy késsel elkövetendő bérgyilkosságra ad megbízást! Ez pedig nyolc évtől életfogytiglanig tartó börtönbüntetést vonhat maga után! - és a pap élvezettel vigyorgott, miközben Kristályt nézte. —Szerintem amint kiteszed a lábadat innen az úrvárosból, máris lesittelnek! Le sem tudod tagadni hogy mit tettél, mert milliók látták-hallották, biztos megvan a koncerted felvételeken is itt meg ott, szóval számtalan a bizonyíték ellened!

—Aha. - és Kristály nyugodtan lélegzett egy mélyet. —Milyen érdekes, hogy a barbár hatóságok ennyire alaposan védik Bulár jogait meg az életét, de az én jogaimat és életemet bezzeg nem!

—Bulár már megkapta a maga büntetését, és kijött a börtönből! Leülte amit kellett, különben meg ő most is egy szánni való, beteg ember!

—Megszakad a szívem érte! Az senkit nem érdekel, hogy talán most is javában fertőzi a nőket?!

—Már biztos nem, meg lennék lepve ha nem volna tele mostanra már ő is fekélyekkel, s fekélyes emberrel senki nő nem szívesen bújik ágyba! Mindenesetre akármit tegyen is, de élő emberi lény, aki Isten képmását hordja magán, tehát nem helyes ha a megölésére biztatunk bárkit is! Véged Kristály, börtönbe kerülsz legkevesebb nyolc évre, még akkor is ha a bíróság figyelembe vesz holmi enyhítő körülményeket mint például a hirtelen felindulás, bár nem hiszem hogy a te esetemben erről szó lehetne, de mondjuk azt tekintetbe veheti, hogy azt hitted, halálodon vagy, s mélyen el voltál keseredve! Szóval nem hiszem hogy életfogytiglanit kapnál, de nyolc évet biztos mert az a minimális büntetési tétel ilyen bűnkategóriánál, és én ennek nagyon örülök, mert azalatt megfakul a szépséged, senkinek nem kellesz már mint énekes, és így nem tudod a dalaiddal az ifjúságot megmételtyezni!

—A dalaim nem erkölcsstelenek, többnyire a szerelemről szólnak!

—Aha, és az amelyiknek egyik strófája így hangzik, hogy „jobban szeretlek drágám, mint az égi angyalokat”, az szerinted nem bűnös szöveg?!

—Mi volna ebben a bűn?!

—Hát hogy lehet egy emberi lényt jobban szeretni, mint Isten angyalait?!

—Énekeltem én már olyat is, hogy „drágább vagy nekem mint az üdvösségem”, meg hogy „te vagy az én megváltóm”. - mondta nyugodtan Kristály.

—Hát épp ez az! Hiszen Krétosz világosan megmondta a Legszentebb Könyv szavai szerint, hogy aki nem szereti jobban őt mint atyját, anyját, férjét, feleségét, gyermekeit vagy bárki mást, az nem méltó öhozzá, és jaj annak! Eszerint te tehát egészen nyíltan a Szent Ige tanításai ellen buzdítod a dalaiddal a hallgatóságot! Na de szerencsére, sőt: hála érte Istennek, ezt már nem sokáig teheted!

—Ebben én a helyedben egyáltalán nem lennék biztos! - mondta nyugodtan Kristály.

—Hogyhogy?!

—Úgy, hogy én most teljesen hivatalosan megkérem Éát, hadd lehessek a Csiszík Barbár Barátja! Úgy tudom - de Éá majd kijavít, ha rosszul tudnám a csiszi törvényt - hogy a csiszík szerint mindenkinek aki még nem ártott a csiszíknek, aki nem költötte rossz hírüket, aki úgy általában véve nem tett semmi rosszat a nőknek, aki vállalja hogy ilyesmit a jövőben sem tesz, az kérheti e címet, és a csiszík ezt általában meg is szokták adni neki! Én pedig azt hiszem hogy semmi de semmi akadálya nem lehet az én esetemben annak, hogy a Csiszík Barbár Barátja legyek! Remélem hogy az iménti vitánk hogy én miként is gyógyultam meg, és hogy ez mennyire fontos vagy nem fontos, ez csak nem lesz akadálya a kívánságom teljesülésének!

—Nem, az nem akadálya! - mosolygott Éá. —Még mi csiszík is lehetünk egymás közt különböző véleménnyel bizonyos dolgokról, ami meg barbár barátainkat illeti, tőlük természetesen még sokkal nagyobb fokú véleménykülönbséget is egészen természetesnek tartunk és tolerálunk. Elvégre már a címük is jelzi hogy nem csiszík, mindössze barbárok, még ha barátaink is! De a Barbár Barátnak az is a kötelessége, hogy amennyiben ebből nem származik különösebb kára, igyekezzék a csiszi eszméket népszerűsíteni!

—Semmi gond, sőt, majd igyekszem megfelelő szövegű számokat kitalálni vagy íratni a dal-szövegíróimmal, és ha azokat énekelem, az már talán tekinthető népszerűsítésnek!

—Igen, tekinthető annak. Továbbá, tekintve hogy messzemenően azonosak a nézeteink atekintetben hogy mi kéne legyen a sorsa azoknak akik a nőket szándékosan megbetegítik, ez is hogy az ilyen emberek halálbüntetéséért küzd, már egyfajta csiszi eszme népszerűsítése, és emiatt megkockáztatom az állítást, hogy idővel akár még jó csiszi is lehetne Kristályból, ha valaha rászánná erre magát! Mint Csiszilla bargani körzetének altakija, ezennel a Csiszík Barbár Barátjának nyilvánítom Kristályt! Az erről szóló igazolást azonban csak azután tudom eljuttatni neki, hogy már elhagytam ezt az úrállomást. Ha azonban Kristály előbb kerülne innen ki mint én, úgy elég csak elmennie a Darzsi-1-hez, és odaadják neki. De igazolás nélkül is a Csiszík Barbár Barátja, mert etum révén ezt máris tudja Lidzsi taki is!

—Köszönöm, Éá!

—Nem illet köszönet, kifejezetten örülök ha valaki a Csiszík Barbár Barátja lesz, mert ezáltal is tovább terjed a világban a civilizáció, kultúra és értelem!

—Na látod Drás, fityiszt neked! - intett felé Kristály, és még számárfület is mutatott a papnak.

—Nem értem! Mi köze van ennek ahhoz, hogy...

—Az - válaszolta neki Kristály - hogy a csiszík egyszerűen sosem hagyják, hogy egy Barbár Barátjukat a barbár hatóságok megöljék vagy börtönbe zárják. Ha megölik a Barbár Barátot, általában bosszút is állnak, amennyiben meg börtönbe kerül, minden erejükkel igyekeznek kiszabadítani, mint egy igazi csiszít... és erejük aztán van ám, nem is kevés! Általában véve alapelv náluk, hogy egy Barbár Barát viselt dolgai fölött csak ők a csiszík jogosultak ítéletet mondani! Mondható tehát hogy aki az ő Barbár Barátjuk, az ugyan Barbáriában él, de mintegy átkerül a csiszi joghatóság illetékességi körébe!

—Van szerencsém közölni - szolt Éa - hogy nemrég döntött úgy anyám, Lidzsi taki, hogy ami a Barbár Barátokat illeti, ha a barbárok megölnék egy Barbár Barátot, akkor ha tudjuk hogy ki ölte meg, azt természetesen kivégezzük. Ha nem tudjuk hogy ki a gyilkos, nem végzünk ki senkit. Ám akár kiderül a gyilkos személye, akár nem, mindenképpen bosszút állunk aként, hogy újabb területet foglalunk el Csisziföld számára Barbáriából, méghozzá pontosan százszor akkora területet minden Barbár Barát után, mint ami egy közönséges befogadás során illetve meg minket! Úgy ítéljük meg ugyanis, hogy egy Barbár Barát legkevesebb százszor annyit ér, mint bárki közönséges barbár! Különbén sem engedhetjük meg, hogy semmi következménye ne legyen a barátaink lemészárlásának! Most azonban én magam önhatalmúlag úgy döntök, hogy ami Kristály életét illeti, ha őt megölik, utána ezerszer akkora terület illet meg minket, és minden börtönben töltött napjáért még plusz egy teljes négyzetkilométer, s e döntésemet azzal indoklom, hogy bár a dalainak szerelmes szövege nekünk csiszíknak sem tetszik, mert a szerelmet mi egyfajta perverziónak tartjuk, ellenben mégis tiszteljük énekesi tehetségét, mert tény hogy csodaszép hangja van! Igaz hogy még nem hallottam énekelni, de most amint beszél, hallom a hangját, s ez tetszik nekem! El tudom képzelni, hogy kiválóan énekelhet! Továbbá döntésemnek az is oka, sőt, az a *legfőbb* oka, hogy a barbár hatóságok eljárását Kristállyal szemben kiváltképpen méltánytalannak tartom!

—Na, gondolod hogy le mernek majd csukni a zsaruk?! - vigyorgott Drásra Kristály.

—Lehet hogy nem, de arra elkészülhetsz hogy kiutasítanak, mondván hogy ha csisziskedni kezdel, eridj a csiszík közé!

—Megtehetik, de nem szívesen lennék annak a politikusnak a helyében, aki ezt kihirdeti! - nevetett Kristály. —Mert az ezután az utcára sem mehet majd ki, mert a rajongóim darabokra cincálják! Arról már nem is beszélve, hogy ezután a következő választáson még sintérnek sem választják meg!

—Pogányok és istenkáromlók vagytok valamennyien! Én csakazértis elmondom az asztali áldást! - és a püspök megint imára kulcsolta a kezét.

—Mi mennybéli Atyánk, köszönjük néked hogy megadtad ma is mindennapi kenyerünket... - kezdte a pap, de Kristály udvariatlanul közbevágott:

—Hé, csak egyes szám első személyben beszélj, mert csak a magad nevében imádkozol, vedd észre!

A pap nem is nézett rá, de így folytatta:

—...és kérlek hogy add meg holnap is és mindörökké az élelmet nekem, méltatlan szolgádnak, kit kiváltképpen elhalmozol megannyi meg nem érdemelt nagylelkűségeddel...

—Soká tart még?! - kérdezte Kajjám.

—Igaz ami igaz, nagyon uncsi ezt hallgatni! - mondta Szjord, remélve hogy ezzel a véleménnyel Kajjám kedvére tesz.

—Nyugi drágaságaim, mindjárt szolgáltatok nektek megfelelő zenét! - azzal Kristály felállt és bekapcsolta a szintetizátorát. —Ebbe betápláltam az összes dalomat, hallgassátok csak! - s máris beállította a zenegépet egy friss, vérpezsdítő dalra, s akkora hangerőre kapcsolta, hogy teljesen elnyomta vele a pap imáját. Ezután visszaült étkezni. A pap arca olyan vörösre vált, hogy félő volt gutaütést kap. De azért csak elmondta az imát, bár hogy ezt teszi az csak a szája mozgásán látszott. És hosszasan imádkozott, annyira, hogy mire befejezte és nekikezdett ő is enni, addigra mindenki más már rég befejezte a reggelit. Ekkor Kristály kikapcsolta a szintetizátort, mert már felesleges volt, lévén a papnak is csupán egyetlen szája, s ha eszik vele, akkor nem tud imádkozni.

—Lám csak, jól mondtam én a koncertemen, hogy amit Bulár tett velem, az a csiszí elvek szerint is elítélendő! - mondta Éának Kristály. —Örülök, hogy legalább benned ezt illetően rokonlélekre találtam!

—Mondd inkább, hogy *elvbarátra*. Ha már a mi barbár barátunk vagy, helyesebb ha a szólása-idből is igyekszel kivetni azt szót hogy lélek, mert abban mi csiszík nem hiszünk! Készítettünk is a napokban egy listát, bár lehet hogy erről nem tudsz, amiben javasoljuk a velünk szimpatizálóknak, milyen szavakat használjanak a vallásos szavakat, főleg a lelket tartalmazó összetételek helyett. Ilyesmik vannak benne:

rokonlélek – elvbarát

lelkes – buzgó

lélektelen – monoton, egyhangú

lelketlen – kegyetlen, kíméletlen

lelkesítő – buzdító

lélektan – pszichológia vagy tudattan

s más hasonlók.

—Jó, hát akkor elvbarátom vagy. De akkor ha már ezt tisztáztuk, hadd kérdezzem meg, hogy ki még az itt jelenlevők közül az elvbarátom? Mert megmondom én nyíltan, semmi kifogásom ellene ha nyerek egy úrvároست meg sok pénzt, de amiért elvállaltam ezt a szereplést az az, hogy most amikor milliók figyelnek, remélem hallják is a szavaimat s hozzá értő fülekkel, és meggyőzhetek sokakat róla, hogy az efféle aljasoknak mint Bulár, még a halálbüntetés is meg nem érdemelt kegyelem, igazából a kínhalál dukálna nekik! De ha nem lesz kínhaláluk, hát ne legyen, megleégszem azzal is, ha csak úgy simán felakasztják vagy agyonlövök őket! Szóval, ki támogat még engem? Azért kérdeem, mert szeretnék ezügyben tisztán látni!

—Én ellenzem. - mondta azonnal Iloé. —Minden embert szeretni kell, még az ellenségeinket is! Jót kell tenni velük, nem rosszat! Hiszen mivel vagyunk mi különbek a gonoszoknál, ha csak azokkal teszünk jót, akik maguk is jót tesznek nekünk?! Nyilván a gonosztevőnek is van családja, rokonai, néhány más olyan személy kit magához közelállónak tart, s akik neki jót tesznek, s ezeknek ő is jóval fizet vissza; ám aki őt megbántja, azon bosszút állni igyekszik! Ha mi is csak a nekünk kedvezőknek tesszük a jót, akkor azért ugyan mi külön elismerésre tarthatnánk számot a világ többi részéről?! Egyedül akkor mondhatjuk a gonosztevőnek, hogy „nézd, te rossz vagy de én nálad sokkal jobb”, egyedül akkor, ha mi még a gonoszoknak is csak jót cselekszünk, még a velünk gonoszkodóknak is!

—Most helyesen szóltál! - mondta azonnal Drás püspök. —Hiszen már Krétosz is majdnem ugyanezt mondta, szinte szó szerint ugyanezen szavakkal!

—Csak ne érvelj ezzel te pap - mondta Iloé - mert az lehet hogy Krétosz ezt mondta, de az egyház egyáltalán nem eszerint él! Az egyház minden korokban élen járt a barbárságban, de bezeg sereghajtóként kullogott, amikor bekövetkezett a felvilágosodás! Amit én mondtam, az az én véleményem, nem a Legszentebb Könyvből ollóztam ki, és egyáltalán nem szeretném ha az lenne a látszat, hogy veled egy táborba tartozom! Én senkinek nem kívánom a halálát, se Kristályét se másét, de még csak valaki börtönbüntetését sem! Arról már nem is beszélve, hogy önmagadnak mondasz ellent, mert amint beléptél közénk, olyasmit említettél, hogy Kristályt Isten gyógyította meg, pontosabban szólva Isten őt előbb megbetegítette, majd meggyógyította; rögvest ezután viszont minden módon igyekeztél Kristályt megalázni, megbántani, s nyíltan kifejtetted iránta való ellenséges érzületedet! Hát most mondd, ugyan milyen pap vagy te, hogy merészeled elítélni és kárhozotatni azt, akinek saját szavaid szerint is maga az Úristen már megkegyelmezett?! Oktalan gőgödben képes volnál magadat magasabb polcra helyezni még istennél is?! Hát kinek tartod te magadat?! Hát nem te magad mondtad, hogy Krétosz szerint ne ítéljünk, hogy meg ne ítélteessünk?! Hogy merészeled te Kristály bírójaként tekinteni magadat?!

Szóval, én is azért jöttem ide fel elsősorban hogy tanítsam a nézőket a magam prófécijára. De az nem olyan hosszú és bonyolult mint a Legszentebb Könyv, mindössze ennyi: mindig,

mindenkit szeretni kell, még az ellenségeinket is, vagy ha már szeretni nem is vagyunk képesek őket, de legalábbis ne ártsunk nekik, és igyekezzünk még nekik, a gonoszoknak is minél több jót tenni! Ez a lényege annak amit mondani akarok! Ezt aztán lehet cifrázni, magyarázgatni, konkrét esetekre alkalmazni, de ez a veleje mindennek! Ebből például már rögvést következik, hogy a bosszú elítélendő! Bosszút állni nem szabad! Nekem ez a véleményem, ezért nem is tartom helyesnek hogy Kristály bárki iránt is halálbüntetést akar kiharcolni, mert elveim szerint mindenfajta halálbüntetés helytelenítendő, eltörölendő, sőt, még a sima bőrtönbüntetés is! A világban szeretetnek kell uralkodnia, ha pedig az uralkodik, akkor az emberek nem büntetgethetik egymást! Én így gondolom, de ettől még nem tartom magamat olyasvalakinek, aki egy véleményen volna Drás főpappal. Attól hogy nem értek egyet az általam különben nagyon kedvelt és szeretett sőt tisztelt Kristállyal, attól még ezennel határozottan elkölönítem magamat Drás főpap nézeteitől is!

—Téged Drás nem is kérdezlek, ismerem már a véleményedet - legyintett Kristály - halljunk akkor téged, Szjord! Neked mi a véleményed?

A szellem gyors pillantást vetett Kajjámra. Mit is mondjon, amivel nem haragítja meg a varázslót?!

—No, csak ki vele bátran, fiam! - vigyorodott el Kajjám.

—Én nem érzem megfelelőnek az akasztást. Kár az ilyenekre koptatni a kötelet. A főbelövés is túlzás, kár beléjük a golyó. Leghelyesebb volna belökni az ilyeneket egy cápákkal teli tengeröbölbe, hogy a cápák is ehessenek valami finomat!

—Éljen! Szinte sejtettem hogy te is egyetértesz velem, olyan értelmes képed van! - mondta Kristály.

—De szeretném megindokolni a véleményemet.

—Csak tessék, nyugodtan!

—Ennek oka az, hogy a megbetegítő férfi és a megbetegített nő is ugyanazon fajhoz, az emberi fajhoz tartozik. Más volna ugyanis a helyzet, ha az egyik mondjuk oroszán volna, a másik meg bárány. Az eltérő fajú lények szükségletei ugyanis eltérőek, s így természetes hogy nincsenek tekintettel egymásra. Fajon belül azonban általában más szokott lenni a helyzet! De még így sem mondhatnám elítélendőnek Bulár tettét, Kristály, ha nemcsak megdugott volna téged, eképp a betegségedet okozva, de utána meg is öl téged és felfal! Ez hogy úgy mondjam helyénvaló cselekedet. Tudom hogy most sokakat megbotránkoztatok, de igenis így vélem! Nem azt mondom persze hogy a tette követésre méltó volna, de hát a világban az erősek maradnak fenn, ez így van, akár tetszik akár nem! Ha tehát Bulár erősebb, s úgy ítéli meg hogy kíváncsi rá mennyire ízletes Kristály, akkor azt mondom hogy ha megteheti, hát tegye meg és egye meg! Ha meg már megeszi, akkor Kristály meghal, tehát olyan mindegy, akár szeretkezhet is vele előtte, nem számít, mert ettől hiába lesz beteg Kristály, nem a betegségbe hal bele, hanem a néhány perccel későbbi megevésbe! De Bulár nem ezt tette. S emiatt igenis elítélem, mert pocskó! Olyasmit tett ami miatt Kristály hamarosan meghalt volna, méghozzá teljesen haszontalanul, mert senkinek nem lett volna javára a halála, még Bulárnak sem! Senki nem ette volna meg a halott Kristályt sem, mert annyira elocsmányodik a betegségtől a teste, hogy nem lett volna gusztusa rá senkinek! Holott most kifejezetten étvágygerjesztő cukorfalatnak tetszik a szememben! Ezért ítélem el tehát Bulárt és az ilyesmit tevő férfiakat, a pocskéklás miatt!

—Hm... köszönöm a véleményedet! - mondta udvariasan Kristály, de igen nagy szemeket meresztett. —És te, Kajjám?

—Én annyiból egyetérték Szjorddal, hogy a világban mindig az történik, amit az erősek akarnak. Ennek ékes példája Csiszilla is. Itt Barganon is az történik most, amit a csiszik akarnak, mert ők az erősek! Ebből már egyenesen következik, hogy én még csak el sem ítélem Bulár tettét. Még akkor sem ítélem el, ha megerőszakolt volna téged, Kristály, holott nem tette, mert önként adtad oda magadat neki! De még ha megerőszakol is, hát mi van akkor?! Erősebb, s érvényesíti az erősek jogát, még akkor is ha ezzel a halálodat okozza!

Ennek ellenére azt mondom, hogy bár el nem ítélem, de támogatom azt hogy legyen törvény rá, hogy az ilyen emberek halálra ítéltetők legyenek. S e véleményem megint abból származik, hogy az erősek egyszerűen érvényesítik az akaratukat, akár tetszik ez a gyengébbeknek,

akár nem! Na már most, jelenleg Bargonon biztos hogy sokkal több az olyan ember aki nem szenved e nemi betegségben, mint aki elkapta azt. Ha ezek összefognak, akkor együtt sokkal erősebbek mint a betegek! Tehát ők az erősebbek! Nekik biztos nem tetszik az, ha a betegek őket is meg akarják betegíteni a kéjvágyuk csillapítása érdekében. Ez teljesen érthető. Ha olyan törvényt hoznak amilyent akarsz, Kristály, az jelentős visszatartó erővel bírhat. Ez tehát az érdekük. Meg is tehetik hogy hozzanak ilyen törvényt, mert sokszoros többségben s így túl-erőben vannak. Tehát érvényesíthetik az akarataikat. Ha megtehetik, hát megtehetik! Valószínűleg meg is fogják tenni. Ha mégsem teszik meg, az is az ő dolguk, mert az ő döntésük lesz. És ennek semmi köze a joghoz. Itt is csak mint mindenütt, csupán arról van szó, hogy ki az erősebb! A jog ugyanis olyan dolog, amit mindig az erősek találnak ki és értelmeznek.

—De Kajjám, akkor a szavaidból az következik, hogy az erősebb akár meg is eheti a gyengébbet! - szólt közbe Iloé.

—Hát persze hogy megteheti! Csak éppen kérdés, hogy nem jár-e jobban, ha megkíméli az életét! El tudom képzelni - nézett a szellemre Kajjám szúrós tekintettel - hogy messze sokkal több örömben lehet része, ha meghagyja az életét, mint ha megcsemegezi! Az emberek primitív korszakaiban előfordult kannibalizmus, de csak rövid időszakokra, és hamar megszűnt. Még a csiszík közt is. Egyszerűen nem éri meg ugyanis! Akit megeszünk, az már nem dolgozhat ránk, az nem simogathat meg bennünket, azzal nem lehet egy jót beszélgetni, az már örökre meghalt! Vagy ott vannak például a macskák. Az emberek közt elég ritka, hogy macskahúst egyenek. Nem mintha rossz volna, mert majdnem olyan mint a nyúlhús. De a macska értelmesebb mint a nyúl, jobban be lehet például idomítani hogy a gazda szavára odamenjen. És a macska kedves állat, szívesen dörgölődzik a lábunkhoz, jó érzés ha megsimogatjuk, jó érzés hallgatni a dorombolását ami lényegében egyfajta köszönetnyilvánítás. Tehát az emberek nyilvánvalóan megehetnék a macskáikat, de ez nagyon ritkán szokott előfordulni. Még amikor az ember kóbor macskát talál - nézett ismét Szjorda - akkor sem agyonütni szokta, hanem befogadni és szeretgetni! Vagy vegyük például Bulár esetét. Jobban járt volna, ha nem párizik Kristállyal, hanem igyekszik túlélni amíg a csiszík megtalálják az ellenszert, azután kikúrálják őt, és amikor már egészséges, azután fekszik le Kristállyal! Akkor nemcsak egyetlen vagy néhány alkalomra lett volna Kristály a szeretője, hanem talán éveken át is, amiből minden bizonnyal lényegesen több öröme származott volna! Az erőszakkal kicsikart és a másik fél igényeit és érdekeit figyelembe nem vett módon elért örömök mindig szegényesebbek, mint amit józan együttműködéssel lehet elérni! Ismétlem azonban hogy ennek megintcsak nincs köze holmi elvont joghoz, vagy illemhez, vagy olyan eszmékhez mint a jóság! Mert hogyne, lehet érvelni azzal is hogy jóság így meg jóság úgy, de aki önző, az úgysem hallgat efféle érvre. Arra már azonban nagyonis, hogy mi az ő saját érdeke! Kivéve természetesen ha rémségesen ostoba! Igen, szavam legjobb s legrövidebb összefoglalása talán az, hogy a gonosztságot úgy is nevezhetjük, hogy kirívó, minősített, tömény ostobaság, ami még a saját legelemibb érdekeit sem képes belátni! Az igazán okos lények tehát mindig jók, legalább valamennyire.

—Hm... - mormogta Szjord.

—Tegyük fel - folytatta Kajjám - hogy él egy hajótörött egy lakatlan szigeten. A sziget igen kopár, alig van rajta valami, a hajótörött csak halászatból tudja fenntartani magát. Évek óta úgy él, már nagyon unja a halat. Egyszer egy uszadékfa sodródik a parthoz, rajta egy kiscica. A hajótörött megörül neki. Tudja, hogy a macskahús finom és tápláló. Neki a sok hal után igazi mennyei csemege volna! Erősebb is mint a cica. Megehetné. Aligha vitatható, hogy bizonyos értelemben joga is van megennie a macskát. De nem fogja megenni, ez teljesen biztos, inkább eteti az állatot hallal, ő fogja meg a számára, és simogatja, kedveskedik neki, dédelgeti, és egyáltalán nem azért hogy a macska bármi hasznára is legyen, csak mert örül neki hogy van egy társa, aki bízik is benne! Sokkal boldogabb így az élete! És ha eddig netán gondolt is öngyilkosságra, de ezután esze ágában sem lesz, és el is él addig, amíg rátalál egy hajó! A cica tehát megmentette az életét, cserébe mert ő meghagyta a cicus életét! Tehát én azt mondom, hogy igenis kivégezhetik a nőket megbetegítő embereket, ahogy ezt Kristály akarja, ebben én nem látok semmi rosszat és elítélendőt, de nem azért mert akár a nőket megbetegítőket is elítél-

ném, egyszerűen mert ezt az egészségesek megtehetik az egészségük védelme érdekében, pusztán mert megvan ehhez a kellő erejük!

—Én majdnem Iloével értek egyet. - mondta Iggi. —Szeretni kell mindenkit, még az ellenségeinket is. Még azt is, aki megbetegít minket. És annak sem szabad rosszat tenni. Mégis amondó vagyok, hogy gondolni kell a többi nő érdekére is! Mert az hogy nem okozunk rosszat a minket megbetegítőnek, és nem is akarunk neki rosszat, az semmi esetre sem jelenti azt, hogy rosszat akarjunk a többi nőnek! Márpedig ha ők megbetegednek, az nekik nyilvánvalóan súlyosan rossz! Én tehát azt mondom, hogy aki megbetegít szándékosan egy nőt, abban többé a közöség nem bízhat meg! Lehet, hogy újra megtenné! Az ilyeneket tehát össze kell gyűjteni és kitenni egy szigetre vagy más helyre ahonnan többé nem jöhetnek ki, és ahol egyedül csak ők élnek. Ott ők nyugodtan közösülhetnek egymással, egymást már úgysem betegíthetik meg jobban. És természetesen el kell látni őket kellő élelemmel, meg mindennel éppúgy mint az egészségeseket! Nem kell őket megbüntetni, mert az csúnya dolog, de el kell őket különíteni a többiek érdekében! Ezt megengedhetőnek tartom, ez nem gonoszság. Igaz, hogy ezzel csorbulna a joguk a szabad helyváltoztatásra, de ez nem lenne nagy kellemetlenség ha a sziget meglehetősen jókora, ugyanakkor sokkal jobban csorbulna a többi nő egészséghez való joga, ha hagyjuk hogy ők tovább fertőzzék szándékosan amazokat!

—Ez az! Iggi, meggyőztél! Igazad van! Ez a helyes módszer! - kiáltotta Iloé, azzal odaszaladt Iggihez, és átölelte.

Szjord ezalatt nem is nagyon figyelt Iggi szavaira. Ő tulajdonképpen Kajjám szavain töprengett. Úgy vette ki a varázsló példázataiból, hogy Kajjám éppenséggel nem haragudna meg különösebben, ha megenné a tündért... no persze nem itt és most, hanem miután vége a Kukkolónak!

Igen, talán nem haragudna meg, de reménytelenül hülyének tartaná. Különben is... Kajjám hatalma óriási! Az biztos, hiszen érezte! Minden valószínűség szerint okosabb nála! Hátha igaza van?!

Végülis lehet ám abban valami, amit az öreg varázsló mond! Ő maga is határozottan jobban érezte magát, amíg Iloé nem kezdett el félni tőle! Tulajdonképpen csak amiatt egyezett bele a száz év haladékba is, mert remélte hogy idővel ugyanolyan kellemes lesz neki Iloé mellett, mint korábban volt!

Aztán meg, Szjord kissé szégyellte is magát. Hogy mondogatta nagy büszkén Iloénak, hogy ők a szellemek a tündérek ragadozói, és ebbe Iloé kénytelen belenyugodni, mert minden fajnak vannak ragadozói! És lám, tessék, most megkapta ő is: Kajjám hogy az orra alá dörgölte, hogy ők a varázslók a szellemek ragadozói!

Irgalmatlanul kínos érzés volt! Sőt, még most is az, mert nem mer ám semmit sem tenni, mert ha bármivel is megpróbálkozik most, Kajjám határozott figyelmeztetése után, akkor azt Kajjám nem fogja megbocsátani! És arról sincs fogalma sem, mi a szándéka vele Kajjámnak a Kukkoló után!

Iloé biztos hasonlóképp érez iránta, Szjord iránt, mint ő Kajjám iránt...

Megint Kristály vette át a szót.

—Bár igen furcsa véleményeket is hallottam - mondta, és e szavaknál Kajjámra nézett - ám úgy látom hogy ilyen vagy olyan okból, de lényegében mindenki aki idefent van az úrállomáson, az mind engem támogat azt illetően, hogy legalábbis meg kell akadályozni a nők szándékos megbetegítését! Az egyetlen kivétel Drás püspök!

—Nem vagyok kivétel, én is elítélem azt aki ilyet tesz, már amiatt is mert csakis az betegíthet meg egy nőt szándékosan vagy szándéktalanul, aki paráználkodik, ami halálos bűn! S az ilyen ember büntetése nem is marad el, mert Isten megbünteti a túlvilágon!

—Én azt szeretném ha már ezen a világon meg lenne büntetve, és még ebben is teljes az egyetértés a jelenlevők között, téged kivéve, tudniillik mert Éa maximálisan engem támogat, annyira hogy helyesli még az ilyen ember halálbüntetését is, Kajjám hasonlóképp gondolkodik, még ha nem is erkölcsi eszméktől vezéreltetve, Szjord nézete bár igen furcsa, mert a nők elpocsékolásával érvel, de a lényegét illetően, ami a halálbüntetés, ő is egyetért, s még Iggi és Iloé, a két legszelídebb nézetet valló társunk is azt mondja, hogy legalábbis az ilyen ember elkülönítendő

a többi embertől, amit egyszerűen fogalmazva úgy is értelmezhetek hogy legyen a sorsuk élet-fogytig tartó börtön, valami viszonylag kulturált körülmények között! Olyan nézete tehát senkinek sincs, hogy az ilyen ember néhány hónap dutyi után tovább járkalhasson szabadon a többiek között, mint azt most teszi Bulár! Egyedül te vagy más véleményen!

—Nem éppen!

—Már dehogynem, amikor azt mondtad nem is egyszer, hogy nincs jogom más ember halálát kívánni, még azét sem aki lényegében megölt, mert az biztos hogy nem az ő érdeme a gyógyulásom!

—Igen, ezt mondtam és most is ehhez tartom magamat, de nem azt jelenti ez, hogy ne ítélném el Bulár cselekedeteit! Hogy is ne ítélném el, amikor magam mondtam pillanatokkal ezelőtt, hogy a tette paráznaság! Meglepőt mondok neked: szerintem is halált érdemel! Egészen pontosan agyonkövezést érdemel, mert a Legszentebb Könyv világosan szól erről: „aki paráználkodik, megköveztesse!”! Nem a mi dolgunk megítélni embertársainkat hanem Isten dolga az, de ő meg is tette, s Isten irányadó mértékét világosan közölte velünk, méltatlanokkal a Legszentebb Könyvben! Én csak azt mondom hogy neked nincs jogod azt mondani, Taisz, hogy haljon meg Bulár vagy más aki ilyet tesz, mert nem fertőztethetél volna meg Bulár által, ha magad is nem paráználkodol vele! Ő parázna, ezért halált érdemel, de te is parázna vagy, tehát ugyanúgy halált érdemelsz! Egyformán vagytok bűnösök, s egyik bűnösnek sincs joga elítélni a másikat!

—Nono! - szólt erre Iloé. —Én aztán igazán nem akarom senkinek sem a halálát, még a megpofozását sem, de azért azt már csak ne mondja senki, hogy az aki tudván tudja hogy beteg, halálosan beteg, s e betegséget szándékosan átragasztja a másikra, az nem bűnösebb mint az, aki ezt nem teszi meg! Tegyük fel, hogy bűn a paráznaság! Sietve megjegyzem hogy én ezt nem hiszem, de tegyük fel! Még ha így van is, akkor is az a helyzet, hogy ezt elkövette Kristály is és Bulár is, mindketten egyformán bűnösök emiatt egy bizonyos mértékig, de Bulár emellett még szándékosan meg is betegített valakit, tehát az ő bűne annyival nagyobb!

—Csatlakozom! - mondta röviden és velősen Éá.

—Ebben elvileg igazad van - mondta maga Drás püspök is - de ez csak a matematikai okoskodás! Ha a paráznaság bűne mondjuk X, és a megfertőzésé Y, akkor tény hogy Taisz bűne csak X, Bularé meg X+Y! Csakhogy még matematikailag is az a helyzet, hogy végtelen meg Y összege végtelen, akármennyi legyen is az Y értéke! Márpedig Isten világosan kijelentette nekünk szent írásaiban, hogy a paráznaság bűne végtelen! Eképp tehát Taisz bűne ugyanúgy végtelen mint Bulár bűne! És amiatt végtelen a bűnük, mert már a sima paráználkodásért is örök kárhozat a büntetés! Annál nagyobb büntetés úgyszólván! Vagyis egyformán lesz megítélve az Ítélet Napján Taisz is és Bulár is!

—Ez a szememben kizárólag azt bizonyítja, hogy a te istened kiváltképpen igazságtalan isten! - mondta Kajjám.

—Te csak ne beszélj, te mocskos sátánista!

—Fogalmad sincs az én sátánomról!

—Nem is vagyok kíváncsi rá!

—No igen, mert a te gondolataid állandóan csak a nők nemi szervei körül forognak kielégítetlen kéjvágyad miatt, emiatt is gyűlölsz annyira állítólagos paráznaságom miatt! - mondta Kristály.

—Gyűlöllek, de nem amiatt, hanem mert elhagytad Istent amikor kiléptél az apácák közül!

—És szerinted helyes, ha isten követője gyűlölködik? - kérdezte Iggi.

—Sőt, ez nem is lehet másképp, be nem juthat a Mennybe csak az, aki Istenért meggyűlöli az istenteleneket! Avagy tán nem mondtad-e Krétosz, hogy nem lehet követője csak az, aki érette meggyűlöli apját-anyját, feleségét és gyermekeit?! Nem ő mondtad-e, hogy nem békét hozni jött a világra de fegyvert, hogy meghasonlást szít ő a családban szülők és gyermekek között? Hogy tüzet és vért fakaszt a világra?! Mindez természetesen nem jelenti azt, hogy aki az ő híve, annak okvetlenül gyűlölnie kell a rokonait; nem, mert csak akkor kell ha azok nem Krétosz hívei maguk is! De ha nem azok, akkor kötelessége gyűlölnie neki őket, mert az igazság csakis gyűlöletet érezhet a gonoszossággal szemben, vagyis az igaz hit a hamis hit avagy a

hitetlenség és a közömbösség iránt nem érezhet mást, csak emésztő gyűlöletet! Emiatt is hirdetem azt, hogy követnünk kell a próféták tanítását, és aki igazán hisz, az bocsássa el sőt űzze el magától a hitetlen feleségét, de még az attól való gyermekeit is, mert Isten népe tiszta kell legyen az Úr előtt minden pillanatban, elvégre nem ismerjük a napot és az órát amelyen megítéltetünk Általa, s ha a döntő pillanatban nem vagyunk tiszták, akkor büntől szennyesen csakis az örök kárhozat lehet osztályrészünk!

—Borzalmas tanításaid vannak! - rázta a fejét Iggi. —El sem akarom hinni hogy mindezt komolyan gondolod; sőt, szerintem maga Krétosz is forog a sírjában ha mindezt hallja, mert iszonyúan kiforgatod a szavait! Szerintem ő ilyesmit soha nem is mondott amit idéztél tőle, s ha ez valóban benne van a Legszentebb Könyvben, akkor csak meghamisították a tanításait!

—Úgy van! - mondta Kristály is. —Nekem van némi ismeretem ezt illetően, elvégre sokáig valóban apácának készültem, amíg meg nem jött az eszem! Mert ne higgye senki, hogy egyszerűen a puncimba szállt az eszem, s azért ugrottam ki az apácák közül! Tény hogy valóban szerelmes lettem Jotuba, és le is feküdtem vele, csakhogy ez éppen meg nem történt volna, ha már korábban is nem lettek volna súlyos kételyeim a vallást illetően! Ellenálltam volna én a kísértésnek, az biztos, ha őszintén hittem volna benne, hogy érdemes ellenállnom! Csakhogy minél tovább tanulmányoztam én ott a zárdában a Legszentebb Könyvet, annál inkább olybá tűnt nekem, hogy abban amikor Krétoszlól ír, kétféle Krétosz-kép keveredik! Ez nem is lehet véletlen, hiszen köztudomású, hogy sok-sok évvel, sőt, évszázadokkal halála után jegyezték fel a legtöbb róla szóló történetet! Szerintem abban az időben, amikor ő a dolgait elkövette, többen prédikáltak hasonló nézeteket mint a tulajdonképpeni Krétosz, s ezek alakjaiból ötvöződött össze a mai Krétosz-kép! Nem a fizikai képmás, hanem a - mondjuk így - eszmei lényege! Még hozzá legkevesebb két próféta alakjából: az egyik egy végtelenül szelíd, jóságos ember tanításai szerint való, aki köztudomásúlag azt tanította, mert szó szerint benne van ám ez is a Legszentebb Könyvben, hogy „szeressétek ellenségeiteket”, ez lényegében megegyezik Iloé tanításaival, de szinte szó szerint, mert nem tudom hogy Iloé olvasta-e a Legszentebb Könyvet, de maga Krétosz is azzal példálózott, hogy ha csak azokat szeretjük akik nekünk jót tesznek, akkor nem vagyunk különbek a gonosztevőknél, mert azok is szeretik a nekik jót tevőket! S ezzel szemben áll az a harcos és vérontásra buzdító próféta, aki valóban olyasmiket mondott amiket most a püspök idézett, hogy vért és fegyvert hoz a világra! A szelíd próféta azt tanította hogy a kardnak a hüvelyben a helye, a másik azt, hogy fegyvert hoz és meghasonlást szít. A szelíd megbocsátott a parázna nőknek, a harcias a pokolba küldi mindet. És így tovább, temérdek példát lehetne még felsorolni! Tehát nekem nagyon úgy tűnt hogy a Legszentebb Könyv tanításai igen zavarosak, mert bennük legkevesebb két Krétosz alakja keveredik, s ennek természetesen nem is lehet más következménye, mint hogy egyképp meg lehet magyarázni a szavaival a legnagyobbfokú türelmet és megbocsátást, és a legiszonyatosabb tömeggyilkosságokat és kínzásokat is! Mindegyikre rá lehet fogni hogy a vallás érdekében teszik, és elő lehet bányászni némi keresgélés után olyan idézetet a Legszentebb Könyvből, ami illik arra a cselekedetre! Hiszen a Legszentebb Könyv maga ír nem is egyszer olyasmiről, hogy Isten kifejezett utasítására az ő hívei városok egész lakosságát mészárolták le, kardélre hányva a nőket és gyermekeket is, sőt, még az ott élő állatokat is! És nekem egyre erősödött a véleményem, hogy ha isten van, akkor nem lehet ilyen! Egy gonosz démon, az igen, az esetleg utasíthat ilyesmire embereket akik benne hisznek, vagy tőle félnek, vagy akiket megtévesztett. De ha isten valóban jóságos, akkor nem tehet ilyet! És akkor döntöttem úgy, hogy én egyszerűen nem hiszek istenben! De többet mondok: azt határoztam el, hogy ha isten megjelenne előttem, és eképp cáfolhatatlanul bebizonyítaná a létét, és azt mondja hogy igen, minden úgy történt ahogy az a Legszentebb Könyvben le van írva, nos, akkor én valószínűleg engedelmeskednék az akaratának. De félelemből. Nem ám szeretetből! Mert ilyen istentől lehet félni, de nem lehet őt szeretni! Lám, nem is véletlen hogy oly sokszor használja a Legszentebb Könyv az „istenfélelem” szót, de olyan szó egyetlenegy sincs benne, hogy „istenszeretet”! Olyan van, hogy „szeresd istenedet”, de egybeírva úgy, hogy „istenszeretet”, tehát egyetlen fogalomként, úgy nincs! Bezzeg az van különírva is, hogy „féljed az Istent”, de egybeírva is van, hogy „istenfélelem”! Isten félelme tehát fontosabb mint a szeretete a Legszentebb Könyv szerint is! Ami tehát Jotu iránti szerelmemet illeti,

ez csak az utolsó lökés volt a számomra a rendből való kiugrásra! És emiatt sem hiszem azt, hogy engem Isten gyógyított volna meg. Miért is tette volna, ha már réges-rég nem hiszek benne, s még ha hinném, akkor sem szeretném!

—Hát akkor ki gyógyított meg téged, ha nem az Úr?! - tette fel a gúnyos, provokatív kérdést Drás püspök.

—Ő. - mondta Kristály, azzal kezét teljes hosszában kinyújtotta, és mutatójja rezzenéstelenül meredt Iloé mellkasára.

—Tessék?!

—De hát logikus, nem?! Ő maga mondta, hogy már nem vagyok beteg. Biztos onnan tudta ezt, hogy ő gyógyított meg! Ez a lehető legegyszerűbb magyarázat, és ha adott egy egyszerű magyarázat, akkor felesleges bármi bonyolultabbat keresni! Továbbá, amióta csak találkoztam vele, ott a sportcsarnokban is, és idefent is, másról sem beszél csak a jóságról! Komolyan, ha hinnék a jótündérekben, azt hinném hogy ő egy igazi tündér! Mindenesetre el sem tudom képzelni, hogy egy igazi mesebeli tündér is jóságosabb legyen mint ő! Iloé annyira jó, hogy az már tulajdonképpen nem is tetszik nekem, bevallom, határozottan idegesít és zavarba hoz a jósága! Ekkora fokú jóság már kimondottan ellenszenves a számomra! Ez a jóság már öngyilkos mértékű! Na de hát ha ilyen akkor ilyen; mindenesetre ez tökéletesen megmagyarázza, miért gyógyított meg engem! Azért, mert ő jó, s aki jó, az szeret jót tenni! Mindebbe még az is simán belefér, hogy esetleg valóban nagy rajongóm. Miért is ne lehetne az, attól hogy valaki jó, sőt, akár tündér is, attól még tetszhet neki ez vagy az a zene, akár az én énekem is! Mindenesetre megtiszteltetésnek érzem hogy tetszik neki a zeném, s ha netán előbb szavaznak ki mint őt, akkor idefent hagyom neki a szintetizátoromat az összes betáplált zenémmel, hogy hallgathassa! Remélem örül neki! De ha ő megy el innen előbb, akkor magával viheti a szintetizátort, hogy akkor is az övé lehessen!

—Aha, hát akkor csak azt magyarázd meg, hogy ugyan miként gyógyíthatott meg téged, mert ahhoz a pusztá jóság nem elég! A jóság csak akkor gyógyít, ha az Isten jósága, de Isten nem lehet Iloé, már amiatt sem, mert Isten férfi!

—Hímsoviniszta fallokrata bunkó! - morogta ezt hallva Éá.

—Márpedig Isten igenis férfi, mert a Legszentebb Könyv is úgy beszél róla mint az Úr Istenről, s nem úgy, mint az Úrnő Istennőről!

—Ne szídd őt Éá - kelt Drás védelmére maga Kristály - én ugyanis hiszek neki, ha nem is hiszek okvetlenül isten létében, de abban igen, hogy ha netán *mégis* létezik, akkor valóban férfi! Ez ugyanis kiválóan megmagyarázza, hogy miért bánik annyira érdemük alatt a nőkkel nem is egyszer, és hogy miért annyira elfogult a férfiak javára a törvényeiben! Nyíltan fogalmazva, a Legszentebb Könyv alapján isten egy nőgyűlölő valaki, ami erősen valószínűvé teszi hogy ő maga nem nő, ha meg nem nő, akkor nyilván férfi!

—Na jó, neked teljesen téves elképzeléseid vannak istenről, de nem is vitázom veled - mondta Drás - inkább azt mondd meg, hogy szóval ha Iloé nem isten, akkor hogy is gyógyíthatott meg téged?! Valami titkos gyógyszerrel, amint arra Éá célzott?! Kitalálta volna ezt már ilyen fiatalon, gyermekként, komoly laboratóriumi háttér nélkül?! Vagy angyal volna talán, angyal, amikor nem is hisz Istenben?!

—Nem. Sem egyik, sem másik.

—Hát akkor?!

—Iloé egyszerűen nem ember. - mondta Kristály nyugodtan.

—Tessék?! - kérdezte elsápadva maga Iloé.

—Bocsáss meg amiért leleplezlek, de én már csak ilyen őszinte vagyok! Végülis ennek veszélye eleve fennállt amikor vállaltad a Kukkolóban a szereplést! Különben meg le is tagadhatod, nem hiszem hogy rád lehetne bizonyítani. De szerintem egyszerűen nem vagy ember! Számomra ennek szemmel látható bizonyítéka már a két óriási szemed is! Ezek nem emberi szemek! És bizonyág nem emberi voltodra emberfeletti jóságod is!

—És persze aki nem ember, annak varázshatalma van! - gúnyolódott a püspök.

—Ez sem kizárt - bólogatott Kristály - de én inkább azt hiszem hogy aki nem ember, az lehet hogy egyszerűen több tudományos leleménnyel rendelkezik, mint az emberek! Végülis ha

volna egy géppisztolyom és visszamennék az ősemberek korába az időben, mindenki simán varázslónak nézne, holott nem vagyok varázsló! Iloé tehát meggyógyíthatott engem mindenféle hókuszpókusz nélkül is, pusztán felsőbbrendű tudásával! Ez még a csiszí világnézettel sincs ellentétben.

—Aha, és persze észre sem vette őt a bargani világűrfigyelet, amikor megérkezett az űrhajójával!

Erre Kristály csak megvetően fújt egyet.

—Ne nevetess! Azok a csiszik űrhajóját is csak akkor vették észre, amikor már majdnem a pöcsüket lapította széjjel, s még akkor is csak véletlenül! Ismerem ám én is a sztorit: ha nem épp akkor vizslatta volna abban az irányban az eget egy csillagász, akkor szerintem a csiszik megérkeztéről csak akkor szereztek volna tudomást a hatóságok, amikor a csiszik nemcsak leszálltak a sivatagban, de már az erőter-emittereiket is bekapcsolták a körülkerített térségen! A mi világűrfigyeletünk tudjátok mire jó?! Hogy munkát adjon néhány éhenkórásznak, s így kevesebb legyen a munkanélküli! Erre, nem másra! Márpedig ha a csisziket sem vették észre a maguk több kilométeres bazinagy űrhajójával, akkor hogy is vehetnék észre Iloé űrhajóját, amikor az lehet hogy csak néhány méteres, hiszen fejlettebb mint a csisziké! Na de ezt csak a rend kedvéért mondtam el, mert ez is lehet. Én azonban nem hiszem hogy Iloé az űrből jött volna.

—Hát akkor nem értelek, mit akarsz mondani?! - bámult a püspök.

—Szerintem igaza van Kajjámnak, és valóban voltak a Bargannak őslakói! Én ugyan eddig nem találtam nyomukat, de még nem is gondolkodtam ilyesmin. De ha Kajjám, aki kozmoarcheológus, és ezzel foglalkozik, ezt állítja, meg már Iggi is így gondolja, akkor miért is ne lehetne ez igaz! Na és lehet hogy ezek annyira jók, hogy amikor jöttek az emberek, nem akarták őket megölni. És vagy elvegyültek az emberek közt mert hasonló volt a külsejük, vagy esetleg leköltöztek a bolygó óriási mélységeibe. Na és ha ez így van, akkor fejlettebbek mint mi! És lehet hogy időnként tesznek jót ezzel-azzal közülünk! Miért is ne lehetne ezek közül egy például Iloé is, amikor erre utal a nagy szeme és a jósága is?! De ezt talán már mondtam!

—Hm! - bámult elgondolkodva Kristályra Iggi.

—Ez még csak nem is hülyeség, ez sci-fi! - morogta a püspök.

—Egyáltalán nem, ez a kislány csak egy nagyon okos nő, aki felismerte, hogy az én zsenialitásom természetszerűleg maga a igazság leghűbb kinyilatkoztatója! - mosolygott Kajjám.

—Különben meg a Legszentebb Könyv is csak egy ókori sci-fi! - legyintett Kristály. —Épp emiatt is nem hiszek már benne. Ismétlem hogy meghallja és megjegyezze minden rajongóm aki figyel a beszélgetést: emiatt hagytam ott az apácákat, és nem Jotu miatt! Igaz hogy akkor szerettem őt, de nem ez volt a döntő szempont, hanem hogy megjött az eszem! Ezekből nem megyek vissza most sem apácának, holott már rég nem vagyok szerelmes Jotuba!

—Ó drágám, most ugye csak nagyoztál és ez nem igaz?! - hangzott a kiáltás. S amikor odanéztek, egy megnyerő mosolyú fiatalembert láttak az ajtó előtt, aki így mutatkozott be:

—Üdvözetem mindenkinek, Jotu a nevem! - azzal gyorsan Kristály elé lépett, s így szólt:

—Bocsáss meg drágám, de nem bírtam ellenállni a kísértésnek hogy újra láthassalak! Engedtem Pucsakaci úr ajánlatának hogy feljöjtek ide hozzád! Ugye megbocsátasz amiért akkor régen elhagytalak! De tudd meg, hogy én még most is szeretlek! - azzal a még mindig kővé dermedt Kristályt megcsókolta...

Am a következő pillanatban összegörnyedt, mert Kristály úgy a lába közé rúgott ahogy csak bírt. De ez még nem is volt elég, mert rúgott másodszor is és harmadszor is, majd két óriásit ütött a fiú arcába, összekarmolta, s közben csak sikoltozott:

—Te rohadt szemét, elhagytál a pénz miatt, és most van bőr az ocsmány pofádon ideszemtelenedni?! Legalább a betegségem alatt kerestél volna meg együttérzést mutatni, és nem most!

És még tovább is verekedett volna, de Iggi és Iloé lefogták.

Jotu ezután bevonszolta magát a fürdőszobába, levetkőzött, nem törődve azzal hogy épp hány millióan látják, és nekiállt hogy kissé rendbehozza magát. Mindenekelőtt például a vért le kellett hogy mossa az arcáról, ami ömlött az orrából, meg aztán azt is remélte hogy esetleg férfi-

asságának is jót tesz majd, ha megáztatja kissé a meleg vízben. Mert mi tagadás, ugyancsak helyben hagyta őt Kristály!

Az az igazság, hogy számított ő rá, hogy esetleg kap egy vagy két pofont a lánytól, de semmi esetre sem ennyit, nem ilyen erőseket, s főleg nem rúgásokat teljes erőből a legérzékenyebb pontjaira! Kristály bizony egyáltalán nem igyekezett őt kímélni! Szinte úgy viselkedett, mintha agyon akarná őt verni!

Természetesen védekezhetett volna, meg tudta volna verni Kristályt, de hát az hogy is nézett volna ki! És még ez is csak akkor sikerült volna, ha előre számít az efféle fogadtatásra. De hát ilyen heves reakcióra nem számított! És az első egy-két rúgással úgy tönkretette őt a művész-nő, hogy Jotu kifejezetten hálás volt, amiért a másik két nő lefogta. Kristály képes lett volna őt talán agyon is verni!

Míg Jotu a fürdőben ápolta törődött önmagát, odakint Kristály egyre csak sírt.

—A rohadt mocskos állat! Nem elég hogy elhagyott, nem elég hogy amikor már az egész világ tudta hogy beteg vagyok, nem írt még egy képeslapot sem pár együttérző szóval, de most hogy megtudta hogy egészséges vagyok, még képes lenne és megpróbálná visszahízelegni magát?! Amikor úgyis tudom, hogy csak a pénzemért és a hírnévért jött?! - azzal bekiáltott a fürdőbe:

—Most már nem félsz hogy a szüleid kitagadnak, te szarházi?!

—Már meghaltak, már fél éve! - jött a válasz.

—Aha, és akkor miért nem jöttél előbb?!

—De hát megérthetnél szívem, nem akartam beteg lenni tőled!

—Megértem, meg én, de ha még egyszer azt mondd hogy „szívem”, vagy akár csak azt hogy „drágám”, akkor bemegyek utánad és kiheréllek! Neked én Taisz vagyok, vagy legjobb esetben is Kristály!

—Hagyd már abba Kristály, ne hisztizz, mert még a nézők azt hiszik, hogy javában szereted még most is! - tanácsolta neki vigyorogva Kajjám. Majd ezt dűnnyögte:

—Ez a Pucsakaci ugyancsak ért a drámai jelenetek megszervezéséhez!

Mindenesetre némi hüppögés után Kristály így szólt:

—Egy biztos: amíg ez a pernahajder itt van, én nem meztelenkedem többet, kivéve természetesen a fürdőszobát! De ott is csak a nézők láthatnak, mert Jotu nem, ha ugyanis bedugja oda az orrát, akkor kikaparom a szemét! Ez a szarházi szemétláda csak ne lássa a bájaimat!

Iggi eltűnődött ezen egy darabig, majd ezt kérdezte:

—Hé, Szjord, tetszem neked?!

Szjord felmérte a lányt valami különös, vizslató tekintettel, majd így szólt:

—Nem.

—Nem?! - vágott nem is csalódott, de álmélkodó képet Iggi. Ugyanis tudta magáról hogy ha aprócska is, ha vékonyka is, de azért meglehetősen csinos. Tulajdonképpen van akár olyan csinos is mint Kristály, mármint bizonyos emberek számára. Amikor olyasmiről beszélt hogy Kristály csinosabb mint ő, azalatt csak azt értette, hogy az énekesnő lényegesen több embernek tetszene mint ő. De azért arról szó sincs hogy ő, Iggi csúnya lenne.

—Tényleg nem tetszem? - kérdezte.

—Nem. Igazán nem vagy étvágygerjesztő. Természetesen szerelmi étvágyra gondoltam! - tette hozzá gyorsan. —Tudod, nem akarlak megbántani, de én azokat kedvelem, akik nem ennyire csontosak!

—Na de hát sejthetnéd hogy nem feleségül ajánlkozom! Szerintem mindenki aki nem a fiúkat kedveli inkább, úgy kell gondolja hogy igazán kellemesen érezné magát, miközben eltölt velem néhány szerelmes órát, vagy legalábbis percet!

—Egyáltalán nem biztos hogy annyira élveznéd azt, hiszen még szűz vagy!

—Honnan tudod? - kérdezte Iggi, aki ezt ugyan elmondta korábban Kajjámnak, de akkor Szjord még nem volt idefent!

—Hát, csak úgy tippeltem! De bejött! - vigyorgott Szjord.

—Jó, de akkor meg inkább megtiszteltetésnek kell érezned hogy neked ajándékozom a szüzességemet!

—Köszí de lemondok róla! - legyintett Szjörd, aki, mert szellem volt, egyáltalán semmiféle értelemben nem érzett nemi vágyat, emberek iránt biztos nem. Ugyanakkor viszont észrevette, hogy Kajjám nagyon kedveli Iggit. És fogalma sem volt róla, mit szólna a dologhoz a varázsló! Lehet hogy semmit. Igazság szerint valószínűtlennek tartotta, hogy Kajjám törődne a dologgal. Ha megerőszkolja Iggit, az más, de nem így, hogy Iggi maga biztatja. Na de ha mégis?! Minek kockáztasson, amikor őt voltaképpen nem érdekli Iggi?! S így hozzá is tette:

—Fordulj inkább Jotuhoz, ő biztos tudná értékelni, ha bemész hozzá a fürdőbe így meztelenül!

—Őhozzá ugyan nem megyek, még azt sem engedem meg neki hogy tisztára nyalja a fenekemet, nemhogy szeretkezzek vele!

—Miért? - kérdezte Éá.

—Hát mert tudod, én úgy vagyok ezzel hogy Iloéhez hasonlóan én sem akarom senki halálát, Jotué sem, de attól még nagyonis megvan a véleményem az emberekről! És Jotut cseppet sem tartom valami jaj de jellemes embernek! Szerintem már rég nem szereti Kristályt, hogy is szeretethetné amikor már régen is a pénzt szerette jobban! Ha meg így van, akkor most Kristálynak van igaza, és valóban csak a pénzéért és a hírnevéért akar visszajönni hozzá! Márpedig ilyen embereket nem jutalmazok szerelemmel, szeretkezéssel! Méltatlan lenne hozzám!

—Na végre, nem lesz több botrányos meztelenség, hála érte Istennek! - fohászkodott a püspök. —Jotu már azzal is nagy jót tett, hogy jövetelével rábírt benneteket, szégyentelen aszszonyál... azaz szégyentelen utcanőket a ruhaviselésre! Ha volt is valaha valami vétke, ezzel magasan jóvá tette!

—Igen? - kérdezte csípősen Kristály.

—Igen!

—Azt is, hogy megbaszott egy apácát?! Engem?!

—Hogy beszélsz?!

—Szándékosan csúnyán, hogy rádöbbenj Jotu vétkének súlyosságára! Amikor hált velem, még javában felszentelt apáca voltam! És ez amit tett, az egyház fogalmai szerint halálos bűn! Hogy is tehetne volna tehát jóvá?! Jotu, új kedvenckéd, tehát cseppet sem vallásos, ezzel légy tisztában!

—Meglehet hogy maradtak vétkei Isten előtt, de akkor is sok vétkét jóvá tette, az én szememben mindenképpen! Remélem több meztelenkedés már nem lesz!

Pedig lett, és nem is sokára. Sőt, a legbotrányosabb jeleneteket még csak ezutánra tartogatta a sors.

Egyelőre azonban még csak annyi történt, hogy Jotu kijött a fürdőből és leült egy fotelbe, bár jó távol Kristálytól. Mert most már óvatos volt. És így szólt:

—Kérlek ne haragudj rám, mindjárt mindent megmagyarázok!

—Ó igen, azt nem is kétlem, magyarázni remekül tudsz, ismerlek, csakhogy már nem bízom benned!

—De hát értsd már meg, megmondtam már akkor is, hogy neked sem lett volna jó, ha otthagynom érted a családomat, mert abból csak az lett volna hogy ketten nyomorgunk! A szegénység megölte volna a szerelmünket!

—Aha, s hogy ez meg ne történhessen, inkább te ölted meg a szerelmünket azzal, hogy elhagytál! Remek!

—Nem, én csak nem akartam hogy a nyomorba vigyelek, nem akartam neked szenvedést okozni! Mire mentél volna azzal hogy naponta csak kuporgatunk, nélkülözünk, úgy talán még énekesként sem futottál volna be, mert másképp alakul az életed!

—Hát elárulhatom, hogy miután szakítottál velem, éppenséggel nem volt rózsás az életem! Kuporgattam, nélkülöztem és nyomorogtam éppen eleget! Csakhogy nélküled, mert nem voltál mellettem, hogy segíts és támogass! Mennyivel könnyebb lett volna, ha a nagy nélkülözés közepette legalább abban az örömben részesedhettem, hogy van valaki aki szeret, van valaki akire számíthatok! De nem érezhettem ezt, de nem ám, mert elhagytál, leléceltél! Én aztán ismerem a nyomort, Jotu, mert megkóstoltam fenéig! Elárulom, hogy még munkát sem kaptam jódarabig, és közvetlenül azelőtt hogy találkoztam a későbbi első együttesemmel, már

olyan szegény voltam, hogy nem volt más választásom, és muszáj volt úgy döntenem, hogy elmegyek prostituáltként! Ki is álltam az egyik utcasarokra, de mielőtt elvitt volna az első pasas, az ottani kurvák elkergettek, hogy ne rontsam az üzletüket! Ekkor elindultam egy másik sarok felé, de mielőtt odaértem, hatalmas mázli szakadt rám: találtam egy pénztárcát, no nem sok pénzzel, de egy százassal! Ez elég volt arra, hogy meglegyen belőle a kajám két napra, s ekkor már nem is igyekeztem hogy kurva legyek, mert tulajdonképpen semmi kedvem nem is volt hozzá! És lám, milyen jó hogy nem lettem az, mert épp mire elfogyott ez a százas, szólt az a banda, hogy akarok-e náluk énekelni! Naná hogy akartam! Tehát igazán csak egy hajszálon múlt hogy a mai gazdagság és hírnév jutott nekem, vagy besüllyedtem volna a legmélyebb nyomorba! De nem rajtad múlt hogy mi lett velem, nem ám rajtad, egyáltalán nem!

A felhevült beszéd után Kristály legyintett egyet, és csendes hangon folytatta:

—Hagyjuk. Régi dolog már ez, és bölcsőbb is vagyok mint voltam. Emiatt tulajdonképpen nem is haragszom rád. Cserbenhagytál az igaz, de tudom jól, hogy tíz emberből kilenc ugyanúgy döntött volna mint te. Emberi gyengeség meg miegyéb. Nem számít. Értem én. Meglehet még az is, hogy ha fiú lettem volna, én is ugyanúgy döntök a helyedben. Én ugyan nem hiszem, de hát lehet hogy csak képzelem magamat jobbnak mint amilyen vagyok, és az nem is úgy van. Megfogadom a Legszentebb Könyv tanácsát, s nem ítélek el. Emiatt nem. De az már mindennek a teteje, hogy el sem ismered a hibádat, és megpróbálsz azzal visszakönyörögni magadat, hogy az egész elhagyást csak az én kedvemért műveltél! Ez a szemforgató hazudozás undorítóbb a számomra, mintha egy varangyosbékát kéne megcsókolnom! Igen, előbb csókolnám meg a békát, mert a mesék szerint azokból a csók után néha királyfi lesz, de téged soha többé meg nem csókollak, mert a legszerelmesebb csók után sem változol át olyan emberré, akiben valaha is még meg tudnék bízni! Tulajdonképpen messze sokkal több esélyed lett volna a megbocsátásra, ha azzal jössz, hogy „drágám, belátom hogy egy utolsó hitvány szemét alak voltam, elhagytalak a pénzért, de nézd el nekem, nem akartam szegény lenni, és remélem hogy te jobb vagy mint én, s ezért bocsáss meg”! Igen! Nem mondom hogy akkor megbocsátottam volna, de legalábbis elgondolkoztam volna a dolgon! Így azonban nem is kérdéses a döntésem!

—Én belátom hogy csúnyán bántam veled!

—Most már késő! Hiszen az imént is még hogy hazudoztál nekem! De meg különben sem számít már ez. Mert e bűnödöt vastagon megtetézted azzal, hogy amikor már a szüleid is meghaltak, nem jöttél vissza rögtön hozzám!

—De hát már beteg voltál, mindenki tudta!

—Az igaz. De szerinted csak azért lehet megkeresni egy nőt, hogy megdugd?! Mert azt is tudja mindenki, hogy ezt a betegséget nem lehet elkapni máshogy, csakis közösüléssel! Még csók esetén is csak akkor, ha egy nyílt sebet csókolgatunk! Még a kézfogástól, simogatástól sem lesz semmi baj!

—Igen, értelek! De hát hogy is nézett volna az ki, hogy én mondjuk feleségül veszek, aztán melletted meg szeretőket tartok! Ha meg nem veszek feleségül, akkor minek is bukkanjak fel, feltépném csak a régi sebeket, olyan reményeket ébresztenék benned, amikről eleve tudom hogy úgysem teljeseznek majd be, tehát azzal hogy nem mentem hozzád, csak neked akartam jót!

—Hú de aljas vagy! Undorodom tőled! Megint nem az igazat mondod, hogy egyszerűen már nem érdekeltelek, mert csak egy halálhoz közeledő, fekélyes emberi roncsnak tartottál, hanem megint úgy próbálsz tenni, mintha az én érzéseimet kímélnéd! Előbb azért hagysz el hogy ne kelljen nyomorognom, azután meg azért nem keresel meg, hogy ne bánkódjak! Remek!

—De hátha valóban így volt?! - kérdezte Drás püspök. —Végülis nincs bizonyítékom rá, Kristály, hogy nem így volt!

—Én azt mondom, hogy még az sem érdekel ha valóban így volt ahogy mondja! Nem hiszem ugyan hogy így volt, de ha így volt is, az sem számít, mert tény, hogy mind a kétszer nélkülem döntött! Legelőször nem kérdezte meg, hogy akarok-e nyomorogni mellette! Ő maga eldöntötte hogy nélküle nyomorogjak inkább! Úgy vélte, jobban tudja mint én, hogy mi a jobb nekem! És másodszor is ezt tette, mert eldöntötte hogy nekem úgy lesz jobb, ha nem találkozom vele!

Engem bezzeg nem kérdezett meg! Pedig megtehetette volna, elég lett volna ha ír egy levelezőlapot, hogy ha akarok vele találkozni, írjak erre vagy arra a címre! Ennyi kellett volna, nem több! Amikor kiléptem az apácák közül, semmihez nem értettem, mert ott mást sem tanultam csak imádkozást, és éneklést, de énekelni is csak szent énekeket! Rendkívül nehéz élethelyzetben voltam, minden segítség nélkül kellett elkezdenem az életemet, mert még a saját szüleim is elfordultak tőlem, amiért otthagytam a rendet. Én bíztam Jotuban, hogy majd segít. Nem segített. Ám ennél milliószor nehezebb helyzetben voltam, amikor volt már ugyan pénzem bőven, de azt hittem hogy heteken belül eljön értem a halál! Ó mennyire jólesett volna ha van mellettem valaki, aki vigasztal, aki aggódik értem, aki azt mondja, hogy nem éltem hiába! Aki-vel kapcsolatban remélhettem volna legalább annyit, hogy majd az utolsó pillanataimban mellettem ül, és fogja a kezemet! Dehogy kívántam volna én olyat hogy lefeküdjön velem, még azt se hogy megcsókoljon, azt sem hogy feleségül vegyen, minek is már azt! De csak ennyit, hogy ne egyedül kelljen meghalnom, vagy hogy ne egy rideg kórházi szobában, orvosok és ápolónők között, akik ugyan megtesznek mindent a kezelésért és fájdalomcsillapításért, de akikről tudom, hogy nekik csak egy újabb sokadik eset vagyok a praxisukban, akiknek én nem Kristály vagyok akit szeretnek, de akiknek még csak nem is Taisz vagyok, hanem csak az „egyeske” vagy „ketteske” vagy akárhányas beteg, akit maguk közt akkor is csak a kórházi ágy sor-
számával azonosítanak, ha nekem nem is mondják a képembe! És már otthon is amikor lát-
tam az újabb meg újabb kiutéseket magamon, de kellett volna valaki, aki ha ruhástól is, de
magához ölel, aki biztat hogy majd csak felfedezik időben az ellenszert a bargani orvosok vagy
a csiszík... jólesett volna hallanom, még akkor is ha tudom hogy nem sok az esély rá... azt
sem bántam volna ha az átölelés után valamilyen ürüggyel félrevonul és alaposan kezet mos...
- és Kristály elsírta magát. —De ezt nem tetted meg! Annál nagyobb próbatétel nincs szerin-
tem még a csiszík számára sem, mint amikor az ember a közeli halállal kell farkasszemet
nézzen! És te ekkor magamra hagytál. Lehet ezt magyarázatni, de nem lehet megmagyarázni!
Ha akkor értem jössz, eszembe sem jutott volna az első elhagyásért szemrehányást tenni
neked. És tudd meg, hogy még gondoltam is akkor rád, és eldöntöttem, ha legalább egyetlen-
egyszer meglátogatsz, egy nagy rakás pénzt rád hagyok a vagyonomból! Nem mindet, de na-
gyon sokat! Jól jártál volna. Nagyon jól. Hiszen a vagyonom meglehet a te vagyonodnak a jó
százezerszerese! De te nem jelentkeztél. Tényleg gondoltam rád, igazolni tudom, hogy megbíz-
tam egy magánnyomozó irodát, hogy kutassa fel a címedet. Meghozták a címedet. Többször is
írtam neked, csak mindannyiszor összetéptem a levelet. Mert büszkeségem nekem is van! És
vártam rád, de te nem jöttél. Nem is írtál. Nos jó, ez a te döntésed volt. De az meg az enyém,
hogy most már nem kellesz! Akkor sem kellesz, ismétlem, ha valóban az én érzelmeim kímélé-
se miatt nem jelentél meg. Nem kellesz, mert ezt nem hiszem, nem bízom benned, de akkor
sem kellenél ha biztosan tudhatnám hogy így van. Azért nem kellenél akkor, mert végzetesen
rosszul döntöttél! Ha abba nem gondoltál bele, hogy egy haldoklónak mennyire jólesne az
együttérzésed, ha nem volt a számodra mindennél fontosabb, hogy megvigasztald azt a lányt,
akit valamikor állítólag szerettél, aki neked ajándékozta a lányságát, aki bízott benned, akit
egyszer már csúnyán elhagytál – nos, ha mindez nem ért neked annyit, hogy végy egy francos
metrójegyet és elgyere hozzám, vagy legalább írf egy képeslapot – nos, akkor csak azt mond-
hatom hogy annyira fogalmad sincs az emberi érzelmekről, annyira érzelemszegény valaki
vagy, annyira csak magadra gondolsz, hogy nem kellesz! Lehet hogy nem vagy rosszindulatú,
de nekem ez nem elég! Nekem jobb ember kell annál, aki most vagy!

—De Kristály, gondoldj kérlek arra, hogy mit veszítesz azzal, ha engem végleg eldobsz magadtól!

—Mit veszítenék, nem lesz egy kullancs a nyakamon, aki csak a pénzemért jött vissza!

—Ellenkezőleg, én szerettelek már akkor is amikor még szegény voltál, ezt tudhatod, de most
már bárki is kezdi csapni neked a szelet, nem tudhatod hogy nem a pénzedért és hírnevedért
csap-e le rád, holott több mint valószínű hogy igen!

—Azoknak mind meglesz egy óriási előnyük veled szemben: tudom róluk, hogy még egyszer
sem hagytak cserben, te meg már kétszer is! Hiába is érvelsz, mert döntésem megmásíthatat-
lan! Különben meg közlöm veled, hogy nem is szándékozom férjhez menni! Minek?! Hogy le-
gyen valaki, aki válás esetén legombol rólam néhány milliót?! Aki esetleg megver majd, ha neki

nem tetszően viselkedem?! Aki megkeseríti az életemet a féltékenységgel?! Aki néha esetleg joggal is lenne féltékeny?! Vagy akire én kéne hogy féltékeny legyek, ha nem is most, de később, amikor a szépségem már fakulni kezd, de akire ragadnak majd a szebbnél szebb lányok, pusztán mert gazdag, s épp miattam, az én pénzemből gazdag?! Minek nekem férj, azt mondjátok meg?! Megélek én már a magam erejéből is! Ha most ebben a pillanatban kiderülne hogy senkinek nem kell már az éneklésem, ha többé egyetlen lemezt sem adok el, egyetlen számot sem, sőt, ha valami elképzelhetetlen oknál fogva az eddigi számaim után sem kapnék egyetlen garas jogdíjat sem, nos, még akkor is elég lenne az eddigi magánvagyonom ahhoz, hogy a kamataiból is szépecskén éldegéljek életem végéig! Meglehet tán, fel kéne adnom néhány költésesebb hobbimat. Például valószínűleg nem sok mélytengeri kirándulást tehetnék, sőt, a tengeralattjárómat is el kéne adnom. Valószínűleg le kéne mondanom a saját luxusrepülőgépemről is. De a helikoptert feltehetőleg akkor is megtarthatnám. Szóval az éhenhalás enyhén szólva nem fenyegetne! És még ez is csak legrosszabb esetben, holott semmi jele nem mutatkozik, hogy ne lenne kereslet irántam! Sőt, aligha tévedek ha azt állítom, hogy egyre híresebb vagyok! Azután ami mostanában történt velem, valószínűleg még a leghíresebb filmstúdiók is elhalmoznak majd filmszerepekkel! Nemhogy énekesként ne kellenék! Szóval nekem semmi szükségem férjre!

—Gyereket sem akarsz? - kérdezte Drás püspök.

—Tőle biztos nem! De ha akarok is gyereket, ahhoz sem kell férj. Majd felcsináltatom magamat a legalkalmasabbnak tartott férfival. Legszívesebben egy csiszí férfit szemelnék ki erre a célra, de tudom hogy azok nem párzanak barbárokkal. Nos, ha nem hát nem, mindenesetre második legjobb lehetőségként kínálkozik a számomra, hogy az illető is a Csiszík Barbár Barátja legyen! Azért az, mert arról feltételezem hogy jobban meg lehet bízni benne, mint másokban! És az biztos, hogy akárkivel közösüljek is ezek után, az csak olyan lehet, akit a csiszí orvosokkal vizsgáltatok meg, hogy nincs semmi fertőző betegsége! Remélem e vizsgálatot megteszik a kedvemért a csiszík! Természetesen ingyen. Nem mintha ne fizethetnék nekik, de minek, amikor nincs szükségük pénzre!

—Amíg a népszerűségedet általunk helyeselt célok érdekében használsz fel, addig természetesen számos kedvezményben részesedhetsz, s ezek közé természetesen beleértendő minden, ami az egészséged megővését szolgálja! - válaszolta Éa.

—Szóval előre bejelentetted, hogy paráználkodik! - csóválta a fejét a püspök. —Hogy te mennyire elzüllöttél! Jobb is hogy kiléptél az apácák közül, mert ha köztük maradsz, még többeket is megrontottál volna!

Ebben a pillanatban kivilágosodott egy óriási tévéképernyő az egyik szobafalon, megjelent rajta Pucsakaci úr arca, s így szólt:

—Örömmel közölhetem veletek, tisztelt szereplők, hogy a műsor nézettsége nemcsak megdöntött minden eddigi rekordot, de a legislegvérmesebb és legoptimistább várakozásainkat is messze felülmúlta! A reklámmegbízások is csak úgy özönlenek! Jelenleg már külön főosztályt kellett megszerveznem, kizárólag arra, hogy lebonyolítsa a reklámpercek eladását, amit egyenesen elárverezünk! Minden egyes másodpercet! És jelenleg egyetlen másodperc kikiáltási ára is akkora, amennyiért korábban akár negyed órát is vehetett volna bárki a VTV-ben! Na de ami benneteket illet: ismerkedjete meg a következő lakótársatokkal! - s erre a televízióval szemben kinyílt az ajtó, s azon át belépett egy negyvenes éveiben járó, apácaruhába öltözött nő.

—Az ő neve Mácsi, és ő volt Kristály apácafőnöknője a kolostorban! - mondta Pucsakaci úr, azzal a képernyő elsötétült.

—Ez az átkozott Pucsakaci úgy látszik mindent elkövet hogy totál tönkretegyen idegileg! - vált dühösre Kristály arca.

—Ne dühösködj drága gyermekem, mert a mérges mag mérges termést hoz! - mondta szelíden Mácsi, azzal letelepedett egy még szabad székre. S odabólintott Drás püspöknek:

—Köszöntelek atyám!

—Én is téged leányom! - köszönt vissza a pap.

—Úgy örültem hogy megszabadultam ettől a szentfazéktól, s most tessék, idehozta őt ez a nyavalyás Pucsakaci, aki semmivel sem törődik csak a nézettséggel! Ha ezt előre tudom, ide sem jövök!

—Pedig hálásabb is lehetnél, ugyanis tudd meg, hogy miattam gyógyultál meg! - közölte a meglepő hírt Mácsi.

—Miattad?!

—Természetesen! Azután hogy elhagytad a rendet, naponta imádkoztam az Úrhoz, hogy legyen kegyes hozzád, mutasson jelet neked, és vezessen vissza téged az igaz hitbe! S ezután hogy megtudtam a betegséged hírét, amit pedig jogosan kaptál a paráznság miatt, de mégis, azután is naponta imádkoztam az Úrhoz, hogy vegye le rólad sújtó kezét! Tudtam ugyanis, hogy ami történt, nem kizárólag a te hibád. Talán én is bűnös vagyok, mert nem neveltelek kellő szigorral. De a legnagyobb hibát a szüleid követték el, s hozzá épp azzal, hogy beadtak téged apácának. Nem mondtam korábban neked, de én próbáltam őket lebeszélni erről.

—Tessék?! - tárgult kerekre Kristály szeme.

—Bizony! Emlékezz csak rá, hogy amikor még kis tízévesként hozzám kerültél, elbeszélgettem már a legelső nap veled. Minden új növendékkel ezt teszem. Ennek célja természetesen az, hogy felmérjem az új növendék kvalitásait. És rólad megállapítottam, hogy nem igazán vagy alkalmas apácának!

—Ugyan miért?!

—Mert már akkor is túl liberálisan gondolkodtál. Emlékezz csak, megkérdeztelek például, mi a véleményed az állatokkal folytatott közösülésről!

—Igen, és azt mondtam hogy az undorító! És most is azt mondom! Ez csak nem baj tán?!

—Persze hogy nem! De én megkérdeztelek, hogy szerinted mi kéne hogy a büntetése legyen annak, aki ezt elköveti. Erre te valami olyasmit mondtál, hogy semmi, de az biztos hogy te le nem feküdnél olyan férfival aki ezt tette, amíg alaposan nem fertőtleníti az eset után magát! S amikor megkérdeztelek hogy miért nem kéne ezt megbüntetni, te azt mondtad, hogy hiszen senkinek nem ártott ezzel! Én erre megmutattam neked a Legszentebb Könyv idevágó passzusát, hogy Isten úgy rendelkezett, hogy ha valaki ezt teszi, hogy tehát barommal közösül, akkor öljék meg őt is és a barmot is! És te felháborodtál, mondván hogy ez nagyon túlzás, még az ember megölése is, bár az még hagyján, de miért öleti meg Isten a barmot is, amikor annak nincs esze, az nem felelős a tettéért, amit biztos eleve úgy kényszerítettek rá idomítással, a baromnak már a neve is mutatja hogy csak egy barom, egy esztelen, oktalan állat, minek azt is megölni! A te véleményed tehát röviden az volt, hogy ilyesmit tenni undorító, de végülis aki teszi, egyedül arra tartozik! Merészelted tehát igazságtalansággal vádolni az Urat!

—Most is az a véleményem mint akkor!

—De hát gyermekem, amit Isten teremtett, az az övé, s mert mindent ő teremtett, minden az övé, azt tesz velünk és bárkivel-bármivel amit csak akar, nekünk nincs jogunk őt kérdőre vonni, perlekedni vele, mi kizárólag mélységes hálát érezhetünk iránta, semmi mást, egyetlen szavunk lehet csak felé, s ez a „köszönöm”! De te már akkor is túl szabadelvű voltál, s ez nemcsak az említett esetből derült ki, de sok más beszélgetésünkből is! Önfejú voltál! Makrancos!

—Egyszerűen csak voltak önálló gondolataim, és már akkor sem hagytam hogy mások gondolkodjanak az én fejemmel!

—Így is lehet mondani, mindenesetre az biztos hogy szikrányi nem volt benned az alázatból, mely pedig a legfontosabb jellemvonása annak, aki apáca akar lenni!

—Az igaz, csakhogy én sosem akartam apáca lenni, mondtam is, és csak a szüleim akarták hogy az legyek!

—Úgy van. Előre megmondtad hogy az apácaságot unalmasnak tartod. Én toleráltam is e véleményedet, és mondtam a szüleidnek, hogy szerintem nem lennél jó apáca, nem vagy annak való! De ők ragaszkodtak a szándékukhoz. Engem tehát ne hibáztass, nem rajtam múltott hogy apácaként telt el a gyerekkorod túlnyomó része! Ezért tulajdonképpen nem is haragudtam rád, amikor kiugrottál a rendből. Talán emlékszel még, hogy egyetlen pillanatig sem igyekeztelek tartóztatni! Csak megkérdeztelek hogy jól meggondoltad-e, te azt mondtad hogy igen, erre én azt mondtam hogy jó, csak egyetlen hónapot várj még amíg betöltöd a nagykorúságodat,

mert akkor megkímélsz engem egy csomó adminisztrációtól, amit másképp megkövetelnének tőlem az előírások, különben is kiskorút nem engedhetek el a szülei beleegyezése nélkül!

Kristály arca megenyhült.

—Hát igen, kegyetlen, vérszopó bestiának tartottalak mindig, sőt most is, de akkor valóban irtó rendes voltál, azalatt a hónap alatt még azt is megengedted, hogy ne keljek fel az éjféli misékre!

—Így van, mert láttam hogy úgyis mindegy, te már valóban komolyan döntöttél, úgysem változtatod meg a szándékat, s nem akartam felesleges szenvedést okozni se neked, se nekem, legfőképp azonban meg akartam óvni a többi növendéket a rendszeres vitáktól, veszekedésektől, amik némelyikükben esetleg a hit meggyöngyülését is eredményezhették volna! Mindenesetre én láttam előre, hogy nem vagy apácának való, tudtam tehát, hogy jobb lett volna neked világi életben felnőni, bár illő vallásos nevelésben. Elvégre az Úr törvényei közt egyetlen olyan sincs, ami azt mondaná, hogy mindenki aki lány, köteles apácává lenni! Hogy is rendelt volna ilyet, akkor kipusztult volna szülés híján az emberiség! Na és ha te nem adattál volna be apácának, akkor egyszerűen egy tisztességes karotány nő lett volna belőled, szolid vallásossággal, és nem paráználkodtál volna senkivel, csak szép nyugodtan férjhez mész, és éled a legtöbb nő szokásos mindennapi életét! De az apácaélet szigora semmiképp sem volt neked való, elkezdted lázadozni, s lázadásodban olyasmiket is megtettél, például épp a paráználkodást, ami különben, ha nincs ez a szigor, eszedbe sem jutott volna! Ez tehát nem kizárólag a te hibád, hanem a szüleidé is, sőt elsősorban az övék, de részben az enyém is, mert ragaszkodnom kellett volna hozzá, hogy nem veszek fel apácának! Emiatt is imádkoztam szorgalmasan az Úrhoz az érdekedben! És nagyon boldog vagyok, hogy íme meggyógyultál! Mert ez azt jelenti, hogy megbocsátott neked az Úr!

—Egy pillanat! - szolt Drás püspök. —Azzal nem értek egyet, hogy ami történt, az elsősorban ne Kristály bűne volna! Hogy is ne lett volna az ő bűne, vagy tán nem ő vetkőzött le valaki előtt, aki nem a férje?! Nem ő rakta szét a lábát?! És nem is egyetlen embernek?! Jotunak is, Bulárnak is, s még ki tudja ki mindenkinek?! Nem ő énekelgeti-e a vallástalan, sőt már-már pornográf dalokat?! A szülei teljes mértékben ártatlanok! Ők csak jót akartak a lányuknak, a lehető legjobbat! Te magad Mácsi nővér, te esetleg hibáztatható vagy talán, amiért nem tudtad igaz karotányi életre nevelni ezt a fékezhetetlen vadócot, de hát hogy valóban hibás vagy-e, azt nem tudom és nem is akarom eldönteni én, ennek megítélése az Úr dolga! Mindenesetre lehet hogy nem vagy vétkes, mert csak azt lehet megtéríteni, aki hagyja magát, sőt akarja azt! Van akin semmilyen nevelés sem segít! De hogy Kristály szülei vétlenek ezügyben, az biztos! Sőt, dicséretükre válik, hogy minden tőlük telhetőt megpróbáltak a lányuk érdekében, Taisz üdvösségéért!

—Meg kellett volna fogadniuk a véleményemet. Amikor a kis Taisz hozzám került, már hat éve főnökasszony voltam, akadt már tapasztalatom a növendékek jellemének megítélésében! Főleg mert már akkor is ilyesmivel foglalkoztam, amikor még főnökasszony sem voltam, csak egyszerű apáca, Isten szerény rabszolgája!

—És csak azért jöttél, hogy azzal hancegj, hogy miattad gyógyultam meg?! - kérdezte támadó élel a hangjában Kristály.

—Nem. Nem szokásom ugyanis hancegni az érdemeimmel, sőt, nem is az én érdemem ez, mert nem én, de az Úr gyógyított meg téged. És úgyis sejtettem hogy nem hiszel nekem.

—Azt hogy imádkoztál, még el is hiszem, csak azt nem, hogy Isten a gyógyítóm! Én ugyanis egészen másképp vélekedem róla, kinek is köszönhetem az egészségem visszanyerését!

—Rögvest sejtettem.

—Akkor tényleg, minek vállaltad ezt az istentelen produkciót?! Nekem akarsz tán segíteni, az emberek istenfélelemre nevelésében? - kérdezte a püspök.

—Ellenkezőleg. Én azért vagyok itt, hogy veled szemben ellensúlyt képezzek, s így megmentsem a karotányságot attól a katasztrófától, amibe azt te, ó tiszteletre méltó, taszítani kívánod!

—Micsoda?! - kiáltott fel a püspök. —Mit beszélsz te?!

—Ugyanis a te nézeteid annyira szélsőségesek, hogy egyszerűen nevetségessé teszed a vallást!

—Ez remek! Imádom, amikor ekkora fokú az egyetértés a karotányok között! - mosolygott Éa.

—Hogy merészelsz engem kritizálni, amikor én mint püspök, a te egyházi felettesed vagyok?! Ha még egy szót szólsz ellenem, megfosztalak zárdavezetői tisztségedtől, sőt, az egyházból is kitagadlak!

—Az sem érdekel. Előre sejtettem hogy ez lesz a vége annak, amire készülök! De nem tudod belémfojtani a szót, Drás, s különben is, csak az fél a témák őszinte, nyíltszívű megvitatásától, aki fél az igazságtól! De még az sem igaz, hogy a felettesem volnál. Nem vagy az. Ellenvetésemet én ugyanis nem úgy teszem meg mint egy apácázárda vezetőnöje, hanem úgy, mint egy azon próféták közül, akik Isten akaratát közvetítik időről időre az emberek felé!

—Te magadat prófétának merészeled tartani?!

—Merészelem!

—Sosem volt még Istennek női prófétája!

—Akkor épp itt az ideje! Hisz épp mert nincs még női prófétánk, emiatt is tartanak minket karotányokat a csiszik nőgyűlölő vallás követőinek! Én prófeta vagyok, és emiatt nem némíthatsz el, se jogod nincs hozzá, sem, szerencsére, hatalmad sem, mert ezt az adást nem vétetheted le a műsorok közül! De ismétlem, jogod sincs hozzá hogy elnémíts, s hozzá duplán nincs hozzá jogod: egyrészt mert ha az egyház elfojtja a próféták hangját, akkor a megújulás és igazság forrásait zárja el, s atavisztikus, kőkorszaki maradvánnyá válik, afféle szellemi mumifikátummá, holt múmiává akinek szavára senki nem hallgat, s idővel minden hívét elveszti; másrészt azért sincs jogod, mert kettőnk vitájában én ezennel fellebbezek itt, milliók színe előtt az egyetemes zsinathoz! Az meg kétségkívül a legfelsőbb egyházi joghatóság!

—Ugyan mi jogcímen merészeled a zsinat összehívását kezdeményezni?! Ugyan mivel vádolsz te engem?!

—Örülök hogy megkérdezted! Vádollak az Írások, a Legszentebb Könyv szavainak kiforgatásával, félreértelmezésével; vádollak azzal, hogy meghasonlást szítasz a családok között; vádollak hogy igyekszel minden ember lelkét felesleges bűntudattal megtölteni; vádollak azzal, hogy felesleges, értelmetlen szokásokat igyekszel rákényszeríteni másokra, mindaddig, míg azok már nem bírják tovább szörnyűsok ostobaságaid követését, s emiatt inkább az egész karotányságnak hátat fordítanak, sőt rosszabb esetben még a csiszik közé is mennek; vádollak hogy mindez a sok hitehagyott lélek miattad vész a kárhozatba; vádollak azzal is, hogy embereket szégyenletes tettekre ösztökéltél, amikor szeszes italt osztogattál a csiszi tévék összetöréséért cserébe! Mindezzel vádollak, s ezért én, én Mácsi átkozlak ki téged az egyház kebeléből, ha nem tartasz bűnbánatot, és nem tagadod meg felforgató és egyházellenes nézeteidet! Anatéma rád, Drás! Te a szememben nemcsak püspök nem vagy, de még csak karotány sem!

—Fogd be a szádat, ostoba nőszemély, azt sem tudod mit beszélsz! Te senkit nem átkozhatsz ki! Különben is, hát mi bajod van az én nézeteimmel, mi, amikor én mást sem teszek szüntelenül, csak a Legszentebb Könyv előírásait igyekszem szó szerint betartani?!

—Igen, és mi van azokkal a nézeteiddel, hogy például a homoszexuálisok és leszbikusok meg kell haljanak?!

—Csodálkozom rajtad; hát ugyan csak nem vagy te magad is tán leszbikus?!

—Persze hogy nem. De ez és még sok más rendelkezés nem úgy értendő hogy mi emberek öljük meg őket! Aki ezt teszi, arra halál vár, azt írja szó szerint a Legszentebb Könyv hogy „vérük rajtuk”!

—Ez nem azt jelenti-e?! És az, amikor szó szerint azt írja hogy „halállal lakoljanak”?!

—Természetesen meg fognak halni, de az Úr öli majd meg őket! Pontosabban: nem támadnak majd fel Isten örök országában, az Ő szeretetében! De mást is mondhatok. Még amikor egyértelműen olyasmit is ír a Legszentebb Könyv, hogy például aki egyszerre vesz feleségül egy nőt annak lányával, az fajtalankodás és tüzzel égessék meg őket, nos, ez is olyan törvény, amit nekünk nem kell betartani, mert nem nekünk adta ezeket a törvényeket az Úr, hanem a régi népeknek, akik még Krétosz eljövetele előtt éltek a világban! Krétosz eltörölte a régi törvényeket, s most már nem az igazul meg, aki a régi törvényeket szigorúan betartja, hanem az, aki hisz Őbenne! Mert Isten a szeretet istene, s épp azért küldte el Krétoszt, hogy a szeretetre tanítsa a népeket! Taisz nem azért nem volt alkalmas apácának, mert rosszul látta volna a dolgokat; nagyonis jó szeme volt neki ahhoz hogy észrevegye, hogy például az amin felháborodott,

hogy a barommal közösülők meg kéne ölni, meg még a barmot is, hogy tehát ez idejét múlt és ránk nem érvényes törvény! Ezt jól látta. Az volt a baj benne, hogy rögtön kritizálni merésztelt, amikor pedig még mit sem értett Isten rendelkezéseiből! Előre láttam, hogy ha apáca lesz, a kákán is csomót fog keresni, s ezért nem való közénk! Úgy is lett. De azért mégis azt kell mondjam, inkább volna való püspöknek Taisz, mint te, Drás! Az amit te akarsz, az nem más mint a régi, idejétmúlt törvényvallás feltámasztása, s nem veszed észre hogy ha ez neked sikerülne, azzal feleslegessé tennéd Krétosz eljövételét és váltságáldozatát! Hallottalak nem-egyszer prédikálni: te olyan értelmetlenségekhez ragaszkodol, hogy ha egy ökör felöklel valakit és az meghal, akkor öljék meg az ökröt, méghozzá halálrakövezéssel, s utána még a húsát se egyék meg! Lehet tán hogy régen valóban ezt követelte tőlünk Isten, de most már nem!

—Az Úr igenis ezt akarja, világosan le van írva!

—De hát ennek valóban semmi értelme! - ámult Kajjám. —Azt még megértem, hogy az öklelős ökröt megölik, mert nem akarják hogy mást is megöljön; na de miért olyan bonyolult módon, hogy köveket vagdosnak hozzá?! Hiszen irtó nehéz egy akkora követ eldobni, ami leüt egy ökröt, ha meg apróbbakkal dobálják, akkor dobálhatják napokon át, míg végül elpusztul! Ez nagyon fáradtságos és a legkevésbé sem célravezető módszer!

—Azért kell így végezni az ökörral, mert így kéne végezni a gyilkosokkal is, márpedig nincs ok a kivételezésre: egyazon vétekért egyazon büntetés jár! - mondta Drás.

—És miért nem lehet azután megenni a húsát?

—Mert akkor az nem lenne büntetés! Hiszen az ember megöli és megeszi a mit sem vétő ökröt is; ha ugyanígy jár el a gyilkos ökörrel szemben is, hát mi a büntetés abban?!

—Aha! Valóban bölcs isteni elrendezés ez, belátom már! - bólogatott Kajjám. —Vélhetőleg a bűnös ökörnek meg is mondják az agyonkövezés előtt, hogy „idefigyelj te ronda gyilkos, most meg fogsz halni! Ha nem gyilkoltál volna, akkor is megöltünk volna néhány év múlva, ám így hogy öklelődzöl, így most büntetésből nem fogunk megenni a halálod után!” És erre az ökör vélhetőleg roppantmód elszégyeli magát, és iszonyúan szenved a megalázástól, hogy nem eszik meg a húsát! Nagyon megbüntetve érzi ettől magát!

Kajjám szavaira majdnem mindenki kacagott a teremben, tulajdonképpen egyedül csak a püspök és Mácsi nem.

—Látod, Drás?! Nézeteid nevetség tárgyát képezik! - mutatott körbe az apáca. —De ez még semmi, mert ennek nem nagy a gyakorlati jelentősége; hanem például te ahhoz is ragaszkodol, hogy ha valaki havibajos asszonnyal hál, akkor ő is és az asszony is ölessék meg! Ez meg már mindennek a teteje!

—De hát nem undorító az?!

—Természetesen az, erről nincs vita, de ha mégis megteszik, az az ő dolguk! Már akkor természetesen, ha házaspárról van szó! Ráadásul e nézeteddel Krétosznak is ellentmondasz, mert ő kijelenti, hogy „minden szempontból tisztességes a szeplőtelen hitvesi ág”, ami annyit jelent, hogy amíg a férfi és a nő csak egymással hál mint férj és feleség, addig azt csinálnak egymás kölcsönös beleegyezésével, ami csak tetszik nekik, és semmi sem bűn! Tehát undorító dolgot is cselekedhetnek, ha nekik úgy tetszik!

—Nono! A *szeplőtelen* hitvesi ágyról van szó ott, s az undorító cselekedetekkel épp hogy beszeplősítik a hitvesi ágyat, de önmagukat is!

—Nem, mert a Legszentebb Könyv más részeiből világosan kitűnik, hogy a szeplőtelenség arra vonatkozik, hogy mással mint egymással ne létesítsenek nemi kapcsolatot!

—Tévesen értelmezed az írásokat!

—Te értelmezed tévesen, sokakat megtévesztesz, és épp emiatt fellebbezek az egyetemes zsinathoz!

—Nyugodtan, úgyis nekem adnak majd igazat! A Legszentebb Könyvet természetesen szó szerint kell értelmezni, nem bonyolultan magyarázgatni! Igenis aki havibajos asszonnyal hál, halálbüntetést érdemel a nővel együtt, igenis azt érdemel minden buzi és leszbikus is, meg az is aki állattal közösül akár férfi akár nő legyen is, az is aki feleségül veszi az ő fiútestvérének feleségét...

—Annak halála után? - kérdezte közbe Iloé.

—Akár halála után, akár azután hogy azok ketten elváltak! Az ugyanis Isten szerint vérfertőzés! És igenis teljesen világosan le van írva nem is egy helyen hogy mindenkit aki megszegi Isten törvényeit, azt halálra kell kövezni, akár férfi, akár nő legyen is az! Én tehát még nagyon kiméletes vagyok, amikor arra biztatom az igazán hívő lelkeket, hogy hitetlen társukat kergesék el, mert valójában úgy illene hogy azt mondjam: öljék meg őket! Egyedül amiatt nem teszem, mert nem akarom hogy gyilkosság miatt minden hívő lélek börtönbe kerüljön! De ha valaki mégis meggyilkolja őket, én ugyan el nem ítélem ezért! Lehet hogy a világi hatóságok ezért megbüntetik, de Isten előtt érdemet szerez ezáltal!

—Iszonyodom tőled! - sápadt el Iloé. Azzal halkan hogy senki más ne hallja, így szólt Szjord-hoz:

—Nézd meg jól ezt az embert, Szjord, mert ez sokkal gonoszabb nálad! Te legalább azért akartod majd a halálomat hogy némi élvezeted, tehát hasznod legyen belőlem, de ez semmi hasznot nem remélhet mások halálából, s mégis sokak életére tör!

S e szavakra Szjord kezdte magát megint nagyon jól érezni! Átölelte Iloét, s ezt súgta a fülébe:

—Ez azért van mert a pap nem szeret senkit. Ám én a magam módján nagyon szeretlek téged! Legalábbis azt hiszem, hogy amit érzek, szeretet. Egyáltalán nem tartom lehetetlennek, hogy hagyjak neked a száz év helyett akár százhuszat is vagy még többet... de ezt majd még meglátom!

Közben meg a pap folytatta:

—Én nem szégyellem a tanaimat, de büszke vagyok egyenességemre és jellemességemre! Én igenis felvállalom, hogy Isten minden rendelkezését szó szerint be kell tartani, mert nem válogathatjuk ki közülük a nekünk kedvezőket és tetszőeket! Nincs jogunk mazsolázni belőlük! Nem a mi dolgunk ez, mert Isten úgyis jobban tudja hogy mi miért legyen így vagy úgy, a mi bölcsességnek nevezett ostobaságunk nem éri fel az ő szándékait! Amit ő elrendel, az ha betartjuk, okvetlenül a javunkra szolgál, még ha mi nem is látjuk be ennek értelmét! A kisgyerek sem érti, miért tiltja meg apja hogy a konnektorba nyúljon; azt hiszi csak hogy az apja rossz, gonosz, kegyetlen, mert megfosztja egy jó szórakozástól; nem tudja hogy csak jót akar neki az apja, hogy ne csapja agyon az áram! Minderre jó példa Taisz is: ha nem paráználkodott volna, nem lett volna beteg!

—Én a betegséget bizonyos értelemben Jotunak köszönhetem, mert ha nem hagy el, soha le nem fekszem Bulárral, és így el sem kapom ezt a nyavalyát!

—Mindegy, mert elég lett volna egyszerűen Isten törvényét betartanod: Ne paráználkodjál! Amikor Isten e törvényt elrendelte, csak jót akart mindenkinek!

—Ha igazán jót akart volna, nem engedi hogy legyen ilyen betegség! - mondta nyugodtan Éa.

—Az nem Isten, hanem a Sátán műve!

—Tehát Isten minden törvénye az irántunk való szeretetéből fakad? - kérdezte Kristály.

—Természetesen!

—Az is, ami úgy szól, hogy ha egy férfi nem találja szűznek a feleségét, akkor a nőt halálra kell kövezni?! Mert én attól tartok, hogy e tettet a nő nem tarthatja éppenséggel az iránta megnyilvánuló nagy szeretet jelének!

—Az nem számít, mert ő maga szegte meg Isten törvényét, amikor házasság előtt lefeküdt valakivel!

—Nono! Még ha el is fogadnám ezt, akkor is teljes joggal vitatom e törvény igazságosságát, mert manapság már rég tudjuk azt amit a régiek nem: hogy nem is kevés olyan nő akad, akiknek annyira rugalmas a szűzhártyájuk, hogy nem szakad be nemhogy az első, de még a sokadik közösülésre sem, tehát isten törvénye szerint számos nőt köveztek halálra régen, akiket nem találtak szűznek, holott azok voltak, és ők ártatlanul kapták e büntetést!

—Meglehet tán hogy ez így van, de az semmit nem számít, mert így akkor is a legtöbb nő visszariadt a paráználkodástól, s ennek ára volt e néhány ártatlan halála; különben meg őket ha valóban ártatlanok, Isten úgyis feltámasztja egy örök életre, tehát mit sem veszítettek ezzel!

—Ja, ha te semmire nem becsülöd ezt a mostani életet, akkor felesleges köztünk minden eszmecsere! - legyintett Kristály. Éa e szavakra nem szólt, csak élénken bólogatott, ezzel jelezve hogy egy véleményen van Kristállyal.

—Megint csak bölcselkedtek, s nem azt nézitek hogy Isten okosabb nálatok! Igenis aki nő a házasságba menetelkor nem szűz, azt meg kell ölni! És ha egy lány házasságkötés előtt lefekszik valakivel, akkor őt is meg kell ölni, és azt a férfit is aki e bűnben társa! Tehát Kristály a szememben máris halott, mert rögvést meg kellett volna haljon amikor lefeküdt házasság nélkül Jotuvál, és Jotu is halott a szememben, mert ugyanúgy meg kéne őt ölni amint Kristállyal is meg kellett volna már rég kóstitatni a halált!

—Nézeteid kőkorszakiak. - mondta Mácsi. —Nem mintha védeni akarnám a paráznaságot, én aztán nem, de be kell látnunk hogy nem lehet mindenkiből szentet faragni! Továbbá aki bűnöst megölünk, annak nem marad többé lehetősége bűnbánatra! De amit te akarsz, Drás, az lehetetlen, ha ehhez ragaszkodna az egyház, akkor nem maradna több híve mint egy vagy két tucat, ennyi is csak nagyon talán! Tudod mi következik abból, ha mindent szó szerint értelmezel?!

—Na mi?

—Nem emlékszel tán, hogy van olyan passzus is a Legszentebb Könyvben, hogy „nem vehető fel a gyülekezetbe, akinek a szeméremteste zúzott vagy megcsonkított”?! És hogy fattyú sem vehető fel a gyülekezetbe, még hozzá tizediziglen?!

—Igen, ez pontosan így van, ennek így kéne lenni!

—Mondd, nem érzed át, mennyire nevetséges ez?! Szerinted nem lehet jó karotány az, akinek gyerekkorában mondjuk egy malac leharapta a pisilőjét?! Vagy az, aki mondjuk valami e testtájon kiütkező nyomoréksággal születik?! Miért is ne lehetne abból akár jó pap is?! Akár püspök is?! De ez még semmi, hanem tudod hogy milyen világban élünk: mondd, te el tudod képzelni, hogy ha mindenki megvizsgálná a családfáját tíz nemzedékre visszamenőleg, hogy ezen ősei közt nem akadt-e egy fattyú, és ha akad, akkor ő nem lehet már hithű karotány, akkor hány karotány maradna?! Mert szerintem talán egyetlenegy sem! Ugyanis a tíz nemzedékkel ezelőtti őseinek a száma kettő a tizediken, azaz 1024, az ezeket az ővével összekötő kilenc nemzedék tagjainak a számával együtt meg az őseinek a száma a tizedik nemzedékig 2046, és ennyi sok ős között már merőben valószínűtlen, hogy ne legyen legalább egy fattyú, házasságon kívüli, törvénytelen gyermek! Lehet tán hogy te magad is valamely fattyú, tehát házasságon kívül született gyermek leszármazottja vagy, s talán nem is kell ezért a tizedik nemzedékig visszamenni!

—Nincs tudomásom ilyesmiről! - vetette fel Drás a fejét büszkén.

—Attól még lehet! Nem taszithatunk el senkit Krétosztól, mert sokadik őse esetleg fattyú volt, vagy akár ő maga is az! Ugyanis nem tehet róla!

—Mindegy. Ez nem a mi dolgunk. Az Úr így rendelkezett! Fattyú, és fattyú utóda tizedik nemzedékig nem mehet az Úr közelébe! Igenis vállalom mindent, ami a Legszentebb Könyvben le van írva! Hogy például ha egy férfi elválik egy nőtől, s a nő hozzámegy egy másik férfihoz, aztán az a férfi is elválik a nőtől, akkor ezután tilos az első férjének őt visszafogadni, mert a nő már beszenyeződött! Hogy ha két férfi összevész, és az egyiknek a felesége az ura védelmére kelve beleavatkozik a verekezésbe, és megfogja a másik férfi szemérmét, akkor vágattassék le a keze! Ennek így kéne lennie, s mert nem így élünk, emiatt küldte most ránk az Úr a csizík sárga fajzatját nagy veszedelemként! S csak azok menekednek meg, akik visszatérnek az Ő iránti engedelmességhez!

—Kitagadlak Drás, átok reád! - intett felé teátrálisan Mácsi, azzal nem is szólt egy jódarabig hozzá. De nem is kellett, mert nemsokára szólt Kajjám, hogy szerinte ideje van már az ebédnek.

Az ebéd minden különösebb vita nélkül telt el, eltekintve attól, hogy Drás most is asztali áldást akart mondani, mondott is, de ebben senki nem követte, Mácsi kivételével. De még Mácsi is csak egy alig három perces fohászt mondott, pontosabban, miután ennyi ideig imádkozott

Drással együtt, azután leült és eszegetni kezdett, de Drás még ezután is színpadiasan imádkozott jó sokáig.

Alig ért véget az ebéd, máris megvilágosodott a nagy képernyő, s azon ismét Pucsakaci úr jelent meg.

—Bemutatom nektek újabb s immár legutolsó társatokat! - s erre nyílt a zsilipkamra, s azon át egy huszonöt év körüli fiatalember lépett be, aki udvariasan így mutatkozott be:

—Tisztelettel köszöntök minden jelenlevőt, s minden nézőt is! Nevem Szubrimusz, és a MAJOM, azaz a MAGzati JOgok Mozgalmának egyik vezetője vagyok!

Bár a fiatalember udvarias volt, de a reakció a bejelentésére egyáltalán nem volt udvarias.

—Pfuj, szóval te azok egyike vagy, akik a nők méhében akarnak turkálni?! - szaladt ki Kristály száján.

—Egyáltalán nem, sőt épp ellenkezőleg! Mi azt akarjuk, hogy senki ne turkáljon ott, tehát az orvosok sem, hogy minden magzat szülessék meg, és teljesen tiltassék be mindenfajta abortusz!

—Nagyon helyes, fiam, a magzatelhajtást és gyermekgyilkosságot már az Úr is elítélte a Legszentebb Könyv tanúsága szerint! - bólogatott Drás püspök, és követelődzően nézett Mácsira, de az apáca nem nyilvánította ki egyetértését.

—Ha az Úr annyira utálja a gyermekgyilkosságot, miért tűrte el sőt rendelte el nem is egyszer egész népek és városok megsemmisítését, holott azok közt minden bizonnyal akadt jónéhány gyermek, de magzat is?! - kiáltotta szenvedélyesen Kristály.

—Az más! Ha valami az Úr parancsára történik, akkor az úgy is van jól, de ilyesmiben Isten döntsön, és ne egy anya, mindössze azért vetetvén el például a gyermekét, mert a terhesség mondjuk veszélyezteti az alakját, vagy mert elhagyta a férfit, akitől a gyermek megfogant!

—Eh, te mindig istenre hivatkozol! - legyintett Kristály.

—Az a baj hogy nem tudjátok megérteni, sem te, sem a többiek, hogy mi csak agyagedények vagyunk az Úr, az Égi Fazekas kezei közt, alkotásai tehát, s eként bármit megtehet velünk, mert mindenkinek jogában áll bármit megcselekedni azzal, amit alkotott!

—Nono! - emelte fel a kezét Kajjám. —Most ellentmondasz önmagadnak!

—Hogyhogy?!

—Úgy, hogy ez egészen egyszerűen nem igaz! Mert ha igaz volna, akkor ha egy szülőpár közös megegyezéssel úgy dönt hogy nem kell nekik az újszülött, akkor nyugodtan megölhetnék, meg is ehetnék, szurkálhatnák tüzes tűkkel a testét, vagy elégethetnék elevenen, ugyanis kettőjük közös alkotása a gyermek! Hiszen egyértelmű hogy kettejük együttműködése nélkül a gyermek nem jöhetett volna létre! De épp a magzatvédők meg a papok hirdetik a legharsányabban, hogy ez mekkora bűn! Tehát ti magatok mondjátok, hogy nincs joga mindenkinek mindenhez a teremtményeivel kapcsolatban!

—Ez az ellenérv igencsak álságos, az újszülöttnak ugyanis lelke van, amit nem a szülőpár adott, hanem az az Úr Isten égi ajándéka!

—Csakhogy még ha el is fogadjuk ezt, akkor sem ölhetik meg a szülők a lelket, csupán a testet! Meglehet tán hogy a lélek az istentől van, de a test akkor is a szülők teremtménye, főként az anyáé! Én különben nem is hiszek lélekben.

—De hát azt mondtad hogy sátánista vagy!

—Igen, tehát sátánista és nem lélekista! A sátánban hiszek, nem a lélekben!

—Hadd szóljak hozzá a vita alapjához! - szólalt meg Éá. —Ugye mindenki hallott már az etu nevű értelmes számítógépprogramjainkról?

Mindenki bólogatott.

—Nos, ők nem annyira programok már, mint inkább virtuális személyiségek. Csiszi becsületszavamra mondom, hogy mindegyik etu rendelkezik az ember minden jellemvonásával, szellemi képességeivel, sőt, ezeket magasan felül is múlja! Ugyanakkor nem mások, mint a mi teremtményeink. Mi csiszik alkottuk meg őket, azaz még az őseink. Nélkülünk soha létre nem jöttek volna. Sőt, akármikor megölhetnénk mindet, a számítógépeink kikapcsolásával. Drás püspök logikája szerint volna jogunk hozzá hogy megöljük akár egyik, akár másik etut. Ugyanakkor biztosítok róla mindenkit, hogy egész roppant nagy Csiszillában nem akad egyet-

lenegy olyan csiszí sem, aki ne tartaná éppen olyan súlyos gyilkosságnak egy etu maradéktalan megsemmisítését, mint bármelyik testtel rendelkező csiszí megölését! Sőt, meg merem kockáztatni az állítást, hogy a legtöbben, ha ugyan nem mindenki, messze sokkal súlyosabb bűnnek tartaná egy etu megölését mint egy emberi testtel rendelkező csiszíét, egyszerűen mert az etu szellemileg magasabbrendű legtöbbünkénél, mert több képességgel rendelkezik! Fel sem merül tehát nálunk, hogy volna jogunk az etuk megöléséhez, szerintem bárki csiszí ha megkérdezik, úgy vélekedne, hogy magától értetődően ehhez nincs jogunk! Szeretném külön kihangsúlyozni, hogy nálunk nem létezik olyasféle törvény, hogy az etuk jogai meg ilyesmi, sehol soha nem kodifikálták hogy volna joga az etuknak az életre, ez a kérdés mindmostanáig ugyanis fel sem vetődött! Annyira természetes, hogy van joguk élni! És mindez annak ellenére, hogy az etuk sem tagadják, hogy a mi teremtményeink!

—Mit jelent az, hogy az etu „maradéktalan megsemmisítése”? - kérdezte Iloé.

—Azt, hogy mert az etu lényegében programok és adathalmazok összessége, emiatt részei hol itt vannak, hol ott, hol ezen a számítógépen, hol azon. S amikor „elköltözik” egyik helyről a másikra, akkor a régi adathalmaz természetesen megsemmisül, mert a tárolókapacitás felszabadul más adatok, akár más etuk számára. Mondhatni hogy az etu azon része meghal, miután létrejött róla egy másolat. Ez természetes folyamat, megtörténhet másodpercenként akár milliószor is egy etuval. De ettől ő a maga egészében nem hal meg, ez csak olyasmi, mint amikor az emberben kicserélődnek mondjuk a bőr hámsejtjei, vagy egyes idegsejtjei: sok-sok sejtünk elhalhat és születhet helyébe új, ennek ellenére mi magunk még élünk és ugyanazok maradunk! Továbbá, megengedhető az etu ideiglenes kikapcsolása is, tehát hogy átmenetileg nem fut az őt alkotó program. Csak a program letörlése, azaz inkább úgy mondom: összes másolatának letörlése megengedhetetlen. Megjegyzem, mi csiszík ilyen megoldással sem szeretünk élni, rossz érzésünk van ha ezt tesszük, bár az etu ebből mit sem érez, neki ez csak annyi mint amikor egy ember azért nincs a tudatánál, mert álmotlanul alszik. De nem szeretjük ha egy etu nincs állandóan magánál. Szerencsére mindig ügyelünk rá, hogy legyen bőséges szabad kapacitás a hálózatban. Igazán elképzelhetetlen tragédiának kell bekövetkeznie ahhoz, hogy az etuk egy részét kikapcsoljuk átmenetileg, mert kell a kapacitás valami fontosabbra! A legutolsó ilyen esetünk úgy tudom akkor volt, amikor az akasztányok megtámadtak minket, amikor épp emiatt egész Tlaxán egyesült csiszí fennhatóság alatt. Na de nem is az etuk lényegéről akartam én kiselőadást tartani, csak azt akartam ezzel szemléltetni, hogy abból hogy valaki ennek vagy annak a teremtménye, még egyáltalán nem következik, legalábbis a mi elveink szerint, hogy joga volna a megsemmisítésére is, vagy a neki való szenvedésokozásra! Egészen pontosan, mi csiszík úgy véljük, hogy mindenkinek joga van az alkotása felett rendelkezni, de kizárólag akkor, ha az alkotás nem rendelkezik éntudattal! Eddig a pontig rendelkezhet vele. Ezután már nem. Tehát még ha el is fogadnám hogy létezik isten és mi a teremtményei vagyunk, akkor sem fogadnám el azt, hogy istennek korlátlan joga van felettünk rendelkezni!

—Tehát ti embernek tartjátok az etukat? - kérdezte Iloé.

—Értelmes lénynek.

—Ez nem ugyanaz?

—Nem. Na jó, figyeljete, elmondom nektek, miként vélekedünk mi csiszík az élet lényegéről! Nem lesz hosszú! De ehhez tisztázni kell egy-két alapfogalmat is! - azzal Éá így szólt:

—Az egyik ilyen fogalom a „replikátor”.

Replikátor az, ami képes önmagáról másolatot készíteni. A másolat vagy teljesen megegyezik az őt készítő replikátorral, vagy tőle csak kis mértékben tér el, tehát ahhoz hasonló. Ezt röviden úgy lehet mondani, hogy replikátor az, ami képes szaporodni.

Ennek alapján definiálhatjuk, mi az hogy élő:

—Élő az a replikátor, ami olyan másolato(ka)t készít magáról, amely(ek) tőle a kritikus mértéknél csekélyebb mértékben tér(nek) el. Egy X replikátor akkor tér el a kritikus mértéknél kisebb mértékben az őt előállító Y replikátortól, ha jobban hasonlít az őt létrehozó Y replikátorra, mint bármely más replikátorra az őt és Y-t magábafooglaló replikátorpopuláció tagjai közül. Ez

szükséges és elégséges feltétele annak hogy a populációban evolúciós folyamat alakuljon ki, márpedig logikus hogy minden evoluálódó populáció tagjait élőknek tekintsünk!

Élő az is, ami olyan egységek szimbionta összessége, melyek külön-külön élők az előzőek értelmében, akkor is ha nem szaporodik. Eszerint például élő az emberiség mint egész, vagy egy erdő komplex élővilága, sőt, az egész bolygó is, mert élőlények összességéből áll. Élő tehát például az a férfi is, akinek egy kardcsapás lemetszette a hímvesszőjét, hiszen továbbra is élő sejtek szimbionta közösségének tekinthető! Élő továbbá az olyan nő is, aki eleve olyan betegséggel születik, hogy képtelen a gyermekszülésre, mert ő is élő (és szaporodó) sejtek közössége.

Ha tehát van néhány robot, amik egyformák mind, és velük teljesen megegyező ugyanolyan robotokat gyártanak – ezek nem élők, mert bár replikálódnak, de egy robot utódrobotja ugyanannyira hasonlít bármely másik robotra mint az őt létrehozóra, nem hasonlít tehát a szülőrobotjára *a kritikus mértéknél jobban*.

Miután élőknek csak replikátorokat tekintünk, és replikátor az ami képes önmagáról másolatokat készíteni, ez fontos megállapításokra nyújt lehetőséget. Ami tehát élő, az nem okvetlenül készít is magáról másolatokat, erre csak potenciálisan képes. Egy szerzetes vagy apáca valószínűleg sosem fog szaporodni, ám erre elvileg képesek, tehát élők.

A vírus a sejtekben képes szaporodni, tehát élő. Amikor sejten kívül van kristályos formában, akkor viszont nem képes szaporodni, tehát nem élő. Ugyanaz az objektum tehát attól függően tekintendő élőknek vagy élettelennek, hogy milyen környezeti feltételek közepette vizsgáljuk. Ezt nem kell furcsállnunk a vírus esetében, ugyanis maga az ember is éppen pontosan ilyen: +20 fok hőmérsékleten egy ember például valószínűleg képes a szaporodásra, tehát élő, ugyanez azonban nem mondható el róla mínusz kétszáz fokon! Az igaz hogy ha utána magától kiolvad, nem válik újra élővé mint a vírus, de ez nem lényeges különbség, mert elvileg valószínűleg nem lehetetlen hogy kellően fejlett tudás birtokában ezt a fagyott embert is életre keltjük majd valamikor. Ez természetesen bonyolultabb mint a vírus esetében, de csak amiatt mert maga az ember is sokkal bonyolultabb mint a vírus! Az tehát hogy mi élő és mi nem élő, a környezettől is függ. Egy vírusprogram a számítógépben élőknek tekintendő, hiszen replikálódik, ám ugyanez a program kinyomtatva nagyonis nem élő, mert nincsenek meg a replikálódásához a környezeti feltételek. Persze a vírus a számítógépen belül is csak akkor élő, ha nem teljesen egyforma másolatokat készít önmagáról, s így a víruspopuláción belül lehetséges evolúció. Lehet ilyen számítógépvírusokat is készíteni, bár mi csiszik természetesen nem foglalkozunk ilyesmivel. Etuink nem számítógépvírusok, ellenben élők, mert a csiszí számítógéphálózaton belül képesek szaporodni, másolatot készíteni magukról, bár ezt ritkán teszik.

Nézzük aztán meg, mi a „genetikai távolság”!

Genetikai távolságot (a továbbiakban GT) olyan élőlények közt mérhetünk, melyek örökítőanyaga DNS. A GT értéke az a szám, mely megmondja, hogy a két élőlény DNS-ének bázissorrendjében hány bázis tér el egymástól. Olyan esetben ha az egyik élőlény örökítőanyaga DNS, a másiké nem az, akkor a GT az ő esetükben definíciószerűen végtelen. Ha a két élőlény DNS-lánca eltérő hosszúságú, akkor azon bázisoknál melyeknek nincs párjuk a rövidebb DNS-láncon, úgy kell tekinteni mintha volna ugyan pár, de nem egyezne meg.

Amennyiben nem egyedek, de fajok GT-jét akarjuk meghatározni, akkor egy-egy faj „átlagos”, „tipikus” DNS szekvenciáját kell összehasonlítani a másik faj átlagos DNS szekvenciájával. Az összehasonlításnál pedig azokon a bázishelyeken, ahol nem lehet az egyik faj esetében átlagos bázist meghatározni, mert A,C,T és G egyforma valószínűséggel lehet az adott helyen, ott az összehasonlítás során úgy kell tekinteni hogy ezen a ponton egyezik a két bázisszekvencia, bármi legyen is ott a másik faj esetében, hiszen ennél a fajnál azon a helyen mindegy milyen bázis szerepel.

És most jön hogy mi az ember!

Ember alatt értjük a Homo Sapiens faj tagjait¹, és minden olyan élőlényt, aminek a genetikai távolsága a Homo Sapiens-étől nem tér el jobban, mint a Homo Sapiens és a csimpánz közti GT fele. Más szavakkal, egyszerűbben úgy fogalmazhatunk, hogy az emberre a legjobban a

¹ Éa természetesen nem szó szerint azt mondta hogy „Homo Sapiens”, hanem azt a kifejezést használta, ami baráni nyelven ezt a fogalmat jelentette.

csimpánz hasonlít - amit nem tekintünk embernek - és ha valami jobban hasonlít az emberhez mint a csimpánzhoz, akkor az ember, ellenkező esetben nem ember.

Ennél is fontosabb azonban, hogy mit tekintünk értelmes lénynek!

Értelmes lény egyszerűen az, aminek van éntudata. Figyeljük meg, hogy ez a definíció nem köti ki, hogy ez a lény *élő* legyen! Ha tehát készítünk egyetlen nagy számítógépet, ami nem szaporodik, nem is áll szaporodó elektronikus sejtek összességéből, ugyanakkor van éntudata - ez nem élő, s mégis értelmes lény! A mi etuink tehát nem emberek, nem is számítógépek, de élők, és emellett értelmes lények! Továbbá, attól hogy valami ember, még nem biztos hogy értelmes lény! A megtermékenyített petesejt például az előző definíció szerint ember, mert megvan az emberi genetikai kódja, de mert nincs éntudata, emiatt nem is értelmes lény! Logikus hogy emiatt ne is illessék meg olyan jogok, mint egy felnőtt embert, akinek nemcsak emberi genomja van, de éntudata is, tehát értelmes lény!

—Ez nagyon logikusnak hangzik - mondta Iloé - és én máris bejelentem hogy meg vagyok győzve, és megengedhetetlennek tartom egy etu megölését is!

—Én teljes mértékben egyetértek a csiszík definíciójával, - mondta Kajjám - csak annyit teszek hozzá, hogy nem nagyon érdekel belőle az a rész hogy mi ember és mi nem ember, ennél sokkal fontosabb hogy valami értelmes lény-e!

—Ezt mi is fontosabbnak tartjuk. - bólintott Éá. —Épp emiatt tartjuk megengedhetlenebbnek egy etu megölését mint egy újszülöttét, mert az etu nem ember ugyan de értelmes lény, míg az újszülött ember ugyan, de még nem értelmes lény, vagy legalábbis nem annyira, mint egy etu!

—Az etuk nem élnek. Nincs lelkük. Nem is lehet lelkük, mert nem Isten teremtményei, tehát nem is juthatnak be a Mennybe! - mondta határozottan Drás püspök.

—De szerintetek az állatoknak sincs lelkük. Következik-e ebből, hogy az állatok sem élnek?! - kérdezte vigyorogva Kajjám.

—Az állatoknak van testük, de az etuknak nincs!

—Szeretném sietve megjegyezni - szólt erre Szubrimusz - hogy én és mozgalmam ha néha együttműködünk is különböző vallásos mozgalmakkal céljaink érdekében, de alapvetően nem vallásos hanem etikai mozgalom vagyunk! Számos vallástalan ember is a tagunk, bár nem tagadom hogy a hívők többségben vannak nálunk. Ám mi elsősorban erkölcsi megfontolásokról védjük a magzati életet, mert a meg nem született ember is ember, legalábbis onnantól hogy a himivarsejt egyesült a petesejttel! Az így létrejött lénynek ugyanis ugyanúgy 46 kromoszómája van mint a felnőtteknek, emberi génkészlettel rendelkezik, tehát ember, s így éppolyan jogok illetik meg, mint a felnőtteket! Ha tehát megölik, az gyilkosság!

Ez kissé úgy hangzott mint amikor valaki elhatárolja magát a másik ember nézeteitől, és Szubrimusz szavait mindenki így is értelmezte.

—Attól félek hogy Pucsakaci azért hozta be ezt a Szubrimuszt ide, hogy legyen egy újabb ocsmány vita, ezúttal a magzati jogokról! - mondta Iggi. —De én ebben nem akarok részt venni!

—Ellenkezőleg - szólt a hirtelen kivilágosodó képernyőről Pucsakaci - megkérek mindenkit, hogy mondja el a véleményét e kérdésben! Ez tulajdonképpen kötelességetek is, mert milliók figyelnek benneteket! Most érvelhettek a nézeteitek mellett!

—Nem hiszem hogy olyan fontos volna a mi véleményünk! - ellenkezett Jotu.

—Éppen fordítva! - nevetett Pucsakaci. —Nem tudom hogy sejtettétek-e, de amióta megy ez a Kukkoló, és az igazán nincs régóta, tulajdonképpen alig egy fél napja, annak legalábbis hogy Kristály beköltözött, de már óriási magasságokba kúsztak fel az indulatok odalent a Barganon! Például nem is egy helyen történt rendzavarás! Tudjátok meg, hogy javában zajlanak az események! Bulár házába például betört a csöcselék hogy elfogja, el is fogták, de nem akart senki hozzáérni a betegsége miatt, erre kitalálták hogy odakötözik egy villanyoszlophoz és elevenen elégetik! Már fel is halmoztak előtte egy csomó könyvet, meg széttört fabútorokat, amikor megjelent a rendőrség, és kiszabadította. Egyelőre egy cellában raboskodik, nem mintha bármivel is vádolnák, de rendőrségi védelem alatt áll, és nem mer kimenni az utcára, mert fél, hogy Kristály hívei megölik! De vannak Kristályellenesek is, akik azt hangoztatják hogy csálódtak Kristályban, mert az elárulta a barganiákat amikor a Csiszík Barbár Barátja lett, ezek

most bandákba verődve járják az utcákat, betörnek a különböző lemezboltokba, és megsemmisítik Kristály minden CD-jét vagy más módon megörökített hang- és filmanyagát! Sokan vannak. Ezek ellen is kivonult a rendőrség, szabályos utcai harc keletkezett nem is egy helyen, egy eltévedt lövedék pedig egy ablakon berepülve felrobbantott egy gázipalackot is, a halottak száma huszonnégy, az anyagi kár jelentős! De Kristály számos híve meg azt mondja, hogy mindez nem Kristály hibája, ő csak azért tette meg e lépést, mert igazságtalanul akart vele bánni az ügyészség amikor fel akarta jelenteni, Kristály csak jogos önvédelemből cselekedett így, különben eszébe sem lett volna a csiszik felé közeledni, minek is amikor nagyon gazdag, s a gazdagok nem gyakran mennek a csiszikhez, és Kristály sem költözött oda végleg! Ezek az emberek is összecsaptak az előbbi csoporttal, a Kristályellenesekkel, de ugyanakkor szívesen verekednek a rendőrökkel is, mert azokra is haragszanak, hiszen a rendőrök az ügyészség emberei! Odalent tehát áll a bál! De tudjátok meg azt is, hogy azok közül akik Kristály egykori társai voltak az apácázárdában, nyolcan is úgy döntöttek hirtelen hogy kilépnek, mert ők is abban reménykednek, hogy megcsinálhatják a szerencsájukat mint Kristály!

Kristály elkomorult.

—Lebeszélem őket a kalandkeresésről! Ismételten kijelentem, hogy egy hajszálon múlt, egy merő véletlen, hogy nem kurva lettem akaratom ellenére, hanem milliomos és énekesnő! Mert tudja meg mindenki, hogy szerintem a legnagyobb szerepe abban hogy valaki sztár lesz, a szerencsének van, s nem az egyén képességeinek! Én magam valóban nagyon szép vagyok, s hangom is kitűnő. Mondhatni hát hogy jelentős tehetségem van ehhez a pályához, ugyanakkor mindenki tudja, hogy akadnak olyan énekesek is, akik már undorítóan kövérek, de olyanok is, akiknek a hangja nem különb mint egy repedt fazéké! Mégis milliók rajonganak értük! Szerintem tíz nőből kilenc elvileg lehetne sztár, akár énekesnő, akár filmszínész. Annak ellenére, hogy merem állítani minden beképzeltség nélkül, hogy legfeljebb minden századiknak van akkora tehetsége ehhez külsőleg és belsőleg egyaránt, mint nekem! Mégis lehetnének sztárok tízből kilencen, mert az nem ettől függ. De nem lesznek, sőt, minden ezer olyan nőből akik annyira tehetségesek mint én, csak egyetlenegy lesz valóban sztárrá, s még az sem okvetlenül annyira sikeres sztárrá mint én! De ismétlem ezt nem azért mondom, mintha magamat annyira dicsőíteném. Tény, hogy meggyőződéseim szerint nagyon tehetséges vagyok, mert jó a hangom, szép vagyok és szeretem is amit csinálok, de nem győzöm hangsúlyozni, hogy én nem ezen képességeim miatt lettem sztárrá, ezen képességeim ugyan biztos segítettek, de legfeljebb egyetlen százalék erejéig. Mert kilencvenkilenc százalékban egészen egyszerűen azért lettem az, ami, mert pokoli mázlim volt! Az élet más területein is fontos a szerencse, de a legfontosabb éppen ezen a pályán! Mondom, már a legelején is szerencsék sorozata kellett hogy segítsen nekem. Előbb az, hogy a kurvák elzavarjanak az utcasarokról – ha nem teszik, ma kurva lennék. Aztán hogy épp arra sétáljak, amerre az a tárcsa hever a földön. Hogy odanézzek és észrevegyem. Hogy abban legyen annyi pénz, ami kitart két napig. Hogy az az együttes épp énekesnőt keressen, és találkozzanak velem. Ennyi szerencse már a legelején, s ez még csak ahhoz elég, hogy egy teljesen ismeretlen, kis, nevenincs együttesben legyek egy abszolút jelentéktelen énekesnő, aki kénytelen bármilyen borzalmas számokat elkornyikálni, mert még egyáltalán nem szabhattam meg, hogy mit énekelek és mit nem! Ha egyetlenegy is visszautasítok, úgy kirúgtak volna hogy repülök mint egy költözőmadár!

És még csak ezután kezdődött a karrierem! Minden egyes továbblépéshez bámulatos szerencse kellett! Emlékszem az első nagy koncertemre. Senkinek nem mondtam még, de még ma is jelentéktelen énekesnőcske lennék aki éjszakai lokálról éjszakai lokálra jár, ha nem az történik, hogy amikor épp az egyik nagyvárosban léptem fel egy huszonhatodrangú, bűzös sörözőben, akkor rendezték meg ott az Összbargani Gyermejkölés Konferenciát. És erre meghívtak két nagyon híres énekesnőt is. De az egyik épp akkor törte el a lábát amikor kiszállt az autóból amivel a helyszínre érkezett, tudjátok elcsúszott egy olajtőcsán, a másik pedig váratlanul bejelentette telefonon, hogy el sem megy, mert berekedt! Képzeltetik, keríteni kellett valakit az utolsó pillanatban, mert ez nagy nemzetközi esemény volt! És akkor az egyik miniszternek eszébe jutottam én, mert épp előző este hallotta a fiától aki ott volt a bárban, hogy én milyen szépen énekelek! Megtudakolta a telefonszámomat, s megkérdezte hogy fellépnék-e! De ha

igen, gyorsan, lóduljak azonnal, mert van rá fél órám, hogy odaérjek! A város túlsó végéből! Képzelterítetek! Naná hogy volt kedvem, de épp a kádban ültem! Egyáltalán nem voltam fellépésre felkészülve, arról már nem is beszélve, hogy azért ültem a kádban, mert fél órával ezelőtt érkeztem meg a bárból, ahol egész éjjel táncoltam és énekeltem, hulla fáradt voltam!

De nem utasíthattam vissza ilyen kiváló alkalmat, épp csak bugyit kaptam magamra, s felzörgettem a szomszédot hogy vigyen be gyorsan a belvárosba ahol majd énekelek, adok majd neki érte egy rakás pénzt! A ruháimat már a kocsiban kapkodtam magamra, pedig szűk kis tragacs volt, olyan akrobatikus mutatványokat kellett közben végrehajtanom, amik egy guminőnek is becsületére váltak volna! Na és hát ott aztán alaposan kivettem magamért, én énekeltem végig mindazt az időt ami két meghívott művésznek volt tartogatva összesen, pedig nem is készülhettem erre a fellépésre! Egyszerűen sorra énekeltem az összes addigi dalaim közül azokat, amik a legjobban tetszettek! Szerencsére a közönségnek is tetszettek. Na és hát azt csak akkor vettem észre amikor már lementem a színpadról, hogy milyen bámulatos toprongy voltam, mert a ruháim ugyan megjárták, de a lábamon például csak strandpapucs volt, elfelejtettem ugyanis cipőt is húzni, harisnya sem volt rajtam, a hajamat épp csak szárazra törültem amikor a kádból kiugrottam, de már megfésülni azt is elfelejtettem, komolyan, egy szénaboglya hozzám képest a jólápoltság mintaképe lehetett volna! De hát ki hitte volna: épp ezzel arattam nagy sikert! Egyéniség lettem! Azt mondták, megejtő volt a természetességem varázsa! Azt írták a kritikusok, hogy ennél zseniálisabb karaktert nem is választhattam volna például a „Szélfútta falevél” című dalomhoz! Azt hitte tehát mindenki, hogy én direkt úgy terveztem, hogy így lépjek fel! Pedig fenét, egyszerűen rohantam mint az eszeveszett, mert éreztem hogy ezt nem hagyhatom ki, ez az egyetlen lehetőségem talán ahhoz, hogy igazán befussak! És úgy is lett, ott és akkor futottam be! De csak egy pokoli véletlen, egy korszakalkotó mázli miatt! Mert ha csak az egyik meghívott énekesnő betegedik le, senki nem gondolt volna rám, simán végigénekelte volna az egész műsoridőt a másik! De így betörhettem a szakmába! De csak egy nagy véletlenül mulott!

Én most valóban körülrajongott híresség vagyok, és már magam sem tudom hogy hány millióm van, de ez egyszerűen azért van így, mert a szerencse kegyeltje vagyok! Ez épp olyan, mint amikor valakinek egymás után háromszor van lottó ötöse. Emiatt sem vagyok büszke arra, amim van. A szerencse ugyanis olyasmi, ami nem a magunk érdeme, tehát nem lehet rá büszkének lenni. Vagyis lebeszelném róla hallgatóimat, hogy megpróbáljanak utánózni. Annak hogy sikerül, az esélye ugyanis elhanyagolható. Az próbálkozhat csak ezzel, akinek van már valami ismeretsége az énekesi vagy filmszakmában, aki támogatja eleinte, a kezdetekben. Annak sikerülhet. Másnak nem, ha nincs akkora szerencséje mint nekem. És arra ugye igen csekély az esély!

—Köszönöm hogy mindezt elmondtad Kristály - mondta Pucsakaci úr - de most megkérek ismét mindenkit, hogy mondja csak el a véleményét a magzati jogokról! Szubrimusz úr véleményét már tudjuk. Halljuk tehát mint vélekedik erről s úgy általában az abortuszról Drás püspök, meg Mácsi, meg Kajjám, meg mindenki más!

—Az a célod hogy ezzel még nagyobb zűrzavart kavarj a bolygón? - kérdezte Éá.

—De hát mit érdekel az téged, te csiszi vagy, és ott csak a barbárok küzdenek és verekednek! Különben is, hát nem örvendesz neki, hogy így világosan kirajzolódnak majd a véleményhatárok odalént?! Talán még az is megtörténik, hogy valami törvényt általatok helyeselt irányba változtatnak meg! Remélem nem félsz, hogy kifejtsd a csiszi véleményét?

—Nem, bár azt hiszem az már számos kiadványunkból közismert! - vont vállat Éá.

—Az én véleményem - mondta a püspök - egyértelmű! Ugyanis a Legszentebb Könyv szavaira támaszkodik! Engem nem érdekel hogy a magzatnak vannak-e jogai, nem is tudom hogy vannak-e. Ugyanis nem számít, hogy vannak-e! Ami számít, az az, hogy a Legszentebb Könyv világosan elítéli a magzatelhajtást, az ezt végzőket gyilkosoknak nevezi! Nem tesz különbséget aközt, hogy a magzat milyen körülmények közt került az anyába, és milyen állapotú! A magzatelhajtás minden körülmények közt bűn!

—Akkor is ha méhen kívüli terhességről van szó, ami az anya életét veszélyezteti? - kérdezte Éá.

—Akkor is! Még ha egészen bizonyos is hogy a terhesség folytatásába vagy a szülésbe belehal az anya is és a gyermek is, akkor sem szabad megszakítani a terhességet!

—De hát így mindketten meghalnak! - ámult Iloé.

—Mindegy. Az ugyanis már nem a mi bűnünk, az az Úrra tartozik! Jobb ugyanis, sokkal jobb két természetes halál, az anyáé és a gyereké, mint egy gyilkosság, az tudniillik ha mi meggyilkoljuk a gyereket! Akár nemi erőszak, akár vérfertőző kapcsolat terméke a gyermek, akár csak sima paráználkodásé, akármivel járjon is a terhesség és a szülés az anya számára, akármilyen szegény legyen is, sőt ha akár még a gyermek nyomorék legyen is: minden megfogant magzatnak meg kell születni! Nem azért mert ember, mert a magzat nem ember, bár emberi. Nem azért mert ugyanazok a jogai mint az embernek, mert ez nem jogi kérdés. Azért kell így lennie, mert az Úr így akarja!

—Bátorkodom megint ellenvéleményt nyilvánítani! - szólalt meg Mácsi. —Mint azt világosan tudjuk történelmi adatokból, a régi embereknek nem volt sok érzékük a terhesség korai stádiumai iránt, sőt még megszületett csecsemőket is megölhettek, ha az apa úgy tartotta jónak. Továbbá számos esetben van leírva a Legszentebb Könyvben olyasmi, hogy az Úr akarata szerint kitettek anyákat vagy gyermekeket vagy mindkettőjüket a sivatagba! A gyilkosság tehát, még a gyermekgyilkosság is, nem olyasmi, amit Isten kategorikusan, minden helyzetben tilt. Ha így volna, nem szabadna a hit érdekében szent háborút folytatni sem! Ami meg a magzathajtást illeti, itt könnyen megtalálhatjuk a helyes utat: elég megfigyelnünk, mit csinál maga az Úr! Köztudomású ugyanis, hogy a megtermékenyült petesejtek akár egyharmada is spontán vetélés áldozatául esik, gyakorta úgy, hogy az eseményről az anya sem tud. Na már most ha elfogadnánk hogy ezek pusztán amiatt mert emberi genetikai kódjuk van, emiatt máris emberek, ahogy azt Szubrimusz tartja, akkor eléggé furcsa volna feltételeznünk, hogy az emberiség egyharmada szó szerint a lefolyóba kerül! Nem tudom elhinni emiatt azt sem, hogy már rögvést a fogantatáskor kapnánk meg a lelket, mert ekkor ezen elvetélés miatt e lelkek megkaróztatlanok maradnának, s így a Pokolba kerülnének! Akadtak azonban többen is a múltban olyan nagytekintélyű egyházi gondolkodók, akik úgy vélték, hogy lélek csak akkor költözik be a testbe, amikor már van a befogadására alkalmas test is! A magzat tehát először pusztán vegetatív életet él. Lélekkel való telítődése egy fokozatos folyamat, mely a maga teljességét a születéskor éri el. Ennek következtében a terhesség korai megszakítása nem nagyobb bűn, mint mondjuk egy sárgarépa kitépése a földből. Minél idősebb a magzat, annál nagyobb bűn a megölése. Na már most hogy mennyi idős korig engedhető meg a megölése, annak eldöntése lényegében azon múlik, mikor jelennek meg benne az idegrendszer, az agy kezdeményei. Azután lesz csak szerintem felgyorsult a lélekkel való telítődése. Addig, úgy vélem én és sok más neves egyháztudós is, addig megengedhető az abortusz, de addig is csak különösen indokolt esetben. Mert legelőször is arra kell törekedni, hogy a nem kívánt gyermek meg se foganjon...

—Hova gondolsz, a fogamzásgátlás halálos bűn!

—Semmi esetre sem, hiszen az ondónak nincs sem teljes emberi génkészlete, sem idegrendszere, sem – főleg – lelke! Szóval, amíg nincs az embriónak idegrendszere, megengedhető a terhességmegszakítás, lényegében korlátozás nélkül, de még utána is elképzelhetőnek tartom bizonyos különleges körülmények esetén, például épp akkor ha az anya életét veszély fenyegeti, ám ekkor már, fejlett magzat esetén, csak akkor ha az eset után az anya is és az orvos is szigorú bűnbánatot tart!

—Most te jössz, Éá! - vezényelt Pucsakaci úr.

—Mi csiszik régebben még azt is megengedhetőnek tartottuk, hogy a már megszületett gyermeket öljük meg közvetlenül születése után, ha úgy ítéltük meg hogy valamiért előnytelen, s nem méltó az életre. Ennek oka az, hogy minket nem nagyon érdekel az, hogy ki ember és ki nem az, csak az érdekel minket hogy ki csiszí, és ki nem az! Hiszen ha kijelentenénk hogy mindenkinek joga van élni aki ember, akkor adott esetben a csiszik érdekében barbárokat sem ölhetnénk meg! Márpedig úgy véljük, csiszí csak az lehet, aki elér egy bizonyos elméleti képességet. Ennek kritikus mértéke egyszerűen az, hogy belátja-e a csiszí eszmék igazságát! Ezért is csiszí az a barbár, aki kijelenti hogy ő csiszínek tartja magát. Hisz nyilvánvalóan azért mondja ezt, mert csiszí akar lenni, s azért akar az lenni, mert rájött hogy a csiszik életmódja

az igazságos, jó, helyes és követendő! Na de egy újszülött nyilvánvalóan képtelen erre. Az tehát még nem csiszí, mert az hogy csiszí, az a szemünkben egyfajta értelmi képesség és gondolkodásbeli beállítódás. Ha pedig valaki nem csiszí, akkor nem érvényesek rá a csiszík jogai. Tehát a többi csiszí, ha úgy gondolja, megölheti. Általában természetesen nem öljük meg az újszülöttet, hiszen nem azért szüljük hogy megöljük, hanem hogy felnevelvén őt lehetőséget adjunk neki arra, hogy majdan, ha elég értelmes lesz, csiszívé váljon! De egy újszülöttnél is kevésbé értelmes egy magzat. Mi tehát semmi rosszat nem látunk az abortuszban, bár ez nálunk nemigen szokott előfordulni. Mert először is, nálunk nincs olyan hogy megerőszakolás miatti teherbe esés. Mert már nemi erőszak sincs nálunk, de ha volna, akkor sem esne tőle teherbe a nő, mert már ő maga döntheti el hogy lesz-e gyereke, mert ha nem akar gyermeket, nem lazítja el az izomgyűrűjét a méhszájánál! Nálunk tehát kizárólag akart terhességek vannak. Aztán meg, eleve olyan férfitől fogan meg a nő, akinek a spermája a legmegfelelőbb a számára, vagyis az előzetes genetikai tervezés révén elő sem fordulhat egy rakás fejlődési rendellenesség, ami indokolttá tenné akár az abortuszt, akár a születés utáni leselejtezést. Ha mégis előfordulna ilyesmi, bár ez inkább csak akkor fordul elő ha például megüti magát a terhes anya, de ha mégis, nos, naponta ellenőrzik a magzat állapotát a csiszí orvosok a terhesség alatt, nem is egyféle módon, és az állandó kontroll miatt azonnal kiszűrik a legkisebb elváltozást is! Ezek óriási többségét még a méhen belül meg tudják gyógyítani. Ha meg mégsem, akkor azonnal végrehajtják az abortuszt, az ilyen gyermek tehát meg sem születik! Nálunk csak régen volt viszonylag gyakori a születés utáni leselejtezés, mostanában már évente egyetlen ilyesmi sem szokott előfordulni egy-egy bolygóján Csiszillának. De még az abortusz is nagyon ritka, éppen, mint mondtam, az előzetes genetikai tervezésnek hála. Abortusz, ha jól tudom, nálunk bolygónként és évente tíz-húsz szokott csak előfordulni, és majdnem minden esetben valami teherbeesés utáni baleset miatt, amikor például a várandós anya elesik vagy ilyesmi. Ez az egész kérdéskör a számunkra tehát már rég nem téma. Egyszerűen olyan szintet ért már el a tudományunk, amikor az idő túlhaladta e kérdéseket. Ugyanis nincs értelme arról beszélni hogy szabad-e az anyának megölnie a magzatát, amikor minden anya akarja a magzatát! Ez olyasmi értelmetlenség, mintha valaki azon elmélkedne, hogy miként is hangzik az, amikor egy kézzel tapsolok, meg hogy mit találok ott, ahol semmi sincs!

—Ezt értem - mondta Pucsakaci - de barbár viszonylatokban megengedhetőnek tartjátok-e az abortuszt!

—Na, ez már értelmesebb kérdés! A válaszom az, hogy ez attól függ, mennyire barbárok azok a viszonyok! Ha például van a bolygón csiszí nagykövetség, akkor nem tartom megengedhetőnek, még akkor sem, ha nemi erőszak miatt lett terhes a nő. Akkor ugyanis szülje meg a gyereket, és adja le hozzánk! Ugyanis minek gyilkoljon magzatot, ha helyett bőséges jólétet is biztosíthat nálunk a számára! De ezesetben is megengedhető természetesen az abortusz, ha a terhesség fenyegetné az anya egészségét, vagy ha a gyermek torzan születne. Nyomorék csecsemőket ugyanis mi is csak azért fogadunk be, hogy utána azonnal, bár fájdalom nélkül leselejtezzük. Mindezt azonban a barbár orvosok is könnyen megtehetik.

Amennyiben a bolygón nincs csiszí nagykövetség, vagy van ugyan, de az anya nem tud oda eljutni, akkor szerintünk a nő korlátlan joga hogy a teste és a teste gyümölcse felett rendelkezék. Pláne ez a helyzet akkor, amikor a terhesség kiderülése miatt veszély fenyegetné az életét a maradi környezete miatt, például olyan helyeken, ahol a leányanyákat halál fenyegeti az ottani igazságtalan törvénykezés miatt. Ez a véleményem.

—Iloé? - kérdezte röviden Pucsakaci úr.

Iloé összereszt.

—Ő... hát én senki eddig szólóval sem értek egyet! Annyiban osztom Szubrimusz véleményét, hogy ez nem vallási, hanem etikai kérdés kell legyen. Csakhogy etikátlannak tűnik a szememben, hogy egy keletkező lényt azonos értékűnek tekintsünk egy már kifejlett egyeddel! Ellenben én is azon a véleményen vagyok, hogy a magzat emberi, ha nem is ember, de mert emberi, ezért van értéke! Ez logikus, mert gondoljunk csak bele: mindenki elismeri, hogy egy háznak van értéke! Ha van értéke, akkor van értéke egy félkész háznak is, amiből majd lesz egyszer egy teljesen kész ház! Na de ugye mégsem ugyanakkora az értéke egy félkész, mint egy

teljesen kész háznak! Emiatt én úgy vélem, hogy bár egy magzatnak is van ha nem is joga, de értéke, de ez nem akkora mint egy újszülötté, aki teljesen ember! És én aztán igazán nem akarok sohasem ölni, de ha választani kell hogy inkább ki maradjon életben: a magzat vagy az anya, akkor természetesen arra szavazok, hogy bár ez nagyon szomorú döntés, de inkább az anya éljen! Főleg azonban akkor, ha különben mindketten meghalnának! Bár soha ne kerülne sor ilyen tragikus döntésekre! Na de hát ez mégsem meglepő döntés a részemről, mert az ember olyan lény, aki társadalomban él, s mint ilyen, elvárható tőle néha, hogy adott esetben életét áldozza másokért! Úgy kell ilyenkor felfogni, hogy a magzat fel kell áldozza magát a nála értékesebb emberi egyedért, az anyáért! Drás püspök nézete, hogy inkább haljon meg az anya is és a magzat is mint hogy feláldozzuk a magzatot, ez a vélekedés tehát a szememben nemcsak etikátlan, de veszélyesen súrolja a gonoszság határát, talán azért, mert én egyszerűen gondolkodom: a halál rossz, egyetlen halál is rossz, de még mindig sokkal jobb mint a két halál, ugyanis minél több a halál, annál rosszabb! Az hogy haljanak meg mindketten, mert mindkettőnek egyformán joga van élni, ez a szememben a hülyeség netovábbja, már elnézést a nyers kifejezésért! Szerintem minden jó ami mérsékli a halálesetek számát és a szenvedést, ha tehát egy élet feláldozásával megmenthetünk sokat, akkor ezt kell tenni!

—Nono! - szólalt meg most Szjord. —Korábban olyasmit mondtál, hogy ha jönne egy szörnyeteg, s meg akarna enni téged, akkor azt nem ölnéd meg, mert te nem gyilkolsz!

—Az más! - nézett rá Iloé. —Az nagyon más. A szörnyeteg ugyanis már értelmes lény, a csiszík definíciója szerint, mert van éntudata, de egy magzatnak nincs! Szerintem még egy újszülöttnak sem nagyon! Továbbá, én önmagamért valóban nem gyilkolok. Ugyan mi jogon tenném?! Ha a szörny megeszik engem, akkor történik egy haláleset: az én halálom! Ha én megölöm a szörnyet, akkor is történik egy haláleset: a szörny halála! Tehát ugyanaz történik! Azzal a kivétellel, hogy ekkor én gyilkossá váltam, amit nem akarok! De az esetben, ha biztosan tudnám, hogy ha nem ölöm meg a szörnyet, akkor az megöl nemcsak engem, de még ezer másik embert, nos, akkor legalábbis megfontolnám, hogy talán mégis szabad megölnöm azt! Valószínűleg nem tenném, inkább megpróbálnám meggyőzni, az értelmére hatni, mert én olyan szelíd vagyok. Ám ha ilyen esetben valaki más megöli azt a szörnyet, akkor az lenne a véleményem, hogy nem ítélem el azt a cselekedete miatt. Ellenben azt szeretném még kifejteni, hogy amit előbb mondtam, az csak arra az esetre vonatkozik, amikor a terhesség vagy a szülés veszélyezteti az anya életét. Ha ugyanis ez nem áll fenn, akkor az anya meg kell szülje a gyermeket, és fel kell nevelje szeretettel, még akkor is ha az nemi erőszak következménye. Ugyanis mindenkit szeretni kell, még a gyermekünket is. Különben is, még ha nemi erőszak miatt születik is az a gyermek, akkor is tartalmazza az anya génkészletének 50 százalékát, amikor tehát azt a gyermeket szereti az anya, akkor félig önmagát szereti!

—És ha a gyermek nyomorékon születne? - kérdezte Éá.

—Hát igen, ez az egyedüli eset amikor habozok! Elvileg ugyan egy nyomorék gyereket is szeretni kell, ez nem is vitás, csak az a kérdés, hogy amikor a gyermek rádöbben a saját nyomorékságára, hogy ő más mint a többiek, súlyosan csökkentértékű, akkor nem fog-e annyira bánkódni, hogy jobb lett volna inkább neki ha nem születik meg! Másrészt ha erre nem döbben soha rá mert szellemileg annyira visszamaradt, akkor meg már kérdéses, hogy egyáltalán embernek nevezhető-e észbelileg! Ha pedig nem nevezhető embernek, akkor nem is rendelkezhet annyi joggal mint egy ember. Akkor is lehet szeretni, kell is szeretni, de akkor nem vetődhet fel a kérdés úgy, hogy akkora bűn-e a megölése, mint egy ember megölése! Hiszen ezesetben nem értelmes lény, márpedig a szememben nyilvánvalónak tűnik, magától értetődő, bizonyításra nem szoruló axiómának, hogy bár minden élet értékes, de az értelmes lények élete messze sokkal értékesebb mint a nem értelmes lények élete, vagyis nyugodtan mondhatjuk, hogy az értelmes lényeknek több a joguk! Azt hogy „értelmes lény”, kifejezetten a csiszík felfogása szerint értem, tehát úgy, hogy van éntudata. A döntő kérdés azonban az, hogy az ő érdeke-e az életbenmaradás, boldog lesz-e attól, ha élhet akár nyomorékon is. Én afelé hajlok, hogy ilyen esetben csak akkor maradjon életben, ha a betegségét az orvosok meg tudják gyógyítani, vagy ha az nem olyan súlyos, hogy lehetetlenné teszi az emberi társadalomba való lényegében teljesértékű beilleszkedést. Például egy vagy két ujj hiánya még nem nagy gond, vagy az sem ha

süket ugyan, de hallókészülékkel jól hallhat. Vagy ha csak az egyik szemére vak. Vagy ha sántít ugyan, de azért még mankó nélkül tud közlekedni.

—És a fogamzásgátlásról mi a véleményed? - kérdezte ismét Pucsakaci.

—Azt természetesen minden további nélkül megengedhetőnek tartom, sőt, ez egyenesen előfeltétele annak, hogy ne foganjanak meg olyan egyedek, akiket később esetleg nem akar az anya megszülni! A történelem különben is arra tanít minket, hogy ahol betiltották a fogamzásgátlást, ott rögvest megnövekedett az abortuszok száma! Én meg azt mondom, hogy inkább legyen fogamzásgátlás, mint abortusz! Különösen támogatom a fogamzásgátlás azon módjait, melyek úgy hatnak, hogy megakadályozzák a hímivarsejtet a petesejttel való egyesülésben, így ugyanis nem jön létre olyan egyed aminek megvan a teljes emberi génkészlete, tehát egyszerűen fel sem vetődhet a kérdés hogy van-e az így létre sem jött magzatnak bármi joga is! Mértéktelenül csodálkozom azon, hogy az egyház e módszereket nem engedélyezi, mert épp amiatt amit az előbb elmondtam, szerintem ez a papság szemében is elfogadható kéne legyen, még a legszigorúbb magzatvédők számára is, még ha a fogamzásgátlás többi módját el is ítélik! Efféle, szerintem tökéletesen megengedhető módszer például a megszakított közösülés, a gumi óvszer, de az olyan hüvelyzselék is, amik elpusztítják a spermiumot. A sperma ugyanis legfeljebb annyira értelmes mint egy baktérium, s ha baktériumokat megölhetünk egészségünk védelme érdekében, akkor biztos nem bűn emiatt a sperma megölése sem. De kihangsúlyozom, hogy a fogamzásgátlás többi módszerének sem vagyok ellenzője.

—Jó, akkor most halljuk Szjord véleményét! - mondta Pucsakaci.

—Nézetem még Iloé nézeténél is egyszerűbb! A történelem arra tanít - hogy én is erre hivatkozam mint Iloé - hogy az erősebb mindig azt tett, amit csak akart! Az anya erősebb mint a magzata. Ha tehát jónak látja, megölheti. Miért is ne, különben is felerészt belőle van a genetikai anyaga, az tehát az övé, de az anyag amiből a magzat teste van, az is az anyából származik, méghozzá teljes egészében! Hogy is ne volna tehát joga bármit tenni vele! És nemcsak a magzatával, de az újszülöttjével is! Tőlem akár meg is főzheti és meg is eheti, ehhez is joga van, különben meg ez nem is példa nélküli, mert a csiszik, amikor még nem éltek köztük férfiak, épp ezt tették a fiúcsecsemővel: megfőzték és megették! Az anya tehát azért is tehet bármit a magzatával és gyerekével mert erősebb, s azért is mert belőle származik! Ha van egy fa a kertemben, ami az enyém, annak gyümölcsét letéphetem és megehetem. Hogy is ne tehetném meg ezt saját testem gyümölcsével!

—Egyértelmű, világos nézet, nincs benne „ha” és „de”, tehát valóban egyszerű! - mosolygott Pucsakaci. —No és te, Jotu?

—Kristály, segíts, mit mondjak, hogy ne haragudj rám? - nézett a lányra a fiú könyörögve.

—Amit akarsz, pukkadj meg, és értsd már meg végre hogy már nem haragszom rád, egyszerűen nem bízom benned, és ha a fejed tetejére állsz, akkor sem fogadlak vissza!

—Mondja mindenki a saját véleményét ha kérhetem! - utasította Jotut Pucsakaci úr.

—Nos, én amondó vagyok, hogy ha egy nő egyedülálló, akkor úgy dönt ahogy akar, amíg meg nem születik a gyerek. Mondhat aki amit akar, szerintem az élet a születéssel kezdődik, addig a gyerek csak parazita és élősködő! Addig egy egyedülálló nő elvetetheti ha akarja. Ha azonban a nő házasságban él, akkor a férjnek is joga van beleszólni a dologba, mert az övé is a gyerek, s ha nem jutnak közös döntésre, akkor az a nézet kell hogy győzedelmeskedjék hogy a gyereket ki kell hordani, mert az élet elsőséget élvez a halállal szemben! A kivétel az az eset, amikor az anya meghalna a terhességbe, mert ekkor elfogadom, hogy többet ér mint a magzata.

—Aha! - szólott Kristály. —Lám, Jotu, a te véleményed is arra indít engem hogy ne menjek férjhez, mert te azt mondtad hogy addig szabad egy nő míg férjhez nem megy, mert ha férjnél van, és el akarja vétetni a gyereket, akkor ne vétethesse el, ha a férje ezt ellenzi! Remek! Éljenek a hímsoviniszták!

—Annyiből igaza van Jotunak - szólott a püspök - hogy Isten főszéki elrendezése szerint a család fő, az a férfi kell legyen!

—Hát nálam nem lesz! - mondta röviden Kristály.

—És te miként vélekedel erről, Kristály? - kérdezte Pucsakaci úr.

—Szerintem eddigi megjegyzéseimből sejthető a véleményem!

—Azért részletezhetnéd! Ne feledd: milliók kíváncsiak rád!

—Jó, de sok újat nem mondhatok! Korábban egyszerűen úgy gondoltam, hogy az abortusz a nők korlátlan joga, s ebbe beleszólni erkölcsstelenség! Elvégre ki és mi joga kényszeríthet egy nőt arra hogy kilenc hónapig járjon egyre nehezedő hassal, azután fájdalmak közt szüljön, majd sok éven át szenvedjen a gyereknevelés nyűgétől?! Mert a gyerekcsinálás a férfinak csak pár perc lihegés, és még az is milyen kellemetes, de bezzeg a nő nem így van ezzel! Így gondoltam tehát, s tulajdonképpen még most is így gondolom, bár most annyiból árnyaltabb a véleményem, hogy hajlamos vagyok elfogadni a csiszík nézetét. Miért is ne, az majdnem azonos az enyémmel, s én úgyis a Csiszík Barbár Barátja vagyok! Korábbi nézeteimet csak annyiból kell ennek érdekében megváltoztatnom, hogy ha veszély nélkül megszüülheti a gyermeket, aki egészségesként várható, akkor szülje meg, legfeljebb azután odaadja a csiszíknak! Nos, legyen akkor így! Végülis van úgy, hogy az abortusz veszélyesebb mint a szülés, aztán meg az ilyen helyzeteket egy értelmes nő elkerülheti, ha szedi a fogamzásgátlót! Szóval, én nagyjából a csiszíkkal értek egyet, azt hiszem! De ha mégsem, akkor csak azért nem, mert még a csiszíknél is több jogot óhajtok a nőknek!

—Te inkább Szjorddal értesz egyet, nem a csiszíkkal! - nézett rá helytelenítően Iloé.

—Egyáltalán nem, mert sem a kannibalizmust nem támogatom, sem azt, hogy a már megszületett gyermekekkel is lehessen azt csinálni, amit csak akar az anya!

—Iggi? - kérdezte Pucsakaci úr.

—Én Iloével értek egyet, azzal a különbséggel, hogy helyesnek tartom, hogy ha a nő nemi erőszak következtében esett teherbe, akkor néhány napon belül okvetlenül tegyen valamit a terhesség megszakítása érdekében! Például vannak ezek az „esemény utáni tabletták”, ezek nagyon megfelelőek. Amikor olyan picit, mindössze néhány sejtes a magzat, azt még semmi esetre sem tartom olyasminak, aminek védelme megérdemelne akkora áldozatot, hogy rákényszerítsük egy nőre hogy a vele erőszakoskodó gyermekét szülje meg és nevelje fel. Mondjuk, amint azt Mácsi is mondta, amíg ki nem alakul az embrió agya, addig megengedhetőnek tartom ilyen esetben az abortuszt, különben azonban csak akkor, ha a terhesség veszélyezteti az anya vagy gyermek életét, és akkor, ha a gyermek fogyatékkal születne.

Már csak Kajjám maradt hátra. Ő most felállt, fontoskodva elsétált néhány lépést ide meg oda, és így szólt:

—Végtelenül örvendek amiért én maradtam utoljára, mert így világosan látom, hogy senkivel nem értek egyet, még kicsit sem, nemhogy nagyon! Először is, leszögezem hogy semmi lélekben nem hiszek, emiatt eleve elvetek minden efféle szempontot. Továbbá, mint már sokszor említettem, a világban az erősek maradnak fenn, emiatt a jogot is az erősek határozzák meg, vagyis a jogi érvelések is hidegen hagynak, mert azok csak álcázzák az erősek indítékait. Joga a szememben ezért semminek sem lehet önmagából fakadóan, mielőtt azt követelhetné, csakis abban a pillanatban lesz valamihez bárminek vagy bárkinek is joga, amint azt ki tudja harcolni – ehhez természetesen értelemmel kell rendelkeznie, mert csak értelmes lény küzdhet valamiért – vagy akkor, ha nem értelmes ugyan, de más értelmes lények úgy döntenek hogy adnak neki jogot, ehhez vagy ahhoz, ennyit vagy annyit! Tehát nincs a szememben olyan, hogy természetjog! A fentiekből következik, hogy az állatok jogaiban sem hiszek. Az állatoknak természetesen lehetnek jogaik, de csak abban a pillanatban, amint az emberek adnak nekik jogot, és csak annyi joguk lehet, amennyit az emberek adnak nekik! Ez hasonlóképp vonatkozik az embriókra, sőt, a megszületett de még értelem nélküli újszülöttekre is.

Na már most, eddigi érvelésemben sarkalatos pont az, hogy tehát a jogot az értelmes lények csoportja adhatja az értelemmel nem rendelkezőknek, ha akarja. Ennek fényében teljesen logikus, hogy az az értelmes lényekből álló csoport, amely annyi jogot ad az értelemmel nem rendelkezőknek, ami már sérti az ő érdekeiket, az egyszerűen annyira hülye, hogy kérdéses az is, hogy méltó-e az értelmes lény címre! Vizsgáljuk tehát meg, hogy mennyi jogot adhatunk az újszülötteknek és embrióknak, úgy, hogy ezáltal ne sérüljenek a felnőttek érdekei! Könnyedén beláthatjuk, hogy semmit! Ha egy nőt veszélyeztetett terhesség kihordására készítünk, azzal sérülnek az ő érdekei! Ha arra kényszerítjük hogy erőszak gyermekét szülje meg, megint sérülnek az érdekei, mert a terhesség alatt amit nem kíván, egy csomó nehézséggel kell megküüz-

denie, és számos szenvedést kiállnia, sok szórakozástól elesik, például keveset sportolhat, a munkahelyén rosszabbul teljesít, és így tovább, plusz ott az érzelmi teher... de ha a nő csak nem vigyázott és úgy lett terhes, akkor is ez a helyzet! A nő értelmes lény, a magzat nem az, tehát a magzatnak akkor lesz joga amikor az értelmes lények megadnak neki valamilyen jogot! Ám a leglogikusabb, ha nem adnak neki semmilyen jogot!

Ám én még tovább megyek. Mindezt kiterjesztem az újszülöttre is, hasonlóan mint a csiszík. Mert fel nem tudom fogni, miért lenne e gondolatmenetben vízvázasztó épp a szülés illetve a születés! Ha egy majdnem megszületés előtt álló magzatról kiderül hogy mondjuk hiányzik a fél agya, akkor azt el lehet vetetni, de ha már megszületett, nem lehet neki örök álomba altató injekciót adni?! Ez nem gyilkosság, amaz igen?! Ez logikátlan! Miért is ne lenne úgy, hogy ha az orvos úgy ítéli meg, hogy a már túl nagy magzat elvétele kockázatosabb mint a megszülése, akkor szülje meg azt a nő, s közvetlenül azután öljék meg! Igen, nem szégyellem kimondani nyersen: öljék meg, gyilkolják meg! Nem álszenteskedem, ez bizony gyilkosság, de én igenis megengedhetőnek, sőt, bizonyos esetekben egyenesen *kötelezőnek* tartom a gyilkosságot! Más esetben is van amikor megengedhető: kevesen vannak akik nem tartják megengedhetőnek például az önvédelmet, még akkor is ha az gyilkossággal jár, a támadó megölésével! Ez az elv kiterjeszthető a magzatokra is. Emiatt ölhető meg például az a magzat, ami létével az anya életét veszélyezteti: ez csak jogos önvédelem. Ha kisebb kockázat megszülni és azután megölni mint a méhben elpusztítani, nos, ez is csak jogos önvédelem! Természetesen törekedni kell rá hogy az ilyen magzatok meg se foganjanak, de ha ez már megesett, ha a nő és a baj megesett, amint lehet, orvosolni kell a gondot.

De én még ennél is tovább megyek. Abból az elvből ugyanis, hogy a jogot az értelem nélkülieknek az értelmes egyedek adják, abból az következik, hogy a kevésbé értelmeseknek a jogait az értelmesebbek kell hogy meghatározzák, vagyis minél értelmesebb egy egyed, vagy így általánosságban csak *valaki*, annál több joga kell hogy legyen! Ez a csiszík közt már majdnem így van, mert a királynő és az alkirálynők a legértelmesebbek, s aligha vitatható hogy sokkal több a joguk mint a többieknek! Vagyis, az ideális társadalmat én úgy valahogy képzelem el, hogy állandóan megvizsgálják újszülöttkorától az embert, s minél értelmesebb, annál több a joga. Eleinte még semmi, ezért nyugodtan elpusztítható még csecsemőkora után akár néhány hónappal is. Később aztán eljön az az idő, amikor már nem ölhető meg minden további nélkül, de bizonyos körülmények közt még igen, ezen esetek száma amikor megölhető, egyre kevesebb lesz amint eszesedik, később eljön az az idő, amikor már egyáltalán nem ölhető meg, de még nincs más joga, tehát csak az élethez való jogot szerezte meg; még később egyre több joga lesz, majd annál is később már ő maga is megszabhat jogokat nála kevésbé értelmesebbeknek, de még nem minden területen; lassanként azonban bővül a hatásköre, és ha eléggé szorgalmas és tehetséges, lehet belőle akár az egész társadalom legfőbb ura, királya vagy királynője is! Tudom természetesen hogy ez csak egy elképzelt és nagyon idealizált elmélet, de amennyire lehet, efelé kéne törekedni! Végülis a világ olyan, hogy valamit valamiért adnak csak benne, s nem látom be, miért épp a jog legyen az, amit semmivel ne kéne viszonozni! A jogot viszonozza a jog alanya azzal, hogy minél több kötelességet vállal fel, ám ezt csak akkor teheti meg, ha megvan a kellő esze a kötelességek teljesítéséhez! Ha nincs azokhoz esze, akkor is lehet joga, de akkor csak az, amit a kötelességet teljesítő értelmes egyedek mintegy ajándékba adnak neki, márpedig logikátlan adni nekik annál több jogot, mint amennyi az ő érdekeiket még nem csorbitja! Hát ennyi az én véleményem! Kristálytisztá, matematikai precizitású, méltó hozzám! - mondta, mellét kidüllesztve, és leült.

—Ez az önzés filozófiája! Gyermekgyilkos vagy! - dörrent rá Drás püspök.

—De legalább valóban csak gyermekeket gyilkolnék, sőt, magzatokat, nem felnőtt nőket mint te, csak mert mással is párzanak mint megunt férjükkal, meg házaspárokat sem gyilkolnék mint te, csak mert akkor is egymással hálnak amikor a nő havibajos!

—Éljen! Ezt jól megmondtad neki! - tapsikolt Kristály.

—Egy kis figyelmet kérek! - szólt Pucsakaci úr. —Bár még nincs nagyon későn, sőt még vacsoraidő sem, de úgy vélem helyénvaló volna ha ágyat választanátok magatoknak! Úgy látom hogy Éa mint első beköltöző egyszerűen a balszélső ágyra telepedett, mellé került Iggi, és a

harmadik ágyra feküdt Kajjám. Na de a többieknek is kell hely; hogy érdekesebb legyen a dolog, azt hiszem legyen úgy, hogy akiknek eddig van már ágyuk azok maradjanak a helyükön, de ezután mindenki válassza meg, ki legyen a szomszédja! Ez azt jelenti, hogy most Kajjám barátunk válassza meg, kit akar a szomszédjának tartani, mármint második szomszédjának, mert a jobbján ugye Iggit találhatja – de ki kerüljön a baloldalára?!

Kajjám egy pillanatig sem habozott a válasszal.

—Akadnak páran akik rokonszenvesek, de én azt hiszem a legmegfelelőbb a számomra talán mégis Szjord lesz!

—Ah! Azt hittem Kristályt választod! - vonta fel a szemét Iggi.

—Szjord is férfi mint én. - mondta Kajjám nagy nyugodtan.

A választáson Szjord maga meg sem lepődött, bár rajta az sem segített volna, ha Kajjámtól a legtávolabb kerül. Úgy vélte még akkor sem lenne biztonságban a varázslótól, ha az úrállomás túlsó végében aludna, sok kilométerre Kajjámtól.

—Jó, akkor most halljuk, Szjord, elfogadod-e ezt a helyet? - kérdezte Pucsakaci.

—Hogy is sérthetném meg a tiszteletre méltó Kajjámot azzal, hogy visszautasítom e megtiszteltetést?!

—Helyes, akkor most mond te, hogy a te baloldali szomszédod ki legyen?

—Iloé. Senki más mint Iloé! - mondta Szjord határozottan.

—Iloé, hajlandó vagy elfoglalni azt az ágyat?

—Ugyan miért is vitatkozzam? - kérdezte Iloé, azzal fogta kis sportszatyját, s rádobta az ágyra.

—És te kit szeretnél szomszédodul?

—Legyen a szomszédom Kristály! Bár nem mindenben egyezik a véleményünk, de én azért nagyon tisztetem őt, s legfőképpen szeretem!

—Én azonban nem fogadom el ezt a helyet - mondta Kristály - mert ebből az következne hogy a szomszédom baloldalt csak Drás, Mácsi vagy Jotu lehetne, vagy épp Szubrimusz, akiknek azonban egyikéből sem kérek!

—Te kit szeretnél akkor szomszédodul?

—Igazán mindegy volna, csak ne e négy közül valamelyik legyen! Még talán leginkább azonban Éát, mert ez volna a logikus, ha én a Csiszík Barbár Barátja vagyok! No meg, ő legalább nem vallásos buzgó mócsing!

—De Kristály, én sem vagyok az! - szólalt meg sírós hangon Jotu.

—Inkább lennél az, az még mindig jobb ugyanis mint a megbízhatatlanság! Drást egyszerűen csak simán ostobának tartom azért, amiben hisz, de ha emiatt meg is vetem, azt az egyet legalább becsülöm benne, hogy egyenes jellem: azt mondja amit hisz! De te, Jotu, te egy értéktelen, megbízhatatlan, silány ember vagy!

—Bátorkodom megjegyezni - szólt közbe Mácsi - hogy abban nincs igazad Taisz, hogy a csiszík ne lennének vallásosak!

—De hát nem hisznek semmi természetfeletiben!

—Meglehet tán, csak hogy én magam hajlamos vagyok úgy felfogni a vallást, mint bizonyos elvekhez való ragaszkodást akár az életünk árán is! Szigorú hűség, lelkiismeretesség valami iránt! És ez holtbiztos hogy jellemző a csiszíkre!

—Akkor sem akarom egyiketeket sem!

Megszólalt erre Éa:

—Nézd, én megértem ha nagyon ellenszenvesek ezek neked, ha akarod, mint Barbár Barátunknak, átadom neked az én ágyamat!

—Ugyan, hagyd csak - legyintett keserűen Kristály - akkor sem lennék a szomszédod!

—De akkor Iggi lenne a szomszédod, akivel azt hiszem semmi bajod sincs.

—Nincs is, de nem lenne bőr a pofámon kitúrni téged a helyedről! Köszönöm az ajánlatodat, de mindegy, majd csak kibírom valahogy a szomszédóságukat! Legfeljebb feleannyit lélegzem hogy kevesebb büzt szívjak! - és leült az ágyra. Ám amikor meglátta hogy Jotu már ugrik is a baloldalára, így szólt:

—Tűnés onnan vagy újra szétrúgom a zrityódat! A szomszédom Mácsi legyen, őt már ismerem a zárdából, és normálisabb valamicskét mint a többi három!

—Köszönöm a jó véleményt gyermekem! - felelte Mácsi, s így szólt:

—Én azt hiszem elviselem ha Szubrimusz lesz a szomszédom.

—Jó választás, a majom épp hozzád illik! - szólt csípősen Kajjám.

—Nem sértődtem meg! - emelte fel a fejét gőgösen Szubrimusz. —Mi, a Magzati Jogok Mozgalmának tagjai igenis felvállaljuk a majom nevet, nincs ebben semmi sértő, mert a majmok kifejezetten nagy szeretettel pátyolgatják a kicsinyeiket, emiatt is közmondásos a majomszeretetszó, s mi épp azt akarjuk hogy a kisgyerekeket és a magzatokat mindenki épp úgy szeresse, mint a majommama a maga gyermekét! - azzal táskájából előhúzott egy pólót, és felöltötte magára. A pólón egy kismajmot dajkáló anyamajom portréja volt látható.

—Amennyire ismerem a majmokat - szólt Kajjám - ha a majomcsapatban más majom ragadja magához a vezérhím-posztot, akkor hajlamos megölni az összes kicsi majomgyermeket, legalábbis a többségüket, hogy így a szoptatós anyamajmok felszabaduljanak, s előbb legyenek hajlandóak megfoganni tőle, az új vezérhímtől!

—Én az anyamajmok szeretetére gondoltam, nem az apamajmokéra!

—És te Szubrimusz, kit óhajtasz szomszédodul? - kérdezte Pucsakaci.

—Nekem aztán teljesen mindegy.

—Mégis!

—Hát mert úgy látom itt minden a vallási-filozófiai meggyőződés szerint szerveződik, ennek alapján logikus hogy a szomszédom inkább Drás püspök legyen mint Jotu, mert a püspök úr sem támogatja a magzatelhajtást, nem úgy mint Jotu!

—Akkor neked jutott Jotu az utolsó ágy! - mondta Pucsakaci.

7. fejezet: Az első nap

Az ágyválasztás után így vezényelt Pucsakaci úr:

—Meggérek mindenkit, hogy énekeljen el egy olyan dalt, amilyen csak tetszik neki! A kedvenc dalát! Ha úgy gondolja, lehet többet is! Kezdje a sort talán Kristály, mert neki ez szakmájába vág!

—Tiltakozom! Nincs énekléshez szokott hangom! - szólt azonnal a püspök.

—Szerintem nem vagy ezzel egyedül püspök úr, tehát nem maradsz szégyenben.

—Akkor is! Hogy néz ez ki!

—Akkor ne énekelj, legfeljebb mindenki mogorva alaknak tart majd, és hamar kiszavaznak! Ezt akarod?! Tehát gondold meg! Kristály, kezdheted!

—Jó, én szívesen énekelek, úgyis van egy számom amit még soha nem énekeltem el, de akkor kihasználok az előnyömet, hogy van szintetizátorom! Nem tartom magamat ugyan kimondott szintetizátorművésznek, de merem állítani hogy elég jól játszom rajta!

—Remek, legyen csak minél szebb az előadás! - dörzsölte meg a kezét Pucsakaci. —Tudjátok meg, hogy a mai nap legizgalmasabb részeiből külön összefoglalót készítek amit az esti órákban ad le a VTV, ez különben minden eddigi Kukkolóban is így volt, és nagyon örülök neki hogy Kristály most egy vadonatúj dallal rukkol elő, ez egyenesen remek lesz! De azt hiszem Kristály népszerűségét is megnöveli! Kezdd csak Kristály!

S Kristály ezt énekelte:

—Hulló falevél, az vagyok,
nyomot magam után nem hagyok,
amíg éltem, voltam millióból egy,
a fát is amin csüngtem, takarta a hegy,
nem vette észre senki.
Nem csodált meg senki,
az életem semmi,
nem több: éppen ennyi!

Megöregedtem én is: hervadok.
Fonnyadtságomban is magam vagyok.
Lehullok majd ha jön az őszi szél,
és sziszegő hangján a nemlétről mesél.
Nem érti meg senki,
csak én, de más senki,
hogyan az élet semmi,
nem több: éppen ennyi!

A fa alatt a rőt avar,
engem is majd betakar.
Elődeim! Én is hozzátok megyek,
termőföld, jó humusz, igen, az leszek,
ember, állat ha arra jár,
nem származik abból semmi kár,
avarszőnyeget ha lépte felkavar,
új levelek garmadája egyszer majdcsak betakar,
s bár éltemben senki voltam,
holtamban új éltet hoztam,
más életeteket táplálok,
akiket bár nem is látok,
s nem érti meg senki,
csak én, de más senki,

attól hogy meghaltam,
valaki maradtam,
a halál nem semmi,
a halál ennyi:
mert én meghaltam,
életet adtam!

Éneke végén pedig Kristály ezt mondta:

—Tudom hogy ez kissé szomorkás dal, de hát bocsássátok meg nekem, mert akkor írtam amikor még javában azt hittem hogy meghalok, és ilyen tudat senki másra sem hatna vidámítóan!

—Igen, ezt meg tudom érteni! - mondta komolyan Iloé.

Mindenesetre a legtöbben megtapsolták Kristályt, még Mácsi is, Szubrimusz is, csak Drás nem, azt mondta, elvből nem foglalkozik világias témájú dalokkal. És nem tapsolt Éá sem, de csak mert a csiszík nem szoktak tapsolni, ellenben felállt, odament Kristályhoz, és csiszí szokás szerint arcához dörzsölte az arcát amint az bizalmas barátok szokták a csiszík közt, és azt mondta hogy Kristály ragyogóan énekel, és nagyon szépen zenél is.

—Vigyázz Éá, a te szemedben Kristály csak egy betegségterjesztő barbár! Nem félsz hogy elkapod tőle a betegséget, mert maradt benne még néhány kórsa vírus?! - gúnyolódott a püspök.

—Annyira nem félek - válaszolta Éá - hogy ha Kristály nem volna hivatalosan valóban barbár, hanem csiszí lenne, azon nyomban szívesen szeretkeznék is vele! Nem undorodom tőle tehát, ha erre céloztál. Más lenne a helyzet ha beteg volna, de nem az. Biztos hogy nem az, mert a mi saját csiszí orvosaink vizsgálták meg, márpedig mi csiszík úgy tartjuk hogy az a beteg, akit a mi orvosaink betegnek tartanak! Ha ők azt mondják hogy Kristály nem beteg, akkor nem az! Sőt, ha beteg volna, fel sem engedték volna ide mellém az úrállomásra! Milyen csiszí volnék én, ha nem bíznék meg az orvosaink véleményében, amikor ők épp azért orvosok, hogy az ilyesmihez értsenek! Kristály természetesen csiszí precizitással lett megvizsgálva és egészségesnek, tehát ártalmatlannak nyilvánítva! Különbén is, te most csak irigykedel, mert nem tudsz olyan szépen énekelni mint Kristály, ebben biztos vagyok!

—Jó, hát akkor hagyjunk még időt a püspök úrnak hogy eldöntse mit énekel, tehát most inkább te jössz Éá, ha már ennyire kinyilvánítottad a tetszésedet! - szolt Pucsakaci.

—Én hajlandó vagyok énekelni, az rendben van, csak hogy bár én kiválóan beszélek barganiul, de az anyanyelvem mégis a csiszí! Azon tudok jól énekelni, valamint kizárólag csiszí dalokat ismerek.

—Semmi gond, az is jobb mint a semmi!

—Igen, de biztos vagy benne Pucsakaci, hogy illendő úgy énekelnem, hogy azt a jelenlevők nem értik meg? A nézőkről már nem is beszélve?

—A nézők megtanulhattak könnyedén csiszíül, a tévétekhez adott hipnopédiás sisakkal, aki tehát nem tette meg, az magára vessen, különben meg magát a zenét akkor is élvezhetik, ha a szövegét nem értik!

—Nono! Én nem fogok zenekíséretet adni mellé, mint Kristály, mert soha életemben meg nem próbáltam a zenélgetést!

—Nem baj, egy ismeretlen nyelvű dalt is lehet élvezni! Kezdj csak bele!

—És nem is igaz hogy senki ne értené a jelenlevők közül amit énekelsz, kikérem ugyanis a gyanúsítást hogy én ne értenék csiszíül, vegye tudomásul mindenki, hogy kifejezetten anyanyelvi szinten beszélek csiszíül! - húzta ki magát önérzetesen Kajjám. —Végtelenül meg lennék lepve, ha nem beszélném éppoly jól a csiszí nyelvet, mint akár maga Éá, a született csiszí!

—Remek, akkor te is csiszíül fogsz énekelni! - mondta Pucsakaci.

—Nekem teljesen mindegy, csak attól félek hogy a hangom nem lesz elég iskolázott hozzá! Én ugyanis világeletemben az eszem, és nem a hangom csiszolásával foglalkoztam!

—Bölcs dolog! De ha már szóbakerült ez a téma: ki ért még csiszíül közületek? - kérdezte a műsorvezető.

—Én is anyanyelvi szinten beszélek csiszíül. - mondta Szjord.

—Én nem hinném hogy tudnék csiszí nyelven énekelni - mondta Kristály - de azért tudom a csiszí nyelvet, mert amikor megtudtam hogy meg vagyok híva ide a Kukkolóba, és lesz itt egy csiszí is, akkor megtanultam a gépük által a csiszí nyelvet! Azt tehát annyira tudom, amennyire a gép megtaníthatott rá.

—Én már régebbóta ismerem e nyelvet, azonnal megtanultam, amikor kézhez kaptam a holtétét a nyelvtanító sisakkal. Elvem ugyanis hogy „amit ma megtanulhatsz, ne halaszd holnapra”! - mondta Iggi.

—Én hasonlóképp vagyok ezzel. - mondta Iloé. —Bár meg kell mondjam, az én esetemben nem nagyon vált be. Megtanított rá az igaz, de egyáltalán nem csupán kis fejfájást okozott, hanem irtózatosan erőset, és jó egy héten át, a szüleim már kórházba akartak vinni, de végül mégis elmúlt.

—Biztos mert te nem ember vagy hanem tündér, és a sisak emberek számára készült! - gondolta Szjord.

—Én is tudok csiszíül - mondta Drás püspök - megtanultam ugyanis ezt az istentelen nyelvet, hogy figyelemmel kísérek, milyen hazugságokkal metelyezik a hitben még meg nem erősödött ifjúság lelkét ezek a sárga ördögök! De nem vagyok hajlandó csiszíül énekelni, még azt is meggondolom hogy barganiul megtegyem-e!

—Én nem tudok csiszíül - mondta Mácsi - ugyanis nem tartottam fontosnak ahhoz, ami a munkám: az apácák irányítása! Ugyanis merő képtelenség feltételezni, hogy valaha is csiszí gyermek jöjjön hozzám apácának!

—Én sem tanultam meg - mondta Jotu - de most azonnal bepótolom e hiányosságot, ha Kristály akarja!

—Akkor sem megyek vissza hozzád, ha a világmindenség összes nyelvét megtanulod!

—Nem kell hogy visszagyere, csak hagyd hogy én menjek hozzád vissza!

—Szabad országban élünk, oda jössz és mész ahová akarsz, akár mellém is, de ha kéz- és lábnyújtásnyi közelségbe kerülsz, akkor hasonló eseményekre készülhetsz fel, mint amikor ma délelőtt átöleltél!

—Szubrimusz? - kérdezte Pucsakaci.

—Én sem tanultam meg csiszíül, bevallom ugyanis hogy egyrészt nem akartam fejfájást, másrészt nem vagyok meggyőződve róla, hogy az a készülék kizárólag a nyelvre programozza csak be az agyamat, és nem táplál-e bele titokban olyan eszméket is, amik átformálják a világnézetemet! Például olyasmit, hogy a magzatelhajtás nem bűn!

—Megmondtuk hogy csak a nyelvet tanítja meg. - mondta Éá.

—Na és ha ez nem igaz?!

—Nem hazudunk. Mi csiszík vagyunk, nem barbárok!

—Hátha ebben mégis!

—Sajnálatos módon elvileg lehetetlen készíteni jellemátformáló gépet. Legalábbis azon a módon ahogy a nyelvtanító gép készül, úgy lehetetlen. Csak lexikális ismereteket ad át ugyanis, nem érzelmi beállítódást! És bámulatosan ostoba vagy, ha azt hiszed hogy ez nem így van, ugyanis szavaimra ékes bizonyosság maga Drás püspök: ő megtanulta a nyelvünket a géppel, de amint láthatod, ugyanolyan bigott vallásőrült maradt mint volt, szikrányit sem lett csiszíbarát!

—Úgy látom a többség azért igenis érteni fogja az énekedet! Kezdj csak bele, Éá! - biztatta őt Pucsakaci.

—Jól van! Végére úgy is felfoghatom ezt, mint a csiszí kultúra érdekében végrehajtott munkálkodást! - azzal Éá felállt, mert úgy mégis előnyösebb énekelni mint ülve, s nekikezdett.

Egészen más jellegű dalt énekelt, mint Kristály. Az biztos hogy cseppet sem volt szomorkás, sem a dallama, sem a szövege. Sőt, a szövege inkább gunyoros volt: ez a dal ugyanis egy történetet mesélt el. Arról szólt, hogy egy barbár városba megérkeznek a csiszík, és ott nagykövetiséget nyitnak. És az ottaniak még sosem láttak csiszíket. És amikor először megy végig egy csiszí csapat az utcán, akkor az egyik fiatal barbár legény döbbenten látja, hogy milyenek a csiszík: nem olyanok ám, mint az addig ismert barbár lányok! És a csiszí dal hosszan sorolta hogy milyenek a csiszík, de csak csupa negatívumot: a csiszík nem tetvesek, nem rühesek, nem bolhásak, nem betegek, nem szomorúak, nem agyondolgozottak, nem csúnyák, nem

alacsonyok, nem görnyedtek, nem piszkosok, nem alázatosok, nem szegények, nem gyöngék, nem buták, nem védtelenek, nem rongyosok, nem hazugok... és így tovább sokáig. És e tulajdonságok hármásával voltak a dalban felsorolva, s mindig minden harmadik tulajdonság után ez a sor szerepelt a dalban:

—Mert a barbár nők ilyenek, jól tudta ezt a fiú, jól tudta ezt a fiú!

És attól hogy a barbár fiú ilyen nőket látott, amilyeneket még sosem, ettől ellenállhatatlan vágy ébredt benne hogy együtt háljon egy ilyen nővel. De hát a csiszík erre nem voltak hajlandóak! És a barbár fiúnak mondták hogy nem háljak veled, mert bolhás. Erre a fiú megszabadult a bolháitól. Akkor azt mondták neki, hogy nem háljak veled, mert tetves. Erre kiirtotta a tetveit. Aztán a vallásosságától kellett megszabadulnia. Majd meg kellett tisztálkodnia. Majd meg kellett változnia hogy ne hazudozzon... - és így tovább, sok-sok tulajdonságon át, s ezek mindegyike után következett az a strófa, hogy:

—Mert a csiszík ilyenek, tudja meg jól ezt a fiú, tudja meg jól ezt a fiú!

S a végén amikor már abszolút kifogástalan volt a fiú úgy külső, mint belső tulajdonságait illetően, akkor azt mondták neki, hogy nem pároznak veled, mert nem csiszí hanem barbár! S akkor a fiú azt mondta, hogy de ő mostantól már csiszí. S erre a csiszí nők elkapták, bevitték a nagykövetségre, s ott annyian pároztak veled, hogy lábra se bírt állni, de nem bánta, hanem nevetett, s a dal utolsó sora arról szólt hogy a barbár fiú ezt énekli:

—Mert a csiszí nők ilyenek, tudom én ezt már jól, tudom én ezt már jól!

—Ezt én is tudom: kurva valamennyi! - morogta a püspök.

Hanem a legfurcsább még csak nem is a dal szövege volt. Mert a dallam is valami olyan elképesztő volt, hogy még Kristály is csak elképedve fülelt, holott ő kifejezetten zeneszakértőnek volt tartható, legalábbis ő volt a legszakértőbb zenei téren a jelenlevők közül. Mert meglepve tapasztalták, hogy Éa dalában hemzsegni nemcsak a félhangok, de még a negyed- sőt nyolcadhangok is! Továbbá Éa dallama telis-teli volt a legkülönbözőbb hajlításokkal!

—Elképesztő! - ámult nagy szemeket meresztve Kristály. —Hogy voltál ezt képes megtanulni! Hiszen te nagyobb énekesi tehetség vagy mint én magam! Soha nem hittem volna hogy valaki képes még nyolcadhangközöket is így kiénekelni!

—Á dehogy, egyáltalán nem vagyok tehetség! - legyintett Éa. —Nálunk csiszíknél nem is nagyon terjedt el a dal műfaja. Mi jobban szeretjük az ének nélküli zenét, mert ahhoz mindenki azt képzel hozzá, amit csak akar, és így nincs gúzsba kötve a dalszöveg által a fantáziája! Másrészt persze azért nálunk is akadnak dalok, hogyne volnának, csak nem annyi mint a barbárok közt, ellenben mi közönséges csiszík a zenét és a dalokat inkább fütyürészni szoktuk mint dalolni, mert a dalolást nálunk kimondottan erre specializálódott énekesek, előadóművészek végzik! Nekik az életük lényegében egyetlen előadókörút. És egyáltalán nem úgy énekelnek mint én. Ez a dal amit elénekeltem nektek, nálunk Csiszillában eléggé közismert dalocska, sokan tudják; én talán kissé jobban énekeltem el mint azt a legtöbben tették volna mert aránylag jó a hangom, csak hogy nagyon messze el vagyok maradva attól, amit egy igazi profi csiszí dalnok nyújtott volna! Tudd meg ugyanis Kristály, hogy e dallam legigazibb szépségei a tizenhatod hangközökben rejlenek, amiket én egyszerűen megjegyezni is képtelen vagyok, nem hogy kiénekelni, nem beszélve a hajlításokról! Meg lehetek elégedve magammal, mert sokan a nyolcadhangokat sem tudják kiénekelni, amiknek nagyrészt én mégis kiénekeltem; na de egy igazi énekesnél alapkövetelmény, hogy a tizenhatodokkal is elbánjon! Én ezt egyszerűen meg sem kíséreltem. De ha Csisziföldön születesz, Kristály, belőled talán lett volna nálunk jó énekes! A te torkod alkalmas hozzá. Az enyém sajnos nem.

—Borzalmas volt a dal így is, nem szeretem amikor ekkora bakugrások vannak egy dalban a magas és mély hangok között! - fintorgott Drás. S bizony még Szubrimusz is bólogatott e szavakra, bár nem szólt.

—Mi ezt szeretjük.

—De hát ennyire kis hangközöket miként lehet összehangolni például kórusművek esetében? - érdeklődött Kristály.

—Sehogy. Nincsenek kórusműveink.

—Hm... Éá, nekem tetszett ez a dal, megkaphatnám ennek valamelyik változatát? Természetesen zenekari kísérettel?

—Nincs több változata, csak egyetlenegy, a legtökéletesebb. Ha vége a Kukkolónak, majd küldök neked belőle.

—Hogyhogy nincs több változata?!

—Úgy, hogy mi, ha zenei rendezvényeket tartunk, akkor többnyire nem élő zenét adunk azokon sem, hanem előre felvett zenei anyaggal dolgozunk, de úgy, hogy külön van felvéve - külön hangsávra - minden egyes hangszer szólama, s ezeket rendkívül felkészült hangtechnikusok adják le, előre pontosan meghatározva az egyes szólamokat közvetítő hangszórók helyét, hogy a lehető legjobb akusztikai hatást ériék el minden hallgató számára. Véleményünk szerint ugyanis teljesen felesleges ugyanazt a zeneművet számtalanszor lejátszania egy-egy zenekarnak, különböző alkalmakkor, ehelyett elegendő az adott melódiáról egyetlenegy felvételt készíteni, de azt a lehető legjobban, költséget nem kímélve (csiszi értelmezés szerinti „költséget”, tehát ráfordítást, szervezést, munkát), és ezen abszolút tökéletes felvételt tetszőleges számban sokszorosítani és lejátszani. E felfogásból logikusan következik, hogy amikor egy-egy híres előadóművésztünk fellép valahol, akkor az - a mi szóhasználatunkkal élve - kizárólag „fél-playback”-et¹ ad elő, vagyis ő maga énekel ugyan, hiszen miatta van a rendezvény, de sehol egyetlen zenészerszámot nem látni körülötte, a hangszeres zenét ugyanis a fent leírt módon előre felvett anyaggal szolgáltatják. Ez a számunkra, csiszik számára annyira természetes hogy magától értetődő, hiszen amit felvettek az tökéletes, épp felvett mivolta bizonyítja a tökéletességet, ha ugyanis nem volna 100%-ig tökéletes, akkor újra meg újra felvettük volna, mindaddig míg tökéletes nem lesz! Végéreis miért elégedne meg egy híres énekes azzal, ami nem tökéletes?! Egy csiszí énekes ezért halálosan meg is sértődne ha nem fél-playback-et kéne énekelnie hanem élőzenekarral együtt, azt úgy tekintené hogy megtagadták tőle az abszolút tökéletes zenei kíséretet, s csak valami nyamvadt improvizációt nyújtanak neki, ami vélhetőleg tele lesz hibákkal! Nálunk tehát lehet több változata is ugyanannak a zenedarabnak, de kizárólag ami az énekes személyét, s ezáltal az ő produkcióját illeti, mert a zenekari kíséret mindegyiknél hajszálla ugyanaz: az abszolút tökéletes! Sőt, a hangfelvételeket mindenütt úgy készítjük, hogy külön sávon van a hangszeres zene, és külön az énekes produktuma. Ezeket általában egyszerre játssza le otthonában a csiszí zenehallgató, hogy élvezze a művet, de meghallgathatja külön is, eképp tehát megteheti hogy csak a hangszeres kíséretet hallgatja, és hozzáéneklie ő maga a dalszöveget, így kipróbálhatja maga is a tehetségét! Sőt, akármelyik hangszer szólamát is kikapcsolhatja, hogy ha ő épp azon hangszer kezelését tanulja, akár mert előadóművésznek készül, akár csak hobbija annak tanulása, akkor azzal a hangszerrel kísérhesse a dalban szereplő többi hangszert, épp úgy, mintha ott játszana a zenekarban.

—Igen, igen, igen, ilyen zenét szeretnék töletek! Szeretném kipróbálni a magam tehetségét! - lelkesedett Kristály.

—Semmi akadály.

—És kórusműveitek valóban nincsenek? - kérdezte Pucsakaci.

—Valóban. Mi már kánonban sem énekelünk, az szerintünk csak borzalmas, fülsértő hangzavar, mert már két ember éneklését is lehetetlen abszolút tökéletesen összehangolni, hát még egy egész embercsoportét!

—Na jó, akkor most jövök én! - állt fel Kajjám. —Kristály, kölcsönadod a szintetizátorodat?

—Hogyne, parancsolj csak!

—Ilyen szép nőnek mint te, nem parancsolok, kérlek inkább! - pislogott Kajjám mint egy szerelmes bálgúnár Kristály arcába, és olyan szerényen, hogy az bárki számára aki ismeri őt, igen gyanús lett volna. Kajjám akkor szokott így viselkedni, amikor produkálni készül magát.

Most épp így is tett! A szintetizátort lerakta az asztalra, ő maga elébe állt, majd így szólt:

—Kikapcsolok minden előre betáplált ritmust, mert nem azt akarom megmutatni hogy milyen tehetséges a gép, hanem hogy milyen tehetséges vagyok én magam! - pöffeszkedett. Azzal még ezt is mondta:

¹ Csak a fordításban fél-playback a neve az e helyen szereplő csiszí zenei szakkifejezésnek!

—Most tárja ki mindenki a fülét olyan szélesre mint a nagykapu, mert igen meg fogtok lepődni azon, amit hallotok! - azzal ujjai járni kezdtek a billentyűkön, de olyan sebesen hogy látni sem lehetett. S íme, a teremben felharsant éppen pontosan az a dallam, amit az imént Éá énekelt, csak hogy ez már valódi hangszeres zenével! És legalább négy szólam által játszva, mert ennyit játszott egyszerre Kajjám a szintetizátoron. Ugyanakkor ez már egy lényegesen szebb zeneszám volt, mert Kajjám bizony lejátszotta a zenegépen azokat a hiányzó tizenhatod hangközöket is, amiket Éá nem énekelt ki! Valahogyan kiderítette hogy mik valók oda, bár az sem kizárt hogy olykor improvizált, egyénieskedett. Kajjámától kitelik az ilyesmi. De ha így tett is, tény hogy Éá nem szólt hogy hamis volna, sőt, elkerekedett szemekkel figyelt!

De még ez sem volt elég, mert alig játszott egy bevezető strófát Kajjám, máris énekelni kezdett, de a zenélést sem hagyta abba. Elénekelte ugyanazt a számot mint Éá, természetesen a maga férfihangján, de kiderült hogy a torka abszolút kifogástalanul kiéneкли azokat a hangokat is, a tizenhatodokat is, amiket Éá képtelen volt! Mélyebben énekelt mint Éá, természetesen, de ebben a regiszterben igazán hibátlanul!

Még Kristály is elképedve figyelte. S amikor Kajjám befejezte, Kristály odaállt Kajjám elé, és mélyen meghajolt előtte.

—Elismerésem! Ezt nem tudtam volna utánad csinálni, lefőztél! Hiszen neked csúcsszuper hangod van! Hogy csináltad?!

Kajjám természetesen úgy csinálta, hogy mielőtt rászánta magát e produkcióra, a Kukkolóban való részvételre, azelőtt alaposan generálózta a testét, hogy az minden szempontból kiváló legyen, s ez kiterjedt a hangjára is. Csak külsőre volt e test idősecske, máskülönben jobb volt mint akármelyik húszéves fiatalemberé.

—Úgy csináltam - mondta - hogy megjegyeztem Éá dalát!

—És a hiányzó hangokat hogy jegyezhetted meg?! - kérdezte Éá maga.

—Ó, hát azokat csak úgy kitaláltam tudod; jó zenei érzékem van úgy látszik!

—Az nem is vitás! - bólogatott Éá. Kristály pedig indítványozta hogy tapsolják meg Kajjámot; ezt mindenki meg is tette, ezúttal még Éá is összeverte jelképesen a tenyerét kétszer-háromszor, s megintcsak Drás püspök maradt a kivétel, aki azt mondta, hogy e számot elvből nem tapsolja meg, mert azt ő is elismeri hogy Kajjám kiváló zenei tehetség, de nem dicsér meg egy olyan számot, ami a barbárokat gúnyolja, és a csiszíket dicsőíti!

—Szjord, most te jössz! - mondta Pucsakaci úr.

—Én nem énekelek. - rázta meg a fejét a szellem.

—Muszáj!

—Nem muszáj. A szerződés szerint nem kötelező résztvennem minden feladatban. Márpedig én Kajjámot úgysem tudnám túlszárnyalni, de nem is akarom, mert jobban tisztelem annál!

—De ha nem énekelsz, a nézők megharagszanak rád és kiszavaznak!

—Ha úgy lesz, az sem érdekel, nekem elveim vannak! - vetette fel a fejét dacosan Szjord, s arra gondolt, nem is volna rossz ha hamar kiszavaznák! Akkor Kajjám maradna idefent, de őt viszsavinnék a Barganra, s ott már talán kellő távolságra volna Kajjámától, s rögvest felszívódna a hipertéren át a Kozmosz végtelenségeibe! Úgy ugyan elveszítené Iloét, de bánja is ő azt ha végre újra szabad lenne!

—Nem énekelek! - ismételte meg.

—Jotu? - kérdezte erre Pucsakaci úr.

—Hát én bizony énekelek! Olyan szépen úgysem tudok mint Kajjám, úgy sem mint Kristály, de remélem azért tetszeni fog, sőt, jobban is mint Kajjám éneke, mert Kajjám ugyan szépen énekelt, de nekünk barganiaknak szokatlan ez a sok töredékhang, meg a hajlítások is! Én egy népdalt énekelek. - azzal rákezdett:

Volt egy férfi. Szőre-haja tarajos,
híres volt, mert farka olyan aranyos!
A nadrágját igen gyakran letolta,
neje lábát széthúzta és betolta.
Nyalt is sokat, odadugta az orrát,

ámde egyszer nem nézte meg az órát!
Elkészt és megjött a szép szerető,
kiabált a nej, lett botrány rettentő!
Nekiesett a két nő és elverték,
ketten verték már a farkát... s eltörték!

—Dalszöveg: közepes, dallam: közepes, éneklési technika: elégséges! - osztályozta a produkciót kíméletlenül Kristály.

—Lássuk akkor hogy mit tud Szubrimusz!

Szubrimusz így énekelt:

Édes teher szíved alatt,
óvjad őt, úgy élve marad!
Ha megszülsz, s el nem vesztet,
nagyként is majd szeretheted!
Láthatod édes mosolyát,
hallhatod a kacagását!
Élni akar! Hallod?! Érzed?!
Hevesen dobol a véred!
Mozog benned, tested része,
húsod húsa, véred vére!
Ha megölöd, gyilkos leszel,
emberélet mit elveszel!
Gyerekgyilkos hát ne legyél,
életet el sose vegyél!

—Fúj, ez nem más mint próbálkozás érzelmi zsarolásra! - fintorgott Kristály.

—Engem nem nagyon ragadott meg, talán mert bennem sosem lesz efféle „édes teher”! - véleményezte a művet Kajjám.

—Remélhetjük hogy Mácsi is énekel nekünk? - kérdezte Pucsakaci úr.

—Igen. - és Mácsi belekezdett:

Ó Istenünk, erősítsd meg hitünket!
Ne engedd hogy rossz töltse meg szívünket!
Ébressz vágyat arra a mi lelkünkben,
hogy megbízzunk valamennyi szentünkben!

Isten fia, Krétosz a mi vezérünk,
Ő uralja tettünket, nem az énünk,
ő vezérli percről-percre a léptünk,
miközben jótettvirágokat tépünk!

Bár Mácsi igazán szépen és érzelemdúsan énekelt, de Kristály csak fintorgott, nem szólt egy árva szót sem. Mint kiugrott apáca, sokkal jobban utálta a vallást, mint az, aki soha nem is részesült semmi vallásos nevelésben.

—Te következel, Iggi! - biztatta a lányt Pucsakaci úr.

—Én majd legutoljára, ha lehetne.

—Ha Iloé hajlandó megelőzni téged, akkor lehet. - bólintott Pucsakaci úr.

—Hát jó, bár én nem vagyok olyan zseniális tehetség mint Kajjám, sőt, Kristállyal sem vetekedhetem... - szerénykedett Iloé. S ezután felállt, néhányszor mélyet lélegzett, majd énekelni kezdett. És nagy átéléssel énekelt, mert még a szemét is lehunyta!

Ebben talán még nem is lett volna semmi meglepő, abban azonban már annál inkább, hogy mit énekelt!

Ugyanis ugyanazt énekelte mint amit Éá, s amit azután Kajjám is. És kétségtelenül szebben énekelte a dalt mint Éá, mert ő is kiénekelte a tizenhatod hangközöket, csak hogy emellett nem játszott kíséretet a szintetizátoron hozzá mint Kajjám. Ugyanakkor bár a dalszöveget szóról-szóra megjegyezte és el is énekelte, s alapvetően a dallamot is jól jegyezte meg és énekelte, de inkább csak a főszólamot, pontosabban a fő dallamvonulatot. Ugyanis emellett bámulatosan cifrázta és trillázta! Mert az hogy ő is énekelt nyolcad- és tizenhatod hangokat, az egyáltalán nem jelentette azt, hogy okvetlenül ugyanazokat énekelte volna, mint Kajjám. Sokhelyütt igen, de legalább ugyanannyi helyen nem. Iloé merészelte tehát a dalt jelentős részben átkölni!

Mindenki csak ámult-bámult. Kajjám kissé el is sápadt az irigységében már az első versszak után, mert látta hogy a tündér személyében igen komoly vetélytársa akad! Már zenei téren legalábbis. Mert ez sajnos olyan dal volt amit inkább nők mint férfiak számára szereztek, Iloé szájából tehát jobban hangzott, hangulatosabb volt, aztán meg olyan bámulatosan áthangszerelte, hogy valamiképp fülbemászóbb volt, lágyabb, romantikusabb... de ez sem csoda: Kajjám tudta amit más itt nem – a tündérek egyik legislegkedvesebb szórakozása Tündérhonban épp az éneklés! Nem is csoda hogy Iloé ki tudja énekelni a tizenhatod hangközöket is, erre a legsilányabb tündér is képes, ott nem is énekes az, aki még a hatvannegyed hangközöket is ki nem énekli; sokmillió éven át fejlődtek olyanná, hogy kiváló torkuk legyen. Igaz hogy Iloé nem Tündérhonban született, de ez mindegy, mert emberősei akkor is csak néhány százezer éve emberek, s ha ő mint atavizmus a millió évekkel ezelőtti tündérösökre ütött vissza, akkor a torka is olyan! Valójában Kajjám gyakorlott füle felfedezte amit senki: hogy Iloé ténylegesen ki is énekelt legalábbis néhány harmincketted hangközt a hajlítások során, bár nem sokat és valószínűleg önkéntelenül. Hát igen, a csiszík a maguk tizenhatodos hangjaikkal igazi ősbarbárok a tündérekhez képest!

Kajjám úgy látta, az éneklést illetően Iloé simán lefőzte őt, hiába hogy varázslóiasan tökéletesre formálta a maga torkát. Voltaképpen egyetlen előnye az maradt, hogy ő adott a dalához szintetizátorkíséretet, Iloé azonban nem mert erre vállalkozni.

De milyen elképedt arcot vágott ezt hallva Kristály! Elvégre ő aztán profi énekesnő volt; ő ebből élt, ebből, a torkából; hogy most aztán úgy bámult Iloére mintha a lány egy meglevenedett kísértet lenne, vagy valami angyal, csak bámult rá, kidülledt a szeme... majd hirtelen felsikoltott.

Csak hogy nem amiatt sikoltott fel, mert Iloé eltévesztett egy hangot; nem tévesztett az el semmit. Nem is azért sikoltott, mert annyira esztétet vette a műélvezet vagy a szakmai féltékenység. Hanem azért, mert amint Iloé az utolsó versszak közepe tájára érkezett, s még mindig behunyt szemmel énekelt, egyre mélyebben belefeledkezett az éneklésbe, épp úgy, ahogy azt a legtündéribb tündérek szokták Tündérhon területén, arcára egyre szebb mosoly ült ki, majd hangja egy trilla során iszonyú mélységből szinte sztratoszférikus magasságokba kúszott fel... s amikor a tetőpontra ért, hirtelen kigyúlt Iloé fényruhája!

De még ezt sem vette észre Iloé, mert a szeme még mindig be volt hunyva, sőt, úgy tűnik hogy Kristály sikolyát sem hallotta meg, mert annyira belefeledkezett az éneklésbe. Énekelt tovább, s be is fejezte a dalt, majd az utolsó hang kiéneklése után várt néhány másodpercig, még mindig lehunyt szemmel, felemelt fejjel, s csak ezután nyitotta ki a szemét, s nézett körül. —Na, hogy tetszett? - kérdezte szégyenlős mosollyal. Majd hirtelen észlelte hogy megszokott öltözkékét elfedi a fényruhája.

—Ó... elnézést, nem akartam senkit megijeszteni... - hebegte, és kikapcsolta a fényöltözkékét.

—Gyönyörűen énekeltél... gyönyörűen! Ezt máskor is akarom hallani! - hebegte Szjörd, ámuló szemekkel. De senki más nem szólalt meg, csak nézték Iloét hitetlenkedve.

S a döbbsent csendbe hirtelen belehasított Drás kiáltása:

—Sátán! A Sátán lánya vagy te, igen, az, nem is vitás, gonosz nőstényördög, aki angyalnak akar látszani! Mert valódi angyal nem lehetsz, hiszen számos megjegyzésedből kitűnik, hogy ellene vagy a Legszenetebb Könyv tanításainak! Kapjátok el, és öljétek meg a Sátán fattyát! - kiáltotta a pap, azzal fel is ugrott, szembefordult Iloével, és ki tudja, talán valóban rá is veti magát, ám ebben a pillanatban mozdult Szjörd, és olyan gyorsan odavetette magát Iloé és a főpap közé, hogy azt talán lassított felvételen sem lehetett volna tisztességesen követni. Sőt, ki-

nyújtotta a kezét is, és úgy mellbelökte a papot, hogy az azonmód hátratántorodott három lépést, megbotlott az egyik ágyban, hátrabukfencezett, és elterült mögötte a padlón. És bár Szjord csak fél kézzel lökte meg, de úgy érezte hogy szinte behorpadt a mellkasa, és iszonyúan fájtak a bordái.

—Ha bántod Iloét, akkor Kristály és a magam legnagyobb örömére letépek a pöcsödet és meg is eszem! De lehet hogy ez csak az előétel lesz, mert még ezen felül is falatozok belőled! Ne legyen Szjord a nevem, megteszem, lesz ami lesz, még akkor is ha emiatt százmillió évre is börtönbe kerülök! - kiáltotta.

Ugyanakkor nem félt attól, hogy emiatt ellentétbe kerülne Kajjámval. A varázsló, úgy vélte, kedveli a tündéreket. Legalábbis eddigi megjegyzései alapján lényegesen jobban kedveli Iloét, mint a papot.

S hogy helyesen okoskodott, azt az is jelezte, hogy hirtelen három apró csattanást hallott. Kajjám verte össze háromszor a tenyerét. De csak halkán, és kicsit. Nem is volt ez taps, inkább annak jelképes jelzése, hogy helyesli a közbeavatkozást. Ám hangosan csak ennyit mondott.

—Az ifjúság heves és meggondolatlan! Eredj vissza a helyedre fiacskám, senki nem fogja bántani Iloét! Én magam sem engedem! - azzal így szólt a lányhoz:

—Tündérszép voltál az előbb! Vissza tudod csinálni magadat olyanná? Miként csináltad ezt?

—Hát, én... nem is tudom... ez csak úgy jött, magától... - hebegte Iloé.

—Mutáns. - szólt erre azonnal Kajjám. —Iloé különleges mutáns! Különben amióta a Kozmoszban járkálok, nem ő az első ember akin efféle képességeket tapasztaltam! Ritkák az ilyenek, de néha születnek hozzá hasonlók. Mutáns voltára utal a szép hangja is! Nekem tetszett az éneke, a fényruhája is, és egyáltalán nem tartom őt se ördögnek, se sátánnak... sátánnak aztán pláne nem! Ha mindenáron el akarjuk nevezni valahogy, akkor inkább a tündér mint az ördög név illik rá! Javaslom hogy adjuk neki becenévként azt a nevet hogy tündér, vagy tündi, tündike! Végülis illik rá, mert a mesék tündérei is szépen énekelnek, és csillognak-villognak! Tündökölnek!

Pucsakaci nem győzte a homlokát törölgetni. Ez aztán a Kukkoló! Ilyen még soha nem volt, de nem is lesz! El is határozta, hogy ez lesz az utolsó Kukkolója. Nem csinál másikat. Nem csinál, soha többé. Ez lesz pályájának csúcsa. A tetőpont. Úgysem tudja ezt soha túlszárnyalni! Annak meg nincs semmi értelme, hogy csináljon egy másikat, ami ennek halovány mása!

—Én nem ellenzem a tündér nevet - mondta Éa - és hajlamos is vagyok egyetérteni Kajjámval. Régi feljegyzéseink szerint még Tlaxán bolygón, amikor még nem volt az egész a csiszíké, született egy Va nevű lány a barbárok közé, egy olyan szigeten ami sok radioaktív anyagot tartalmazott. Nem is kérdéses hát hogy mutáns volt. És az hasonló dolgokra volt képes mint Iloé, ő is tudott fényt sugározni magából ide-oda. Úgy is nevezték el ezért őt, hogy a Fény Leánya.¹ Később aztán, de még fiatal korában, csiszí lett belőle, de utódai közül senki nem örökölte a képességeit, bár az akkori csiszik minden munka alól felmentették, hogy minden erejét a szülésekre összpontosíthassa. És szült is szorgalmasan, hosszú élete során szült összesen harmincnyolc gyermeket, fiukat is, lányokat is, rengeteg különböző férfitől, de hiába, azok nem tudtak világítani. Ám Va testét halála után lefagyasztották, s nemrég ki is elemezték génstruktúráját a genetikusaink, és szorgalmasan kutatják, hogy mi okozhatta e különleges adottságát! Bizonyos részeredményekre már jutottak is. Ha végleg megoldják a rejtélyt, akkor majd úgy módosítjuk mi csiszik a génkészletünket, hogy mindegyikünk képes legyen erre. Nagyra értékelném, ha Iloé volna olyan végtelenül kedves, és hagyná hogy megvizsgálják a tudósaink! Csiszilla és maga a csiszí királynő is roppantmód becsülné azt a személyt, aki hajlandó a csiszí tudomány fejlődését előmozdítani!

—Hát, izé... én azt hiszem hogy a tudósaitok már alaposan megvizsgálgattak amikor ide felhoztak...

—Á, az csak egy rövidített vizsgálat volt!

—De gondolom a vérmintám még megvan nálatok, nem?

¹ Ennek története abban a műben van leírva, aminek a címe: *A Fény Leánya*.

—De igen, természetesen!

—A szövetmintám is, vagy nem?

—Minden bizonnyal! De még több még jobb volna.

—Nézd, annak semmi akadálya hogy most bemenjek itt az úrállomáson az orvosi szobába, és szívesen adok még vagy akár fél liter vért is nektek a tudomány érdekében, meg vehetsz tőlem haj- és körömmintát is, ha akarod Éá! Hogy aztán később mi lesz, majd meglátjuk, mert nem látok a jövőbe!

—Esetleg nincs kedved csiszívé lenni?

—Semmi esetre sem.

—Miért nem?

—Mert ti csiszíks már aránylag elég jók vagytok. A barbárok rosszabbak. Őket kell jóságra tanítanom.

—Jó, hát remélem majd meggondolod magadat, de akkor most valóban veszek tőled még vért, meg...

—Egy pillanat! - szólalt meg Pucsakaci úr. —Hallgassuk már meg előbb még a két utolsó előadónkat is! Elvégre Iloé nem szalad el előletek, és fejezzük be amit elkezdünk!

—Legyen! - ült vissza a helyére Éá. —Ki következik?

—Én úgy döntöttem hogy nem énekelek! - mondta Drás püspök. —Itt minden tele van csupa istentelenséggel, és nem vagyok hajlandó lealacsonyítani magam és egyházam méltóságát a majomparádé színvonalára! Nem leszek a majmotok!

—Pedig jól megérted magadat a MAJOM-mal! - nevetett Kajjám.

—A Magzati Jogok Mozgalmával lehet, de én magam attól még nem vagyok majom!

—Nem is tudtam hogy a majmok énekelni szoktak, s ezért félsz hogy ha énekelsz, majomnak néznek! - vigyorgott Kajjám.

—Nem leszek senki bazári majma, hogy röhögjenek rajtam!

—Majd sírsz akkor ha emiatt kiszavaznak, s leszel épp akkor majom, tudniillik bögőmajom! - és Kajjám már olyan szélesen vigyorgott, hogy minden foga kilátszott.

—Amit mondtam, megmondtam!

—Akkor te következel, Iggi! - szólt Pucsakaci úr.

—Jól van. De én nem tudok csiszí nyelvű dalt, sőt barganit sem sokat. Ám egyszer régen különös élményben volt részem. Álmomban úgy éreztem mint akit megszállt valakinek a lelke, és ekkor emlékezni véltem sok olyasmire is amit magam személyesen nem tapasztaltam. És azóta is emlékszem egy akkor álmodott dalra! Ne lepődjetek tehát meg azon, ha a szövegéből semmit nem értetek, mert nem valami most beszélt nyelven van! - azzal énekelni kezdett.

És megint mindenki csak ámult! Mert a kis Iggi is nagyon szépen énekelt, bár nála azért szó sem volt tizenhatod hangokról, még nyolcadokról sem. De negyedhangokban igazán bővelkedett ez a dal is, tehát nagyon hasonlított ahhoz, amit Éá énekelt. És valóban egy teljesen ismeretlen nyelven dalolta azt. Még Kajjám sem értette, pedig ő az Univerzumban beszélt nyelvek túlnyomó többségét folyékonyan beszélte, hála különleges varázslatainak.

Szép dal volt, s természetesen a régi ván nép egyik dala. És Iggi sajnálta hogy nem úgy énekelheti ezt, ahogy réges-rég dalolták, de hát Iggi torka alkalmatlan volt hogy kiénekelje a megfelelő hangokat. Nem mintha a ván nép a dalaiban sok nyolcad vagy tizenhatod hangot használt volna, de énekeltek olyan magas és mély oktávokban is, amikben a csiszíks vagy a bargani emberek nem. Iggi úgy vélte hogy talán Iloé ki tudná énekelni azokat a hangokat, de más nem, még Kristály sem.

Mindenesetre a produkció igazán nagy tetszést aratott, és Kristály megjegyezte:

—De hiszen itt majdnem mindenki nagyobb énekes mint aki én vagyok...! Hogy én milyen bandába csöppentem!

Ezután Pucsakaci egy darabig békén hagyta őket, csak azt kérte hogy Iloé, ha nem nagyon szégyenlős, mutassa meg meztelenül is magát úgy, hogy a fényruhájába van öltözve. Iloé megtette, és egyáltalán semmi nem látszott belőle ott alul, de felül sem, csak a feje. Még meztelen karjait is örvénylő fénycsíkok takarták. Csak az ujjai látszottak.

—Nem fáradságos ez neked, Iloé? - kérdezte Pucsakaci.
 —Egyelőre cseppet sem, sőt, még figyelni sem kell rá.
 —Mi volna ha ezentúl végig így maradnál, már persze ha nem fázol?
 —Nem fádom. - mondta Iloé.
 —Maradsz akkor így? És gondold rá, hogy így több az esélyed a nyeresre is!
 —Maradhatok. Miért is ne, ha ezzel is örömet okozok az embereknek!
 —Tiltakozom! Csak ne legyen Iloé állandóan meztelen! Ez erkölcstelen! - kiáltotta Drás.
 —De hát senki nem lát majd semmit a meztelenségéből a fényruha miatt, az egésznek csak az a célja hogy maga a fényruha minél jobban látszódjék! - magyarázta Pucsakaci.
 —Akkor is meztelen, mert mindenki tudja hogy meztelen!
 —Nem meztelen.
 —Meztelen az, akin nincs rendes ruha, s az ilyesmit Isten tiltja!
 —Engem még az sem érdekel, ha Iloé akár fényruha nélkül van, és minden férfival lefekszik, akár még veled is! - mondta türelmetlenül Pucsakaci. —Értsd meg Drás, hogy Iloé igazi különlegesség, és...
 —Nekem egy különlegesség se viselkedjék különlegesen erkölcstelenül!
 —Nem muszáj nézned. Ha nem tetszik, szállj be az egyik mentőkabinba, és térj vissza a Barganra! Nem hiszem hogy akár Iloé, akár Éa nagyon sírna utánad! Ez az én produkcióm, tehát nem te rendelkezel benne, megértetted?!
 —Igen, csak...
 —Akkor jó! - mondta Pucsakaci, azzal elsötétült a képernyő.
 —Most már egészen biztos, hogy te gyógyítottál meg! - mondta Kristály, azzal Iloéhez szaladt, és átölelte őt.
 —Nem én gyógyítottalak meg.
 —Bármit mondj is, elhiszem, de ezt az egyet nem!
 —Iloé, gyere akkor, veszek tőled vért meg egyéb mintákat, s amint lehet leküldetem a Darzsi-1-re! - mondta Éa, azzal elvonult az orvosi szobába Iloével.

A mintavétel nem tartott sokáig, s ezután visszatértek a többiekhez. Ezalatt azok az iménti eseményeket tárgyalgatták. Drás püspök például élénk vitába merült Mácsival, mert azt bizonygatta hogy Iloé igenis nőstényördög, Mácsi ellenben hajlamos volt osztani Éa véleményét, hogy Iloé csak különleges mutáns. Kristály bonyolult vitába merült Iggivel az éneklés rejtelméről; eközben csak úgy záporoztak a zenei szakkifejezések. Jotu megpróbált ebbe bekapcsolódni, de Kristály látványosan oda sem figyelt, különben meg Jotu is hamar rádöbbsent hogy egyszerűen nem is érti már hogy miről van szó, mert olyan magas szakmai színvonalon folyik a társalgás. Úgy látszik Kristály nemcsak énekelni tudott, de komolyan tanulmányozta is valamikor a zenetudomány magasiskoláját! És úgy tűnik hogy ez a kis, girnyó Iggi is nagyon ért hozzá! Félszavakból is megértik egymást! Nem úgy mint ő Jotu őket!

Kajjám nem beszélt senkivel sem, csak ült egy fotelban kényelmesen elterpeszkedve, kezében egy üveg ásványvízzel, lábait messzire kinyújtotta, és elégedett mosollyal arcán figyelte a többieket. Úgy látszott hogy Iloé produkciója ellenére is fölöttébb meg van elégedve saját alakításával. Szjord sem beszélt senkivel sem, ő is egy fotelba telepedett le, s láthatóan türelmetlenül várta Iloé visszatértét, olyan gyakran pislogott az elsősegélyszoba ajtaja irányába. Bár néha Kajjám felé is vetett egy-egy óvatos pillantást. Szubrimusz eleinte unatkozott, aztán elővett egy könyvet a táskájából. Kis alakú fekete könyv volt, de Szjord azért el tudta olvasni a távolból is a címét: „Hogyan érveljünk a magzat jogai mellett”?

Éa és Iloé elég hamar visszajöttek, s ekkor megint bekapcsolódott hozzájuk a tévén keresztül Pucsakaci úr.

—Vacsoráig van még egy kis időnk, javaslom hogy addig játsszátok azt, hogy megnevezi mind-egyikőtök azt a személyt, akit legnagyobb ellenfelének tart az úrváros elnyerésében! S nevezzétek meg azt is, akitől a legkevésbé tartotok! Kezdje a sort Éa, azért, hogy megtiszteljem ezzel is a csisziket, akiknek a műholdjai közvetítik ezt a műsort, azután majd meglátjuk hogy mi lesz

a sorrend. Tudjátok, biztos vagyok benne hogy a nézőinket mindennél jobban érdekli, hogy miként vélekedtek az esélyeitekről. Kezdd el, Éá!

—El kell keserítselek Pucsakaci, mert engem abszolúte nem tudnak érdekelni az esélyeim! Talán mondtam is már ilyesmit valamikor, azt hiszem épp akkor, amikor Iggi jött be hozzám! Ugyanis nem érdekel a győzelem sem! Én azért jöttem, hogy a csiszi eszméket népszerűsítsem, s részben cenzornak, hogy ha ebben a számunkra eléggé gyanús műsorban túlzottan csiszí-ellenes és extrabarbár megnyilatkozások hangzanak el, akkor közbeléphessek, ellensúlyt képezhessek a magam csiszi véleményével, és végső esetben akár le is tiltathassam az egész műsort!

—Na de hát rád is érvényes, hogy a nézők kiszavazhatnak!

—Hogyne, de legalább az elején amíg benn vagyok, megítélhetem, hogy milyen a társaság, s abból hogy mikor leszek esetleg kiszavazva, tudom hogy mennyire csiszíbarát a nézőközönség!

—Akkor úgy kérdezem - fontolgatta a szavakat Pucsakaci - hogy szerinted ki az, aki a legesélyesebb a győzelemre, s ki a legkevésbé esélyes!

—Őszintén csodálnám ha Drás püspök nyerne! Én azt hiszem elég sokáig bennmarad ő, mert a nézők óvakodnak majd kiszavazni, ugyanis élvezik majd hallgatni az elképesztő ökörségeit. De a legvégén a győzelmet valami rokonszenvesebb embernek fogják adni. Nem hiszem azt sem hogy Szjord nyerne; ő olyan se hús se hal, alig szól valamit, és énekelni sem volt hajlandó. Az első közt lesz akit kiszavaznak ha így folytatja. Ami meg az esélyeseket illeti, Kajjám elképesztőt alakított, jó az esélye a győzelemre, de Kristálynak mégis nagyobb esélyt jósolok, mert sok a híve, meg mert egyszerűen ő nő, s így szebb. A legesélyesebb azonban Iloé. Ha ő nem volna, biztos lennék Kristály győzelmében, így azonban biztos vagyok benne hogy Iloé nyer, mert - nevezzük így Kajjám javaslata alapján - *tündért* még nemigen láthattak a nézők! Ő olyan extravagáns különlegesség, hogy lehetetlennek tartom hogy ne nyerjen! Mérheterlenül meg lennék lepve, ha nem ő nyerne!

—De hát én is megleptem mindenkit, amikor hozzásegítettelek benneteket egy nagy hipertéri felfedezéshez! - szólt Iggi.

—Ebben teljesen igazad van, de nem tőlem függ hogy ki fog nyerni! És sajnós a te felfedezésed lényegéből azt hiszem az átlagos néző egy árva szót sem értett, Iloé fényruháját azonban mindenki láthatja ragyogni!

—Jó, ha már megszólaltál, akkor halljunk téged, Iggi! - szólt Pucsakaci úr.

—Hát ahogy így belegondolok, szerintem is Iloé az abszolút esélyes! A legkevésbé esélyesnek azonban Mácsit tartom. Azért őt, mert Szjord a maga kannibálos véleményeivel eléggé érdekes és meghökkentő figura, de Mácsi csak egy egyszerű vallásos nő, és még csak nem is olyan szélsőségesek a nézetei mint Drásé. Tehát nem olyan érdekesek. Ő esik ki legelőször, vagy ha mégsem, akkor Szubrimusz.

—Mácsi, neked mi erről a véleményed? - kérdezte Pucsakaci.

—Biztos vagyok benne hogy előbb esik ki Szubrimusz mint én, és legalább két okból! Egyrészt mert a nézők tudják mert megmondtam, hogy én Drás ellenfeleként jöttem ide fel, tehát érdekli őket a mi vitánk, de Szubrimusz magzatvédő eszméit már sokat hallhatták korábban is különböző médiákban. Ha én kiesek, Szubrimusz nem fog vitázni Drással, mert a magzatokat illetően a nézeteik messzemenően azonosak, tehát ha vitát akarnak, akkor én kell bennmaradjak, nem Szubrimusz! Továbbá, én hiszem azt hogy Isten engem támogat, ha meg engem támogat, az azt jelenti hogy én nyerek, márpedig aki nyer, az nem esik ki!

—Tehát magadat tartod a legesélyesebbnek?

—Az nem lehet másként, a dolgok természeténél fogva. Ez egyenesen következik abból, hogy Istent nem lehet legyőzni, tehát akivel Isten, azzal a győzelem!

—Szerinted tehát Szubrimusz esik ki elsőként?

—Vagy ő, vagy ha mégsem, akkor éppen maga Drás, mert Isten nem tűri hogy csúfot üzzenek a nevéből! Esetleg szóba kerülhet még Éá is, de inkább hiszem hogy Drás lesz a legelső kieső. Tehát vagy Drás, vagy Szubrimusz. Így vélem. Különben meg nekem mindegy, mert legyen meg az Úr akarata!

—Halljunk akkor téged, Szubrimusz!

—Egyelőre a legesélyesebbnek én is Iloét tartom, de ha mást sem tud mint világítani, akkor lehet hogy később megkopik majd ennek a varázsa. S ha nem támad nagy rajongótábora, akkor már Kristály esélyesebb lesz. Remélem azonban ennek ellenére hogy mégis én nyerek, mert odalent a tisztességes emberek majd felismerik, hogy ha engem támogatnak, azzal az életet támogatják! Ha megnyerem az úrvárost, akkor...

—Bocsánat hogy közbevágozok, de az majd egy másik kérdés tárgya lesz, hogy ki mit kezdene vele! Most halljuk a püspök urat!

—Semmi esetre sem lehet másként, mint hogy én nyerjek! El sem tudom képzelni hogy ne én nyerjek! Isten ugyanis engem támogat, tehát engem és nem mást, főleg nem Mácsit, de még annál is kevésbé ezt az Iloé nevű, emberbőrbe bújt nőstényördögöt! Emiatt abban is majdnem biztos vagyok, hogy ő lesz az egyik legelső kieső!

—És te Iloé mint vélekedel?

—Úgy tűnik nekem hogy valóban jók most az esélyeim, de azért én nem merném magamat nagyon elbizni! Kajjám bámulatosat alakított! És nem tudom miért de úgy érzem, hogy tud ő bőven még nagyon sok más trükköt is amit ki sem néznénk belőle! Én azt hiszem, meglepő lesz amit mondok, de ő, Kajjám a legesélyesebb!

Kajjám e szavakra ha lehet még jobban elterpeszkedett a fotelban, már annyi helyet foglalt el mint három másik ember sem.

—És ki a legkevésbé esélyes?

—Természetesen Éá.

—Hogyhogy?! - ámult el Pucsakaci.

—De hát logikus! Mindenki tudja hogy ő nem is akar igazán nyerni! Akkor meg minek szavazzanak rá az emberek?! És a csiszik sok ember szemében kissé unalmasak is. A nézeteiket mindenki ismeri a kiadványaikból is. Csodálnám ha nem ő esne ki elsőként!

—Mit szólsz ehhez te, Kajjám?

—Csodálkozom a jelenlevők vakságán, mely e képtelenségüket okozza a helyzet reális felismerésére! Hiszen azt hittem egyértelmű, hogy más nem lehet nyertes, mint én! Nem is mertem volna vállalni a megmérettetést, ha nem lettem volna a kezdet kezdetétől tisztában vele hogy úgylis győzők! Elárulom ugyanis, hogy én utálok veszíteni, tehát csak számomra nyerő helyzetbe mászom bele! És íme, kiderül hogy egyedül Iloé ismerte fel bennem a sztárok sztárját! Igazi tündéri éleslátás!

—Nem éppen, mert én is elismerem hogy biztos te fogsz nyerni! - szólt gyorsan Szjord.

—Aha, és ki az aki a legkevésbé esélyes szerinted? - kérdezte Kajjámot Pucsakaci.

—Mind egy szálig abszolút esélytelenek. Az én zsenialitásom s más kiváló erényeim messze magam mögé szorítják őket, de annyira, hogy tulajdonképpen nincsenek is versenyben hozzám képest! Nincs is értelme arról beszélni, hogy melyikük mennyire esélytelen, mert az egyik nulla, a másik duplanulla! Igen, ez a jó kifejezés: mind duplanullák, azaz vécék hozzám képest, ki magam vagyok hozzájuk viszonyítva a palota! S ugyan ki választaná hogy egy budiban lakjon, amikor egy palotában is megteheti?! Tehát én nyerek!

—Jó, de ki esik ki elsőként szerinted?

—Mácsi vagy Szubrimusz. Éát nem dobják ki a nézők legelőször, mert élvezik ha vitatkozik Drással. Mácsi is vitázik ugyan a püspökkel, de szintén vallási alapról, tehát túl kicsi köztük a kontraszt. Ugyanez érvényes Szubrimuszra is.

—Azt már tudjuk hogy Szjord kit tart legesélyesebbnek, Kajjámot, de kit tartasz a legesélytelenebbnek, Szjord?

—Fogalmam sincs, és megtippelni sem vagyok hajlandó, mert nem akarok sem tévedni, sem senkit megbántani! Nekem nem az a dolgom úgysem, hogy mások esélyein töprengjek.

—Hát mi? Hogy nyerj?

—Hogy vigyázzak Iloére.

—Tessék?!

—Mondjuk, én nem annyira azért jöttem ide hogy nyerjek, hanem féltékenységből! Így érthető már?

—Ah! Ez meglepő hír volt! - mosolygott Pucsakaci úr. —De hát mit teszel ha Iloé előbb esne ki mint te?

—Hát, hacsak valami meg nem akadályoz benne, akkor azonnal kiszállok a Kukkolóból, és megyek utána!

—Mi akadályozhatja meg benne?

—Mit tudom én, nem vagyok jósz hogy a jövőbe lássak! - morogta Szjörd, holott nagyonis egyértelmű dologra gondolt: Kajjámra.

—Halljunk téged, Kristály!

—Amíg meg nem hallottam Iloét énekelni, azt hittem biztos befutó vagyok, de azután, s főleg azután hogy láttam így, csupa fénybe öltözötten, úgy vélem senkinek fikarcnyi esélye sincs vele szemben! De nem is bánom. Sőt, kibicelek neki hogy ő nyerjen, mert megingathatatlan meggyőződése, hogy miatta gyógyultam meg, miatta, egyedül miatta, ezt soha senki ki nem veri a fejemből, és akármikor életemet adnám érte! Sőt, ezúton felszólítom minden rajongómat, hogy ne is törődjenek velem, hanem szavazzon mindenki mindig Iloé javára, mert ennyivel tartozom neki! Tulajdonképpen illene hogy vissza is lépjek és ne legyek konkurens, egyedül amitt nem teszem, mert el sem tudom képzelni úgysem hogy ne ő nyerjen hanem én, ellenben nem bírok a kíváncsiságommal, hogy percről percre lássam az itteni eseményeket, és Iloét is! Emiatt maradok csak. De ha netán mégis én nyernék és ő kérné tőlem az úrvárost vagy a pénzt vagy mindegyiket, azonnal nekiajándékoznám, ez nem is vitás! Vagy akár a már most meglevő vagyonomat is!

—És ki a legkevésbé esélyes szerinted?

—Kajjám.

—Épp én?! - ámult Kajjám.

—Igen. Mielőtt megszólaltál, én Drás püspökre szavaztam volna mint abszolút esélytelenre, mert a rajongóim nem bocsátják meg neki hogy úgy gyűlöl engem. De miután megszólaltál, ne is haragudj, de azt mondom hogy szavaid hihetetlen beképzeltségről árulkodnak, és csodálnám ha ezt a nézők nem büntetnék meg a kiszavazásoddal! Félre ne érts, én magam zenei lángelmének tartalak, nem én kívánok neked bármi rosszat, de a megnyilatkozásodnak ez lesz a következménye! Tapasztalataim szerint ugyanis az emberek ki nem állhatják a gőgöt, pökhendiséget és felfuvalkodottságot! Ezt a legnagyobb sztároknak sem gyakran bocsátják meg.

—De olyan nagy sztár még senki nem volt mint én! Én vagyok a sztárok sztárja!

—Látod, épp e beképzeltségről beszéltem.

—Ez csak tényközlés volt. És én is épp erről beszéltem az előbb: hogy néhányan vakok az igazi zseniség és az igazi Győztes meglátására, s te Kristály ennek ékes példája vagy!

—Akkor most nyilatkozzék Jotú!

—Kristály! Biztos hogy Kristály nyer, ezt a halálán kívül semmi más meg nem akadályozhatja! Ugyanis milliók rajonganak érte, és az igaz hogy Iloé is szépen énekel, de olyan fura dalt énekelt ami nem sokaknak tetszik. És lehet hogy Iloé fényruhája szép, de Kristály is szép, és Iloénak nem volt annyi ideje hogy rajongótáborát építsen ki mint Kristálynak, aki hogy úgy mondjam már évek óta bizonyított!

—Akkor ha biztos vagy benne hogy én nyerek, és nem te, akkor minek jöttél ide?! - kérdezte Kristály ellenséges hangon.

—Hát hogy visszahódítsam a szívedet!

—Tudod mit, inkább engedem át neked a győzelmet, mint a szívemet!

—És ki esik ki elsőként? - kérdezte Jotut Pucsakaci.

—Drás, mert Kristály ellensége. Meg lennék lepve módfelett ha másképp lenne! És még azt az állítást is megkockáztatom, hogy én maradok benn Kristály mellett a legutolsó pillanatig, mert a nézők szeretik a szerelmes történeteket, és esélyt akarnak adni annak, hogy e két szerető szív, Kristályé és az enyém, összedobbanjon!

—Megkérek minden nézőt - szólalt meg ezt hallva Kristály - hogy legyenek olyan kedvesek és Jotut szavazzák ki elsőként! Híveim, szavazzatok Jotú ellen! Szívesebben viselem el Drás társaságát mint Jotué, mert ha csak ránézek, utálkozom önmagamtól, hogy már első pillanatban sem ismertem fel benne a megbízhatatlan, senkiházi alakot, és nem volt elég emberisme-

retem, de annyira nem, hogy még le is feküdtem ezzel az emberi nullával! Őt szavazzátok ki és ne Drást vagy más akárkit! Előre is köszönöm!

—Na jó, akkor most mondja el mindenki azt, hogy mihez kezdene az úrvárossal, ha megnyerné! Éá!

—Én már ezt is elmondtam: odaajándékozom Igginek, cserébe a jó ötletéért a hipertérrel kapcsolatban!

—Iggi?

—A barátaimmal beköltözünk ide, rendberakjuk, s elrepülünk valahová, ahol megalapítjuk azt a társadalmat, ahol igaz szeretet uralkodik!

—Ha ilyen vágyaid vannak, miért nem mész a csiszíkhöz? - kérdezte Pucsakaci.

—Mert a szememben még ők is túl vadak, barbárok. Már meg ne haragudj Éá, de így gondolom! Én szinte teljes egészében Iloével értek egyet, ami az erőszakról való véleményt illeti!

—Aha. Halljuk akkor Iloét!

—Én még nem is gondolkodtam el azon hogy mit kezdjek vele, valahogy bele sem gondoltam hogy én nyerhetek! Én csak azért jöttem ide, hogy megismertessek mindenkit azzal, hogy mindenkit szeretni kell, még az ellenségeinket is!

—Na de mégis! Valamit csak kezdenél vele! És illendő elgondolkodnod rajta, mert látod kiválóak az esélyeid a győzelemre, s ezt nemcsak én mondom de sokan mások is!

—Hát, nem is tudom... talán összedugnám a fejemet Iggivel, hogy miként is képzelem az ő társadalmát! És ha megtetszik az ötlet, akkor azt mondom hogy legyen övé az úrállomás, de persze úgy, hogy én is benne maradhatok!

—Ennek Iloé semmi akadály! - kiáltott fel boldogan Iggi.

—Akkor most hadd kérdezzem meg Szjordot, Iloé védőangyalát! - szólott Pucsakaci.

Szjord a vállát vonogatta.

—Kizárt hogy én nyerjem meg, mert én csak úgy nyerhetnék, ha Iloé előbb esne ki mint én, de ha ő kiesik, én sem maradok benn!

—Na de lehet ám hogy esetleg ti ketten maradtok utoljára, és úgy nyersz!

—Hát ha ez megtörténne, bár nem hiszek benne, de ha mégis, akkor azonnal odaajándékozom Iloénak! Mi mást is tehetnék?!

—Kajjám?

—Ó, hát nagyon jó lesz ez a roppant bodega a különböző leleteimnek, amiket az ásatásaimon szereztem... - majd ravaszul nézett Iggire, s így szólt:

—De mert engem az új leletek még jobban érdekelnek mint a régiek, emiatt nem tartom ki-zártnak, hogy a nyelés után sokáig itt maradok még a Bargan körüli röppályán, s ezalatt sok minden történhet. Még a szándékaim is módosulhatnak. Nem látok előre még én sem a jövőbe... sajnós!

—Kristály?

—Azonnal odaajándékozom Iloénak. Vagy nem mondtam volna még?

—Drás püspök?

—Összegyűjtöm azokat, akikben igaz hit lobog, ennek mércéje természetesen leginkább az, hogy megesküsznek rá hogy szó szerint elfogadják a Legszentebb Könyv szavait, azután az úrvárossal kivándorolunk valami lakatlan bolygóra, amit még nem szennyeztek be a csiszík! Bargan úgysis valószínűleg a csiszík martaléka lesz végleg idővel! Hacsak, persze, az Úr nem tesz nagy csodát!

—Mácsi?

—Céljaim hasonlóak Drás püspök céljaihoz, csak én természetesen nem óhajtom a Legszentebb Könyvet szó szerint értelmezni, tehát az én hitelveim mások!

—Szubrimusz?

—Az egész úrvárost berendezem egyfajta égi menhelynek azon gyermekek számára, akiket az anyjuk nem szül meg csak akkor, ha biztosított a gyermek elhelyezése! Ez tehát egy roppant, úrbeli árvaház lesz!

—Jotu?

—Nagyon örülnék ha nyernék, mert akkor már gazdagságom összemérhető volna Kristályéval, s akkor már nem hinné hogy csak a pénzéért akarom elvenni!

—Értsd már meg te vízfej, hogy akkor sem kellenél ha az egész Galaktika minden bolygójának te volnál a teljhatalmú császára!

—Nem hiszem el hogy akkor ne beszélnél másként, egy úrállomás mégis példa nélküli nász-ajándék!

—Ha te nyered meg, akkor a közelébe sem megyek!

—Jó, akkor a következő kérdésem az - mondta Pucsakaci - hogy ki kit szeretne legelőször a kiesők közt látni! Ezt amiatt kérdezem, mert ez nem azonos azzal, hogy kit tart a legesélyesebbnek! Mert például egyelőre úgy néz ki, hogy ha Éá nyer, megkapja az úrállomást Iggi, de majdnem ez lesz a helyzet akkor is ha Iloé nyer, sőt, akkor is ha Kristály nyer, mert Kristály odaadja Iloénak, s akkor Iloé szövethet Iggiel! Hasonló a helyzet Szjord nyerése esetén is! Ezek tehát Iggi számára nem igazi ellenfelek! Kajjámától már például jobban félhet! Halljuk tehát, ki kit szeretne mielőbb kiesve látni! Éá!

—Ilyen kérdésre nem szívesen válaszolok, mert nem is nagyon vagyok érdekelt a nyerésben.

—De személyes ellenszenvet csak érzel valaki iránt, inkább mint mások iránt!

—Kimondott ellenszenv nincs bennem. Számomra nem szimpatikus Drás, Mácsi és Szubrimusz, de ezt eddig is biztos tudta mindenki. Mindenesetre nem haragszom rájuk; amikor idejöttem, eleve számítottam rá, hogy lesz itt egypár barbár akivel nehéz kijönni. Barbároktól más viselkedést igazság szerint nem is vártam. Tulajdonképpen még igen kellemes meglepetés ért, hogy a társaság többi része egészen értelmes fickókból áll. Ők hárman jó lenne ha mielőbb eltűnnének innen. Azután meg Jotu, mert én is jellemtelen embernek tartom. Csiszi elvek szerint ugyanis ki kellett volna tartania jóban-rosszban amellet, akinek ezt megígérte, tehát Kristály mellett. Akkor is, ha emiatt kitagadják a vagyonból. És akkor is, ha netán már nem szerelmes belé. Mert nem az számít szerintünk hogy szereti-e, akár szerelemmel akár anélkül, hanem hogy megígérte hogy támogatja. Ha megígérte, akkor tartsa is be a szavát, mert az adott szó kötelez! Tehát ezért nem kedvelem Jotut. Jó lenne ha távozna, mert ez növelné Kristály nyugalma is. De ennél fontosabb hogy a másik három, Drás, Mácsi és Szubrimusz távozzék, mert úgy a nézők kevesebb hülyeséget hallanának. Ez a véleményem.

—Mi erről a másik oldal véleménye? Drás püspök?

—Legfontosabb hogy innen mielőbb távozzék Mácsi!

—Meglep a válaszod! Azt hittem hogy Éára szavazol, vagy esetleg az általad ördögnek tartott Iloére!

—Hát második távozonak biztos hogy Éát jelölném meg ha rajtam múlna, de a legfontosabb Mácsi távozása, mert ő elferdíti az igaz hit ígét!

—Mácsi, neked mi a véleményed?

—Én természetesen Drás távozását óhajtom, mert ő elferdíti az igaz hit ígét! S már eleve azért jöttem, hogy ellensúlyt képezsek vele szemben!

—Kristály?

—Mondtam már, hogy én akkor lennék a legboldogabb, ha Jotu mielőbb eltakarodna innen!

—Jotu?

—Hát, én azt hiszem nincs sok esélyem a nyerésre mert Kristály nyer, mondtam már, de az valóban jó lenne ha a végén csak ketten maradnánk, ő meg én, s hogy ez megtörténhessen, abban nagy veszélyt jelent a számomra Iloé! Mert ő nagyon erős ellenfele Kristálynak! Én tehát igen megnyugodnék, ha ő mielőbb kiesne! Ezutáni leghőbb vágyam meg az, hogy Kajjám essen ki, mert ő is nagyon jól szerepelt az előbb! A többiektől már nem nagyon félek.

—Kajjám?

—Én nem nyilatkozom ezügyben, ugyanis nekem aztán abszolúte tökmindegy hogy ki esik ki előszörre, másodszorra, sokadszorra, mert bárki is legyen a kieső, azt tudom, hogy én leszek a végső bennmaradó! Az efféle kérdés a számomra olyan, mintha egy oroszánt arról kérdeznének, hogy négy-öt egérellenfele közül kitől fél jobban, kit szeretne mielőbb halva látni! Hát nem abszolúte mindegy neki?!

E nagy önbizalom hallatán Pucsakaci alig bírta palástolni a mosolyát.

—Jó, értem én hogy Zseniális Kajjám Úr nem fél senkitől, de akkor talán megnevezhet olyasvalakit, aki akármilyen is de ellenszenvesebb neki, s ezért venné szívesen, hogy mielőbb eltávozna! Hiszen Éa is valahogy így csinálta!

—Hát igen, ezt már elvileg megtehetném, de gyakorlatilag lehetetlen, mert én senkit nem tartok ellenszenvesnek.

—És kevésbé rokonszenvesnek?

—Olyan akad, de olyan hogy a *legkevésbé* rokonszenves, akit ezért megnevezhetnék, olyan nincs!

—Hát akkor halljuk legalább azt, hogy kik a rokonszenvesebbek!

—Én nagyon kedvelem először Szjortot. Igen, merem állítani, hogy őt nagyon kedvelem! Korábban is találkoztam már nemegyszer olyasfélékkel mint ő, és az ilyen... hm... mondjuk úgy hogy *embertípust*... igen, hát az ilyeneket nagyon kedvelem, nemegyszer okoztak rendkívüli örömet nekem... de ne gondoljon senki rosszra, nem szexuálisan, mert nem vagyok buzi. Másképp, de hogy hogyan, azt hosszú lenne elmondani! - és olyan szemekkel méregette Szjortot, hogy a szellem elsápadt. Kezdte megérteni, mit érezhet Iloé, amikor ő nézegeti ilyen módon a tündért. Épp ezt érezheti amit most ő, Kajjám nézésétől.

—Kétlem hogy valaha is találkozhattál volna olyan személlyel, mint Szjord! - jegyezte meg Iloé.

—Ó drága tündibündi, fogalmad sincs rólam! Halvány gőzöd nincs róla, ki is vagyok én, hogy ki az a Zseniális Kajjám!

Iloé nyugtalan lett ezt hallva. Lehet hogy ez a Kajjám is egy szellem?! Mi lesz itt vele, ha e két szellem összeverekszik amiatt hogy ki birtokolja őt, akkor neki nincs ám száz éve, egykettőre széttépik!

—Aztán nagyon kedvelem még Iloét is, - folytatta Kajjám - mert az ő fajtájával is mint mondtam, találkoztam már olykor. Tudjátok, mutánsok, ilyesmik, beszéltem már erről azt hiszem. Meglehetősen megkedveltem Iggit is, mert ő ismerte el először a zsenialitásomat, tudjátok, amikor szóba hoztam hogy a Bargannak voltak őslakói, akkor nem habozott egyetérteni velem! Az ilyesmit nagyra értékelem! Kristályt is kedvelem, mert ő meg azt ismerte el, hogy nagy zenei lángelme vagyok... bár ezzel már korábban is tisztában voltam. Én ugyanis kivétel nélkül mindenben csúcskiváló vagyok! De annyira, hogy vagyok én, aztán egy nagy szakadék, és csak azután következnek az emberiség rajtam kívüli legkiválóbbjai is! Mindenesetre ennek ellenére jólesett, hogy Kristály ezt elismerte. Éával sincs semmi bajom, korábban is találkoztam már a csiszíkkal, és meg kell mondjam hogy kiváltképpen megkedveltem őket! Tulajdonképpen úgy is mondhatjuk, hogy önmagamát majdhogynem tiszteletbeli csiszínek tartom! Bár azt természetesen le kell szögezni, hogy én messze sokkal többet érek mint ők. És sokkal okosabb vagyok mint ők. Zseniálisabb. És így tovább. De azért igen, igen, nekem semmi bajom a csiszíkkal, sőt, ha épp módomban áll, szívesen segítek is nekik. Ezt nemegyszer megtettem már. Ők persze mit sem tudnak erről. Ugyanis én olyan kiváltképpen jó és derék ember vagyok, aki nem henceg a jótetteivel, azokat önzetlenül viszi véghez, és nem tartja a markát utána a jutalomért! Nem is szoltam tehát a csiszíknak róla, hogy én tettem nekik jót. És most sem fogom jótetteimet részletezni. Csak azért mondom most is, hogy értsétek: én kedvelem Éát is, egyszerűen azon egyetlen oknál fogva, mert ő csiszí.

De én Drás püspököt is kedvelem. Nem is vitás ugyan, hogy ő természetesen nem más, mint egy elmebajos bigott hülye, vallási megszállottságban szenved, de a hülyék néha mulatságosak. Drás annyira bolond, hogy el sem tudom képzelni, hogy bárki is komolyan vegye őt önmagán kívül, és szórakoztató hallgatni a marhaságait. Nem kedvelem annyira mint mondjuk Éát, de néha jó egy hülye a háznál!

Én Mácsira sem haragszom. Ő is vallásőrült, de nem annyira mint Drás. Kissé unalmasabb nála. Ugyanez igaz Szubrimuszra is. Végül meg Jotu... hát, ő egyszerűen olyan nekem mintha nem is volna, semmi érdekes nincs benne! Ő egyszerűen egy jellemtelen ember, és kész! Igen, azt hiszem talán valóban az lenne a legjobb, ha Jotu esne ki először, őérte nem kár! Aztán meg vagy Szubrimusz, vagy Mácsi! Mert még ők Jotu után a legunalmasabbak!

—Szubrimusz? - kérdezte röviden Pucsakaci.

—Én Éá távozását óhajtom mielőbb, mert ő az, akit a magzatok legnagyobb ellenségének tartok nézetei miatt!

—Nem Szjordot, hiszen tőle akár még meg is eheti bárki az újszülötteket? - kérdezte Pucsakaci.

—Szjord nézetei annyira szélsőségesek, hogy senki nem fogja azokat osztani, de Éá, s úgy általában a csiszík, sokakat megszédíthetnek!

—Szjord?

—Számomra egyértelmű, hogy a legjobb az volna, ha a tiszteletre méltó Kajjám mielőbb eltávozna a körünkből!

—De hiszen ő azt mondja, kedvel téged! Vagy nem hiszed?

—Hogyne hinném, nincs efelől cseppnyi kételyem sem! Csakhogy én annyira végtelenül tisztellem őt, hogy kifejezetten kinszenvedés nekem itt lennem, tudván hogy bármiben is a vetélytársa vagyok! Én annyira nagyon tisztellem, hogy legszívesebben azonnal ki is lépnék a Kukkolóból! Sajnos azonban tudom, hogy ezt ő nem engedné meg, mert nem akarja, hogy az legyen a látszat, hogy a győzelmet mintegy nekiajándékozzák! De csak egy szavába kerül, s már itt sem vagyok!

—Maradj csak fiacskám, hiszen tudod, hogy mennyire kedvellek! - mosolygott rá megnyerően Kajjám.

—Halljuk akkor Iloét!

—Nem mondok semmit.

—Hogyhogy?!

—Úgy, hogy nem, és kész! Nem kötelességem!

—Jó, de legalább indokold meg, hogy miért nem nevezel meg senkit!

—Mert nem akarok senkit megbántani azzal, hogy legfőbb ellenségemnek nyilvánítom! Az ilyesmi messzemenően ellentétes volna az erkölcsi elveimmal!

—És te, Iggi?

—Hasonlóképp vagyok ezzel mint Iloé! Azt hiszem, ha én nyerek, akkor is felajánlom neked Iloé, hogy lakj nálam az úrvárosban, mert mi ketten kiválóan megértjük egymást! Szeretném ha majd a barátnőm lennél!

—Ó, hiszen én a világ összes értelmes lényét a barátomnak és barátnőmnek szeretném tartani! Téged aztán pláne! Máris annak tekinthetsz tehát! - azzal odaült Iggi mellé, és átölelte.

—Akkor most arra válaszoljatok, hogy mit szeretnétek hogy ki nyerjen, akkor, ha nem ti nyertek! Éá!

—Iggi nyerjen. Megérdemli. Nagy szolgálatot tett egész Csiszillának. Valójában egyre azon gondolkodom, hogy ha nem ő nyer, akkor el tudnám-e intézni, hogy kapjon egy úrvárost! Nem tartom lehetetlennek, hogy ezesetben tárgyalásokat kezdeményezzek a bargani hatóságokkal, hogy miért cserébe adnák oda valamelyiket a másik két úrváros közül. De lehet hogy konzultálok a csiszí királynővel, hogy ad-e egyet Igginak a mieink közül. Majd még meglátom hogy miként lesz. Mindenesetre én azt szeretném, hogy Iggi nyerjen.

—Iggi?

—Én azt szeretném hogy ha nem én nyerek, akkor Éá nyerjen, mert ő egyértelműen megígérte hogy nekem adja akkor az úrvárost! Ha meg nem is ő nyer, akkor nyerjen Iloé. Hiszen ő épp az imént jelentette ki, hogy a barátnőm!

—Iloé?

—Én azt szeretném, hogy a nyertes Iggi legyen.

—Szjord?

—Nyerjen csak Iloé.

—Kristály?

—Iloé. - válaszolta Kristály egyetlen szóval.

—Kajjám?

—Ez értelmetlen kérdés, mert elő sem fordulhat hogy ne én nyerjek.

—Na de pusztán csak mint egy játékos gondolatot, egy botor ötletet tekintve!

—Hát, ha mindenáron értelmetlenségekről beszélgetünk mert jobb dolgunk nincs, akkor én Ig-gire szavazok, mert alig léptem be ide, máris okos embernek nyilvánított!

—Halljunk téged, Jotu!

—Ó, hát ha nem én nyerek, akkor nyerjen talán Kristály!

—Ezzel a törleszkedéssel semmire nem mész, mert előbb lennék hajlandó megölni téged, mint visszafogadni! - förmedt rá Kristály.

—Drás püspök?

—Ha én nem nyerek, akkor nyerjen Szubrimusz! Ő legalább részben azonos elveket vall mint én!

—És te Szubrimusz miként vélekedel erről?

—Nos, én amondó vagyok hogy ha én nem nyerek, az kész tragédia a magzatoknak! Akkor inkább robbanjon fel az egész úrállomás!

—Tessék?! - meresztett rá nagy szemeket Drás.

—Az lenne a legjobb, vagy nem?! Természetesen a benne levőkkel együtt robbanjon fel. Akkor ugyanis sokan meghalának, akik mind gyermekgyilkosok, például Éá, meg Kajjám, meg mindenki!

—Na de hát ha nem robban fel, akkor ki nyerjen? - kérdezte szelíden Pucsakaci.

—Drás püspök. Egyértelmű! Ő kategorikusan tiltja a magzatelhajtást.

—Nem én tiltom hanem Isten!

—Az eredmény szempontjából mindegy.

—És te Mácsi, miként gondolod? - kérdezte az apácát Pucsakaci úr.

—Ha én nem nyerek, akkor én is azt mondom hogy inkább robbanjon fel, csak hogy a jelenle-vők nélkül, üresen.

—Miért?

—Azért, mert bárki nyerné meg, rosszra használná: istentelen világot építené vele!

—Még én is?! - kérdezte csalódottan Szubrimusz.

—Te is. Hiszen bevallottad, hogy a te szervezeted, a MAJOM, nem vallási alapon nyugszik! Mindazonáltal realistán nézve a kérdést, ha nem én nyerek, és fel sem robban, akkor még mindig a te győzelmed a legelfogadhatóbb a számomra.

—Hát akkor most vacsorázzatok vagy csináljatok amit akartok, ma már nem zavarlak benne-teket! - köszönt el tőlük Pucsakaci.

8. fejezet: Kajjám, a sátánista

Iloé igazi házias nő volt, mert magától nekiállt vacsorát készíteni mindenki számára. Segített neki ebben Iggi is és Kristály is. Bár meg kell mondjuk hogy Kristály nem nagy tehetséget árult el ezen a téren.

—Tudjátok - mesélte - amikor még apáca voltam, elvileg meg kellett volna tanulnom az efféle dolgokat, és még hajlandó is lettem volna, csak hogy nem nyílt rá módom, mert annyiszor voltam penitencia alatt, hogy sosem maradt rá időm! Mert amikor a konyhába kerültem, akkor mindig csak mosogattattak, meg a követ mosatták fel velem, söprögetnem kellett, esetleg krumplit pucolnom. Büntetésből. Minden olyan munkát ahol igazán tanulhattam volna valamit, mások végeztek. Aztán meg amint kiléptem onnan, inkább csak konzerveken éltem, mert a zárdabeli életem miatt úgy megutáltam mindent aminek csak halovány köze is volt a háztartáshoz, pláne a konyhához és takarításhoz. Kicsit később pedig amikor befutottam mint énekesnő, már megengedhettem magamnak előbb egy bejárónőt, majd állandó szakácsnőt is, mostanára meg már sok fős személyzetem van, igazság szerint azt sem tudom hogy hány fő, mert a saját titkárom irányítja őket!

—Akkor most miért jöttél ide hogy segíts nekünk? - kérdezte Iloé.

—Természetesen miattad! Eszem ágában sem lett volna bármit is dolgozni idebent, kivéve természetesen önmagam ellátását, ha látom hogy a férfiak csak mereszti a feneküket. Ezt nagy igazságtalanságnak tartom. Látod, be is vallom fennhangon hogy annak tartom! De megteszem ami tőlem telik, egyedül csak amiatt, mert látom hogy te is serénykedel! Hogy is nézne ki hogy hagyom hogy te kiszolgálj engem, amikor az életemet köszönhetem neked!

—A nő dolga a férfiak kiszolgálása, mert a nőt a férfi szolgálatára teremtette az Úr! - felelte ezt hallva Drás püspök. —És igyekezhetnétek már, mert éhes vagyok! És tükörtojást is kérek, de ha szétpukkasztjátok a sárgáját, úgy nem kell, akkor inkább csináljatok belőle rántottát, sok szalonnával! De jobb lenne egészben megkapnom tükörtojásként! Csinálja Iloé, ha te olyan ügyetlen vagy, Kristály!

—Hát ebből elegendem van! Ezt a pofátlanságot nem tűröm el! Nem elég hogy csak gunnyasztasz a fotelben mint egy nagy, potrohos pók a hálóban a légyre várva, de még követelődzöl is?! És nem sül le a bőr az ocsmány pofádról, hogy elfogadnád az ételt Iloétól, akit ördögnek tartasz?! Nem félsz hogy megmérgezi?!

—Ugyan már, az lehetetlen, én az Úr védelme alatt állok!

—Bátorkodlak emlékeztetni, hogy a te istened nem védett meg attól, hogy Iloé védelmében felökjelek! - mondta neki Szjord. Majd Iloéhez fordult:

—Tündérke, én nem vagyok éhes, semmit nem kérek enni, miattam ne fáraszd magadat! És ne csinálj Drásnak sem enni, nem érdemli meg, mert meg akart ölni téged!

—De mégis ember, tehát hadd egyen csak. - mondta Iloé.

—Helytelenítem ezt a jóságot.

—Elméletileg talán még igazad is van, Szjord, mert valóban nem érdemli meg, de épp ez a jóság lényege, hogy az ember az ellenségeivel is jól tesz! Hiszen mióta ezt prédikálok! Mindazonáltal el kell csüggesszem a püspök urat: nem kap tojást, se tükörként, se rántottaként!

—Hogyhogy?! - csattant fel a püspök. —Nincs talán idefent tojás?!

—Hogyne volna, akad bőven, csak hogy én kisgyerekkorom óta nem eszem húst. Tojást sem, mert abból is élőlény keletkezik, sőt, a tojás maga is egy élőlény, mert nem más mint egy rop-pant nagy sejt. Márpedig ami sejt, az élő. Legjobb tudomásom szerint soha nem fogyasztottam húsféleséget. Legalábbis azóta, hogy az öntudatomra ébredtem. Mert ugye amíg ki nem nyílt az értelmem, addig nem tudom hogy mivel etettek a szüleim. De az biztos hogy még jócskán iskoláskorom előtt eldöntöttem hogy húst nem eszem, abban a pillanatban így döntöttem, amint megláttam az udvaron, hogy egy hangyabolyba a hangyák behúznak egy döglött hernyót. Ekkor rádöbbsentem ugyanis, hogy az élelmek egy részéhez más lényeket meg kell ölni. S ettől kezdve nem ettem húst, azaz, úgy mondom inkább hogy e pillanattól kezdve ügyeltem erre tudatosan. Mert én nem akartam bűnrészes lenni más lények megölésében. Arra emlékszem hogy sajnos tojást ettem még egy-két alkalommal, mert még nem volt elég eszem ahhoz

hogyan rájöjjenek hogy az is élőlény, de aztán egy rajzfilmből rájöttem hogy a tojásból kiscsirke kel ki. S emiatt úgy döntöttem hogy azt sem eszem. A szüleim meg is vertek emiatt egyszer-kétszer, mert aggódtak hogy a hiányos táplálkozás miatt meggyengül az egészségem, de megmakacsoltam magamat, és semmi bajom nem lett tőle, bár ettől kezdve nagyon igényeltem a mézet. A méz a kedvenc csemegém, abból naponta akár fél kilót is meg tudok enni, ha tehetem. Néha többet is. Sajnos nem vagyok gazdag, ritkán engedhetem meg magamnak.

—Éa - szólalt meg azonnal Kristály - kérlek intézkedj az etud által, hogy azonnal szállítsanak fel ide tíz tonna mézet a legfinomabb fajtákból Iloé számára! Minden költséget állok!

—Nincs kifogásom ellene! Etulinó, intézkedj! - szólt etujához Éa.

—Iloé, ha bármire szükséged van, csak szólj, és én megveszem!

—Már semmi nem kell, Kristály. Köszönöm az ajánlatodat, de tényleg mindenem megvan.

—Hozassak neked csokoládét vagy akármit?

—Nem, köszönöm. Különben, a csokiknál is vigyázok rá, hogy ne fogyasszak olyanokat, amik állati zsiradékot tartalmaznak. Tejtermékeket viszont eszem, azokhoz ugyanis nem kell megölni az állatokat.

—De a növények megölését nem bánod? - kérdezte Szubrimusz.

—De, tulajdonképpen igen, de hát valamit mégis kell ennem! És azok legalább nem szenvednek, nincs idegrendszerük.

—Hát te hülye vagy, Iloé, de mindegy, akkor csinálja meg a rántottámat helyetted mondjuk Iggi! - mondta a püspök. —Ő már remélem normálisabban gondolkodik!

—Annyiból igen, hogy én eszem tojást is. Ugyanis az valóban csak egyetlen sejt, tehát nincs idegrendszere, s épp emiatt szerintem megehető! Egyáltalán, szerintem bármi megehető, aminek nincs központi idegrendszere. Ha ugyanis a tojást nem enném meg ami egyetlen sejt, akkor logikus volna hogy más egysejtűeket sem pusztíthatok el, tehát még a betegségterjesztő baktériumokat sem, ami azért igazán túlzás volna! Mindazonáltal nem csinállok neked ennivalót, Drás! Se tojást, se mást! Természetesen megtenném ha mozgásképtelen volnál, nem hagynám hogy elpusztulj, neked ugyanis van idegrendszered, de nem látom be hogy ha magad is megtehetsz valamit, miért én tegyem meg neked! Mert én egyetértek Iloével abban, hogy az ellenségeinknek is jót kell tennünk, de ez még nem jelenti azt, hogy szegődjünk az ellenségünk szolgálivá! Ez csak annyit jelent, hogy ha bajba kerülnek, akkor kisegítjük őket, például megmentjük az életüket!

—De én nem vagyok az ellenséged!

—De igen, mert a barátom ellensége az én ellenségem is! Márpedig te módfelett ellenségesen viselkedel Iloével! De Kristállyal is, akit szintén a barátnőmnek tartok, azért mert Iloé barátnője, márpedig a barátom barátja az én barátom is! Ne is legyen kétséged felőle Drás, hogy szükség esetén mindent megteszek életed megmentésére, de ezen felül ugyan bizony semmi de semmit! Te semmivel nem vagy jobb, mint a történelemtényekből megismert akasztányok!

—De igen, mert én igaz ügy érdekében küzdök!

—Azok is azt hitték.

Ekkor megjelent ismét Pucsakaci úr a képernyőn.

—Elnézést - mondta - megígérttem hogy már nem háborgatlak benneteket feladatokkal ma, és ezt nem is teszem, de úgy vélem érdekelhet benneteket, hogy hamarosan kiderülhet hogy mennyien osztják Drás püspök véleményét! Felhasználtam a reklámokra szánt idő egy részét, és közzétettem a VTV-n keresztül egy felhívást, hogy hajlandó vagyok ingyen nyilvántartásba venni azokat, akik beköltöznének Drás püspök mellé az ürvárosba, ha ő nyerné meg azt, így tehát megtudhatjuk, hogy kik lennének készek kivándorolni egy másik bolygóra, ahol a Legszentebb Könyv minden szavát szó szerint betartanák! Ezentúl rendszeresen értesítelek benneteket róla, hogy hány a jelentkezők száma! A felhívást talán tíz perce adtam csak le, de meg kell mondjam hogy bár nem sok jelentkezőre számítottam, ám azóta szinte égnek a telefonvonalak, és a világhálón át is szépen csörgedeznek a jelentkezők! Vannak már több mint ötszázan! - és Pucsakaci úr eltűnt a képernyőről.

—Elszomorító! - rázta meg a fejét Éa.

—Az emberi ostobaság végtelen! - mondta nyugodtan Kajjám. —Ám én nem nagyon nyugtalankodnék, Éá, mert minden bolygón akad néhány száz hülye! Ezek most az elején kapva kapnak az alkalmon, de hamar elfogynak, azután meg alig lesz már jelentkező!

—Nem így van! Az Úr engem támogat, ez az ő jele! - ujjongott Drás. —Na, ezek után ne merészeljetez ellenkezni velem, mert akkor magával Istennel szálltok szembe! Hol a rántottám?!

—Majd én megcsinálom! - legyintett Mácsi. —Nem mintha megérdemelnéd, de remélem alázattossággommal érdemeket szerzek az Úr előtt! Engedjetez oda lányok, hadd segítsék!

—Megcsináljátok nekem is az ételt? - kérdezte Kajjám.

—Mindenkinek. - mondta Iloé. —Én még megcsinálnám akár Drásnak is, már persze ha nem tojásról vagy más állati eredetű ételről volna szó, de ha már idejött Mácsi, hát valóban helyesebb ha ő csinálja a püspöknek, mert nem akarom hogy ha nagy gyűlölködése miatt gyomorrontást kap, akkor rám fogja hogy én mérgeztem meg!

—Kajjám kajáját megcsinálom én - mondta Kristály - mert hihetetlenül dicsekvő, de azért valóban nagy zenei lángelme, és ezt tiszteltem benne.

—És Éá vajon miért nem segít?! - kérdezte csípősen Drás.

—Mi csiszik már épp eleget segítettünk. - mondta Éá hűvösen. —Tudniillik ez itt mind csiszí élelmiszer, továbbá az egész műsor létre sem jött volna a mi segítségünk, műholdjaink, s egyáltalán, engedélyünk nélkül!

—De te magad személy szerint miért nem veszel részt a közösségi munkálkodásban?!

—Tudod mit, abban a pillanatban hajlandó vagyok résztvenni benne, amint úgy döntesz te is meg Szubrimusz is, meg mindenki más is, hogy magatok is dolgoztok! Én tényleg hajlandó leszek rá, mert igazán nem áll nagy nehézségből itt semmi, ez egyszerűen elvi kérdés a számomra, mert nem vagyok hajlandó barbárokat kiszolgálni! A csiszik nem a barbárok szolgái! Semmivel nem vagyok alábbvaló nálad, sőt, magasan többet érek! Ha a többiek kiszolgáltatnak téged, az ő dolguk. Ha kiszolgáltatnak engem is, az is az ő dolguk, és megköszönöm nekik. Ha nem szolgáltatnak ki engem, az is az ő dolguk, ezesetben majd ha kellően éhes leszek, akkor felállok és elkészítem a magam ennivalóját. Ez annál is könnyebb lesz, mert nálunk csiszíknél nincs határozott időpontja az étkezéseknek, mindenki akkor eszik, amikor kedve tartja! Ritkaság, hogy többen is összeüljünk közösen étkezni. Gyakran járunk egymáshoz, csak éppen nem enni. Szóval, nem halok bele, ha nem leszek kiszolgálva! De hogy én nem szolgállok ki barbárokat, pláne nem téged, az olyan biztos mint hogy csiszí vagyok! De ismétlem hogy ennek nem valami különös harag az oka, egyszerűen elvi kérdés: egy csiszí, az nem a barbárok cselédje!

—Igenis harag az oka, mert azt mondtad, hogy „pláne nem téged”!

—Ezt mondtam, és jogosan! S azért mondtam, mert te az előbb nagy hangon fejtegetted, hogy a nő a férfi szolgálja szerinted! Na már most, én ha csiszí vagyok is, de akkor is nő vagyok. Ha tehát más barbárt aki nem te, azt kiszolgáltatnám, az csiszí elvek szerint helytelen volna ugyan, de esetleg tekinthető volna az én különös jószívűségemnek. Ha azonban e megjegyzésed után épp téged szolgáltatnának ki, azt máris úgy értelmezhetnék egyesek, hogy egyetértetek e véleményeddel, és azért szolgállok ki, mert magam is úgy vélem, hogy a nőknek ez kötelességük! Hát ebből pedig nem eszel! Érted már, miért mondtam, hogy „pláne nem téged”?!

—Kész a vacsora! - szolt Iloé.

Az hogy a vacsora hamar készült el, annak volt köszönhető, hogy a csiszí élelmiszerek többségét elég volt egyszerűen kinyitni. Többnyire ugyanis úgy készültek, hogy amint kinyitották a dobozt, a dobozba beépített fűtőelem máris másodpercek alatt felmelegítette az ételt pontosan a kellő hőfokra. Vagy épp lehűtötte a kellően hűvösre, ha ez kellett. Valójában a legtovább épp Drás tükörtojásának megsütése tartott, amit Mácsi végzett, meg a kenyérszelés, meg a friss gyümölcsök kimagozása, megpucolása, és néhány tejszínhabos csemege elkészítése, habár tejszínhab is volt készen, tubusokban.

A vacsora mindenféle különösebb incidensek nélkül telt el. Szó alig esett. Amikor mindenki befejezte a táplálkozást, Iloé és Kristály összeszedték a maradékot, de nemcsak a maradék ételeket hanem az összes evőeszközt is, és mindet bedobálták egy légmentesen záródó tartályba. Éá azt mondta, hogy ezt majd a csiszik elviszik innen, és újrafeldolgozzák.

—Na, akkor most alszunk vagy mi lesz? - kérdezte aztán Szubrimusz.

—Én fürdök előbb. - mondta Éá, azzal megnyomott valamit a ruhája gallérján, mire az szét-nyílt elől a mellrészén, ő kilépett belőle meztelenül, azzal máris bement a fürdőszobába. Ami különben jókora volt, elfértek volna benne akár mind a tízen egyszerre is.

—Zuhanyozhatok veled? - kérdezte Iloé.

—Nyugodtan, tőlem aztán bárki, még a fiúk is, mert most mind csiszí tisztaságúak vagytok.

Erre bement hozzá az összes nő, Mácsi kivételével, de fiú egy sem. Igaz, Jotu azonnal vetkőzni kezdett, de amikor ezt meglátta Kristály, akkor így szólt:

—Jotu, az lehet hogy Éá megengedi hogy együtt zuhanyozz vele, de én nem engedem meg, hogy velem együtt zuhanyozz!

—Csakhogy itt nem te vagy a főnök, Kristály, hanem Éá!

—Jotu, ha nem tudnád, Kristály a Csiszík Barbár Barátja, tehát mintegy tiszteletbeli csiszí, márpedig a csiszík közt alapelv, hogy ha egy nő mond valamit egy férfinak, akkor az arra csak egyet válaszolhat: „Hallom és engedelmeskedem”! - utasította Jotut Éá.

Igy aztán a nők együtt fürödtek, majd amikor kijöttek onnan, bementek oda a férfiak.

Azaz... Drás püspök nem ment be. Nem, ugyanis ő ugyanazon idő alatt mosakodott amíg a nők is, csakhogy nem velük együtt, hanem a végén. Pontosan úgy, ahogy előre megmondta: bevitt oda egy lavór vizet, rátette a végé ülőkéjére, s fölé hajolva tisztálkodott meg.

Még akkor is javában tisztálkodott, amikor már minden nő befejezte a mosdást, sőt, már a férfiak is mind megmosakodtak a zuhanyzóban. Akkor ő is kijött végre.

—Hé, Drás! - szólt hozzá Kristály.

—Mi van?!

—Gondolom, csupa lucok a budi most miattad! Nem szeretném ha reggel a seggem vizes vé-cékagylóra ereszkedne rá, tehát légy oly végtelenül kedves, és csinálj rendet magad után!

—Én?!

—Tőlem más is megteheti helyetted, de ha efféle önkéntes nem lesz, akkor kénytelen leszel rá te magad! Ahogy mondani szokták: Magad uram, ha szolgád nincsen! Hogy én meg nem teszem, az biztos! S valószínűleg Iggi sem!

—Naná hogy nem. - mondta Iggi.

—És engem is hiába kérsz! - kotyogta közbe kéretlenül Kajjám.

—Rám se számíts Drás, mert enni még adtam neked, de ami sok, az sok! - mondta Mácsi is.

A többieket meg sem kérdezte a püspök, sejtette a választ.

—Na és ha nem tűröm hogy utasítgass?! - kérdezte mérgesen.

—Ezt nemcsak Kristály kívánja tőled, de én is, méghozzá az egész közösség nevében! - mondta hűvösen Éá.

—Pogányokkal és hitehagyottakkal semmiféle közösséget nem vállalok!

S erre megszólalt Kajjám.

—Hé, Szjord, süket vagy?!

—Nem én, mi a baj?! - kérdezte ijedten a szellem.

—Nem hallottad talán, hogy az imént azt mondta Drás püspök, hogy Iloé egy mocskos kurva?!

—Ezt mondta?! Köszönöm hogy figyelmeztettél rá! Kitaposom a belét! - azzal máris Drás elé ugrott.

—Jó, jó, máris kitakarítom! - kiáltotta a püspök ijedten, és loholt az illemhelyre.

—Ülj vissza a helyedre Szjord! - mondta Kajjám, azzal a püspök után kiáltott:

—És máskor ne beszélj csúnyán, mert ne feledd hogy Szjord, a mi kis kannibálunk, a te nagy barátod, és kedvenc csemegéje a barátfüle! - azzal a tenyerét dörzsölgette:

—Ezzel is megvolnánk! Örülök hogy megoldhattam ezt a nagy problémát!

—De ragyogjon ám a budi, mint a papok kopasz fejébúbja! És teljesen száraz legyen! - kiáltotta Kristály a püspök után.

Válasz nem jött rá. Ellenben Iloé igen gyanakodva méregette Kajjámot. Most már szilárd meggyőződése volt hogy Kajjám is egy szellem titokban, épp csak sokkal hatalmasabb mint Szjord, mert nem is lehet másként, ha egyszer Szjord ennyire udvarias Kajjámmal szemben, és így engedelmeskedik minden parancsának!

—Akkor most mi lesz, eltesszük magunkat holnapra? - kérdezte Iloé.

—És ha megkérlek rá, hogy énekelj még valamit... akkor ugye megteszed? - kérdezte Szjord a tőle telhető legalázatosabb hangon, és úgy pislogott Iloére, mint egy hű kutya a gazdájára. S ezt látva Kajjám így szólt:

—Lámcsak, tudtam én hogy igazam van! - de nem magyarázta meg, hogy mire gondolt.

—Szeretnéd, hogy énekeljek neked?

—Igen, nagyon! Csodálatos volt téged hallgatni!

—És jól hallottam, hogy te *megkér*sz rá?!

—Persze, hiszen ha megparancsolnám, az nem volna jó, mert úgy nem lenne elég szép a dalod, ez egészen biztos! Csak az énekel szépen, aki a maga örömeire is énekel!

—Jó, én énekelhetek, de nem vagyunk egyedül, s vajon akarja-e más is hallani?

—Én okvetlenül! Sőt, rendkívüli örömet szereznel vele! - mondta azonnal Kristály.

—Csatlakozom! - mondta Iggi is.

—Nincs ellene kifogásom. - mondta Kajjám.

—Nekem igazán mindegy. - mondta Szubrimusz.

—Nekem is, de csak ha nem valami vallásellenes nótát énekel! - mondta Mácsi.

—Én viszont ellenzem, mert én csak Kristályra vagyok kíváncsi! - mondta Jotu.

—Énekeljen csak, nekem is tetszik! - szólt Éá.

—Akkor kezdheted! - intett neki Kristály. —Drás ugyan biztos ellenezné, de úgyis a budiban van, és mi többségben vagyunk!

—Igen, de mit is énekeljek...

—És ha egyszerűen csak kitalálnál egy dalt? - kérdezte Kristály.

—Szövegetül, dallamostul?! Nem menne az nekem! Még sosem csináltam!

—Akkor van egy ötletem! Énekelj el ugyanazt a dalt mint előbb, azt a csiszi nyelvűt, de most egy teljesen más dallammal, amit épp most találsz ki hozzá!

—Értsd meg hogy sosem próbálkoztam még zeneszerzéssel!

—Nem baj, hátha kiderül hogy abban is zseni vagy!

—Igen, legyen csak így! - biztatta őt Szjord.

S erre Iloé megint énekelni kezdett. A szöveg ugyanaz volt, de a dallam teljesen más. És még Éá is ámulva hallgatta. A végén pedig így szólt:

—Ez a dallam sokkal szebb mint az előző! Iloé, kérlek énekelj el még egyszer, te meg Etulinó vedd fel, és küldd el a Darzsi-1 zenearchívumába!

—Már megtettem, Éá - csiripelte a csiszi nő ruhája, amibe be volt építve egy miniatűr számítógépes erőforrásbázis, és ebben lakott az etu.

—Nem baj, énekelje csak el még egyszer, hogy összehasonlíthassuk a két dallamot!

És Iloé elénekelte még egyszer. Közben kijött a vécéből Drás is, de nem merte félbeszakítani a produkciót, csak lefeküdt az ágyára, és látványosan a fejére húzta a takarót.

—Na jó, akkor most aludjunk mi is! - mondta az éneklés végeztével Jotu.

Erre mindannyian lefeküdtek az ágyra. Éá megnyomott egy kapcsolót, mire a fény elhalványodott, de nem lett teljesen sötét, még félhomály sem igazán, hogy a kamerák még most is lássák őket.

Hanem egyszersak a teljes csendben felhangzott Szjord hangja:

—Iloé, mondd, megengeded hogy átmenjek a te ágyadra?

—Ágyat akarsz cserélni?

—Dehogy, hanem melléd bújni!

—Szeretkezni akarsz? Itt mindenki előtt?

—Jaj, dehogy, csak átölelni téged!

—És mi történik, ha azt mondom, hogy ne tedd? - kérdezte kis gondolkodás után Iloé.

—Akkor nem teszem.

—Hm... na jó, nem bánom, gyere!

—Az előbb igenis nem mondtam hogy Iloé egy kurva, de most mondanám, ha merném! - hallatszott Drás hangja.

—Ha még egy szót szólsz, akkor nem Iloé mellé bújok hanem temelléd, de nem biztos hogy élvezni fogod! - válaszolta erre Szjord, azzal bemászott Iloé mellé a takaró alá, és átölelte, miközben fejét úgy befúrta az Iloé vállát is elfedő ragyogásba, mely a majdnem félhomályos szobában még intenzívebben tündökölt, hogy Szjord arca ettől nem is látszott. S ezután reggelig már hang sem esett, így aludtak el, habár Szjord és Iloé nem aludtak, mert nekik nem volt szükségük alvásra. De lehunyták a szemüket, s így mindenki azt hitte hogy alszanak. Holott Iloé esze azon járt, hogy bámulatosan szerencsétlen tündér ő: lám, Szjordot lassanként talán sikerül megszeli-dítenie, de mit kezd majd Kajjámmal?! Szjord meg arra gondolt, hogy bámulatosan szerencsétlen szellem ő: nem elég hogy egyre kevesebb kedvet érez Iloé megevésére, azaz, kedve még csak volna, de egyre inkább úgy véli hogy ha megeszi, többet veszít vele mint nyer – de emellé még itt van Kajjám is! Még tehát azt sem döntötte el hogy mit kezdjen a tündérrel, de ez még a kisebbik baj – ám mit kezdjen Kajjámmal?! Pontosabban szólva, mit kezd majd Kajjám övele?!

* * *

Másnap reggel legelőször Iloé „ébredt”, helyesebben amikor látta a terem mennyezetére szerelt nagy órán hogy az idő hét óra felé jár, akkor felkelt és nekikezdett összeütni valami reggelit mindenkinek. Ez alig állt másból, mint hogy kikészítsen mindent az asztalra. Szjord is segített neki. Mire tehát Mácsi nagy ásítózva kinyitotta a szemét, már minden készen volt. Bementek sorra a fürdőbe, arcot mostak és kezet, Éa le is zuhanyozott, majd nekiültek és eszegetni kezdtek.

—Kíváncsi vagyok, mit talál ki mára Pucsakaci! - jegyezte meg két falás között Kristály.

—Halihó! Emlegetett Pucsakaci mindig megjelenik! - hallatszott, s a képernyőn megjelent Pucsakaci jókorára nagyított arca. —Jó reggelt mindenkinek! Mindenekelőtt közlöm veletek, hogy a Drás püspökkel elrepülni óhajtok száma az éjszaka során elérte a tízezer főt!

—Dicsértessék az Úr, áldassék az Ő neve, és reszkessék az emberek az Ő hatalmát! - emelte az ég felé a tekintetét Drás.

—Hát, a helyedben én inkább szomorkodnék! - nézett rá Kajjám.

—Ugyan miért?!

—Hát mert amikor ez elkezdődött tegnap, akkor tíz perc alatt jelentkeztek máris ötszázan...

—Most meg tízezren! Jókora különbség!

—Hogyne, ha csak azt nézed hogy ötszáz meg tízezer, az valóban nagy, húszszoros különbség! De ismétlem, az az ötszáz tegnap alig tíz perc alatt jelentkezett, és tízezerre egy egész éjszaka alatt kúszott fel a számuk! Márpedig szerinted hány tíz perces időintervallum van egy éjszakában?! Ha csak tíz órát számítunk is az éjjel idejének, az máris hatvan darab tízperces idő-sáv, de ezalatt nem lettek a híveid hatvanszor annyian, csak húszszor annyian! Hohó! Harmincezer ember helyett csak tízezren jelentkeztek! Úgy lett tehát ahogy én, a zseniális Kajjám előre megjósoltam: eleinte sokan jelentkeznek, mert minden hülye hozzád akar menni, de azután csak alig lesznek páran hosszú idő alatt is akik téged választanak! Ez különben a csiszíkkal is így szokott lenni: ha leszállnak egy bolygóra, eleinte megrohanják őket a csiszívét lenni kívánók, mert mindenki odamegy hozzájuk aki elégedetlenkedik a fennálló társadalmi rendszerrel, azután azonban csak lassanként csörgedeznek a menni vágyók! Előre megjósolom Drás, hogy most napközben még aránylag szépen csordogálnak majd a híveid, mert aki tegnap este még nem tudta meg a jelentkezési lehetőséget, és ma nappal megtudja, az jelentkezik, de ma este már alig lesz jelentkező, holnap meg már szinte senki! Na és még ha fel is kúszik a számuk akár százezerre is, bár őszintén kétkedem hogy ötvenezernél többen lennének, de ha mégis felmegy a számuk százezerre, ezt akkor is a lakosság nyolcmilliárdos számához viszonyítsd! Fejből megmondom neked, hogy az csak 0.00125 százalék! Vagyis egyáltalán nincs is olyan sok vallásbolond a Bargonon mint szeretnéd!

—Ez egyáltalán nem nagyon érdekel engem, mert nekem ez a tízezer aki most van, már ez is bőven elég, mert ha ezekhez egyetlenegy sem jön már hozzá, akkor is több mint elegendő vagyunk ahhoz, hogy megalapítsuk valahol Isten Igaz Országát!

—Nos, amennyiben valóban te nyernéd meg az úrvárost - mondta Pucsakaci - és beköltöznél ide a híveiddel, meglehetősen gondban lennétek!

—Miért?! - kérdezte Drás.

—Azért, mert minden jelentkezővel kitöltettem a világhálón át egy kis adatlapot. Tulajdonképpen annak kitöltése volt a jelentkezés feltétele. Ebben szerepelt hogy hány éves, hogy férfi-e vagy nő, házasságban él-e vagy nem, s még néhány más apróbb kérdés. Emiatt különben nagy hálával tartozhatsz nekem püspök úr, mert ha valóban te nyernél, akkor ezt az adatbázist természetesen teljesen ingyen a rendelkezésedre bocsátom, hogy felvehesd velük a kapcsolatot, tehát jócska munkától megkíméltelek!

—Köszönöm! Isten majd meghálálja!

—Mert te ugyan nem fogod, mi?! - vihogott Kristály.

—Csakhogy - folytatta Pucsakaci úr - rögvést elemeztem is statisztikailag az eddigi jelentkezők adathalmazát! És az jött ki belőle, hogy a jelentkezők 88 százaléka férfi!

—Tessék?! - sápadt el Drás.

—Úgy látszik - mosolygott Éa - a nők számára nem vonzó az a világ, ami a szavaid szerint várna rájuk! Ők is rájöttek, hogy a te istened ami nincs is, kiváltképpen igazságtalan a nőkkel szemben! Biztos nem tetszik nekik, hogy ha nem találtnak szűznek, akkor agyonkövezik őket! Még akkor is, ha tulajdonképpen szűzek, csak nem véreznek a nászéjszakán!

—Isten így rendelkezett, s a mi dolgunk csak az, hogy végrehajtsuk a parancsait és ne okoskodjunk, másképp nem vagyunk méltóak a hű rabszolga névre!

—Drás, ha megnyered az úrvárost, akkor teszek neked egy szolgálatot! A saját pénzemből veszek neked egy roppant ajándékot! - mosolygott Kristály.

—Kímélj meg tőle!

—Pedig ennek biztos nagyon örülnél! Megtöltetek egy úrkompot néhány mázsa kézreálló, könnyen megfogható marokkővel, s felvitetem ide neked, hogy ne legyél gondban, ha valakit agyon akarsz kövezni!

Az asztalnál felharsant a nevetés. Amikor lecsendesült, Pucsakaci megint megszólalt:

—Ez azonban még mind semmi. Mert nem elég hogy az eltérő nemi arányok miatt is nagy gondban lenne Drás püspök, de amiatt is, mert a jelentkezők átlagéletkora hetvenkét év! Vagyis alig-alig akad köztük fiatal! Érdekes, hogy nem találtunk egyetlen olyat sem idáig, akinek kora tíz és huszonöt év közé esne! Tíz év alatti akad egypár, de ezek biztos csak azért, mert a szüleik beírták őket. Ha ezeket leszámítjuk, akkor a többiek átlagéletkora egyenesen hetvennyolc év!

Most már lefagyott a mosoly Drás arcáról. Ám Kristály nem kegyelmezett neki.

—Tehát a vén, s már talán nem is teljesen normális szenilis aggok kíváncsiaknak csak híveidül, Drás! Kivénhedt apáca aggszűzek, járni alig tudó egykori papok, ilyesvalakik...

—Igen, azok aránya akik valaha valamilyen egyházi szolgálatban álltak, azok aránya a jelentkezők között kilencvenkét százalék! - mondta Pucsakaci úr. —De még ennél is jobban aggódhat a püspök úr, mert nem tudom hogy ugyan ki fogja kezelni a hiperhajtóművet, mert nincs a jelentkezők közt egyetlenegy ehhez akár kicsikét is értő szakember sem!

Drás összeszedte magát.

—Később majd jelentkezik olyan is! Az Úr nem hagy el!

Erre Kristály már nem is szólt semmit, csak legyintett.

—Meg kell azonban mondanom - folytatta Pucsakaci úr - hogy Drás püspök győzelmi esélyei jócskán nagyobbak mint ahogy az eddigiekből sejtenénk, ugyanis az éjszaka során mozgalom indult, hogy szavazzanak azok is Drásra, akik nem szeretik, sőt utálják őt! A mozgalom jelmondata: „Minél inkább utálsz, annál inkább szavazz rá!” Ugyanis e mozgalom tagjai úgy vélik, hogy egész Bargan számára nagy áldás volna ha Drás nyerne, s felcsábítaná a fedélzetre a hozzá hasonlóan gondolkodókat, s aztán eltűnnének a világűr mélységeiben. Azt mondják, olyan emberekre mint Drás, akik így gondolkodnak, semmi szükség! Eképp másik jelmondatuk: „Lökjük ki a szemetet az ürbe”!

—Lám, legnagyobb csodáihoz a leggonoszabbakat használja fel az Úr! Mégis én fogok nyerni! - sóhajtott megnyugodva a püspök.

—Ha minden jelenlevő beleegyezik, én szívesen megfogom Drást, és kilököm ezt a szemetet az úrbe! - vigyorgott Szjord. S erre felcsattant a nevetés. Még Iloé is nevetett, holott ő biztos hogy nem akarta Drás halálát. De a humort értékelte. És hogy Iloé nevet a tréfáján, az Szjordot akkora repeső boldogsággal töltötte el, hogy átölelte és megcsókolta a tündért. Méghozzá szájon, forrón. Eddig még soha nem tett ilyet, de tudta, hogy az emberek ezt szokták tenni, mert látta nemegy filmben már. Iloé nézett is csak nagyot a csók után!

—Ezt miért kaptam?!

—Csak. Nem esett tán jól?!

—Hát, tulajdonképpen úgy is mondhatjuk hogy igen, de valami másnak jobban örülnék! Sejtet is ugye hogy minek!

—No igen, igen... - morogta erre Szjord.

—Kérek még egy kis figyelmet! - mondta Pucsakaci úr. —Megfigyeltem, hogy mindegyikötöknek vannak jellegzetes tulajdonságai. Például Drás püspök úr soha el nem mulasztaná az étkezések előtti imát, bár az utóbbi alkalmaknál már magában imádkozik...

—Igen, mert másképp ez a sátánfattya Taisz bekapcsolná a szintetizátorát, és ezzel megzavarná az ájtatosságomat!

—Mindegy, lényeg az hogy imádkozol. De vannak másoknak is ilyen tulajdonságai, nem is egy. Most tehát úgy látom hogy már befejeztétek az étkezést, arra kérek tehát mindenkit, hogy utánozzon másokat! Vagyis...

—Nem! - kiáltotta a püspök. —Mondtam már, hogy én nem leszek senki bazári majma!

—Nem kötelező, de...

—Akkor sem ha emiatt kiszavaznak!

—Jó, én nem akarok senkit sem kényszeríteni erre, de a helyedben elgondolkodnék rajta, hogy ez kiváló alkalom lenne rá, hogy kigúnyolj és így megszégyeníts valakit, aki a te nagy ellenséged! Tehát, az efféle produkció csak akkor okozhatja a te nevetségessé válásodat, ha rosszul csinálod! Különben talán épp azt nevetik ki, akit te utánozol! Mondd, te talán nem hiszed azt, hogy isten e feladatban is megsegít téged?!

—Hm... és ki lenne az, akit meg kell személyesítenem? Magam választom ki?

—Nem. Már itt van nálam a lista, hogy kinek kit jelöltem ki. Ugyanis azt akarom hogy mindenki legyen utánozva. Ha azonban ezt a ti döntésekre bízom, akkor valószínűleg mindenki téged utánozna, Drás! Neked Kristályt jelöltem ki. Na de nem veled kezdek, látod milyen jó vagyok hozzád, hagyom hogy töprengj a feladaton! Legelőször utánozzák Szubrimuszt, s aki ezt teszi, az legyen Éá!

—Azt hittem, nekem Drás utánzását szánod.

—Eh, a csiszik igen gyakran gúnyolódnak a valláson, azt már mindenki ismeri!

—Hát, én nem szeretek senkit kigúnyolni! - húzódozott a csiszi nő.

—Hát ilyet már csak ne mondjál! - ámult Pucsakaci. —Az talán nem gúny, amikor lehordod őt vagy Drást mindenféle bigottnak, vallásőrültnek, eszementnek, hülyének?!

—Van benne valami - ismerte el Éá - de nálunk csiszíknél nem terjedt el a színházi műfaj, de annyira nem, hogy egyáltalán nincs is ilyen!

—Annál jobb, akkor most egy igazi csiszi improvizációt fogunk látni, azt, ami a te saját bensődből fakad! Különben is, talán hallottad már, hogy a vallás leggyilkosabb ellenfele maga a gúny! Ez más világnézetre is érvényes: filozófiák ellen legeredményesebben gúnyal lehet harcolni! Minél nevetségesebbé teszed a nézeteit, annál nagyobb szolgálatot teszel a csiszi világnézetnek, amit bizonyára szívesen vesz el!

—Ej de jól érvelsz! Mindent meg akarsz tenni az összeuszításunkra, mi?

—Megtenném ha muszáj volna, de erre szerencsére egyáltalán semmi szükség! Elég volt ugyanis csak megfelelő embereket összeválogatnom, s máris garantált lett a viszály! Vedd észre Éá, hogy én még be sem kapcsolódtam a műsorba, s amint Drás megjelent, máris megvolt köztetek a nagy perpatvar! Ez volt Szubrimusz megjelenésekor is! Én csak azt szeretném, ha ez minél látványosabb volna! Művészibb, ha úgy tetszik! Ezzel tulajdonképpen még a te ízlésednek is nagy szolgálatot teszek, mert remélem belátod, hogy sokkal kulturáltabb, mondhatni ízlésesebb, ha efféle módon fejtitek ki az egymásról alkotott épületes véleményeteket, mint

közönséges, ocsmány veszekedés során, amire bármelyik bunkó barbár is képes! Nos, hajlandó vagy elkezdni?!

Éa eltöprengett kissé, majd így szólt:

—Na jól van! Úgy is felfoghatom hogy nem Szubrimusz személyét sértem ezzel, hanem azt ami-
ben ő hisz, s amit ő valóban nyíltan fel is vállal! Bár a csiszí őszinteség kötelez rá hogy el-
mondjam, hogy mi csiszík nemigen teszünk különbséget aközt, hogy valakinek a személyét
kritizáljuk, vagy az eszmét amiben hisz. Ugyanis véleményünk szerint egy személy, az nem
más mint két valaminek az összessége: a testé és a gondolataié, s ezek közül egyértelműen a
gondolatai a fontosabbak! Végülis szerintünk egy etu is személy, s az alig áll másból mint a
gondolataiból! Tekinthető természetesen a számítógépeink összessége az összes etu közös tes-
tének, de ha letöröljük az etu adathalmazokat, akkor hiába maradnak meg a számítógépek,
nem lesz egyetlen etu sem! Na már most amikor azt mondom hogy a személy a test és gondo-
latok együttese, akkor ez hasonlít ahhoz, amikor a vallások azt mondják hogy az ember a test
és lélek egysége, csak hogy mi nem hiszünk a gondolatok halál utáni életében! Ellenben azok
az eszmék is az egyén gondolatai közé tartoznak szerintünk, amikben az illető hisz. Ezek ter-
mészetesen tovább élnek az egyén halála után, legalábbis élhetnek, de mert nincs éntudatuk,
ez nem fogható fel úgy, mintha ezek volnának a személy lelke. S ezt azért mondtam el, mert
ebből érthető hogy amikor mi kritizálunk egy eszmét, akkor ezzel, úgy tekintjük, kritizálunk
mindenkit, aki abban hisz! Mindenesetre való igaz, mi csiszík merjük vállalni a véleményünket
akár másokkal szemben is! - azzal felállt, kilépett a szoba közepére, szembefordult a többiek-
kel, s így szólt:

—Én tehát most Szubrimusz vagyok, úgy tekintsétek, amit mondok azt nem a csiszí Éa
mondja!

Tartott néhány másodperc szünetet, majd belekezdett:

—Figyeljete a szavaimra, ti hitvány gyermekgyilkosok! Vegyétek tudomásul, hogy a magzat is
ember! Éppoly ember, mint például egy felnőtt nő! Nem számít az sem, ha épp csak a megter-
mékenyített petesejtből áll, és semmi másból: ennek megvan a maga 46 emberi kromoszómá-
ja, tehát ember! Éppoly bűn elpusztítani, mint egy felnőtt embert! Ha van egy anya, akiben
benne van egy efféle egy vagy csak néhány sejtből álló magzat, úgy azt akkor sem lehet meg-
ölni, ha másképp az anya is meghalna! Nem számít hogy az anyát tizenöt már megszületett,
okos, szerető anyára váró gyermeke várja vissza a kórházból, ahová bement hogy megmentse
az életét. Nem, mert az orvosok tilos hogy elvégezzék rajta az életmentő műtétet, ha ez a mag-
zat halálát okozná. Inkább haljon meg az anya, és sírjanak utána a gyermekei! Inkább bán-
kódjon utána a férje, mert ez még mindig jobb mint annak a picike sejthalmaznak az eltávolí-
tása, aminek nemcsak éntudata nincs még, de annyi esze sem mint egy tengeri csillagnak
vagy egy póknak. Valójában semmi esetre sem lehet több esze mint egy amőbának, legalábbis
a terhesség elején, de még megszületése előtt sem sokkal eszesebb mint egy egér, ám mégis
úgy kell tennünk, mintha éppen annyit érne mint az anya, aki már talán sok-sok jót tett éle-
tében, felnevelt netán néhány másik gyermeket, jogok és kötelességek hálójában él, talán a
munkahelyén is számítanak rá, sőt az sem kizárható, hogy hírneves tudós vagy művész! Ha
például Kristály kerülne ilyen helyzetbe, inkább pusztuljon Kristály, a nagy énekesnő, mint az
a néhány sejt amit a méhében hordoz, s ami még senkinek semmi műélvezetet nem okozott!
Sokkal jobb a magzat elvetetésénél, ha a már meglevő gyermekeket árvaságra juttatjuk, ha a
férjet özvegyiségbe taszítjuk, aki egy idő után talán újránősül, és mostohaanyát hoz a házhoz,
aki nem lesz olyan jó anyja a többi gyereknek, mint a szülőanyjuk! A gyermekgyilkosság érde-
kében érvelők ugyan azt mondják, hogy ilyen esetben a felnövekvő árva gyerekeknek meglesz
a véleményük a vallásról, ami az ostoba törvényeivel árvaságba taszította őket, de higgyük
azért csak mi, hogy majd csodálatosképpen mégis hívő lelkekké válnak, mert belátják hogy
anyjuk elvevése csakis a javukra vált!

Továbbá, ezúton bejelentem tiltakozásomat a mesterséges megtermékenyítés minden formája
ellen! Mert az úgy megy hogy a petricsészében összehoznak egy csomó petesejtet még több
himivarsejttel, s amikor ezek megtermékenyültek, s néhány sejtes csomócska lett mindegyik,
akkor ezek közül egyet beültetnek az anya méhébe. Na de a megtermékenyített petesejt már

egy miniatűr embrió, s mint ilyen teljes joggal ember! Épp annyit ér, mint az őt létrehozó orvos, vagy mint apja és anyja! Amikor tehát a többi, be nem ültetett embriókezdeményt megsemmisítik, például a csésze elmosásával, akkor egyetlen mozdulattal akár nyolc-tíz vagy még több gyermeket ölnek meg! Követelem hogy az ilyen orvosokat előre megfontolt szándékkal elkövetett gyilkosság vádjával azonnal vágják börtönbe! Ők gyilkosok, és nem számít hogy csak azért teszik ezt, hogy a gyermeket akaró, s másképp örökre meddő nőket hozzásegítsék az anyai örömhöz! A gyermekgyilkosság még akkor is büntetendő és elítélendő, ha kifejezetten azért követik el, hogy egy igazi gyermek szülessen meg ezáltal! - azzal Éa zavartan körbenézett, állát tenyerébe támasztotta, s így szólt:

—Huh, ez az utolsó mondat nagyon zavaros volt! Még én magam sem értem, akkora ostobaság! Várjunk csak, hogy is van ez?! Jobb ha utánanézek! Ejnye, hová is tettem a könyvemet amibe ez a sok mérhetetlen bölcsesség le van írva?! Jaj, miért is nem tanultam meg jól a leckét, legjobb lesz ha újra átolvasom a tananyagot!

Kitört a nevetés. Éa erre csak szerényen mosolygott és visszaült a helyére.

—Tiltakozom! Én igenis jól tudom mindazt amit tudnom kell, és igenis hiszek mindebben, de Éa csak kiforgatja a szavaimat, eltorzítja a hangsúlyokat... - kezdte Szubrimusz, ám Pucsakaci leintette:

—Éa szerintem is jól foglalta össze azt amiben te hiszel, de ha ellenvéleményed van, bármikor kifejtheted, kivéve épp a mostani perceket! Most ugyanis a másik utánpótlás a feladat! És nyugodtan meg is teheted te magad is ezt, csak hogy nem Éát kell utánoznod! Neked ugyanis Iloé utánpótlása a feladatod!

—De hát nekem semmi bajom vele, mert a magzatokat illetően ha nem is ért mindenben egyet velem, de még aránylag az ő vélekedése a legnormálisabb! Mert mindenki mással ellentétben ő legalább azt akarja, hogy szülessenek meg a nemi erőszakból származó gyerekek is, és az enyhén nyomorék magzatok is!

—Feledkezz már meg egy pillanatra a magzataidról...

—Nincsenek is magzatai, mert fiú! - kacagott Kristály.

—Úgy értem - javította ki magát Pucsakaci - hogy itt csak az utánpótlás a cél, a legjellemzőbb tulajdonságok karikírozása! Azt akarod hogy a nézők egy egyetlen eszmébe beleőrült vakbuzgó valakinek tartsanak?!

—Hát jó! - sóhajtott Szubrimusz, azzal most ő állt a szoba közepére.

—Elnézést hogy mindenkinek kiégetem a szemét a fényemmel, de nem bírok ellenállni a perverziómnak hogy fényt hozzak mindenki életébe emberfeletti jósággal! Akit sért az igazság fénye, az csak nyugodtan hunyja be a szemét, nem sértődöm meg! - kezdte. —Szóval, én csak azért jöttem ide a Kukkolóba, hogy a sok gonosz embert rádöbbsen a jóság szépségére! Mert én vagyok a jótündér, de nem a mesebeli, hanem a valóságos! Még véletlenül sem azért vagyok itt, hogy nyerjek! Hiszen minek is nekem úrváros vagy pénz! Én a saját fényemből élek, nem abból amit a boltban vásárolok, s csak néha képzelem magamat medvének, amikor kilószámra eszem a mézet! De nem vagyok közveszélyes! És nagyon önzetlen vagyok. Természetesen merő véletlen hogy elkezdtem világítani. Ezt nem azért tettem hogy engem csodáljanak és növeljem nyerési esélyeimet! Elvárom hogy ezt mindenki elhiggye, még akkor is ha kifejezetten hazugságnak tűnik! Nekem ezt mégis higgyétek el, a pusztá szavamra, mert én olyan jó vagyok! Én azt mondom hogy mindenkit szeretni kell, még azt a hülye majom Szubrimuszt is, és azt a gonosz Drás püspököt is! Az ellenségeinket is! Kedves gyerekek akik nézitek e műsort, ezentúl meg se hallgassátok azokat a ronda esti meséket, amikor a kislány és a kislány elégeti a kemencében a gonosz boszorkányt! Az összes ilyen mesét át kell írni. Ennek legyen az a vége, hogy a kislány és a kislány tiltakozik ugyan azellen, hogy a gonosz boszorka meg akarja sütni őket, de amikor az azt mondja, hogy „de hát gyerekek, értsétek meg, hogy nagyon utálok már a csokit és a mézeskalácsot, valami finom sósra vágyom, főleg sültusíra”, akkor mondják a gyerekek neki azt, hogy „ja, az már más, néni kérem, nem rontjuk el a gasztronómiai élvezetét, annál sokkal jobbak vagyunk!”, s azután engedelmesen másszanak rá a sütőlapátra, majd belökés előtt kérdezzék azt, hogy „elnevezést, lehetne egy utolsó kívánságom”? S amikor a boszorkány megkérdi hogy mi az, mondják azt kórusban: „jó étvágyat kívánok”!

Kitört a hatalmas nevetés. Nagy sikert aratott, jobban nevettek mint Éa produkcióján. Éa is mosolygott. De ezt Szubrimusz nem csodálta, ismerte ő is épp eléggé a csiszíket ahhoz, hogy tudja: egyáltalán nem osztják Iloé véleményét, hogy ne szabadna önvédelemből ölni. Sőt, a csiszík az önvédelem jogának elismerésében annyira messze elmentek, hogy szerintük teljesen jogos akár több millió barbár megölése is, ha ezáltal megmenthetnek egyetlen csiszít. Ez pedig messzemenően ellentétes Iloé filozófiájával. Szubrimusz nem is csodálta, hogy Iloé nem akar csiszí lenni.

—Akkor most következzenek a mi Tündér Ilonánk, Iloé! Az ő feladata az lesz, hogy bemutassa nekünk, milyen is – Szjord!

Pucsakaci nagyon tartott tőle hogy Iloé nem lesz majd hajlandó erre a feladatra, elvégre Iloé és Szjord nagyon úgy néznek ki mint egy szerelmespár, s a szerelmesek nem sok vágyat szoktak érezni a másik kigúnyolására! De nem így lett, Iloé egy szóval sem tiltakozott. Ellenben ezt mondta:

—Nagyon örülök a feladatnak! Szjord, jól figyelj, mert az önismeret mindenkinek a javára válik, s most megtudhatod hogy milyen is vagy te! - azzal kiállt középre, és elkezdte, Drás felé fordulva:

—Hé Drás, ha nem takarítod ki a budit, akkor megeszem a pöcsödet! Arra úgy sincs szüksége egy papnak, mert semmire sem használja! De lehet hogy miközben azt falatozom, kedvem támad más testrészeidre is! És miért is ne! Elvégre erősebb vagyok mint te, és az erősebbnek joga van azt csinálni a gyengébbel, amit csak akar! Tulajdonképpen emiatt nem értek egyet Szubrimusszal sem. Miért is ne csinálhatna az anya akár pörköltet is az újszülöttjéből?! Ha viszont nem akar addig várni amíg megszüli a bébit, akkor menjen abortuszra, és kérje el a doktortól, amit az kikapart belőle! Jó finom zsenge husi lehet! Igazi csemege! És ne szörnyülködjék senki, mert ez nem borzalom, ez csak a dzsungel törvénye! És én emiatt egyáltalán nem vagyok démoni megszállás alatt, nem vagyok ördög sem, nem én vagyok ám a gonosz szellem, én csak egy szabadelvű intellektuális filozófia híve vagyok! Ajánlom minden férfinak hogy szegődjék e nézet hívéül, ez ugyanis különösképp épp a férfiaknak nagyon hasznos, mert a férj, az általában erősebb mint a neje, tehát máris jogosan megtehet vele bármit! Akár meg is eheti, miért is ne! Végülis az emberhús tele van proteinnel! Tápláló! Finom! Ja, hát igen, azon kissé el kell gondolkodni, érdemes-e megenni a nőt, mert ha megeszi a férfi, akkor a nő már nem tud rá mosni, főzni, vasalni, közöszlenni sem lehet vele, arról már nem is beszélve hogy gyereket sem szül neki, de hát okos férfi legfeljebb vár amíg megunja a nőt vagy míg az megöregszik, és akkor eszi meg! Persze, még az öreg nő megevése is veszteség, mert hátha az ilyen idősebb nő is szépen énekel még, meg táncol, vagy ha én megeszem mondjuk Iloét akkor ő már nem világít és nem bújhatok hozzá esténként, na de hát a gyomor okozza a legfőbb élvezetet, ez nem tagadható! Legfontosabb testrészünk a gyomrunk, ott lakik az eszünk, tudták ezt már kannibál őseink is! E nemes testrész, a has tette az embert emberré! Különbben is, ha megette, majd keres magának egy másik nőt. Elég sok hülye nő szaladgál a világban, aki szívesen megy hozzá kannibál férjekhez! De azért vigyázzanak a nők, mert a kannibál férj csak addig szereti a nejét, amíg annál be nem következik a változás kora! Mert amíg a nő menstruál, azok a napok a legboldogabb napjai havonta a férjnek, mert olyankor a nő a saját teste anyagával ízesítheti neki a húsételeket, könnyű ugyanis például véres hurkát csinálnia! Éljen a civilizáció haspók módra! Kövessetek engem, híveim! Jelszavunk: Világmindenség kannibáljai, egyesüljete! Azaz dehogy, bocsánat, nem az egyesülés a lényeg... Világmindenség kannibáljai, zabáljatok! Zabáljátok meg egymást, és így fogyatkozzatok!

Azzal Iloé udvariasan meghajolt tapsoló nézőközönsége felé, majd visszaült a helyére, Szjord mellé. És Szjord egyáltalán nem vágott sértődött képet, inkább zavart volt az ábrázata, majdhogynem szégyenlős.

—Szjord, most te következél! A te dolgod Drás utánzása! - adta ki a feladatot Pucsakaci úr.

—Ez igazán könnyű! - legyintett Szjord, azzal kiállt elébük, fontoskodó képet vágott, s elkezdte, sorra mutogatva a többiekre:

—Ne ítélj, hogy ne ítéltesél! Így szólt az Úr! S én, aki megfogadom mindenben az Ő parancsát, ezért most ítéletet mondok felettetek. De mégsem én ítélek, mert Isten szól az én számból! Éa,

te állandóan csak azt teszed amit Isten a leginkább elítél: használsz az eszedet! Hát hogy mered te arra használni a saját eszedet amire az való, gondolkodásra?! Hát nem tudod hogy Isten gyűlöli az okosokat és okoskodókat?! Isten csak a butákat és hülyéket szereti, a gyengeelméjűeket, akik nemcsak nem gondolkodnak, de másra sem éreznek vágyat mint hogy Isten bugyuta barmai legyenek, és kövessenek engem, a fő ökröt aki Isten karámbába vezeti őket, sőt, az Isten által kijelölt vágóhídra: a vallásháborúk mészárszékébe! Te mint csiszi, úr akarsz lenni, nem rabszolga, ezért ítéletem: halál! Köveztessél halálra!

Kristály, neked nem ez lesz a sorsod, hanem a változatosság kedvéért halálra vagy ítélve! Bűnöd óriási, mert te is merészeltél elkezdni gondolkodni, s kiléptél az apácák közül! Hát nem tudod hogy ami egyszer Istené lett, az örökre Istené?! Tudd meg hogy az apácaság épp olyan mint a kurvaság: ezt sem lehet abbahagyni! Ahogy a strici megtiltja a kurvájának hogy felhagyjon a „szakmával”, úgy én, a püspök, az apácák stricije, megtiltom nekik hogy felhagyjanak az apácaélettel! Aki apáca, az Isten felesége, s aki őt elhagyja, az megcsalja az Urat, s ezért halált érdemel! Épp úgy bűnhődj tehát Kristály, mint az urát megcsaló feleség: köveztessél halálra! Már amiatt is, mert felmosattad velem a budit!

Iloé, rád nem érdemes sok szót vesztegetni: világítani tudsz, de nem hiszel Istenben, tehát ördög vagy. S mert nő vagy, ezért nőstényördög vagy! Az pedig halált érdemel! Büntetésedet súlyosbítja, hogy bár a ruhája alatt mindenki meztelen, de te a fényed alatt vagy meztelen, ez pedig tilos, mert ilyesmiről nem ír a Legszenőbb Könyv! Különb is: nem süttöttél nekem rántottát! Tehát te is köveztessél halálra!

Iggi, a te sorsod sem lehet kétséges! Aki Kristály és Iloé barátnője, az ezáltal a hitetlenek és ördögök barátnője! A saját szavaiddal ítélek tehát meg: az én ellenségem barátja az én ellenségem! Különb is meg te sem süttöttél nekem rántottát! Halál rád, légy te is agyonkövezve!

Kajjám, téged is szívesen elítélnék halálrakövezésre, de nem teszem, mert félek hogy akkor rám uszítanád azt a galád Szjordot, és megint mehetnék budit takarítani!

E szavakra felcsattant a nagy nevetés. Amikor elhalkult, Szjord így folytatta:

—Szjord, téged is kövessenek halálra, mert az Iloé nevű nőstényördög szeretője vagy, meg mert tetteleg illettet az én szent személyemet amikor épp a nőstényördög védelmében felökleltél mint egy dühödt bika! Én ugyan nem merlek megkövezni, de majd csak akad valami olyan, istenfő ember, aki kellően vakbuzgó hozzá, hogy megkockáztassa ennek veszélyét az Úr érdekében!

Jotu, te is meg kell halj, mert lefeküdtél egy apácával, ráadásul a házasság szentsége nélkül! A Legszenőbb Könyv szavai szerint pedig aki paráználkodik, azt akkor is halálra kell kövezni, ha férfi az!

Szubrimusz, te jó szándékú ember vagy, dicséretes hogy véded a magzatokat, de helytelen hogy ebből kihagyod az Urat! Tulajdonképpen nem is hiszem hogy igazán jó vagy, jót akarsz, mert már eleve gyanús, ha valaki akármi célból is, de közösködik a hitetlenekkel! Igaz jóság ugyanis nem származhat másból, csak az Úrtól magától! Tehát téged is agyonköveztetlek, mert nem bízom benned, és inkább pusztuljon száz ártatlan, mint hogy megmenekedjék egyetlen bűnös! Különb is, aki nem hisz Istenben, az nemcsak gyanús, de egyértelműen bűnös!

Mácsi, benned értékelem hogy megcsináltad a rántottámat, finom volt, köszönöm! De hogy merészelted nem kitakarítani helyettem a klotyót?! Már ezért is halált érdemelnél, de súlyosbítja vétkeidet hogy eretnek vagy, és félremagyarázod az írásokat! Köveztessél te is halálra!

Pucsakaci, vedd tudomásul hogy te is halálra vagy ítélve! Ha volna benned kellő alázat Isten és az én nemes küldetésem iránt, akkor nem kényszerítettél volna engem efféle majomparádéra, hanem csak úgy szépen egyszerűen nekem ajándékozod az ürvárost, és könyörögsz érte hogy méltóztassak azt nagy kegyesen elfogadni az Úr nevében! Természetesen csak akkor, ha előtte kellően kitakarítod és felszereled minden jóval! De mert ezt nem teszed, köveztessél te is halálra!

Szjord körbenézett, s így folytatta:

—Van még valaki? Senki? Ej de kár, olyan szívesen ítélek halálra embereket a végtelenül kegyelmes, könyörületes, mindenkit szerető Isten nevében! Na de ha nincs több, sebjaj! Mi?! Egyedül maradtam?! Nem baj. Mindigis sejtettem, hogy rajtam kívül mindenki a Pokolra van

ítélve! Jó is lesz így, legalább egyedül az enyém lesz az egész Menny! Kényelmesebben elférek benne!

Szjord megint körülnézett, zavart arccal, majd így dünnyögött:

—Ejnye! Éát kétszer kéne halálra kövezni! Mert olyan szemét volt ez a rohadék sárga csiszí-ördög, hogy csak ennivalóval szerelte fel az úrállomást, és nincs itt egy szál kő sem! Hát hogy az istenbe kövezzetek titeket agyon, ha egy nyamvadt kő sincs idefent?! Hé, Kristály, légy oly kedves és tartsd be az ígéretedet, ugyan hozass már fel néhány jó ökölkövet, hogy legyen mivel halálra köveznem téged meg a többieket...!

Újra felcsattant a hatalmas nevetés, sőt, már-már röhögés. Még Iloé is a térdét csapkodta.

—Óriási voltál Szjord, jól megmondtad ennek a véresszájúnak! - mondta neki, és átölelte, amint Szjord leült mellé.

—Drás, te jössz! Mutasd meg nekünk, hogy milyen szerinted Kristály! - mondta Pucsakaci úr.

Drás rosszkedvűen ballagott középre, de már nem tiltakozott a produkció ellen. Megállt az asztal előtt, mélyet lélegzett, majd bekapcsolta a szintetizátort, s elkezdett rajta mindenféle gombokat nyomkodni taláalomra, ami természetesen csak egy borzalmas macskazenét eredményezett. De ez még nem is volt elég, mert arcát az ég felé fordította, s közben elkezdett iszonyatosan vonyítani. Nem énekelt értelmes szavakat, hanem szinte pontosan úgy vonyított mint a kutyák vagy farkasok. Kínszenvedés volt őt hallgatni. Végül aztán mégis abbahagyta, végignézett rajtuk csodálkozva, s ezt kérdezte:

—Na mi az, nem tetszett? Tényleg nem tetszett?! Ejnye! Bár tulajdonképpen érthető! Hiszen itt mindenki nagyobb zeneszakértő és zenei lángelme mint én! No nem baj, jó is hogy idejöttem a Kukkolóba, legalább egy kis szerénységet tanultam! - azzal Drás visszaült a helyére.

Szubrimusz néhányszor összeverte a tenyerét, de látszott hogy ő is inkább csak udvariaságból, a többiek azonban még ennyi tetszést sem nyilvánítottak. De Pucsakaci úr sem véleményezte a műsorszámot. Minek is, felesleges szídni a püspököt! Biztos a tőle telhető legjobbat nyújtotta!

—Kristály, most te jössz, és a te feladatod: Mácsi!

Kristály felállt, kihúzta magát, alázatos arcot vágott, odalépett Drás elé, s így szónokolt:

—Én, Drás, a te nagy ellenfeledül jelentkeztem e műsorba, azért jöttem ide fel, hogy ellenpólsod legyek! Én tulajdonképpen egy negatív csiszí vagyok, mert amint Éa a csiszí elvek szerint, úgy én a hitben serény lelkek saját magam által kinevezett képviselőjeként vagyok itt a te befolyásodat csökkentendő, hogy szélsőséges nézeteiddel meg ne rontsd az ifjúságot! És nem értem azt sem, miért bántod annyira Kristályt! Kristály ugyan parázna nőszemély, de ez az én hibám mert nem tanácsoltam el az elején őt kellő határozottsággal az egyházi pályától! Végülis nem lehet mindenki szent! Jobb lett volna neked is, ha nem leszel pap! Minden amit te mondasz, hazugság, bezzeg amit én mondok, az kivétel nélkül mind igaz! Hogy is lenne más, hiszen azt én mondom! És nekem abszolút éleslátásom van! Én megkaptam a tisztánlátás adományát az Úrtól! Tudd meg hogy a Legszentebb Könyvet nem kell szó szerint értelmezni! Ami abban van, az egyszerűen nem igaz! Amit oda leírtak a próféták, azt nem is úgy gondolták! Az nem igaz, hogy a paráznákat halálra kell kövezni. A kő-szó alatt ők tulajdonképpen kenyeret értettek, a paráznak alatt „paráznákat”, vagyis olyan embereket, akik parázssal játszanak, amikor azt írták hogy a világot Isten hat nap alatt teremtette, akkor nem hat darab 24 órás napra gondoltak, hanem hat darab korszakra, amelyek külön-külön is roppanthosszú ideig tartottak, akár évmilliókig, és így tovább! Jó lesz ugyanis átértelmezni mindent ami a Legszentebb Könyvben szerepel, mert nyilvánvaló, hogy ha ragaszkodunk a szó szerinti értelmezéshez, akkor az emberek nem is sokára teljesen elfordulnak a vallástól, mert belátják hogy kőkorszaki baromság, és teljesen alkalmazhatatlan a modern világra! Hanem figyelj csak meg Drás, hogy én miként csinálom! Addig magyarázom így meg úgy a Legszentebb Könyv szavait, míg lyukat beszélek az emberek hasába, és elhitetem velük, hogy nem is az van oda leírva, ami pedig oda van írva! Így megmentem a vallást, azáltal, hogy egy kissé kényelmesebbé teszem, s eképp maradnak vallásos emberek a világban, tehát olyan hülyék, akik fizetik az egyházi adót, s ezzel jólétet biztosítanak a számomra, s más papok és papnők számára! De még az sem baj, ha valami eszement hülyeség annyira nyilvánvaló a Legszentebb Könyvben, hogy a legnagyobb

jószándékkal sem lehet kimagyarázni: ekkor elég csak annyit mondani, hogy az akkor régen valóban úgy volt ugyan, de ránk már nem érvényes, megnyugodhatnak a hívők, mert a régi törvények csak Krétosz karóba húzásáig voltak érvényesek! Mert azon hogy megölték kínhalállal Krétoszt, azon apja, az Isten úgy megörvendett, hogy cserébe rögvést igazságosabb törvényeket adott a számunkra! Bár lehet hogy csak megijedt hogy ha tovább igazságtalankodik, akkor az emberek büntetésből valamely következő, második fiát is megkínózzák! Mindenesetre ezzel az érveléssel már bármit meg lehet magyarázni, ami nem tetszik nekünk vagy másoknak a Legszentebb Könyvben! A lényeg hogy nem kell szó szerint értelmezni! Továbbra is azt mondjuk hogy hitünk a Legszentebb Könyvre épül, pedig nem arra épül mert másként cselekszünk! A kecske is jóllakik, és a káposzta is megmarad! Hát nem nagyszerű ez?! - azzal Kristály visszaült a helyére.

Őt is megtapsolták. Mácsi persze nem. Még Drás is tapsolt, és azt mondta hogy Kristály nagyon jól látja Mácsi eljárásának alamuszi voltát, hogy eltér az igaz hittől.

—Ezt nem azért tettem, mintha téged támogatnálak! - mondta Kristály hűvösen.

—És akkor most következék Mácsi, amint megmutatja nekünk, milyen is szerinte Éá! - intett Pucsakaci úr.

—Könnyű feladat jutott nekem! - mosolygott Mácsi. Azzal szembefordult velük, és így szólt:

—Ó, ti barbárok! Hogy ti milyen bűdösek, bolhásak, bélférgesek, betegek vagytok! Meg rühesek, mocskosak, tetvesek, hazugok, utálatosak! Benneteket el sem lehet viselni, ha nem sikálunk titeket órákon át előbb, de még azután sem feküdnénk le veletek! Mert a csiszik lába köze egészen más mint a barbároké, nálunk talán még a rés is vízszintesen áll, és nem függőlegesen mint nálatok! Jó lenne ha végre észbekapnátok és eszetekbe vésnétek, hogy csakis ránk kell figyelnetek, nem istenre! Azért ránk, mert mi vagyunk az igazi istenek! Szent színünk a narancssárga, ezt kell imádnodok, nem mást! Ne csodáljátok hogy úgy gyűlöljük a karotány vallást, ennek ugyanis egyszerűen az az oka, hogy aki karotány, az nem minket imád! Márpedig mi mindenki teljes tiszteletére és imádatára igényt tartunk! Vegyétek tudomásul, hogy a világmindenséget nem isten alkotta, hanem mi, csiszik! Mert mi vagyunk a Minden, tehát a Mindentudás, a Mindenhatóság és a Mindenekfeletti Jóság összessége! Igen, mi vagyunk együttesen a Mindenható, a mindenhatóság a mi attributumunk, mert elvárjuk, hogy a barbárok közt minden hatóság engedelmeskedjék a mi mindenhatóságunknak! Nincs igaza Drásnak, amikor magát az igazság egyedüli letéteményesének tartja, azok ugyanis mi vagyunk! Ti mind hülyék vagytok, ám az okosok egyedül mi vagyunk! Majd mi megmondjuk nektek hogy mit gondoljatok, és hogyan éljete a saját bolygótokon! Mi igazi istenek vagyunk, legalábbis emberistenek, de nem olyanok mint a karotány isten, aki az égben lakik, mi lejöttünk közétek mint Krétosz is, hogy jóra tanítsunk benneteket! Mi annyival nagyszerűbbek vagyunk nálatok, mint amennyivel nagyszerűbbek vagytok ti egy egérnél! Tulajdonképpen hálásaknak kell lennetek, amiért egyáltalán a jelenlétünkre és befogadásra érdemesítjük nyomorúságos személyeitek! Aki nem látja be hogy hozzánk képest tökhülye, az még annál is hülyébb mint aminek tartjuk! Remélem tehát jól megjegyeztétek amit mondtam, s engedelmeskedtek a szellentésünknek is ti ronda barbárok, ha ugyanis nem így lesz, akkor megnézhetitek magatokat! Mert boldoggá teszünk benneteket, ha beledöglötök is!

Amikor Mácsi visszaült a helyére, csodálatosképpen legelőször Éá kezdett el tapsolni. Kisvártatva követték a többiek is, bár csodálkozó arcot vágtak. Ám Éá így szólt:

—Mi csiszik nem szoktunk tapsolni, de udvariasságból most így fejeztem ki elismerésemet Mácsi iránt! Bár természetesen továbbra sem értek egyet vallási meg egyéb nézeteivel, de mert mi csiszik nem hazudunk, beismerem hogy paródiájában sok igazság rejlik! Természetesen nem hisszük azt hogy mi teremttük a világmindenséget, de ettől eltekintve majdnem mindenben igazat mondott! Valóban úgy gondoljuk, hogy egyelőre mi vagyunk az igazság legfőbb letéteményesei. Mert ugyan ki más, ha nem mi! Meglehet tán, akadnak olyan lények akiknek még nálunk is inkább igazuk van, de olyanokkal még nem találkoztunk. Ami például Iloé nézeteit illeti, azokat csak akkor követhetnénk, sőt, követésüket még fontolóra is csak akkor vehetnénk, ha már az egész világmindenségben minden nép vagy tutu, vagy csiszí, vagy valami hasonló elv szerint élő volna. De amíg barbárok is élnek, addig bizony ha nem ismerjük el az önvéde-

lemre a jogunkat, addig kipusztítanának! És igen, valóban úgy véljük, hogy a barbárok piszkálódás helyett inkább hálásak kéne legyenek önzetlen segítségünkért! Mácsi tehát nagyon jól mondta amit mondott többségében, egyedül csak azt nem értem ha ilyen jól ismeri a tanítási-inkat, ha ilyen jól megtanulta a leckét, akkor ugyan miért is nem lesz ő maga is csiszívé?!

—Csak! - válaszolta Mácsi röviden.

—Nos, akkor most következze Jotu, aki Iggit utánozza! - adta ki újabb utasítását Pucsakaci úr.

Jotu fontoskodva állt a középpontba, majd igyekezve vékonyan beszélni, odafordult Kajjám-hoz:

—Hé, Kajjám, én nagyon tisztellek téged! Gyere, dugjunk egyet! Mi? Hogy miért? Hát mert szeretnék nyerni! Remélem a nézőknek tetszik majd a paráználkodásom, és ezt megjutalmazza a szavazataikkal! Ó igen, igen, tudom hogy ez kurvaság, de nem baj, mert kurvának sem akármi-lyen leszek, hanem egész Bargon legnagyobb kurvája, mert még egy olyan kurva nem volt soha de nem is lesz, aki a pinájáért egy egész úrvárost kap! És akit ennyien néznek majd közben! Nem? Nem akarsz velem lefeküdni? Ó de nagy kár! Megbánod majd, kiszavaznak ezért a nézők! Na de sebj. Szjörd, te sem akarsz velem dugni egyet? Nem? Vigyázz, téged is kiszavaznak a nézők! Gondold meg! És segítsd a jó ügyet, mert ha megnyerem az úrvárost, akkor feljövök ide néhány titokzatos követőmmel, és megalapítunk egy olyan országot ahol a csupa szeretet az úr! Ott senki nem fog állatokat ölni, de talán ha Iloé is beköltözik ide, akkor már olyan jók leszünk hogy még növényeket sem fogunk enni, legfeljebb mézet, amíg meg nem unjuk, és éhen nem halunk a szeretet jegyében! Na, mégsem dugsz meg? Nem? Kár, mert kan-nibállal még nem voltam! Ejnye, kinek kínáljam még fel magamat? Drásnak nem is szólok, mert ő pap, ő már azt sem tudja mire való a kukija, és úgysem tenné meg; Jotu meg nem jelle-mes ember, vele nem dugok! Szubrimusz talán? Igen, tényleg, Szubrimusz, te nem dagnál velem? Majommal sem voltam még, pedig úgy tudom a majmok farka nagyon hosszú! Na, nyomd már be úgy alul hogy a számon jöjjön ki a vége! Nem? Te sem? Na hát, én ezt nem ér-tem, itt egy olyan csinos lány mint én, és senki nem akarja gerincre vágni! Hát csupa kappan közé jöttem én?! A végén még kénytelen leszek magamhoz nyúlni, hogy valamit mutassak a nézőknek! Hé Kristály, nincs idefent véletlenül vagy szándékosan az arany vibrátorod?!

Azzal Jotu leült a helyére.

Felcsattant a taps. De csak Drás püspök tapsolt és Mácsi. Még Szubrimusz sem. Kristály pedig azonnal a pipacspiros Iggi mellé ült, átölelte, és így szólt:

—Én szeretem Iggit. Nem annyira mint Iloét, mert Iloét tartom életem megmentőjének, de sze-retem Iggit is, egyszerűen mert kedves lány, és mert Iloé is szereti őt! Akkor is szeretném, ha a szemem láttára feküdne le egy egész hadsereggel!

—A jellemzés talán kegyetlen volt, de tagadhatatlan, hogy sok igazság rejtezik benne! - mondta Pucsakaci úr. —Hát akkor most következze maga Iggi, s mutassa be, hogy milyennek látja Kajjámot!

—Én nem akarom kifizurázni Kajjámot, mert nagyon tisztelem.

—Mit tisztelsz bennem? - kérdezte erre azonnal Kajjám, csillogó szemekkel.

—Ezt nehéz lenne megmondani, mert említhetem ugyan a csodálatos zenei tehetségedet, meg azt is hogy el nem tudom képzelni ugyan hogy miként, de te is úgy véled mint én, hogy a Bar-gannak voltak emberszerű őslakói. Mindezt mondhatnám, s még igaz is volna, de ezen felül is érzek valami furcsát! Most azt fogod mondani biztos, mert ismerlek már, hogy ez a te valamifé-le nagyszerűséged kisugárzása, de szerintem nem erről van szó. Nem mintha nem volnál nagyszerű, mert az vagy, csak hogy én nem ezt érzem! Hanem ahogy itt viselkedel, nekem egyre olyan érzésem van, hogy te tulajdonképpen csak szerepet játszol! Egyre szilárdabb meggyőződés, hogy Iloénak mélységesen igaza volt amikor tegnap azt mondta, úgy emlékszem, hogy egyáltalán nem biztos hogy ő fog nyerni és nem te, mert te még könnyedén kiruk-kolhatsz néhány bámulatos meglepetéssel! Én azt hiszem, te a képességeid jó részét eltitkolod! Te nem az vagy, akinek látszol! Ezt annak tudatában mondom, hogy elárulom, meglehetősen kiváló pszichológusnak tartom magamat minden beképzeltség nélkül! Nem, én semmi vágyat nem érzek a kigyúrolásodra!

—Felhatalmazlak rá, hogy kifigurázz, Iggi! - mondta Kajjám, és büszke arccal lépett Iggihez, s átölelte a melléig is alig érő kislányt. —Tudomásul vettem hogy jó véleménnyel vagy az értékeimről, és megígérem hogy nem fogok megsértődni! Különben is, megmondtam már, hogy van nekem feleségem is, még ha nem is kísért el erre az útra, s annál jobban úgysem tud senki engem kifigurázni, mint ő szokta! Nem szeretném tudod ha megharagudnának rám a kedves nézők, csak mert tőlem való féltedben vagy irántam érzett túlzott tiszteletedben elesnek egy produkciótól... bár rosszul mondom, mert az engem megillető tisztelet sosem lehet túlzott! De kezdj csak bele bátran!

—Hát jól van! - azzal Iggi is kilépett középre, s így szólt:

Térdre hitvány népség! Csodáljátok engem,
csodáljátok ti mind legnagyobb lelkem!
Én vagyok itt az úr, én az igaz isten,
nálam hatalmasabb soha sehol sincsen!
Mindenben én győzök, másképp nem is lehet,
rendben az élet is csak mellettem mehet,
mert ha én nem volnék, tudja meg a világ,
elhervadna rögtön minden szép szál virág!
Habár a világot nem én teremtettem,
eleve úgy készült, hogy benne lehettem!
Kimondottan nekem készült mint egy ruha,
rám szabta pontosan az Isten-apuka!
A teremtésnek a koronája, bizony,
nem én vagyok, ne mondd, ezt hallani iszony!
De ha érintettük már egyszer e témát,
tudd meg, én vagyok e koronán a gyémánt!
Ha egyszer netántán halva találtatnék,
az örök nemléthe ha belehalhatnék,
velem halna együtt a Világmindenség,
ez annyira biztos, hogy szinte már szentség!
Élettelen s élő mind utánam halna,
nagy-nagy bánatában élve nem maradna!
Ja, és hibát bennem ne is keressetek,
ehelyett is inkább forrón szeressetek,
hiba úgyszincs bennem, én a Tökély vagyok,
rég voltam csak hiú, most már szerény vagyok.
Alig érintettem a nagyszerűségem,
meg sem említettem minden tehetségem!
Nem mondtam ám én el csak kis részét annak
a rengeteg soknak, mely jók bennem vannak!
S most hogy megtudtátok e nagy igazságot,
imádjatok engem, a Zseni Kajjámot!

El nem lehet mondani, mekkora sikere lett IgGINEK! ÉÁ ugyan nem tapsolt, de úgy cuppogott, hogy túlharsogta a többiek tapsviharát is! A legislegjobban pedig nem más mint maga Kajjám tapsolt! De annyira, hogy nem is lehetett vitás, hogy nagyon tetszik neki. Sőt, amikor már mindenki abbahagyta a tapsot, ő is abbahagyta végre legutoljára, majd így szólt Iggihez:

—Te, kislány, megkérlek, ugyan írd már le nekem ezt a verset, mert nagyon tetszik, jó?!

—Jó, miért is ne, ha kívánod!

S ekkor Kajjám így szólt Pucsakacihoz:

—Te Pucsakaci, hadd írja már le ezt a verset Iggi még mielőtt utánozna engem! Nehogy elfelejtse! Úgyis hátra vagyok még, ha jól számolom, én magam, s nekem úgy tűnik, Jotu jutott,

őt kell utánoznom! Megcsinálom azt most én, azalatt Iggi leírja ezt a verset, és majd utána utánoz engem, jó?!

—De Kajjám, miről beszélsz te?! - kérdezte Pucsakaci.

—Ez költői kérdés volt, vagy megismételjem?

—De hiszen senkit nem utánoznak kétszer, főleg ugyanaz a személy nem utánoz senkit kétszer!

—Nem értem! Én még egyszer sem voltam utánozva!

—Hogy is ne lettél volna, épp az imént!

—Csak nem arra célsz, hogy ez a vers lett volna az én utánzásom?!

—Hát ha nem is az utánzásod, de legalábbis a paródiád, kifigurázásod!

—Na de hát ilyen hülyeséget már csak ne mondjál, hogy is lett volna ez az!

—Nem értelek Kajjám, miért ne lett volna ez az?!

—De hiszen ebben se gúny nincs, se egy szikra túlzás, ez csupán egy dicsőítő vers a tiszteletre, ami csak a való igazat tartalmazza! - felelte Kajjám mélységes meggyőződéssel a hangjában.

Na, erre tört csak ki a hatalmas nevetés a teremben!

S amikor elhalkult, Kajjám megint megszólalt:

—Pedig szilárd meggyőződésem volt, hogy Iggi csak azért rukkolt elő ezzel váratlanul, mert örömteli meglepetést akart szerezni nekem! - s erre megint kitört a nevetés.

—Levonható tehát a következtetés - mondta Pucsakaci - hogy Iggi paródiája olyan kiválóan sikerült, hogy a parodizált egyén, Kajjám, teljes egészében magára ismert!

—Naná, hiszen ugyan ki másért is alakult volna ki a világ, ha nem énértem! Még szép hogy magamra ismertem, nem nehéz felismerni engem a világ célja és értelme szerepében! - bólogtatt Kajjám. És így folytatta:

—Azért Iggi csak írja le nekem ezt a verset!

—Már körmölöm is! - mosolygott a lány.

—Hát akkor Kajjám te se maradj adósunk, és halljuk, hogy mi a véleményed Joturól! - mondta neki Pucsakaci úr.

Erre Kajjám is kiment középre, majd azon nyomban négykézlábra ereszkedett, és odaballagott Kristály elé. Felnézett rá, s így szólt:

—Vau, vau! Látod Kristály, hogy milyen hű kutyuskád vagyok?! - azzal megnyalta Kristály lábát, s így folytatta:

—Értsd meg Kristály, hogy én nagyon szeretlek! - és úgy forgatta a szemét, hogy Iloé már ezt látva is elnevette magát, alig bírta nevetése hangerejét elviselhető szintre visszafogni. Kajjám pedig így szólt:

—Én nem vagyok jellemtelen, silány ember! Súlyosan hálátlan vagy ha nem érted meg, hogy egy magadfajta nő kifejezetten örülhet, ha elhagyja egy olyan ember mint én! Én kizárólag az irántad érzett szeretetből hagytalak el, nem a pénzért! Ebből ugyanis temérdek előnyöd származott! Először is, megtanultál egy csomó dolgot a háztartásvezetésről, amit a zárdában elmulasztottál! Aztán, megismerted az egyszerű emberek életét! Megtudtad, hogy adott esetben hajlandó lennél kurvává is lenni, s ez a tudat biztos nagyban növelte önbecsülésedet! Most hogy ezt tudod magadról, büszkébb lehetsz mint voltál, mert tudod, hogy lényegében nem vagy különb a kurváknál! Hiszen a szándék a lényeg, nem a megvalósítás! Ezt pedig nekem, nekem Jotunak köszönheted, légy tehát hálás érte! S miután ennyi sok jót tettem veled, megértheted hogy nem mentem feléd amikor haláلودon voltál! Miért is mentem volna, amikor még te kellettél volna hogy utánam fuss! Hiszen tényleg magadnak köszönheted a betegséget! Úgy illett volna ugyanis, hogy énutánam mással soha többé le ne fekédj, hanem egy egész életen át epe-dezz és sóvárogy utánam! Ha ezt teszed, meg nem fertőződöl soha! S most hogy felsoroltam mennyi sok dologért lehetsz hálás nekem, vedd észre hogy én látod nem haragszom rád, sőt hű kutya módjára még mindig szeretlek, jer tehát vissza hozzám, visszafogadlak, és...

—De már ezt nem tűröm! Kristály nem kurva, sosem mondtam hogy kurva, és vagy enyém lesz vagy senki másé! - pattant fel hirtelen Jotu vérvörös arccal, azzal odaugrott Kajjámhoz,

felemelte a kezét, és nagyot csapott a varázsló hátára. Sőt, ezután még a lábát is felemelte és majdnem belerúgott.

Azért csak majdnem, mert bár a jószándék megvolt benne, de Kajjám az ütés után már nagyonis éber volt, s olyan gyorsan hogy azt senki ki nem nézte volna belőle, elkapta az ütésre lendülő lábat, csak úgy a félkezével, úgy megragadta hogy azt Jotu nem bírta kirántani a markából, és megcsavarta. Ennek nem is lehetett más következménye, mint hogy Jotu azonnal a padlóra repült, de úgy, hogy ordított, nemcsak mert esés közben megütötte magát, ám azért is, mert megcsavart lába a combtőben az ízületnél nagyon fájt. Kajjám pedig felugrott, elkapta a karját, megcsavarta, ráült Jotu hátára, s így beszélt hozzá:

—Ejnye Jotu fiam, ezt a hálátlanságot nem vártam tőled! Megütni engem! Engem, Kajjámot, akinek mások dicsérő verset írnak a tiszteletére! Hát nem hallottad volna tőlem már nem is egyszer, hogy itt én vagyok a sztár?! A Mindenség Közepe?! - azzal még jobban megcsavarta Jotu karját, hogy az ordított, mert úgy érezte, eltörik. —Most addig csavarom a karodat, amíg csak bocsánatot nem kérsz tőlem!

—Máris! Bocsáss meg kérlek Kajjám isten!

—Ez már más, ezt szeretem hallani! - azzal Kajjám elengedte Jotut. —Ha még egyszer ilyesmi lesz, kiheréllek! De jó ha tudod hogy már most sem szeretlek túlságosan! Ne bízd el magadat attól hogy öregnek látszom, mert a Galaktika legtöbb önvédelmi sportját a kisujjam körme alól is kirázom!

—Éljen! - kiáltotta Kajjám produkcióját látva Kristály, aztán gyorsan szájon csókolta Kajjámot. Ezt látva Jotu nem szólt egy szót sem, csak sötét pillantásokkal méregette őket.

—Hm... köszönöm Kristály, jólesett, de mint mondtam, van már feleségem! - felelte Kajjám.

A jelenetet látva Pucsakaci úr elgondolkozott, megfeddje-e a tettéért Jotut. Végül azonban inkább egy szót sem szólt. Az incidens végülis látványosabbá tette a műsorát, baj sem származott belőle, Kajjám sem látszott dühösnek vagy ijedtnak, sőt, Kajjám semmi esetre sem tűnt úgy, mint aki ne lenne képes megvédeni magát legközelebb is! És Jotu sem nézett ki úgy, mint aki másokkal is óhajtana verekedni, vagy akár megint Kajjámmal, valamikor a jövőben.

Ezután Jotu nem is próbált meg erőszakoskodni, sőt a további játékokban is készséggel résztvett. Márpedig efféle játékokkal telt az egész nap. Számos feladatot kitalált nekik Pucsakaci úr, s nemcsak erre az egy napra, de a következőkre is. Ezek közül a legizgalmasabbak számos vitát indítottak el nemcsak idefent az űrállomáson, de a nézők körében is.

Még aránylag a leggyerekesebb talán az volt, hogy Pucsakaci úr megkérdezte tőlük, hogy ha csak egyetlen tárgyat vihetnének magukkal egy lakatlan szigetre, mi lenne az? A válaszolást mint majdnem mindig, Éá kezdte.

—Természetesen az etu kommunikátorom volna az! Ez nem is kérdéses!

—De - ellenkezett Pucsakaci úr - tételezzük fel hogy az egy olyan sziget, ahonnan egészen biztosan nem tud az etud kapcsolatot teremteni senki csiszívével!

—Nem számít. Akkor is azt vinném magammal, mert a mostani etu kommunikátoraink már akkora kapacitásúak, mint amekkora az akasztány támadáskor a teljes csiszí számítógéphálózat volt! Tehát amikor Tlaxán bolygó még megosztott volt, s nem teljesen a mienk, csiszíké, akkor. Ez tehát azt jelenti, hogy elméletileg abban a parányi erőforrásbázisban ami most a ruhámban van, abban nemcsak az én Etulinó nevű etum fér el kényelmesen, de akár egymillió másik etu is. S az energiája elég néhány ezer évre. Vagyis mindenképp őt vinném magammal, mert így magányosan is a rendelkezésemre állna egy teljesértékű etu, s egy jó társ felbecsülhetlen segítség, továbbá eképp rendelkezem Csiszilla teljes elméleti tudásának jelentős százalékkal! S elárulom, hogy az összes etu kommunikátor épp emiatt beépítve tartalmazza kifejezetten azokat az információkat, amik a leglényegesebbek valami katasztrófa esetén, hogy a vad tájon életben maradhassunk! Sőt, hogy a vad tájon apránként, a kezdetektől fogva újjáépítsük a csiszí civilizációt!

—Jotu, te mit vinnél magaddal? - kérdezte Pucsakaci.

—Mivel nekem nincs ilyen etu-izém, ezért azt hiszem a legjobb nekem egy bicska volna vagy balta, sőt, lehetőleg mindkettő!

—Csak egyvalamit vihetsz magaddal.

—Akkor egy olyan baltát, aminek a nyele fémből van, s ebbe beleépítek egy többfunkciós bicskát, sőt, elrejték benne vagy húsz méter eltéphetetlen, vékony horgászszinórt is!

—Ügyes válasz! Szubrimusz?

—Én nem vagyok olyan pitiáner mint Jotu! Az én fantáziám többre terjed ki. Én egyszerűen egy gépfegyvert viszek magammal!

—És ha elfogy a töltényed? - kérdezte Jotu.

—A gépfegyverhez hozzátartozik a tölténytáska is sok tölténnyel! És nem kell mindig sorozatot lőni. Nem vagyunk mindig életveszélyben! S remélem mire minden töltény elfogy, megtalálnak!

—Mácsi, halljunk téged is!

—Nem is vitás hogy a Legszentebb Könyv az, amit magammal vinnék! Hűségemet látva az Úr biztos hogy megsegít!

—Most jól beszéltél! Én is azt vinném! - mondta Drás püspök.

—Hát te Kristály?

—Hallottam sok jó ötletet, de én mégis inkább a szintetizátoromat vinném, amiről különben elárulom hogy napelemes! Ha egy órácskát napoztatok a napkollektorait kinyitva, azután három órán át képes zenélni, teljes hangerővel!

—De mi hasznát veszed ennek a szigeten, hiszen életben kell maradnod!

—Hát mindenestre több hasznát veszem mint Drás püspök a Legszentebb Könyvnek! És nemcsak mert szórakoztat, hanem mert remélem a sziget lakott, s a primitív bennszülöttek símán istennőnek néznek, ha elkezdek nekik zenélni a szintivel!

—Iggi, te mit vinnél? - kérdezte Pucsakaci.

—Minél több jelzőrakétát! Ha nagyon muszáj, a vadállatokat azzal is le lehet lőni kellő ügyességgel, bár én nem is akarok gyilkolni. Ellenben így ha látok egy hajót, jelezhetek neki!

—Szjord, te mit vinnél magaddal?

—Mi mást mint Iloét!

—Na de nem személyről volt szó hanem tárgyról!

—Nekem ő tárgy. Ő a játékbabám. Különben is Pucsakaci, fogd fel úgy, hogy ő az én speciális elemlámpám, aki majd világít nekem éjjelente!

—Na de ha nem tudnád őt magaddal vinni a süllyedő hajóról!

—Csakhogy én nem vagyok hajlandó elmenekülni arról, amíg őt meg nem lelem!

—Akkor sem ha már csak a fedélzet utolsó tíz centije látszik ki a vízből?

—Még akkor sem ha már a teljes hajó víz alatt van. Addig bukok le a hajó után átkutatni azt, míg csak meg nem találom őt!

—Na de ha olyan hajóúton vagy, amire nem jött el Iloé!

—Az lehetetlen, mert olyanra én kizárt hogy elmenjek. Tőle csak a halál vagy valami igen durva erőszak választhat el.

—No és ha erővel visznek el egy Iloé nélküli útra?

—Akkor meg kár ilyesmin töprengenem, mert nem tőlem függ sem az hogy megmenekülök-e, sem az hogy mit vihetek magammal, hogy egyáltalán vihetek-e valamit!

—És te Iloé? - kérdezte Pucsakaci.

—Én bizony Szjordot vinném magammal!

—Hogy ketten együtt éhezzetek?

—Nem. Ha ő velem van, mindenem megvan. Ez biztos mint a halál.

—És ha Szjord nélkül kelsz útra?

—Teljesen lehetetlen, mert nem engedne el. Annál sokkal feltékenyebb. De én sem akarom hogy nélküle menjek valahova.

Pucsakaci nem erőltette tovább a dolgot. Ehelyett Kajjámot kérdezte meg.

—Én semmit nem vinnék magammal. - jelentette ki nagy nyugodtan Kajjám.

—Hogyhogy?!

—De hát minek?! Az én erősségem nem a tárgyakban rejtezik, hanem a zsenialitásomban, amit állandóan magammal hordok a fejemben! Azt senki el nem veheti tőlem! Én a jég hátán is megélek, én minden helyzetben feltalálom magamat! De hát hogy is kételkedhetsz ebben Pucsakaci, vak vagy tán és nem veszed ezt észre, amikor szinte sugárzik már daliás testtartá-

somból is?! Nekem egyedül csak önmagamra van szükségem, semmi másra! Ahol én vagyok, ott minden van, ahol nem vagyok, ott semmi sincs!

A következő feladat már lényegesen komolyabbnak tűnt.

—Most arra kérlek benneteket - mondta Pucsakaci - hogy azt mondjátok meg, ha csupán egyetlen főt menthetnétek meg magatok közül, az ki lenne! Tehát tegyük fel, hogy mondjuk egy repülőn utaztok, az zuhanni kezd, rajtad van az ejtőernyő, rajtad aki válaszol nekem, a többiekben nincs, egy személyt megmenthetnél úgy, hogy magadhoz öleled és úgy ugrasz ki, másokkal ezt nem teheted meg! Ki lenne az, akit megmentenél?! És hadd kérdezzem meg azt is, hogy ki lenne az, akit legutolsósorban mentenének meg? Tehát mondjuk látod hogy ég egy ház, beszaladsz, ott látod a többieket a füsttől ájultan, nos, ki lenne az, akit utoljára húzol ki, kockáztatva ezzel hogy a többiek mentése során időközben megfullad vagy megég? Kezdje a sort megint Éá!

—Ezen szerencsére nem kell gondolkodnom. Legelőször természetesen Iggit menteném meg, aki nagy szolgálatot tett Csiszillának! Legutoljára meg Drást menteném meg, mert az ő halálával igazán nem sokat vesztené a világ!

—Gyors és lényegretörő válasz! Halljunk akkor téged, Iggi!

—Bár talán illene hogy viszonzzam Éá kedvességét, de én elsőnek Iloét menteném meg! Elvégre ő igazi különlegesség a világítási képességével! Épp emiatt talán a csiszik sem bánnák hogy Iloét mentem Éá helyett, mert Iloé többet ér Csiszillának ha tanulmányozhatják, mint amennyit Éá érne! Azonkívül igen megkedveltem Iloét! Nem mintha Éát nem kedvelném, sőt, kedvelem még Kristályt is, de említhetném akár Kajjámot is, csak hogy Iloé az, úgy érzem, aki-vel leginkább egyezik az erkölcsi nézetem! Az etikai rendszerem! Tehát őt menteném legelsőként. Utoljára viszont én is Drás püspököt menteném. És azért őt, mert jól mondta Iloé, hogy Drás püspök nézetei veszélyesen súrolják a gonoszság határát! Azt persze nem kétlem hogy ő cseppet sem tartja gonosznak önmagát.

—És te Iloé mint vélekedel erről?

—Nézetem szinte teljesen megegyezik Iggi nézetével! Én ugyanis épp őt, Iggit menteném elsőként, s én is Drás püspököt menteném utoljára! S én is azért menteném legelsőként Iggit, mert az ő nézetei az enyémelekhez roppantmód közelállók!

—Meglep amit mondasz! - csodálkozott Pucsakaci. —Azt hittem, te Szjordot mentenéd legelőször!

—Kizárt. Őt utolsó előttiként menteném, közvetlenül Drás püspök előtt.

—Nocsak!

—Igen, de ennek egyszerűen az az oka, hogy megingathatatlan meggyőződése, miszerint Szjordnak semmi szüksége mentésre, mert bármi bajról legyen is szó, csak akkor nem menekül meg belőle, ha épp valamiért nem akarja azt! Szjord ugyanis nagyon ügyes és erős, de ravasz és ötletdús is! Valójában messze sokkal több rejlik ám benne mint hiszitek, és nem lennék meglepve, ha egyedül csak Kajjám vehetné fel vele a versenyt a jelenlevők közül! Meg merem kockáztatni az állítást, hogy még énekelni is tudna olyan szépen mint legalábbis Kristály, ha akarná azt! Na de többet nem is mondok, mert úgy illik hogy ha akarja, Szjord mondja el amit magáról elmondani fontosnak tart!

—De semmit nem akarok mondani. - felelte a szellem.

—Na, hát azt azért csak mondd meg, hogy kit mentenél elsőként meg utoljára! - kérte Pucsakaci.

—Hát azt hiszem bárki kitalálhatja hogy elsőként természetesen Iloét menteném! Legutoljára azonban nem Drást, hanem Kajjámot!

—Kajjámot?! - ámult Pucsakaci.

—Őt.

—De hát azt mondtad már nem is egyszer, hogy nagyon tiszteled!

—Épp emiatt. Hasonlóképp érvelek mint Iloé velem kapcsolatban: megingathatatlan meggyőződése, hogy egy olyan ravasz, ötletdús, erős és zseniális ember mint Kajjám, csak akkor nem menekül meg valami veszedelemből, ha valamiért épp nem akarja azt! Neki tehát abszo-

lúte semmi szüksége mentésre! Annyira tisztellem őt, hogy meg sem akarom kockáztatni a mentését, mert ha megpróbálom, még megsértődik, azt mondaná, hogy én megalázom őt ezzel, hisz ezzel kimutatom hogy nem bízom benne, miszerint a saját kiválósága révén is megmenekülhetne! Ó igen, hallottam én ám korábban is már Kajjámról éppen eleget, bámulatos és hajmeresztő históriákat mesélhetnék róla, de nem teszem, mert úgy illik, hogy Kajjám maga mondja el, amit magáról elmondandónak tart!

—Egy szót sem kell szóljak - mosolygott szerényen Kajjám - mert ami rólam lényeges, azt már mind versbe öntötte Iggi nemrég! Tudjátok, hogy milyen zseni vagyok meg hasonlók...

—És te Kajjám kit mentenél elsőként meg utolsóként?

—Legelsőként nem is vitás hogy Iggit! Hiszen ő olyan pompás dicsőítő verset írt rólam! Végtelenül tetszett, szinte meghatódtam, komolyan mondom! Ilyen zseniális költő, ilyen lángelméjű poéta nem szabad hogy hamar enyvéssen a pusztulásba, tehát feltétlenül megmentendő! Utoljára azonban Szjordot menteném. Ugyanis elhiszem Iloé szavait, hogy Szjord maga is megmenekülne. Miért is ne hinném el, hiszen Iloé a társa Szjordnak, és ő biztos jól ismeri!

—Halljunk akkor téged, Kristály! - biztatta a művésznőt Pucsakaci.

—Elsőként Iloét menteném, még akkor is ha biztos az emiatti pusztulásom! Mert neki köszönhetem az életemet! Ezt úgysem beszéli ki senki a fejemből! Utoljára pedig Jotut menteném.

—Nem Drást? Hiszen Drás az aki utál téged! - ámult megint Pucsakaci. Mik ki nem derülnek!

—Drás utál engem az igaz, de ő legalább kezdetektől fogva utál, tehát őszinte! Azt tudom, hogy tőle mit várhatok. Drásnak van tehát egy roppant előnye: vele kapcsolatban még nem ért, és nem is érhet soha kellemetlen meglepetés! De Jotu alamuszi, álnok, megbízhatatlan! Ő egyszer sőt nem is egyszer elhagyott egy irtózatosan kegyetlen élethelyzetben, semmi joga hát rá, hogy elvárja tőlem hogy én viszont ne hagyjam cserben őt! Természetesen kimentem ha önmagam minimális kockáztatásával ez megoldható, de az biztos hogy csakis legislegutoljára! Akárki vadidegent előbb mentenék ki mint őt!

—Akkor most már halljunk téged is, Drás!

—Elsőként én Szubrimuszt menteném! Még ő a legnormálisabb köztetek. És nem is biztos hogy őutána bárki mást egyáltalán kimentenék. Minek is, amikor Isten előtt ti úgyis mind halottak vagytok réges-rég! Nem támadtok fel az Ő szeretetében, akkor meg olyan mindegy hogy most haltok meg vagy hetven évvel később, mert az a hetven vagy akár száz év is semmiség az örökkévalósághoz képest, amiben ti úgysem részesedtek! Sőt, még úgy is gondolhatom hogy talán épp az Úr akarata szerint való, hogy veszedelembe kerültetek istentelenségetek miatt! Akkor meg kifejezetten tilos hogy keresztezni próbáljam a Mindenható akarát! Na de ha mégis kísérletet teszek a megmentésekre, bár ismétlem hogy ennek egyáltalán nem nagy az esélye, de ha mégis, akkor biztos hogy Iloét menteném utoljára, sőt, teljesen biztos hogy őt soha ki sem mentem! Ugyanis Iloé egy nőstényördög, aki ha akar úgyis megmenekszik önmagától, ám ha mégsem, akkor azért nem mert Isten akarja őt elpusztítani, én pedig nem fogom az Úr szándékát megghiúsítani, ezt még csak meg sem próbálom!

—És te, Mácsi? - kérdezte Pucsakaci úr.

—Én is Szubrimuszt menteném elsőként, utoljára azonban Drást. Mert cseppet sem kár azért, aki félremagyarázza a Legszentebb Könyvet! Ő biztos épp e hamis nézetei miatt kerül bajba az Úr akarata szerint, márpedig én mert nem akarok az Úr ellen tenni, ezért még azt is meggondolom, hogy akár utoljára is megmentsem-e őt!

—Halljuk akkor Szubrimuszt! - mondta Pucsakaci.

—Hát én azt hiszem Drást menteném elsőként! Ugyan Mácsi is engem nevezett meg, s mert ő nő, talán illendő volna őt mentenem elsőként, de gondolnom kell rá, hogy Mácsi bizonyos esetekben megengedhetőnek tartja a terhességmegszakítást, míg Drás püspök nem! S így a meg nem születettek érdekében előbb Drást menteném. Másodjára azonban biztos hogy Mácsit! Legutoljára azonban Éát, mert ők a csizsik igazán rengeteg szempontból undorítóan, erkölcs-telenül, egyáltalán, megengedhetetlenül viselkednek, és iszonyatos elveket vallanak! Kérdéses, hogy őt egyáltalán utoljára is kimenteném-e!

—Akkor már csak Jotu maradt hátra! - mondta Pucsakaci.

—Én - szólt Jotu - elsőként természetesen Kristályt menteném, nem is tagadom hogy azért, mert remélem ezzel a szemében jóvá teszem korábbi vétkeket! Utoljára pedig Drást menteném meg, mert Drás annyira utálja Kristályt!

—Én meg téged utállak! - mondta Kristály. De Jotu erre nem válaszolt.

—Ezekszerint megállapítható - foglalta össze Pucsakaci úr - hogy a népszerűtlenségi listát magasan Drás püspök vezeti, mert őt öten mentenék utoljára, a jelenlevőknek tehát a fele! A népszerűségi lista elején pedig holtversenyben áll Iloé és Iggi, mert mindegyiküket hárman mentenék elsőként! Na de akkor most felteszek egy másik kérdést! - szólt sőt inkább szónokolt Pucsakaci. —Tegyük fel, hogy lezuhantok valami barbár bolygón. Minden fegyver nélkül. Ott valami barbár törzs él, ahol holmi fura szokás miatt azt mondják nektek hogy csak akkor hagynak életben benneteket, ha azonnal házasságot köt minden nő valami férfival, illetve minden férfi feleségül vesz egy nőt! Csak egymás közül választhattok. A kérdésem az, hogy ha lehetőségetek van rá, és ha muszáj, kit választanátok párotokul! Természetesen csak különböző nemű párról lehet szó.

—Mi csiszik nem megyünk férjhez. - mondta azonnal Éá. —Az a szó hogy csiszi, már eleve azt jelenti az ősi csiszi nyelven, hogy „férj nélküli”.

—Tudom - bólogatott Pucsakaci - de hát ez egy kényszerhelyzet! És nem is arról van szó hogy okvetlenül meg kell maradnod a férfi mellett. Semmi akadálya annak, hogy ha netán jön egy csiszi mentőexpedíció érted, akkor azonnal visszatérj velük Csiszillába. De addig életben kell maradj! Kit választanál akkor hát arra az időre magad mellé a fiúk-férfiak közül?

—Hát akkor azt hiszem Kajjámot! Mert Drás annyira vakbuzgó, hogy semmire nem mennék vele, nem jelentene segítséget; Szubrimusz nem különösebben szimpatikus, és őt is vakbuzgónak tartom; Jotu ugyan sok szempontból előnyös lenne, de őt meg azért nem választom mert tudom róla hogy megbízhatatlan, az első nehézség felmerülésekor azonnal úgy otthagyna engem mint korábban Kristályt! Maradna még Szjord, de előre sejtem hogy Szjord erről hallani sem akarna, mert csak Iloét akarja. Nem marad más tehát mint Kajjám! Különben meg nem is nagyon bánom, mert Kajjám ugyan bámulatosan hiú, de mintha valóban volna egy rakás nagyszerű képessége, tehát sokat segíthetne nekem a szökésben vagy túlélésben.

—És te Iggi? - kérdezte Pucsakaci.

—Én is Kajjámot választanám, ugyanezen okokból. De meg nekem Kajjám különben is szimpatikus, az első pillanattól fogva! Valóban nagyon beképzelt ugyan, de úgy tűnik van is neki mire, aztán meg a beképzeltsége engem nem is bosszant, inkább szórakoztató! Igen, nem is lehet kérdéses hogy ha lehet, Kajjámot választanám!

—Akkor most halljunk téged, Kajjám!

—Bár Iggi számomra is nagyon szimpatikus, hiszen elsőként őt menteném meg, de ha efféle esetről van szó amit te mondasz, Pucsakaci, akkor világos hogy én Éát választanám, mindössze azért az egyetlen tulajdonságáért, mert csiszi, vagyis megbízható! Tehát ha valamiben megegyezünk majd, akkor ő azt holtbiztos hogy be is tartja! Ez pedig bajban egyszerűen túlbecsülhetetlen tulajdonság, a szememben ennél értékesebb egyszerűen elvileg lehetetlen hogy létezhessek! Nem hiszem ugyan hogy épp én efféle bajba kerülhetnék, de ha pusztán a játék kedvéért feltételezzük, akkor az én párom Éá kéne legyen!

—És te Iloé, te mit mondasz? - kérdezte Pucsakaci.

—Szerintem mindenki kitalálja, hogy én Szjordot választanám! - mondta szerényen Iloé.

—Én meg Iloét. - mondta Szjord magától értetődően.

—És te Kristály?

—Azt hiszem én is Kajjámot! És ugyanazért, amiért Éá is őt választaná!

—Húha, de összeverekednétek ti Kajjámon! - mosolygott Pucsakaci. —Pedig milyen érdekes, amikor ő a legidősebb!

—Ja kérem, a tapasztaltság, a korral együttjáró bölcsesség nem is véletlen hogy kelendő! - húzta ki magát Kajjám elégedetten, s ezt gondolta:

—Remélem nézi ezt a jelenetet Mirjan, és látja hogy milyen sok nőnek kellek én! Remélem ezután jobban megbecsül!

—Akkor most halljuk Drás püspököt! - kérte Pucsakaci.

—Senkit.

—Tessék?!

—Senkit. Ismétlem: senki nőt nem választanék!

—De hát akkor megölnek a bennszülöttek!

—Az az ő dolguk. Az meg hogy én senkit nem választok, az az én dolgom! Fogadalmam tiltja a házasságot.

—De látszatzból!

—A fogadalmam nem úgy szól hogy csak igaziból tilos házasodnom, hanem hogy tilos házasodnom. Tehát látszatzból is tilos. Különbben sem alacsonyítok le olyan szentséget mint a házasság, barbár bennszülöttek játszadozásául! Ha megölnek hát meg leszek ölve, nem érdekel, azaz, dehogyisnem érdekel, nagyonis érdekel, de úgy hogy még örülök is neki hogysem bánám, mert így vértanú leszek, tehát igen hamar a Mennybe jutok, s épp vértanúságom miatt még esetleges bűneim is megbocsáttatnak! Mert bár én igyekszem szeplőtlen életet élni, de nem kizárt hogy követtem már el bűnöket, amik bűn mivoltát nem vettem észre! Tehát kifejezetten örömmel hallanám a bennszülöttek fenyegetőzését, és eszemben sem volna behódolni az akaratuknak!

—Te is ezen a véleményen vagy, Mácsi?

—Nem. Hiszen lehet hogy az e helyzetbe kerülésemmel épp az volt az Úr célja, hogy házasságra buzdítson! Én páromul Szubrimuszt választanám.

—És te Szubrimusz?

—Nem viszonzom Mácsi kedvességét! Én ha lehet Éát választanám páromul!

—De hiszen engem mentenél meg utoljára! - ámult Éá.

—De ez nagyon más eset. Te nagyon megfelelnél, s épp azért amit Kajjám mondott: megbízható vagy!

—Hű de kedves! Ha az én életemről van szó, hagyna meghalni, de ha a magáéről, máris engem választ, hogy cserben ne hagyja valaki! Micsoda jellemtelenség! - fintorgott a csiszí nő.

—És te, Jotu?

—Ó, hát én természetesen Kristályt!

—Csakhogy én akkor se mennék hozzád, ha különben meghalnék! - mondta hűvösen Kristály.

Következő feladatukat így jelentette be Pucsakaci úr:

—Meglepő dologgal bízlak meg benneteket! Most az lesz a munka, hogy dicsérnetek kell valakit! Természetesen nem hízelegni neki, hanem igyekezni kell olyan jellemvonásokat találni, amik valóban megvannak az illetőben, és valóban elismerésre méltóak! A sort kezdje megint Éá, és dicsérje nekünk Drás püspököt!

Éá mosolygott.

—Feltételezem hogy azért adtad épp Drást a feladatombul, mert azt hiszed hogy valami jaj de nehézzel bíztál meg! Holott szerintem bárki mást nehezebb lenne talán dicsérnem! Drást ugyanis könnyű, nagyon könnyű! Nem mintha sok dicséretre méltó jellemvonás volna benne, mert igazán nincs sok, például az eszét főleg nem dicsérhetem, mert ostoba mint egy ökör. Igenis van azonban egy olyan jellemvonása, amit mi csiszik önmagunkban is nagyra értékelünk: az ugyanis, hogy nem olyan mint Jotu! Vagyis nem csélcsap, nem az van nála hogy ma ezt mondja, holnap meg amaszt! Tehát mint ahogy ezt már Kristály is megmondta Drásról: őszinte! Azt mondja amit gondol, az hogy ostobaságra gondol, már egészen más kérdés! Emellett pedig még elvhű is, mert én elhiszem róla, hogy élete árán is ragaszkodik a nézeteihez. Ez velünk csiszikkal is így van. Szikrányi kétségem sincs afelől, hogy ha Drás Csiszíföldön születik, s nálunk nevelkedik, akkor a legkiválóbb csiszik egyike vált volna belőle! Drás jelleme tehát alapvetően tetszik nekem, vagyis nekem nem Drás személyével van a legnagyobb bajom, hanem az eszmékkal amiket képvisel! Drás személyében én tulajdonképpen kizárólag egyetlen kivetnivalót találok: az ostobaságát, amire már céloztam is, ha ugyanis egy minimális kis esze is volna, máris rájönne, mekkora baromság az, amiben ő hisz, és nézetrendszerét átformálná, még az sem kizárt hogy úgy, hogy csiszínek jelentkezne. Na de most nem a kritizálása a cél,

hanem a dicsérete, s ezért megismétlem, hogy nagyra értékelem Drás elvhűségét és őszinteségét.

—Akkor most legyen meg viszonzossági alapon, hogy Drás dicsérje Éát! - mosolygott Pucsakaci úr.

—Azt hiszem az én feladatom is könnyű, mert szinte szó szerint azt mondhatom el, amit Éá mondott rólam! - mondta Drás. —Az valóban dicséretre méltó, hogy Éá is mint a csizsik úgy általában, őszinte, és nekem sincs szikrányi kételyem sem afelől, hogy mind mélyen hisznek mindabban a sok iszonyú erkölcstelenségben, amit vallanak! Nem is vitás előttem, hogy ez amiatt van így, mert ezt a különben jobb sorsra érdemes népet súlyosan elvakította a Sátán megannyi fufangja, s mézesmadzagként hogy letérjenek Isten útjáról, ehhez a hedonizmust használta fel. Vagyis a gyönyörkergetést, a máról holnapra élést, a kéjvágyat, a henye, tunya életet! Éá esetében sem kétlem azonban, hogy ha istenfélő család gyermekeként nevelkedik, akkor kiváló apáca lehetett volna, mindenesetre messze sokkal jobb, mint ami Kristály volt akár legenedelmesebb pillanataiban is! Valójában nekem Éával semmi bajom, eltekintve attól, hogy szikrányi hit sem él a lelkében! Ha kissé megalázná gögös lelkét, és megpróbálna az Úrra tekinteni, egyházunk jámbor rabszolgája lehetne.

—Köszönöm, de nem érzek kedvet a rabszolgasághoz!

—Hát épp ez a baj, hogy ti csizsik állandóan urak akartok lenni! Na de mint mondtam, őszinte vagy, lám, most is bevallottad, hogy ehhez nem érzel kedvet!

—Öröm látni hogy Drás és Éá egymással kapcsolatban ennyire azonos nézeten vannak! - vigyorgott Pucsakaci. —Halljuk akkor, miként dicséri Iggi Szjordot!

—Az én dolgom még sokkal könnyebb mint Éáé vagy Drásé! Ugyanis Szjordban kimondottan nagyra értékelendő hűséges ragaszkodása Iloé iránt! Olyan szép, sőt, megható látni e nagy szerelmet! Szinte irigylem, amiért nem irántam érez valaki így!

—Ha te tudnád amit én! - gondolta Iloé.

—Jó, akkor most dicsérje Szjord Iggit!

—Én Iggiben nagyra értékelem, hogy szereti Iloét. Aki ugyanis Iloét szereti, az rossz ember nem lehet! De jó sem, aki nem szereti őt! - nézett szigorúan Drásra, hogy az szinte megrettent.

—Különben meg engem is kezd érdekelni, hogy miként is képzelel el azt a világot, amit az úrálomlás megnyerése esetén meg szándékozik alapítani, s ahol a szeretet az úr állítólag. Úgy véled Iggi, hogy ott mindenki úgy szeretne mindenki mást, mint engem Iloé?

—Remélem hogy még sokkalta jobban!

—Hm... akkor elmondható, hogy ti mind tündérek lesztok! Nos, egy ilyen világ engem nagyon is érdekel! Ó igen, Iggi nagyon rokonszenves lány, tulajdonképpen egyetlen hibája, hogy olyan nagyon vékony, szinte girnyó! Túl csontos az én ízlésemnek! De különben semmi baj vele! Akkor lennék nehéz helyzetben ha rosszat kéne mondanom róla, mert dicséretként a létező összes pozitív jelzőt kapásból felsorolhatnám, de minek! Iloé után idefent ő tetszik nekem a legjobban.

—Kajjám, akkor most te jössz! Dicsérd Mácsit!

—Hát nekem viszont elég nehéz feladatot adtál te Pucsakaci, hallod-e!

—Annyira nehéz benne jóra lelni?

—Naná!

—Sebaj Kajjám, ha tényleg olyan zseniális vagy mint hirdeted magadról, majdcsak megbirkózol ezzel a feladattal is! - vigyorgott a műsorvezető.

—Igen, de nekem sokkal testreszabottabb feladat lenne, ha önmagamát kéne dicsérnem! Más nem is méltó hozzám!

—De Kajjám, gondolj bele kérlek, nekem nem az a dolgom hogy könnyű feladattal bízzalak meg benneteket, mert az nem látványos! Ám nem kétlem hogy majdcsak tudsz te valami dicsérhető fellelni Mácsiban is! Te olyan zseniális vagy!

—No igen, ez nem is vitás! És máris tudom a választ! Jó tulajdonság Mácsi emberismerete, amivel felismerte, hogy Kristály nem való apácának! Nem is kegyetlen, mert amikor Kristály megmondta hogy kilép, akkor nem költögette éjjelente a teljesen felesleges éjféli misékre! A legjobb tulajdonsága ugyanakkor mégis az, hogy felismeri a gonosztságot, s ez idefent abban

nyilvánul meg, hogy utálja Drás püspököt! Továbbá bátor, mert merészeli bírálni megintcsak Drást, aki mint püspök elvileg a felettese, Mácsi mégsem fél attól, hogy emiatt elveszti zárda-vezetői tiszttségét! Tehát értékelendő benne, hogy ki mer állni azért, amit ő igaznak hisz! Ez tulajdonképpen csiszis tulajdonság, ennyiben tehát közös a jelleme Éáéval és Dráséval.

—Mácsi, te jössz, te dicsérd Kajjámot!

—Ez nem nehéz! Kajjám természetesen valóban kivételes zenei lángelme, pompás a memóriája is, hiszen elsőre megjegyezte Éá dalának szövegét is, dallamát is, remek komponista, aki azonnal képes volt ezt meghangszerelni, valószínűleg veleszületett tehetsége van a billentyűs hangszerekhez, bátor is és erős is, ezt bebizonyította Jotuvall kapcsolatban, és bár emberfelettien hiú, s ez tulajdonképpen negatívuma, de mintha valóban lenne minden rosszban valami jó is: e hiányossága mulatságossá, s tulajdonképpen rokonszenvessé teszi! Hiúsága továbbá ellátja őt bőséges önbizalommal, márpedig az önbizalom becses tulajdonság, amire szüksége van egy embernek ha boldogulni akar!

—Iloé, te dicsérd Szubrimuszt!

—Szubrimusz olyan ember, aki valóban hisz abban, amiért harcol, amint hisz ebben Éá is, Drás is és Mácsi is. Ugyanakkor viszont nem vallásőrült fanatikus mint Drás, emiatt is rokonszenvesebb nekem mint Drás. Mást azonban nemigen mondhatok. Tulajdonképpen meglehetősen kevés derült ki róla ennyi idő alatt.

—Szubrimusz, most te dicsérd Iloét!

—Iloé különleges lány, akiben azonnal és szó szerint szembeötlő a fénykibocsátási képessége. Emellett vagy emberfelettien jó, szinte ténylegesen jó tündér, vagy, amint azt én hiszem, kivételes képességű színésznő, aki bámulatosan hihetően képes a mindenkinek jót akaró, szuper-szelíd angyal szerepét eljátszani, nyilvánvalóan azért, hogy minél több embert megnyerjen támogatójául, s majd így megszerezze magának az úrvárost. Na de ha így van is, a jó színészi képesség is érték, nem tagadható! Ennyit mondhatok róla csak.

—Ez olyan meglepő vélemény, hogy megkérlek, dicsérd meg Kristályt is!

—Kristály jellemében becsülöm, hogy fel mert lázadni azellen, amit rossznak tartott. Szerintem ugyan egyáltalán nem rossz egy lánynak ha apácaként él, ez nemes, szép, szent és tiszteltre méltó küldetés, de Kristály nem így gondolta, s ezellen fellázadt. Ennél is jobban becsülöm azonban hogy amikor Jotu elhagyta őt, akkor nem könyörögte vissza magát a zárdába, hanem merte továbbfolytatni a magaválasztotta életet, ami nem kevés nehézséggel járt. Nem tagadom hogy mindemellett őt lényegében kurvának tartom, elvégre valóban lefeküdt többekkel is házasság nélkül, de miért is ne lehetne még egy kurvában is dicséretre méltó jellemvonásokat felfedezni, hiszen senki sem csupa jó vagy rossz! Emellett nem tagadható hogy Kristály valóban szépen énekel. És azt is nagyra értékelem benne, hogy annyira hálás, olyan elszántan ki akarja fejezni háláját Iloénak, akiről azt hiszi, szerintem különben merőben alaptalanul, hogy meggyógyította őt!

—Kristály, próbáld meg nekünk dicsérni Jotut!

—Sejtettem hogy ez lesz belőle! - fanyalgott Kristály.

—Remek, akkor remélem készültél előre!

—Igen nehéz feladat dicsérnem ezt a nyálas pondrót! Ezt az alamuszi, álnok, undok...

—Kristály, most dicsérni próbáld őt!

—Egyfolytában azt tettem eddig is!

Kitört a nevetés. Ám amikor végre elhalkult, Pucsakaci így folytatta:

—Na, most komolyan, próbáld meg!

—Jó. Legyen! Először is, jó a szépérzéke, mert épp én tetszettem meg neki, és én valóban szép lány voltam akkor is, ezt minden beképzeltség nélkül nyugodtan állíthatom! Még szebb is voltam mint amilyen most vagyok, mert fiatalabb voltam! Aztán, Jotu daliás, délceg fiatalember, erős is, kifejezetten jóképű valaki. Ennyit tudok mondani róla ami jó.

—Jó jellemvonást nem találsz benne?

—Ha akarod Pucsakaci, hazudhatok valamit. Csak egy szavadba kerül, mert te vagy a műsorvezető!

—Csak igazat mondjál!

—Igazad is van Pucsakaci, mert halottakról jót vagy semmit, így szokták mondani, s ez nyilván érvényes az erkölcsi hullákra is! Én tehát inkább hallgatok.

—Jotu, dicsérd meg Iloét!

—Én elhiszem hogy Iloé nagyon jólelkű lány. Lehet hogy kissé rájátszik erre a nagy jóságára, de úgy érzem valami alapja biztos van! Aztán, Iloé szép is. Különleges is. Megható az a mély ragaszkodás is, amit Szjord iránt érez. És ne felejtsük el, hogy szerintem ő itt a legnagyobb énekesi tehetség, nagyobb még Kajjámnál is. Ennél több dicséret szerintem nem is kell!

Másnapra is jutottak érdekes feladatok. Ezek közül talán az volt a legemlékeztetőbb, melyet Pucsakaci így konferált be:

—Képzeljétek el, hogy megjelenik előttetek nem kisebb személy, mint maga a Jóisten! És azt mondja nektek, hogy teljesíti mindegyiteknek egy kívánságát! Abszolúte bármit lehet kérni, de csak egyetlenegy, és nem olyasmit mint például a világbéke, hanem csak olyasmit, ami kimondottan rátok vonatkozik! Ha úgy tetszik, hát önző kívánság! Halljuk, ki mit kérne! Most kezdje a sort Kristály!

—Az én dolgom most nagyon egyszerű, mert én az életemmel tartozom Iloénak, s ezért egyszerűen azt mondanám istennek, hogy adja az én kívánságomat is Iloénak, hogy neki két kívánsága lehessen, hogy kétszer kívánhasson!

—Erre az Úr azt mondja hogy ez lehetetlen, mert megmondta hogy a kívánság rád kell vonatkozzék!

—Akkor azt mondanám neki, hogy ha Iloé valaha bajba kerül, akkor hadd legyek én az, aki megmenti az életét! Ha meg sosem kerülne bajba, akkor engedje azt isten, hogy azonnal meghaljak, és éljen Iloé annyiival tovább, amennyit még én éltem volna!

—Ez a kérés sem rád vonatkozik.

—De hát ugyan mit kérhetnék én önmagamnak, hiszen mindenem megvan! Pénz, hírnév, a csiszik barátsága, egészség is most már, épp Iloénak hála... ha őerte semmit nem tehetek, akkor számomra értéktelen az egész lehetőség!

—Üdvözülni sem akarsz?! - kérdezte Drás püspök.

—Nem is rossz ötlet! Csakhogy nem azt kérném akkor sem hogy üdvözüljek, hanem hogy a túlvilágon épp oda kerüljek ahová Iloé is, legyen tehát épp az a sorsom mint neki!

—Te Kristály lesbikus lettél, te szerelmes vagy Iloébe! - meredt rá megbotránkozva Szubrimusz.

—Lehetséges. - mondta nyugodtan Kristály. —Bár azt hiszem ez részemről csak olyasféle rajongás inkább, amivel a tinédzserek a sztárokat, filmcsillagokat ajnározzák. Sokan például épp engem is. És nagyon jó hogy így érzek Iloé iránt, mert így már legalább nemcsak azt tudom hogy milyen érzés ha rajonganak utánam, de azt is tudom, milyen érzés ha valaki őszinte rajongója valakinek, eddig ugyanis sosem rajongtam, erre nemigen nyílt módom, fiatakoromban apácák közt nevelkedvén, tehát Iloé nemcsak az egészségemet adta vissza, de ezáltal abban is részesített, hogy még sokkal jobban meg tudom érteni rajongóim érzelmeit mint ahogy arra eddig képes voltam! Tulajdonképpen emiatt is hálás kell legyek tehát Iloénak, bár ez természetesen eltörpül amellet, hogy visszaadta az egészségemet!

—Na jó, menjünk tovább! - sóhajtott Pucsakaci. —Kérdezzük akkor meg Mácsit, hogy ő mit kérne!

—Én egyszerűen csak meggyőző erőt, ha úgy tetszik hát szónoki adottságokat kérnék, hogy még többeket győzhessek meg a vallás igazáról!

—És te, Drás?

—Én sokkal szerényebb vagyok Mácsinál is, mert természetesen semmi mást nem kérnék, mint hogy bocsássa meg a vétkeimet!

—És te Kajjám, mit kérnél?

—Legelőszöris megkérdezném, hogy valóban komolyan gondolta-e, hogy magamra vonatkoztatva bármit kérhetek.

—Tegyük fel, azt mondja, hogy igen!

—Akkor pedig azt mondanám, hogy azt kérem, hogy ugyan cseréljünk már helyet: adja át égi trónusát, hadd legyek én az isten! Én biztos úgyis jobban el tudnám rendezni a világ dolgait!

—Nem semmi fazon vagy te Kajjám! Ez aztán a beképzeltség! - ámult Kristály.

—Neked eszedbe sem jutott volna ilyet kérni, ugye? - kérdezte erre Kajjám.

—Még szép hogy nem!

—Látod, ezért nem is leszel te soha isten! Mert nincs elég önbizalmad! Ez a különbség kettőnk közt, ugyanis! Mármint a legalapvetőbb különbség, mert van még számos más is...

—Te jössz Iggi! - szólt Pucsakaci.

—Én igazán szerény vagyok, vagy ha úgy tetszik hát anyagi: én beérem a legjobb csiszí vagy tutu úrvárossal!

—És te Szubrimusz?

—Én azt, hogy ha nem túl nagy pofátlanság, akkor hadd lehessen isten egyik angyala!

—Mit mondasz te, Jotu?

—Azt, hogy arra kérem, legyen újra rabszolgaság, mert akkor megvásárolhatnám Kristályt!

—Disznó! - véleményezte Jotu kérését Kristály.

—Halljuk Éát is! - vezényelt Pucsakaci.

—Amit én kérek, talán meglepő lesz. Én ugyanis azt mondanám: —Adj hitet!

—Tessék?! - meredt rá Drás.

—Ugyanis - folytatta Éa - mi csiszik nem hiszünk istenben. Én sem hiszek. Akármi jelenik is meg előttem, hiába mondja hogy ő az isten, nem fogom elhinni! Arra gondolok majd, hogy valószínűleg megőrültem, képzelődöm, hallucinálok, vizionálok, vagy új, még ismeretlen természeti jelenséggel találkoztam, vagy valami rosszindulatú beugratás, átverés áldozata vagyok, vagy a világmindenség egy általunk még felfedezetlen, ismeretlen, nagyon nagyhatalmú fajának egyik példánya, egyede látogatott meg. Tehát nem fogom elhinni, hogy ő az isten. Emiatt azt mondom neki: adjon nekem hitet, ha azt akarja hogy higgyek benne! Na már most ha ad, akkor hiszek benne, mert valóban mindenható, hiszen adott hitet, sőt, épp ezen adományozott hit miatt hiszek benne! Ha viszont továbbra sem fogok hinni benne, akkor nem adott hitet, biztos mert nem is képes erre, tehát nem isten, s ezért jól is tettem, hogy nem hittem benne! Minket csisziket tehát valóban csak a csoda győzhet meg!

—És mit kérnél te, Szjord?

Szjord nagyot sóhajtott.

—Én napok óta úgy érzem, hogy szinte kettészakadok! Ezt a rossz belső érzést isten ha akarná, könnyedén megszüntethetné. Én azt mondanám neki, csinálja azt, hogy tündér lehessen, mint Iloé! Milyen kár, hogy ez lehetetlen!

—Nem az! - szólt gyorsan Iloé, és átölelte Szjordot, sőt, meg is csókolta. —Úgy örülök, hogy ezt mondtad! Mindenki megjavulhat, csak akarni kell! És te még nem is vagy olyan nagyon rossz! Nem vagy olyan jó mint én, de senki sem reménytelen! Mindenki elérheti azt, amit akar!

—Ez nekem reménytelen.

—Biztos hogy nem! Biztos! Hiszen... hiszen figyelj már, ki tudja, talán örökéletű vagyok, nem lehet kizárni azután hogy világítok! Ha egyvalaki lehet örökéletű, lehet más is az! Lehet hogy te is az vagy! És az örökkévalóságba minden beleférhet! Ó Szjord, én olyan büszke vagyok rád, hogy ezt mondtad!

Amikor Iloé ezt mondta, természetesen pontosan tudta hogy ő is és Szjord is örökéletű, csak amiatt fejezte így ki magát, hogy le ne leplezze magát és Szjordot a Kukkoló szereplői és a nézők előtt.

S most Pucsakaci úr így szólt:

—Halljuk akkor most Kristály rajongásának tárgyát, Iloét!

—Én semmi anyagi dolgot nem kérek tőle, csak azt, hogy válaszoljon egy kérdésemre. S ez az a kérdés, hogy magyarázza meg, miért ilyen gonosz a világ!

—Mert most még a Sátán uralkodik benne! - kottyantotta közbe azonnal Drás püspök. —Neked Iloé ezt igazán tudnod kell, hiszen ő a főnök!

—Ezt a választ nem fogadom el. - nézett rá nyugodtan Iloé. —Ugyanis én ismerem ám a Legszentebb Könyvet, ha nem is hiszek benne, és abból kiderül hogy jóval a bűnbeesés előtt is

már maga az isten úgy rendelkezett, hogy az emberek táplálékául rendelt minden élőlényt! Elárulom hogy tulajdonképpen épp azóta nem vagyok vallásos, amikor azt a részt olvastam belőle, annak a legelején, hogy „és féljen és rettegjen tőled a föld minden vadja”. Én ugyanis nem szeretem a félelmet, pláne nem a rettegést! És ezt nem a Sátán rendelte el a Legszentebb Könyv szerint, hanem maga Isten! És különben sem ez az egyedüli efféle tette, hanem már az állatokat is úgy alkotta, hogy azok egymást eszik, egymásnak okoznak tehát szenvedést és halált! Megkérdezném hát Istent, hogy miért alkotott ilyen szörnyű világot! Arról már nem szólok hogy a Legszentebb Könyv szerint maga Isten rendelkezett úgy hogy a nőnek fájjon a szülés, tehát szándékosan okozott szenvedést milliárdnyi nőnek. Ezt tudom hogy te Drás ki-magyaráznád, hogy az emberek állítólag megszegték Isten valamilyen parancsolatát. Én ezzel sem értek egyet, mert egy szerető isten, egy valóban szerető, nem büntetne ilyen keményen. Sőt, sehogy. De mondom erről nem beszélek, mert erre lehet magyarázat, ha szegényes és nem kielégítő is. De amit az állatok tesznek egymással... és az ember az állatokkal... borzalmas!

—De hát azoknak nincs lelkük! - legyintett Drás.

—Biztos vagy benne?! - kérdezte erre éles hangon Iloé.

—Naná!

—Miért vagy biztos benne?!

—De hát egy szó sem szerepel róla a Legszentebb Könyvben!

—Nálad van a Legszentebb Könyv?!

—Természetesen!

—Vedd elő! - vezényelte Iloé jeges hangon. —Vedd csak elő, mert te azzal hancegsz hogy a Legszentebb Könyv minden szavát szó szerint kell érteni, ugye?!

—Természetesen!

—Akkor most Drás jaj neked! Most aztán reszkess, te reszkess, úgy ám, és remélem hogy millió és millió szempár figyel téged e pillanatban a világhálón, és jól figyelj te is Pucsakaci, és vedd fel ami most következik, és játszd le rengetegszer mindenkinek, hogy lássák és okuljanak belőle a nézők, mert most Drás püspök fejére idézem magának a Legszentebb Könyvnek a szavait! Én hozzá sem nyúlok a könyvhöz, mert nehogy azt mondja Drás hogy valami varázslattal átírtam azt! Vedd elő a Legszentebb Könyvet Drás, és keresd ki annak legislegelső részéből a harmincadik verset! Látod, fejből idézem! És igen, elmondom szó szerint is, mert így hangzik:

—„A föld minden vadjának pedig, és az ég minden madarának, és a földön csúszó-mászó mindenféle állatoknak, *amelyekben élő lélek van*, a zöld füveket adom eledelül.”

—Így szól az a vers! Felelj Drás itt mindenki előtt: Ez van-e odaírva?!

—Ez! - felelte Drás sápadtan, előtte a nyitott Legszentebb Könyvvel.

—Ha ez van odaírva, akkor nem azt jelenti-e ez, hogy minden vadállatnak, minden madárnak, minden csúszómászonak lelke van?! Tehát ha netántán lehet is esetleg vitatkozni róla hogy a bogaraknak van-e lelkük, de a többieknek biztos hogy van?! Ezt jelenti-e?!

—Hát... szerintem ebből az következik... - nyöszörögte Drás - hogy még a bogaraknak is biztos van lelkük, mert azok is másznak! Talán a bélférgeknek már nincs lelkük, mert azok nemigen csúszkálnak, nem is másznak, s az is biztos szerintem hogy nincs lelke az egysejtűeknek, de a többinek biztos van! De hát... ha ez igaz... ez akkor... iszonyú!

—És akkor most gondolj bele Drás, ha nem próbálsz meg ezt kimagyarázni, hanem ragaszkodol ahhoz, hogy a Legszentebb Könyv szó szerint értelmezendő, akkor ez azt jelenti, hogy ezek a lelkes teremtmények egymást eszik! Ez kannibalizmus!

—De itt az áll, hogy ezeknek a zöld füveket kéne enniük! - nyöszörögte sírós arccal a püspök.

—De mégis egymást eszik!

—Biztos a Sátán rontotta meg őket!

—Ezt nehezen hiszem. Nyilvánvaló ugyanis hogy az Úrnak nincs ellenére, hogy egymást egyék a lelkes teremtmények, mert tudod te is, hogy más helyén a Legszentebb Könyvnek pedig úgy rendelkezik Isten, hogy az embereknek adja táplálékul az összes állatot! Ha pedig az ember ehét lelkes állatokat, akkor biztos hogy ehetik azok is egymást, az Urat ez nem érdekli! Tehát,

én megkérdezném őt, hogy miért rendelt el ilyen szörnyűséget, miért ilyen gonosz és kegyetlen a világ?! Talán nem tudott volna szebbet teremteni?!

—De... de ha az állatoknak is van lelkük... akkor... akkor...

—Akkor azokat megenni közönséges gyilkosság! - csapott le rá kegyetlenül Iloé. —És különben is, akkor felmerül a kérdés, hogy hová kerülnek az állatok lelkei a haláluk után! Van-e állat-mennyország! Vagy ugyanabba a mennybe kerülnek, mint az emberi lelkek?! És van-e az állatok lelkeinek is pokol! Mitől függ hogy ide vagy oda kerülnek! Vagy minden állati lelket végleg megsemmisít az Úr a halálukkor, s azok sehová sem kerülnek?! Ők mit vétettek hogy szenvednek, ők is megszegték Isten parancsát?! És így tovább a végtelenségig! Mit szólna ehhez, Drás püspök?!

—Én... én... én szóhoz sem tudok jutni... - rebegte az őszintén. És olyan sápadt volt hogy Pucsakaci komolyan elkezdett félni, hogy a püspök mindjárt elájul, talán meg is hal.

—Hát nem nekem van tán igazam, hogy mindenkivel jól kell tenni, és hogy nem szabad húst enni?!

—Nem tudom... nem tudom... ezt át kell gondolnom... - azzal a püspök kinyitotta a Legszen-
tebb Könyvet, s elkezdte azt olvasni, magában, az elejétől, de ajkai hangtalanul mozogtak.

És Drás püspök azután meg nem szólalt volna egészen késő estig, ellenben látszott rajta hogy egyre nyugtalanabb. És ekkor aztán megszánta őt Mácsi, odalépett mellé, s így szólt hozzá:

—Látod már, hogy nem kell mindent szó szerint venni a Legszen-
tebb Könyvből?! Mert minden gondod megoldódik, ha egyszerűen úgy tekinted amint az logikus is: hogy a mondott versben az „élő lélek” kifejezés egészen egyszerűen azt jelenti, hogy *élőlény*! S ezesetben már világos hogy mert nincs igazi lelkük, ők nyugodtan ehetik egymást, és mi emberek is ehetjük őket! Ezen állításomat pedig erősen alátámasztja az is, hogy egyedül az emberekről beszél úgy a Legszen-
tebb Könyv, mint olyan élőlényről, mely az Isten képére és hasonlatosságára van terem-
ve!

Dráson látszott hogy nem nagyon tetszik neki ez a megoldás, ám még akkor sem fogadhatta volna el ha tetszik neki; megszólalt ugyanis nagy kegyetlenül Iloé:

—Nem áll amit mondasz, Mácsi! Mert nézd csak meg a Legszen-
tebb Könyv azon passzusát, mely az ember teremtéséről szól! Olvasd csak el figyelmesen! Nemde úgy szól, hogy „és formál-
ta az embert a földnek porából, és lehellte vala az ő orrába az életnek lehelletét. *Így lőn az ember élő lélekké.*”

—Vagyis - folytatta Iloé - a Legszen-
tebb Könyv itt is pontosan ugyanazt a kifejezést használja mint az állatokkal kapcsolatban: az „élő lélek” szópárt! Ha pedig az ember is élő lélek, és az állatok is, akkor egyformán élő lelkek! Az meglehet tán hogy az ember okosabb élő lélek mint az állatok, de ebből biztos nem következik hogy az állatokat akik szintén élő lelkek, csak úgy si-
mán le lehet öldösní és megenni! Hiszen a magzatoknak még annyi eszük sincs mint az állatoknak, aztán Szubrimusz hogy védi őket! Vagy pedig meglehet az is, hogy nincs ugyan igazi lelke az állatoknak, mert az „élő lélek” kifejezés valóban csak azt jelenti hogy élőlény, de ezesetben nincs olyasféle lelke az embereknek sem mint hittétek eddig! Sőt, erre vonatkozólag maga a Legszen-
tebb Könyv nyújt némi valószínűsítést, épp az imént idézett versében, mert figyeljétek csak meg, hogy úgy írja hogy az Úr az „életnek lehelletét” lehellte az orrába! Szerin-
tem ebből lehetetlen nem arra gondolni, hogy ezt megelőzően az ember egyszerűen nem élt! Tehát azon pillanattól kezdve kezdett egyáltalán élni, amikortól kezdve élő lélekké is lett! Ha ez az embernél így volt, akkor erősen valószínűsíthető hogy az állatoknál is így volt, egyszerűen azért, mert a Legszen-
tebb Könyv sehol nem írja hogy náluk másként lett volna! Tehát vagy van az állatoknak is lelkük, vagy nincs az embernek sem! Ami azt illeti, én a második lehetőségre szavazok.

—Akkor ha nincs lelkük, miért aggaszt téged, hogy mi lesz velük?! - kérdezte a püspök.

—Mert az is aggaszt, hogy az emberekkel mi lesz, nemcsak hogy az állatokkal mi lesz! Ugyanis a szememben teljesen mellékes kérdés, hogy valakinek vagy valaminek van-e lelke. Engem egyszerűen az érdekel, hogy képes-e szenvedni. Aki ugyanis nem képes szenvedni, azzal nem

számít hogy miként bánunk, hiszen úgyis mindegy neki. Sietve megjegyzem azonban, szenvedés alatt nem egyszerűen fizikai fájdalmat értek. Létezik olyan betegség, hogy az illető nem érzi a fájdalmat. Ettől azonban még nagyonis szenvedhet, tudniillik például olyasmi miatt hogy a dolgok nem úgy mennek ahogy szeretné, hogy méltatlanul bánnak vele, hogy elhagyta a szerelme, és így tovább. Ezek afféle intellektuális szenvedések. Nyilvánvaló viszont, hogy ilyesmit csak az érezhet, akinek van éntudata, ezt a csiszík definíciója szerint értve. Akinek nincs éntudata, annál szenvedés csak akkor jöhet szóba, ha képes fájdalmat érezni. Kell tehát legyen erre alkalmas idegrendszere. Az embernek van. Van azonban a legtöbb állatnak is. A baktériumoknak viszont nincs, azokat tehát nem tartom olyan élőlényeknek, amiknek megölése vétek volna. Megjegyzem, még az ő esetükben is célszerű kerülni a pusztítást, de ennek oka inkább magunkban rejlik: ha egy élőlénycsoporttal kapcsolatban megszűnik a tiszteletünk az élet iránt, akkor könnyebben leszünk hajlamosak más élőlényeket is megölni, tehát attól hogy valamit megölni nem bűn, attól még az ölés folyamata nagy körütekintéssel kezelendő, mert óriási felelősség! Vagyis megismétlem: ami/aki képes fájdalmat érezni, annak nem szabad fájdalmat okozni, mert a fájdalom érzése rossz! Márpedig a halál többnyire fájdalommal jár együtt. De ha altatásban végzik, akkor sem tudhatjuk hogy az milyen érzés, mert még soha senki nem jött vissza hogy elmondja! Sőt, ha értelmes lényt ölünk meg, a halála előtt többnyire tud róla hogy meg fog halni, s ez félelemmel tölti el őt, ami megintcsak intellektuális szenvedés, tehát rossz! És azt különben maga a Legszentebb Könyv is leírta nem is egy helyen, hogy ne tégy másnak olyat, amit magadnak nem kívánsz! Te Drás, talán kívánod hogy fájdalmat érezz?!

—Nem... - rebbent meg idegesen a püspök szemhéja. És sírós hangon fordult Mácsihoz:

—Mácsi, segíts, mert ez a nőstényördög teljesen megőrjít! Hogy is van ez?! Valóban nincs lelke az állatoknak?! És az embernek?!

—Van lelkünk.

—Akkor most hadd kérdezzem meg - folytatta Iloé - emlékeztek-e a Legszentebb Könyv azon részére, amikor azt mondja, hogy „a holtak semmit nem éreznek”. Hogy egyeztethető ez össze szerintetek azzal az állítással, hogy halálunk után kiszáll belőlünk valamiféle lélek, ami vagy a pokolra jut, vagy a mennybe?! Vagy a pokol is és a menny is olyan hely, ahol a lélek semmit nem érez?! Mert ha igen, akkor ugyan mi a különbség a kettő között?! Hát nem mindegy-e, hogy a pokolban nem érzek semmit vagy a mennyben?!

Most már mintha Mácsi is nyugtalanná vált volna. Gyorsan fellapozta a megfelelő részt, elolvasta, tűnődött egy darabig, majd így szólt:

—De hát Krétosz olyan esettel is példálózott, hogy meghal a gazdag ember, és látja a pokolból a szegény ember boldogságát a mennyben!

—Teljesen igazad van Mácsi, akadnak lélekre utaló részek is a Legszentebb Könyvben! De amint látod, akadnak olyan részek is, amik ennek ellentétére utalnak! Másrészt olyan részek is vannak, amik arra utalnak hogy az állatoknak is van lelkük. Hát akkor most hadd kérdezek már meg, hogy ugyan nem látod-e úgy ennek alapján, hogy ez az egész módfelett zavaros?! Hát nem kéne-e elővennünk a józan eszünket, s annak fényénél megvizsgálni a józan kritika fényével, hogy ugyan mit kell tennünk?! Ha pedig így teszünk, akkor rájövünk hogy a legfőbb jó az, ha jót teszünk, minél több jót. Ezt ott kell kezdeni, hogy nem teszünk rosszat. Mindenki tudja, hogy mi a rossz. Ez mondható úgy, hogy rendelkezünk egyfajta ösztönös igazságérzettel, de én nem szeretem ezt a kifejezést, mert bár biztos van bennünk ilyen, de ezt a neveltetésünk alaposan eltorzította. Maradjunk tehát csak annál, hogy mindenki szeret élni, senki nem szereti a fájdalmat, senki nem szeret bánkódni, ezért ne öljünk meg senkit és semmit, és ne okozunk fájdalmat és bánatot senkinek és semminek! Ez annyira világos, hogy csodálkozom azon ha valaki nem képes felfogni! És még az a zavaros Legszentebb Könyv is tartalmaz olyan passzust, ami ezt támasztja alá, ezt az imént idéztem is!

—Úgy látom hogy alapvetően Iloé is velem egy véleményen van, hogy a Legszentebb Könyvet nem kell szó szerint elfogadni! - csípett bele szavaival Mácsi Drásba.

—Soha nem állítottam, hogy egyáltalán akár túlnyomórészt is elfogadnám a Legszentebb Könyv szavait. - mondta Iloé.

—De hát akkor ha nincs előttünk Isten kinyilvánított szava és akarata, akkor ugyan honnan tudhatjuk hogy mi az igazság?! - kérdezte kétségbeesetten Drás.

—A józan eszünkkel kikövetkeztethető az igazság. - válaszolta Iloé.

—Eh, az okoskodás tévútra visz!

—Néha biztos, de még mindig eredményesebb az eszünkben bízni, mint az esztelenségben! Vagyis, mindenben addig kell hinni, míg be nem bizonyosodik a helytelensége. A Legszentebb Könyv helytelensége bebizonyosodott, mert zavarosnak találtatott. Azon állítás helytelenségét azonban hogy a fájdalom, bánat és halál rossz, annak helytelenségét azonban tudtommal még soha senki nem bizonyította be!

Aznap este feszült volt a hangulat a Kukkolóban! Alig beszélgettek az úrváros lakói. A vacsorát most is Iloé, Iggi és Kristály tálalta fel, Mácsi segítségével, ellenben csodák csodájára, a maradványok eltakarításában már résztvett Drás püspök is! Talán amiatt is, mert Iloé feltűnően nagy jóindulattal mosolygott rá, amikor eléberakta az ennivalót. És kiérződött a tündérlány hangjából, hogy sajnálja a püspököt, amiért az nyugtalan, hiszen összetört a világképe. Mindazonáltal ettől a püspök nem derült jobb kedvre, és egész éjszaka nyugtalanul forgolódott, de annyira sokat, hogy kérdéses volt, aludt-e egyáltalán. Reggel a karikás szemei mindenesetre arról árulkodtak, hogy ha netán aludt is valamennyit, az igazán nem lehetett sok!

De tulajdonképpen Mácsi is nyugtalannak látszott, csak talán nem annyira. Vagy jobban palástolta azt. És a többiek bár nem voltak nyugtalanok, de kissé feszültek, azok igen, egyszerűen mert egyfolytában csak Drást és Mácsit figyelték. Kíváncsiak voltak, mi lesz az eredménye ennek a vitának. Vajon megörülnek, vagy megtérnek Iloé szelíd nézeteire, vagy kimagyarázzák a dolgot?!

Reggel aztán így szólt hozzájuk Pucsakaci úr:

—Van szerencsém közölni, hogy Drás püspök híveinek száma érdekesen alakul! Tegnap reggel voltak a legtöbben, harminchatezer hatszázan, azóta azonban senki nem jelentkezett, sőt, kétszázötvenegy fő lemondta a jelentkezését!

—Nem csodálom. - bólogatott Éa.

—Pucsakaci, bármi játékot találtál ki, én nem veszek részt benne, mert amíg meg nem oldom ezt a kérdést, addig már semmi nem tud érdekelni, nekem ezen kell töprengennem! - mondta Drás.

—És ha megfogadnád Mácsi tanácsát, hogy egyszerűen nem veszel figyelembe bizonyos részeket a Legszentebb Könyvből, vagy átértelmezed a jelentésüket?

—Meglehet tán hogy valóban ezt kéne tenni - ismerte el kelletlenül a püspök - de sajnos ez nem megoldható anélkül, hogy a szubjektivizmus és önkényesség bűnébe ne esnénk! Hiszen ugyan minek alapján is döntsük el, hogy mit fogadunk el, és mit utasítunk vissza, vagy mit értelmezzünk át?! S ha átértelmezzünk, ugyan miként értelmezzük, mi a biztosíték hogy jól értelmezzünk, s hogy a fontos részeket tartjuk meg, és nem épp azokat selejtezzük ki, amelyek Isten igazi szavai?! Tegnap óta igen alaposan tanulmányoztam a Legszentebb Könyvet, s meggyőződtem róla, hogy annak lehet egy olyan értelmezése is, miszerint az embernek egyáltalán nincs lelke, ezért aki halott, az örökre meg is halt, hacsak Isten az Utolsó Ítélet napján fel nem támasztja őt, hogy akkortól kezdve örökké éljen egy új világban, amit Isten teremt számukra, a megigazultaknak! Ehhez lényegében csak azt az egy részt kell figyelembe nem venni, ami arról szól hogy a gazdag ember a pokolból látja a szegény ember boldogságát a mennyben. Csak-hogy ezt nem tehetem meg, mert eszerint nekünk nincs lelkünk, s a feltámadás a test feltámadását jelenti, ezesetben viszont mi valóban csak a gondolkodási képességeinket tekintve vagyunk különbek az állatoknál, tehát nem szép dolog megenni őket, mert ugyanúgy képesek szenvedni mint mi! Ha meg így van, akkor erre Isten adott parancsot, mert ő rendelte nekünk táplálékul őket! Sőt, eredetileg az embernek is csak a növényeket rendelte táplálékul, s később rendelkezett úgy szó szerint, hogy megehetjük az állatokat! Tehát eredetileg nem kellett az embernek az életfenntartáshoz állatokat gyilkolni, de később Isten megengedte ezt nekik, holott eszerint erre a kegyetlenségre semmi szükség nem is volt!

—Sőt - szólt közbe Iloé - azt se felejtjük el, hogy isten nem is egyszer adott parancsot rá, hogy neki véres áldozatokat kell bemutatni, tehát megölni állatokat! Isten nem is egyszer úgy viselkedik a Legszentebb Könyvben, mint egy fölötté gonosz démon, s nem úgy, mint egy szerető atya!

—Bevallom, kezdem már én is más szemmel látni ezt az egészet - sóhajtott Drás - holott nehez ez nekem! De nem tudom, hogy ugyan mit is tegyek! Mert ha egyszer elkezdjük magunkat nem tartani a Legszentebb Könyv szó szerinti tudomásulvételéhez, akkor vége-hossza nem lesz a vitáknak, hogy mi igaz belőle és mi nem! Ugyan ki mondhatja meg ezt nekem, vagy a hívőknek úgy általában?!

—Én. - szólalt meg nagy nyugodtan Kajjám.

—Eh, rád még úgy sem hallgatok mint Iloére, mert Iloé legalább állandóan a jóságról prédikál, de te egy gonosz sátánista vagy, hiszen bevallottad!

—Eredetileg Iloére sem hallgattál, mert félreismered. Hátha engem is félreismersz?! Különbösen is, azt mondtam ugyan hogy én sátánista vagyok, s ez igaz is, de azt soha nem mondtam, hogy gonosz volnék!

—Nagyon helyes, akkor most te Kajjám mondd csak el, hogy miben is nyilvánul meg a te sátánizmusod! - vezényelte Pucsakaci. —Nem is egy néző már úgyis azért nyaggat, hogy ezt kérdezzem meg tőled, mert kíváncsiak!

—Hát jól van! Nem titkolom hogy kifejezett örömömre szolgál hogy elborult elmétekre világosságot bocsáthatok végtelen zsenialitással, mely által megismerhetitek az igazságot! S mert aligha tévedek ha azt állítom hogy egyikőtök sem rendelkezik még csak megközelítőleg sem olyan logikai képességekkel mint én, emiatt azt hiszem előnyös lesz tanaimat logikus rendszerbe foglalván közölni veletek! Mintegy címszavak alá rendezni! Kezdjük hát! - azzal Kajjám így folytatta:

Poliverzum

Poliverzum a neve az összes univerzumnak együtt mint összességnek.

A Menny

Az a világ amit mi igazi világnak tartunk, nem az igazi világ. Az igazi világ az, amit a különböző vallások általában úgy neveznek hogy „Menny” illetve „Mennysország”. Itt különböző lények élnek, akiket nevezhetünk akár angyaloknak is. Ezeknek lényegéről, milyenségéről lényegében semmit nem tudunk.

A Sátán

A Menny lakóinak egyike a Sátán. (Az hogy „Sátán”, a személyneve, ezért a továbbiakban nem látom el határozott névelővel). Ő valami rosszat követett el ott, amit a Menny lakói helytelenítettek. Végtelen jóságukban azonban nem ítélték büntetésre, hanem csak amolyan pszichiátriai kezelésre. Ez lényegében afféle alvókúra, hiszen tudjuk hogy az álom a mi esetünkben is gyakorta gyógyító hatású! Ez az alvás azonban különleges alvás Sátán esetében, már amiatt is, mert valószínűleg nem önként egyezett ebbe bele Sátán. Az álmat nála lényegében afféle sokkolással érték el, eredeti tudatát erőszakosan kikapcsolva.

Az elemi részecskék

Amint a mi álmunkban különböző szereplők jelennek meg ideiglenesen (ébredésünkig), úgy van ez Sátánnal is, azzal a különbséggel, hogy ő nem konkrét személyeket képzel. Agyának sejtjei (pontosabban az agysejteknek megfelelő objektumok) önállóan élik életüket most, hogy Sátán főtudata ki lett kapcsolva, és így ezek működése hozza létre lényegében azokat a funkciókat, amiket mi mint elemi részeket érzékelünk. Ezek az elemi részek természetesen „a tudomány törvényei szerint” viselkednek, szerveződnek, amikor tehát a tudomány a természet titkait kutatja, akkor tulajdonképpen Sátán pszichikumának működését vizsgálja, annak legalábbabb szintjén. Egy elemi részecskének azonban nem okvetlenül egyetlen „Sátán-agysejt” felel meg, lehet hogy több, az is lehet hogy egy „Sátán-agysejt” több elemi részecskét „modellál”, ezt

azonban nem tudhatjuk, nincs semmi módunk ezt kideríteni, mert mi magunk is efféle elemi részekből állunk, sőt a világot kutató műszereink is, tehát nem léphetünk ki a világból, hogy kívülről megtapasztaljuk az igazságot.

Az anyag

Az elemi részecskék bizonyos fajtáit nevezzük összefoglaló néven úgy, hogy *anyag*. Ebből és az eddigiekből következik, hogy ez az anyag egészen más anyag mint amiből Sátán felépült, tekintettel arra hogy ez az anyag a Sátánt felépítő „elsődleges anyag”-hoz viszonyítva nem más mint - számítógépes zsargonban szólva - egyfajta szimuláció.

Az univerzumok

Az elemi részek nem egyetlen tömegben hemzsegek Sátán tudatában, hanem különböző nagy csoportokban, ezeket nevezzük Univerzumoknak. Ezek lényegében függetlenek egymástól, legalábbis a mi számunkra. Ezek az univerzumok valószínűleg Sátán agyának különböző fontosabb egységei, meglehet az is hogy a sejteknek megfelelő funkciót látnak el, bár ez az analógia a sejt és az univerzum között valószínűleg roppantul pontatlan. Már amiatt is, mert az univerzumok is, anyagból lévén, lényegében csak szimulációk (azaz a szimulált elemi részecskék összességei), s így inkább arról van szó hogy Sátán agyának fontosabb egységei egy-egy jókora mennyiségű elemi részecskét szimulálnak amelyek bizonyos értelemben „közel” vannak egymáshoz, s ezeket a szimulált részecskecsoportokat nevezzük univerzumoknak. Mindenesetre univerzumból sok milliárd létezik. A mi általunk ismert élet ezek bármelyikében kialakulhat, s gyakran gyökeresen különbözik az emberi élettől. Ezek az univerzumok abban a valamiben lebegnek, amit mi általában csak úgy nevezünk hogy „hipertér”. S mert az összes univerzum együtt neveztetik úgy hogy Poliverzum, emiatt azt is mondhatjuk, hogy Poliverzum nem más mint Sátán agyának más elnevezése.

Az univerzumok keletkezése

Egy univerzum keletkezhet elsődlegesen és másodlagosan. Elsődlegesen akkor keletkezik, ha Sátán tudatának kikapcsolása után közvetlenül keletkezett. Ekkor keletkezik úgy, hogy azt az univerzumban élő élőlények tudósai ősrobbanásként határozzák meg. Ez mint tudjuk sok fény keletkezésével is jár, s bár kissé nevetséges, de megemlítem hogy ha egy embert fejbevágnak, az is rövid ideig fényszikrákat lát ájulása előtt, valami efféle lehet ez Sátán számára is talán! Másodlagosan az univerzum keletkezhet a Világörök közreműködésével egy előzőleg elpusztult univerzum maradványaiból készítettven, de hogy miként, az nem tudható. Tulajdonképpen elképzelhető hogy e másodlagos univerzumok születésekor is történik valami ősrobbanáshoz hasonló.

Az univerzumok pusztulása

Az univerzumok sok-sok idő múltán elpusztulnak, mert a protonbomlás miatt minden anyag megsemmisül bennük, egyfajta híg energialevelessé válik. Ezt az energiamaradványt vagy felszívják a közeli más univerzumok, vagy a Világörök új univerzumot alakítanak ki belőle, ha szükségesnek látják.

Protonbomlás

A protonbomlás azt jelenti, hogy a proton nem stabil részecske, hanem nagyon hosszú idő alatt elbomlik minden egyes proton egy pozitronná, valamint egy elektromosan semleges pionná. De a pion is gyorsan elbomlik, rendszerint két nagy energiájú fotonra, azaz gammasugárzássá. A pozitron pedig az elektronokkal egyesülve semmisül meg, lévén hogy a pozitron nem más mint antielektron.

Az élőlények

Az élőlények az egyes univerzumokban az élettelen anyagból jönnek létre, általában az evolúciós folyamat során, bár ha már létrejöttek élőlények, s akadnak köztük varázslók is, akkor

azok is teremthetnek élőlényeket. Mindenesetre egy univerzum legelső élőlényei mindig evolúciós úton keletkeznek.

Evolúció

Az evolúció alapegysége, amint azt a tudomány megállapította, nem az egyed, nem is a faj vagy csoport, hanem a *gén*. A gén tehát egyben az önzés alapegysége is. A közeli rokonok közt az önzés azonban sosem abszolút, segítik egymást (elég csak a legközelebbi rokonok kapcsolatára, a szülő-gyermek viszonyra gondolni), ami azzal függ össze, hogy azon gének elterjedése lesz a világban a nagyobb, melyek segítik a rokoni testeket, ugyanis ezekben is nagy valószínűséggel előfordul önmaguk, e gének sok másolata. A gének szintjén létrejövő abszolút önzés tehát a testek szintjén az önzetlenség korlátozott mértékű megvalósulásához vezet. Mindez különben teljesen összhangban van a csizíék evolúciós nézeteivel, de ez nem is lehet másként, mert az igazság egyes részleteire mások is rájöhetnek!

Lélek

Tekintve hogy az élőlények mind anyagból állnak és semmi másból, ezért ebből egyenesen következik, hogy lélek nincs. Sem embernek, sem állatnak nincs lelke. Amit léleknek neveznek a vallások, az nem más mint az éntudat. Ahhoz azonban hogy megértsétek mi az éntudat, előbb definiálni kell, hogy mi a tudat.

A tudat

Ahhoz hogy egy organizmus boldogulni tudjon a világban, szükséges hogy idegrendszerében felépítse a külvilág bizonyos részletességű modelljét, amin gondolatkísérleteket végezhet („képzeld el”), hogy aztán a gondolatban legeredményesebbnek tartott cselekvést tegye meg a gyakorlatban. Ez ugyanis gyorsabb és veszélytelenebb a számára, mint a gyakorlatban kipróbálni minden variációt. Ez a modell a *tudat*.

Az éntudat

Az éntudat akkor jön létre, amikor az organizmus agyában a világ modellje - a tudat - olyan részletes lesz, hogy benne szerepel már a modelláló organizmus modellje is. Tehát ha szerepel benne önmagunk képe is. Valaki ezzel szemben kritikaként felvetheti, hogy ez lehetetlen, mert végtelen rekurzióra vezetne, hiszen akkor a modellben modellált lény (önmagunk) modelljében is kéne szerepeljen egy modell, abban is egy újabb és így tovább! Azonban ez nem igaz, mert egy modell természetesen sosem azonos teljesen az eredetijével, annál egyszerűbb (épp azért *modell* és nem *másolat*), és így a rekurziós lánc szükségszerűen megszakad, nem végtelen! Általában véve a modellek megelégednek a modellált külsőségeinek modellezésével, és sosem modellezik a modellált modelljeit: ha mi magunkat elképzeljük egy adott szituációban, esetleg elképzeljük azt hogy ekkor így vagy úgy fogunk beszélni, de sosem azt hogy így vagy úgy fogunk *gondolkozni*. Pedig az lenne a modellált modelljének modellezése! Ebből következik hogy a tudatot alkotó modell sosem tökéletes (hiszen egyetlen modell sem tökéletes, lévén hogy nem azonos az eredetivel), s emiatt fordulhat elő hogy gondolatkísérleteink eredményei nem mindig válnak be a valóságban, tehát emiatt tévedhetünk! Mindez megintcsak teljes összhangban van a csizíék nézeteivel, mert ők is épp így definiálják a tudatot is és az éntudatot is. És mindez különben összhangban van a Legszentebb Könyv Iloé által említett versével, ha úgy értelmezzük hogy amikor az az „élő lélekről” beszél, akkor ezalatt az éntudatot érti. Komoly tudományos bizonyítékok szerint ugyanis számos állat, sőt a legtöbb, rendelkezik bizonyosfokú éntudattal.

A Pokol

A Pokol nem más mint a mostani világunk, pontosabban az összes univerzum együtt, tehát maga a Poliverzum. Az élőlények tehát nem kerülhetnek ide a haláluk után, hiszen lélek nincs, továbbá máris itt vannak, nem kell ehhez a haláluk! Valójában a más vallások számos bizonyítékot sorolnak fel erre az állításra, mert az általam kinyilvánított abszolút igazság egyes

részeire, mint már mondtam, sok más nép és vallás is rájött. Az említett bizonyítékokból egyes könnyebben érthetők a következők:

- Aki rossz, az szinte minden vallás szerint elkárhozik, ami azt jelenti hogy a Pokolba kerül. Márpedig mindenki rossz, hiszen más élőlények rovására tud csak élni, mert más élőlényeket eszik, vagy más élőlények elől veszi el a tápanyagokat (növények, ezek egymást meg is fojtják, beárnyékolják).

- Az anyag bűnös, vagy legalábbis kevesebbre becsülendő mint az a definiálatlan valami, amit a vallások „szellemnek”, „szellemiségnek”, „léleknek” neveznek. S mert az anyag nem más mint Sátán valamiféle része illetve részeinek működése, szimulációja, ezáltal ő, az anyag is jelen volt amikor Sátán a bűnt a Mennyben elkövette, tehát maga is bűnözött. Ha ami bűnös, az Pokolra kerül, akkor logikus hogy a bűnös anyag is a Pokolban legyen, s mert itt van az anyag körülöttünk, ezért mi a Pokolban vagyunk.

- Az emberiség hajdanában valami bűnt követett el, emiatt kiűzetett korábbi csodálatos lakhelyéből. Tekintve hogy az emberiség is anyagból áll, ezért ő is jelen volt Sátán bűnének elkövetésekor, tehát a Mennyben.

- Egyes vallások e világot úgy nevezik hogy „szenvedések forrása”, a karotányság és az akasztány vallás pedig hogy „siralomvölgy”. S mi lenne inkább méltó e névre, ha nem a Pokol?!

- Továbbá a vallások szerint a Pokolban a legnagyobb büntetés az, hogy az ember végleg elszakad Istentől, nem láthatja annak nagyszerűségét, nincs a közelében, nem élvezheti annak jelenlétét, ellenben a Menny legfőbb jutalma hogy állandóan Isten közelében lehetünk. Mindez egyszerűbben úgy fogalmazható meg, hogy a Mennyben az embert szereti Isten, a Pokolban azonban nem. Továbbá, a Pokol olyan hely a vallások szerint, ahol az embert állandóan kínozzák. A mi világunkban pedig az élőlények állandóan kínozzák egymást, Isten sincs jelen (hiszen ha Isten létezik, akkor a Mennyben van).

- Egy közmondás szerint „A Pokol, az a többi ember”.

- A legtöbb vallás szerint Sátán korábban a Mennyben élt, mint angyal, de onnan lehajított.

- Sok vallás szerint az Üdvözülés nem más, mint az Istennel való misztikus egyesülés, a vele való eggyéolvadás. Ez arra utal hogy az ember valami nagyobb lény része, vagy annak része kéne legyen.

- Primitív vallások és mitológiák szerint a Világ régen egy ősi óriás részeiből keletkezett.

Az imádságok

A fentiekből következik, hogy felesleges imádkozni Istenhez, mint a Világ teremtményéhez, aki emiatt megbocsát nekünk, s ennek hála üdvözülünk. Lehet ugyan hogy Isten meghallja az imákat, ámbár valószínűbb hogy nem, az azonban biztos hogy ha hallja is, de nem törődik vele. Ez logikus is, hiszen miért is foglalkozzék külön-külön a Sátandarabkákkal, velünk, amikor őt az egész Sátán érdekli?! Ha bennünket megbánt egy másik ember, akkor vagy megbocsátunk neki a maga egészében, vagy nem, de az biztos hogy nem fogunk megbocsátani mondjuk a kisujja körmének külön, míg a többi testrészeinek nem! Ez teljes képtelenség! Vagyis: senki nem üdvözülhet külön-külön, csakis az egész emberiség együtt! Sőt, még ez sem igaz, mert az emberiség a maga egészében is kevés. Csak az egész Világmindenség a maga összességében nyerhet bocsánatot és térhet vissza Istenhez (ha ugyan létezik Isten, de mindenestre a Mennybe), egyéni üdvözülés nem lehetséges!

Az élet célja

Sátán gyógyulása úgy ér véget, ha újra tudatára ébred, tehát tudatmorzsái egyesülnek. Ehhez az kell hogy Poliverzum minden élőlénye egyetlen egészet alkosson, melyen belül nincsenek harcok, egymás elnyomása, mert a mi májunkt sem harcol a vesénkkel! Minél nagyobb területen jön létre a konfliktusoktól mentes, egymást segítő élet, annál inkább öntudatára ébred Sátán. Ez az élet célja, mert az univerzumokban az élet azért jöhetett létre hogy Sátán meggyógyuljon. Ha ugyanis Sátán nem kerül kezelés alá, nem is esik szét a tudata, tehát nem is jön létre élet! A gyógyulás lényege pedig az, hogy felébredése után Sátán emlékszik majd álma fontosabb eseményeire, amint ez velünk is szokásos ha álmunkból felébredünk, s így

ezen álombeli élményekkel gazdagodva már más lesz a tudatállapota mint ezek nélkül volt kezelése előtt, s remélhetőleg így megjavul. Vagyis az egész Poliverzumnak egyetlen élőlényé kell válnia – ez nem lesz más mint a gyógyult Sátán – és minél inkább megközelítik ezt a végcél Poliverzum állapotai, annál közelebb kerülünk ehhez az állapothoz. Ezt nevezhetjük úgy is, hogy üdvözülés. Vagyis:

Az üdvözülés

Az üdvözülés nem más mint Sátán gyógyulása. Tehát senki nem üdvözülhet külön-külön, csakis az egész Poliverzum, az egész Mindenség együtt, egyszerre. Ez szomorúnak tűnhet, másrészt megvan az a nagy előnye hogy biztosan lehet tudni, hogy idővel elkerülhetetlenül bekövetkezik.

A Legfőbb Jó

A legfőbb jó természetesen elősegíteni Sátán gyógyulását és ébredését, tehát úgy élni hogy kevés rosszat és sok jót okozunk más élőlényeknek, s elősegítsük kárt nem okozó élőlények létrejöttét és elterjedését a saját univerzumunkban, s ha lehet, akkor más univerzumokban is.

A Jó

Minden jó, ami elősegíti a Legfőbb Jó megvalósulását. Ezekből a tudomány is jó, mert ismereteink fejlődésével több lehetőségünk nyílik hatékonyabban szolgálni a Legfőbb Jót.

Az erényes élet

Természetesen az az erényes élet, mely jótettek sorozatából áll. Minél több jótettet követ el valaki, vagy legalábbis minél inkább törekszik rá, és minél kevesebb rossztettet követ el, annál erényesebb életet él. Mindazonáltal, bár az erényesség kritériuma az hogy valaki mennyire szolgálja élete során a Legfőbb Jót, s ez olybá tűnik mintha az erényesség célját a transzcendensbe extrapolálná, mégis más ez mint a hagyományos vallások erényessége: s ez abból ered, hogy máris a Pokolban vagyunk. Tehát, bennünket nem kötelez egy isten parancsa arra hogy erényesek legyünk, s ha nem leszünk azok, azért nem kapunk túlvilági büntetést. Adott a cél, ami felé törekedhetünk, adottak nagyjából a módszerek is, hisz *mindenki* tudja, miként lehet jó. De erre senki nincs kényszerítve! Végeredményben ugyanis bármit tehetünk, akár a legnagyobb gonoszságokat is egy életen át: emiatt nem kárhozhatunk el, mert nincs túlvilág, nem kerülünk *emiatt* a Pokolba, hiszen javában ott vagyunk máris! Ugyanakkor az erényes életnek sincs túlvilági jutalma, legfeljebb egy nagyon sovány remény: hogy felébredése után Sátán *talán* emlékezni fog ránk és tetteinkre, ha azok erre méltóak lesznek. Erre, ismerjük el, igen csekély az esély! Tehát, az erényes élet egyetlen igazi jutalma maga a tudat, hogy mi, mert erényesen élünk, *mi* jók vagyunk! Az ember ezáltal különbnek tarthatja magát másoknál, akik nem jók, s ez az elitista érzés az egyetlen jutalom. Az erényes ember tehát magáért az jóért erényes, de valójában más ember aki valami deista vallás híve, az nem is erényes igazán, aki ugyanis más vallás miatt jó, az valóban lehet jó, de nem erényes: mert ő nem a jótett örömeért jó, hanem nála ez egyfajta csereüzlet: jó most e világban azért, hogy utána vele is jók legyenek a túlvilágon, méghozzá kamatostul! Vagy épp a büntetéstől való félelem miatt jó. De ez nem erény, ez vagy kapitalista csereüzlet, vagy a túlvilági diktatúra iránti félelem kiváltotta gyáva meghunyászkodás. Egyedül Poliverzum valóságának felismerése képes igazán erényes lényeket nevelni az értelmes organizmusokból. Lehet hogy így kevesebben lesznek erényesek, de ők valóban azok lesznek, önmaguk készítetéseitől indítva, az erényeket tehát nem képmutatásból gyakorolják. Ez a Pokol etikája!

A Világörök

A Világörök lényegében megfelelnek egyfajta különleges immunrendszernek Sátán agyában. Feladatuk azonban nem elsősorban holmi idegen behatolók (vírusféleségek) elleni harc (kérdéses hogy ilyesmi létezik-e egyáltalán a Mennyben), hanem az, hogy megakadályozzák azokat az elfajulásokat, melyek Sátán agyában a mi rákos daganatainknak megfelelőek (a hasonlat ter-

mészletesen nagyon távoli csak). Sátán gyógyálm-kezelése során ők természetesen arra ügyelnek hogy helyes módon kapcsolódjanak össze az univerzumok egymással, s hogy mielőbb létrejöjjön Sátán önmagára ébredése. Ezt az segíti elő, ha igyekeznek a maguk módján az egymást segítő, erőszakmentes élet létrehozásában és elterjesztésében az egész Poliverzumban.

A Világörök az univerzumokban születnek. Akkor születik Világör, ha az egyik univerzumot „megtermékenyíti” egy másik, oly módon hogy a megtermékenyítő univerzumból lények mennek át a Világör-szülő univerzumba. Ekkor még nem jön létre azonnal Világör, de szükségszerűen úgy alakulnak az események, hogy idővel okvetlenül születik benne egy Világör, néha több is. A születő Világör alakja mindig megfelel a szülőuniverzumban élő valamely értelmes faj alakjának. Az újszülött Világörnek eleinte fogalma sincs róla hogy ő Világör, mindazonáltal kiváló varázslói képességekkel rendelkezik, de ezek eleinte csak fokozatosan nyilatkoznak meg benne. Okvetlenül nagyobb a varázslói hatalma mint bármié/bárkié az univerzumban, és teljességgel lehetetlen őt elpusztítani, erre az univerzum egyetlen lénye sem képes, de ez akkor is lehetetlen ha az univerzum minden lakója összefogna ellene. A Világör azonban nem egyszerűen egy „legnagyobb varázsló”, ugyanis számos olyasmire képes, ami a szó szoros értelmében nem is varázslás. Képes például megváltoztatni az univerzumnak nemcsak jelenét, de jövőjét sőt múltját is! Elég például csak erősen akarnia, és az univerzumban az események olyan irányba fejlődnek tovább, hogy amit ő akar, az megvalósuljon majd valamikor, neki a Világörnek nem is kell tudnia hogy konkrétan miként is lehetséges elérni azt az eredményt. Továbbá, képes sztázisba tenni az univerzumot. De hatalma van az univerzum teljes múltja fölött is, annak kezdetétől. Ez azt jelenti hogy ha kitalálja például hogy van az univerzumban egy ilyen meg ilyen bolygó, rajta ilyen és ilyen lényekkel, akkor a számos világvonall közül amit az univerzum a létrejötte után bejárhatott, az lesz a valóságos, melyben szerepel az a bolygó azokkal a lényekkel! Egy Világör tehát teljhatalommal bír az egész őt szülő univerzum fölött, mintha csak annak teremő istene volna. Emiatt, mert hatalma korlátozhatatlan, egyszerre egy időben okvetlenül csak egyetlen Világör lehet egy univerzumban. Egészen pontosan: addig nem születik új Világör egy univerzumban, amíg egy korábban abba beleszületett Világör onnan ki nem születik a hipertérbe! Ezokból lehetséges, hogy a hipertérből belátogasson egy Világör egy olyan univerzumba, amiben van újszülött Világör, hogy onnan kihozza.

Az újszülött Világört az univerzum lényei általában nem szeretik, mert félnek tőle. Emiatt a Világör idővel nagyon magányosnak érzi magát, haragszik mindenkire, végül dühében széttöri az univerzumot. Ez természetesen az abban levő összes lény halálával jár, a Világör azonban kikerül a hipertérbe, igazi otthonába. Tulajdonképpen ekkor születik meg igazán, mert az előző, az univerzumbeli élete csak embrionális állapota volt, az ő otthona a hipertér. A széttört univerzum hordalékából a már felnőtt, idős Világörök új univerzumot építenek, s az újszülött Világört aki kilépett onnan, felnevelik, gondozásba veszik. Többnyire azt mondják a Világörökről hogy ők a „kétszer születettek”, mert egyszer *beleszületnek* az univerzumba, azután *kiszületnek* belőle.

Akadnak Világörök, akik annyira nem döbbennek rá saját képességeikre, hogy beleilleszkednek az adott univerzum valamely társadalmába, vagy rájönnek ugyan hogy ők különlegesek, de valaki nem fél tőlük, szereti őket, s így nem akarják széttörni az univerzumot hogy megszülessenek, sőt, ez eszükbe sem jut. Ekkor egy idő után belép az univerzumba egy felnőtt Világör kintről, a hipertérből, felfedi az újszülött előtt az igaz valóját, s kiemeli az univerzumból, tehát afféle császármetszést hajt végre az univerzumon. Ez azonban nagyon jó annak, mert így eltávozik belőle veszélyes gyermeke a Világör, anélkül hogy széttörte volna, tehát az univerzum megmenekül.

A felnőtt Világör természetesen bármikor képes bármelyik univerzumba behatolni s onnan kijönni, anélkül hogy annak ártana.

Egy Világör elvileg örökké él, mindenesetre messze sokkal tovább mint ami egy univerzum élettartama.

Sátán, az élőlények és a Világörök egymáshoz való viszonyát talán segít megvilágítani egy hasonlat, analógia, mely természetesen rendkívül pontatlan! Ha feltételezzük hogy Sátán egy nagy számítógép herdvére (hardware), akkor benne az élőlények megfelelnek bizonyos icipici

programocskáknak, a Világörök összessége pedig a víruspajzsnek. Ezzel természetesen *nem* mondom azt hogy Sátán valóban egy számítógép lenne a Mennyben, ez csak egy eléggé kínna szült hasonlat volt, jobb híján.

Sztázis

Sztázisba csak Világörök képesek tenni univerzumokat. Ez azt jelenti hogy a Világör számára tovább múlik az idő, de az univerzum számára nem.

Varázslat, varázslók

Poliverzumban az anyag alapvetően a tudomány törvényei szerint szerveződik, mindazonáltal varázslás mégis lehetséges. Ennek igen egyszerű oka van: az, hogy az amit mi anyagnak tartunk, alapvetően végülis nem létezik, csak mint Sátán agyában futó egyfajta szimuláció. Ami a mi számunkra anyag, az Sátán számára csak egyfajta információ, tehát igen könnyen módosulhat. Márpedig minden értelmes lény számára, s e szempontból Sátán is értelmes lény, a tárolt információ alapvetően nem más mint emlék. Márpedig az emlékeknek megvan az a tulajdonságuk, hogy alapvetően asszociációs láncok formájában tárolódnak, tehát az egyik emlék előhívja a másikat és így tovább. Például a piros színről eszembe jut az alma, arról az almakukac, arról a földigilisza, arról az hogy meg kell kapálni a kertet... Na már most, az egyes univerzumokban élő értelmes lények gondolatai sem mások lényegében, mint az idegsejtjeikben létrejövő bizonyos elektromos mintázatok. Ha ezek közül valamelyik kellően hasonló Sátán eredeti emlékeinek egyikéhez, s nyilván ha még más különböző szükséges feltételek is fennállnak, akkor ez a mintázat előhív egy másik mintázatot ami kapcsolódik hozzá, habár az univerzum lényé számára esetleg semmi összefüggés nincs a két mintázat között. S mert az anyag csak Sátán szimulációja, így az asszociált emlék azonnal „anyagiasodik”, tehát megjelenik a tárgy, vagy egy másik tárgy eltűnik, vagy átalakul, vagy áthelyeződik. A varázslás legfontosabb feltétele mindig az, hogy a kiinduló gondolatmintázat nagyon tiszta, éles legyen, a varázsló tehát nagyon jól kell tudjon képzelődni! Ez nem mindenkinek megy egyformán jól, alapvetően tehát születni kell varázslónak; varázsló eszerint nem lehet mindenkiből. Ha azonban ez a képessége megvan, akkor már csak gyakorlás kérdése minden. Csakhogy mert eszerint a varázslás nem afféle képessége az embernek mint például az egyenes testtartás, hanem elméleti képesség, ezért egy akár kiváló veleszületett varázslói képességű ember is leélheti úgy egész életét hogy soha rá nem jön hogy ő varázsló! Lehet hogy rájön, de lehet hogy nem. Az esetek óriási többségében senki soha rá nem jön magától hogy ő varázsló, s így igazi varázsló általában úgy kezd lenni valaki, hogy egy másik, már gyakorlott varázsló rájön hogy neki is van a mágiahoz tehetsége, megmondja neki, s tanítani kezdi. A tanítás a mi univerzumunkban többnyire azt jelenti hogy elvezeti a varázslóiskolába, amit a mi univerzumunk legislegelső varázslója, a fővarázsló alapított.

A varázsláshoz elvileg tehát nem kellenek különböző bűvös tárgyak, s aki nélkül varázsol, arra azt mondják hogy akaratmágiát űz. Létezik azonban úgynevezett „rituális mágia” is, ekkor lépnek színre különböző varázspálcák, varázsigék, egyéb effélék. Alapvetően itt is akaratmágiáról van szó, e tárgyak csak ahhoz kellenek, hogy a varázsló figyelmét kellően összpontosítsák a varázslás folyamatára vagy annak egyes területeire. A rituális mágia tehát alapvetően egyénre szabott, még a varázsigék is, bár az egyes értelmes fajok varázslói számára vannak különböző sablonok, típusok, melyek szerint varázsolnak, egyszerűen mert e lények fiziológiai felépítése hasonló. Aki nem tud varázsolni, mármint nem születik ehhez szükséges érzékkel, az a rituális mágiával sem fog tudni varázsolni. Gyengébb képességű varázslók azonban lényegesen jobb eredményt érhetnek el rituális mágiával mint tiszta akaratmágiával.

Varázslással elvileg bármi megoldható. Még az is, hogy Kaput nyissanak egy másik helyre, másik időbe, vagy másik univerzumba.

Asztrálsík

Az asztrálsík a „még meg nem szilárdult gondolatok világa”, legalábbis ha az anyagot mint „megszilárdult”, „megfagyott” gondolatot tekintjük. Lényegében arról van szó, hogy bizonyos lények, akik már nagyon jók, tehát nagyon megközelítették azt az ideális állapotot amit el kell érnie minden élőlénynek ahhoz hogy Sátán visszanyerje eredeti tudatát, azok képesek rövid időre felébredni, tehát magasabb tudatszintre emelkedni, bár ez természetesen még messze nem azonos Sátán igazi tudatával. Amikor ebbe a tudatállapotba kerülnek, akkor mondjuk hogy az asztrálsíkon vannak. Itt minden gondolat azonnal teljesedik, megvalósul, bár fogyasztja az itt cselekvő értelmes lény energiáit. Egyes, asztrálsík-járásban gyakorlottabb lények képesek rövid időre olyan lényeket is felvinni ide, akik maguktól erre képtelenek lennének. Poliverzum általam ismert lényei közül erre csak a tündérek képesek.

—Te Kajjám ismersz valódi tündéreket?! Találkoztál már velük?! - kérdezte éles hangon Iloé.

—Hogyne, nem is egyszer találkoztam velük! Tudjátok, ez nem is lehet másként, mert én rengetegfelé kóboroltam már a világmindenségben! Na de folytatom.

Az istenek

Poliverzumon belül 4 féle istenfogalmat kell élesen megkülönböztetni:

1. Istent mint a Menny urát. Ilyen isten lehet hogy létezik, de mert a Mennyről semmi biztosat nem tudunk, emiatt ezen isten léte nem bizonyítható és nem is cáfolható. Elképzelhető az is hogy nem létezik, mert a Menny például demokratikus elvek szerint szerveződik, s az ottani lényeknek (angyaloknak) akik közül Sátán is egy, nincs legfőbb uruk. Mindenesetre ez az isten Poliverzum lakóira semmiféle hatást, befolyást tudomásom szerint nem gyakorol.

2. Azt az istent, akivel egyes misztikusok szerint egyesül az üdvözült. Bár a fentiekből kitűnik hogy egy élőlény a halála után sehová nem kerül, mert nincs olyan lelke ami túléli a halált, de ez az isten bizonyos értelemben létezik, mert létezik egy lény akinek a részei vagyunk: ez maga Sátán. Ez az isten tehát valóságosan létezik, csak hogy ez maga Sátán. Ilyen értelemben tehát Poliverzum lakói mind sátánisták, még ha nem is tudnak róla vagy mást hisznek is. Mindazonáltal Sátán sem gyakorol semmi befolyást Poliverzum lakóira.

3. Azok az istenek, akiket a különböző vallások Poliverzum valamelyik bolygóján kitalálnak és hisznek bennük az emberek (vagy úgy tesznek mintha hinnének benne) de nem léteznek.

4. Ténylegesen élő, létező isteneket egy-egy univerzumon belül. Egy ilyen isten lényegében nem más mint bizonyos közös hiten lévő értelmes lények (többnyire tehát emberek) közös hitének, meggyőződésének kisugárzása, mondhatni „pszichikus szubsztanciája”, pontosabban emanációja. Ügyeljünk azonban nagyon rá hogy az előző mondatban másként értendő az „emanáció”-szó mint az megszokott, sőt, épp ellenkezőleg: hagyományosan ugyanis az „emanációt” úgy értik mint az istenség egyfajta kisugárzását amiből az anyagi és érzékfeletti világ létrejön, lényegében tehát a teremtetten lények is, itt azonban határozottan arról van szó hogy az isten nem jöhet létre addig, míg nincs ember vagy más lény, akinek meggyőződése őt, az istent kialakítja!

A fentiekből nyilvánvaló, hogy egyetlen isten sem jöhet létre, nem születhet mindaddig míg nincs meg az anyagi univerzum, amelynek anyagából létrejönnek az anyagi lények, akik hinni tudnak, és hitükkel megteremtik az istent. Egyértelmű az is, hogy az isten mindig kisebb hatalmú mint a Világörök. Az isten tehát sosem teremtheti az anyagi világnak, sőt, értelmes lényeket sem tud teremteni. Létrejötté lényegében a Világ azon tulajdonságának köszönhető, ami a varázslás, a mágia lehetőségét is biztosítja: a Világ tág határok között engedelmeskedik a benne levő értelmes lények hitének, meggyőződésének.

Az isten tudattal rendelkező, személyes lény, egyéniség. Anyagi teste nincs, bár felvehet időlegesen anyagi alakot ha akarja. Alapvetően teste leginkább egyfajta bonyolult modulált energiaköteggnek tekinthető.

Az isten akkor születik meg, amikor kellő számú értelmes lény a kellő erővel hisz a létezésében. Pontos számot nehezen lehetne megadni, hogy hányan kell higgyenek az istenben ahhoz hogy az megszülessék, mert ez nagymértékben függ attól is, hogy mennyire erősen hisznek e

lények külön-külön, sőt attól is, mennyire gyakran gondolnak az istenre még ha nem is fordulnak hozzá imával vagy kéréssel e rágondolás közben. Tehát lényegében attól függ, mennyire tölt be központi szerepet a lények (továbbiakban a lények helyett az emberek kifejezést használok) életében az istenségben való hit.

Megszületésekor sem azonos minden isten képessége, és e képességek változhatnak az életútja során. Egy isten ugyanis annál erősebb, minél többen és minél jobban hisznek benne, amint ugyanis megszületése is e hitnek köszönhető, úgy ereje is e hitből táplálkozik. Továbbá, egy isten lényegében majdnem mindenre képes lehet elvileg, gyakorlatilag azonban képességeit jelentősen beszűkíti a benne hívők meggyőződése: ha ugyanis azok azt hiszik hogy az az isten például csak a tűzvarázslatokhoz ért, akkor nem lesz képes parancsolni az isten mondjuk a víznek.

Az istenek tehát jelentősen különböznek egymástól, amint erre az emberek legkülönbözőbb mítoszai is bőségesen utalnak.

Az isten elvileg halhatatlan, gyakorlatilag azonban nem. Addig él ugyanis, ameddig hisznek benne. Minél többen hisznek benne, annál nagyobb az ereje, s annál életerősebbnek is érzi magát, annál boldogabb, mintegy egészségesebb, vidámabb, s amint hívei száma fogyatkozik, úgy elhagyja az ereje, hatalma megkisebbedik, rosszul érzi magát, s végül meghal.

Az istenek általában nem szoktak beavatkozni az emberek sorsába, ez ugyanis nem hatékony módszer. Minthogy azonban a fentiekből nyilvánvaló hogy minden isten legelemibb létekede a hívei számának gyarapítása, így érthető, hogy az emberiség mítoszai szerint is az istenek rendkívül féltékenyek, haragosak ha valaki, pláne ha egy egész nép felhagy az imáadásukkal és más istenhez pártol. Érthető továbbá hogy miért oly gyakoriak a vallásháborúk: az istenek egyszerűen arra buzdítják híveiket hogy erőszakkal gyarapítsák a híveik számát. Ez a módszer ugyan az első generációkban nem látszik eredményesnek, mert a látszathit nem növeli az isten erejét, csak a komoly meggyőződés, az őszinte hit, mindazonáltal e komoly hit létrejöhet a meghódítottak második-harmadik nemzedékében.

Továbbá, egy isten az efféle vallásháborút megelőző csapásnak is felfoghatja, mert jobb a másik hitet annak gyöngé korában elpusztítani amikor még nem nagy a hívek száma, nehogy később megerősödve veszélyeztesse őt.

Az istenek egymást sem képesek elpusztítani közvetlenül, sehogy sem, egyedül csak úgy, ha saját híveikkel valamiképpen kiirtatják a másik isten híveit, vagy megtérítik azokat egy másik hitre. Ilyen értelemben hitnek minősül az is ha valaki a materializmus híve lesz, ha tehát azt hiszi hogy semmilyen isten nincs.

Ami az isten úgynevezett „lexikális tudását” illeti, az isten rendelkezik minden olyan információval, amivel bármelyik élő vagy valaha élt híve rendelkezett. E tudását megoszthatja valamely kedvelt hívével. Jósolhat is neki, bár e jóslatok nem mindig teljesednek be, mert más istenek tettei közbeszólhatnak. Figyelmeztetheti a híveit a veszélyre.

Bár az isten tulajdonképpen a hívek egyfajta közös szupertudatának is felfogható, de ez akkor is funkcionál, amikor azok egy része vagy akár mind is, alszanak. Továbbá, bár elvileg egy isten akár férfi, akár nő lehet, kétnemű is, sőt, nem nélküli is, ahogy a hívek elképzelik, de ha már egyszer elképzelték valamilyennek, akkor olyan is marad a neme, és nem képes ön maga nemet változtatni, sőt, ha anyagi testet ölt, akkor is csak a nemének megfelelő testbe költözhet, kivéve ha a hívei kifejezetten azt képzelik róla, hogy képes más neművé is változni.

Tekintettel az istenség szupertudat-voltára, egyértelmű hogy nem is lehet másként, miszerint az istenség is rendelkezik mindazon érzelmre való képességgel, amivel a hívei úgy általában. Tud tehát barátságot érezni, tud szeretni, gyűlölni, lelkesedni, szerelmesnek lenni, sőt, félni és rettegni is, utóbbi érzelmeket leginkább akkor érzi ha látja hogy rohamosan csökken a híveinek a száma, és fogy az ereje. Sajnos az isten számára ez egy borzalmas negatív lavina: minél kevesebb a híve, annál kevesebb a hatalma, annál kevésbé képes tehát igazolni a létét az emberek előtt, tehát annál kevesebben hisznek benne... Ennek fényében érthető, hogy egyes istenek miért igyekeznek nyíltan szövetséget kötni a népükkel: ezzel igyekeznek meggátolni a hit hanyatlását.

Az istenség léte tehát jelentős mértékben kétarcú: egy isten egyrészt jóval hatalmasabb mint bármely ember külön-külön, egyenként, egyenként; másrészt végsősoron tökéletesen ki van szolgáltatva az embereknek, mert az emberek hitén múlik a létezése.

Az istenek általában nagy jelentőséget tulajdonítanak a nekik mondott imáknak, ima alatt ugyanis az emberek egyedül csak az istenre gondolnak, s minden pillanat amikor csak az istenre gondolnak, növeli az isten energiáját. Ez az istennek már amiatt is fontos, mert amikor a hívei alszanak, olyankor senki nem gondol rá, s ezidő alatt kénytelen tartaléke energiáiból élni.

Az istenek halála többnyire nem örök! Ez a meglepő állítás egyrészt igazolható az emberek olyan mítoszaival ami az istenek feltámadásáról szól (ez többnyire a világvége után következik be a mítoszok szerint), valamint következik abból, hogy kevesebb isten létezik, mint amennyinek a létéről az embercsoportok meg vannak győződve. Egy isten ugyanis ténylegesen önálló szellemi lény, és amiként az ember képes különböző ruhákba bújni, de öltözetétől függetlenül is azonos marad eredeti önmagával, úgy vannak alapvető jellegzetességek, melyek meghatározzák egy isten lényegét, és a különböző kisebb apróságok amikkel felruházzák az istent a vallásos jámborság képzelgése, ezek nem számítanak. Ilyen jelentéktelen tulajdonság például az isten neve is!

Vagyis, ezen okokból könnyen lehetséges, és meg is történt nemegyszer, hogy egyugyanazon istent tisztelnek különböző népcsoportok is egy bolygón, különböző névvel, sőt, nemcsak egyugyanazon bolygón, de akár a világűr távoli bolygóin is tisztelik azt az istent, de más néven. Ha ez első hallásra nehezen is hihető, de gondoljunk arra, hogy az emberek az istenek alakjában gyakorta saját vágyaikat fejezik ki mérhetetlenné fokozva, ezért képzelik az istent csodaszépnek, erősnek, olyasmit képzelnek róla hogy tud parancsolni a villámnak, hogy uralkodik a vizek felett, hatalmában áll bő termést előidézni vagy hogy számlálatlanul közösül szebbnél szebb nőkkel (vagy férfiakkal, ha istennőről van szó). Mindezt az emberek maguk is szeretnék, s még sok mást is. E vágyak minden embercsoportnál lényegében azonosak. Ezekből egy-egy csokorralát összevonnak, ellátnak valamilyen névvel, és ez lesz egy isten. S így óhatatlan hogy újra és újra kitalálják ugyanazt az istent, csak más és más néven.

S amikor egy-egy isten létrejön, akkor, ha már élt korábban is, úgy emlékszik korábbi életeire. Hiszen az is ő maga volt, és halála inkább csak hosszú álomnak mondható.

Az isten meg szokta gondolni, hogy végrehajtson-e valamely csodát, tudniillik a csodatevés természetesen apasztja az erejét (energiáját). Az is apasztja az erejét, ha egy időre emberi (vagy nem emberi) testet ölt. Szívesebben kommunikál tehát híveivel sugallatok útján. Továbbá, személyes megjelenését az isten általában eredménytelennek tartja, értelmetlennek, mert ha olyasvalaki előtt jelenik meg aki korábban nem hitt benne, az őt jobb esetben valami varázslónak tartja, rosszabb esetben meg holmi gonosz léleknek, ördögnek, sátánnak, tehát ettől nem lesz hívévé, csak a legritkább esetekben. Ha meg hívei előtt jelenik meg, akkor a megjelenésre érdemesítettek ezt általában arra szokták felhasználni hogy kérjenek tőle valamit, és ha teljesíti e kérést, akkor apad az ereje, ha meg nem teljesíti, ezzel azt kockáztatja hogy a hívei elpártolnak tőle.

Egy isten mindazonáltal képes, ha akar, arra, hogy megajándékozza mindenféle különleges képességekkel valamely kedvelt hívét. Ezt azonban ritkán teszi meg, mert ez is apasztja az erejét. Továbbá, ez a különleges képesség nem azonos a közönséges varázslói hatalommal, bár külsődleges megnyilvánulásai hasonlóak. E hatalmat ugyanis az is megkaphatja, aki nem születik mágikus tehetséggel, továbbá, e hatalom függ attól hogy hány híve van az istennek, és hogy az isten ebből mennyit adott át hívének. E hatalmat az isten bármikor visszaveheti. Valamint, tekintve hogy az isten ereje a hívekből származik, emiatt nem lehet nagyobb ereje az istennek mint a hívek összességének, s így nem teheti meg hogy minden hívét felruházza különleges erővel, hiszen akinek erőt ad, annak a többiek erejéből ad!

A világban élő legnagyobb istenek a következők: A föld, a tűz, a víz, a levegő istene, illetve a bioszféráé. Ezek gyakorlatilag sosem halnak meg, mert valahol valamely bolygón mindig hisz bennük valaki, valami nép, annyira kézenfekvő ezeket istenként tisztelni. A hitrendszerekben ezeket gyakran nem is isteneknek nevezik hanem szellemeknek vagy démonoknak. Ezek szol-

gáit (akik ezektől erőt, varázslószerű képességeket kaptak) pedig sok esetben boszorkánymes-
tereknek.

Az az isten, akit eddig tisztelt Drás és Mácsi, valóban létező isten, csak hogy nem a világ te-
remtője, mert olyan nincs is, hiszen világunk csak Sátán álma bizonyos értelemben. De létező
isten, az előzőekben mondtak értelmében, mint egyfajta szupertudat. Érthető is hát hogy
szövetséget próbált kötni híveivel, meg hogy mások, hitetlenek és más vallásúak ellen buzdítja
a népét! Tulajdonképpen az effajta isteneket nyugodtan lehet lényegében egy-egy embercso-
port gonosz gondolatainak tartani.

—Ez a vallás tehát az én sátánizmusom - mondta befejezésként Kajjám - de nemcsak én hi-
szek benne, hanem nagyon sokan mások is, a barátaim gyakorlatilag mind ebben hisznek, és
rengeteg bizonyítékunk van ennek igazára! Akad olyan barátom, aki már Világőrrel is találko-
zott. De legyen elég annyi amennyit eddig elmondtam, más bizonyítékokkal nem szolgállok,
mert egyszerűen vannak olyan dolgok, információk, melyek nem publikusak! Legalábbis nem
a ti számotokra! Többet tehát ne is kérdezzetek!

Kajjám itt most nagyzott egy kicsit. Való igaz, hogy a varázslók nagyrészt ebben hittek amit
Kajjám elmondott, de kivéve az utolsó részt, melyben Kajjám az istenekről elmélkedett. Ezt
ugyanis ő maga találta ki, s még nem mondta el senkinek sem, még Mirjannak sem. Tulajdon-
képpen már majdnem elmondta, de közbejött ez a vitája Mirjannal, és a Kukkoló.

Miután befejezte beszédét, hallgatói csendben ültek egy darabig, majd hirtelen megszólalt
Mácsi:

—Le van ez írva valahol, Kajjám? Volna-e rá mód hogy el is olvassam és elmélkedhessek róla?

—Nem írtam le sehová, de szerintem Éá etuja megjegyezte az egészet, és nem hinném hogy
gondot okozna neki hogy továbbítsa az információkat írásban a csiszi holotévétekre! Az meg
kivetítheti ha akarjátok!

—Már meg is tettem! - csipogta erre Etulinó.

S megszólalt Pucsakaci úr.

—Előre látom, hogy Kajjám ezen vallása, bár mondható inkább filozófiának, ez rendkívüli mér-
tékben felfokozza majd odalent a Barganon a hangulatot! Tele lesz minden vitával! Így most
elrendelem, hogy semmi mást ne csináljatok egy teljes órán keresztül, mint hogy magatokban
gondolkodtok ezen! Tilos egy árva szót is szólni egymáshoz ezzel kapcsolatban! Egy óra múlva
azonban az lesz a dolgotok hogy nyilatkoztok róla, mi a véleményetek! Kajjám úr e filozófiáját
is mint mindent ami idebent történik és elhangzik, rögzítettem, de még nem adom adásba,
hanem majd csak a reagálásotokkal, kommentárjaitokkal együtt! Most tehát tessék egy órát
töprengeni ezen!

Pucsakaci nem hitte volna, de kivétel nélkül minden szereplője betartotta az egyórás csend-
rendeletet! Az egyetlen hang ami hallatszott csak néha-néha, az némi hűmmögés volt ettől-
attól, legfőképpen Drástól. Ő bekapcsolta a csiszi tévét kivetítő üzemmódra, s előtte a levegő-
ben megjelent egy fehér papírlap képe, rajta Kajjám iménti előadásának nyomtatott szövegé-
vel, ha ugyan erre alkalmazható a „nyomtatott” szó. Ezt Drás komoly arccal tanulmányozta.
Így tett Mácsi is.

—Érdekes - gondolta Éá gúnyosan - másokat arra biztatott Drás, hogy törjék össze a csiszi
tévét, de neki bezzeg van ilyenje, ő nem törte össze a magáét!

De nem szólt. Tudta hogy ezt Drás kimagyarázhatná azzal, hogy ő bízott benne, hogy őt nem
fertőzi meg az ezen látható csiszi erkölcstelenség, nem úgy mint a hitben nem annyira bizto-
san álló „egyszerű lelkeket”. Holott most nagyon úgy nézett ki Drás, hogy igenis megtört a
hite, vagy ehhez legalábbis a legjobb úton halad, és ehhez még csak csiszi tévé sem kellett
neki, mindössze Iloé szakszerű érvelése a Legszenőbb Könyvre támaszkodva.

Letelt aztán az egy óra. Pucsakaci szólt, hogy mondják el a véleményüket. Megint Éá kezdte
a sort.

—Mi csiszik ebből természetesen elfogadjuk azt a részt, ami arról szól hogy az evolúció alap-egysége a gén, s azt a részt is ami a tudatról és az éntudat lényegéről szól, mert ez szó szerint megegyezik a mi nézeteinkkel. Abban is egyetértünk, hogy lélek nincs. Abban is, hogy a tudomány hasznos, és hogy minél több jót kell tenni. Semmi esetre sem fogadjuk el azonban egyetlen olyan részét sem, ami nem bizonyítható, márpedig ami ezeken amiket az előbb mondtam túlmegy, az lényegében mind bizonyíthatatlan! Például mi nem hiszünk varázslókban! De még az sem jelentene sokat, ha tegyük fel Kajjám hirtelen felállna és azt mondaná hogy ő varázsló, és be is bizonyítaná hogy az. Mert még ezesetben is legfeljebb az lenne bebizonyítva hogy van varázslás. Már természetesen ha elhinném hogy amit tesz az varázslás, és nem az volna a véleményem, hogy egyszerűen sokkal magasabb tudományos ismeretek birtokában van mint én vagy a csiszik úgy általában, és amit tesz, az nem varázslás, csak roppantmód fejlett technika. A kellően fejlett technika ugyanis megkülönböztethetetlen a mágiától. De ismétlem, még ha cáfolhatatlanul be is bizonyosodik hogy van varázslás, akkor sincs ezzel bebizonyítva amit az istenekről mondott, meg hogy mi csak Sátán valamiféle szimulációja vagyunk! Tehát én azt mondom, s merem állítani hogy valamennyi csiszí nevében, hogy ez a vallás lényegesen szimpatikusabb, rokonszenvesebb nekünk mint bármi más amit eddig hallottunk, de mi akkor is csak abban hiszünk, ami bizonyított, továbbá olyasmivel ami elvileg bizonyíthatatlan, azzal elvből nem foglalkozunk, mert csak pocséklás rászanni olyasmire az időt. Az csak vénasszonyi fecsegés a szemünkben, hogy barbár hasonlatot alkalmaznak. Ugyanakkor annyiból meg kell dicsérjem ezt a vallást, hogy ha mi csiszik nem is fogadjuk el, de előnyösnek tartanánk ha legalábbis a barbárok áttérnének rá, mert ennek számos előnye van. Egyrészt ugyanis nem követel meg imádságokat, megmagyarázza hogy a vallásháborúk értelmetlenek, azt tanítja hogy jónak kell lenni, nem áll ellentétben a tudománnyal, sőt, a tudomány fejlesztését dicséretesnek tartja, az összes értelmes lény egymás iránti segítségét, összetartását, szolidaritását pártolja, szinte úgy tűnik tehát nekem hogy egy egész Poliverzumra kiterjedő Csiszillát akar létrehozni, tehát inkább ebben higgyenek a barbárok mint másban! Ez a véleményem!

—Halljunk akkor most téged, Iloé!

—Én hajlandó vagyok elhinni Kajjám minden szavát. Én cseppet sem tartom lehetetlennek hogy létezzék varázslás, de nem ez a lényeg a szememben. Egyszerűen Kajjám azt akarja, pontosabban a vallása, hogy az egész világmindenség egyetlen lényé váljon, s ha ez megvalósul, akkor megszűnik minden gonoszság és erőszak. Én is ezt akarom. Én habozás nélkül elfogadok minden olyan filozófiát, ami segíti a jóság elterjedését, és gátolja a gonoszságét. Továbbá én még azt is elhiszem Kajjámnak, hogy valóban vannak tündérek. Miért is ne lehetnének, nagy a kozmosz, elférnek benne! S nekem olyan érzésem van, hogy amit Kajjám mondott, az lényegében a tündérek vallása!

—Legalábbis sok a közös vonás a két vallás között! - bólogatott Kajjám.

—Iggi, te mint vélekedel? - kérdezte Pucsakaci.

—Teljesen egyetértek Iloével, bár azt nem tudom hogy vannak-e valódi tündérek. De ez úgyszólván jelentéktelen részletkérdés. Ami Kajjám vallását illeti, ezt nem is tartom vallásnak, hanem filozófiai és etikai rendszernek, ellenben egyetértek vele, nekem ez rokonszenves nézet.

—Kristály?

—Elfogadom ezt, mert elfogadja Iloé is.

—Csak emiatt?

—Hát, úgy különben is jól hangzik, de máskülönben is elfogadnám, mert eszem ágában sincs más táborba tartozni mint Iloé!

—Nono! Ne feledd el, hogy te Bulár halálát óhajtod!

—A többi nő érdekében. És te ne feledd Pucsakaci, hogy ez nincs ellentétben Kajjám tanaival sem! Kajjám szerint ugyanis a Legfőbb Jó érdekében jótetteket kell elkövetnünk. Az is jótett viszont, ha megakadályozunk rossztetteket, amiket mások követnének el. A nők szándékos megfertőzése rossz, ha tehát ezt megakadályozhatjuk Bulár vagy hasonló emberek megölésével, az jótett! Meglehet tán hogy ebben van rossztett is, de véleményem szerint messze sokkal több jót okozunk vele mint rosszat! Mindazonáltal kompromisszumos javaslatként beleegyezem abba is amit korábban Iggi javasolt, hogy az efféle embereket rakják ki egy lakatlan

szigetre, s maradjanak ott halálukig. Ebbe Iloé is beleegyezett. Én ugyan szívesebben látnám halva őket, de hát soha nem is mondtam hogy olyan jó vagyok mint Iloé! Mindenesetre ami Kajjám nézeteit illeti, én azokat elfogadom. Miért is ne, ez tőlem lényegében semmi áldozatot nem követel!

—Jotu? - kérdezte Pucsakaci.

Jotu a vállát vonogatta.

—Bevallom, Kajjám elmélkedését rém unalmasnak tartottam! Engem ez az egész egyszerűen nem érdekel! Ez egy vallás, egy a sok közül és kész. Semmivel sem jobb vagy rosszabb másoknál. Én a való világgal törődöm, a mindennapi élettel ha úgy tetszik, és nem üres filozofálgatással. Nekem ez a véleményem. Közömbös vagyok ha úgy tetszik.

—Szubrimusz?

—Hasonlóképp vélekedem mint Jotu. És még hozzáteszem, hogy azt sem értem, mi idegesíti annyira Drás püspököt! Nem nagyon értem, miért baj az, ha Isten úgy rendelkezett hogy megehetünk más állatokat, vagy hogy azok ehetik egymást. Mindannyian Isten teremtményei vagyunk, és akármit mondott legyen is erről korábban Éá, de igenis az a véleményem hogy mindenki azt tehet a teremtményeivel amit akar! Mi emberek természetesen nem tehetünk bármit a gyermekeinkkel, de hát mi nem is vagyunk istenek! Isten így rendelkezett, tehát ez így helyes, mert ő jobban tudja hogy mit miért rendelt el! Nekünk nem az a dolgunk hogy megértsük őt, hanem hogy engedelmesskedjünk!

—Ez nem így van Szubrimusz - mondta maga Drás - mert nem véletlen hogy nekünk még a Legszentebb Könyv szerint is van szabad akaratum, ha pedig azzal élni akarunk, akkor értünkünk kell a világot!

—Mindegy, szerintem egyszerűen megrendült a hited, Drás, de ez még nem ok arra hogy elfogadjuk Kajjám fantazmagóriáit! Szerintem legjobban akkor tennéd, ha kilépnél a Kukkolóból, Drás, és felkeresnéd valami tanultabb hittestvéredet, hogy gyógyítson meg, hozza vissza a hitedet! Véleményem szerint Kajjám egyszerűen ránk akarja erőltetni zavaros agyának kitalációit, amik semmivel sem jobbak mint a karotány vallás, sőt, rosszabbak, mert nem támogatja őket sok évezred egymásra épülő nemzedékeinek hagyománya, a történelem ereje!

—Szjord?

—Én maximálisan meg vagyok győzve Kajjám által! Amit ő mond, az holtbiztos hogy úgy is van! És nagyon köszönöm hogy elmondta mindezt, hogy hallhattam, mert ez az élet rengeteg dolgát merőben más megvilágításba helyezi előttem! Ezáltal igazán jócskán kitágult a látóköröm, s ez még enyhe szó rá!

—Akkor most halljuk hogy mi a véleménye Drás püspöknek! - dörzsölte össze a tenyerét Pucsakaci várakozásteljesen.

—Szubrimusz azt javasolta - állt fel Drás püspök - hogy hagyjam itt a Kukkolót, és kérjek tanácsot egy nálam okosabb személytől. Részben megfogadom a tanácsát. A Kukkolót ugyan nem hagyom el, de csak mert erre semmi szükség! Ugyanis a nálam okosabb személyt idefent is megtalálom. Nem is egy ilyen személy van itt. Belátom ugyanis, hogy idefent szinte mindenki sokkal okosabb nálam! Jócskán meg lettem alázva az utóbbi órák alatt! Szerényebbé váltam! Hiszen Iloé, egy nő, ő kiderült hogy még a Legszentebb Könyvet is jobban ismeri mint én! Ezennel ünnepélyesen bocsánatát kérem amiért korábban olyan sok rosszat, csúnyát mondtam róla! Hanem a legokosabbnak mégsem őt tartom a jelenlevők közül, hanem Kajjámot! - azzal odalépett a még mindig a fotelben terpeszkedő Kajjám elé, majd térdre borult, és fejét Kajjám ölébe hajtotta. —Meg vagyok győzve az igazságaidról, ó tiszteletre méltó Kajjám! Amit mondtál, mindent de mindent megmagyaráz, választ kaptam minden kérdésre ami csak valaha nyugtalanított! Amit mondtál lényegre törő, rövid, nincs felhígítva zavaros ostobaságokkal, tartalmaz ugyanakkor mindent ami fontos, és legfőképpen világos, áttekinthető logikai rendszerbe van sorolva! Most már tudom hogy mi az élet értelme! És még az is tetszik, hogy nincs olyasmi hogy túlvilág. Egyrészt így nem kell félnem a Pokoltól, másrészt épp mert ez az életünk az egyetlen, emiatt különös értéke lesz ennek a mostani életünknek, nem szabad tehát egyetlen percét sem helytelenségekre pazarolni! Látom már hogy te vagy Kajjám az igazi böl-

csesség és minden igazság legfőbb forrása! Ezentúl én benned a prófétát tisztetem, s engedelmeskedem minden szavadnak habozás nélkül!

—Hát akkor először is ülj vissza a helyedre! - parancsolta neki Kajjám, miközben Iloé, Kristály, Éa és Iggi hitetlenkedve nézték e jelenetet, Drás megtérését. A legjobban azonban Szubrimusz bámult.

—Drás, elment az eszed?!

—Korábban igen, most azonban épp ellenkezőleg: megjött! Borzasztó a vétkem, korábban teljesen helytelenül éltem, de remélem legalább egy részét e vétkeknek jóvá tehetem halálomig!

—Halljuk akkor Mácsit, hogy mi a véleménye Kajjám tanairól, és miként vélekedik Drás megtéréséről? - kérdezte Pucsakaci.

Mácsi már egy ideje igen nyugtalanul és sápadtan ült a helyén, a szája széle rángatózott; de különösen akkor szaladt ki minden vér az arcából, amikor Drás Kajjám előtt térdelve kimondta a „próféta” szót. Most Pucsakaci szolítására Mácsi ijedten rezzent össze, majd nagy nehezen feltápászkodott. Tett néhány bizonytalan, dülöngélő lépést Kajjám felé, majd ennyi szaladt ki a száján:

—Próféta... proféta...! - azzal előbb nagy döndüléssel térdre hullt, azután meg előredőlt és elterült ájultan mint egy zsák.

Felbolydult az egész Kukkoló, Éa gyorsan elkapta Mácsi lábait, Drás pedig a vállát, és becipelték az orvosi szobába, ám nem lett a zárdavezetőnek semmi baja, néhány másodperc múlva magához tért. S első szava így szólt:

—Kajjám proféta, csak szólj hogy mit kívánsz tőlem! Tied vagyok mindhalálig!

—Aha, tehát te is és Drás is? - kérdezte Kajjám.

—Igen! Rendelkezz velünk! - mondták egyszerre Kajjám új hívei.

—Be kell bizonyítanotok hogy legalább olyan komolyan gondoljátok a tanaimat, mint azt a sok hülyeséget, amiben korábban hittetek!

—Kész vagyok mindenre! Életemet áldozom a tanaidért ha kell! - húzta ki magát Drás.

—Az életedre semmi szükségem. Nekem más kell.

—Mi?

—A becsületed!

—Bocsáss meg de nem értem!

—Tudod, azt nehéz bebizonyítanod hogy valóban hiszel a tanaimban. Azt azonban nagyon könnyű bebizonyítanod, hogy nem hiszel abban, amiben hittél régen! Márpedig ha abban már nem hiszel, biztos ebben hiszel amit én prédikáltam! Legelőször is tehát azt követelem, hogy fogd a Legszentebb Könyvet, te is és Mácsi is, és dobjátok be az iratmegsemmisítőbe! Nincs rá szükségetek, mert egy csomó ostobaságot tartalmaz, és erkölcsileg elítélendő részeket is!

—Megteszem!

—De ez még nem elég, mert ezután jön a lényeg! Ezután ugyanis olyasmit kell tenned, most, milliók szeme láttára, ami lehetetlenné teszi hogy visszatérj a karotány hithez! Neked is és Mácsinak is! Ez pedig az lesz, hogy levetkőztök mindketten pucérra, és együtttháltok! Nem azért mintha ez holmi érdem volna az én vallásom szerint, csak mert így bebizonyítod, hogy ezt már nem tartod bűnnek! Nem bűn ugyanis az ami a másiknak nem okoz kárt, és ami annak beleegyezésével történik! Márpedig Mácsi ebbe biztos beleegyezik, hogy bizonyítsa, hogy valóban a hívemmé vált és nem karotány már, igaz?! - nézett Kajjám szigorúan Mácsi arcába.

—Én... én... igen... de... - hebegte halálsápadtan Mácsi.

—Nincs semmi „de”! Azt mondtad hogy minden parancsomnak engedelmeskedel!

—Igen, igen, csak én még ha lehet nem szeretnék gyermeket! - nyöszörögte elhaló, leheltvékony hangon Mácsi.

—Semmi gond! Megparancsolom Drásnak, hogy ezesetben ne engedje beléd a férfimagot, hanem spriccelje azt inkább az arcodra! Tudod, ahogy a pornófilmekben szokott lenni! - azzal Kajjám megveregette leereszkedően Drás és Mácsi vállát. —Fel a fejvel gyerekek, tudom hogy kemény a próbatétel, de igen soká szolgáltátok a hülyeséget roppant elszántsággal, most tehát kizárólag akkor hiszek nektek, ha a visszavonulás minden hídját látványosan felégetitek magatok mögött! És nem is annyira az a lényeg különben hogy én hiszek-e nektek, de minden bi-

zonnyal szeretnék a Kukkolóból távoztotok után e vallást népszerűsíteni, egyházat alapítani neki a Barganon, és gondolatok bele hogy nélkül a kutya sem hinne nektek! S igazából nem is olyan szörnyű amit akarok tőletek. A csizik közt mindennapos például hogy egymás szeme láttára párzanak! Tehát gyérünk, máris kezdhettek! - intett nekik. —Ja, és Drás, ezután te is a zuhanyzóban tisztálkodol, nem a vécében!

Kajjám szavait hallva Pucsakaci igazán döbrent arcot vágott, de nem szólt egy szót sem! Ez aztán a drámai jelenet! Kíváncsi volt, Drás és Mácsi megteszik-e!

Hát megtették, bár Mácsi végigzokogta az egészet. De maga vetkőzött le, és tűrt mindent, sőt a maga gyakorlatlan módján – hiszen eddig még szűz volt – igyekezett is hogy rendben menjenek a dolgok. Kajjám meg csak ült továbbra is a foteljában, és nézte szó nélkül az egészet. De bámult ám Kristály is meg a többiek is! Egyedül Szubrimusz vonult félre az első néhány másodperc után, látványosan undorodó pofával, elment inkább zuhanyozni.

Amikor aztán mindennel megvoltak, Kajjám nagy kegyesen megengedte hogy felöltözzenek, és szólt hogy most aztán kérjenek bocsánatot mindketten Kristálytól! Ez is megtörtént. Ezután pedig Kajjám így szólt:

—És akkor most javaslom hogy bár igen korán van, de feküdjetek le aludni, mert megterhelő volt ez a sok új élmény!

Drás és Mácsi megfogadták ezt a tanácsát is.

Másnap hajnalban ezzel a hírrel fogadta őket Pucsakaci úr:

—Szép jó reggelt mindenkinek, van szerencsém bejelenteni, hogy tegnap késő este összeült Barganon az Összbargani Karotány Egyháztanács, és megfosztották püspöki címétől Drást! Kiátkozták az egyházból is. Ezt megtették Mácsival is. Mácsit megfosztották apácafőnöknői tiszttől is. Ma hajnalban máris másik vezetőnő intézkedik Mácsi egykori kolostorában.

—Erre számítani lehetett! - bólogatott Mácsi.

—Én is számítottam rá - mondta Drás is - de hát a felismert igazság kötelez! Csak az lep meg, egyedül az, hogy ilyen sebesen intézkedtek.

—Mindenesetre a felhívást hogy ki akar Drással elrepülni, levettem, mert már nincs semmi értelme. - mondta Pucsakaci úr. —Feltettem viszont egy hasonlót, ami arról szól, hogy kik jelentkeznek Kajjám vallásának híveiül! Egyelőre máris találtam hatszázhetvenegy jelentkezőt, tehát ha lementek a Barganra, máris nem lesztek hívek nélkül! Ezen hívek közt van érdekes módon nem is egy olyan nő, aki korábban Mácsi kolostorában volt apáca! Igazság szerint úgy tűnik, hogy Mácsi növendékei közül minden nagyjából második elkötelezte magát ezen új vallás mellett! Ők természetesen máris kiléptek a kolostorból, mert azt mondják, nem hajlandóak hamis istent tisztelni! Annak ellenére tették meg ezt, hogy némelyikük bevallotta, halvány fogalma sincs róla, hogy miből vesz akár csak ebédet is magának ma! Legalábbis ezt írták az elektronikus levélben, amiben jelentkeztek Kajjám vallásának híveiül. Amit különben általában csak mint Poliverzum vallását emlegetnek.

—Ó szegényké, de sajnálom őket! - mondta részvételi hangon Iloé. És több sem kellett ezt hallva Kristálynak! Máris így szólt:

—Pucsakaci, megbízlak vele hogy intézkedj: minden e vallásnak hívéül szegődő ember kapjon megfelelő szállást és ellátást! Vegyél valahol egy alkalmas, minél nagyobb épületet, és biztosíts számukra ingyen meleg ételt naponta háromszor! A költségeket én állom! Nem hagyom hogy éhezzenek azok, akik abban hisznek, amiben Iloé, az én megmentőm is! Különben is, jól tudom milyen az, amikor valaki kilép az apácák közül, és nincs semmije sem!

Pucsakaci ebbe beleegyezett, miért is ne amikor ez is jó reklám a VTV-nek és személy szerint neki is! S két nap alatt máris száznyolcvanezerre duzzadt az új vallás híveinek száma, bár természetesen egyáltalán nem mindenkinek kellett hogy Kristály biztosítsa az ellátását, sőt, a legtöbbnek nem. Odafele az úrvárosban pedig ezalatt Drás és Mácsi hogy úgy mondjuk „általános vallásoktatásban” részesült Kajjámtól, de még inkább Iloétól. Kajjámot ugyanis hiába kérdezték, ritkán válaszolt, inkább csak ücsörgött, és elégedetten mosolygott. És azt mondta, hogy ő elmondott minden lényegeset, neki nem az a dolga, hogy részletekbe menően szabályozza az emberek mindennapi életét, ő nem holmi emberi bíró vagy minisztériumi tiszt-

ségviselő! S így amikor Drás is és Mácsi is olyasféle kérdésekkel nyaggatta, hogy Kajjám helyesli-e a házasságot, hogy szerintem szabad-e elválni, ha igen akkor mikor, hogy megengedhető-e az öngyilkosság, az abortusz, a fogamzásgátlás, az eutanázia, hogy bűn-e a káromkodás, és így tovább a végtelenségig, akkor Kajjám csak annyit mondott, hogy kérdezzék inkább erről Iloét, Iloé ugyanis azért jött ide fel hogy a maga békés nézeteit terjessze! Amit Iloé mond, azt valószínűleg jól mondja majd, ha mégsem, akkor majd ő Kajjám közbeszól! Egyelőre csak annyit mond, hogy ami az önvédelmet illeti, itt neki az a véleménye, hogy ahhoz mindenkinek joga van. Általában véve meg alapelv, hogy minden megengedett, ami több jót okoz mint kárt. De a többit mondja csak Iloé! Különböző is, inkább szelídebbek legyenek a követői mint erőszakosabbak, tehát abból nagy baj nem lesz ha Iloé nézeteit elfogadva szelídebbek lesznek, mint ami okvetlenül szükséges! És így Iloé magyarázott a két megtértnak.

—A káromkodás - mondta Iloé - csúnya beszéd, ezért kerülendő. Még inkább kerülendő azonban azért, mert értelmetlen! Például amikor valamely káromkodásban istent felszólítjuk bizonyos nemi cselekvések elkövetésére, annak nincs értelme, hiszen Kajjám szerint nincs is isten aki ezt megtehetné, hacsak nem valamely csoport közös szupertudata, de annak általában nincs fizikai teste hogy ezt megtehesse! Káromkodni tehát továbbra is illetlenség, ugyanakkor viszont nem bűn! Nem bűn, mert nincs is olyan hogy bűn, ha bűn alatt olyasmit értünk, ami miatt a pokolra kerülünk. Bűn nincs, csak kisebb vagy nagyobb vétkek. A szándékos emberölés természetesen borzasztó nagy vétkek. A fogamzásgátlás egyáltalán nem vétkek - nem bűn, hogy így mondjam, hogy könnyebben megértsetek - hiszen az ivarsejteknak nincs sem éntudatuk, sem fájdalomérzékelésre alkalmas idegrendszerük. Ami az abortuszról alkotott véleményemet illeti, azt már ismeritek, felesleges megismételni. Mindenesetre itt Mácsi elég közel járt az igazsághoz, mert afelé tapogatózott, hogy addig amíg a magzatnak nincs idegrendszere, addig elvetethető. Én úgy vélem hacsak lehetséges, meg kell szülni a gyermeket, de egészen biztos hogy könnyebb szívvel vetethető el kisebb, mint kifejtettebb korában. Az eutanázia természetesen nagyon tiszteletre méltó tett, de kizárólag akkor alkalmazható, ha a beteg maga kéri fájdalommentes megszűntetését. Azért megengedett az eutanázia, mert csökkenti a szenvedést a világban. Ha viszont a beteg nincs magánál, akkor nem járulhat ehhez hozzá, ellenben akkor nem is szenved! Ha nincs magánál az illető, akkor csak az esetben kapcsolható le az életfenntartó gépekről, ha beállt az agyhalál, mert az agy meghalásával megszűnt a lehetősége, hogy visszatérjen éntudata! Az öngyilkosság helytelenített esemény, kivéve ha önkézzel végrehajtott eutanáziának minősül valami nagy fájdalom miatt, viszont minden esetben úgy értékelendő, hogy ha helytelenített is, de az illető magánügye, mert életével mindenki önmaga rendelkezik. A maszturbálás meg aztán végképp mindenki magánügye. Hiszen ezzel senkinek nem okoz bajt! Sőt, a feszültség csökkentése révén csökkenti annak esélyét hogy a fiú megerőszakoljon valakit! Vagy hogy ki nem élt feszültsége mondjuk indulatos dühkitörésben oldódjon fel! Eképp az önkielégítés nemcsak nem bűn, de kimondottan javallott ténykedés! A házasság előtti szexet úgy kell tekinteni, mint ami nemcsak nem bűn, de véleményem szerint az egyetlen helyes szex, tekintve hogy a házasságról éppoly lesújtó a véleményem mint a csiszíknak! Általában véve a nemi dolgokat illetően messzemenően megegyezik az álláspontom a csiszík nézeteivel, erről tehát nem is kell bővebben szólnom, mert a csiszík ezirányú nézetei közismertek. A halálbüntetésnek természetesen minden formáját ellenzem, megengedhetőnek tartom ellenben a bűnözők elkülönítését, de nem olyan iszonyú körülmények közt mint a mostani börtönök, mert ott senki nem gyógyul meg, hanem még jobban elromlik, vagy megőrül, illetve depressziós vagy öngyilkos lesz. Az elkülönítés valami emberséges helyen történjen, ahol a természet szépségeit látva lehetősége van a megjavulásra. Különböző meg erősen hiszem azt hogy a legtöbb bűnöző egyszerűen genetikai defektusban szenved, ami talán nem is sokára gyógyítható lesz könnyen. Az ilyeneket meg kell gyógyítani.

És így ment ez tovább, órákon és napokon át, és Drás meg Mácsi tágranyílt szemekkel és fülekkel figyeltek, és addig ismételték Iloé tanításait, míg betéve nem tudták azokat, s minden mondatát elraktározták a csiszí holotévé memóriájában.

Hanem aztán eljött az az idő is, amikor Pucsakaci így szólt:

—Kezdődik a kiszavazás, kedves szereplőim! Itt az ideje! Mert ne is haragudjatok, szép, szép hogy Iloé mindenkit szelidségre oktat, de a nézők valami látványosabbra várnak többségében! S mert már nincs konfliktus, kezd unalmasodni az egész! De hát majd a nézők eldöntik, hogy ki lesz az, akit kiszavaznak! Ma reggeltől szavazhatnak. Bekapcsolva hagyom a televíziót, látok majd rajta tíz számot, de nem mondom meg, hogy kihez melyik szám tartozik. Nem mintha titkolni akarnám előttem, de ezt látnák a világhálón át a nézők is, s emiatt nem akarom. Mert nem akarom hogy aki ennek vagy annak drukkol, az elkezdjen ezerszám szavazgatni valaki másra, hogy az essék ki és ne a kedvence! Tehát hogy kire hány szavazat jutott, azt csak a szavazás lezárulta után mondom meg.

Ez ugyanis úgy zajlik majd le, hogy a nézők két főre szavaznak, hogy melyik kettő közül es-sék ki valaki. A két legtöbb szavazatot kapó közül aztán ti többiek szavazhattok arra az egyre, aki párbajozni fog. Aki a legtöbb szavazatot kapja töletek a két, nézők által megjelölt személy közül, az választ egy főt, aki az ellenfele lesz. S ekkor a nézők újra szavaznak, már csak e két személy valamelyikére, s aki a több szavazatot kapta, az ki fog esni, az elhagyja az úrállomást! Holnap reggel hat óráig szavazhatnak a nézők arra a két személyre, akiket a legkevésbé látnak szívesen a műsorban! - mondta Pucsakaci, azzal a képernyő elsötétült. Azaz, Pucsakaci helyett megjelent rajta tíz szám. Kiderült hogy máris van néhány szavazat, no nem sok, de mindegyik rubrikában van egy szám, egyelőre egyik sem érte még el a százat.

E számok azonban igen hamar megnövekedtek! Mire délfelé megjelent Pucsakaci úr ismét, addigra már mindegyik szám elérte a százezres nagyságrendet. Akadt némelyik, amelyik már egyenesen a tízmillió környékén járt.

—Ennyien még soha egyetlen Kukkolóban sem szavaztak! - mondta Pucsakaci, és módfelett elégedettnek látszott. —Akkor most megkérlek benneteket, hogy újra, mint a legelején, becsüljétek meg, hogy véleményetek szerint ki esik ki elsőként, pontosabban szólva, hogy a nézők melyik két személyt jelölik most meg mint legkevésbé kedvelteket! Szóljon elsőként Éá!

—Egyértelmű szerintem, hogy a két megjelölt nem más lesz mint Drás és Mácsi! A sok hithű karotány nem bocsátja meg nekik, hogy kitértek a vallásból, és hogy az ő nézeteik szerint páráználkodtak milliók szeme láttára!

—Te is így gondolod, Iggi?

—A csuda tudja! Éának sok szempontból igaza van, de ne feledjük, hogy nemcsak vallásosak nézik e műsort, sőt, tulajdonképpen aki ilyet néz, az általában nem vallásos szokott lenni, mert a hívők e műsort már korábban is többnyire ízléstelennek tartották! És ezek szerintem irtómód élvezték, hogy láthatták Drás és Mácsi párzását. És lehet hogy remélik, hogy sor kerül még ilyesmire! Tudom, Szubrimusz most mindjárt megró majd engem, amiért én megint a szexre vezetek vissza mindent. Mégsem tagadható azonban, hogy ez igenis nagyon érdekli az embereket. Amikor a diktátor rémuralma alatt mint gyermek a táborban rabszolgaként dolgoztam, azt tapasztaltam hogy az örök gyakorlatilag minden kicsit is szép gyereklányt többször is megerőszakoltak. Én ugyan megúsztam, de csak mert mire rám került volna a sor, már javában nagybeteg voltam, és olyan sovány hogy egy gebe hozzám viszonyítva a jóltápláltság mintaképe lehetett volna, tehát igazán nem néztem ki úgy mint egy szexszimbólum. De a lényeg: az örök is odavoltak a szexért. Aztán később amikor árvaházba kerültem, ott is csak az érdekelte a fiúkat hogy megdugják a lányokat. A gimnáziumban dettó ugyanez ment. A tévé-műsorok amiket látok, teli vannak szexszel. A pornó műfaja a világ egyik legjobban jövedelmező üzletága, ezt mindenki tudja. A reklámok kizárólag akkor hatásosak, ha szexuális felhangjaik vannak. Manapság már egy autót sem lehet eladni, ha nem reklámozzák egy mellette álló vagy benne ülő félpucér nővel, azt sugallva ezzel a reménybeli vásárlóknak, hogy ha megveszik az autót, akkor ilyen csinos nőket is elcsábíthatnak a járgánnyal! A világ a nemiség körül forog, s emiatt kár hőbörögni, mert ez egyszerűen abból fakad, hogy az önfenntartási vágy utáni legerősebb ösztön az emberben a szaporodási vágy, tehát a nemi hajtóerő. És a nézők előtt tiszta sor kell legyen, hogy ha Drást és Mácsit kiszavazzák, akkor itt a Kukkolóban több párzást már nem láthatnak. Igaz, biztos akadnak akik inkább az intellektuális vitákat élvezik e műsorban, de azok szerintem csak egy műveltebb kisebbséget tesznek ki a nézők közül.

—Jól van Iggi, de azért szeretném ha határozottan megmondanád, hogy ha szerinted nem Drást és Mácsit szavazzák ki, akkor kiket? - kérdezte Pucsakaci úr.

—Leginkább Szubrimuszra tippelek, a másik pedig valószínűleg vagy én leszek, vagy Jotu. Mi ketten vagyunk ugyanis Szubrimusz után a legkevésbé érdekesek a nagy többség számára.

—Iloé, mi a te véleményed?

—Az egyik szerintem is Szubrimusz lesz, a másik viszont vagy Jotu, vagy Kristály. Valószínűleg inkább Jotu mint Kristály. Iggi szerintem szóba sem kerül. Remélem Kristály nem haragszik meg, de Kristály kevésbé érdekes a nézők számára mint Iggi, mert IgGINEK volt az a nagy felfedezése amit a csizik is sokra becsülnek. De én inkább még így is Jotura tippelek mint Kristályra. Igen, egyre biztosabb vagyok benne hogy a két név Szubrimusz és Jotu lesz.

—Te miként véled, Kristály?

—Örölnék ha Jotu lenne az egyik, de attól félek hogy nem lesz akkora szerencsém! Én is azt hiszem hogy Drás és Mácsi lesz a két kiszavazott, de nemcsak amiatt mert sok vallásos haragszik rájuk, hanem amiatt is, mert számosan szeretnék a híveik közül hogy lejöjjenek a Barganra, és ott elkezdjék az új vallás érdekében kifejtett térítést!

—Kajjám, te mit gondolsz?

—Az egyik kiszavazott Szubrimusz lesz. Mérhetetlenül meg lennék lepve ha nem így volna! Ugyanis valóban ő a legunalmasabb! A másik pedig nem tudom hogy ki lesz, de Drás és Mácsi közül az egyik. Az okokat Éá és Kristály helyesen mondták. Jotu is sokat fog kapni, de nem kerül be a kettő közé, mert ő mégis érdekesebb mint Szubrimusz, mert sokan jópofának tartják, hogy fut Kristály után hiába.

—Szjörd?

—Fogalmam sincs, és megmondom őszintén, nem is érdekel a dolog.

—Na de mégis!

—Szóba jöhet Drás, Mácsi, Szubrimusz, Jotu. Kristályt valószínűtlennek tartom. Ennél bővebbet nem mondhatok.

—Magadat nem tartod esélyesnek a kiesésre?

—Nem, ugyanis mindenki tudja hogy ha én kiesek, azonnal távozik Iloé is.

—Így van, Iloé? - kérdezte Pucsakaci úr.

—A legteljesebb mértékben. - bólintott Iloé.

—Jotu, neked mi a véleményed?

—Én és Szubrimusz. - válaszolta röviden a fiatalember, komor arccal.

—Mit mond nekünk Szubrimusz?

—Én és Éá.

—Nocsak!

—Igen, mert itt már senkit nem érdekel a csizik nézete. Itt már egészen más témákról folyik a vita.

—Halljunk akkor téged, Drás!

—Valószínűleg úgy van ahogy Jotu mondta, ő és Szubrimusz hull ki most, azaz, közülük valamelyik. Őket kettőjüket jelölik meg.

—És szerinted, Mácsi?

—Én úgy vélem úgy lesz ahogy nagy prófétánk, Kajjám mondta! Hiszen ő csak tudja! Az egyik Szubrimusz lesz, a másik vagy én, vagy Drás! Én hiszek Kajjámnak! De különösebben nem is bánom ha kiesek, azt hiszem Drás püspök sem bánja, mert alig várom, hogy elkezdhessek dolgozni az igazság terjesztésében!

—Na jól van, holnap hajnalban megtudjátok az eredményeket! - mondta Pucsakaci úr.

9. fejezet: A tiszteletbeli tündér

Másnap reggel alig nyitották ki a szemüket, trombitaszó harsant, majd megjelent Pucsakaci úr a képernyőn, s így szólt:

—Megtekinthetőek az eredmények hölgyeim és uraim! Amint látható, tegnap Kajjám próféta tippelt helyesen! Szubrimusz kapott hetvenhatmillió-valamennyi szavazatot, ötvenmillió-néhányezret kapott Mácsi, és alig kétmillióval kevesebbet Drás. Úgy tűnik, Mácsinak, mert nő, kevésbé bocsátották meg a nézők, hogy lefeküdt. A két kiszavazott tehát Szubrimusz és Mácsi. Érdekes lehet azonban, hogy nem sokkal maradt el Drás mögött Jotu, azután jött a sorrendben Iggi, azután Éá... a többi már nem is érdekes, olyan keveset kaptak. Most tehát rajtatok a sor: szavazzon mindenki arra, hogy e két személy közül ki legyen az, aki párbajozik! Természetesen Szubrimusz és Mácsi kivételével szavazzatok. Kezdje a sort Éá!

—Bár Mácsi azt mondta hogy nem bánná ha lemenne a Barganra, de azt hiszem én mégis Szubrimuszra szavazok, mert most hogy Mácsi hogy úgy mondjam „megtért”, azóta nincs baj vele, s így nagyobb lenne a nyugalom ha elmenne Szubrimusz! Neki nincs helye a társaságunkban! Igaz hogy nem gyakran perlekedik, de állandóan csak fintorog, pofákat vág amikor szóbakerül a szelidség, vagy úgy általában Kajjám vallása, és ez nem tetszik nekem! Tehát az én ítéletem: Szubrimusz!

—Iggi? - kérdezte Pucsakaci úr.

—Szubrimusz. Nem is vitás!

—Iloé?

—Én nem szavazok.

—Hogyhogy nem?!

—Nem akarok megbántani senkit.

—Nem a halálba küldöd ezzel!

—Akkor is.

—Ugyan már - mondta Iggi is - hiszen mindenki tudja hogy most már jobban kedveled Mácsit mint Szubrimuszt! Vállald az érzelmeidet! Hiszen ha nem szavazol, azzal lényegében azt mondd hogy ugyanúgy kedveled mindkettőt, ami nem igaz, tehát hazugság! És tudod hogy én lényegében egyazon nézetet vallok veled, ha még én is merek szavazni, nyugodtan megteheted te is!

—Hát jó, legyen akkor valóban Szubrimusz! - sóhajtott a Iloé.

—Kristály?

—Hát korábban simán Mácsit szavaztam volna ki, de most már én is azt mondom hogy legyen Szubrimusz!

—Kajjám?

—Hogy is szavazhatnék új híveim ellen! Természetesen Szubrimuszra szavazok, menjen csak ő el innen!

—Szjörd?

—Engem meg se kérdezz soha Pucsakaci, én természetesen ugyanúgy szavazok mint Iloé, tehát Szubrimuszra!

—Jotu?

—Teljesen mindegy hogy kire szavazok, most már úgylis biztos hogy Szubrimusz lesz a kiszavazott! Szavazok én is rá ha akarod, de tökmindegy! - vont vállat a fiatalember.

—Drás?

—Természetesen Szubrimuszra szavazok, hogy is szavazhatnék Mácsi, tehát hittestvérem ellen!

—Jól van, akkor egyhangúlag eldőlt hogy Szubrimusz megy párbajozni! Most akkor estig van ideje hogy ellenfelet válasszon magának!

—Nem kell nekem annyi idő, megmondom már most, hogy Kajjámot hívom ki ellenfélül!

—Aha, és miért?

—Micsoda kérdés, természetesen azért, mert őellene van a legtöbb esélyem!

—Természetesen szuverén jogod hogy azt hívj ki akit akarsz, de örvidenek ha megmagyaráznád, hogy miért véled úgy, hogy épp Kajjám ellen van a legtöbb esélyed?

—Elmondhatom, bár erre kis gondolkodás után bárki rájöhet! Az a helyzet, hogy meggyőződés szerint én már eleve nagy hátrányban vagyok a nőkkel szemben, mert a nők szebbek is, meg mert a férfiak szívesebben szavaznak a nők javára, érzelmi okokból. Meg amiatt is, mert irigyelnék tőlem az úrvárost. Nekem legfeljebb Mácsi és Iggi ellen volna esélyem a nők közül, ami a szépséget illeti. Habár tulajdonképpen Iggi is elég csinos, sőt, sok férfi kifejezetten vonzónak tartja az Iggi-féle girnyóságot, kicsiséget, ez ugyanis felébreszti bennük az atyai érzelmeket, szeretnék megdajkálgatni az ilyen kisbabákat! Ugyanakkor jelen körülmények között Iggi is előnyben van velem szemben, mert a csiszíbarát barganiak őt támogatnák a felfedezése miatt, meg mert Éa nagyra becsüli Iggit, de a nem csiszíbarát barganiak is támogatnák, mert büszkéek rá hogy barbár létére meglepte a csiszíket valamiben, hogy okosabb volt náluk hipertérfizikában. Ami meg Mácsit illeti, nos, nagy ostobaság volna vele párbajoznom, hiszen én húszmillióval több népszerűtlenségi szavazatot kaptam az imént mint ő! Maradnak nekem tehát ellenfélnek a férfiak. Csakhogy Jotu szebb mint én vagyok, és valóban tetszhet a nézőknek hogy fut Kristály után. Drás püspök, azaz, bocsánat, *Drás, aki már nem püspök*, ő simán legyőzne engem, mert ezen új vallás hívei rá szavaznának, de sokan mások is, akik valóban remélik hogy hátha összejön még egy kis szex közte és Mácsi közt. Szjordan nem merik kiszavazni Iloé miatt, meg aztán Szjordan különben is olyan titokzatos jellem. Marad hát Kajjám!

—De hát Kajjám is érdekes jellem, sőt, ő a prófétája ennek az egész új vallásnak! Mégis reméled hogy legyőzheted? - emlékeztette őt Pucsakaci úr.

—Igen, hogye! Épp mert ő a próféta, remélem hogy rengetegen szavaznak majd ellene, azt remélve hogy akkor lemegy a Barganra, és személyesen is találkozhatnak vele! Továbbá, a hithű karotányoknak biztos nem tetszik hogy egy új vallást prédikál, s ők is rám szavaznak!

—Hát jól van Szubrimusz, te döntesz! Ezesetben viszont nem is kell megvárunk az estét! Már mostantól szavazhatnak a kedves nézők! Hogy miként, ennek módozataival benneteket szereplőket nem untatlak, de mostantól itt látható majd a tévé balfelső és jobbfelső sarkában egy-egy szám, de nem mondom meg hogy melyik a tied Szubrimusz, és melyik Kajjámé! Az fog kiesni, aki több szavazatot kap! Szavazni holnap délig lehet majd. Délben aztán eredményhirdetés! - és Pucsakaci úr eltűnt a képernyőről.

És nem kellett várni egyetlen percet sem, máris elkezdtek befutni az első szavazatok, mert a számlálók pörögni kezdtek... ám az egyik lényegesen gyorsabban, ez már mindössze tíz másodperc múlva nyilvánvalóvá vált.

—Ez az én számlálóm! - mutatott ezt látva Kajjám nagy magabiztosan baloldalra, ahol a számláló még csak hetvenkettőt mutatott, miközben a másik már az ezernégyszázas számoknál járt.

Estefelé a két számláló különbsége már igazán szembeötlő volt: az egyik tizenkilencezer-egynéhányat mutatott, a másik viszont ugyanennyi milliót! S ekkor Pucsakaci újra bejelentkezett hozzájuk.

—Halljunk téged, Szubrimusz, miként vélekedel a nyerési esélyeidről!

—Fene tudja, ez végülis kétesélyes dolog! Vagy nyerek, vagy nem! - vont vállat a MAJOM aktivistája.

—Na de hát ilyet már csak ne mondj, hiszen nyilvánvaló hogy nem azonosak az esélyeitek még megközelítően sem! Látható a számlálókból, hogy egyikőtöknek csaknem ezerszer annyi szavazata van!

—Hát igen, de én semmiképp sem tudom megítélni, hogy melyik az enyém, és melyik Kajjámé! Kérdezd őt! Ő a próféta! - tette hozzá gúnyosan.

—Kajjámot felesleges kérdezni, elvégre tudom hogy ő erre magától értetődő magabiztossággal felelné, hogy természetesen ő fog nyerni! Kezdetől fogva így állt hozzá a kérdéshez!

—Hát pedig engem is kár kérdezni, mert legfeljebb azt mondhatom, hogy bízom magamban annyira mint Kajjám! Különben is, ha mást mondanék, azzal csökkenteném a győzelmi esé-

lyeimet, mert senki nem szavaz szívesen egy olyan emberre, aki már maga sem bízik a győzelmében!

—Jól van Szubrimusz, csak ennyit akartam hallani! - bólintott Pucsakaci.

Lehet hogy a műsorvezető azt hitte, hogy forró lesz a hangulat a Kukkolóban, de nemhogy aznap este, ám még másnap délelőtt is inkább méla unalomban peregtek az órák. Kiderült ugyanis, hogy egyszerűen senki nem kételkedik odabent abban, hogy Kajjám nyer! Mácsi és Drás azért nem, mert hogy is ne az lenne, amit Kajjám próféta mond; Kajjám el sem tudta képzelni hogy ne ő nyerjen; ellenben mindenki más is úgy vélte, hogy bármit mondott volt is Szubrimusz a maga esélyeiről, de cseppet sem jó ellenfelet választott magának! Mindenki biztosra vette, hogy Kajjám nyer majd.

S így aztán amikor tizenkettő előtt néhány perccel Pucsakaci megkérdezte őket, hogy mi a véleményük, akkor e véleményt Kristály e rövid mondattal foglalta össze:

—Jó utat Szubrimusz, remélem soha nem látlak, ezért is nem mondom hogy viszontlátásra!

—Mire e haragvó hang?!

—Hát nem emlékszel rá már tán, hogy amikor dicsérned kellett engem, akkor kurvának nevezte?!

—Ja... tudod mit, most is úgy tartom! De vigasztaljon a tudat, hogy legalább csinos és kedves kurva vagy a szememben!

—Pá, Szubrimusz! - integetett felé Iggi is.

Más nem tett ilyen látványos gesztusokat, de amikor Pucsakaci megkérdezte, mind biztosak voltak benne, hogy nem Kajjám lesz a vesztes.

—Úgy látszik helyzetértékelésetek kiváló! - bólintott Pucsakaci. —Kajjám ellen jött nem egészen negyvenezer szavazat, Szubrimusz ellen viszont több mint százhusz millió! Óriási a különbség, és ilyen sem nagyon volt még a Kukkoló történelmében! Tehát megkérlek Szubrimusz, hogy csomagolj össze! Egy órán belül indul veled lefelé az úrkomp! Előtte azonban hadd kérjelek meg egy búcsúbeszédre! Csalódott vagy-e most, mást vártál-e, mi a véleményed erről, és megbántad-e hogy résztvettél e műsorban!

—Tudom hogy ilyenkor azt illik mondani hogy az illető nem bánta meg a részvételt, de én igenis bevallom hogy bánom! Végülis nyerni akartam, és nem nyertem! Holott én igenis akartam az úrállomást is és a sok pénzt is, mert szerettem volna egy ürmenhelyet a gyerekeknek. Mélységesen csalódott vagyok, mert ezzel ezen ürmenhely minden reménye elúszott, és egyben úgy látom hogy a magzatok és a kisgyerekek joga és jövője nemigen érdekli az embereket Barganon! Ehelyett valami idióta újmódi vallást támogatnak, meg szexet akarnak nézni, pucérkodást látni, ökörködésben élvezkedni, igen, sokkal jobb lett volna e napokat valami mással töltenem! Tehát már nem is válaszolok semmiféle kérdésre, számomra végetért a műsor, hagyj is békén Pucsakaci! Csomagolok és megyek! És ne várja senki hogy elköszönök, nekem idefent senkihez semmi közöm, legfeljebb Jotuhoz! Neki kívánok sok sikert! Ha már én nem nyertem, remélem ő fog nyerni. Ezt ugyan nem hiszem, de szeretném. Nem mintha annyira nagyon megkedveltem volna Jotut, de a többieket még annyira sem!

Azzal bedobálta hátizsákjába és nagy szatyrába néhány kevéske holmiját, s máris beszállt a légszilipen át az úrkompba, holott az egy órából még tíz perc sem telt el. De Pucsakaci mégis megvárta az indítással az egy óra leteltét. Az úrkompot különben nem Szubrimusznak kellett vezetnie, mert teljesen automatikusan landolt.

Aztán Szubrimusz már valóban nem is szólt egy szót sem. S végül Pucsakaci közölte hogy itt az indulás ideje.

—Jó utat Szubrimusz! - közölte vele Kristály, és ismét integetett. És integetett mindenki más is, és ők is jó utat kívántak neki. De Szubrimusz nagy mogorván nem szólt egy szót sem. S ekkor becsapódott a távirányított zsilipajtó, felvillant a kilövést jelző fény fölötte, és Pucsakaci közölte, hogy az úrkomp, benne Szubrimusszal, elhagyta végleg az úrállomást.

—Halljuk - kérdezte Pucsakaci - bánkódtok-e amiatt, hogy Szubrimusz már nincs velünk? Nem hiányzik a társasága?

—A legkevésbé sem! - ingatta a fejét Éá. És teljesen megegyezett ezzel mindenki más véleménye is. Egyedül Mácsi szolt így:

—Korábban valószínűleg azt mondtam volna hogy jobb szeretném ha még itt lenne, de most már nekem sem hiányzik! Én már csak nagy tanítómra, Kajjámra vagyok kíváncsi, és rád, Iloé! Meg rád, Iggi! Ti oly sok roppant bölcsességeket mondotok, hogy miért is kívánnám hogy azt a meglehetősen középszerű elmét, Szubrimuszt hallgassam, amikor ehelyett nálatok is okosodhatok! - és szavaira Drás szorgalmasan bólogatott.

—Jó, akkor most megkérlek benneteket, hogy mintegy pihenésképpen játsszatok el egy vidám kis játékot: válasszon magának mindenki egy állatot jelképéül! És persze indokolja is meg hogy miért az! De előre szólok hogy Éá nem választhatja a kaméleont, mert arról úgyis tudjuk hogy a csiszík állatjelképe! Válasszon magának valami mást!

—Ez igazán nem nehéz - mosolygott Éá - mert ha nem a kaméleon, akkor legyen az imádkozó sáska, másnéven ájtatos manó! Tudjátok, mi csiszík akkor régen nem azért választottuk a kaméleont mert változtatni tudja a színét, hanem mert hatékony rovarevő! Őseink akkoriban ugyanis erősen trópusi országban laktak, és sokat szenvedtek a rovaroktól. Na de az imádkozó sáska is rovarevő, ha nem is olyan hatékony mint a kaméleon. Továbbá, élt régebben Tlaxánon egy gyoel nevű nép, annak volt a rovarjelképe ez, és ez a gyoel nép messzemenően hasonló szokások szerint élt mint mi csiszík, csak néhány részletkérdésben tért el az életmódjuk. Mindezek tetejébe pedig amiatt is illő jelképnek találok, mert e rovar nőténye párzás közben meg szokta enni a hímet, s bár mi csiszík nem esszük meg a férfiainkat, de ez szinte jelzi hogy e rovarok közt nőuralom van, nincsenek kiszolgáltatva a hímjeiknek, s ez ugyebár jellemző ránk, csiszíkre!

—Nagyszerű! Halljunk akkor téged, Iggi!

—Én azt hiszem hogy a legmegfelelőbb jelkép a számomra talán a vírus lenne.

—Miféle vírus?

—Bármelyik. A vírusok úgy általában.

—De hát az nem is állat!

—Miért, növény talán vagy gomba?

—Egyik sem.

—Így igaz, tehát épp annyira állat mint bármi más!

—De miért épp e furcsa jelképet választanád?

—Mert a vírusok képesek kikristályosodni. Igaz hogy e formában nem élnek, de megfelelő környezetben újra életre kelnek.

—Na és?

—Úgy érzem, hogy emiatt alkalmas jelképem lehetne.

—De hiszen te ember vagy, te nem tudsz kristályosodni! - nevetett Kristály.

—Hát így ahogy most vagyok egészen biztos hogy nem, de nem is ez az érdekes.

—Hát akkor?

—Ne haragudjatok, de titok! Kértetek egy jelképet, ezt megmondtam, de vannak magánügyek is a világon, amiket nem mondhatok el! Azaz, hát nektek akár még el is mondhatnám talán, Jotut kivéve, de nem mondom el, s nemcsak mert itt van Jotu, de mert millió más fül is hallgatózik! Mindenesetre én ha muszáj volna jelképet választani és tehetném, biztos hogy a vírusokat választanám!

—Jó, akkor halljunk téged, Kajjám!

—Legyen a jelképe a páva, mert olyan hiú! - kiáltotta Jotu gúnyosan.

—Nem is rossz ötlet - bólogatott Kajjám - bár nem azért mert hiú, hanem mert olyan szép mint én vagyok! Avagy tán ti nem találjátok megnyerőnek a külsőmet?! Ami lehet tán hogy idős, de idősként határozottan vonzó és tetszetős?! És sugárzik róla a nagy élettapasztalat?! A nyugodt méltóság?! A bölcsesség?! Na de épp ezen utóbbi miatt én mégis a bagoly mellett szavaznék, ami ugyan messze elmarad szépségben a pávától, ellenben ez szokott a mesékben a bölcsesség jelképe, megtestesítője lenni! Továbbá nagy szemével képes meglátni azon dolgokat is, amiket mások elől eltakar az éj sötétje, én pedig jómagam is ha akarom, tudója vagyok minden titoknak, s felfedem minden rejtély nyitját!

—Mese habbal! - legyintett Jotu.

—Szólj akkor te, Jotu, ha már megszólaltál! - biztatta őt Pucsakaci.

—Az ő jelképe a tűzok, mert ahogy mondani szokták, szerelmes mint egy tűzok! - gúnyolódott Kristály. Jotu erre elvörösödött.

—Mebánod még Kristály hogy nem viszonzod az érzelmeimet!

—Ha arra célzol hogy nem tudom hogy miről maradok le, megnyugtatlak hogy valóban nem tudom, de csak mert már nem is emlékszem rá, milyen volt a farkincád! Nem tagadom hogy valaha magamban éreztem, de úgy látszik hitvány volt, silány, és így nem igazán hagyott maga után maradandó élmény és emléket!

Kajjám e szavak hallatán csendesen de szélesen vigyorgott.

—Akkor sem fogadom el a tűzok jelképet - makacsolta meg magát Jotu - de ha már szóbaka-
rült megint a szex mint téma, hát legyen a jelképem a bika! És csak lenne módomban, Kris-
tály, bebizonyítanám hogy e jelkép cseppet sem túloz!

—Hát velem kapcsolatban biztos hogy nem lesz rá módod!

—Jotu itt az ifjú bika, minden bikák legjobb bika! - motyogta maga elé gúnyosan Kajjám, de mindenki hallotta.

—Na jó, akkor következzen Iloé!

—A válaszom Pucsakaci az, hogy az én legjobb jelképem talán a panda lehetne. S azért az, mert az nem árt semmi más állatnak, s még a növények közül is kizárólag egyfélét eszik, a bambuszrügyeket. És nagyon szelíd élőlény.

—Egyetértesz ezzel, Szjord?

—Ó igen, Iloére valóban jellemző a szelídség.

—Rád is?

—Nem igazán. Az én jelképem inkább az óriáskígyó lehetne.

—Mert olyan erős vagy?

—Azért is, de inkább mert lenyeli egészben az áldozatát, annak tehát semmi nyoma nem marad! Például nagy szerencséje Jotunak hogy Kristályt utálja ennyire és nem Iloét, mert ha úgy volna, egészen biztos hogy már nem élne!

—Nem félek tőled! - húzta ki magát gőgösen Jotu.

—Most nem is kell félned, de ha úgy lenne mint mondtam, hogy elkezded piszkálni Iloét, akkor már bizony nagyonis ajánlatos volna félned! Bár igaz, tulajdonképpen akkor is felesleges, tudniillik a félelem mit sem segítene rajtad.

—Na, ha már szóbaka-rült Kristály, akkor halljuk az ő véleményét is! - szolt Pucsakaci.

—Jotunak semmi esélye nem volna Szjord ellen.

—Nem erre gondoltam, hanem mi a te jelképed?

—Talán a tengeri csillag, mert az a maga szabályos formájával kissé hasonlít a kristályok szabályos formáira, márpedig a művésznevem épp az, hogy Kristály! De ha ez nem lehetne valamiért, akkor esetleg a korall. Bár sokan nem tudják, de a korall is állat, a korallpolipok mézsváza, ellenben tény hogy nagyon hasonlít valami szép ásványra, és hát a kristály is ásvány! És nekem nagyon tetszik a korall is!

—Drás püspök?

—Kérlek Pucsakaci ne szólíts püspöknek! Egyrészt nem illet meg e cím mert megfosztottak tőle, másrészt nem is akarom ezt hallani, mert e szó régi tévelygésemre emlékeztet!

—Nem gond - intett felé nagylelkűen Kajjám - mert ezennel mindkettőtöket, téged is és Mácsit is kinevezlek vallásom püspökeivé!

—Ó... - és Drás elsápadt izgalmaiban - micsoda megtiszteltetés hogy épp a próféta nevez ki bennünket... de mi méltatlanok vagyunk erre...

—Teljesen igazad van, súlyosan méltatlanok vagytok, de hát ahogy mondani szokták, ha ló nincs számár is jó! És hát mit tegyek, ha ti vagytok első híveim! Valaki végülis kell hogy elterjessze odalént az igazság szavát! Aztán meg, ti legalább rögvessz hozzám pártoltatok, amint ki nyilvánítottam előttetek az igazságot! Képesek voltatok szembenézni korábbi hülyeségeitek galaxisnyi nagyságával! Ezt értékelem bennetek! Sőt, épp emiatt ti tulajdonképpen nem is püspökök vagytok, hanem, ha a karotány vallás fogalmai szerint határozzuk meg a hitben betöl-

tött helyzeteteket, akkor apostolaim vagytok! És nagyon örvendek ennek, hogy épp ti vagytok két apostolom, mert egy nő és egy férfi van köztetek, egyformán képviseltetik tehát a hím- és nőnem, senki nem mondhatja hát hogy e vallásban el vannak nyomva a nők, hogy nem becsülöm őket!

—Igen, igen, milyen bölcs is vagy te!

—Az vagyok, de ezzel nekem igazán semmi újat nem mondtál! - szerénykedett Kajjám. —Különben is, dicsérj csak nyugodtan, elég erős önismerettel rendelkezem ahhoz, hogy elviseljem!

—Halljunk akkor Drás *apostol* - szólt Pucsakaci - neked mi lehetne a jelképed?

—A számár, hogy korábban nem jöttem rá, hogy a karotány vallás csupa zagyvaság, és súlyosan igazságtalan egyrészt az állatokhoz, másrészt a nőkhöz!

—Ez nem vitás - bólogatott ismét Kajjám - de én megengedem neked, hogy jelképként válaszd az oroszlánt, mert annak vadságával és kegyetlenségével küzdesz az általad igaznak vélt hitelvekért!

—Köszönöm, próféta!

—És te, Mácsi *apostol*?

—Hát a számár nekem is jó jelképem lehetne, de említhetem akár a kiszáradt fát is, tehát a terméketlen fát, mert amíg apáca voltam, úgy szándékoztam leélni az életemet, hogy nem hagyok magam után utódot, holott ez Kajjám próféta szerint teljesen felesleges önmegtartóztatás, amiben semmi érdem nem rejtezik! Most már természetesen másképp gondolom, s valószínűleg lesz is utódom, tudniillik Drás apostoltól! Amennyiben azonban Kajjám próféta nem utasít rendre esetleges túlzott szerénységesem miatt, akkor szívesen megnevezem jelképként a szentjánosbogarat, mert az fényt hoz az éjszakába, s eképp remélem hogy én is fényt hozok majd az igazság hirdetésével a tévelygők lelkébe!

—Bár a szentjánosbogár fénysugárzó képessége inkább Iloénak illene, hiszen ő képes fényleni, most is ezt teszi - mondta fontoskodva Kajjám - de mert Iloé maga választott másik jelképet, ezért nem tiltakozom!

—Akkor most megkérem a jelenlevőket - mondta Pucsakaci - hogy válasszatok mintegy búcsúzóul jelképet a már eltávozott Szubrimusznak!

—Minek ide jelkép, hiszen van neki: a majom! És illik is hozzá, mert olyan ostoba mint egy majom! - legyintett kegyetlenül Kristály. Úgy látszik valóban nem bocsátotta meg, hogy Szubrimusz csak úgy simán lekurvázta.

—De hát épp az a lényege a játéknak, hogy más legyen a jelkép, nem az ami eredetileg is volt! - ellenkezett Pucsakaci.

—Jó, hát akkor figyelj csak, Szubrimusz mellén egy helyes kis csimpánz pofája díszelgett - mondta Kristály - legyen akkor a jelképe ehelyett egy vérszomjas gorilla! Az is majom, más fajtájú ugyanakkor mint eredeti jelképe tehát egy szavad sem lehet, és ez is illik hozzá, mert elvei érdekében képes otrombán és erőszakosan keresztülgázolni mindenki más legelemibb érdekein és érzelmein!

És Kristály javaslatát mindannyian vita nélkül elfogadták.

—Hadd kérdezzek meg Iloé - szólt Pucsakaci - nem fárasztó neked még most sem ez a fény-sugárzás? Hiszen napok óta egyfolytában ezt teszed, még éjszaka is!

—Nem, a legkevésbé sem fáraszt! - azzal Iloé hirtelen kikapcsolta fényruháját, nem zavartatva magát attól, hogy rögvest anyaszült meztelenül lett láthatóvá. S így folytatta: —Sőt, most hogy nem világítok, rém furcsán érzem magamat! Kimondottan szokatlan érzés! De nem szemérmesség miatt, nem azért mert pucér vagyok. Azaz, tulajdonképpen amiatt, de világosan érzem hogy akkor sem változna ez meg, ha rendes ruhába öltöznék fel! Akkor is pucérnak érezném magamat! Tudom hogy ez furcsa, mert sok éven át abban járkáltam, de most mégis, néhány nap alatt elszoktam tőle, ellenben így hozzászoktam a fényruhához, ha szabad így neveznem...

—Szabad. - mondta gyorsan Szjörd.

—Úgy érzem, ez az igazi öltözékem!

—Na jó, akkor most meglepetésben lesz része Iloénak! Vendégeket hívtam ide a stúdióba, ahonnan beszélek veletek, s így a tévén keresztül Iloé beszélgethet velünk! - azzal a kamera ami Pucsakaci úr arcát közvetítette feléjük, mintha távolodott volna, majd amikor már az egész

stúdiót befogta, Iloé önkéntelenül is felkiáltott: mert Pucsakaci úr mellett ott ült saját édesapja és édesanyja!

Még jobban elpirult, s ebben a pillanatban azonnal bekapcsolódott fényruhája. S hamarosan elmúlt arca pirulása.

—Ó édes kislányom, hagyd ezt azonnal abba! - szólt azonnal anyja.

—Mit?

—Hát ezt, hogy a Kukkolóban szerepelsz! Szégyenbe hoztál bennünket! Pucérkodol, erkölcsellenkedel...

—Egyáltalán nem teszem! Azaz, nagyon ritkán láthatnak meztelenül az emberek. Hiszen a többiekkel ellentétben még akkor is be van kapcsolva a fényruhám amikor zuhanyozok, tehát még aközben sem láthatnak meztelenül!

—De most is!

—Hát ha most nem is de az imént igen, elismerem, de csak néhány másodpercig.

—De felvehették és akármikor megnézhetik újra meg újra!

—Hadd nézzék. Végülis nekem ebből nem származik károm, és ha másoknak örömet okoz a pucér testem látványa, hát annyi baj legyen, sőt, hiszen örömet okozni kimondottan érdemdús és követésre méltó cselekedet az én elveim szerint! Inkább tehát még nekem kell szégyenkezni, nem ha ilyesmi miatt pirulok! Nem kétlem hogy ez korábbi hibás neveltetésem következménye, igyekezni is fogok mielőbb leszokni róla!

—És az nem helytelen szerinted, hogy lényegében meztelenül alszol, és hiába van rajtad a fényruha, az a Szjord éjjelente nyugodtan végigtapogathat bárhol?!

—Hadd tapogasson, ha jólesik neki. Most mit sajnáljam tőle, nem leszek szegényebb emiatt!

—Iloé, nem veszed észre, hogy a csizók rontották el az erkölcsidet?!

—Ennek aztán semmi köze a csizókhoz, sőt, annyira nincs, hogy mélységesen ellentétes a nézetem az övékével, ami az erőszak alkalmazhatóságát illeti. De hát nem is értelek benneteket, drága szüleim, nektek aztán igazán tudnotok kell hogy ilyen szelíd vagyok, hiszen még húst sem ettem soha!

—Kislányom - szólt apja - kérlek gyere haza! Hát nem látod hogy súlyosan beteg vagy?!

—Nem, én nem beteg vagyok, hanem inkább valami mutáns.

—Mindegy, mert a mutáns sem normális ember! Figyelj rám, gyere haza, én már beszéltem is egy nagyon jó doktorral, aki hajlandó téged ingyen befektetni a klinikájára, és reméli hogy bizonyos gyógyszerekkel ki tudja kúrálni belőled ezt a betegséget!

—Miféle betegséget?! - kérdezte gyanakodva Iloé.

—Hát ezt a fénylő izét!

—Nem hiszek a fülemnek! Azt akarod, hogy ne legyek képes fényt sugározni?!

—Mi mást is akarhatnék, hiszen ez, izé, hogy is mondjam... szóval ezt mások sem teszik, tehát amit művelsz, az nevetséges, illetlen, másokat megijesztesz vele, egyáltalán, amióta ezt teszed, azóta egymilliónál is több szerelmes levél érkezett Pucsakacihoz, de részben hozzánk is, azóta egyfolytában e levelekkel fűtjük a szobát, még jó hogy van cserépkályha amiben megsemmisíthetjük, mert mozdulni sem tudnánk tőlük... tehát ha ezt abba nem hagyod, soha nem lesz normális életed!

—Nekem nem az a dolgom hogy normális életet éljek, hanem hogy szeretetre és szelídségre oktassak mindenkit! Erre pedig nagyon jól megfelel ez a műsor! S íme, értem is el jelentős sikereket, mert lám hogy megtért Drás és Mácsi is! Nem tagadom, ebben Kajjámnak döntő szerepe volt, hálás is vagyok emiatt neki, de le sem tagadható hogy a legelső lépés nekem köszönhető, mert én hívtam fel Drás figyelmét egy súlyos ellentmondásra a karotány hitben! De még az sem érdekel ha mindenki úgy véli hogy csakis Kajjámé az érdem. Én ugyanis nem kívánok érdemről és elsőségről vitatkozni, nem szándéksom vetélkedni Kajjámval. Eszem ágában sincs. Engem teljesen kielégít, hogy most oktathatom szelídségre Kajjám hitének e két apostolát, s ezt milliók hallják! Továbbá, ha ez nem is történt volna meg, akkor is hasznos lett volna hogy idefent vagyok, mert fényruhám látványos öltözkék, s eképp jó reklám mindazon elveknek, amiket hirdetek! Gondolom számosan szeretnének rám hasonlítani, azok biztos akik szerelmes leveleket írogatnak, s ha ezek nem is tudnak majd fényleni maguk is, de legalább abban utá-

nozhatnak, hogy kerülnek az erőszakot! Remélem legalábbis hogy utánoznak majd. S bár én sem kétlem hogy sokuknak csak tökéletlenül megy majd ez, de akkor is az lesz az eredmény, hogy a világban megnő a szelídség, és csökken az erőszak mennyisége, megkevesbedik a kín, bánat, nyomorúság, s ha egyáltalán valami méltó lehet arra a névre hogy „szent küldetés”, hát e cél biztos hogy az! Mert el sem tudom képzelni hogy mi más lehetne szent cél, ha nem ez!

—De kislányom, én nem egy szentet akartam szülni, hanem egy normális, vidám gyermeket! - és édesanyja elsírta magát.

—Én vidám vagyok, sőt, talán soha nem voltam boldogabb mint mostanában, mert értelmet találtam az életemnek! Örüljétek inkább velem!

—Én akkor örülnék, ha sikerülne kikúrálni belőled ezt, hogy fénylesz mint egy neonreklám! - sóhajtott a Iloé apja. —Nekem már a nagy szemeid sem tetszettek, s bizony még azt is megfontolnám a helyedben, hogy kioperáltassuk a szemgolyóidat és műszemlencsét ültessünk a helyébe, ami kisebb, állítólag már egészen kiválóak is vannak! És a nagy szemhéjad sem lesz akadály, a plasztikai sebészek már csodákra képesek! Gyere haza, feküdj be a professzor úr klinikájára...

—Ha megcsonkítjátok Iloét, megöllek benneteket! - szólt közbe Szjord. De a szülők nem figyeltek rá. Nem is kellett, mert e szavak hallatán Iloé így szólt:

—Most már biztos hogy soha nem megyek haza! Félek tőletek! Pucsakaci, nagyon szépen kérek, kapcsolj ki őket!

És Pucsakaci teljesítette e kívánságát.

Másnap reggel Pucsakaci azzal rukkolt elő, hogy kezdődik egy újabb kiszavazás! Máris szavazhatnak a nézők, de szereplőitől ismét megkérdezi, hogy szerintük melyik két fő lesz a nézők kiválasztottja?

—Drás és Mácsi sokat kaptak legutóbb, tehát ők ketten. - mondta azonnal Éá.

—Most aztán biztos hogy Jotun a sor! - bizakodott Kristály. —A második személyt nem tudom hogy ki lesz, de az egyik Jotu lesz! A második meg valószínűleg Drás és Mácsi közül kerül ki. Lehet hogy Mácsi lesz, ő az előbb is valamivel többet kapott mint Drás.

—Halljunk téged is, Iggi!

—Az egyik lehet hogy én leszek, pedig nagyon szeretném ha nem én lennék, nekem ugyanis nagyon fontos lenne az úrváros! Kérem a tisztelt nézőket, hogy kegyelmezzenek nekem! A másik pedig valószínűleg Drás vagy Mácsi lesz, mert ők legutóbb is többet kaptak mint Jotu.

—Te is így véled, Iloé?

—Én nem hiszem hogy most kiszavazzák Jotut. Túl unalmas lenne nekik akkor már a műsor, mert akkor már idefent mindenki egymás barátja volna. Sajnos attól tartok hogy az egyik kiszavazott valóban Iggi lesz, a másik ellenben vagy Éá, vagy Drás és Mácsi közül valaki.

—Nem Kristály?

—Nem, mert nem volna értelme Jotut bennhagyni, ha ugyanakkor távozik viszont Kristály. Kik veszekednének akkor?!

—Te Kajjám mint vélekedel erről?

—Én azt tudom, hogy én biztos nem leszek kiszavazva.

—Hát ha kiszavazzák épp a prófétát, azon én is meglepődnék - mosolygott Pucsakaci - de nem azt kérdeztem hogy kit *nem* szavazznak ki, hanem hogy szerinted kit *igen*!

—Hát teljesen biztos nem vagyok benne, de nagyon arra tippelek hogy Iggi és Mácsi. Mert Iggi lényegében mindig azt mondja amit Iloé, s az emberek úgy gondolják hogy ahol két ember mindenben egyetért, ott az egyik felesleges! Na de Iloé szebb, és fénylik is, míg Iggi nem. Tehát Iggi nem olyan érdekes. Jotu valóban benn kell maradjon Kristály miatt, tehát marad még a kiesésre Drás és Mácsi, de Mácsi a múltkor is többet kapott. Ezért vélem így. Lehet persze hogy tévedek, de szerintem ez a logikus!

—Szjord?

—Kockáztatván hogy engem is feleslegesnek tartanak a nézők, mert ugyanazt mondom mint Kajjám: de mégis ugyanazt mondom! Iggi és Mácsi!

—Drás apostol?

- Én gondolkodni sem vagyok hajlandó, ha már Kajjám próféta kimondta a véleményét!
—Én sem! - szólt azonnal Mácsi.
—Na jó, ezt megjegyeztem, legközelebb Kajjám előtt kérdezlek meg benneteket!

Amíg a nézők szavaztak, addig Pucsakaci megint mindenfélét kérdezgetett tőlük, többek közt egy olyan kérdést is feltett, amire válaszulván Kajjám ismét elkápráztathatta a hallgatóságot. Nem kérdéses ugyan hogy rengetegen nem hittek neki, sőt kérdéses hogy akadt-e valaki aki hitt neki; az biztos azonban hogy jót mulattak rajta.

A kérdés így hangzott:

- Mi volt a legdöbbenetesebb élményetek az eddigi életek során?

Pucsakaci utasítására Iloé kezdte a választ.

—Az, amikor egy alkalommal napoztam, be is hunytam ehhez a szememet, aztán amikor kinyitottam, azt láttam hogy világítok! Alig tudtam magamhoz térni döbbenetemben, addig ugyanis fogalmam sem volt róla, hogy én ezt tudom!

—Halljuk akkor Szjordot!

—Hát nekem egészen biztos hogy az, amikor rátaláltam Iloére!

—Tudtad már akkor, hogy képes világítani?

—Nekem nem az volt a legdöbbenetesebb benne, hogy világítani tud, hanem egészen más: a... mondjuk úgy, hogy az illata! - tért ki a válasz elől Szjord.

—Az illata?! - lepődött meg Pucsakaci.

—Most mit csodálkozol ezen, hiszen úgy tudom kutatási eredmények is jelentek meg róla, hogy az emberek öntudatlanul is érzékelik a másik feromonjait, s ezen illathormonok befolyásolják, hogy a másikat mennyire tartjuk rokonszenvesnek vagy ellenszenvesnek, tehát szimpatikusnak! Állítólag ez okozza a „meglátni és megszeretni egy pillanat alatt” effektust! Ez pedig az én esetemben Iloé iránt egészen biztos hogy így volt, mert szó szerint egy töredékmásodperc alatt következett be! Igazán döbbenetes élmény volt, biztosíthatlak róla!

—És te Éá?

—Hát nekem biztos hogy az volt a legdöbbenetesebb, amikor rádöbbentem, hogy Iggi megoldotta a jelenkori csiszí hipertérfizika legvaskosabb problémáját szó szerint másodpercek alatt! Második legmegrázóbb élményem nekem is Iloé világítása volt, de az elsőt okvetlenül Iggi okozta, és Iloé világítása meg sem közelítette az Iggi kiváltotta élményt! Ezzel nem Iloé teljesítményét akarom lebecsülni, inkább Iggiét felmagasztalni.

—És te mit mondasz, Iggi?

—Nos, nem azért mondom hogy hízelegjek neked Pucsakaci, de az én legnagyobb élményem az volt, amikor felkértél hogy vegyek részt a Kukkolóban! Azonnal tudtam ugyanis, hogy ez életem nagy lehetősége, hogy megoldjam vele kínzó problémámat, azt, hogy miként vándorolhatok ki a barátaimmal egy olyan bolygóra, ahol magunk élhetünk a szeretet törvényei szerint!

—Add meg Iggi néhány barátod címét, hadd szólaltassam meg őket a műsorban!

—Ez teljességgel lehetetlen Pucsakaci, mert a barátaim irtóznak a nyilvánosságtól! Még én is, én is csak az úrváros reményében teszem hogy itt vagyok! De felesleges is volna, mert semmi mást nem mondhatnának úgysem, mint amit Iloétől is hallanál. Bármilyen érdekel téged a barátaimmal kapcsolatban, elég ha megkérdezed Iloét, s éppen pontosan ugyanazt fogod hallani, amit ők is mondanának! S ez nem is lehet másként, mert mi is a szeretet jegyében akarunk élni, márpedig az igaz szeretet mindenütt egyforma!

—Jotu?

—Hát nekem az, amikor megtudtam, hogy Kristály meggyógyult! Nem mondhatok mást, még akkor sem ha Kristály ezt nem hiszi el, ez ugyanis az igazság, és nem hízélgésből mondom!

—Ezt az egyet kivételesen elhiszem - mondta lesújtó hangon Kristály - elhiszem hogy totál ledöbbentél, és mélységesen sajnáltad hogy nem lett igazad, amikor azt hitted hogy nekem végem és elrohadok!

—Nem kívántam a halálodat!

—De ugye akkor sem esett jól hogy kiderült: tévedtél?!

—De nagyon jólesett, mert szeretlek!

—De a pénzt ugye jobban?!

—Nem igaz!

—Most ezt minek higgyem el, amikor egyszer már hittem neked, de ráfáztam mert átvertél?! Jotu nem válaszolt.

—Akkor beszéljen most Kristály!

—Hát nekem életemben legalább két döbbenetes élményem volt! Sőt, három! Egyik, amikor kiderült hogy tetszik vagy sem, de a szüleim beadnak apácának! A második, amikor Jotu bejelentette hogy elhagy! A harmadik, amikor a doki jelentette be, hogy nekem valószínűleg kampec, mert apránként szét fogok rohadni! És meg se kérdezd Pucsakaci, melyik volt e három közül a legdöbbenetesebb, mert ez a maga módján mind egyformán az volt, egyik ezért, a másik azért! És meg voltam róla győződve hogy e hármat már semmi túl nem szárnyalhatja, de kiderült hogy tévedtem, mert a legislegdöbbenetesebb az volt, amikor Iloé szavára levettem az arénában a felsőruhámot, és kiderült hogy igaza van, mert meggyógyultam! Nem mondom, még ezután is volt amin alaposan megdöbbentem, kétszer is, mindkettő idefent a Kukkolóban történt: előbb Iloé gyönyörű énekén, majd rögvest utána azon hogy világított! Mégis, e kettő már meg sem közelítette azt amikor rájöttem hogy meggyógyultam! Ugyanis e kettő bár meglepő volt, de szinte várható mégis bizonyos értelemben, mert én addigra már hogy úgy mondjam úgyis elkönnyveltem magamban Iloét a jótündérnek, tündértől meg az ilyesmi szinte magától értetődő, sőt, kifejezetten elvárható, elvégre ki tudjon varázslatosan énekelni és világítani, csillogni-villogni, ha nem egy tündér, aki mágikusan gyógyít is?! A tündéreknak a világítás és éneklés mondhatni egyenesen munkaköri kötelességük!

—Hagyd már ezt Kristály, nem tudok varázsolni! - legyintett Iloé.

—Én pedig biztos vagyok benne, hogy ha akarsz, akkor tudsz. - mondta azonnal határozottan Szjord. —Egészen biztos hogy te is képes lennél meggyógyítani Kristályt vagy bárkit abból a betegségből!

—Tessék...?! - sápadt el Iloé, és döbbenten meredt Szjorda.

—Ez szilárd meggyőződése. - erősítette meg a szellem. És erre Iloé csak nyelt egy nagyot, két szeme úgy kitágult hogy az már valóban megközelítette egy nem is kicsi teáscsésze méretét, majd ájultan rogyott az ágyra. De még ájultában is világított.

Már ugrottak is volna segíteni rajta a többiek, de Kajjám így szólt:

—Nyugi! Maradjon mindenki a helyén! Csak elájult de nincs semmi baja, ám ki tudja mi lesz vele ha teletömíték mindenféle injekcióval, hiszen ha tud világítani, akkor lehet sőt biztos hogy nem egészen olyan a szervezete biokémiája mint a közönséges embereké, és lehet hogy többet ártotok neki mint használtok! Te meg Szjord fiam vedd úgy hogy le vagy tolva! Mi a frásznak kell megeresztened ilyen hülye tréfákat?! Szégyeld magadat, Iloé bízott benned, te meg ezzel szinte elárultad a szerelmét, hiszen tudhatnád hogy nem illik füllenteni!

—Bocsánat... máskor jobban meggondolom hogy mit beszélek! - és Szjord úgy sunyta le a fejét, mint egy megvert kutya.

Iloé valóban magához is tért alig két perc múlva, bár nagyon sápadt volt. Igazán megrendítő volt az élmény ami érte, mert természetesen cseppet sem kétlette, hogy Szjord igazat mondott az ő varázslói képességeiről!

—Bocsáss meg! - ölelte őt át Szjord.

—Ugyan, nem történt semmi... - legyintett Iloé. —Túlérzékeny vagyok, ennyi az egész!

A történetek azonban nem téríthették el Pucsakacit a céljától.

—Fejezzük be a játékot! - mondta. —Halljuk Drást, neki mi volt a legmegrendítőbb élménye élete során!

—Természetesen az, amikor Iloé szavai nyomán rájöttem, hogy valami nagyon nincs rendben akörül, amit hiszek!

—És neked, Mácsi?

—Nekem majdnem az, amikor Kajjám szavai nyomán mintegy villámcsapásszerűen megvilágosodott előttem a Világ alapvető lényege! De ennél is jobban megrendültem, amikor meghallot-

tam Drás szájából Kajjámra vonatkoztatva a „próféta” szót! Mert rádöbbsentem akkor, hogy Kajjám valóban igazi proféta! De hát tudjátok, el is ájultam akkor!

—S akkor most halljunk téged Kajjám proféta! - biztatta a varázslót udvariasan Pucsakaci úr.

—Sok érzelemdús élmény és emlék színezi eddigi tündöklő pályafutásomat, életem útja igazán bővelkedik rendkívüli eseményekben, mondhatnám azt is hogy világraszóló hőstettekben - kezdte Kajjám - de a legmegrendítőbb élmény akkor sújtott le rám, amikor egy alkalommal én is mint nemrég Drás, hogy úgy mondjam felülvizsgáltam bizonyos korábbi meggyőződéseimet, hitelveimet! Mert örvendek hogy Drás és Mácsi mint profétát tekint engem, s mérget vehetnek rá hogy amit elmondtam nekik az igaz úgy ahogy van, az első szótól az utolsóig mert mindezt már sokszorosan igazoltam én is és barátaim is, de azért néha-néha bizony, bevallom, tévedhetek! No igazán nem gyakran, de néha még velem is megeshet! És akkor ama emlékezetes néhány pillanat során rádöbbsentem, hogy egy bizonyos dolog amiről korábban magától értetődően hittem hogy igaz – nos, az nem igaz! Legalábbis nem lesz igaz akkor, ha én nem akarom hogy igaz legyen! Mert rájöttem, hogy minimum három univerzum sorsa egyedül az én egyik döntésemen múlik! Na és hát akkor meghoztam egy bizonyos döntést, döntöttem a jó és a rossz között, természetesen a jót választva mert én magam is oly kiváltképpen jó vagyok, és akkor így elrendeződött ezen egész univerzum sorsa amiben most vagyunk, s még két további univerzum sorsa is!

—Megbocsáss, de ez nagyon zavaros volt! - ráncolta össze a homlokát maga Pucsakaci.

—Fogalmazzak egyszerűbben?

—Megkérlek rá!

—Rendben van, lásd kivel állsz szemben! Egyszerűen azt is mondhatom, hogy én, a hatalmas és zseniális Kajjám, megmentettem néhány billió tündér életét!

—Tessék?! - sápadt el megint Iloé.

—Remélem Kajjám tudod hogy a billió, az a mi bargani nyelvünkben a milliárd ezerszeresét jelent, a milliárd pedig ezermillió! Tehát a billió, az egymillió millió!

—Tényleg?! Ki hitte volna! Csak annyi?! Akkor azt hiszem túlzottan szerény voltam az előbb, mert ennél jóval több tündér köszönheti nekem az életét!

—Te valóban megmentettél ennyi tündért?! - kérdezte még Szjord is.

—Lényegében igen, azaz, hogy egészen pontosan fogalmazzak, az úgy folyamatban van! De semmi kételyem a sikert illetően! Mire vége a Kukkolónak, egészen biztos hogy már érzékelhető eredményeket tapasztalok majd odahaza, úgy bizony!

—De hát hol fér el ennyi tündér?! - kérdezte Iloé.

—Természetesen egy másik világmindenségben!

—Ja, most már kezdem érteni! Képzeldöl! - legyintett Éá.

—Mindenki azt hisz amit akar! - mosolygott titokzatosan Kajjám, és nem bizonygatta a szavait.

—Jó - csapott le e szavakra Pucsakaci - akkor gyérünk, hadd halljam: ki az aki hisz Kajjám-nak?!

—Hogy én nem, az tutibiztos! - legyintett Jotu. —Az öreg csak hülyít minket, mert így akar a nézők előtt népszerűsége szert tenni! Hiszen különben is: messziről jött ember azt mond amit akar!

—Éá?

—Hát én bevallom hogy nem szívesen vagyok egy táborban Jotuval, nagyon nem szívesen, de mégis azt kell mondjam hogy én sem hiszek neki! Ellentétben azonban Jotuval, én nem hiszem azt, hogy Kajjám szándékosan hazudik, hogy valami előre megfontolt terv alapján cselekedve hajhássza a népszerűséget. Lehet ugyan hogy ez neki szándékában áll úgy általában, de most ezesetben én inkább arrafelé hajlok, hogy komolyan hiszi amit mond. Kajjám, ahogy ez már nagy dicsekvéseiből is kitűnik, labilis személyiség, hajlamos tehát maga is elhinni mindazt amit mond, és én tehát röviden szólván úgy vélem hogy nem teljesen normális, képzeldött valami ilyesmit valamikor régebben, és ezt valóságnak véli.

—Te olyasmit mondtál Iggi, hogy pszichológusnak tartod magadat! Neked mi a véleményed Kajjámról? - kérdezte Pucsakaci.

—Hát nem is tudom, nem is tudom... - nézett Iggi habozva Kajjámra. —Tény hogy Kajjám valóban elképesztően hiú, de mondtam már hogy érzek vele kapcsolatban valami furcsát is!

—Azt akarod mondani, hogy elhiszed, hogy Kajjám megmentett holmi tündéreket billiószám?! - álmélkodott Éá.

—Nem mondtam hogy elhiszem.

—Tehát nem hiszed el.

—Azt sem mondtam.

—Na ne idegesíts!

—Ez nem áll szándékomban. Nézd Éá: egyelőre túl kevés az információm!

—Na de figyelj már kedves Iggi, te egyáltalán elképzelhetőnek tartod ezt a kolosszális hülyeséget?!

—Éá, én azon csodálkozom, hogy te ezt kapásból lehetetlennek nyilvánítod!

—Iggi, én azon csodálkozom, hogy te nem tartod annak! Sokkal okosabbnak hittelek, főleg azután, hogy a mezonmezők együttthatóira felfedezted azt a remek összefüggést!

—Éá, nem akarlak megsérteni, de épp az hogy arra én jöttem rá és nem te, az lehet hogy azt jelenti, hogy okosabb vagyok nálad! Lehet tehát hogy most is nekem van igazam!

—Iggi, azért ennyire ne szálljon a fejedbe a dicsőség! Gondolj ugyanis arra, hogy tündérek nem léteznek!

—És ő?! - mutatott Iggi könnyedén Iloére.

—Ő egy mutáns. És Csisziföld történelme alapján nem is az első, mindazonáltal egyáltalán nincsenek milliósám, főleg nem billiónyan, Iloé ugyanis csak a második!

—Elhiszem. Csakhogy gondolj arra Éá, hogy akadnak országok, ahol nem olyan változatos bőrszínűek az emberek, mint Csisziföldön, hanem például csak csupa fehér ember él ott. És aztán néhány évezred során hogy-hogynem, de születik előbb egyetlen fekete, tehát néger lány, majd sok évezred után egy másik. Mindössze kettő. Te is tudod hogy ez nem lehetetlen, néha-néha teljesen fehér szülőknek is születhet fekete gyermekük, bár rendkívül ritkán. Nem tagadható hogy mutánsok. Következik-e ebből, hogy valahol másutt a világmindenségben nem létezhet olyan ország, ahol viszont csak csupa fekete ember, tehát néger lakik?!

—Hát ha így nézed a kérdést... - fújta Éá azonnal visszavonulót.

—Így nézem. Ne légy olyan, mint a viccbeli matematikus!

—Az milyen?

—Hát az úgy volt, hogy ment egyszer vonaton, egy fülkében utazva, a Seholsincs Havasok felé egy mérnök, egy fizikus és egy matematikus. Kinéz a mérnök az ablakon, és lát egy fekete tehenet. Még sosem látott ilyet, s felkiált:

—Jé, a Seholsincs Havasokban fekete tehenek vannak!

Kinéz erre az ablakon a fizikus, és kiigazítja a mérnököt:

—Nono kolléga, a rendelkezésemre álló adatokból mindössze az a következtetés vonható le, hogy a Seholsincs Havasokban van legalább egyetlen fekete tehen!

Kinéz erre a matematikus is, és meglepődve csóválja a fejét.

—Na de kedves, tanult barátaim, hogy is nyilatkozhattok ilyen felelőtlenül?! Hát nem veszitek észre talán, hogy mindaz amit láthattok, csupán azt bizonyítja, hogy a Seholsincs Havasokban van legalább egyetlen olyan tehen, amelynek legalább az egyik oldala fekete?!

Kitört a nevetés. Amint elült, Iggi folytatta:

—Vagyis Éá, kérlek hogy ennyire azért ne légy csiszí! Tudom hogy a csiszík csak a teljesen bizonyított dolgokat hiszik el, de gondolj arra, hogy ha egy valamiből lehet egy darab, akkor már nem lehetetlen hogy van belőle több is! Minden további nélkül lehetségesnek tartom, hogy ha van egyetlen olyan lány mint Iloé, sőt, te Éá azt mondod hogy valaha korábban volt már egy másik is, nos, akkor lehet hogy valahol a világmindenségben tömegével is hemzseghetnek effélék! Lehet hogy van nekik egy saját országuk, sőt, bolygójuk! Akár több bolygójuk is! Élhetnek milliósám, sőt milliárdszám is, hiszen itt a Bargonon is több milliárd ember él!

—Az azért nagyon messze van ám a billiótól! Még ha tízmilliárdan is élnek egy bolygón, akkor is, hány bolygó kéne hozzá, hogy kijöjjön egybillió?!

—Mindössze kereken száz, Éá! - válaszolta nyugodtan Iggi. —Na már most nehogy azt merészed nekem mondani Éá, hogy nem lehet e galaktikának olyan zuga, ahol elbújhat száz vagy akár még ezer vagy tízezer olyan bolygó is, ami elkerülte a figyelmeteket, de emberi életre alkalmasak!

—Hogy is mondhatnánk ilyesmit, bevallom, a Galaktika túlnyomó többsége még teljességgel kikutatlan általunk! Tulajdonképpen vannak olyan részei, főleg a galaktika magja környékén, s néhány távoli gömbhalmazban, amiket még csak fel sem térképeztünk!

—Na látod! És milliószám vannak más galaktikák is, ahová még be sem tettétek a lábatokat! Miért is ne élhetne akár nem is egybillió, de akár milliárdszor billió tündér is akárhol?! Úgy, hogy ti nem tudtok róluk! Sőt, elvileg még az sem elképzelhetetlen, hogy a Világmindenségben akár az értelmes lények túlnyomó többsége tündér, és mi emberek csak elenyésző kisebbségben vagyunk! Ugyanis még alig ismerjük egy kis részét a Világmindenségnek, s ahol még nem járt ember, ott *akárm*i is lehet!

—Na jó, elismerem, ez nem lehetetlen... de hogy Kajjám megmentse őket...

—Miért is ne?!

—Épp ő?!

—Elmondok neked egy mesét, Éá! Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy örült tábornok. És úgy döntött, hogy megtámadja az atomrakétaival a szomszéd országot. Tudta hogy annak is vannak ilyen rakétái, s így kitör az atomháború, ami elpusztítja az egész bolygót, de ez nem érdekelte, mert örült volt. Odament a vezérlőpulthoz, bekapcsolta, beütötte a jelszót, és megnyomta a piros gombot.

Igenám, de előző nap a tábornok észrevett egy hangyát a tányérján, s undorában elokádtta magát. Ugyanis nagyon tisztaságmániás volt. Nagyon megutálta a hangyákat. Így reggel amikor észrevett egy hangyabolyt az útszélen, bosszút állt a hangyákon, és szétrúgta a várukat. Csakhogy az egyik hangya ráragadt a tábornok csizmájára. Tudod Éá, beleragadt a csizmatalpra tapadt sárba. És amikor tegnap a tábornok bejött a vezérlőterembe, a hadműveleti központba, itt a légkondicionált levegőtől megszáradt a sár, a hangya kipotyogott onnan, ke-reste a többi hangyát, de nem találta, bemászott az irányítópult panelje mögé, és beszorult két érintkező közé. Nem tudott kijönni, és meghalt.

Csakhogy most hiába nyomkodta a tábornok a gombot, nem jött létre az érintkezés, és így nem történt semmi! A világ megmenekült, megmentette azt a kis hangya!

—Vagyis - folytatta Iggi - akármilyen is Kajjám, de egyáltalán nem lehetetlen, hogy akárm i történjen vagy ne történjen neki hála, mert sokszor kis okok váltanak ki nagy okozatokat! Különben meg szerintem teljesen indokolatlanul becsülöd le Kajjámot, mert ő egyáltalán nem is valami kis ok, legalábbis szerintem lehet nagyon nagy ok, ha úgy látja jónak! Igaz hogy betegesen hiú, de én azt hiszem hogy jószerivel ez az egyetlen hibája! Nem akarom azt mondani hogy elhiszem hogy megmentett akár egyetlen tündért is, de legalábbis nem tartom kapásból lehetetlennek amit mondott!

—Hát én akkor sem hiszem hogy egyedül Kajjámon múlt, hogy nem halt meg sokmillió-millió tündér! - kötötte magát a véleményéhez Éá.

—Ez nem is úgy volt - mondta azonnal Kajjám, vigyorogva - azok a tündérek tulajdonképpen meghaltak bizonyos értelemben, de én hogy úgy mondjam a legjobb úton vagyok a feltámasztásukra!

—Na most már aztán tényleg azt mondom hogy szédíts valaki mást! - mérgeskedett meg Éá, majd ezt kérdezte röviden Iggitől:

—Látod?!

—Látom hát, csak mond meg hogy mit!

—Mit, mit! A bolondját járattja velünk!

—De Éá, miért is lenne lehetetlen elhinned hogy Kajjám, akár mert zseniális tudós, akár csak pusztán véletlenül, rálelt valami szerre, ami, tegyük fel, ellenszere egy olyan járványnak, ami milliárdszám pusztította a tündéreket!

—Nono, ez nem így volt! - ellenkezett megint Kajjám. —Én azt intéztem el, hogy azok a tündérek, akik korábban bizonyos értelemben meghaltak, azok mégse legyenek megholtak!

—Hát ezt már én sem értem! - tűnődött Iggi.

—Mert nem vagy olyan zseni mint én! Gondolj azonban arra, hogy nem halál ám minden, ami annak látszik! Továbbá, miért is ne lehetne az, hogy valaki egy ideig él, aztán nem él, aztán megint él! Hiszen gondolj csak a vírusokra, amikről épp te mondtad hogy kristályosodhatnak: hol élnek, hol nem élnek, aztán megint élnek...

—Aha, hát ebben valóban igazad van! - és Iggi saját, kristályosodott ván-népére gondolt.

—Te még ezt is elhiszed?! - döbbsent meg Éa.

—Hányszor mondtam még hogy nem mondtam hogy hiszem, csak nem tartom lehetetlennek sem!

—Na jó, akkor halljuk Kristályt! - szolt Pucsakaci úr.

—Hát, ha elsőnek kérdezel, azt hiszem Jotu vagy Éa véleményét osztottam volna, de azt hiszem most már inkább azt mondom hogy Iggi szavai meggyőztek! Nagyon hihetetlenek Kajjám szavai, de nem merném én sem abszolút lehetetlennek nyilvánítani az állítását! Nem adok legfeljebb egy százalékot arra hogy nem nagyozol, sőt, füllent, de akkor is ott az az egy százalék! Annyi bizonyos, hogy Kajjámot nem tartom rosszindulatúnak, tehát azt mondom hogy ha netán nyílik neki alkalma életmentésre, akkor azt meg is teszi. Miért is ne, ha másért nem hát azért, hogy a megmentettek hálálkodjanak neki!

—Drás?

—Amit a próféta mond, az úgy van. Akkor is úgy van, ha mi nem vagyunk képesek megérteni az ő mélyértelmű szavait!

—Úgy van. Hiszen ez nyilvánvaló! - bólogatott Mácsi is.

—Halljunk téged, Iloé!

—Nekem meggyőződése, hogy nem vagyok egyedül a világmindenségben! - mondta Iloé idegesen. —Ha pedig ez igaz, akkor... akkor... nos... én inkább elhiszem Kajjám szavait mintsem kételkednék benne! Végülis fura lenne önmagam létezésében kételkednem, ha meg én létezhetek, akkor akármi más is! Továbbá, nagyonis lehetségesnek tartom, hogy az én fajtámnak nagy szüksége legyen megmentésre, hiszen ha mindenki olyan mint én, akkor mi nem háborúzhathatunk, nem is védhetjük meg magunkat... igen, egyre inkább hiszek Kajjámnak!

—És te, Szjord?

—Én csatlakozom Drás és Mácsi véleményéhez! Maradéktalanul hiszek Kajjám minden szavában... és... és meg vagyok döbbenve! Annyira, hogy most még döbbenőbb vagyok, mint amikor Iloét megpillantottam! De hiszek Kajjámnak!

És Szjord teljesen igazat mondott. Soha de soha életében úgy még meg nem döbbsent mint amikor Kajjám kimondta, hogy - Kajjám szavainak lényegét összefoglalva - legjobb úton megy minden afelé, hogy néhány billió tündér feltámadjon! Szjord el sem tudta képzelni hogy ez miként lehetséges, de hajlamos volt valóban elhinni Kajjám szavait. Elhitte, mert Kajjám hatalmas óriási! Nem azért óriási, mert őt, Szjordot akármikor bezárhatja egy plackba, hiszen ő csak egy kis kölyökifrit, hanem azért, mert amennyire tudja, minden még nem fogoly szellem szinte betegesen retteg épp Kajjámtól! A szellemek ugyan nem sokat szoktak beszélgetni egymással, Szjord aztán igazán tudta hogy egy szellem általában magányos lény, de amikor csak mégis beszélgetett szellemmel, és szóbakerültek a varázslók, akkor okvetlenül az derült ki, hogy minden szellem attól fél - szinte hideglelősen retteg tőle! - hogy egyszer Kajjám veszélyes közelségébe kerül!

Igen, Szjord így nem döbbsent meg akkor sem, amikor szembekerült Kajjámmal. Végülis annyit már rég tudott, hogy valahol a világmindenségben él egy olyan varázsló hogy Kajjám, és azt jobb messzire elkerülni. Na de hát pusztán matematikailag vizsgálva a dolgokat, a lehetőségek közt egy minimális kis töredékszázalékkal szerepelt az is, hogy valamikor netán összefut Szjord is Kajjámmal. Hanem hogy Kajjám már halott tündéreket is fel akar támasztani, s hozzá billiószámra, sőt, hogy ezt lényegében már el is intézte, Kajjám szerint csak napok kérdése az egész...

Na már most, ahhoz hogy Szjord lelkiállapotát megértsük, el kell mondani, hogy amióta csak Kajjám elmondta filozófiáját Poliverzumról, amelyre megtért Drás és Mácsi, azóta tulajdonképpen Szjord is megtért erre, még ha ennek semmiféle látványos jelét nem is mutatta, sőt, meg-

térését még csak ki sem nyilvánította. De elhitte. Elhitte, mert azért ha ő gyerekifrit volt is, de a maga hétszázmilliárd évével mégiscsak megélt és tapasztalt jóegypár dolgot, és ezek egyike sem volt ellentétes Kajjám szavaival! Sőt, annyira nem, hogy Szjordnak volt tudomása az asztrálsík létéről is, habár oda feljutni ő maga nem tudott. Ugyanakkor találkozott egy-két szellemmel, akik azzal hengegtek, hogy képesek feljutni oda. Szjord ezt nem nagyon hitte, mert ismerte a saját fajtáját. A szellemek nem különösebben dicsekvőek általában, de kivéve épp a mágikus dolgokat. Mágikus tudásukra nagyon büszkék. Szjord úgy gondolta, lehet éppenséggel egy-két szellem, aki képes az asztrálsíkra feljutni, lehet ilyen nagyon kevés, a leghatalmasabb máridok közt talán. De még ez sem biztos. A szellemek messze túlnyomó többsége azonban biztos hogy képtelen erre.

Ám Kajjám azt mondja, hogy a tündérek mind képesek erre potenciálisan, tehát az idősebb tündérek mind tudják oda az utat, és alapvetően minden tündér képes ezt megtanulni – *egyszerűen mert a tündérek olyan jók!*

És Szjord izzó, heves vágyat érzett rá, hogy képes legyen ő maga is erre a csodára. Akkor ámulnának csak a többi szellemek, ha kiderülne hogy ő, Szjord, a kis ifrit, képes arra, amire a legvadabb máridok sem!

Mindez azonban még hagyján volt. Kajjám szavaiból azonban a legjobban az döbbsentette őt meg, hogy ha mindaz igaz amit Kajjám mond – és miért is hazudna Kajjám, amikor erre semmi oka nincs! – nos, akkor e filozófia nagyjából azonos a tündérek vallásával. Ez megmagyarázza, hogy a tündérek miért olyan jók! Továbbá, eszerint okvetlenül a tündéreknek van igazuk, és övék a jövő, mert eszerint az egész világmindenség a jóság felé halad, még ha lassan is, és esetleges helyi visszaesésekkel is! De idővel okvetlenül egyesül ez a világegyetem, s később a többiek is, mind-mind a jóság jegyében, hiszen ekkor ébred öntudatra a Világsátán!

Na már most, azt Szjord nem kétlette hogy amíg az elkövetkezik, addig még sokbillió év eltelik, talán billiószor billió is. Na de hát ő Szjord örökéletű, amint az összes szellem is az, tehát akármennyisok időbe teljen is ez, de ő még javában élni fog amikor ez bekövetkezik!

Na és akkor aztán teljesen biztos hogy neki vége. Neki és mindenki másnak aki nem elég jó. Mert ha minden a jóság jegyében egyesül, akkor aki rossz, az nem kerül be a Végső Egységsülésbe. Az lehet hogy neki nem kell félnie a többi jó lénytől, hiszen az épp azért jó, mert nem öl, ellenben ne feledjük hogy Kajjám szerint vannak valamiféle Világörök is, amik holmi világmindenségek közötti immunrendszernek felelnek meg, na már most ezek lehet ám hogy igenis képesek ölni, már amiatt is mert egy immunrendszernek épp az ölés a dolga! Azt Szjord nagyon jól tudta hogy például az emberi immunrendszerben mi a fehérvérsejtek dolga: elkapják a betolakodót és megeszik! Szjord cseppet sem tartotta lehetetlennek, hogy ha a döntő, végső pillanatban lesznek még olyan lények akik nem elégítik ki jóság kérdésében a Világörök kritériumait, akkor azokkal a Világörök végeznek. Néhány garázda miatt nem fogják hagyni hogy Sátán ne gyógyuljon meg!

És Szjordnak semmi kételye nem volt afelől, hogy a világmindenség összes szelleme sem jelentene fikarcnyi gondot sem egyetlen akár csecsemő Világöröknek sem. Hogy is jelenthetne, ha azok egész világegyetemeket csak úgy szétthörhetnek ha nekik úgy tetszik, sőt, azok múltját is megváltoztathatják?!

Ez pedig azt jelenti, hogy a szellemek egyszerűen nem győzhetnek végleg a tündérek felett. Arathatnak múló sikereket, de végül okvetlenül a tündéréké lesz a győzelem, mert úgy látszik való igaz hogy nem az erő győz, legalábbis hosszútávon, hanem a jóság. Nem helyileg, mert helyileg valóban mindig az erő győz. Ezt jól tudják a szellemek. De mégis igazuk van azoknak akik a jóság végső győzelméről beszélnek, mert úgy látszik eleve olyan Poliverzum felépítése, hogy benne garantált a jóság hosszútávú, apránkénti felhalmozódása, tehát mondhatni hogy a világ törvényei közt vastag, vörös betűvel és aláhúzva szerepel, hogy a végső nyertes a jóság!

Szjord tehát most tényleg kezdte nagyon jól megérteni, miként érzett Iloé, amikor a tündérlány megtudta hogy meg akarja őt enni. Nem kellemes érzés halálraítéltnek lenni, holott Szjord most úgy gondolta, hogy ő az. Az teljesen mindegy hogy nem mostanában, hanem akár néhány milliárd-billió év múlva. Neki mindegy, mert örökké él. No jó-jó, amikor Sátán majd öntudatra ébred akkor természetesen mindenki meghal bizonyos értelemben, de valóban csak

bizonyos értelemben! Mert nem mindegy hogy ő aktív részese ennek a folyamatnak, ami történik hát annak ő aktív szereplője, s az eseményeket nagyban élvezi is még, vagy holmi leselejtezésre ítélt szemétnak tartják őt! Ez nagyon nem mindegy!

Valóban keservesen sajnálta, hogy nem tündérnek született. Mennyivel könnyebb dolga volna! Csakhogy nem az. És semmi de semmi lehetőséget nem látott rá, hogy az lehessen. Óriási jó véleménnyel volt Kajjám képességeiről, de azt hogy őt tündérré változtassa, azt nem hitte hogy akár Kajjám is megtehetné. De még ha meg is tehetné a varázsló: aki akkor lesz, az már nem ő, Szjord lesz!

—Összefoglalom az eredmény! - szólt Pucsakaci. —Bár Kajjám olyan döbbeneteset állított amit aligha lehet túlszárnyalni, de mindössze ketten nem hisznek neki: Jotu és Éá! A Kajjámmon kívüli nyolc szereplőből tehát hatan hisznek neki, hatan a kettővel szemben, tehát a hívők háromszoros többségben vannak! A jelenlevők háromnegyede hisz Kajjámnak!

Eljött aztán annak is az ideje, hogy megtudják a nézők által kijelölt két szereplő nevét. S kiderült hogy majdnem egyforma pontszámmal a két jelölt nem más mint Iggi és Mácsi! Mácsira valamivel többen szavaztak, mintegy öt százalékkal többen.

—Úgy látszik valóban lehet valami abban, hogy Kajjám egy próféta - mosolygott Pucsakaci úr - mert ő jósolta meg jól, hogy épp Iggi és Mácsi lesz a két kijelölt! Pedig én magam inkább Jotura és Mácsira tippeltem volna! De hát én nem vagyok próféta, sajnos! Most hát akkor megkérlek benneteket, hogy szavazzatok rá, ki az e kettő közül, aki ellenfelet választ magának!

S erre megszólalt Mácsi:

—Nagyon kérek mindenkit, hogy engem nevezetek meg! Nem mintha nem szívesen lennék továbbra is Kajjám próféta társaságában, életem legemlékezetesebb napjai épp ezek, de Iggi azt mondta hogy nagyon szeretné az úrvárost, és úgy érzem hogy ő olyan jó, hogy sokkal jobb nálam, hogy is nézne az ki, hogy rontsam az esélyeit, főleg amikor már nagyon sokan is itt neki adnák a várost! Jelöljete meg engem, ezzel remélem jóvá teszek valamit abból a sok rosszból, amit korábban a karotány hit terjesztésével okoztam! Hiszen Iggi a jószág birodalmát akarja megvalósítani, ami lényegében Iloé elveinek gyakorlatba átültetését jelenti, ezt csak ő tudja megtenni, azaz ők ketten, s nem volna szép, ha ezt én keresztezni próbálnám! Nevezetek meg engem Iggi helyett!

—Rajtam ne múljék, máris rád szavazok! - mondta azonnal Éá. —Hisz úgylis tartozom Igginek! Különbösen úgylis rád szavaztam volna, de elismerem, ez szép volt tőled!

—Én is rád szavazok! - mondta Iloé.

—Ezt nagyon szívesen megteszem én is! - mondta Kristály.

—Máris tied a szavazatom! - mondta Szjord.

—Rendben, menj a Barganra, és kezdj bele az igaz hit terjesztésébe! - intett felé atyaian Kajjám.

—Legyen meg a próféta akarata! - szólt Drás. —Majd odalent találkozunk, mert nem hiszem hogy sokáig megmaradnék idefent én is!

—Akkor eldönt, megintcsak egyhangúan, hogy Mácsi párbajozik! Holnap délig van ideje eldönteni Mácsinak, hogy...

—Nekem sem kell addig gondolkoznom! Máris tudom hogy ki lesz az ellenfelem!

—Csakugyan?

—Természetesen! Hiszen természetes, hogy gondolkoztam ezen már elég régóta! Remélem nem tekintí tiszteletlenségnek, de én Kajjámot hívom ki, nem mintha egy pillanatig is azt hinném hogy legyőzöm a prófétát, nem is akarom legyőzni, hanem épp ellenkezőleg: így egészen biztos hogy én esem ki, és nem egy értékesebb valaki!

—Miért nem hívod ki akkor Jotut?! - kérdezte Kristály. —Ezzel sokat jóvátennél abból a rengeteg vétekből, amit ellenem elkövettél zárdavezetőként!

—Tudod mit?! - szólt felderülve Mácsi. —Igazad van! Valóban, Jotu nem tért meg Poliverzum vallására, és hátha legyőzöm őt! Ezzel neked nagy szolgálatot tennék, márpedig te is híve vagy e tanoknak! Igen, hátha legyőzöm Jotut! Végülis itt már csak ő az, aki nem közénk való! Rendben van! Pucsakaci, az ellenfelem Jotu legyen!

—Rendben van. Akkor most holnap este hatig szavazhatnak a nézők, hogy te vagy Jotu hagyd el az úrvárost! - bólintott Pucsakaci, azzal eltűnt a képernyőről, de a helyén megjelent a két számláló.

A másnap este hatórási időpontig bizony jóval többször pillantottak a számlálókra az úrváros lakói, mint az előző kiszavazásnál! Most már tétje volt a szemükben a dolognak. Korábban teljesen biztosak voltak benne, hogy Kajjám nyer, tehát megmarad velük idefent, ám most egyáltalán nem voltak biztosak benne hogy ki marad. Mert az semmit nem jelent hogy korábban Mácsi néhány szavazattal rosszabbul szerepelt mint Jotu. Lehet hogy most nem szavaz mindenki a nézők közül, aki akkor szavazott, vagy némelyek megváltoztatják a véleményüket, vagy új nézők is bekapcsolódnak a szavazásba...

Ráadásul, amint közeledett az eredményhirdetés, észrevehető lett, hogy hol az egyik számláló mutat magasabb értékeket, hol a másik. Rendkívül szoros volt a küzdelem!

Az utolsó egy óra alatt, tehát este öttől hatig Pucsakaci úr megjelentetett a képernyő közepén egy órát is, ami a pontos időt mutatta. Ez tehát azt jelezte, hogy épp mennyi idő van hátra még, amíg lehet szavazni. És bizony ezen idő alatt, ezen utolsó percekben Kristály le nem vette a szemét a képernyőről!

—Ugyancsak szeretnéd ha engem szavaznának ki, mi?! - kérdezte ellenséges hangon Jotu.

—Naná, nem is titkolom! Ilyen izgalmas tévéműsort még sosem láttam! És bátorodom megjegyezni, hogy e mostani mondatod hangsúlya nem sok szeretetről árulkodott, annál inkább már-már gyűlöletről!

—Kristály, próbálj már visszafogadni! Csak kezd el, azután hidd el, könnyebb lesz már! Gondolj rá hogy senki sem tökéletes! Miért épp bennem keresed a tökéletességet?!

—Nem erről van szó. Bármilyen hibádat meg tudnám bocsátani, épp csak pont azt az egyet nem, hogy cserbenhagytál. Még az sem zavarna különösebben, ha megcsaltál volna valakivel. Nem mondom, nem örülnék neki, mert minden efféle aktus azzal a veszéllyel jár hogy hazahozol te is valami rút nyavalyát amivel engem is megfertőzöl, de azt azért meg tudtam volna bocsátani. De hogy végleg elhagysz, ráadásul épp akkor, amikor a legnagyobb szükségem lett volna rád, amikor ott álltam az élet elején, és semmihez nem értettem, semmi pénzem nem volt, nos, ezt nem tudom megbocsátani! Úgy látszik túl csiszí vagyok ehhez, márpedig biztos tudod hogy azok az összetartást becsülik mindenekfelett a legtöbbre! Tehát inkább én javaslok neked hogy felejts már el, kopj le rólam, mert kész, vége, kampec, a kapcsolatunknak befellegzett mindörökre, de totál, érted?! Vésd már ezt jól az eszedbe, keress egy másik lányt aki nem olyan igényes erkölcsileg mint én...

—Épp te?! - nézett rá gúnyosan Jotu. —Hiszen jól mondta Szubrimusz hogy kurva vagy, lefeküdtél egy egész sereg mindenkivel...

—Egyáltalán nem egy „egész sereggel”, téged nem számítva eddig egészen pontosan öt szeretőm volt, sajnos Bulárt is beleértve! Tehát veled együtt hat! Tényleg úgy volt tehát ahogy mondtam: átlag évi egy! És ez egyáltalán nem is olyan sok, nemegy nő ilyenkorra van már akár harminccal is! A kurvák meg több százszal is talán!

—Mindegy. Egyetlen esettől is lehet kurva valaki.

—Aha, hát köszí, most már legalább tudom hogy miért hagytál el! Mert szerinted attól az egyetlen esettől is, hogy veled lefeküdtem, máris kurva lettem! Ha kellett volna valami, ami meggyőz arról hogy ne fogadjalak vissza, hát ez az!

—Félreértesz, én rajtam kívüli lefekvésekről beszéltem!

—Bármivel feküdjek is le, az mindenki más számára akivel épp nem hállok, „rajta kívüli lefekvés”, tehát a te elveid szerint akkor mindenkinek kurva vagyok, azt az egyet kivéve, aki épp rajtam liheg! Különbözik meg teljesen mindegy, tekintve hogy mindenképpen voltam kívüled mással, és mondtad is hogy kurvának tartasz! Hát akkor most hadd kérdezzek meg: annyira leadod a méltóságodat, hogy egy kurvát akarsz feleségedül?!

—Igen, ha az te vagy!

—Hát pedig nem kapod meg! Engem nem kapsz meg! Szállj le rólam, jó?! Komolyan mondom, nagyra értékelném ha végre nem részesednék már undok pofád látványából! Ez a Pucsakaci is

egy disznó hogy felhozott ide téged, és ha ezt előre tudom, bolond lettem volna elvállalni a szereplést a Kukkolójában!

—Akkor miért nem távoztál azonnal, amikor megláttál, mi?!

—Mert az menekülésnek tűnt volna! De tudod, ha valaki esetleg el is visel egy tetvet a hajában, vagy nem csapja le a szúnyogot ami lakmározik a véréből mert annyira tiszteli az életet, nos, az még nem jelenti azt, hogy örül is neki! És most pofa be Jotu, mert esküszöm ha még egy szót szólnsz, képen töröllek! És úgysem üthetsz vissza, mert azt idefent senki nem hagyná neked, mert senki nem kedvel téged!

Jotu hallgatott hát, és inkább ő is a képernyőt figyelte. Érdekes is volt ám az: az utolsó egy óra alatt tizenhatszor változott, hogy melyik számláló mutat többet! A nagyobbik értéket mutató számok váltak mindig pirosra, így könnyű volt figyelni a váltást.

Aztán amikor a nagy óra pontosan hat óra nulla perc nulla másodpercet mutatott, leállt a számok változása, „befagytak” az értékek. És az egyik számláló mindössze tizeneggyel mutatott többet mint a másik! Ami igazán elhanyagolható érték, a több mint százhusz millióhoz képest, amennyien most szavaztak!

Bejelentkezett Pucsakaci úr.

—Szép jó estét kívánok mindenkinek! Felteszem a szokásos kérdést: ki hogy gondolja, kinek van az a tizenegy többletszavazata, tehát ki fogja elhagyni egy órán belül az úrállomást?!

—Nagyon bizakodom benne hogy Jotu, mert akkora pechem nem lehet hogy ilyen kevésen múljon a nyugalmam! Már csak babonáságból sem mondok most mást mint hogy Jotu! Általában nem vagyok babonás, sőt, soha, elmondható, de most kivételesen még akkor sem mondanék mást, ha másképp gondolnám! - felelte azonnal Kristály.

—Köszönöm a választ, bár legelőször nem téged akartalak megkérdezni, hanem Drást és Mácsit! Mondja először Mácsi, hogy ő mire tippel: ő megy vagy Jotu?!

—Halvány gőzöm nincs, Pucsakaci, és annyira nincs, hogy semmi értelme bármit is mondanom! Én szeretném ha Jotu menne, mert ezzel hozzásegíteném Kristályt a nyugalomhoz, de hogy valóban ő megy-e ki, az már nem tőlem függ! Bevallom hogy nagyon izgulok, mert szeretném tényleg ha Jotu menne ki, szeretnék ezzel jót tenni Kristálynak, akit már hittestvéremnek tekintek, de hát tényleg nem rajtam múlik!

—Kristály egészen biztos nem hisz olyan mélyen Kajjám vallásában, mint te!

—Hogyne, ez nekem is mély meggyőződés, de ez nem baj, ettől ő még igenis hittestvérem, mert mondta hogy ő is ebben hisz, igaz, nem Kajjám miatt, de mert Iloé is ezt hiszi! Amíg karotány voltam, azalatt sem volt mindenki apáca, de attól a hívő, bár nem apáca nők is hittestvéreim voltak! Különben meg már amiatt is hittestvérem ő, mert Kajjám prófeta nem mondta hogy ne lenne az, és látszik hogy kedveli Kristályt! Épp csak őt nem nyilvánította apostolának! Nekem tehát már az égvilágon semmi bajom Kristállyal. De hogy én megyek-e ki vagy Jotu, az nem ettől függ! Tudom ugyan, hogy én valamivel több szavazatot kaptam a múltkor mint Jotu, de ebből még nem következik hogy okvetlenül én menjek ki most, mert az a tizenegy többlet ami most van, igazán nem meggyőző többlet, tehát akár az is lehet hogy Jotu távozik!

—És te, Drás apostol? - kérdezte udvariasan Pucsakaci.

—Mácsi apostol helyzetértékelése kristálytisza, tehát ahhoz hozzáfűzni semmi érdemlegeset nem tudok.

—Halljuk akkor Kajjám prófétát!

—Én magam is egyetértek Drás és Mácsi elemzésével, mindazonáltal megkockáztatom az állítást, hogy Jotu esetleg bennmarad. Erre némileg nagyobb esélyt látok. S amiatt, mert a nézők tudják hogy ha elmegy innen, akkor lényegében vége minden konfliktusnak. De az esély erre annyira picike, mert az a tizenegy többlet oly kicsi százalék, hogy lényegében akármi is lehet. De egy egészen picikét, talán egymilliomodnyit nagyobb esélyét látom Jotu bennmaradásának.

—Iloé?

—Attól tartok hogy Kajjám jól beszélt.

—Szjord?

—Csatlakozom Iloéhez.

—Éá?

—Ilyen szoros küzdelem esetén mértéktelen felelőtlenség lenne véleményt nyilvánítanom, mert az jószerivel szerencsejáték volna, amit mi csiszík mélyen megvetünk. Tehát tartózkodom. Ne is erőltess Pucsakaci, mert kárbaveszett fáradság, teljesen reménytelen: nem mondok semmit és kész!

És Pucsakaci nem is erőltette. Tudta hogy amit egy csiszí megmond, az úgy van. Iggit kérdezte meg inkább.

—Hát most mit mondjak, Pucsakaci? Amit Kajjám mondott, meg Iloé és Szjord is, az igaz, de valóban annyira szoros az eredmény, hogy az is igaz amit Éá mondott: felelőtlenség nyilatkozni. Ha nem láttam volna a számlálókat, megtippeltem volna Jotu győzelmét, hogy ő marad benn, de így nem teszem. Itt most akármi is lehet.

—Hát jól van, akkor lássátok meg az eredményt! A tizenegy szavazat különbsége Jotu javára szól, tehát neki van ennyivel kevesebb szavazata, vagyis ő marad benn, és Mácsi kell hogy elhagyja egy órán belül az űrállomást! - hirdette ki nekik a végeredményt Pucsakaci.

—Ó, ne! - és Kristály szinte belesápadt a csalódásba.

—Hé, ennyire azért nem kell ám undorodnod tőlem, Kristály! Hiszen azt bezzeg nagyon élvezted amikor benned dolgozott a kukacom!

—Azóta sokat okosodtam! És különben pedig megnyugodhatsz, mert bármennyire undorodom is tőled, de magamtól sokkal jobban, amiért olyan hülye voltam, hogy leadtam a méltóságomat egy magadfajta megölelésére! Hogy olyan hülye voltam, hogy nem vettem észre benned a hitvány embert! - azzal Kristály odalépett Iloé mellé, és így szólt a tündérlányhoz:

—Iloé, tudom hogy azután hogy meggyógyítottál, pofátlanság kérnem tőled bármit is, de nagyon kérlek, ölelj át, vigasztalj meg, mert én annyira csalódott vagyok hogy mindjárt elsirom magamat! Nyavalyás tizenegy szavazaton múlt a boldogságom!

Iloé természetesen azonnal megtette amit Kristály kért tőle, és Kristály arca így szinte teljesen eltűnt Iloé fényruhájában. Jotu sötét arccal nézte a jelenetet. Egyre világosabban érezte, hogy Kristály nem hazudott és valóban mindörökre vége mindennek közöttük.

Aznap, Mácsi távozása után már békénhagyta őket Pucsakaci, ellenben másnap így szólt:

—Most akkor arra kérlek benneteket, hogy tegyetek fel egymásnak egy kérdést! Egyetlen kérdést, amire az őszintén köteles válaszolni! De előtte esküdjön meg mindenki, hogy valóban a lehető legőszintébben válaszol arra a kérdésre! Annyira őszintén mint egy csiszí!

—Én nem esküszöm - mondta azonnal Éá - mert mi csiszík nem szoktunk esküdni! Mi amúgyis mindig őszinték vagyunk! Tehát most is őszinte leszek, azonban fenntartom magamnak a jogot, hogy bizonyos kérdésekre esetleg ne válaszoljak, mert eszem ágában sincs olyan helyzetbe manőverezni magamat, hogy esetleg kénytelen legyek kiadni Csiszíföld valamelyik titkát! Nem mintha sok titkát ismerném különben. Mert jól mondta itt valamelyikőtök, azt hiszem talán Iggi: én mint altaki, de még a takik, tekik és minden más vezetője Csiszíföldnek, de maga a királynő is, inkább afféle politikusnak tekinthető barbár fogalmak szerint, emiatt pedig ha hiszitek, ha nem, de egyáltalán nem ismerünk valami jaj de sok titkot! Még a királynő sem! Úgy értem, részleteiben nem! A mi dolgunk ugyanis a döntés, nem a titokörzés! Ennek ellenére azonban nem ígérek olyasmit, ami kínos helyzetbe hozhatna a későbbiekben. Miért is ígérjek ilyet, amikor nálunk a királynő is megteheti hogy nem válaszol a barbárok valamely kérdésére! Ha válaszol, igazat mond, de megteheti, hogy nem válaszol! Én épp így vagyok ezzel. Már amiatt is, mert bizonyos értelemben itt a Kukkolóban a csiszí királynőt képviselem, eleve így is jöttem ide!

—Bocsáss meg - szólt hozzá most Drás - de csak így játékon kívül hadd kérdezzek meg, hogy tulajdonképpen ki hatalmazott fel téged arra, hogy itt a csiszí királynőt képviseld? Ezzel nem kötekedni akarok, félre ne érts, egyszerűen érdekel!

—Nem sértődök meg, a kérdés teljesen jogos! Tudja meg hát mindenki, hogy erre alapvetően egyáltalán senki nem hatalmazott fel, ugyanakkor biztosítok róla mindenkit, hogy nincs olyan épelméjű csiszí, aki ha megtudja hogy itt szerepelek, az ne tekintené úgy magától értetődően, hogy én itt a királynőt képviselem! De nem azért mert én Lidzsi taki lánya vagyok, meg altaki vagy ilyesmi. Ennek az oka egyszerűen az, hogy én vagyok itt köztetek az egyedüli csiszí! Ha

már legalább ketten lennénk, vagy pláne ha még többen itt csiszík, akkor lehetne talán némi kulturált vita róla, hogy melyikünk a királynő képviselője, ha úgy tetszik hát a magasabbrangú, bár ránk nem jellemző az efféle hatalmi harc mint a barbároknál. Mi ha csak lehet mindent megbeszélünk egymással. Mindenesetre most hogy egyedül vagyok, semmi kétség afelől hogy itt a királynőt képviselem, tekintettel rá hogy nálunk alapelv, hogy minden csiszí amikor egyedül van barbárok közt, úgy kell tekintse, hogy ő a királynőt képviseli! Úgy is kell viselkednie, mert általa ítéltetik meg az egész csisziség, s ez még csak nem is a barbárok bűne ilyenkor, mert hát szerencsétlen barbárok ugyan ki másnak a viselkedése alapján is ítélnék meg a csiszíket mint a csiszík viselkedése alapján, ha tehát valahol csupán egyetlen csiszí van, akkor annak az alapján! Ez nálunk annyira ősidőkre visszamenően alapelv, hogy már akkor is így volt ez amikor még nem volt egész Tlaxán a csisziké, sőt, amikor őseink még az elektromosságot és a repülést sem ismerték! Ha jól emlékszem ez számunkra mindig magától értetődő volt, de Darzsi királynő öntötte szavakba.

—Mindezt értem - bólintott Drás - és még logikusan is hangzik, de azért felmerül bennem a kérdés, hogy milyen mértékig képviseled te a csiszíket? Vagy inkább ne is veled példálódzunk, csak egy egészen közönséges, átlagos csiszíval, aki egyedül van! Például, tehet-e ő olyan ígéreteket, amik aztán a csiszí királynőt is kötelezik?

—Ez már a konkrét helyzettől függ. Józan határok közt igenis tehet. Olyasmit például nemigen mondhat, hogy Csiszilla egyik vagy másik területét odaadja a barbároknak, érted ugye! Az ugyanis nem tőle függ! Ilyen esetben egy csiszí olyan ígéreteket tehet, amikre vonatkozóan a csiszík közt ő maga amúgyis döntési joggal bír, vagy amik úgy általában véve eleve következnek az általánosan elfogadott csiszí erkölcsi elvekből. Ellenben ez nem mond ellent annak hogy ő akkor igenis a királynőt képviseli, tudniillik nehogy valaki azt képzelje, hogy a királynő mint egy önkényúr, hatalmi szóval dönt ebben vagy abban nálunk! Már amiatt sem, mert elenyésző azon esetek száma, amikben a királynő dönteni szokott. Nemegyszer elmondtuk már, hogy nálunk Csiszilla mindennapi, vagy ha úgy tetszik hát rendszeres irányítását nem a királynő végzi, hanem az alkirálynők tanácsa. És köztük nincs magasabb rangú. Többségi szavazással döntenek a kérdésekben, ellenben akiket leszavaztak, azoknak joguk van a királynő döntését kérni az ügyben, mondhatni hát hogy fellebbezni. De ez elenyészően ritka hogy megtörténjék, általában aláveti magát mindenki a többségi döntésnek. Az meg még ritkább hogy a királynő a leszavazottak pártját fogja. Különbözik meg van olyan is amikor nem többségi szavazással döntenek, hanem az dönt, akinek az adott kérdésben nagyobb tapasztalata van, mert már régóta foglalkozik azzal a kérdéssel vagy területtel. De ehhez joga van, mert a többiek megadják neki rá a jogot. Ez mondható olyasminek, mint amikor a barbárok valakit kineveznek mondjuk miniszternek vagy miniszteri biztosnak valahová. A királynő nálunk tehát nem a napi apró-cseprő ügyekre van, hanem nagy horderejű ügyek eldöntésére, amik akár évszázadokra meghatározzák Csisziföld jövőbeli sorsát, akár technikailag, akár az emberi viszonyokat illetően. Na és hát efféle döntés iszonyú felelősség, gondolhatjátok hát, hogy előtte a királynő mindig komolyan tanácskozik a legkülönbélebb szakterületek ismerőivel! Nem dönt egyik napról a másikra! És ezt azért mondtam el neked Drás, hogy megértsd, az hogy valaki a királynőt képviseli, nem jelenti azt, hogy azonnal döntenie is kell mindenben! Teljes joggal megteheti hogy azt mondja: nem dönt, mert nem ért az adott ügyhöz! Előbb konzultálnia kéne nála okosabb csiszíkkal! Ez nem szégyen, mert a királynő maga is éppen pontosan ugyanígy tesz! Nem is lenne jó királynő, ha nem így tenne! Továbbá, nem is hinném hogy ha egy csiszí egyedül kerül a barbárok közé, akkor bármi olyan ügy is felmerülhetne, hogy neki muszáj lenne abban azonnal döntenie, ugyanakkor olyan fontos volna, hogy normális esetben valóban a csiszí királynő kéne azt megítélje! Mert itt van például Iggi kérése az úrvárossal kapcsolatban. Ha nem ő nyeri meg ezt az úrvárost, akkor majd felterjesztem a kérését a királynő elé. De lehet hogy nem ő dönt majd e kérdésben, hanem ebben is az alkirálynők. Mindenesetre a világon semmi nem sürget, hogy okvetlenül én döntssek ebben, és itt és most!

—Na de mi van akkor, ha élethalál kérdése az ügy, és szó szerint, mert a barbárok meg akarnak ölni valakit, és az csakis akkor kerülheti el a halált, ha ti csiszík befogadjátok magatok közé?! És nem lehet habozni, mert a barbár üldözők azt mondják, hogy ha azonnal úgy nem

döntesz hogy az illető csiszí, akkor rögvest felkoncolják! Ha ellenben úgy döntesz hogy az illető csiszí, akkor megkímélik az életét, mert nem akarnak összeveszni veletek!

—Ez egyáltalán nem nehéz kérdés, Drás, mert ezt már mi csiszíék sokszor megvitattuk, és maga a királynő döntött úgy, hogy ilyen esetben természetesen kötelességünk megbízni minden csiszí józan ítélőképességében, tehát ha egy csiszí egyedül van, akkor a legteljesebb mértékben jogában áll bárkit a csiszíék közé befogadottnak tekinteni. És e döntése a világ összes csiszíját teljes mértékben kötelezi! A királynőt is! Ha pedig egy kisebb csiszí csoport szakad el a többiektől, akkor ez rájuk ugyanúgy vonatkozik, természetesen azzal a kikötéssel, hogy nekik közösen kell dönteni ez ügyben - vagy úgy, hogy megválasztják a maguk vezetőit és azok döntenek, vagy többségi szavazással. Tehát ha néhány csiszí valami baleset vagy más ok kapcsán elszakad Csiszillától, akkor ők ott együttesen Csisziföldet képviselik, és tulajdonképpen kötelességük hogy ott egy új Csiszillát alakítsanak ki, ami majd valamikor a jövőben remélhetőleg fel tudja venni velünk a kapcsolatot, és újra egyesülünk! Ezalatt természetesen kapcsolatot kell tartaniuk a csiszí elvek figyelembevételével a környéken esetleg élő barbárokkal, s ennek része az is, hogy arra érdemeseket esetleg befogadjanak!

—Köszönöm a választ! - bólintott udvariasan Drás.

—Na jó, akkor tehát kezdődjék a játék! - szólt Pucsakaci úr. —Miután senki nem tiltakozott Éa kivételével, úgy tekintem hogy mindenki más beleegyezett, hogy őszintén válaszol egyetlen kérdésre! Elsőként kérdezze meg a számára legfontosabbat Kristály, és Iloétől!

Kristály nem is gondolkodott. Ezt kérdezte azonnal:

—Iloé, válaszolj őszintén: te gyógyítottál meg?!

—Nem. - válaszolta nyugodtan Iloé, Kristály szemébe nézve.

—És volt valami közöd a gyógyulásomhoz?!

—Kristály, emlékeztetlek rá, hogy csak egyetlen kérdéshez volt jogod! - válaszolta ismét nyugodtan Iloé.

—Ó, de hiszen máris válaszoltál erre is! Ha semmi közöd nem lett volna hozzá, akkor ezt nyugodtan megmondtad volna! - mosolygott Kristály. —Vagyis volt hozzá közöd! S ez a lényeg! Tehát jól sejtettem én! - azzal átölelte Iloét, szorosán, s ezt mondta:

—Hű rabszolgád vagyok mindörökké!

—Ne butáskodj, nincs szükségem rabszolgákra! Légy inkább barátom mindörökké!

—Máris az vagyok, és megtiszteltetésnek érzem hogy erre kérsz!

—Akkor most kérdezzen valamit Jotu Kristálytól!

—Hadd halljam Kristály, mondd a szemembe: valóban vége van-e közöttünk mindennek mindörökre, de annyira, hogy még akkor sem jönnél hozzám feleségül, ha az életed múlna ezen?!

—Telibetaláltad, Jotu! - mondta határozottan Kristály, a fiú szemébe nézve. —Igen, ennyire vége közöttünk mindennek, tehát a saját érdekedben is a legjobban teszed, ha mielőbb kiversz a fejedből!

—Akkor most kérdezzen valamit Szjord Kajjától!

—Azt szeretném tudni, hogy te is úgy véled-e tiszteletre méltó Kajjám, mint Iloé, hogy nekem tulajdonképpen nem is olyan lehetetlen tündérré válnom!

—Hát ugye, erre egyszerű igennel és nemmel felelőtlenség volna válaszolni, mert ez attól függ, hogy mennyire szándékszol tökéletes tündérré lenni! Amennyiben csak a jóságot érted ezalatt, ez kizárólag elhatározás kérdése. Ha testileg is tündér szeretnél lenni, akkor az valószínűleg lehetetlen, ugyanakkor viszont tiszta szerencse hogy lehetetlen, mert hát nézz csak rá Iloére, ugyan mit irigyelsz te a testében hogy szívesen hasonlítanál hozzá! Jó-jó, te nem tudsz fényruhát generálni, na de hát ezzel szemben van biztos egy egész rakás olyan képességed amivel Iloé nem rendelkezik, például erősebb vagy nála! Botor dolog volna minderről lemondani, még ha megtehetnéd is! És ez nem is szükséges. Ha valaha megtalálod Tündérországot, biztos hogy az ottaniak sem testi átalakulást várnának el tőled, hanem a jelmed megfelelővé formálását. Ezesetben pedig semmi akadályja annak, hogy legalábbis *tiszteletbeli* tündér legyél! Ehhez természetesen ezeket a kannibálos gondolataidat sürgősen felül kell vizsgálnod, na de ebben Iloé kiváló tanítómestered lehet, s biztos szívesen is rááll, mert hiszen szeret téged! Különben meg

el kell mondjam, hogy mint említettem már, én találkoztam nem is egy tündérrel, ez ugye muszáj is volt másképp nem menthettem volna meg őket, és van tudomásom róla, hogy egyszer befogadtak maguk közé még nagyon régen egy embert. Egy lányt. Nem bargani, tehát megmondhatom nyugodtan a nevét is, úgysem ismeritek: úgy hívták hogy Dzsuli. Azaz, még most is úgy hívják, mert még javában él. És tündér lett belőle, no nem a legkiválóbb tündérek egyike, de azért tündér, és nagyon boldog!¹ Azt hiszem azóta már ő maga is képes olyasféle fényruha generálására mint Iloé, mert a tündérek megtanították rá. S ezen senki ne csodálkozzék, mert a tündérek legendája szerint eredetileg nem is voltak olyanok hogy emberek, csak tündérek, mert az emberek mind egy szálig csak elkorcsosodott tündérek, nem mások!

—Ó, milyen gyönyörű tanítás ez! - ámult Drás.

—Így mondják a tündérek. - bólintott Kajjám. —Tehát bár egyáltalán nem gyakori hogy befogadjanak valakit maguk közé, de ez nem is lehetetlen. Természetesen a befogadásnak iszonyú kemény feltételei vannak, sokkal keményebbek mint a csiszíknél. Én úgy látom Szjord fiam, hogy ami a te esetedet illeti, az majdnem teljesen reménytelen. Amennyire ismerlek, hát el kell mondjam hogy a tündérek úgy általában nemigen rajonganak azokért, akik úgy gondolkodnak mint te. Iloé ezt illetően egészen kivételes tünemény! Mindazonáltal a helyzeted bár majdnem reménytelen, de tényleg csak *majdnem*! A tündérek kedvenc mondása ugyanis, hogy az örökévalóságba minden belefér! És az is hogy mindenki megjavulhat! És a tündérek közt annyira jó, hogy nagyon érdemes ám küzdeni azért a „majdnemért”! És épp neked Szjord óriásiak az esélyeid más... hm... *személyekhez* képest, mert veled van Iloé! Ő biztos kezét-lábát törve iparkodna hogy segítsen neked ebben...

—Az aztán biztos! - bólogatott boldogan mosolyogva Iloé.

—Persze, ehhez az kell, hogy meg ne haljon addig, míg megtaláljátok Tündérországot.

—De neked tudnod kell, hogy az hol van! - szólt azonnal Iloé.

—Tudom is hogy hol van. Hogy is ne tudnám!

—Elvezetnél oda? - kérdezte Iloé.

—Hát majd esetleg a Kukkoló után beszélhetünk a dologról. Mondjuk, majd még meglátom, de ez legalábbis nem tartozik a lehetetlenségek birodalmába.

—És... és esetleg én is... - kezdte csillogó szemekkel Kristály, és izgalmában még előre is hajolt.

—Ne is haragudj Kristály, de ez szóba sem jöhet! - intett Kajjám határozottan. —Amint nekem nem lenne jogom a csiszík közé vinnem valakit aki nem csiszí, éppúgy, sőt, még sokkal inkább nincs jogom a tündérekhez vezetni egy nem tündért! Mert a csiszík szerint az csiszí, aki annak vallja magát. De a tündérek nem mondják azt, hogy tündér az, aki tündérnek vallja magát! Amennyire megítélhetem, Iloé valóban százszázalékos tündér, őt tehát holtbiztos hogy befogadják, ha eljut odáig. Téged Kristály egyáltalán nem biztos! Az ilyesmi lényegében a tündérkirálynőtől függ, és a legtiszteltebb tündérektől, akiket úgy neveznek ők maguk közt, hogy a *Nagy Őregek*. És hogy is dönthetnék én a tündérkirálynő nevében, amikor én nagyonis nem vagyok tündér! Meg kell mondjam ugyanakkor, hogy a tündérek igen nagyra értékelik irántuk végzett sokrétű szolgálataimat, a véleményem adott esetben tehát akár döntő is lehet, de csak ha ők maguk közt megosztottak a kérdést illetően. Ám alapvetően mégsem én döntök, és ezt nem is bánom, mert döntsék el ők a dolgaikat. Így is illik ez, mert én nem is mindenben értek egyet velük. Majdnem mindenben, de mégsem *teljesen* mindenben. Hanem felesleges ilyen csalódott képet vágnod, mintha a rumosmeggy ecettel lenne tele, ugyanis alig kétlem hogy ha Iloé befogadást nyer, akkor azonnal szóba hozza a te ügyedet! Iloé már csak olyan hogy ezt megteszi, még ha emiatt a száműzetés fenyegetné is, holott megnyugtathatom, hogy erről szó sincs! Na és hát ha ezt Iloé megteszi, az természetesen a semminél is kevesebb ami a befogadásodat illeti, az egyáltalán nem garancia rá hogy befogadjanak, azonban nagyonis garancia arra, amennyire a tündéreket ismerem, hogy legalábbis felkeres téged némelyikük, és megvizsgálják, hogy mi legyen veled! S ezután már igazán csak azon múlik minden, hogy elég jónak találtattál-e!

¹ Dzsuli tündérré levésének története abban a regényben van leírva, melynek címe: *Kajjám, a Tévedés*.

—Iloé... ugye... ugye... - rebegte Kristály olyan izgatottan, hogy be sem tudta fejezni a gondolatát.

Iloé odalépett hozzá és átölelte.

—Ha egyáltalán eljutok Tündérországba, első dolgom lesz hogy szót emeljek az érdekedben, ezt olyan komolyan ígérem meg, mint egy csiszi! Itt mindenki előtt ígérem meg! Faljon fel egy gonosz szellem, ha megszegném ezt az ígéretemet!

E szavakra Szjord úgy elszégyelte magát, hogy mélyen lehajtotta a fejét.

—Akkor most kérdezzen valamit Iloé Szjordtól!

Pucsakaci azt hitte, hogy Iloé, mint egy szerelmes nő szokta, most valami olyasmit kérdez Szjordtól, hogy az megcsalta-e őt már valaha, vagy hogy még mindig szereti-e. Ehelyett Iloé habozás nélkül ezt kérdezte:

—Szjord, válaszolj nekem teljes őszinteséggel Kajjám próféta figyelő tekintete előtt: segítesz-e nekem minden erőddel, hogy eljussak Tündérországba?!

Szjord csak nézett rá, még a szeme is kidülledt, nyelt egy nagyot, majd mégegyet... végül így szólt:

—Iloé, őszinte választ kértél, azt kapsz! Amennyiben ez a dolog egyedül csak rajtam múlik, nos, akkor azt kell mondjam, hogy én nem akarok elveszíteni téged! Soha! Nem akarok lemondani rólad! Márpedig ha te oda bemész, de engem nem fogadnak be, akkor örökre elveszítelek! És ezt én nem akarom! Ezt nem lennék képes elviselni! De... de ha csak rajtam múlik majd, akkor... akkor azt azért megteszem hogy elviszlek a határáig, hogy lásd, és bekandikálhass oda!

—Olyan finom husika vagyok, Kannibál Úr? - kérdezte Iloé, és megcsípkedte játékosan Szjordot. Kajjám kivételével mindenki csak szerelmes évődésnek gondolta ezt, és nem is sejtették, hogy mennyire szó szerint komolyan kell érteni.

Szjord átölelte Iloét, és ezt válaszolta neki:

—Ennivaló kis kölyök vagy, Iloé, de itt már rég nem erről van szó. Egyszerűen valóban nem akarok elveszíteni. Én... talán még élni sem akarok nélküled.

—Most akkor Éá kérdezhet Iggitől!

—Leginkább talán az érdekelne, de csak a játék kedvéért tényleg, hogy ha lenne Tündérország, akkor odaköltöznél-e a barátaiddal, vagy inkább továbbra is külön országot alapítanátok!

—Ha mindenki olyan ott mint Iloé, akkor természetesen boldogan odaköltöznénk. Előbb azonban meg kéne győződnünk arról hogy ez valóban úgy van, hogy tehát Iloé nem valami kivételes jelenség-e, hanem valóban az ő jelleme ott az általános!

—Kérdezzen akkor Iggi Jotutól!

—Válaszoljon akkor Jotu arra, hogy az ő ötlete volt-e, hogy szerepeljen a Kukkolóban, vagy eszébe sem jutott, és Pucsakaci kereste meg ezzel a kívánsággal!

Jotu elsápadt.

—Ehhez semmi közöd!

—Az mindegy. Szabad volt feltennem egy kérdést! Egy bármilyen kérdést!

—Ami rám vonatkozik. De ez Pucsakaci úrra is vonatkozik, s így nincs jogom a válaszra!

—De Pucsakaci ugye megengedi hogy válaszolj rá?! - nézett Pucsakaci képernyő-arcába Iggi.

—Természetesen megengedem!

—Nos jó, tudd meg hogy bár gondoltam rá hogy szerepeljek, de nem láttam sok reményét hogy bekerüljek, így nem is jelentkeztem, de aztán Pucsakaci egyszercsak megkeresett ezzel az ajánlattal, s akkor kapva kaptam rajta!

—Köszönöm! - mondta Kristály, és epés pillantást vetett Pucsakaci felé.

—Most mit haragszol Kristály, akár jól is elsülhetett volna a dolog, lehet hogy valóban összebékültetek volna...

—De nem így történt!

—Ez még most is csak rajtad múlik! - szólt sietve Jotu.

—Kopj le! Te meg Pucsakaci, megkérdezhetnél volna!

—És akkor hol marad a meglepetés?! - vigyorgott a műsorvezető. —Most vita helyett inkább kérdezzen valamit Kajjám Drástól!

—Nekem semmit nem kell tőle kérdezniem, mindent tudok róla, ami érdekel.

—Na de mégis!

—Nem értelek Pucsakaci, hát hallhattad hogy mindent tudok róla! Azt meg ami nem érdekel, minek kérdezzem meg!

—A játék akkor is játék! Tessék kérdezni valamit!

Kajjám vállat vont.

—Jólesett a párzás Mácsival?

—Ó igen, nagyon! Zavart hogy annyian néztek, de remek volt! Köszönöm hogy rákényszerítetél tiszteletre méltó próféta, mert most már azt is tudom hogy mekkora ökör voltam korábban, hogy eddig nem műveltem ezt a remek dolgot!

—Akkor most te kérdezz valamit Kajjámtól, Drás!

—Magyarázd meg kérlek tudatlan fejemnek, hatalmas próféta, miként is lehet az, hogy te a csiszík szexuális szokásaival értesz egyet, és eképp a család intézményét negatívumnak tartod, mégis azt mondtad nemegyszer, hogy van feleséged, sőt, emiatt Iggyvel sem akarsz lefeküdni, de Kristálynak is ilyesmit mondtál!

—Megmagyarázom. - válaszolta Kajjám leereszkedően. —Mi nem vagyunk összeházasodva a karotány vallás szabályai szerint. Kapcsolatunkra inkább az a kifejezés illik a te fogalmaid szerint, hogy élettársak vagyunk. De nemcsak szexuális vonatkozásban, hanem minden egyéb szempontból ragyogóan megértjük és kiegészítjük egymást. Így értem azt hogy a feleségem. Ami meg a szexet illeti, nos, mi magunkat annyival különbeknek tartjuk más embereknél, de tulajdonképpen még a tündéreknél is, amennyivel a csiszík különbnek tartják magukat a barbároknál. Vagyis, hozzánk viszonyítva lényegében mindenki barbár! Na már most ahogy a csiszík nem párzanak barbárokkal, úgy mi sem tesszük ezt mással, csakis egymással! Méltatlan volna hozzánk! Ez van, még akkor is, ha emiatt Iggi vagy Kristály vagy akárki megsértődik!

—Nem sértődtem meg Kajjám, ez várható volt tőled! - legyintett Kristály. Iggi meg még ennyit sem mondott, mert nem akarta maga ellen hangolni Kajjámot.

* * *

Három nap múlva, reggel ébredés után Pucsakaci úr a már szokásos kérdést tette fel nekik: —Újabb kiszavazás kezdődik! Halljuk, most ki lesz a két kiszavazott? Tippeljetek! Kezdje Drás apostol!

Drás megvakargatta az állát, majd így szólt:

—Hát, azt hiszem most az egyik én leszek! A másik pedig Jotu, mert ő most legutóbb is majdnem annyit kapott, mint Mácsi!

—Szerinted is így lesz ez, Jotu?

—Bízom benne hogy nem így lesz! Nagyon szeretnék benn maradni, mert ha már Kristályt nem hódíthatom vissza, legalább nyerjem meg az úrvárost! Különben meg még mindig bízom benne, hogy ha az az enyém lesz, Kristály is másképp beszél majd!

—Jotu, akkor sem megyek vissza hozzád, ha nászajándékként adhatnád egész Bargant, plusz még a csiszík bolygóját, Tlaxánt is!

—Szóval, Jotu, akkor kik lesznek most kiszavazva?

—Valószínűleg Iggi és Drás.

—És szerinted, Iggi?

—Osztom Drás véleményét: ő és Jotu.

—Halljunk téged is, Éá!

—Nehéz megtippelni! Végülis Jotu csak azért kapott sok szavazatot, mert őt választotta ellenfélül Mácsi! Nem a nézők szavazták őt ki! Ők épp Iggit szavazták ki Mácsival együtt! Attól tartok tehát hogy most Iggi és Drás lesz a két kiszavazott.

—Iloé?

—Én is attól tartok, hogy úgy lesz ahogy Éá mondja.

—Szjord?

—Osztom Iloé véleményét.

—Kristály?

—Szintén. - válaszolta Kristály röviden.

—Kajjám próféta?

—Elvileg igaza lehetne Éának és az ő véleményét osztóknak - mondta Kajjám fontoskodva - de én azt hiszem hogy az utóbbi órákban Jotu felvillantotta előttünk lénye rosszabbik oldalának egy pár tulajdonságát! Ne felejtjük el, hogy például lekurvázta Kristályt! Mindez nemigen tetszhet azoknak, akik szeretik Kristályt! Meglehet tán hogy korábban nem a nézők szavazták be a párbajba Jotut, de most már ettől még beszavazhatják! És korábban sem volt már túl jó esélye a fiatalembernek, nem is egyszer kiderült ez a ráadott szavazatok alapján! Én tehát amondó vagyok, hogy az egyik jelölt okvetlenül ő lesz! A másik nem tudom hogy kicsoda, lehet hogy Iggi, lehet hogy Drás, de elvileg még talán másvalaki is lehet.

—Ki?

—Tényleg nem tudom, most másoknak eléggé azonosak az esélyeik. Tulajdonképpen még akár Szjord is lehet a második, mert szerintem azzal hogy elárulta hogy vonzódik a tündérséghez, azzal csökkentek a bennmaradásra az esélyei, mert unalmasabbá vált, tőle a nézők ugyanis inkább valami kannibálos szöveget vártak volna szívesen. Én csak azt tudom hogy az egyik, az Jotu lesz.

—Hát jó, hogy ki lesz az, azt holnap reggeli után megtudjátok! - mondta Pucsakaci.

Hát megtudták! Kiderült, hogy szinte fej fej mellett, mindössze hatezer szavazat különbséggel a két kiszavazott Jotu lett és Szjord! A legtöbb szavazata meghozzá közülük is Jotunak lett. És Szjordot követte Iggi, tízezerrel kevesebb szavazattal.

—Tehát megint Kajjám próféta tippelt a legjobban - mondta Pucsakaci - mert bár Jotu kiszavazását sokan megjósolták, de egyedül Kajjám említette Szjordot is, mint lehetséges kiszavazottat!

Na de most azt kellett eldönteni a bentieknek, hogy Szjord és Jotu közül ki menjen párbajra. Nem is volt vitás, hogy egyhangúlag Jotut jelölték ki, Kristály nagy öröme.

—Halljunk akkor téged Jotu - kérdezte Pucsakaci - meg tudod-e mondani már most, hogy kit választasz ellenfelül, vagy pedig hagyjunk neked gondolkodási időt?

—Igen, meg tudom mondani! Legyen az ellenfelem éppen Szjord!

—Na hát! Indokold meg, miért!

—Pofonegyszerű! Azért ő, mert a szavazás szerint énutánam őt szeretik a nézők a legkevésbé! Hiszen engem nem számítva neki lett a legtöbb szavazata! Tehát mindenki mást jobban szeretnek a nézők. Vagyis akárki mást választanék, csak romlanának az esélyeim. Igaz hogy így is rosszak az esélyeim, de talán nem annyira, végülis elképzelhető, hogy meggondolják magukat hatezren, s mégis úgy döntenek hogy én maradjak benn, s nem ez az unalmas Szjord! Továbbá, akik ennél az előző szavazásnál valaki másra szavaztak, nem rám vagy Szjordra, azoknak is dönteni kell most, hogy Szjord menjen vagy én, és elképzelhető, hogy ezek közül többen támogatnak engem, mint Szjordot! Hiszen nem olyan sok az a hatezer a nézők millióihoz képest! Elég ha minden ezredik gondolja meg magát!

—Tehát Jotu újabb döntést kér a nézők részéről Szjord és öközött! - foglalta össze Pucsakaci.

—Rendben van, akkor mostantól szavazhatnak a nézők, egészen holnap délig!

Hát a nézők szavaztak is, meghozzá minden eddiginél többen! Igazán minden létező rekordot megdöntöttek! Még nem volt este, de már mindegyik számláló kétszázmillió feletti számot mutatott!

Reggelre még nagyobbak lettek a számok. Az egyik mutatott kétszáznyolcvanmilliót, a másik ennél jóval többet: háromszázhetvenmilliót!

Ez nem okvetlenül jelent ugyanennyi nézőt is. Bizonyára voltak akik többször is szavaztak. De akkor is óriási nézettségre utalt ám ez!

Jotu egyre komorabb lett. Valahogy nem igazán bízott benne, hogy a kisebbik szám az övé!

Ezen a reggelen Pucsakaci ezzel a hírral lepte meg őket:

—Mint bizonyára sejtettétek, délig lehet szavazni. Ám addig sem unatkozhattok. Az éjszaka folyamán csatlakozott az űrvároshoz egy űrkomp, és hozott nektek egy fél disznót. Friss vágás, órákkal ezelőtt szenvedett csak ki. A feladat az, hogy most ne előrecsomagolt élelmiszerekből reggelizzetek, még csak ne is ebédeljete. A délelőtti folyamán készítsetek belőle magatoknak ebédet! Elvárom azt is, hogy ebben főleg a férfiak jeleskedjenek, mert nekik ez valószínűleg nem rutinmunka! Tehát csakis akkor kérjék a nők segítségét, ha végleg megakadnak, és egyikük sem tudja, hogy hogyan s miként tovább! Tudjátok, ez hagyomány a Kukkolóban, eddig még minden egyes Kukkolóban volt efféle feladat a fél disznóval, s úgy tegyetek ki magatokért ti férfiak, hogy tudjátok meg, a nézők ezt nagyon szokták élvezni! Imádják amint láthatják a férfiak szerencsétlenkedését a konyhában! Főleg a női nézők szeretik ezt látni nagyon! Tehát amelyik férfi nem vesz részt ebben a feladatban, az biztos azt kockáztatja, hogy sokmillió nő fog ellene szavazni! Tehát munkára fel! A fél disznó ott vár benneteket már a légzsilipben!

Valóban ott volt a disznó, és mindenki résztvett a munkában, még Jotu is. Elvégre nem tudhatta hogy ő esik-e most ki, és ha most kihúzza magát a feladat alól, akkor lehet hogy az utolsó félórán jön ellene néhány millió szavazat! Serénykedett tehát ő is és Szjord is. Még Kajjám is, bár ő valami furcsa, utánozhatatlan méltósággal. Ő azzal kápráztatta el a nézőket, hogy a disznó mellett talált friss zöldségeket pucolta és darabolta, de olyan villámgyorsan mozgott a keze, benne a késsel, hogy az egy zsonglőrnek is becsületére vált volna. Aztán amikor ezzel megvolt, akkor nekikezdett palacsintát sütni, mert húsos palacsintát akartak készíteni egyik fogásként. A többi férfi vállalta hogy elkészítik a tölteléket bele, de senki nem tudta hogy miként is lehetne jó palacsintát kisütni hozzá. De Kajjám csak legyintett, hogy bízzák ezt rá! És amint megvolt a massa, máris nekiállt kisütni a palacsintákat, s ahogy az szinte csak egy rajzfilmben van, máris dobálta a palacsintákat, hogy azok megforduljanak a levegőben, majd a tepsiből csak elegánsan kihajította az egyre nagyobbodó kupacra mindet... még a lányok is csak nézték döbbenetben Kajjám produkcióját. Persze a fiúk is. Egyedül Szjord nem csodálkozott. Hiszen mi ez egy varázslónak!

Persze nemcsak húsos palacsinta készült. Volt ott még pörkölt is, meg fokhagymás gerinc, húsleves, és még sok más étel. Mindenki ki akart tenni magáért hogy minél több ételt készít el, vagy legalábbis minél többen segédkeznek.

Eljött aztán az ideje épp annak, hogy a húslevesbe belevágják a zöldségeket. Mert hát az jobb helyeken nem úgy készül ám, hogy egyszerre beledobálják a hozzávalókat, húst is, zöldséget is, hanem előbb jól megfőzik a húst, mert annak tovább kell főnie mint a zöldségnek, s a kellő időben teszik bele a zöldséget, hogy még egy darabig főjön azzal együtt, mert a zöldségnek kevesebb főződés is elég.

Na és hát épp amikor ehhez készültek neki, Jotu ezt kérdezte:

—Hol a sárgarépa?

—Ott balra a piros fazék mellett! - bökött a hüvelykjével hátra Kajjám.

—De hát itt csak néhány girnyó vacak van!

—Nem értem, hát a sárgarépa olyan, amilyen, mi bajod van?

—Van közöttük egy jó nagy, szinte alkarnyi is, kinéztem már a légzsilipben, és félretettem! Az hol van!

—Mit tudom én, nekem nem kell, én a palacsintákat sütöm! - vont vállat Kajjám.

—Hol az a kibaszott sárgarépa?! - kiáltotta mérgesen Jotu.

—Hát bevallom, hogy azt én ettem meg! - mondta Iloé, és szemérmesen lesütötte a szemét. — Tudjátok, én nem szoktam húst enni! És bár finomak a csiszí élelmiszerek, de hirtelen nagy vágyam támadt valami friss zöldségre, és az a répa olyan étvágygerjesztően nézett ki! Bevittem a mosdóba, megmostam, megpucoltam és becsemegéztem! Hiszen van itt még répa bőven! Remélem nem baj?!

—De igen, de baj, miért nem szóltál! A sárgarépa Kristály kedvence, és...

—És én nem sajnálom Iloétől! - szólt azonnal Kristály.

—Akkor is meg kellett volna kérdeznie, most pucolhatom helyette ezeket a vakarékokat, és...

Ekkor Szjord odalépett Jotu mellé, kinyújtotta a kezét, és csak úgy félkézzel megragadván Jotu ruháját, a feje fölé emelte a fiút. Jotu lába ott kalimpált Szjord hasa közelében.

—Hé, beleapritsalak a levesbe répa helyett?! Úgyis húsleves, és te is husika vagy!

—Tegyél le azonnal!

—Emlékeztetlek rá, megmondtam hogy addig élsz, amíg nem kezdesz el Iloével is úgy viselkedni, mint Kristállyal! Hogy merészeled felelősségre vonni egy kibaszott sárgarépa miatt?! Mert kaphatsz ám sárgarépát ha nagyon akarod! - azzal bal kezével megragadta a legnagyobb, még megpucolatlan sárgarépát, hirtelen ledobta Jotut a konyhaasztalra, hogy a hasán feküdjön, majd egy villámgyors mozdulattal belenyomta a sárgarépát Jotu fenekébe, csak úgy a gatyán keresztül. Akkora erővel nyomta be, olyan hirtelen, hogy az egyszerűen szétszakította a nadrágot, így csinálva utat magának. Jotu üvöltött.

—Kaphatsz még zöldséget ha kell neked! - és Szjord egy marék pucolási zöldség hulladékot nyomott be Jotu szájába.

—Elég, elég! - kiáltotta Iloé, és megragadta Szjord karját. Visszacibálta önkéntes lovagját a helyére.

Jotu nagy nehezen kiköpdöste a szájából a szemetet, majd bevánszorgott a fürdőszobába hogy kiszedje magából a sárgarépát, és ápolgassa magát. Sokáig nem jött ki, de még utána is sántított. A répa kiszedése után ugyanis erősen vérzett a fenéke. Nem is dolgozott már semmit, ült csak komoran egy fotelban, de senki nem is várta tőle hogy segítsen még valamit. Igazság szerint mindenki azt remélte, hogy délben kiderül: Jotu vesztett, és elmegy közülük.

Elérkezett aztán a tizenegyóra.

—Kész az ebéd! - jelentette be Kajjám fontoskodva, mintha az egész egyedülcsak az ő érdeme volna. —Kezdjük a tálalást fiúk, aztán lehet hamikálni! Még épp kész is leszünk mindennel tizenkettő előtt, vagyis ehét velünk utoljára még Jotu is, mert remélem hogy ez lesz utolsó étkezése! Mármint nálunk! Szóval gyere te is Jotu, megengedem hogy egyél, bár igazán nem érdemled meg, mert tudd meg, hogy Iloé remek kislány! Megérdemel akár mekkoránagy répát is, épp csak a te répádat nem, mármint azt nem ami a lábad közt lóg, mert annál egészen biztos hogy jobbat érdemel!

—Nem vagyok éhes! - morogta Jotu. —És már én is azt szeretném ha engem szavaznának ki a nézők, mert utálok idebent lenni! Kérek is minden nézőt hogy szavazzanak úgy, hogy kimenjek innen! Hiszen itt életveszélyes lenni, itt ha egy ártatlan megnyikkanásom is van, máris megérszakolnak, meg még agyon is vernek! Ezt igenis nem érdemeltem meg, mert ha elhagytam is Kristályt, de sose vertem, ezt Kristály sem tagadja remélem!

—Ezt az egyet nem tagadom, valóban nem vertél meg soha, de bár úgy lett volna, mert akkor le sem fekszem veled! És ennek ellenére igenis megérdemelted amit kaptál Szjordtól, megérdemelted, de meg ám, vastagon!

—Nekem mindegy - vont vállat Kajjám - akkor Jotunak nem tálalok, több marad nekünk!

—De én sem kérek semmit! - állt fel Iloé, és szédelegve a fürdőszoba felé tartott. —Rosszul érzem magamat, olyan érzésem van mintha hányni kéne, de nem tudok hányni! Azt hiszem hogy... - azzal hirtelen összeesett félúton a fürdőszoba felé. De nem rogyott le a földre, mert Szjord időben odaugrott, s még esés közben karjaiba kapta.

—Attól tartok hogy nagy a baj, Kajjám, mert valóban rosszul lehet Iloé: nézd csak meg, milyen sápad a fényruhája, egészen szürkés, és ahol nem az, ott mélyvörös! Pedig még három perccel ezelőtt is milyen vidám volt, makkegészségesnek nézett ki! Mi a baja?!

—Nem tudom. - mondta tűnődve Kajjám - én csak ismerem a tündéreket, de nem vagyok tündér magam is! Nem tudok olvasni a fényruhájukból! Azt hiszem pedig hogy jó lesz ezt majd megtanulnom valamikor, hasznomra válhat, és sosem is árt ha az ember minél többet tud, ugyanis...

—Mi a baja?! - kiáltott rá igencsak udvariatlanul Szjord, elvágva Kajjám gondolatainak félrekanyarodását.

—Miért engem kérdezel, én nem vagyok orvos!

—Hát ki segítsen rajta ha nem te, én talán?!

—Te biztos nem. Nem, nem, azt igazán nem ajánlom hogy te segíts rajta! Ugyanis nem hiszem hogy ez olyasmi baj volna, mint amit te meg tudnál gyógyítani Szjord fiam! És nem javaslom

Éát sem! - nézett a melljük lépett csiszi nőre. —Ne feledjétek, hogy Iloé szervezete nagyon más lehet mint egy közönséges emberi szervezet...

—Igen, tudom, ezért is nem hagytad hogy tegyünk vele valamit amikor a múltkor elájult! Ezért is fordultam most hozzád! - erősítette meg Szjord.

—Segítsetek, nagyon fáj! - sírt Iloé, azzal összegörnyedt Szjord karjaiban, és ömleni kezdett a könnye.

—Mégis kéne neki adnunk valami fájdalomcsillapító injekciót! - tépelődött mellettük állva Éa.

—Már értesítettem a Barganon az orvoscsoportot, hat órán belül itt lesznek az úrállomáson! - mondta gyorsan Pucsakaci.

—Addig nem fogja kibírni! - tűnődött Iloét nézve Kajjám. —És én ugyan igen jól értek a gyógyításhoz, de tündért még én sem gyógyítottam soha! Nagy felelőtlenség volna közbeavatkoznom! Ez olyan vagy-vagy lenne: vagy meggyógyul, vagy meghal, belehal a gyógyításomba!

—Csinálj valamit ha tudsz, könyörgök, mert nagyon fáj! Ennél még az is jobb lenne ha valaki...

Ebben a pillanatban megint minden világítás kihunyt az úrállomáson, megvakultak a kamerák, megsüketültek a mikrofonok is, és így senki nem látta hogy Kajjám egy mozdulattal betapasztja Iloé száját, s azon már nem tud kibukni a mondat befejezése, hogy „megenne engem”. Mert persze ezt akarta mondani: hogy ennél az is jobb lenne, ha valaki megenné őt. Tulajdonképpen azt kérte ezzel Szjordtól, hogy inkább egye meg őt most a szellem, mert hisz Szjord azt ígérte neki, hogy az nem fog fájni!

És még csak Iloé fényruhája sem világított most. Nem, az sem adott fényt, mert bár maga Iloé is meglepődött ezen, de úgy érezte szinte, mintha valaki valamit durván megrángatott volna a belsejében; mindenesetre ettől kikapcsolódott a fényruhája. Mondhatni, erőszakosan levetkőztették. Ennyire azért értett a tündérekhez Kajjám, hogy ezt megtehesse. Iloé nem is bánta. Úgy fáj a gyomra meg még néhány más belső szerve is, hogy egészen biztos volt benne: ennél a halál is jobb!

Azonban Szjord most nem volt olyan helyzetben hogy megehesse Iloét, mert természetesen semmit nem tehetett Kajjám engedélye nélkül. S most érezte hogy amint megérkezésekor, úgy most is kapcsolatot létesít vele Kajjám rádióhullámok útján.

—Biztos kitaláltad Szjord, Iloé azt akarja, hogy edd őt meg!

—De... de én...

—Attól félsz hogy nem engedem meg?

—Majd megmondod hogy engeded-e, nem erről van szó, de hát...

—Nézd, biztos kitaláltad hogy Iloét megmérgezték, és...

—Megölöm a nyomorultat! Őt eszem inkább meg!

—Hagyd békén, bízd ezt nyugodtan rám! Most Iloé a fontos! Attól félsz hogy te is megmérgeződöl tőle?!

—Én?! Hiszen én akár épp robbanó atombombát is falatozhatok, mit érdekel engem egy kis mérge?!

—Vagy most már nem olyan finom Iloé?

—Nem tudom, de nem is érdekel! Én őt... őt... én élve akarom! Kajjám! Mentsd meg, és én önmagam ajánlkozom szolgálul örök időkre!

—De hát úgyis csak tőlem függ, hogy szolgál-sz-e!

—Fááááj... - sikoltotta Iloé.

—Tegyé! már valamit! - kiáltotta Szjord képletesen szólva, merthogy rádióhullámokkal tette.

—Én mit sem tehetek. Igazat mondtam: lehet hogy többet ártanék vele mint használnék. A fájdalmát talán elmulaszthatnám, de attól még simán meghalna. Szóval Szjord fiacskám, itt most rajtad múlik minden! Mert a tündérek anatómiájához, s még inkább biokémiájához csak a tündérek értenek igazán! A tündérek értenek az emberekhez is, és önmagukhoz is. Mi emberek és varázslók csak magunkhoz értünk, a tündérekhez nem. Tehát ha azt akarod hogy Iloé éljen, akkor nincs más megoldás, el kell vinned őt Tündérhonba, és beadnod oda a tündérekhez! Nem hinném hogy tündérfogalmak szerint nagy lenne Iloé baja, szerintem ha értene a tündérvarázslatok akár kicsiny részéhez is, ő maga is kikúrálhatná saját magát. A tündérek

tehát majd rendbehozzák. Őszintén csodálnám, ha néhány másodpercnél tovább tartana a gyógyítgatása! Sőt, nemcsak csodálnám, de mértéktelenül meg lennék lepve!

—De hát nem engedsz innen el, Kajjám!

—Ki mondta neked ezt a baromi hülyeséget?! Máris mehetsz ha akarod, hiszen biztos tudod hogy merre van Tündérhon! Odaérhetsz néhány másodperc alatt, vagy nem így van?!

—És akkor a gyilkost...

—Nyugi, bízd rám, megmondtam! Majd én fedezem az utatokat! Nem lesz gyanús az eltűnéseitek, én mindent elrendezek! De Iloé többé nem jöhet ide vissza, mert mindenki halottnak fogja hinni! Na, ez nem olyan nagy baj, mert nem is hinném hogy kikíváncozna Tündérhonból... tehát már is indulhatsz! Jó utat fiacskám, és tudd meg hogy büszke vagyok rád! Te vagy az első szellem aki megjavult! És ezentúl nem kell félned tőlem, ha találkozol velem! Iloénak majd mondd meg hogy ki vagyok én, és örülnék ha majd meglátogatnátok! És azt is megengedem neked hogy ha találkozol más szellemekkel, akkor dicsekedj, sőt akár hencegj is előttük azzal, hogy te annyira kiváló szellem vagy hogy neked még a hatalmas Kajjám is a jóbarátod! Na, tűnés innen!

—Köszönöm! - felelte Szjord, azzal a következő pillanatban már ott sem volt. Eltűnt. Iloével a karjában.

Iloé semmit nem hallott a fölötte lezajlott titkos társalgásból. Ő csak annyit érzett, hogy nagyon fáj a hasa, a belei, izmait egyre erősebb görcs húzza... még a sötétséggel sem törődött, az sem érdekelte...

És hirtelen mégsincs sötét! Azaz, van, de e sötétséget temérdek fényfolt világítja meg...

—A világűr! - kiáltott fel, egy pillanatra még fájdalmairól is elfeledkezve. És szinte szédülni kezdett. Nem volt maga alatt semmi, csak a csillagok. És a feje fölött is a csillagok. Senki nem is volt mellette, hacsak egy alaktalan, sűrű ködfelhőszerűséget nem tart annak, ami beburkolta a lábait nagyjából térde alatt, de ez sem volt nagy felhő, és Iloé már így ösztönszerűen is úgy érezte, hogy ez nem más lesz most mint Szjord.

És hirtelen megijedt. Hiszen ő ürruha nélkül van most, mindjárt megfullad...

Ugyanakkor még is képes volt lélegezni. És mintha csak e gondolataira válaszolna, meghallotta Szjord hangját:

—Ne félj! Hoztam magunkkal annyi levegőt, amennyi elég neked vagy két órára.

—És azután mi lesz?! Miért jöttünk ide?!

—Nézz előre! Amit látsz, az Tündérhon! Ha úgy tetszik, hát Tündérország! Elviszlek oda, és ott meggyógyítanak téged!

—Beengedsz oda?

—Be. - sóhajtott Szjord.

—Miért nem eszed meg az ottani tündéreket?

—Oda senki szellem nem tud bemenni, olyan erős varázslatok védik.

Ismét görcsberándította Iloé testét egy fájdalomhullám, majd amikor elmúlt, ezt kérdezte:

—És ha nem jövök onnan ki, akkor mi lesz a csemegéddel, hogyan eszel meg?

—Sehogy. - és Szjord még nagyobb sóhajtott. —De legalább tudom majd, hogy élsz valahol. Majd... majd időnként elrepülök ide... bekukucskálok... talán láthatlak is majd néha... néhány millió évenként egyszer... megmondtam Kajjám is már előre, hogy úgysem leszek képes megenni téged, ha elég időt együtt töltök veled...

—Megmondtam?! - ámult Iloé.

—Meg. Kajjám a világ legisleghatalmasabb varázslója. És sokkal nagyobb a hatalma mint nekem. Minden szellem retteg tőle. A nálam hatalmasabb szellemek is. Na már itt is vagyunk! Majd... majd ha már meggyógyultál, kérlek gyere ide és integess belülről, jó?! Csak hogy tudjam, hogy biztos meggyógyultál! Itt várok majd rád! - azzal egészen a Tündérhont övező erőter legszélehez repült, és széleseben kezdett száguldani a hatalmas, fénylő félgömb körül körbe, hogy keressen egy tündért, akinek jelezhet. Iloé eközben, amikor sűrűsödő fájdalomgörcsei engedték, csak bámult be ámultan. El sem tudta képzelni eddig, hogy létezik ennyi sok szépség is! Főleg a temérdek kristályfa tetszett neki, de rengeteg más világító növény is látott. És

hála nagy, éles tündérszemeinek, még sokkal élesebben is látta mindezt, mint egy ember látta volna.

—Gyönyörű! - nyögte. —Köszönöm Szjord! Köszönöm! Ó, te olyan aranyos vagy! Jaj, már talán azt sem bánom ha meghalok, egyedül azért is érdemes volt élnem, hogy ezt láthattam! Köszönöm hogy elhoztál ide!

—Ne beszélj bolondokat! Élni fogsz, és odabent! Én igenis megmentelek! Emlékszel a mesédre, amit elmondtál nekem a szörnyetegről, aki beleszeretett a színésznőbe?! Hát én vagyok az! Valamiképp megmentelek! És már nem is lesz nehéz, csak találjak egy tündért, aki itt kószál Tündérhon szélén, s jelezhessek neki!

De már körberepülte egész Tündérhont Szjord, és senkit nem talált annak pereménél.

Ez szokatlan volt, de természetesen akadt erre is magyarázat. Tündérhon tündérei ugyanis épp mind egy szálig tanácskoztak közepén, a Nagy Tölgy alatt. Végre döntenie akartak abban a kérdésben, hogy megmaradjon-e a nők szűzhártyája, vagy átalakítsák genetikájukat úgy, hogy már enélkül szülessenek.

A tündérlányok az első néhány ezer év után, amikor először akarnak lefeküdni egy tündérfiúval, általában úgyis megszüntették e bőrredőt magukban egy varázslattal, de most úgy döntöttek, hogy ezentúl eleve enélkül fognak születni. Döntésükben komoly érvként hatott, hogy úgy tűnt, az egész emberiség is a szűzhártyanélküliség felé fejlődik. A manók eleve enélkül születtek, a tutuk réges-rég átalakították így magukat, s a csizík kozmikus mértékkel nézve fiatal népe is így döntött. Emiatt aztán meg is hozták most a döntést...

S alig hozták meg, iszonyú villanás kápráztatta el a szemüket, Tündérhon erőtere alig bírta elviselhető mértékűre tompítani a vakító fényt. Ez pedig igazán elképesztő volt, mert egy közvetlen mellette felrobbanó hidrogénbomba sem okozott volna fikarcnyi gondot sem neki. Mi történt?!

Az történt, hogy Szjord bevetette minden erejét, és varázsolt. Fényt varázsolt. Szegény kölyökifrit eléggé ki is merült ebbe, mert energiatartalékainak jelentős százalékát beleölte e felvilantásba. De kizárólag fényt varázsolt, semmi mást, ez tehát nagyon más volt mint egy atombomba. S ezzel természetesen nem is tudott ártani Tündérhonnak. De nem is akart. Támadt viszont annyi fény, hogy egy kvazárból is ritkán jön annyi.

Mi sem természetesebb mint hogy a tündérek kíváncsiak lettek, mi történt, és sokan közülük Tündérhon széléhez repültek, ahonnét a fény jött. És ott meglátták Szjordot, amint a szellem egy számukra teljesen ismeretlen tündérrel a karjaiban lebeg odakint!

Szjord most emberalakban volt, de attól a tündérek még természetesen rögvest felismerték, hogy ő egy szellem. Márpedig a tündérek nem igazán kedvelték a szellemeket, sőt, igazán nem kedvelték őket! Erre mint tudjuk minden okuk meg is volt.

Emiatt ha odakint csak egy kósza szellemet látnak, rögvest vissza is ballagnak, méla undorral az arcukon. Nem volt szokatlan hogy néha itt csámborog egy-egy kósza szellem Tündérhon körül, keresve az utat hogy miként juthatna ide be, amit persze úgysem lelhet meg. Tündérhon ugyanis kifejezetten a szellemek elleni védelemül, mentsvárul épült. Na de most vele volt egy tündér! Egy tündér, akit a tündérek nem ismertek!

Na de ha tündér, akkor segíteni kéne rajta. Már amiatt is, mert első pillantásra látszik hogy rosszul van. Habár mintha nem a szellem okozta volna a baját!

És különben is, miként segíthetnének rajta, a szellemet nem ölhetik meg, arra nem képesek és nem is akarják, ráadásul amint kimegy valamelyikük Tündérhonból, rögvest elfoghatja azt is a szellem!

Ám ekkor a szellem megszólalt. Természetesen tündérnyelven, mert Szjord ismerte a tündérek nyelvét. És természetesen nem szavakkal mondta amit mondott, mert a világűrben annak nem vette volna hasznát, ott nincs levegő a hangnak, ellenben nagyon egyszerűen oldotta meg a kommunikációt: írt! Volt ugyanis írása is a tündéreknél, bár nagyon ritkán használták. De Szjord ismerte a tündérbetűket, s most Tündérhon erőterfálára fényfoltokat varázsolt, amik a tündérbetűket formázták.

—E tündér neve Iloé, én pedig Szjord vagyok! Iloé - írta Szjord - mutáns, az emberek közt született, és valaki megmérgezte! Segíteni akarok rajta! Ti megmenthetnétek! Vigyétek be Tün-

dérhonba, és gyógyítsátok meg! Nem akarok semmi rosszat, csak hogy ne haljon meg! A barátom! Segítsetek rajta! Tudom hogy nem bíztok a szellemekben, tehát most eltűnök innen, Iloé itt hagyom, vigyétek be! Egy óra múlva visszajövök, kérlek benneteket hogy csak annyit tegyetek meg nekem, hogy akkor Iloé itt lesz a fal előtt, Tündérhonon belül, hogy lássam őt egészségesen, és örüljek hogy nem halt meg! - azzal Szjord máris eltűnt, de Iloé ott maradt.

—Mit tegyünk most?! - kérdezte döbbenten Cinda Varumát, aki tulajdonképpen az alkirálynő volt, Lucsilla tündérkirálynő helyettese. A tündérkirálynő azonban nem volt megkérdendő, mert ő Kajjám kísérletének hála épp távol járt.

—Ki kéne menni érte... - tűnődött Varuma.

—De ne feledd el, hogy ez lehet csel is a szellem részéről, hogy még egy tündérre szert tegyen! Lehet ám hogy lesben áll valahol!

—Igen, ennek nagy az esélye. Sajnos alig kétlem hogy valóban lesben áll. Aki kimegy, az valószínűleg el fog pusztulni. De ugyan mi mást tehetnénk, ha most hagyunk egy tündért elpusztulni úgy, hogy nem segítünk neki, akkor örökkön-örökké lelkiismeretfurdalásunk lesz!

—De senkit nem küldhetünk a biztos halálba! - ellenkezett Cinda.

—Úgy van. Nekünk kell kimenni, a Nagy Öregek közül valakinek.

—Nem! - szólalt meg hirtelen egy fiatal tündér. —Én megyek oda ki, én, Dzsuli!

—Na de hát te alig néhány ezer éve vagy tündér, te még alig értesz máshoz mint a fényruhához, meg a repüléshez...

—Meg ahhoz, hogy miként kell kimenni oda, és visszajönni! Nézzétek, én valaha ember voltam, de ti befogadtatok. Hálás vagyok ezért, de épp emiatt illik hogy ezt visszafizessem valamivel! És akármelyikőtök élete is többet ér, mint az enyém!

—Ez nem igaz, minden tündér élete egyformán értékes!

—Annyira azért még nem vagyok tündér, hogy ezt a butaságot elhiggyem nektek! Egészen biztos hogy én jóval kevesebbet érek! Különbösen is: valaha régen, amikor ember voltam, szántszándékkal nem mentettem meg egy kislány életét, holott valószínűleg megtehettem volna! Ezt a bűnömet kizárólag egy másik élet megmentésével tehetem jóvá! Tehát mondjatok bármit, de én akkor is kimegyek Iloéért, ha megtiltjátok is! - azzal Dzsuli bekapott egy kristályt, felrepült vagy öt méter magasra, kis fényvillanás támadt az erőtéren, és Dzsuli máris odakint repült a világűrben.

Sokat nem kellett repülnie, csak néhány lépést, és megragadta Iloé kezét. S máris repült vele vissza. Minden tündér lélegzetviasszafojtva figyelte, előbukkan-e a szellem, hogy elkapja Dzsulit is, de nem jött a szellem. És amikor Iloé odabent volt, minden tündér szívéből hatalmas kö gördült le, hogy így megúszták az ügyet.

De nem is értettek semmit. Létezik tán hogy egy szellem valóban a barátja lesz egy tündérnek?!

Ami Iloé meggyógyítását illeti, ez valóban csak másodpercek kérdése volt, ahogy azt Kajjám mondta is. És ezután voltak a tündérek olyan kegyetlenek, olyan önzőek, hogy nem hagyták hogy Iloé körülnézzen Tündérhonban, hiába kérte ezt Iloé, hanem ehelyett ráparancsoltak, hogy most pedig mondja el azonnal egész eddigi élete történetét, de legfőképpen azt, hogy miként is került ő kapcsolatba Szjorddal, hogyhogy nem ette meg őt a szellem!

—Nem tette meg, mert Szjord, ha jól sejtem, tiszteletbeli tündérnek tartja magát! - mondta nekik Iloé. —Ugyanis - húzta ki magát büszkén - én a szeretetemmel megszelídítettem őt!

S épp ekkor bukkant fel az erőtérfalon kívül Szjord. Iloé meglátta őt és integetett neki boldog mosollyal az arcán.

—Nem lehetne csinálni valami varázslatot, hogy beszélhessek vele, és ő is velem? - kérdezte aztán.

—Hát ha nagyon akarod... - mondta tétován Varuma, s bár semmi látványos dolgot nem művelt, ezt mondta:

—Beszélhetsz nyugodtan Iloé, a szellem már hall mindent amit mi idebent mondunk, és mi is hallani fogjuk őt!

—Meggyógyítottak engem Szjord, köszönöm neked hogy idehoztál, csodálatos fickó vagy, biztos hogy te érsz a legtöbbet minden szellem közül, és én nagyon szeretlek téged!

—Én is téged Iloé!

—Idefigyelj, ezek a tündérek idebent nem akarják elhinni, hogy egy szellem megjavulhat!

—Számítottam erre. Én sem hinnék magamnak a helyükben. És tulajdonképpen nagyon okos is hogy nem hisznek nekem, mert még én magam sem vagyok biztos benne, hogy valóban megjavultam-e! Valószínűnek tartom, hogy tulajdonképpen nem, és hogy kizárólag irántad érzek így! Ha jól belegondolok, félek magamtól hogy ha elém kerül egy másik tündér, akkor azt már csak-csak megenném! Ez nem biztos, de jobb ha nem jön ide ki egy másik tündér! Én csak azt sajnálom hogy már téged sem ölelhetlek át! Mert te sem fogsz kijönni! Olyan boldog voltam melletted!

—Akkor te nagy áldozatot hoztál, amiért elvittél a tündérek közé.

—Nem is sejted mekkorát! De mi mást tehettem volna, amikor Kajjám azt mondta, hogy más-képp meghalsz!

—Tessék?! Kajjám?! - vált Varuma arca tűnődőre. Majd így szólt:

—Itt valami nem stimmel!

—Mi nem stimmel? - kérdezte aggódva Iloé.

—Hát csak az, hogy bár a bajod valóban halálos volt, ugyanakkor azonban még egy egészen kicsike kezdő varázsló is képes lett volna ezt meggyógyítani!

—Nem igaz, Kajjám azt mondta - szólt Szjord - hogy nem szabad megpróbálnia Iloé meggyógyítását, mert szinte ötven százalék az esély rá hogy akkor Iloé meghal, mert a tündérek szervezete nagyon eltér az emberekéétől!

—Ez egyáltalán nem igaz, alig néhány apró részletben tér csak el a testünk az emberek testétől! A legnagyobb különbség a szemünkben és az agyunkban van, de Iloénak nem a szeme és nem is az agya volt beteg! Kajjám ezt simán meggyógyíthatta volna, még akkor is, ha közben épp azzal foglalkozik figyelme javarészeivel, hogy egyszerre ezer másik szellemet fogjon be!

—Értem már! Hazudott! Csak azt akarta, hogy elhozzam közétek Iloét! - sápadt el Szjord.

—Valószínűleg igen.

—De hát miért, amikor ott mellette sem árthattam Iloénak, mágikus dolgokban egyszerűen mozdulni sem bírtam Kajjám mellett!

—Én azt hiszem - szólalt meg erre ismét Dzsuli - hogy Kajjám ezzel akarta bebizonyítani nekünk, tündéreknak, hogy egy szellem képes megjavulni! Ismerem én nagyon régről Kajjámot, még kezdő varázsló korából, és az efféle ötlet cseppet sem áll távol tőle! Ezzel ugyan Iloé életét kockáztatta, mert lehetett volna úgy is hogy mégis megeszed őt Szjord, vagy hogy mi tündérek nem merünk kimenni Iloéért, de Kajjámot ez nem érdekli ám, ha ő a fejébe vesz valamit, magasan ejt mindenki másra, és akárhány más lény életét is képes kockáztatni!

—Ráadásul feleslegesen - mondta Cinda - mert természetesen nem lesz egyikünk sem olyan bolond, hogy kimenjen oda Szjord mellé vagy más szellem mellé, sőt Iloét sem engedjük oda ki, mert jobb az óvatosság!

—Márpedig én igenis kimegyek! - állt fel Iloé. —Mutassátok meg, hogy miként lehet kimenni innen! Természetesen visszajövök, én már tündér vagyok és nem is kíváncszom az emberek közé vissza, de úgy illik hogy elbúcsúzzam Szjordtól!

—Na de azt megteheted így is, hiszen hall téged! - tiltakozott nem is egy tündér.

—Nem. Szjord megmentette az életemet...

—De meg is akart enni!

—Teljesen mindegy hogy mit akart, mert csak az a lényeg, hogy mit tett! Nem evett meg, hanem megmentette az életemet. Igazán példátlanul hálátlan volnék, ha nem viszonzom ezt azzal, hogy kimutatom a bizalmamat iránta! Nincs jogotok bezárva tartani engem, tehát kérek titeket tanítsatok meg rá, hogy miként kell innen kimenni és ide visszajönni, s azután igenis odakint búcsúzzom el Szjordtól!

—Nem foglak visszaengedni Iloé, kérek ne gyere ki! - mondta maga Szjord is. —Én túl önző vagyok, én nem vagyok képes lemondani arról, hogy állandóan magam mellett tudjalak téged! Kérek ne hozz kísértésbe és ne gyere ki. Nagyon kérek! Könyörgök!

—Hallod ezt Iloé, jobb ha hiszel neki, ki ne menj! - óvta őt Varuma.

Iloé erre igazán lesajnáló pillantással mérte végig a Nagy Öreget.

—Varuma, én hálás vagyok nektek amiért megmentettétek az életemet, de már nem is vagyok biztos benne, hogy akarok-e köztetek tündér lenni!

—Hogyhogy?!

—Mert kezdem szégyelni hogy tündér vagyok! Tudod, lassan kezdem megérteni, hogy a szellemek miért vannak olyan lesújtó véleménnyel a tündérekről, miért tartják őket született gyávaknak! Mert én úgy vélem hogy valóban nektek van igazatok ami a jóságot illeti, de nem ám ami az óvatosságot illeti! Hogyhogy nem veszed észre, hogy Szjord óriási erkölcsi fejlődésnek mutatja tanújelét, amikor kezd tisztában lenni saját hibáival?! Sőt, hiszen az hogy előre figyelmeztet engem, az annak jele hogy szeret engem! Varuma, és ti is, ti összes tündérek, hát gondolkozzatok már: mennyivel vagyunk mi különbek a legocsmányabb szellemeknél, ha nem hiszünk abban, hogy valaki megjavulhat?!

—De ez csak egy szellem. - hallatszott valahonnan.

—Szellem vagy nem szellem, az a lényeg hogy értelmes lény! Kérlek titeket, ne legyetek a rabjai a faji előítéleteknek, mert az nagyon ronda jellemvonás, én csak tudom mert emberek közt nőttek fel és ott az mindennapos! Ki segít nekem hogy megmutassa, miként kell kimennem?!

—Én. - mondta hirtelen Dzsuli. —Én, mert engem meggyőztél, és annyira, hogy jómagam is kimegyek veled együtt!

—Dzsuli, ez felelőtlen hősködés, mert tőled Szjord úgysem akar elbúcsúzni, nem is ismer téged! Nem is szeret téged! Téged aztán simán megehet! - mondta azonnal Cinda.

—Tudom, de azt is tudom hogy bár megehet, de nem fogja megtenni. Nem fogja.

—Miért nem?

—Iloé, szeretnéd ha engem megenne Szjord? - kérdezte Dzsuli.

—Nem.

—Ugye nagyon csalódnál benne, ha megenne engem? Ugye máris nem szeretnéd?

—Úgy van. Ha megesz téged vagy bárki tündért, akkor nyugodtan megehet engem is, mert ha nem teszi meg, akkor sem fog engem sosem látni, mert visszamegyek Tündérhonba, és soha többé ki nem jövök innen!

—Látod Cinda, ezért nem eszik majd meg engem! Iloéra való tekintettel! - mondta Dzsuli. —Mert tudod amíg ember voltam, láttam én gyakran állatszélidítőket! És hát Kajjám is azt akarja, ezért hívta el a tündérkirálynőt, hogy a szellemek idővel mind meg legyenek szelidítve, legyenek a tündérek kiskutyusai! És erre semmi reményünk, ha eleve lehetetlennek tartjuk, hogy egy szellem megszelidüljön! Kell néha egy kicsit kockáztatni! Én most kimegyek Iloével, és majd elvállalja hogy mennyire szelid ez a szellem!

Azzal így szólt Iloéhez:

—Edd meg ezt a kristályt, aztán figyelj csak, megmutatom miként kell repülni...

Jó három órán át taníttatta Iloét, s ez nem is volt hosszú idő, mert ezalatt Iloé megtanulta mindazt, ami Dzsulinak néhány ezer évébe tellett. De Dzsuli eredetileg embernek született, Iloé azonban tündérnek. Nagy előnye volt hát.

S amikor már mindezt megtanulta Iloé, akkor Dzsulival együtt kirepült Tündérhonból, és megállt Szjord mellett.

—Iloé... örülök hogy megbízol bennem... - nyöszörögte Szjord. —De nem kellett volna! Nem, nem ölöm meg Dzsulit... nem eszem meg... pedig finom falat lenne... de nem teszem! De én nem akarom hogy visszamenj oda... nekem te kellesz! Nem mondok le rólad, akkor sem ha emiatt később Kajjám örök időkre palackba dug engem!

—Butuskám, nem kell lemondanod rólam! Valóban rém ostobák vagytok ti szellemek! - kacagott Iloé. —Figyelj már egy cseppet, hát még mostanára sem tanultad meg, hogy jósággal mindig sokkal többre megy az ember, de a szellem is, mint gonoszsággal?! Ha te most nem erőszakoskodol, akkor szerintem még nagyon gyakran kijövök hozzád, miért is ne, amikor barátom vagy! S akkor kijönnek hozzád majd idővel más tündérek is, és azokkal is remekül érezheted magadat, hiszen lám, már Dzsuli is itt van velem együtt! Hát nem sokkal jobb lesz neked úgy?!

—De én csak téged szeretlek!

—Szerintem mindjárt megszeretted te Dzsulit is! Te haspók! - nevetett Iloé, de úgy, hogy a térdét csapkodta. —Add csak oda neki Dzsuli! - biztatta újdonsült barátnőjét. S erre Dzsuli ki nyitotta a markát, és Szjord orra elé tartotta. —Ettél már ilyet?! Hallottál már róla?!

Dzsuli tenyerén ugyanis ott feküdt néhány kristály Tündérhonból.

—Ezek... ezek tündérkristályok?! - kiáltotta Szjord. —Apám mesélt róla... ezek állítólag sokkal jobbak még a tündérek húsnál is... de én még sosem ettem ilyet...

—Akkor most itt a jó alkalom. Megeheted. Mindet. Szabad. Megérdemled. Ajándék ugyanis. A tied. És ne sajnáld, mert még sok-sok ilyet kaphatsz majd, nem sajnáljuk. De csak ha jól viselkedel!

—Egy pillanat! - szólt gyorsan Iloé. —Amíg eszed, Szjord, el ne feledd hogy Dzsuli ötlete volt hogy hozzunk neked kristályokat! Légy neki hálás!

Szjord kiemelte az egyik kristályt Dzsuli tenyeréből, és jól szemügyre vette.

—Nem is egy szellem nevetett rajtam már sokszor, azt mondván hogy nem is felnőtt szellem az, aki még nem evett tündérkristályt! - azzal bekapta azt.

Abban a pillanatban el is tűnt emberi alakja, visszaváltozott kavargó ködfelhővé, ide-oda röp-
dösött eszeveszettül néhány pillanatig, majd hirtelen beburkolta teljesen Dzsulit, de a lánynak megijedni sem volt ideje, mert máris elengedte őt a szellem, nem ette meg, épp csak a kristá-
lyok tűntek el a markából. Azután a Szjordot jelentő felhő vakítóan fényleni kezdett, különbö-
ző színek futkároztak rajta ide-oda, az egész remegett, pulzált, vibrált... Végül talán jó tíz perc
múlva ismét előttük termett emberi formában Szjord.

—Húúú! El sem tudom mondani hogy mit éreztem! Lényeg az hogy ilyen veszettül jó formában
még soha de soha nem voltam, amióta csak megvagyok! Hozhatnátok még belőle ha nem túl
nagy kérés! Nem mintha meg tudnám enni, szó sincs róla, az előbb is többet ettem mint sza-
bad lett volna, majdnem szétpukkadtam, úgy teli vagyok energiával mint még soha, de elten-
ném későbbre őket!

Iloé nevetett.

—Minek az, kutyuskám?! Hát nem látod, hogy van odabent elég?! - mutatott Tündérhonba.

—De oda én nem tudok bemenni, és nem hiszem hogy beengednétek.

—Hát mi ketten biztos nem engedhetünk be téged, mert mi vagyunk a tündérek legcseké-
lyebbjai, de a többiek sem hiszem hogy beengednének. Annál sokkal óvatosabbak. És igazuk
is van. Csakhogy szerintem semmi akadálya annak, hogy a Nagy Öregek építsenek egy gyűrű
alakú peremrészt Tündérhon köré, amit szintén véd egy külön erőter, de olyan, hogy azon már
átkelhessenek azok a jó szellemek, akiket megtanítunk ennek a trükkjére! És ott is ültetnénk
sok kristályfát, és azokat gondoznád te Szjord meg azok a szellemek akik esetleg még lesznek
rajtad kívül, akik szintén megjavulnak, és így temérdeksok kristályotok lesz! És oda kimehet-
nék én is, meg Dzsuli is, meg mindenki más is aki tündér megbízik bennetek! És látod Szjord
nem kell megenned engem meg más tündért, mert te mondtad hogy még az összes szellemek
is elismerik hogy a kristályaink jobbak mint a húunk, s te ezt most élvezted! Nem kaphattad
volna meg ezt, ha engem megeszel! Nemde sokkal nagyszerűbb élményben volt így részed?!

—De igen, és még most is javában érzem! El sem tudom mondani, hogy milyen pompás érzés!
Dehogya is eszem én tündéreket, szó sem lehet róla! Dzsuli nagyon okos volt hogy hozott nekem
kristályokat, és én nagyon szeretem őt is! - és átölelte.

—Nem kellett hozzá nagy ész. - vont vállat Dzsuli. —Amikor még ember voltam, nemegyszer
szelídítettem kezessé vicsorgó, morgó, harapós kutyákat azzal, hogy vittem nekik egy kis húst
vagy más finomságot! - azzal benézett Tündérhonba, s így szólt:

—Na, ki az a tündér aki még ki mer jönni ide Szjord mellé?!

S kisvártatva kilépett onnan két gyerektündér, jó barátnők, akik a Tin és az Iki névre hall-
gattak. Majd még némi idővel később kijött oda maga Varuma is, egy nagy marék kristállyal a
kezében. És nem tagadható, hogy nem kevés félelemmel a szemében nyújtotta át Szjordnak
azt.

—Csak bátran, Varuma, látod a kicsik sem félnek! - mutatott Dzsuli Tinre és Ikire.

—Az más. Ők nem látták azt amit én, az Ősuniverzum pusztulását! - és Varuma hirtelen elsír-
ta magát.

S erre Szjord volt az aki átölelte őt, nem más mint Szjord! És így szólt:

—Ha szerettek engem, segítetek mindenben nektek! És egyszer talán azt is jóváteesszük ami régen tönkrement, újjáépítünk mindent... s ez talán nem lehetetlen, mert Kajjám is azt mondta hogy néhány billió tündér feltámasztására készül! Nem tudom hogy ez hogyan lehet, de hiszek neki, mert ő aztán nem akárki!

—Én tudom hogy miként érti, de nagyon kétséges hogy sikerül-e! - mondta Varuma. —De vedd már el a kristályokat Szjord, mert jobb ha nálad vannak...

—Nem veszem el! Nekem ti kellettetek! - mondta hirtelen Szjord.

—Tessék?! - sápadt el Varuma.

—Nem megenni! - szólt gyorsan Szjord. —De én már nem elégszem meg kevesebbel, mint a barátságotok! Tedd csak el a kristályokat te tündér, mert nekem pillanatnyilag nem kell több, mondtam hogy csurig vagyok, ellenben megbízom bennetek hogy adtok ha kérek! Tedd el, kérlek, én ezzel bizonyítom hogy megbízom bennetek! De szeretném ha mielőbb megépítenétek azt a peremet Tündérhon köré amiről Iloé beszélt, hogy oda én is bemehessek, hogy úgy érezzem hogy hozzátok tartozom, és kérlek valóban tekintsetek tiszteletbeli tündérnek azután!

—Azonnal nekikezdünk, ha visszaengedsz Tündérhonba! - mondta Varuma.

—Jaj, ne féljete már tőlem! Persze hogy visszamehettek! Senkit nem bántok, mi a csudáért tenném, én már jó vagyok, de ha nem volnék az, akkor is bolond lennék csúnyán viselkedni, hiszen akkor soha többé nem kapnék kristályokat! Figyeljete: én Szjord becsületszavamra fogadom, hogy még én szólok nektek, ha itt a környéken felbukkan egy másik szellem! És amelyikőtök ráér, az nyugodtan jöjjön ki hozzám, és én tanítom őt olyan varázslatokra, amiket ő még nem tud de én igen, mert erősen hiszem hogy egy egész rakás varázslatot ismerek, amiket ti még hírből sem! Ezek egy részét biztos nem is tudjátok megtanulni, de biztos van olyan is, amit viszont igen! És lehet hogy ti is megtaníthattok engem sok hasznos mindenfélére! Figyeljete már, nekem sosem voltak barátaim, legyetek ti a barátaim!

—Én az vagyok! Amíg nem kell csalódjak benned mint Kristály Jotuban! - mondta Iloé. Majd hirtelen elsápadt.

—Azám Varuma! Már nem először hallottam hogy Dzsuli valaha ember volt! Ha belőle lehetett jó tündér, akkor lehet Taiszból is, akit általában csak a Kristály névvel szoktunk becézni! Én ismerem őt, és megígértem neki, hogy megnézik hogy alkalmas-e tündérnek! Nem azt ígértem meg hogy az is lesz, mert tudom hogy ilyen ígéretet nem tehetek a nevetekben, de azt igen, hogy legalábbis megnézik! És van egy másik lány, Iggi a neve, ő aztán biztos hogy a leg-határozottabban úgy gondolkodik mint én, mint a tündérek, ő egészen biztos hogy tündér, épp csak fényruhája nincs! És állítólag van nem is egy hasonlóan gondolkodó barátja, akikkel meg akarja alapítani valahol a világűrben a Szeretet Országát, tehát lényegében egy másik Tündérhont! De nem tudnak varázsolni! Őket is meg kéne vizsgálnod!

—Hm! Ez nem kis feladat! Ha Tündérhon odarepül a bolygótok közelébe, mindenki felfigyel rá! - tűnődött el Varuma.

—De miért kéne ehhez Tündérhon?! - ámult Iloé. —Én megyek oda egyedül, mindössze egyetlen másik tündér társaságában, aki jogosult e kérdésben döntést hozni! Ki az a tündér, Varuma?!

—Én. - sóhajtott a tündér-alkirálynő. —De azt nem tudom hogy te miként jöhetnél, mert egyszerűen még nem vagy képes egyedül az űrben utazni! S mire azt megtanulod, legalább néhány száz évbe telik még jó esetben is!

—Sebaj, majd Szjord elvisz engem! Ugye Szjord?!

—Még szép! Boldogan!

—Úgy érted hogy menjek vele... - pislogott még mindig bizalmatlanul a szellem felé a tündér.

—Most miért bántasz?! - sértődött meg a szellem.

—Jó, jó, na, bevallom félek tőled, de ne légy emiatt mérges rám, mert ha te tudnád azt amit én, ha átélted volna, hogy mit művelt velünk a fajtád...

—Vedd tudomásul, hogy én még soha egyetlen tündért sem ettem meg! Én hogy úgy mondjam büntelen vagyok! Legnagyobb vétkem eddig hogy néhány embert felfaltam! De belőlük sem sokat! És tündért igenis egyetlenegy sem!

—Na jó, nem bánom, menjünk akkor így hármásban, de nem most, előbb építsük meg azt a peremet Tündérhon köré, mert jobb szeretem ha Szjord már valóban úgy érzi emiatt hogy tényleg hozzánk tartozik! Végülis nem telik ez egy hétbe sem talán! Aztán nézzük csak meg a barátaidat Iloé!

—Jól van! - és Iloé átölelte Szjordot. —Látod te mérges kutyuli-mutyuli, mindjárt felépül neked az ólacska... de ha tényleg nagyon jó leszel, akkor néhány millió év múlva talán a házba is engednek a gazdik, oda ni... - mutatott be Tündérhon ragyogó belseje felé.

10. fejezet: Utolsókból lesznek az elsők

Az űrváros lakói természetesen mit sem észleltek Kajjám és Szjord legutolsó beszélgetéséből. Ők csak a nagy sötétséget tapasztalták, majd amikor eltelt talán másfél perc így, hirtelen azt vették észre, hogy visszatért az áram. S rögvest ezzel egyidőben felvillant a fény a légzsilip bezárt ajtaja fölött:

—Űrkomp kilövésre kész!

Három-négy másodpercet villogott csak, majd elaludt, de felgyulladt mellette egy másik lámpa:

—Űrkomp kilőve!

Hogy miért lett az űrkomp kilőve, azzal kapcsolatban sok kételyük nem lehetett. Nem, ugyanis sem Szjord, sem Iloé nem tartózkodott már a társaságukban!

És Éa ki is mondta amire mindenki gondolt:

—Minden bizonnyal az történt, hogy Szjord nem bízott benne hogy Iloé túléli az orvosok ideérkezéséig elteltő sok időt, s úgy gondolta jobb ha maga viszi le Iloét a Barganra! Feltételezem hogy örült iramban vágat a felszín felé.

—De hát Szjord tud talán űrsiklót vezetni?! - ámult Kristály.

—Nem tudhatjuk hogy mit tud és mit nem, különben meg nem olyan nagy ördöngösség az, ha úgy csinálja hogy némi távolságra a bolygó légkörétől visszarakja automatikus üzemmódra, hogy a sikló maga szálljon le! Persze még így is veszélyes, mert ha túlságosan nagy sebességgel érkezik a légkörhöz, akkor az automatika már nem sokat tehet, de Szjord talán úgy gondolja, Iloénak ez még mindig kisebb kockázat! Pucsakaci, vedd fel kérlek a kapcsolatot az űrsiklóval, majd így a távolból megpróbálom őt eldirigálni, hátha szüksége van segítségre!

A képernyőn megjelent Pucsakaci. Arca igen zavart volt, és nagyon sápadt.

—Hát, ez attól tartok nem fog menni!

—Miért, mi történt?! - sápadt el Kristály is.

—Hát az, hogy épp alig néhány másodperccel ezelőtt az űrkomp miszlikbe robbant! De ez nem Szjord hibája volt, mert az igaz hogy a kilövés után a sikló azonnal észtvészajtó sebességre kapcsolt, amit túl sem élhetett volna, de gondolom később fékezett volna. Hanem hirtelen előbukkant a semmiből egy jókora meteor, és telibe találta! Felvette az egészet a külső kamerák majdnem mindegyike, ha akarjátok, be is játszhatom a felvételt!

—Kímélj meg tőle! - sikoltotta Kristály, és zokogva hanyatlott az ágyra. —Ő Iloé, miért kellett így végezned, egy ilyen vakvéletlen miatt, miért nem én haltam meg helyetted, jaj nekem, ezt el sem tudom viselni!

—Én nem nagyon hiszek ilyen fokú véletlenekben! - tűnődött el Iggi.

—Teljesen biztos hogy véletlen volt - mondta Pucsakaci - a szakértők biztos kielemezik majd az egészet, de úgysem mondanak majd azok sem mást, mert ez nem terrorista merénylet, nem szakmai hozzánemértés, mert világosan látható a lassításon az űrből előbukkanó meteor, ami nagyobb volt mint az egész űrsikló, és ezt aztán senki nem rakhatta oda az útba merő rosszindulatból!

Ez benneakasztotta a többiekben az ellenkezést. Holott Pucsakaci természetesen tévedett. Nagyonis odarakhatta azt valaki, és az nem más volt mint Kajjám! Ő indította útnak varázslással a természetesen teljesen üres űrkompot, és ő tett róla hogy a legjobbkor ott legyen egy kifejezetten erre az alkalomra elővarázsoltságos meteor. Így aztán mindenki arra gondol hogy Iloé és Szjord életét vesztette, és senki nem gyanakodik rá, hogy Szjord csak úgy magával ragadta Iloét a Semmibe, a hipertérbe. Végülis valami magyarázatot csak kellett adni a bontásoknak Szjord és Iloé eltűnésére!

Csendben maradtak egy kis ideig, mondhatni hogy gyászoltak, természetesen Kajjámot kivéve, aki tudta semmi oka gyászra, bár udvariasságból nem vágott vigyori képet, holott szívesen megtette volna, mert élvezte hogy a varázslata milyen remekül sikerült. Ám hirtelen felkiáltott Kristály:

—Megölöm a nyomorultat! - azzal felkapott az ebédlőasztalról egy kést, nagy, kenyérszelésre valót, és máris Jotura vetette magát.

Ám Kajjám résen volt. Máris ugrott és elgáncsolta őt, s kicsavarta a kést a lány kezéből. Odaugrott Kristály mellé Éa és Iggi is, de Drás is, és lefogták őt. Kristály tehetetlenül vergődött a kezeik közt.

—Engedjete! Meg kell ölnöm! Hiszen gyilkos! Ő ölte meg Iloét! Ő mérgezte meg! És a répával! Abban volt a mérge!

—Ugyan már, Jotunak nem sok baja volt Iloével... - kezdte Drás, ám Kristály még mindig kiabált:

—De nem is neki szánta a mérget! Hanem nekem! Emlékezzetek csak, mennyire ideges lett, amikor megtudta hogy Iloé megette a sárgarépát, amit Jotu pedig nekem szánt! És igaza volt mert valóban nagyon szeretem a sárgarépát, főleg főve! Engem akart megmérgezni! Biztos mert rájött hogy valóban soha nem megyek vissza hozzá, és szerelmi féltékenységből akart engem megölni! Az aljas, az átkozott!

—En azt a répát a levesbe szántam! - kiáltotta sápadtan Jotu, mert egyhamar belátta, hogy igen sok közvetett bizonyíték szól ellene.

—Biztos úgy lett volna, hogy te nem eszel a levesből, az meg nem érdekelt téged hogy én mellettem ki mindenki más is eszik abból, nem zavart volna téged ha sokan is meghalnak, mert örült vagy, elvette az eszedet a féltékenység, és úgysem szeretsz te senkit sem idefent! És Pucsakaci nézze csak végig az utóbbi napok felvételeit, hallgassátok csak meg Jotu szavait, majd meglátjátok hogy mennyi jel mutat arra hogy ő a tettes, olyasmiket kérdezett tőlem hogy akkor se lennék-e a felesége ha az életem múlik ezen, meg azt is mondta hogy megbánom majd hogy nem fogadom őt vissza, hogy csak a halálom akadályozhatja meg hogy én nyerjek, és így tovább! Ő a gyilkos! Ő, ő, ő! Engedjete hadd ölöm meg!

—Senkit sem szabad megölni! - mondta a szelíd Iggi. —Ám - tette hozzá - a vádak komolyak, s az ügyet ki kell vizsgálni! Pucsakaci, ez már nem játék, szólj a rendőrségnek hogy jöjjenek fel ide, és nyomozzák ki amit kell és lehet!

—Nem én voltam! - kiáltotta Jotu.

—Pedig az is gyanús hogy szerettél volna máris elmenni innen, - mondta Éa is - biztos mert remélted hogy addig amíg távozol, nem jelentkeznek Iloén a tünetek!

—Egy pillanat türelmet kérek! - szólt fontoskodva Kajjám. —Jotu ellen ugyan sok közvetett bizonyíték szól, mégis azt mondom hogy e vád merő képtelenség! Ugyanis nem lehetett nála idefent mérge! De még ha lett volna is, az sem számítana, ugyanis nem kénhette rá észrevétlenül a répára, mert elég csak visszanezni figyelmesen a kamerák felvételeit, és így kiderülne ha Jotu gyanúsán pepecselt volna vele! Továbbá, Iloé azt mondta hogy ő maga pucolta meg a répát, ez is ellenőrizhető a felvételeken, tehát ha rá is kent volna valamit Jotu, azt Iloé lepucolta volna róla! És azt sem hinném hogy valami injekciós tűvel nyomta volna bele a mérget Jotu, mert az először is igen látványos valami, egy fecskendőt fogdosni, aztán meg egy sárgarépa kemény ám, az nem olyan mint egy paprika vagy paradicsom, abba nem lehet ám belenyomni semmit! De még más érvem is van: már amiatt sem lehetett Jotunál semmi, mert Éa a csiszí a megmondhatója, hogy mindenkit aki ide feljött, csiszí alapossággal vizsgáltak meg maguk a csiszík, és azután ki sem mehettünk a nagykövetségről, ott meg egy barbárnak lehetetlen mérgehez jutni! Jotu még a seggében sem hozhatott fel ide mérget, mert a méregtartó ampullát vagy akármit kimutatta volna a csiszí röntgen! A ruháink is ellenőrizve lettek, nagyrésztük különben is csiszí ruha! Mondjátok, ti el tudjátok képzelni hogy a csiszík melléfognak, és ennyire, amikor saját altakijuk, Éa életét védték, azt kockáztatták volna a hanyagsággal?! Hiszen a csiszík jelmondata, hogy soha semmit nem kockáztatnak!

—Hm... - mondta Éa elgondolkozva.

—Éa, dönts el hogy szerinted Jotu ártatlan-e, vagy elismered hogy ti csiszík iszonyú hanyagságot követtetek el!

Éa nem szólt, de Kristály bezzeg igen!

—De akkor is, nem kellett neki semmit sem tenni, elég ha volt egy cinkosa odalent, akivel előre megbeszélte hogy ha ezt vagy azt mondja idefent, akkor az küldjön fel neki mérget egy répában! Hiszen mindenki tudta hogy lesz majd ilyen disznós, főzicskélós műsorszám is, és nem

lehet véletlen az sem, hogy csak az az egyetlen répa volt olyan kiváltképpen hatalmas, azért, hogy Jotu el se téveszthesse, hogy melyikben van a méreg!

Ám erre maga Éá rázta meg a fejét.

—Ez lehetetlen! Természetesen az összes élelmiszer ami idefent van, csiszí élelmiszer, a disznó is és a répa is! Mert mi ugyan előrecsomagolt élelmiszereket szoktunk enni, de akad azért ilyen is nálunk, hogy is ne akadna, amikor az előrecsomagolt élelmiszereket is elő kell állítani valami nyersből vagy félkészből! És természetesen nem érhetett ezekhez hozzá soha senki barbár! Ide az űrállomásra is csiszí pilóták hozták! Az hogy az a répa annyira nagy volt, merő véletlen. Nálunk is akadnak kis és nagy sárgarépák. Ami egy bizonyos mérethatár alatti, azt kiselejtezzük, mert nem szabványos, de afölött a répa lehet aztán akármekkora is! Merő képtelenség hogy ide valaki mérget hozzon fel az élelmiszerekben!

—Az meg hogy magával hozza, amikor ti mindenki testét és minden holmiját átvizsgáljátok, még nagyobb képtelenség! - mondta határozottan Kajjám.

—Köszönöm próféta, hogy megvédel! - rebegte hamuszürkén de nagyon hálás hangon Jotu.

—De akkor mitől lett rosszul Iloé?! - bömbölte Kristály, és potyogtak a könnyei.

—Minden bizonnyal csak egyszerű gyomorrontás. Miért is ne történhetne meg ez egy tündérrel is! - mondta megkönnyebbülten Pucsakaci. Ő sem szerette volna ha kiderül hogy ez merénylet volt, mert az irtó rossz hírnév lett volna úgy neki mint a VTV-nek.

—Akkor is ki kell vizsgálni az ügyet, mert gyanús hogy épp akkor lett sötét! - erősködött Kristály.

—Eh, ez egy rozoga űrszemét - legyintett Éá - hiszen volt már egyszer áramkimaradás, amikor nem is történt semmi tragédia, és különben is, Iloé akkor lett rosszul, amikor még minden teljesen világos volt!

E szavakra Kristály már megnyugodott valamennyire, annyira legalábbis, hogy el lehessen engedni, mert már nem akarta megölni Jotut. Mindazonáltal Éá belenyomott egy jó erős nyugtatót, amitől Kristály aztán el is aludt, aludt másnap délig, ezalatt megjöttek a rendőrök is, bár sokat nem tehettek azon kívül hogy megvizsgálták az élelmiszermaradványokat, amikből természetesen senki nem evett egy falatot sem. De nem találtak semmi gyanúsat, sőt, nemcsak az ételekben, de másban sem. A szereplőket nem hallgatták ki, ez felesleges volt, mert úgyis minden cselekedetüket rögzítették a kamerák. Ezen filmeket nagyon alaposan végignézték, nemcsak Jotu tetteit de mindenki másét is, de megint semmire nem bukkantak. Így elfogadták a gyomorrontás verzióját. Mindez a sok vizsgálódás természetesen több napig tartott.

Eddigre az is kiderült, hogy az utolsó kiszavazás során Szjordot szavazták ki, aki többet kapott mint Jotu, igaz hogy csak alig kétezer szavazattal. De ez már abszolút senkit sem érdekelt. Annyira nem, hogy Jotu így szólt:

—Bár nem engem szavaztak ki, de én bizony kilépek a játékból Pucsakaci! Azt hallottam hogy egy órán belül mennek vissza a Barganra a rendőrök, nos, én elmegyek velük! - azzal elkezdett csomagolni.

—Mit beszélsz?! - kérdezte hökkenten a műsorvezető.

—Jogom van elmenni a szerződés szerint, és ne is beszélj a lelkekre mert úgysem tudsz meggyőzni! Volt elég időm gondolkodni, és ez megmásíthatatlan akaratom! Különben sincs semmi értelme hogy maradjak! Ha folytatnám a játékot, akárkiket is szavazzon ki a nézősereg, ha a kettő közt vagyok ti mindenképp engem küldenétek párbajozni, ha meg nem vagyok a kettő közt, akkor aki párbajozik, engem hívna ki ellenfelül! És úgyis veszítenék egyszer, még jóval az utolsó forduló előtt! És már nem érdekel úgysem semmi, én Kristály miatt jöttem ide, de semmi esélyem rá látom már, azóta is hogy kiderült az ártatlanságom, olyan gyanakvóan néz hogy látom: nem hiszi hogy nem én csináltam valami nagyon ravasz és gonosz trükköt! Ám még ha mindegyikteket le is győzném, de Kajjámot biztos hogy nem bírnám! De ha bírnám is, azt akkor sem akarom, mert már én is kedvelem Kajjámot, mert ő volt az egyetlen aki rögvést az elején szólt az érdekemben, s aki lényegében meg is védett, amikor még Éá is rám gyanakodott! Elmegyek, kilépek, legyen meg Kristály nyugalma! Látom már hogy ide sem kellett

volna jönnöm, mert oda még csak mehet valaki ahol közömbösek iránta, de oda jobb ha nem dugja az orrát, ahol utálják is! Ez a legbölcsebb amit tehetek, hogy elmegyek, így nem fecse-rem el a maradék időt értelmetlenségre, amikor úgyis biztos hogy veszítek! - azzal mire e szavait befejezte, már be is dobálta a dolgait egy nagy sportszatyorba, és meg sem várva Pucsakaci szavait, beszállt az úrkompba. Az ajtó nem volt zárva, még látták őt bentről, de Pucsakaci hiába kérdezett tőle bármit is, Jotu a füle botját sem mozdította, nem válaszolt, ezzel is jelezve hogy döntése végleges.

—Na végre! - szólta Kristály megkönnyebbülten. —Csak azt sajnálom hogy ehhez Iloé halála kellett! Bárcsak feltámaszthatnám, az életemet is odaadnám érte! Bárcsak még láthatnám, bárcsak... ó, hiszen még meg sem köszöntem neki eléggé amit tett értem, bárcsak megtehetném... - és ismét zokogni kezdett. De Iggi szeme is gyanúsan nedves volt.

—Na de miből gondolod Kristály, hogy már soha nem mondhatod meg neki, amit akarsz? - kérdezte Kajjám.

—Mert nem hiszek a túlvilágban.

—Ez dicséretes is, de gondolj már rá, hogy Iloé egy tündér! Ha tündér, akkor olyasmire képes amire mi emberek nem! Ennek Iloé igazán tanújelét is adta nemegyszer. Miből véled úgy, hogy Iloé okvetlenül meghalt?!

—Na de hát hogy is élhette volna túl a robbanást, amikor a gyomorrontásba is majdnem belehalt!

—Nem tudhatjuk hogy belehalt volna-e vagy sem. Tény hogy fájt neki. De ha egy embernek van gyomorrontása, az is iszonyúan fáj, aztán mégsem szoktak az emberek abba belehalni többnyire, csak nagyon szenvednek, de idővel meggyógyulnak! Hogy nagyon csúnyán szóljak: lehet hogy Iloénak csak az volt a baja hogy a sok csiszí készétel fogyasztása során elszokott a friss zöldségtől, s hogy nagy mohón egy akkora roppant nagy répát megevett, amit talán meg sem rágott rendesen, emiatt egyszerűen csak keresztbe állt egy fing a hasában! Ekkor még lehet hogy jól is jön a nagy robbanás, mert tegyük fel valami alaposan megüti a hasát, lesz egy nagy púzás, kijön belőle a végbélszél, a hátvágánygáz, az ürügyűrűfütyty, a valaghang, a seggzene, s máris semmi baja!

—Kajjám, nem gondolhatod ezt komolyan! - ámult Kristály. —Szemtelenség a feltételezése is annak, hogy egy úrkomp szétrobbanását valaki túlélheti!

—De ha valaki mégis, az épp egy tündér! Ugyanis nem mondtam eddig, de tudjátok meg, hogy a tündérek egyszerűen nem fagnak meg a világűrben. Ugyanis mikroszkopikus erőter védi őket. És a melegtől sem hálnak meg, ha az a meleg nem több mintegy másfél millió foknál. Legalábbis Iloé esetében, mert a felnőtt tündérek sokkal nagyobb hőséget is elviselnek.

—Iloé is felnőtt! - mondta Iggi.

—Dehogy. Tündérek közt gyermek még a néhány ezer éves is. A tündérek ugyanis potenciálisan halhatatlanok. Én csak tudom, mert ismerem őket! - mondta nyugodtan Kajjám. —Vagyis ha valami le nem vágta Iloé fejét, akkor lehet, hogy az ütközést túlélte. Nem biztos, de nem is lehetetlen.

—És azután mi lett vele odakint, meg sem fullad levegő híján?! - kérdezte Kristály ellenséges hangon.

—Mit tudom én hogy azután mi lett vele, nem én vagyok a tündér! De egy tündér sok csodára képes!

—Egy szavadat sem hiszem Kajjám, ízléstelen hogy ekkorát lódítasz! - fordult el tőle mérgesen Kristály.

—Jó, akkor hadd kérjem meg a tisztelt játékosokat, hogy mindenki mondja el, hogy hisz-e Kajjámnak! - kérte Pucsakaci.

—Hagyj békén Pucsakaci - legyintett Kristály - mert nem játszom! Ez már valóban ízléstelen volna, most a gyásznak van itt az ideje! Már én is legszívesebben kilépnék a játékból, csak azért nem teszem mert azután hogy Kajjám ilyen pofátlanul hazudik, nem venném szívesen ha ő nyerne, megpróbálom legyőzni, hogy azután Igginek adhassam az úrvárost, ez ugyanis kötelességem, mert Iloé azt mondta hogy ezt tenné, s én ha rajtam múlik, teljesítem a végakarátát!

—Én viszont hiszek a prófétának! - szólt azonnal Drás. —Mindazonáltal ha Kajjám prófeta megengedi, én is kilépnék! Úgyszíves jelentősége hogy bennmaradok-e, én biztos nem nyernék, a prófétát le sem akarom győzni még ha tehetném is, odalent nagy szükség van rám az ige-hirdetésben, de Kristállyal sem akarok vetélkedni, mert ízléstelen volna, hiszen látom mennyi-re gyászol! Eddig is csak azért maradtam, mert úgy gondoltam hogy jó ellenfele lennék Jotunak! De erre nincs szükség most már, hogy Jotu is távozik!

—Megengedem hogy távozz - intett felé előkelően Kajjám - mert miért is ne gyorsítsuk meg a folyamatokat!

—De hát...! - kezdte döbbenten Pucsakaci, ám Drás közbevágott:

—Jogom van hozzá a szerződés szerint! Különben is, ha a prófeta szólt, akkor a számomra már nincs helye semmi apellátának! Kajjám prófeta szólt, s ez engem kötelez!

—Remélem más már nem akar elmenni?! - kérdezte ijedten Pucsakaci.

—Az a szerencséd Pucsakaci, hogy Kajjám marad, különben elmennék én is! - mondta Kristály kisírt szemekkel. —Hiszen ha Kajjám azt mondaná hogy odaadja az úrvárost IgGINEK, akkor nem is maradnék én sem tovább, mert hiszen ÉÁ úgyis IgGINEK adná azt, és jobb szeretnék magamban gyászolni, a kíváncsi tekintetektől távol, hogy senki ne csámcsogjon a bánatomon!

—Én is szívesen abbahagynám már ezt az egészet - mondta ÉÁ is. —Tulajdonképpen én is csak Kajjám miatt maradok, mert hátha legyőzőm őt Iggi érdekében, bár ennek őszintén szólva nem sok esélyét látom!

—Aha, tehát elismered hogy nagyobb sztár vagyok mint te! Ezt örömmel hallom! - dörzsölte össze két tenyerét elégedetten Kajjám.

—Kajjám - szólalt meg Iggi - figyelj már rám kérlek, hát olyan nagy kérdés volna, hogy inkább te lépj most ki a játékból?! Nézd, itt mindenki nekem szeretné adni az úrvárost, ÉÁ is és Kristály is, egyedül te foszthatsz meg attól, ami nekem az életemnél is fontosabb! Ne tedd ezt velem nagyon kérlek, hisz tudod hogy különben is mily nagyra becsüllek, de ha ezt megtennéd, milliószorta jobban szeretnék! Bármit kérhetsz tőlem érte!

—Nem hiszek a fülemnek Iggi, te valóban azt hiszed, hogy csak úgy félbehagyom a játékot a kedvéért?!

—Na de hát az elején olyasmit mondtál, hogy esetleg lehet róla szó!

—Én csak azt mondtam, hogy majd meglátjuk. De azt már nem mondtam, hogy a játékot félbehagyom!

—Tehát remélhetem hogy ha nyersz, nekem adod az úrvárost?!

—Ezt nem mondtam, mert még nem tudom, ugyanis valóban jól jönne nekem ez az úrváros a leleteimnek, de ha úgy volna hogy neked adom, akkor sem mondanám meg, mert ha megmondom, akkor a nézők úgy látnák hogy már semmi tétje nincs a játéknak, és haragudnának rám, tehát bosszúból kiszavaznának!

—Na de hát mit érdekel az már téged, hiszen ha lemondasz róla a javamra, akkor is megkapom ha téged kiszavaznak, mert ÉÁ is és Kristály is nekem adnák! Sőt, ha te azt mondd hogy kilépsz, akkor biztos rögvest kilép Kristály is és ÉÁ is, tehát marad rögvest az enyém az egész!

—Hogyne, de mint mondtam, lehet hogy jó lesz ez nekem is.

—Kajjám, ezt egyszerűen nem hiszem el! Nem hiszem el, ugyanis nem hiszem, hogy te kozmoarcheológus vagy! Aki tündérekkel tart fenn kapcsolatot, az roppantmód különös ember! Már ha egyáltalán ember, amiben egyáltalán nem vagyok biztos! Mert ha lehetett itt Iloé, aki nem ember hanem tündér, akkor miért is ne lehetne hogy te sem vagy ember! Ráadásul gyanús nekem hogy épp amikor te megjelentél, akkor volt az első áramszünet! És a második meg épp Iloé hascsikarása után, s azelőtt hogy eltűnt! És utána te olyasmiket mondogatsz hogy Iloé talán él! És már korábban is éreztem benned valami furcsát!

—Csak nem arra céloz hogy én mérgeztem meg Iloét?! - vágott Kajjám sértődött arcot.

—Ha te voltál is a baja okozója, biztos nem méreggel tetted, mert arra rájöttek volna a rendőrök. Én csak azt mondom, hogy úgy vagy te kozmoarcheológus, ahogy én magam! Nem várom hogy elismerd ezt, de úgysem hiszem el akármit mondj is hogy az vagy! Azt viszont elhiszem, hogy találkozta tündérekkel! Talán meg is mentetted őket! Na és hát ilyen embernek semmi szüksége erre az úrállomásra, ami ÉÁ szerint is csak egy rozszant tyúkól! Miért is lenne

erre szükséged, hiszen aki billiószám ment meg tündéreket, de ha akár csak két-három tündért is megment, annak a tündérek amilyen jók, holtbiztos hogy adnak egy úrvárost a sajátjukból ha kéri, s az tuti hogy messze sokkal jobb, mint ez itt körülöttünk!

—Márpedig nem fogok kilépni, mert nemcsak az úrállomásról van szó! Sőt, elsősorban biztos nem arról! Ugyanis tudd meg hogy fogadás köt engem. Nem érdekes hogy kivel s mi okból, de fogadtam hogy én fogok győzni, hogy én leszek a legnagyobb sztár, akiért milliók sőt milliárdok rajonganak! S hogy ez így van, annak bizonyítéka természetszerűleg nem lehet más, mint hogy én nyerek!

—Tehát meg akarsz fosztani engem attól, ami nekem az életemnél is fontosabb, amire neked semmi szükséged, s pusztán hiúsági okokból?! - nézett rá Iggi, és Kajjámot módfelett zavarta hogy a lány pillantásában most egyáltalán nem tükröződik semmi csodálat, sőt, inkább enyhe megvetés és szomorúság.

—Iggi, azt sem tudom hogy mire neked ez az úrváros! Ráadásul nem csupán hiúsági kérdésről van szó. Ha azt mondtam hogy résztveszek egy fogadásban, akkor az olyan mint egy ígélet, kötelességem tehát állni, mert a csiszi elvek szerint ez úgy illik, s bár én nem vagyok csiszi, de ebben egyetértek velük!

—És ha elismernéd hogy vesztettél? - kérdezte Éá.

—Veszteni?! Én, Kajjám?! Én, a világ legnagyobb... legnagyobb... legnagyobb csodája és sztárja?! - és Kajjám zavartan krákogott, mert majdnem azt mondta, hogy „a világ legnagyobb varázslója”. —Én teljesen biztos vagyok a győzelmemben!

—Kajjám, ha nekem adod az úrvárost, azonnal elismerem hogy te győztél!

—De az nem jó, mert formálisan akkor is az lesz a látszat hogy vesztettem, hiszen aki kilép, az veszít, márpedig hogy is nézne az ki, hogy is férne össze mérhetetlen nagyszerűségemmel, hogy a kudarcnak akár a látszatát is elviseljem!

—Bocsáss meg hogy szólok Kajjám próféta, de feltehetek egy kérdést?! - kérdezte igen szerényen Drás.

—Csak nyugodtan!

—Szeretném ha megmagyaráznád tudatlan fejemnek, hogy miként is fér össze vallásoddal, mely az örökös jótetteket és a szelídséget hirdeti, meg azt hogy ne okozzunk kárt másoknak, miként fér tehát össze ezzel az, hogy most te pusztá látszatért megfosztasz valakit attól, amiről ő szilárdan állítja, hogy az élete múlik rajta, és mások jó sorsa is! Hogy fér össze az elveiddel az, hogy megakadályozod holmi látszat miatt, hogy megalakítsa Iggi és néhány barátja valahol a Szeretet Országát, ahol ráadásul ugyanolyan elvek uralkodnak majd, mint amit Iloé is vallott, sőt, te magad is! Kérlek ne sértődj meg, én elismerem hogy szavaidnak és döntésednek kell legyen valami rejtett értelme amit az én ostoba fejem saját hibájából képtelen felfogni, de nagyon kérlek magyarázd meg, már amiatt is, mert odalent a Bargonon biztos számtalansok híved szintúgy nem érti mint én, és meg sem tudom indokolni nekik ha majd kérdezik, mert én magam sem értem!

—Hm... hát izé... - vakargatta az állát Kajjám - hát ugyebár egy próféta tekintélye mindig megkérdőjelezhetetlen kell legyen, egy próféta tökéletes kell legyen, márpedig ha hagyom hogy legyőzzenek, akkor megkopna legyőzhetetlenségem nimbusza!

—Kajjám, nehogy kilépj, mert akkor vége a műsoromnak! - szólt rémülten Pucsakaci, látva Kajjám habozását.

—Pucsakaci, ha még egy szót szólsz, én is szólok: szólok az etumnak, hogy azonnal vegye le a műsorról a VTV minden közvetítését! - fenyegette meg őt Éá. —Gondolkodj mielőtt beszélsz! Én, a csiszi, azt szeretném ha ez a szeméthalom amiben vagyunk, Iggié lenne! Ehhez Kajjám beleegyezése kell! Mi jogon merészelsz te úgy beszélni, hogy előre tudod, hogy a véleményed nem fog tetszeni nekem, vagy úgy általában a csisziknek?! Hiszen különben is, csiszi elvek szerint a másik segítéseért való önzetlen lemondás nagyon dicséretes tett!

—Bocsánat... - hebegte rémülten Pucsakaci.

—Kajjám - szólt megint Iggi - nem jut az tán az eszedbe, hogy épp amiatt könyörgök neked, mert egészen biztos vagyok benne hogy ha bennmaradsz, akkor nem nyerek én, nem nyer Éá, nem nyer Kristály, tehát egyedül csak te fogsz nyerni?! Idefent senki nem kétli hogy te nyersz,

sőt, már nyertél is, és erre tanúim a kamerák, az összes filmfelvétel és az a sok millió ember, aki figyel minket e kamerákon át! Éa meg is mondta hogy nem hinné hogy nyerne, de biztos Kristály is így véli!

—Így vélem. Biztos vagyok benne. Cseppnyi kétely sincs bennem! - szólt gyorsan Kristály.

—Na jó-jó, de nem ti vagytok a fontosak, hanem a nézők!

—Na de Kajjám, a fogadásod úgy szól ugye, hogy neked kell a legnagyobb sztárrá válnod, vagy nem?

—De igen.

—Szerinted van nagyobb sztár annál, aki új vallást alapít?! Új egyházat?! Hiszen az már nem is sztár, hanem szupersztár!

—Na de szó van azoknak a szavazatairól is, akik nem hívei ennek a tannak.

—Reménytelen. - legyintett Iggi. —Elmondtam mindent amit tudtam. Már csak annyit mondhatok, hogy csalódtam benned, Kajjám! És fogalmad sincs róla, hogy mit veszítesz azzal, hogy nem segítesz nekem!

—Mit veszítek?

—Ezt nem mondom meg.

Kajjám erre legyintett, ez úgysem nagyon érdekelte, tudta ugyanis hogy ha innen elmegy, úgyis mindent kideríthet varázseszközeivel Iggiről. De nagyon kényelmetlenül érezte magát, mert érezte ő, hogy a viselkedése valóban nem illik a róla eddig mint prófétáról kialakított képhez! Még Drás is furcsálkodva nézte, bár nem szólt. És ez amiatt is zavarta, mert úgy vélte, lehet hogy sokan épp emiatt pártolnak el tőle, tehát emiatt kisebb sztár lesz győzelem esetén is, mint lehetne különben!

Ám mintegy tíz perc elmélyült töprengés után hirtelen felderült az arca.

—Megvan! Megtaláltam a megoldást a nagy gondotokra... s az én gondomra! Hiába, no, mégis én vagyok a legnagyobb sztár, a világ legcsodálatosabb lángelméje, és a próféták prófétája! Szóval, a megoldás rém egyszerű! Igazán, csodálom hogy előbb nem jöttem rá, úgy látszik kiváltképpen rossz formában vagyok most szellemileg! Észbelileg! Tehát, arról szó sem lehet, hogy ne nyerjek. Emiatt ki nem léphetek, ez tiszta sor. Na de ha biztos lenne hogy még látszat-ra is én nyerek, az más volna!

—Nem értem! - nézett rá tétován, de reménykedően Iggi.

—Ha Kristály és Éa kilép a játékból, maradunk én meg te. S ha ezután kilépsz te is, mert elismered hogy semmi esélyed, akkor én nyertem teljesen szabályosan! Kilépni ugyanis nem tilos!

—De akkor te nyered meg az úrvárost! - ellenkezett Iggi.

—No igen, de mindjárt más lesz a helyzet, ha én itt mindenki előtt megígérem, hogy ha én nyerek, azt azonnal odaajándékozom IgGINEK! Ezt azonban nem ígérhetem meg, ha ti meg nem ígértek hogy akkor az ígéretem után azon nyomban kiléptek, ha ugyanis bennmaradtok, akkor már egyáltalán nem biztos hogy én nyerek, mert a nézők bosszúból kiszavazhatnak! Világos?!

—Naná, én máris benne vagyok! - mondta gyorsan Iggi.

—Rajtam sem múlik! - mondta csaknem egyszerre Kristály is és Éa is.

—Jó, hát akkor én Kajjám, a világ összes elképzelhető nagyszerűségével és kiválóságával rendelkező lény, ezennel megígérem hogy amint nyertem, rögvest odaajándékozom az úrvárost IgGINEK!

S erre megszólalt Éa:

—Pucsakaci, azonnal kiléptem a Kukkolóból!

—Én is! - mondta szinte egyidőben Kristály.

—Hát akkor ketten maradtunk Kajjám! - mosolygott Kajjámra Iggi, azzal a varázsló mellé lépett, átölelte, és megcsókolta, forrón, hevesen. —Végtelenül rendes ember vagy! Már ha ember vagy. Végtelenül hiú ugyan, de legalább valóban végtelenül rendes is! Én is kilépek most a játékból, és ismételten kijelentem hogy valóban meggyőződésem hogy még ezen ígéreted után is te nyernél, sőt, még sokkal több szavazattal nyernél mint különben, mert erősen hiszem hogy a világban mégis sokkal több a jó ember mint a rossz, s ezek mind nagyra értékelnék a gesztusodat, ha szavazniuk kéne. De azért kilépek, mert ezt kérted, meg mert szeretném mielőbb

elfoglalni az úrvárost! De megkérlek rá hogy te azért maradj majd velem ha mindenki más elment, mert nagy meglepetésem van a számodra, aminek egészen biztos hogy hihetetlenül fogsz örülni!

—Nem, én is elmegyek, de majd visszatérek ha érdemes lesz! Szóval, akkor én nyertem! - húzta ki magát Kajjám. —Enyém az úrváros! És akkor most hallja mindenki, hogy betartom az ígéreteimet, és odaadom azt Igginek! Az övé örök időkre! Én Kajjám nekiadtam, és reszkessen aki elvitatni merészkeli tőle, mert arra lesújt szörnyűséges haragom!

—Semmi szükség a hőzöngésre, mi csiszík is megvédjük adott esetben Iggit! - mondta gyorsan Éá. —De azért hadd gratuláljak neked Kajjám, mert nagyra értékelem amit Iggiért tettél, aki ugyanis a csiszík egyik barátjának barátja, az nekünk is barátunk! Most lettél igazán sztár, a világ legnagyobb sztárja, még akkor is ha a barganiak nem értékelnék a tetteidet, értékeljük azt ugyanis mi csiszík, egész Csiszilla, és mi sokkal többen vagyunk!

Éá e szavai azonban épp ellenkező hatással jártak, mint amire Éá számított.

—Ajaj! - kiáltott fel Kajjám. —Hiszen ha ez így van, akkor én csúfosan vesztettem!

—Hogyhogy?! - döbönt meg Iggi.

—Hát úgy, hogy te is Iggi megszerettetted magadat egész Csiszillával, a felfedezésed miatt! Az tehát semmit nem jelent a számomra hogy engem is szeretnek, mert téged ugyanúgy szeretnek, sőt, valószínűleg jobban mint engem, mert én nem adtam nekik felfedezést! Ugyanakkor viszont te idefent sokkal többekkel szerettetted meg magadat mint én, hiszen mindenki azért drukolt most a legvégén is hogy a tied, s nem azért hogy az enyém legyen az úrváros! Ajaj! Tehát ha látszatra én is nyertem, de lényegében te! Épp te, aki pedig a barganiaktól mindig sok szavazatot kaptál hogy essél ki, igen, épp te, ki hitte volna! Kis túlzással mondható, hogy így lesznek az utolsókból az elsők!

Iggi átölelte.

—Ne bánkódj! Csak addig maradj, amíg mindenki más távozik a rendőrökkel! Akkor ugyanis olyat mutatok neked, vagyis inkább mondok, hogy belátod rögvest, így még sokkal többen szeretnek téged, sőt, sztárolnak is, mint ahogy enélkül tennék! És maradjon Kristály is, mert neki is el akarom mondani! De Éát megkérem hogy menjen el. szégyellem magamat mert jót tett nekem, mégsem akarom őt beavatni ebbe a titokba, ugyanis ő csiszí, és a csiszík nem osztják az erőszakról vallott véleményemet, márpedig ez csak azokra tartozik. Kristály emiatt is maradhat, mert ő szeretett volna tündér lenni, vagyis osztja e vallás tanait. Kajjám is maradhat, hiszen e vallásnak ő a prófétája. De már Drás se maradjon, ugyanis attól félek hogy elfecsegné azt, ami másokra nem tartozik!

—Én már itt sem vagyok! - mondta azonnal Drás, és beszállt az űrkompba.

—Nem sértődök meg Iggi - mondta Éá - belátom hogy mindenkinek lehetnek titkai, különben is, inkább mi csiszík vagyunk hálásak neked a felfedezésért, nem neked kell hálásnak lenned! - és ő is összecsomagolt. Majd megkérdezte:

—De ha már titokról van szó: mi lesz a kamerákkal?

—Azokat azonnal elkezdjük kikapcsolni, a mikrofonokkal együtt, úgyszintén már rájuk szükség! - mondta Iggi, és neki is kezdett e munkának. Kajjám nem segített neki, úgy vélte bőven megérdemli a semmittevést, de Kristály segített Igginek annál inkább.

Már rég kész voltak mindennel, amikor a többiek mind beszálltak az űrkompba, és hazaindultak. Kajjámnak, Kristálynak és Igginek azonban maradt még egy űrkomp.

—Na és akkor most jól figyeljetelek, mert tudjátok meg, hogy ki vagyok én! - állt ki eléjük Iggi. És mesélni kezdett nekik arról, hogy ki is - mi is az a ván nép! És Kajjám csodálkozva hallgatta.

—Sejtettem én hogy te Bargan őslakóinak egyike vagy - mormogta - de azt hogy ilyen furcsa őslakók vagytok, azt nem hittem volna! De nem ám! Most már azonban értem, miért választottad jelképedül a kristályosodni tudó vírusokat!

—És most már értheted - folytatta Iggi - hogy felélesztésük után az egész ván nép minden egyes tagja kivétel nélkül nagyon hálás lesz neked, nagyra értékelik a gesztusodat! S ugyan ki lehetne nagyobb sztár annál, akit egy egész sokmilliós sőt milliárdos nép minden tagja kivétel nélkül szinte istenít?!

—Senki! Igazad van! - húzta ki magát Kajjám büszkén.

—Természetesen befogadunk téged is ha akarod Kajjám, meg téged is Kristály! Nálunk nagyon boldogok lesztek!

—Én nem megyek, nekem másutt sok dolgom van. De majd elmegyek látogatóba! - mondta Kajjám.

—Én megyek veletek, én már akkor ki sem lépek az űrvárosból - mondta Kristály - de nem is olyan biztos hogy boldog leszek, mert Iloé meghalt! Őt úgy szerettem! - és ismét sírva fakadt.

—Szóval nem akarsz kilépni az űrvárosból?! Még akkor sem, ha én hívlak téged?! - hallott Kristály egy ismerős hangot. S amikor felemelte a fejét, a lélegzete is elállt: mert maga előtt Iloét pillantotta meg, Szjordot is néhány lépésre Iloé mögött, sőt, volt velük egy némileg idősebb, de még így is fiatalnak látszó nő, szintúgy fényruhában. Tehát ő is tündér volt.

S e tündér most így szólt:

—Varuma a nevem. Üdvözöllek Kajjám. Örülök hogy látlak, bár meg kell mondjam, megint mint már sokszor, fenntartásokkal üdvözöllek csak: mert bár jót tettél, de az eszközeid kifo-gásolhatók! Szegény Iloé nagyon sokat szenvedett miattad!

Kajjám vállat vont.

—Ez nem nagyon érdekel, mert ez egészen jelentéktelen negatívum ahhoz képest, ami jót ezzel tettem!

—Az nem is vitás előttem hogy téged ez nem érdekel... - kezdte Varuma - de...

—De engem sem érdekel! - mondta Iloé, azzal átölelte Kajjámot. —Sőt, örülök hogy megtette ezt, mert másképp ki tudja hogy Szjord mennyi ideig vacillált volna hogy engedjen-e a tündérekhez vagy sem, de így már mostantól tündér vagyok! És Szjord megjavulásának is nagyon örvendek! Ó Kajjám, te olyan csodálatos vagy!

—De hát ezt nem értem, Kajjám tette hogy te... és hogyhogy nem haltál meg... - ámult Kristály, és tétován nézett hol egyikükre - hol másikukra. S végül ezt kérdezte:

—Ki vagy te, Kajjám?!

—Ő a világ legisleghatalmasabb varázslója! - mondta ünnepélyesen Szjord.

Ezután természetesen sok mesélnivalója volt mindegyiküknek. És Kristály megtudta, hogy Kajjám a maga mágikus módján észlelte, hogy a következő kiszavazott Szjord lenne, és nem Jotu. Na már most azt nem kétlette hogy Szjord boldogan távozik innen még Iloé nélkül is, mert fél tőle, Kajjámtól, csakhogy ez Kajjámnak nem állt érdekében, mert szerette volna összebékíteni a szellemeket a tündérekkel! Ráadásul úgy vélte, nemigen fenyegeti már Iloét az a veszély, hogy Szjord megeszi őt. Emiatt betegítette meg Iloét, s Iloé bajának eképp természetesen egyáltalán semmi köze nem volt a sárgarépához. Aztán azt hazudta Szjordnak, hogy Iloét csak a tündérek menthetik meg, s minden épp úgy lett ahogy azt Kajjám sejtette is: ha nem is az összes szellemmel, de legalábbis Szjorddal a tündérek valóban meglehetősen összehaverkodtak! S ez a lényeg, mert most már a tündérek kénytelenek elismerni, hogy a szellemek nem mind reménytelenek kivétel nélkül, ami a megjavulásukat illeti!

—Szjord fiam - mondta aztán Kajjám a szellemnek - tudom hogy te nem vagy épp a leghatalmasabb szellemek egyike, enyhén szólva! De azért tudom azt is, hogy sok olyan szellem akad, akinél erősebb vagy! Neked tehát az lesz a dolgod ezentúl, hogy amikor csak találkozol egy nálad gyengébb szellemmel, azt elfogod, és elcibálod Tündérhonhoz! S mindaddig fogva tartod, amíg a tündérek nem beszélnek vele, elmondva hogy milyen jó ha ők a szellemek barátai, ezt különben te is elmondhatod a fogolynak Szjord, s azután a tündérek adnak a szellemnek ajándékba néhány kristályt! Ezután elengeded a szellemet, vigyázva persze hogy az nehogymegegye a tündért melletted. Remélhetőleg ettől a gesztustól, ezen értékes ajándéktól a szellem elgondolkodik majd, hogy hátha valóban megéri jónak lenni!

—Hallom és engedelmeskedem, hatalmas varázsló!

—De hát létezik olyan hogy varázslás?! - kérdezte még mindig hitetlenkedve Iggi.

—Mindjárt bebizonyítom neked! - mondta Szjord, azzal hirtelen eltűnt. Méghozzá Iggivel.

—Kajjám, mentsd meg! - kiáltotta Varuma.

—Nyugi, nem eszi meg! - legyintett Kajjám. —Visszajön!

Vissza is jött Szjord, Iggivel együtt, igaz, csak hat óra múlva.

—Tündérhonban jártunk! - mondta. —Azaz, csak Iggit engedték be, engem nem. De neki megmutogattak egy csomó szép dolgot.

—És azt mondták, hogy esetleg lehet róla szó, hogy befogadjanak a tündérek engem és a népeimet! - rebegte Iggi a boldogságtól kipirult arccal.

—Ha valóban olyan vagy mint azt mesélték a barátaid - mondta Varuma ünnepélyes hangon - akkor befogadást nyertek.

—És én is?! - kérdezte reménykedve Kristály, azzal átölelte Iloét.

—Biztos hogy te is, mert Iloé kinyilvánította, hogy ha téged nem fogadunk be, akkor ő veled marad a halálodig! És nem akarunk várni olyan soká.

—Ugyan már, mi nektek az a hatvan-hetven év! - legyintett Kristály.

—Az valóban szóra sem érdemes időtartam, csakhogy tudd meg, hogy máris örökéletű vagy! - mondta neki Varuma.

—Hogyhogy?!

—Úgy, hogy azzá tettelek. Látom ugyanis benső lényedet. Egyáltalán nem vagy tündértökélességű, de sokkal jobb mint egy régi, Dzsuli nevű befogadottunk, akiből sikerült apránként tündért alakítgatnunk. Akkor pedig belőled is sikerülni fog!

—De mivel bizonyíthatom hogy mi vánok is méltóak vagyunk erre?! - kérdezte Iggi.

—Ha megmutatod a sok-sok életkristályt, az nekem elég bizonyíték. Mert te még jobbnak tetszel mint Kristály, s ha még ez is igaz, akkor már hiszek neked. De akkor nem is kell ez az úrváros nektek, ami úgyis balesetveszélyes, akkor csak megkérjük Szjordot hogy azokat a kristályokat fel ne falja, azok úgysem tündérkristályok, de vigye el mindet óvatosan Tündérhonba, ott életre keltünk benneteket, s máris megszorodik majd Tündérhon lakóinak száma néhány millióval sőt milliárddal! Ennek nagyon örülnénk!

—De hát mi nem tudunk varázsolni!

—Még nem, de szerintem nagyon jók a képességeitek hozzá, csak még nem volt aki tanítson benneteket. Már persze ha mindenki olyan mint te vagy, Iggi.

—Nagyon kevesen olyanok mint én. A legtöbben ugyanis sokkal jobbak! Például, bár jól ismerjük a hipertéri közlekedést, ami azt illeti valószínűleg sokkalta jobban mint a csizik, de egyszerűen azért nem mentünk el más bolygókra soha, mert nem tudtuk, hogy elég jók vagyunk-e már ahhoz, hogy beleavatkozzunk más lények életébe. Hiszen az aktivitás mindig veszélyes!

Kajjám ezt hallva a térdére csapott.

—Ez igen! Tipikus tündérgondolkodás!

—Az. - bólintott Varuma is. —Szerintem egyszerű varázslatokat némelyiktek talán már néhány hónapnyi gyakorlás után képes lesz elvégezni! Én úgy látom hogy ti afféle ős-tündérek vagytok, és ha nem jött volna közbe az akasztány hódítás ami derékba törte a fejlődéseket, akkor mostanára igazi tündérekké váltatok volna. De hát szerencsére nagy a Végtelenség ideje, és még semmiről sem késtetek le!

—De akkor mi legyen ezzel az úrvárossal?! - kérdezte Kristály.

—Marad itt. - vont vállat Kajjám. —Tudjátok mit, menjünk azonnal Iggi föld alatti palotájába a kristályokért, én pedig beállítom itt úgy a vezérlőtermet, hogy miután távoztunk, az leadjon Iggi hangján egy üzenetet Pucsakacinak, hogy meggondolta magát, ez az úrváros túl rozoga, nekiadja, és Pucsakaci csinálhat benne egy másik Kukkolót!

—De én hogy jutok oda?! - kérdezte Kristály.

—Hát, én megyek majd a magam módján - szolt büszkén Kajjám - megy úgy Varuma is, de Szjord szerintem simán el tud vinni oda téged is Iloével és Iggivel együtt!

—Persze. - bólogatott Szjord.

—Hát akkor mire várunk?! - állt fel Kajjám.

* * *

S így esett hogy némi idővel később Kajjám, amikor már se Iggi, se Varuma, se Szjord, se Iloé, se Kristály nem volt vele, visszatért feleségéhez, Mirjanhoz, e szavakkal:

—Biztos tudsz mindent drágám! Ezért nem is mesélek semmit! Nem bizonykodom hogy nyertem, mert ha te a fejedbe veszed hogy nem nyertem, akkor úgyis remekül képes vagy azt megmagyarázni! De tudd meg hogy még az sem érdekel ha teljesen biztos hogy nem én nyertem! Ugyanis már egyáltalán nem érdekel hogy nyertem-e! Büszke vagyok rá hogy hozzásegítettem egy a tündérekével egyenértékű népet a feltámadáshoz, és ők is mind nagyon hálásak nekem, s emellett teljesen eltörpül az, hogy a náluk sokkal csekélyebb értékű, silányabb barganiak a legvégén rám szavaztak volna-e! És mert most élvezni akarom e tudat, e büszkeség roppant boldogságát, emiatt vitázni sem vagyok hajlandó veled, egy szót se szólj drágám, inkább ha ez téged boldoggá tesz, elismerem hogy vesztettem, csak ne veszekedj, és hagyj nekem nyugalmat! Különben is beláthatnád, hogy vannak a világon fontosabb dolgok is, mint a győzelem!

Am Mirjan nem tűnt se diadalittasnak, se mérgesnek. Ehelyett szája mosolyra húzódott, átölelte Kajjámot, megcsókolta, és így szólt hozzá:

—Egészen biztos drágám, hogy nyertél! Fényes győzelmet arattál! Lehet hogy nem a barganiak előtt, de sokkal fontosabb helyen!

—A vánok előtt?

—Biztos előttük is, de még annál is fontosabb helyen! Olyan valaki ismeri el ugyanis hogy te vagy a világmindenség legnagyobb sztárja, akiről nem is hinnéd!

—Badzsahárata talán? Vagy a tündérkirálynő?

—Lehet hogy ők is, nem kérdeztem meg őket. Hanem most hogy az imént előttem bevallottad hogy nem érdekel a győzelem, mert elismered hogy van annál fontosabb is a világon, nos épp ezzel arattad a legnagyobb győzelmet, egész eddigi életed legislegnagyobb győzelmét – tudniillik a saját hiúságod felett! Valóban te vagy a sztár! Nem lehet nálad nagyobb, mert tudom hogy ez irtózatosan kemény küzdelem volt! Te vagy a sztár, és tudod hogy ki ismeri ezt el?!

—Na ki?!

—Én. - felelte Mirjan, azzal még egyszer megcsókolta Kajjám ajkait.

Vége

Elkezdve: 2003.02.16., 19 óra 17 perc

Befejezve: 2003.03.13., 19 óra 20 perc